

BAĞIMSIZLIK,
DEMOKRASİ
VE SOSYALİZM
MÜCADELESİNDE
GENÇLİK

BORAN

2
1980
1998

Genç,
onurlu,
sorumlu
ve cesurdular
DEV-GENÇ'liydiler.
Halkımızın
onuru
gururu
oldular.

'72'de
devraldıkları mirası
aynı kararlılıkla,
aynı fedakarlıkla,
aynı cüretle
bugüne kadar
taşıyarak
bir tarih yazdılar
ve yazmaya
devam ediyorlar.

Bu tarihi
yaratanlara...
Bu tarihi bize miras bırakan
şehitlerimize...

*Seherlere, Şengüllere, Refiklere, Erollara...
Dev-Genç'lilere...*

BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
VE SOSYALİZM
MÜCADELESİNDE
GENÇLİK
2

BORAN

BORAN YAYINEVİ

**Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Mücadelesinde
GENÇLİK - 2
(1974-1980)**

1. Baskı: Haziran 1999

Baskı: Başak Ofset

**Boran Yayınevi
Alemdar Mahallesi
Hamam Sk. No.4/4
Cağaloğlu/İstanbul**

**ISBN 975-6822-00-7 (Tk. No.)
ISBN 975-6822-02-3 (Cilt 2)**

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	7
12 Eylül Cuntası Ve Gençlik.....	13
Cunta Sivilleşti, Demokrasi'ye Geçildi.....	49
'87-'88 Öğrenim Dönemi:	
Nisan Direnişleri.....	95
'88-'89 Öğrenim Dönemi:	
Merkezi Dernek Tartışmaları.....	139
'89-'90 Öğrenim Dönemi:	
Gençlik Merkezi Örgütlenmesini Kuruyor.....	187
'90-'91 Öğrenim Dönemi:	
Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele.....	251
'91-'92 Öğrenim Dönemi:	
TÖDEF Gençliği Kucaklıyor.....	301
'92-'93 Öğrenim Dönemi:	
Gençliğin Örgütlenme Ve Birlik Sorunu.....	357

'93-'94 Öğrenim Dönemi:

Devlet Terörüne Karşı Ankara Yürüyüşü..... 415

'94-'95 Öğrenim Dönemi:

Gazi Ayaklanması Gençliğe Yol Gösteriyor..... 453

'95-'96 Öğrenim Dönemi:

Gençlik Alanları Zaptediyor..... 485

'96-'97 Öğrenim Dönemi:

Susurluk Devletine Karşı Gençliğin Onur

Mücadelesi Ve Öğrenci Meclisleri..... 551

'97-'98 Öğrenim Dönemi:

Faşist Teröre Karşı Mücadele..... 597

Şehitlerimiz..... 659

Sonsöz Yerine..... 663

DEV-GENÇ Marşı

*Hey DEV-GENÇli
Hey DEV-GENÇli
Savaş vakti yaklaştı
Al silahı vur beline
Emperyalizme karşı*

*Mahir ÇAYAN
Deniz GEZMİŞ
Devrim için öldüler
Devrimciler ölür ama
Devrimler durmaz sürer*

Seberlere, Şengüllere, Refiklere, Erollara...
Dev-Genç'lilere...

ÖNSÖZ

Dev-Genç...

Dev-Genç'lilik...

Dev-Genç Ruhu...

Bu iki kelime '68'lerden bu yana gençliğimizin, halkımızın onurunun bir ifadesidir. '80'li yıllara kadar bedelleri ödenerek kazanılan bu onur, 12 Eylül cuntasından bugünlere daima yükseklerde tutulmuştur. Çünkü herkesin sustuğu yerde yükselen ses olabilmektir Dev-Genç'lilik. Herkes can derdinde, yaşam kaygısında tek başına da olsa kavga alanında olmaktır. Bazen «**tek başınasınız, arkanızda kimse yok**» diyenlere «**ben varım ya!**» diyerek «**BİZ**» olabilmektir.

Ülkemiz gençliğinin bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin adıdır Dev-Genç!..

Bağımsız, Özgür Vatan İçin, Halk İçin mücadelenin neferi olabilmektir.

Geleceğe sahip çıkmaktır...

Halk sevgisidir...

Cürettir...

Fedakarlıktır...

Sahiplenmedir...

Adaletsizliğe ve namussuzluğa baş eğmemedir...

Zulüme ve sömürüye karşı kavga ruhudur bu...

12 Eylül '80'de faşist cuntanın kurmayı beş faşist generalin tahammül edemediği de budur... İşte bu nedenle öyle bir kinle saldırdılar ki, gençliğe savunabilecek tek bir mevzi, tutunabilecek tek bir dal bırakmamacasına... Geçmişe dair bir şey kalmamalıydı geride;

Saflık, masumluk, temizlik, çamura bulanmalı...

Dostluğa, dayanışmaya, kardeşliğe yabancılaşmalıydılar...

Dürüstlük, namus, onur, yiğitlik, mertlik kavramlarına burun kıvrımalıydılar. Dilleri, düşünceleri, giyimleri, ilişkileri, gençliği gençlik yapan ne varsa değişmeliydi...

Programlar çıkardılar: YÖK'le, disiplin yönetmelikleriyle, paralı eğitimle, özel üniversitelerle, haraçlar, vizeler, devam zorunluluklarıyla, işbirlikçileri, ajanları, muhbirleri, sivil-faşistleriyle, okuma haklarını ellerinden alarak saldırdılar...

«**Hiçbir masraftan kaçınmayın**» dedi patronları...

İşkencehaneysen daha fazla işkencehane, olmadı alkol batağına gömün onları... Birahaneler, cafe-barlar açın... Diskoların sayısını artırın... Her köşe başında bir «fast-food», «özel radyolar, DJ'ler, TV'lerde özel kanallar...» Amerikan Yuppi'lerini, starlarını örnek alsınlar. Yoz ilişkiler içinde en çarpık cinselliklerde ahlaksızlaşsınlar. Halka yabancılaşıp, «ben»cilleşerek kendi özlerini inkar etsinler. Her okulu uyuşturucu pazarı yapın ki buharlaşsın beyinleri, kararsın umutları...

Unutsunlar düşünmeyi... Unutsunlar halklarını, haklarını, doğru ve güzel olan ne varsa... İnsanca hangi erdem varsa unutturun gençliğe.

Yozlaştırın... Ki sarsılmasın saltanatımız diyordu emperyalizm ve işbirlikçileri. Halk düşmanlarının sömürü ve zulüm düzeninin sürmesi için ıslah edilmeli, teslim alınmalıydı gençlik...

Bu amaçla kuşattılar dört bir yandan, bu amaçla saldırdılar gençliğe... En ilerilerini, gençliğin öncülerini katledip kaybederek başladılar programlarını uygulamaya. Katlemedediklerini hapishanelere gömerek yok etmeyi planladılar. Hapishaneler açıldı ard arda. Özel Tip'ler, E Tipi'ler, H Tipi'ler, L Tipi'ler, Hücre Tip'iler...

Bu yetmezdi. **Aslolan yeni kuşakların beyinlerinde hapishaneler açmaktı.** Her şey buna göre ince ince planlandı ve yaşama geçirildi.

«Markalı» spor ayakkabılar,

«Markalı» pantolonlar,

«Markalı» mont ve gömleklerin içinde «markalı» bir gençlik yetiştirmeye koyuldular. Susurluk devleti, cunta'dan Özal'a, Özal'dan diğer iktidarlara yeni yöntem ve araçlarla bu programı uyguladı.

Yine de **BAŞARAMADILAR!...**

Dev-Genç vardı bu ülkede. Dev-Genç'liler vardı.

Yok edilmek istenen ne varsa mücadeleye dair, hepsine sahip çıktılar... Halklarına, gençliğe, örgütlerine, geleneklerine...

İlk pankarttan, **ilk** işgale;

İlk forumdan, **ilk** yürüyüşe;

İlk açlık grevinden, **ilk** çatışmaya direnişleri onlar örgütlediler.

İlk dernekten, **ilk** federasyona;

İlk platformdan, **ilk** meclise örgütlülükleri onlar yarattılar.

Rehberlik masalarından komitelere, dayanışma onlarla anlam kazandı...

Polisler okulları kuşatmışken, faşistler amfileri, kantinleri işgal etmişken, üstünde hiçbir şey olmaksızın «**Burada Dev-**

Genç» var dediler... Gençliğin teslim alınmasına izin vermediler...

Cürettir, cesarettir, kararlılıktır Dev-Genç. Bir o kadar da mütevazî, sade, adanmış olmaktır...

Taksim'den Beyazıt'a, Kızılay'dan Konak'a kavga sloganlarıyla sarstılar her yanı... 16 Mart'lara, Maraş'tan Kızıldere'ye onlar sahip çıktı... 6 Kasım'ları, alternatif açılışları, anmaları onlar yarattı...

Gelenekler yarattılar ama uzakta, ulaşılmaz, bilinmeyen yerlerde değildi hiçbirisi... Olağanüstü direnişlere imza atılsa da tanıdık, bildik yüzlerdi hepsi... **Hamiyet, Erol, İsmail, Ali Rıza, Uğur, Şengül, Güner**'diler... Amfilerde, sınavlarda, kantinlerde herkesle birlikteydiler. Biraz önce bir sohbette, biraz sonra bir toplantıda... Az önce sınavdayken az sonra bir yürüyüşün, bir çatışmanın, bir korsanın örgütlenmesinde... Hep kitlelerin içindeydiler. Onlarla birlikte, onlardan biri olarak öğrendiler, öğrettiler, farklı değillerdi hiç kimseden. Uzak ve yabancı ellerden değildi hiçbirisi...

Halkın içinde, mücadelenin önündeydiler. Halkın acısını yüreklerinde hisseder, halkı için atardı nabızları. Gazi'den Senirkent'e, Ümraniye'den Zonguldak'a Trabzon'a, Diyarbakır'a... **Halkın içindeydi Dev-Genç'liler.** Çünkü halkın mücadelesinin parçasıydılar. Ne yaptılarsa kitlelerin içinde, kitlelerle birlikte yaptılar. Mevzileri birlikte kazandılar. Zaferlere birlikte imza attılar. Dev-Genç örgütlü gençlikti. Kendilerine ve gençliğe güvenerek büyüttüler iktidar özlemlerini.

Bu özlemlerle 18 yıl boyunca adım adım, hırsla, inatla parçaladılar faşizmin barikatlarını, Marmara'dan Kürdistan'a, Ege'den Karadeniz'e Akdeniz'e vatanın her karışına umut, inanç, direniş tohumlarını saçtılar...

Bedel ödediler... Bedel ödettiler...

Hesap sorma bilinciyle hareket ettiler daima...
Ne unuttular... Ne unutturdular yaratılan değerleri...
Bayrak elden ele geçti... Slogan dilden dile söylendi...
İlk halkaya yeni halkalar ekleyerek, geldiler bugüne. Her sayfası bir direniş destanı, her satırı feda edilen canlar, dökülen kanlar pahasına yaratılan, geleneklerle doldu taşıtı.

O yüzdendir; Dev-Genç gelenektir denilmesi,

O yüzdendir; Dev-Genç ilkedir, değerdir nitelendirmesi...

Tavizsizlik, uzlaşmazlıktır Dev-Genç. Görev bilinci, sorumluluktur her şeyden önemlisi. Olmazı olur kılan inat, ısrar, yaratıcılıktır...

Özcesi; Dev-Genç, Dev-Genç'liler, **bu topraklarda;** bu topraklar için, bu topraklarda yaşayan halklar için, bu tarihi ve geleneği kanlarıyla yazan şehitleri adına savaştılar, savaşıyorlar, savaşıacaklar...

Yarın bizimdir!

Gelecek bizimdir!

Bizim yarınımız; halkın iktidar olduğu, halk için bilimsel, parasız eğitimin sağlandığı, halkların özgür ve kardeşçe yaşadığı bağımsız, demokratik bir ülkedir. Bu uğurdaki mücadele, bugünlere nasıl getirildiyse bugünden yarına aynı coşku ve kararlılıkla taşınacaktır...

1. BÖLÜM

12 EYLÜL CUNTASI VE GENÇLİK

- GİRİŞ
- 12 Eylül 1980... Amerikancı Faşist Cunta'nın Miladı
- Depolitizasyon Ve Dejenerasyon Politikaları
- 12 Eylül Faşist Cuntası'ndan
 Üniversitelere Darbe: YÖK
- YÖK'e Hayır Kampanyası
- Cuntaya Karşı Mücadele
- '84 Ölüm Orucu Manifestosu Gençliğe Yol Gösterdi

GİRİŞ

12 Eylül 1980...

O gün doğanlar bugünün gençliğini oluşturuyorlar. O gece doğan bebekler bugün onsekiz yaşındalar...

O gece 17, 18, 19...'unda olan kimilerinin ise sonsuza kadar 'genç' kaldı yaşları...

O gece 17, 18, 19...'unda olan bazıları ise güneşten, topraktan, gökyüzünden mahrum; duvarların ardında, can bedeli direnişlerde büyüttüler gençliklerini...

O gece 12 Eylül 1980 gecesiydi.

O tarihten itibaren yeni ilişkiler, yeni duygular, yeni kavramlar öğrendi insanlar...

Olağanüstü Hal, Korucular, 1402'likler, YÖK, YHK, DGM...

12 Eylül Edebiyatı, 12 Eylül Gençliği, depolitizasyon, apolitikleştirme, Pişmanlık Yasaları...

12 Eylül öncesi-12 Eylül sonrası diye anlatılır oldu olaylar... Kitaplar böyle başladı, tartışmalar böyle sürdü. Önce 12 Eylül generalleri «**12 Eylül öncesine dönmek**»le korkuttular herkesi, sonrasında kurulan hükümetler de «12 Eylül'ün ilk günlerine dönme» tehditlerini savurdular.

Devletin bütün yetkilileri «12 Eylül öncesi»nin kötülüklerinden söz ettiler. Televizyonlar, gazeteler bunu yazdı, bunu gösterdi. Nerede bir hak alma eylemi varsa, nerede haksızlıklar, adaletsizlikler protesto edilse hemen koro olarak başladılar: «12 Eylül öncesine mi dönüliyor...»

Egemenleri korkutuyordu 12 Eylül öncesi... O zamanlara dair ne bir şey duymak istiyorlardı, ne de görmek...

Duyup görmek istemedikleri, hakkını arayan, bunun için mücadele eden gençlikti, işçiydi, memurdu, köylüydü. Kısaca mücadele eden, hakkını arayan bir halktı egemenleri korkutan.

Bu korkudan kurtulmak, halkı teslim almakla mümkündü. İşte bunun için 12 Eylül'ün Amerikancı faşist cuntası tezgahlandı. Amaçları halkı sindirmek, devrimci mücadeleyi yok etmektir. Bu amacı gizlemediler de... Dönemin işverenler örgütü **TİSK Başkanı Halit NARİN** tarihe geçen ve aslında 12 Eylül cuntasının geliş nedenini en özlü şekilde ifade eden açıklamasında bu gerçeği ifade ediyordu: «*Artık gülme sırası bizde...*»

Burjuvaziyi sevindiren, halkın amansız ve vahşice baskı altına alınması, onbinlerce devrimcinin, demokrat ve yurtseverin, halktan insanın hapisanelere doldurulması, dağlarda, sokaklarda, evlerde katledilmesi idi. Emperyalizm ve oligarşi hakkını arayan, onurlu, namuslu yaşamak isteyen herkese savaş açtı. Ücretlerin düşürülmesi, sendikaların kapatılması, zamlar, demokratik kitle örgütlerinin yasadışı sayılması... Ve daha bir çok uygulamayla halka yönelik dizginsiz bir terör başlattılar. Bu saldırının kurmaylığında 12 Eylül generallerinin oluşturduğu Milli Güvenlik Konseyi, kısa adıyla **MGK** vardı. İçindekiler değişse de bugüne kadar halka yönelik saldırılarını sürdüren MGK idi bu. O günden bugüne değişmedi bu. Tek değişiklik; cuntanın ilk yıllarında adı «Konsey» ile biterken şimdilerde «*Milli Güvenlik Kurulu*» oldu adı. Ancak hiçbir millilikleri yoktu. Doğrudan Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçilerinin halk düşmanı askeri gücüydüler. Bunu gizlemek

için hergün, her saat meydanlara çıkıp «vatan, millet, din, bayrak» demagogileri yaptılar. Tabii her konuşmalarını TV'lerden de bol bol yayınladılar ki herkes görsün, inansın istediler. Oysa vatan haini, halk düşmanıydı hepsi.

Omuzları çok yıldızlı, nişanları kalabalıktı Amerikancı generallerin...

Zorbaydılar; silahların gölgesinde emperyalizm ve oligarşi adına kuruldular iktidar koltuğuna.

Yalancıydılar; ülkeyi kurtarma masalıyla avuttular insanları.

Namussuzdular; Bu topraklara ait değerli ne varsa satılığa çıkardılar...

Hırsızdılar; yükte hafif, pahada ağır ne varsa toplayıp götürdüler.

Geleceği, özgürlüğü, ümitleri yok etmek, halkı ve gençliği sindirmek için herşeyi yaptılar. Ancak aynı tarih ülke topraklarına düşen bu kara lekeyi silmek için, mücadele edenlerin yarattığı direnişlerin de tarihi oldu. Genci, yaşlısı, öğrencisi, öğretmeni, kadını, erkeği, tutsağı bu kara lekeyi ülkenin alınından kazıyıp atmak için destansı direnişler ektiler vatan topraklarına. Bayraktarlığını Cephe'lilerin yaptığı bu direniş geleneği, zorbaların, namussuzların, yalancıların, hırsızların iktidarlarına kafa tuttu. Silinip atılmaya çalışılan devrimci mücadeleyi inatla yeniden diriltti, geliştirdi, büyüttü.

12 Eylül 1980...

Amerikancı Faşist Cuntanın Miladı

Telefonun ucundaki ses «*Mr. President... Herhangi bir kaygıya gerek yok. Kimlerin müdahale etmesi gerekiyorsa, onlar müdahale etti*» diyordu. Söyleyen ABD Dış İşleri Bakanı MUSKIE'ydi. Dinleyen ise ABD Başkanı CARTER'dı.

Pentagon zaten bu haberi bekliyordu. Beklenen haber, Türkiye halklarına karşı gerçekleştirilen Amerikancı Faşist Cunta idi. Ne de olsa cuntanın mimarı onlardı. Cuntanın ilan edildiği ilk saatlerde CIA ajanı Paul HANZE «*Bizim çocuklar başardı*» müjdesini veriyordu Pentagon ve CIA karargahlarında. Emperyalizmin çocukları olan generaller, kendilerine verilen görevi «başarıyla» yerine getirmişti.

1980 yılının ilk aylarından itibaren, beş kuvvet komutanının ABD'ye ziyaretleri sıklaştı. Tabii açıktan «cuntanın hazırlıkları için gidiyoruz» demediler. Seyahatlerinin gerekçesi bazen «teknik bilgi alış verişleri», bazen «sempozyum», «brifing» vs. idi. Kurstur, derstir, dostluktur derken planlar hazırlandı, raporlar çıkartıldı. Son noktanın nerede ne zaman konacağı kararlaştırıldı.

Emperyalizm ve oligarşi, ülkede kaba devrimci dalgadan çekiniyor, korkuyordu. Korkularını giderecek son çare olarak bu kez de cunta aracılığıyla halklara saldırmanın planları adım adım hayata geçirildi. Cuntanın yönetime el koymasının zemini hızla yaratıldı. Ülkeyi yönetmekten aciz, koltuk kavgasından birbirini yiyen sivil politikacılara, «Vatan, Millet, Atatürkçülük» demagogilerine bulanmış mektuplar gönderildi. Beceriksiz politikacılar halka «şikayet» edilerek, «ülkeyi uçurumun kenarına getirdikleri» ilan edildi...

Ülkenin ekonomik-siyasi darboğazdan kurtarılmasının biricik yolunun halkı «*bir lokma ekmeğe muhtaç edenlerden ordu eliyle hesap sorulması*» olduğu dikte edildi... Generallere göre «*can güvenliği yoktu.*», «*rahat huzur kalmamıştı*», «*sağ ve sol anarşistler dış muhraklardan beslenerek ülkeyi parça parça düşmana satıyorlardı*», «*gençler kandırılıyor, terör örgütlerinin tuzağına düşürülüyor, ülke güvenliği elden gidiyordu.*»

Tez elden hızla müdahale edilmezse, ülke mahvolacak, batacaktı. Oysa vatanın bekçileri, kurtarıcılar, kurtarmaya hazır ve nazır sabırla sıranın kendilerine gelmesini bekliyordlardı.

Muhtıra metinleri «güvenilir kaynaklar» aracılığıyla basına sızdırıldı.

Şimdi sıra onlarındı...

Artık asker postalları yere daha sert basıyordu...

11 Eylöl günü beş darbeci generalden biri ABD'den döndü. Ertesi gün darbe gerçekleşti. Darbenin sarsıntıları daha ülke topraklarında duyulmadan, Pentagon'da duyuldu. «*Telaşa gerek yok Mr. President; onlar bizim çocuklar*» diyordu ABD Dış İşleri Bakanı...

ABD'nin çocukları olan 12 Eylöl generalleri neden bir cuntaya ihtiyaç duymuşlardı? Bu sorunun karşılığı cunta şefi **Kenan EVREN**'in sözlerinde saklıydı. Evren; «*biz müdahale etmeseydik, şimdi burada biz değil onlar olacaklardı*» diyordu... Cunta şefinin sözlerindeki «onlar» oligarşiyi felç eden grevci işçiler, direnişlerdeki öğrenciler, mücadeleyi her geçen gün daha da yükselten devrimcilerdi... **Temel sorun buydu;** gittikçe yükselen, her geçen gün biraz daha kitleselleşen devrimci mücadele...

Türkiye'de sınıflar mücadelesinin yükselmesi başta ABD olmak üzere emperyalistleri kaygılandırıyor. ABD emperyalizmi Ortadoğu'daki dengeleri kendi lehine düzenlemeye çalışıyor. Bu denge; **İsrail-Mısır-Türkiye**'den oluşan saç ayağının üzerine oturacaktı. Bu nedenle bu üç ülke arasında güçlü bir işbirliği oluşturulması düşünülüyordu. Fakat bu işbirliğinin önünde ciddi bir problem vardı; Türkiye'nin içinde bulunduğu istikrarsız durum. Türkiye ekonomik olarak iflasın eşiğindeydi. 2-3 ayda bir çatırdayıp dağılan koalisyonlar dolayısıyla oligarşi ciddi bir yönetim krizi yaşıyordu. Halkın devlete güveni kalmamıştı. Enflasyon, dış borç ödemeleri, işsizlik, can güvenliğinin olmaması kitleleri daha fazla hak arayışlarına, direnişlere ve devrimci mücadeleye yöneltiyordu.

Oligarşi telaş içindedir. Ne gittikçe kitleselleşen faşist katliamlar, ne sıkıyönetim, ne toplu tutuklamalar, işkenceler, gözdağı devrimci mücadeleyi bitirmeye yetmemektedir. İşte Kenan EVREN'in «biz müdahale etmeseydik, şimdi burada biz değil onlar olacaktı» sözü aslında bu korkunun ifadesidir.

Bu korkudan dolayı emperyalizm cuntayı tezgahladı. Şimdi emperyalizmin özlediği «istikrarlı bir Türkiye» hızla yaratılmalı, ABD'ye verilen «güvenilir bir üs» olma vaadi yerine getirilmeliydi...

Cunta, «devletin yeniden yapılanması için anarşi ve terör ortamını kaldırıp, huzur ve güveni sağlama» demagojisiyle saldırı dalgasını başlattı. Silahlı mücadeleyi savunan devrimci örgütlerden başlayan bu dalga, sonra revizyonistleri, ardından reformistleri, giderek aydınları, demokratları içine alan, geniş çaplı gözaltılar ve tutuklamalarla devam ederek toplumun muhalif tüm kesimlerini sindirmeye çalıştı. İlegal, legal bütün örgütlülükler dağıtıldıktan sonra ucu bucağı görülmeyen bir yasaklar listesi hazırlandı. Bu liste sakal traşından kılık-kıyafete, sokağa çıkış saatinden yol boylarındaki evlerin badanasının rengine kadar her konuyu gündemine aldı. Özcesi her şey; nefes almak da, son nefesini vermek de cuntacı generallerin keyfine kalmıştı diyebiliriz. Onların iki dudağının arasından çıkan her söz «emir»di bundan böyle...

Cunta yıllarını tanımlamak gerekirse, **Cunta; baskı, terör, işkence demek yanlış olmaz...**

12 Eylül'ün halka yönelik saldırısını kavramak için bazı rakamlara ve bazı uygulamalara kısaca bakmak yararlı olacaktır. Cuntacılar yaygın gözaltıların akabinde «**savaş hali hükümleri**» uygulayarak binlerce kişinin yargılandığı davalar açtılar. «Savaş hali hükümleri»ne göre duruşmalar sıkıyönetim mahkemelerinde görüldü. Tamamen göstermelik olan bu davalarda savunma hakkına gerek yoktur. Hatta sanığın mahkemelerde bulunması

bile lükstür. Savunmasız, sanıksız, mahkemeler daha çabuk bitirildiği için daha fazla davanın görülebilmesi de mümkün olmaktadır. Bu mahkemelerde sadece 1980-85 yılları arasında sonuçlandırılan davalardan 22.912 kişiye 1 yıl, 10.784 kişiye 1-5 yıl, 6166 kişiye 5-10 yıl, 2356 kişiye 10-20 yıl, 939 kişiye 20 yıldan fazla 630 kişiye müebbet hapis cezaları verildi. 429 kişi ölüm cezasına çarptırıldı. 5 yıllık sonucu gösteren bu rakamlara daha uzun yıllar sürecek olan davalar dahil değildir.

Cunta idam cezası kesinleşen 429 kişiden bir kısmını infaz ederek tehdit ve gözdağını sürdürdü. 12 Eylül'den 25 Ekim 1984'e kadar toplam 50 kişi idam edildi.

Cunta şefi EVREN, konuşma yaptığı her meydana alana zorla doldurulan kalabalıklara «*Onları asmayalım da besleyelim mi?*» diye soruyordu. O yıllar, «asacaksın bir kaç tanesini» cümlesinin sık telaffuz edildiği yıllar olarak tarihe geçecek, «*asmayalım da besleyelim mi?*» sözü cuntayı karakterize eden en özlü sözlerden biri olarak hafızalara kazınacaktı. Daha sonraki idam cezaları ise infaz edilmeyerek ertelendi. Bu ertelemelerin nedeni, ne cuntacıların insafa gelmesi, ne de uluslararası insan hakları örgütlerinin harekete geçmesi nedeniyle olmadı. Esas neden; idam cezası alan tutsakların «**rehin**» tutularak, caydırıcı bir etkene dönüştürülmesiydi. Bu politikanın daha da etkili olabilmesi için davaların pek çoğu 146. maddeden açıldı. İdam cezası alanlar ve idam edilenler dışında, binlerce insan idam cezası talebiyle yargılanarak, yıllarca idam ilmeğinin gölgesinde yaşamaya zorlandı. Özellikle devrimci örgütlerde idam talepli yargılamalar mantık sınırlarını zorlayan rakamlara ulaştı. Bir fikir vermesi açısından örnekleyecek olursak; Devrimci Sol davasından yargılanan 529 kişinin idamı istendi. DİSK davasından da 68 kişi idamla yargılandı.

Yüzlerce devrimci, demokrat, yurtsever, halktan insan 12 Eylül'lü yıllarda işkencehanelerde, hapishanelerde, evlerde,

sokaklarda kısaca neresi uygunsa orada katledildi, gözaltında kaybedildi. Halka karşı dizginsiz ve pervasız bir saldırıydı söz konusu olan. Halk düşmanlığının, katliamcılığın sınırı yoktu.

Yine gözaltı ve sorgulama süreleri, cunta uygulamaları açısından çarpıcı örneklerdir... Cuntacılar, işkencecilere daha rahat hareket etmelerini sağlamak için, 90 güne ulaşan gözaltında tutma hakkı verdiler. Yüzbinlerce insan asgari 45 günden başlayıp uzatmalarla 100 küsur günlere ulaşan işkenceli sorgulardan geçirildi. Sadece bu iki uygulama bile cunta yıllarında devlet terörünün ulaştığı seviyeyi göstermeye yeterli olacaktır.

Cuntanın estirdiği terörün diğer yüzünde, yasal düzenlemeler yer alır. '82 Anayasası ile her türlü hak gaspı, kısıtlama, örgütlenme yasakları yasal bir düzenlemeyle anayasadaki yerini alır. Her yasaklama, «**toplumun huzur ve güvenliği**», «**devletin bölünmez bütünlüğü**» açıklamalarıyla gerekçelendirerek yürürlüğe sokuldu. Göstermelik demokrasilerde, demokrasinin nişanesi olarak övünülen, yasama-yürütme-yargının bağımsızlığı ilkesi göstermelik olmaktan da çıkartıldı. Bütün hak ve yetkiler, «ikinci bir anayasaya» kadar, yürütmenin emrine verildi. Ve '82 Anayasası'na önemli bir ek yapılarak bu anayasanın hiçbir şekilde değiştirilemeyeceği, bu talebi savunanların her kim olursa olsun, «vatan haini» olduğu ve olacağı dünya aleme ilan edildi. Böylece tüm ipler vatan severliği kuşku götürmez (!) otoritesi sağlamlaştırılmış, bir iktidarın elinde olacaktı.

12 Eylül faşizmi ekonomiden siyasete, eğitimden kültüre kadar yaptığı düzenlemelerle, halen varlığını ve belirleyiciliğini sürdürmektedir. 12 Eylül'ün amacı da buydu zaten. 12 Eylül'ü 12 Mart'tan ayıran en temel ölçütte budur. *12 Eylül bir kaç yıllık bir baskı ve terör programının yaşama geçirilmesi değildir sadece. 12 Eylül bir bütün olarak açık faşizmi kurumlaştırmış, toplum hayatının her yanını emperyalizm ve oligarşi lehine yeniden düzenlemeyi hedeflemiştir.* Bugün toplumsal çürüme olarak

adlandırılan ahlaksızlık, namussuzluk, bireycilik, fuhuş, uyuşturucu, arabesk, futbol çılgınlığı vb. nin geldiği boyutun kökeninde 12 Eylül cuntasının programı vardır. Bu programın özü halkı kendi kültürüne, geleneklerine, değerlerine yabancılaştırmaktır. Çünkü zulüm bir yere kadar etkilidir. Ancak namusuna ve onuruna düşkün insanlar, gelenek ve değerlerine bağlı kitleler bir noktada zulmün üstüne yürürler her zaman. Emperyalistler bunu deneyimleriyle bildiği için öncelikle insanı çürütmeyi, zavallılaştırmayı esas aldılar. Programlarının özüne bunu yerleştirdiler.

Toplumsal yaşamı yozlaştırmayı, halkı sindirmeyi, terörü süreklileştirmeyi esas alırken diğer yandan da hukuktan eğitime, müzikten spora kadar hemen her şeyi bu içeriğe göre değiştirmenin ve kalıcılaştırmanın adımlarını attılar.

Aradan geçen 17 yıla rağmen, bugün hala 12 Eylül hukuku toplumsal yaşamı şekillendirmeye devam etmektedir. Binlerce devrimci DGM'lerde yargılanmaya devam ediyor. «Olağanüstü Hal» uygulamaları, grev, gösteri yasakları halen istenildiği zaman uygulanılabilen hükümler olarak varlığını koruyor. Binlerce öğrenciyi apolitikleştirmenin, ülke gerçeğine yabancılaştırmanın, dejenere edip duyarsızlaştırmanın en önemli aracı ve düzenlemesi olan YÖK üniversitelerin tepesinde bir baskı aracı olarak duruyor. Tüm bu yanlarıyla ele alındığında, 12 Eylül'e, 12 Eylül hukukuna, 12 Eylül düzenlemelerine ve yaptırımlarına karşı mücadele etmek sadece dünün değil, bugünün de acil sorunu olarak gündemdeki yerini koruyor.

12 Eylül'den söz ederken, sol'dan söz etmemek büyük bir eksiklik olur. Sol'un geçmişten bu yana faşizme ve devrimci mücadeleye sağlıklı bir bakış açısı hiçbir zaman olmamıştır. Bu sağlıksızlıktan dolayı, cuntaya karşı direngen bir mücadele hattı ortaya koymamıştır. Bugünün **ÖDP**'sini oluşturan

Devrimci Yol, KSD gibi geçmişte kitleselliği ile tanınan gruplarda ise tam bir panik havası yaşandı. Kitlesel tutuklamaların ilk günlerinde «ricat» kararları aldılar. «Güç toplama» adı altında, mültecilik meşrulaştırıldı. «Önder kadrolar» Avrupa ülkelerinde, «**siyasi mülteci**» olmanın dayanılmaz ağırlığını yaşarken, kadro ve taraftarlarını örgütsüz ve yapayalnız bıraktılar. Hatta kimileri daha cunta gelmeden mücadeleyi tatil edip, mülteciliği seçti.

Devrime, halka, ideallere bağlılık taşımayan her türden oportünist, reformist solun bu durumuna karşı, devrimci hareket, bu tablonun dışında kaldı. Cuntanın ilk günlerinden itibaren, cuntanın halka saldırısına karşılık veren, sol'u da bu çizgi etrafında toplama çabasını elden bırakmayan bir direniş hattı tutturmaya çalıştı. «**Cunta 45 Milyon Halkı Teslim Alamaz**» diyerek cuntaya karşı mücadeleyi kampanyalar biçiminde örgütlemeye çalıştıysada ard arda gelen operasyonlarla ciddi anlamda güç kaybına uğradı. Buna rağmen tüm cunta yılları boyunca asgari düzeyde de olsa direniş çizgisini sürdürerek halklar nezdinde faşizme boyun eğmemenin en somut ve güvenilir ifadesi olarak varlığını sürdürdü...

Depolitizasyon Ve Dejenerasyon Politikaları

Onlar suçluydular.

Onlar; devrimciler ve gençler...

Devrimciler; emperyalizme, faşizme, oligarşiye savaş ilan ettikleri için...

Gençler; devrimci hareketi besleyen kaynak oldukları için...

Cuntacılar devrimcilerden ve gençlerden korkuyorlardı...

Bu nedenle Onlar cuntacılar nezdinde suçluydular...

Korkularını gidermek için işkence, baskı, terör ve demogojiyi kullandılar... Örgütsüz bir halkı susturmak, sindirmek daha kolay olacağı için önce örgütlülüklere

saldırdılar. Sonra saldırı sırası kendileri gibi düşünmeyen, boyun eğmeyen herkese geldi. Ama bu da yetmiyordu cuntacılar için. Bir daha aynı «tehlike»yle karşılaşmamak için insanların beynindeki özgürlük, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm düşüncelerinin yok edilmesi gerekiyordu. Bu nedenle tüm cunta yılları boyunca halkı ve «**potansiyel suçlu**» olarak gördükleri genç kuşakları yeniden şekillendirmeye çalıştılar.

12 Eylül ideolojisinin yarattığı bu gençlik duyarsız, ilgisiz, bilgisiz ve hepsinden önemlisi, tepkisiz olmalıydı. Gençler de dahil tüm toplum «kışla disiplinine» boyun eğmeli, dejenere ve depolitize bir ortam yaratmalıydı.

Cunta «uysal ve uyumlu» gençler istiyordu.

Çünkü; '80 öncesi gençliği, orta okullara kadar yayılan faşist işgali kırmak için mücadele ederek saflaşmış, devrimci mücadelenin ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. Üniversiteliler, liseliler hatta ortaokul öğrencileri anti-faşist mücadelede politize olmuşlardı. Gençliğin politize olması, «istikrar arayan» bir ülkenin geleceği açısından tehlike demekti. Cunta, gençliği «anarşi ve terör» ortamından kurtarma adına, faşist kurumlaşmalara ve ideolojik saldırılara hız verdi.

İlk adım gençlerin ardına takılıp gittikleri sol örgütleri tasfiye etmektir. İkinci adım, «özgürlüğü ve bireyselleşmeyi» keşfedeceği yeni seçenekler üretmektir. Devrim hariç isteyen istediğini seçebilir, istediği hayalin ardından gidebilirdi. **DİN, DEJENERASYON, DEPOLİTİZASYON** olarak ifadelendirilebilecek bu seçeneklerin açıldığı tüm sokaklar tek bir meydana çıkıyordu: **DÜZENE...**

Cuntanın bunları nasıl kullandığına bir bakalım...

Din'i iki şekilde kullandılar. Birincisi; Suudi sermayesiyle beslenen ve cuntaya desteğini hiçbir zaman saklamayan tarikatların palazlandırılması ve yaygınlaştırılması. İkincisi de;

Türk-İslam sentezi denen gerici-faşist ideolojinin resmi devlet ideolojisi haline getirilmesi.

Bunlardan birincisi gayri resmi bir politika olarak, ikincisi resmi devlet politikası olarak okullardan devlet dairelerine kadar her yerde uygulanıyordu.

Cuntacılar, her iki yöntemi de «laiklik» sözleriyle perdelediler. Her iki yöntemin kılıfı da «Atatürkçülük» ve «Atatürk'ün ilkelerine bağlılık»tı. Cunta şefi EVREN her zaman «kuran kurslarının kapatılması»ndan, buraların «yobaz merkezleri» olduğundan dem vurdu. Sonraki yıllarda 12 Eylül politikasının yarattığı dinsel motifleri kullanarak, palazlanan güç odaklarının kimler olduğu daha net anlaşıldı. «**ÖZAL hanedanlığı**», «**Fetullah GÜLEN imparatorluğu**» bu güç odaklarından sadece iki örnek olması yanıyla ilgi çekicidir.

Cuntacıların da, onların efendisi olan emperyalizm ve işbirlikçilerinin de din ile bir ilgileri yoktu aslında. Dindar ya da inanmış değillerdi. Halk düşmanıydılar ve halkı bölmek, birbirine karşı kışkırtmak ve dini kullanarak kendilerine kitle tabanı yaratmak istiyorlardı. Oligarşinin o dönem böyle işine geliyordu ve dini kullandı. Müslümanlığı aynı zamanda bir dünya görüşü olarak benimseyen kimi çevreler de, cuntanın bu oyununa yedeklenmekten kurtulamadı. Oysa oligarşi yıllar sonra MGK'nın **28 Şubat Kararları**'yla aynı müslüman çevreleri tasfiye etmeye, törpülemeye başlayacaktı. Kısaca oligarşi, dini işine geldiği gibi her dönem kullandı. 12 Eylül'de önü açıldı. Çünkü öyle gerekiyordu. Zulüm ve sömürü altında inletilen kitlelerin şükürcülüğe ve kaderciliğe alıştırılması gerekiyordu. Tepkiler başka türlü nötrale edilemezdi.

Depolitizasyonu ise genç kitlelerin, «düşünce ve tepki» gösterme yetilerini dumura uğratmak için kullandılar. Cuntacılar göre «*eğitime, spora, sanata, siyaset bulaştırılmamalı*»ydı. '80'li yıllar boyunca, «sanatın siyasetle», «sporun siyasetle»,

«eğitimin siyasetle» bir ilgisi olmadığını anlatmakla uğraştı faşizmin ideologları. Onlara göre, 16-25 yaş arasındaki her genç «genç gibi» olmalıydı. Genç gibi olmak; diplomaya kilitlenmiş, vize ve harçların tutsağı olmuş, okullarını bir an önce bitirip bilmem hangi köşe başını kapmaya şartlanmış «hırslı», «özgür bireyler» olabilmeyi ifade ediyordu...

Bunun için insanlara örgütlenmenin, örgütlü bir güç olmanın ne demek olduğunu hatırlatabilecek her türlü dernek, sendika, yardımlaşma kurumları, vakıflar, halkevleri, eğitim merkezleri kapatıldı. Kapatılmayanlara, köy, mahalle, kadın, gençlik kolları gibi kollar, komisyonlar kurma yasağı getirildi. Gençlerin, memurların, kamu denetimindeki bütün insanların, her tür dernek, sendika ve partiye üye olma veya bunları kurma, yaygınlaştırma faaliyetlerine yasaklamalar konuldu... 12 Eylül generalleri «**örgütlenmeyin**» diyordu.

Radyo-televizyon-gazete üçgeninin bütün programları cuntanın hedeflerine göre yeniden oluşturuldu. Basın-yayın tekelleri devlet güdümünde «anarşi ve terörün yarattığı kaos ortamı»nı anlatan programlarla kitleleri bombardımana tuttular. Örgüt liderlerine, militanlarına dair ardı arkası gelmeyen tefrikalar, pişmanlık belgeleri, sahneleri yayınlanıp durdu. Sendikacılar, aydınlar, bilim adamları, sanatçılar «terörist» muamelesi görüp işkencelerden geçirilirken, gazeteler, televizyonlar, terörün planlarını sözde tek tek deşifre ederek topluma «hangi kirli ellerin» elinden kurtarıldığını gösteren hikayeler anlattılar... «Geçmiş i inkar», «örgüt fobisi», «'80 öncesine dönme korkusu»nun rağbet gördüğü bir süreç başlatıldı.

Sıra, sonuç alınmaya başlanan bu politikanın kalıcılaştırılmasındaydı. 1402 sayılı sıkıyönetim kanunuyla üniversite ve liselerdeki bütün devrimci-demokrat kadrolar tasfiye edildi. TÖB-DER vb. örgütlenmeler kapatıldı. Din-ahlak dersleri, inkılap tarihi

gibi dersler zorunlu hale getirilerek «geçmişinden temizlenmiş» belleklere faşist ideolojinin Türk-İslam sentezi adı verilen tohumları ekildi...

Eğitim kurumları da tıpkı basın-yayın tekelleri gibi, faşizmin gençliğe yöneltilmiş en önemli silahlarındandı. Bireyciliği, köşe dönmeçiliği, sapkın düşünceleri hızla aktardılar genç beyinlere... Arabesk ve futbol fanatizmi genç beyinlerin boş zamanlarını dolduran en önemli «uğraş» haline getirildi.

Dinin ve depolitizasyon politikalarının çekim alanı dışında kalmayı başarabilenler içinse üçüncü bir seçeneği sürdürdüler piyasaya: DEJENERASYON... Çok yönlü bir av tuzağı gibiydi 12 Eylül faşizmi...

Tarikatlara üye misin? HAYIR...

Türk-İslam sentezine inanıyor musun? ASLA...

Ezberci bir öğrenci misin? KESİNLİKLE DEĞİL...

Arabesk dinler misin? NE MÜNASEBET...

Futbol izler misin veya oynar mısın? ZAMANIM YOK...

O zaman sen henüz «kurtarılmamış» bir gençsin... Ama bu kadar değil bizim sattıklarımız. Onları istemiyorsan şunlardan verelim: Seks, uyuşturucu, yoz ilişkiler....

12 Eylül generallerinin en «isabetli» tespiti gençlerin «kurtarılması»nın halkın ahlak, gelenek ve değerler sistemini parçalamaktan geçtiği idi... Uğruna ölünecek değer, peşinden gidilecek gelenek, sarılıp tutunulacak tek bir ahlak kuralı kalmamalıydı. Herkes «kendisi için yaşamalı, kendisi için eğlenmeli, yaşamaktan zevk almalı»ydı. Boş vermişliğin, kayıtsızlığın, umursamazlığın ötesinde bencillik yaşamın hedefi olmalıydı.

12 Eylül gazeteciliği bu etapta başladı işe. Başını TAN'ın çektiği, bol renkli pornografiye bulanmış, cinselliğin «aile

gazeteciliği» adıyla pazarlanması dönemin en çarpıcı örneğiydi. Kaçakçıların, mafya babalarının, sosyetenin, uvertür artistlerin seks alemleri, hayali ihracatçıların ucuz serüvenleri çarşaf çarşaf yayınlanarak toplumun değerlerinin altı adım adım oyuldu. Şimdi gençlerin idolleri, «uyanık bankerler», «genç kaçakçılar», «genç işadamları», «Yuppi»lerdi... Barlarda, otel lobilerinde çekilmiş renkli resimler, bol köpüklü şampanyalar, havaya saçılan para desteleri... Esrar, kokain eşliğinde toplu seks geceleri... İtibar, saygı, rağbet buralarda olmalıydı. Faşizm gençlere kolay yoldan baş döndürücü bir hızla yükselmeyi vadediyordu. Yeterki gençler kendilerine sunulan «**bu fırsatları**» kullanabilsinlerdi... TAN Gazetesi daha ilk yayınlandığı günlerde 750 binlere varan tirajıyla rekor kırdı. Ardından TAN benzeri başkaları geldi.

Uyuşturucu, alkol, seks yozlaştırmanın en önemli araçlarındandı. Ve bu araçları iyi kullandı 12 Eylül generalleri. Ne de olsa hocaları **Pentagon**'du. Gençliği mücadeleden uzak tutacak, enerjilerini akıtacak, zamanlarını dolduracak uğraş alanları açmak gerekiyordu... Açıldı da. Kahvehaneler çay içilip sohbet edilen yerler olmaktan çıkarılıp birer kumarhaneye dönüştürüldü. Bu da yeterli görülmeyip her mahallede, her köşede birahaneler açıldı. Birahaneler genç insanların uğrak yerleri, buluşma mekanları oldu. Biralar eşliğinde yapılan sohbet ve muhabbetler kısa süre sonra «birahane kültürü» denilen arabesk, içi boşaltılmış yeni bir kültür yarattı... Ama öyle ya da böyle devrime, devrimcilere bulaşmış olanları enterne etmek için «birahaneler» uygun bir araç değillerdi. Cunta onun da çaresini buldu. Daha felsefi ve edebi «takılmak» isteyenlere akacakları yeni bir kanal sundu. «**12 Eylül Sanatı**» adı verilen bu seçenek «sol'cular» içindi. Büyük holdinglerin kurduğu kültür sanat vakıfları onlara şiir, resim, roman, öykü yarışmaları düzenledi. Her yarışma ayrı bir kişiliğin adına ödüllendirildi. Tabii ki, buralardan faydalanmanın, ödüller almanın bazı

şartları da vardı. Örneğin; her ürün '80 öncesine, devrimcilere küfür edecekti. Her sanat eseri «bireyi» yüceltecek, «örgütlülüğün ezdiği, zavallılaştırdığı kişiliklere» seslenecek, onlara «varolmanın dayanılmaz hafifliğini» gösterecekti. Gülünün nasıl solduğunu, suda iz kalmadığını anlatacaktı ki, «sol'cu aydınlar», «demokratlar», «düşünce özgürlüğünü» sürdürebilsin, burjuvazinin saygısını hakedebilsindi... Bu cephenin bayraktarlığını, eski solcular, dönek militanlar, revizyonist-reformist hatipler, yeminli silahlı mücadele düşmanları yaptılar... Devrimci değerleri, halkın değerlerini en fazla bunlar tahrip etti. Çünkü onlar yarattıkları eserle, faşizme karşı değil, devrimci mücadeleye karşı durarak, faşizmin saldırılarını teorize ettiler, güçlendirdiler... Ne yazık ki genç kuşaklar, bir dönem de olsa bu sözde solculardan etkilenmişlerdir...

İşte; Din, Depolitizasyon, Dejenerasyon politikaları en kaba haliyle böyle şekillendi. Ve koca bir toplum ve bu toplumun evlatları olan gençler, geleneklerinden, değerlerinden, ahlakından... o güne dek uğruna yaşadığı ne varsa koparılıp, kimliksizleştirilmeye başlandı.

12 Eylül Cuntasından Üniversitelere Darbe: YÖK

Suskunluk sağlandı...

Karşı çıkanların sesleri şubelerin, askeri kıışlaların kalın nemli duvarlarına çarptı. Gözler kör, kulaklar sağırdı şimdi. Ama cuntacılar biliyorlardı ki, «bu sessizlik», «bu boyun eğiş» sürmezdi sonsuza kadar. Bir kıvılcım, bir ses, bir slogan yarardı karanlığı, çatırdardı korkunun duvarları...

«*Kalın ve sağlam olmalı duvarlar*» dedi generallerden biri...

«*Ses ve ışık geçirmemeli*» dedi diğeri...

«*Bu huzur, bu dinginlik sürmeli*» diye buyurdu bir başkası...

Bu sessizlik, bu rehavet sürmeliydi sonsuza kadar...

Korku duvarları sağlamlaştırılmalıydı...

Kimler isyan ederdi yeniden? Kimler baltalardı «huzurlu yaşamı?» Gözden geçirdiler hepsini. Karşılığını biliyorlardı. Cevap: Devrimciler, işçiler, gençlik, gecekondualarda yaşayanlar. Yani emekçileri ülkenin...

12 Eylül generalleri için suskunluğun sağlanması kadar, suskunluğun sürdürülmesi de gerekmekteydi. **DGM**'leri kurdular yeniden. Faşistler 70'li yılların ikinci yarısında bir kez daha kurmaya niyetlenmişlerdi **DGM**'leri. Ama başaramamıştı. Devrimci-demokrat muhalif kesim **DGM**'lerin kapılarını daha açılmadan kapattırmıştı. Yürüttükleri kampanyalarla faşistlere geri adım attırmışlardı. 12 Eylül cuntası '82 Anayasası'yla birlikte **DGM**'leri de anayasal bir kurum haline getirdi. Böylece muhalefet potansiyeli taşıyan çevrelere; devrimcilere, yurtseverlere, demokratlara, aydınlara yöneltilen saldırı **DGM**'lerle pekiştirildi...

Yetmezdi yine de. Ola ki şubelere yolu düşmezdi bazılarının, ola ki mahkeme kapılarında işi olmazdı, gözden kaçmayı başarırđı. Öyleyse başka kısımlar da olmalıydı, **DGM**'lerin, şubelerin yanında... İşçilerin, gençlerin, emekçilerin başka kusurlarıda denetimi ve takibinde olmalıydı ki devrimcilerden uzak durmayı, isyan etmemeyi öğrensinler. «Yüksek» kurumlarla cendereye soktular onları. Cuntacıların her şeyleri garanti altındaydı artık, rahat uyku uyuyabilirlerdi efendileri. «Huzur ve istikrar» sağlanmıştı...

İşçiler için zaten yasalarla alabildiğine kuşa çevrilen grev hakkı, «**Yüksek Hakem Kurulu**» ile iyice ortadan kaldırıldı. «Yüksek Hakem Kurulu»nun onaylamadığı grev yapılamazdı. YHK istediğı grevi istediğı an kesebilir, lokavt hakkı verebilirdi... Yani YHK «*çalışmak, kayıtsız şartsız itaat etmek, çalışmak zorundasınız*» demenin süreklileştirilmiş haliydi.

Gençlik; özellikle de daha duyarlı, dünya ve ülke sorunları karşısında taraf olmaya daha eğilimli üniversite gençliğı «tek tip»leştirilmeliydi. Üniversitelerdeki eğitim, gençliğin

pasifikasyonuna hizmet etmeliydi. Bu amaçla kuruldu «**Yüksek Öğrenim Kurulu.**» YÖK faşizmin sıradan bir kurumu değildi. Faşizmin gençliğe saldırısının resmileşmiş şeklidir. Yanına devlet terörünü de alan YÖK, çarpık eğitim sisteminin «yoğunlaşmış» ve anayasa ile birlikte «yasalaşmış» resmi devlet politikasıdır.

Öğrenci gençliğin demokratik üniversite ve insanca yaşam kavgasının boğazlanması demektir YÖK. Bu amaca uygun olarak YÖK'le birlikte üniversitelerde genel bir kıyım operasyonu başlatıldı. Öğrenciler ve öğretim görevlileri üzerinde açık bir terör estirildi. Devrimci-demokrat, ilerici öğrenciler ya hapishanelere dolduruldu ya da okullardan atıldı. Üniversitelerin giriş kapıları her gün okulla ilişkisi kesilen, aranır durumda olan öğrencilerin isim listeleri ve fotoğrafları ile dolduruldu. Böylece ihbarcılık yaygınlaştırılmaya, teşvik edilmeye çalışıldı. Öğrenciler amfilerden, dersliklerden askere, polise teslim edildi. Cunta okullarda adeta bir süreklilik avı başlatmıştı...

İhbarlarla hızlandırılan adımlar, devam zorunluluğu, vize barajı, öğrenci kıyımıyla desteklenerek güçlendirildi. Böylece '82-'84 arası sürdürülen öğrenci kıyımıyla '80 öncesiyle bağı olan öğrencilerin üniversitelerden temizlenmesi görevi tamamlandı. Cuntacılar YÖK'ün önünü açabilmek için bir kuşağı toptan tasfiye ettiler. Benzeri bir uygulama aynı tarihlerde bizzat cunta şefi Kenan EVREN'in emri ile Harp Okulu'nda da yaşandı. İçinden çok sayıda devrimci-demokrat unsurun çıktığı bir devre -faşistler ve ihbarcılar dışında- toptan ordudan atıldı.

Üniversitelerde, **1402 Sayılı Yasa**'ya dayanılarak ilerici-aydın öğretim üyelerinin ard arda atıldığı günlerde liselerde de devrimci-demokrat öğretmenler mesleklerinden ihraç

edildiler. Öğretim elemanları sıkıyönetim kanununun 1402 sayılı maddesine dayanılarak atıldıklarından siyasi literatüre «1402'likler» olarak geçmişlerdir. 1402'den dolayı işten atılmak için çok önemli niteliklere sahip olmak da gerekmiyordu. Saç, sakal, kılık, kıyafet her şey atılmak için neden olabilmıştır. Görevden almak için bir neden bulamadıklarını da sürgün ve rotasyon uygulamalarıyla istifaya zorladılar. Sürgün edildikleri, rotasyona uğradıkları yeni görev yerlerinde başka branşlara atanan öğretmen ve öğretim üyeleri ya uygulamaya sessizce boyun eğdiler ya da namuslu ve onurlu bir tavır takınarak istifa ettiler. Bu uygulama sonucu üniversitelerden atılan ya da istifaya zorlanan öğretim üyesi sayısının 3 binin üzerinde olduğunu bizzat dönemin YÖK Başkanı ve YÖK uygulamalarının mimarı olan **İhsan DOĞRAMACI** dile getirmiştir.

YÖK'ün üniversitelerdeki uygulamalarına şöyle bir göz atacak olursak;

6 Kasım 1981'de bütün üniversitelerin yönetim kurumları lağvedilerek yerlerine cuntanın seçtiği rektörler atandı. Üniversiteler yürütmenin denetimine verilerek, '80 öncesi kısmi olarak kazanılmış olan idari özerklikler ortadan kaldırıldı. Yeni bir düzenlemeyle rektörlerin seçiminde son söz Cumhurbaşkanı'na bırakıldı. Tabii ki faşist şef EVREN bu yetkiyi sonuna kadar, büyük bir istekle kullandı ve üniversiteleri kendine sadık, «bilim adamları» eliyle denetledi.

Cunta YÖK'le birlikte üniversitelerdeki bilimsel çalışmaları denetleme, sansürleme, engelleme gibi olanaklara da kavuştu. Üniversitelere ayrılan bütçe payı düşürülerek, bilimsel araştırma, çalışma olanakları sınırlandırıldı. Bu üniversitelerden mezun olan gençlerin mesleki nitelikleri YÖK profesörlerinden birinin ifade ettiği gibi; «*Yetiştirdiğimiz doktorlara insan yaşamı emanet edilemez. Mezun ettiğimiz inşaat mühendisleri köprü kuramaz...*» durumdadır. Üniversiteler bilim adamı, doktor vb.

yetiştirmiyordu artık. Üniversiteler teknik eleman yetiştiriyordu. Üniversitelerde teknik eleman yetiştirme fikri cunta şeflerinin o kadar hoşuna gitti ki, 1983'den sonra neredeyse her il, ilçe ve iki yıllık meslek yüksek okulları açılarak teknik eleman yetiştirilmesine hız verildi. Her şeye rağmen yapılabilmemiş bilimsel çalışmalar ise büyük bir acımasızlıkla yok edildi...

Görevlerinden atılan binlerce öğretim üyesinin yerleri daha önceki yıllarda yetersizlikleri dolayısıyla görevlendirilmemiş gerici-faşist kadrolarla dolduruldu. Bu kadrolar tam da istendiği gibi düşünmeyen, sorgulamayan, ilgisiz, duyarsız kişilikler yetiştirdiler. Ezberci, sınavdan sınava koşturan, apolitik yığınlar oluşturma politikası bu kadrolarca yaşama geçirildi. YÖK sisteminde öğrenci olmak başlı başına bir ızdırap kaynağıdır. YÖK öğrenciler için bir baskı ve tehdit aracı olmuş ve üniversitelerde herşey işkenceye dönüşmüştür.

Öğrenci açısından sorun sadece üniversiteye girmek de değildir. Yemek, barınmak, kredi, ders araç gereçleri almak, sosyal yaşamdan koparılmak vs. hepsi sorundu. Ve öğrencinin ne şikayet etme hakkı ne de yakınabileceği bir merci vardı. Zaten yakınmaya kalksa karşılaştığı sonuç atılma tehdididir.

1983'teki göstermelik seçim öncesi üniversiteliler için ızdırap ve sıkıntılarının daha da arttığı bir dönem oldu. Seçim yatırımları olarak üniversite kapasitelerinin arttırılacağı vaadiyle hocası, binası, alt yapısı olmayan onlarca üniversite açıldı. Anadolu'nun muhtelif yerlerine yapılan bu üniversiteler kapasitelerinin üzerinde öğrenciyle dolduruldu. Varolan üniversiteler de seçim yatırımının bir uzantısı olarak binlerce öğrenciyi okullara kaydettiler. Bir süre sonra ağzına kadar tepeleme olarak dolan üniversiteler beklenenin de ötesinde iş göremez duruma geldi. Bu durum, «doldurt-boşalt» sistemi diye anılan yeni bir sistemdi. Buna göre okullardaki öğrenci kalabalığı başarısızlık ve disiplinsizlik gerekçesiyle okuldan

atıldılar. Böylece hem yeni gençlere yer açılmış oldu, hem de üniversitelerdeki şişkinliğin önü alındı. Vize ve final sınavlarında başarısızlık gerekçesiyle okuldan atılma o kadar fazla kullanıldı ki, sadece final sonucu bile ayrı bir ızdırap kaynağına dönüştü. Somutlamak gerekirse; 1985-86 öğretim yılının ilk dönemi sonunda atılan öğrenci sayısı 5 bindir.

YÖK'le birlikte özel bir misyon yüklenen vizeler sadece okuldan atılmaya yönelik bir kıyımı temsil etmiyordu. Vize aynı zamanda düşünsel bir kıyım oldu. Vizeden vizeye koşturan bir öğrencinin sınavlardan başka bir şey düşünmesine fırsat verilmiyordu. Gençliğin sosyal, kültürel yaşamının sonuydu vize uygulamaları... Sınav sistemindeki bu uygulama faşist kurumların en etkili silahlarından biri olarak kullanıldı...

Kısaca YÖK bu ve benzeri bir çok uygulama ile 12 Eylül cuntasının hedefleri doğrultusunda bir program uyguladı. Bu program asıl olarak gençliğin devrimci dinamizminin tasfiye edilmesiydi. 16-25 yaş arası genç kesimler bu sistemde genç olmanın bedelini ödediler...

Peki tüm bunlara hiç mi karşı çıkan olmadı?

Herkes mi sustu?

Herkes mi boyun eğdi?

Herkes mi itaat etti?

Değil elbette...

Mücadele bayraklarını elden düşürmeyenler o zaman da vardı.

Dev-Genç ve Dev-Genç'liler kavgayı sürdürdüler...

Yapısını bugüne kadar yeni uygulamalarla sürdüren YÖK, karşısında her zaman Dev-Genç'lileri gördü. Dev-Genç'in mücadelesi cunta yıllarında da bedeller pahasına sürdü. Devrimci Hareket ülke gençliğinin tasfiyesini sessizce

seyretmeyeceğini göstermek için «**YÖK'e Hayır**» kampanyasını örgütledi.

Dev-Genç'in YÖK'e karşı mücadelesinin ilk adımı daha YÖK gündeme geldiğinde yürütülen «YÖK'e Hayır» kampanyasıdır. Bu kampanya cuntanın azgınca terör estirdiği 1981'lerin sonlarında gençlik açısından bir umut ışığı gibidir.

«YÖK'e Hayır» Kampanyası

YÖK'ü, gençliğe saldırının «anayasal» bir aracı haline getiren faşist şef EVREN; «*Anayasayı değiştirme gücünü kendisinde bulabilen bir güç gelmedikçe YÖK'ü kaldırmak mümkün değildir*» diyerek YÖK'e biçilen misyonu dile getiriyordu. İşte bundan dolayı Dev-Genç hiçbir zaman YÖK'e karşı verilen mücadeleyi **Devrimci Halk İktidarı** için mücadeleden ayrı ele almadı. Bundan dolayıdır ki, YÖK'e karşı olmayı sadece YÖK'ü teşhir etmekle sınırlandırmadı. Cunta yılları boyunca güçlü kampanyalar düzenleyerek, cunta yıllarına ve sonrasına da önemli etkiler bırakan gelenekler yarattı.

«YÖK'e Hayır» kampanyası **Devrimci Sol'un**, **Dev-Genç'in** öngörüsüdür. Bu kampanya örgütlendiğinde YÖK henüz «anayasal bir kuruluş» olarak resmileşmemiştir. Dev-Genç, YÖK daha devletin temel kurumlarından biri haline gelmeden; gençliğin karanlık bir geleceğe itilmesinin karşısında sessiz kalmayacağını gösterdi... Bu kampanya sırasında cuntanın niteliğini, hedeflerini, yöntemlerini anlattı kitlelere...

«*Cunta Bilim, Özgürlük Düşmanıdır*»

«*Üniversitelerin Faşistleştirilmesine İzin Vermeyeceğiz*» şiarları el ilanları, duvar yazıları, pankartlarla anlatıldı... Broşürler, bildiriler çıkarılıp öğrencilere, öğretim üyelerine ulaştırıldı...

Bütün gençlik dernekleri kapatılmış, var olan örgütlenmeler dağıtılmış olsa da devrimci-demokrat gençlik varlığını

sürdürdü. Dev-Genç, başta İstanbul, İzmir ve Ankara'daki üniversiteler olmak üzere hâlâ öğrenci gençliğin içindeydi ve faaliyetlerini sürdürdü. Üniversitelerdeki Mediko-Sosyal çalışmaları içinde Dev-Genç önemli bir güçtü. Buralarda örgütlenen tiyatro, halk oyunları, halk bilim, şiir, müzik vb. kol çalışmaları daha çok Dev-Genç'lilerin inisiyatifinde örgütlendi. Cunta yıllarında üniversitelerdeki kol faaliyetleri YÖK'e karşı bir hareket ve örgütlenme alanı olarak değerlendirildi...

Mediko-Sosyal merkezleri «YÖK'e Hayır» kampanyası sırasında önemli bir fonksiyon üstlendi. Daha sonraki yıllarda farklı tepkilerin örgütlenmesinde de bu mekanlar öğrencilere olanaklar sundu. Bunlardan biri 1983 yılında YÖK'ün organize ettiği «*Üniversiteler Arası Halk Oyunları Yarışması*»nın İstanbul Üniversitesi Mediko-Sosyal bünyesinde çalışan halkoyunları kolu sayesinde protesto edilmesidir. Yarışma Selim Sırrı Tarcan Spor Salonu'nda YÖK'e karşı protestoya ve şenliğe dönüştürüldü.

«YÖK'e Hayır» kampanyası var olan olanaklarla en yaygın haliyle örgütlendi. Kitlese bir katılım sağlanamasa da cuntanın terörünün azgınca sürdüğü, muhalif güçlerin kanla boğulduğu günlerde, Dev-Genç'in baskılar karşısında sessiz kalmayacağını göstermesi açısından tarihsel bir öneme sahiptir...

«YÖK'e Hayır» kampanyası içinde **Ankara'daki YÖK merkezi Dev-Genç tarafından bombalanarak tahrip edildi.** Kampanyanın en etkili eylemlerinden biriydi bu. Eylem sonrası cuntacılar telaşla sağa-sola emirler yağdırmaya başladılar. Öyleki eylemin gazete ve TV'den yayınlanması bile yasaklandı. Ama yine de duyuldu haber. Gençlik, YÖK binasının bombalanmasını coşku ile karşıladı. Çünkü bu eylem aynı zamanda cüretin, teslim olmamanın, herşeye rağmen mücadele sürüyor demenin bir ifadesiydi.

Bu eylemin mimarı Dev-Genç'li İrfan BARLIK'tı. İrfan, 1959 yılında Bitlis'li yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak

doğdu. Ortaokul yıllarında Aydın'dan Ankara ya geldi. Ankara'da ODTÜ Makina Mühendisliği'nde ve bölgede gençliğin anti-faşist mücadelesinde yer aldı. Cunta sonrasında da mücadelesini sürdürdü. YÖK'ün bombalanmasından sonra aranır duruma düşmesinden dolayı okuldan ayrılmak zorunda kaldı. 1982'nin başlarında Ankara'dan ayrılıp Aydın'da yeni görev ve sorumluluklar üstlendi. Burada gözaltına alındı. Tutuklandı. Tahliye olduktan sonra ODTÜ'ye yeniden döndü. Mücadelesini kaldığı yerden sürdürdü. Ancak bir süre sonra yargılandığı davadan ceza alınca bir daha dönmek üzere okulu terk etti. Kısa bir süre sonra; 1983'te tutuklandı. Aydın ve Çanakkale hapisanelerinde kaldı. Tutsaklık yılları onun kendisini her konuda yetiştirdiği, hapisaneyi okul olarak değerlendirdiği yıllardı. '91'de tahliye olduğunda Sabahat KARATAŞ'a bağlı olarak çalıştı. Bir süre sonra Ortadoğu'da görevlendirildi. Ortadoğu ve Avrupa'da çeşitli görevler aldı. Son olarak gerillanın lojistik ihtiyaçlarının karşılanması için Ortadoğu'da görevlendirildi. Yaygın ilişkiler kurdu, Suriye Kürtleri ve Arap baskı tarafından da sevilen bir devrimci olarak halkla kaynaştı. İrfan BARLIK 14 Şubat 1995 tarihinde Gaziantep Oğuzeli ilçesi Akçakocak sınır bölgesinde çatışarak şehit düştüğünde DHKP-C Ortadoğu Komitesi üyesiydi.

Cuntaya Karşı Mücadele

İlkeler, değerler, gelenekler...

Günde kaç kez dökülüyor dilimizden... Yanlış bir davranış görüyoruz mesela, «değersizleşme» diyoruz... Bir çarpıklığa tanık oluyoruz, «ilkesizlik» diye nitelendiriyoruz hemen... Ya da birileri inkarcılığa soyunduğunda «gelenekleri inkar ediyorlar» diye kızıyoruz... Veya tersine ilkeli olmaktan, değerler yaratmaktan, geleneklere yeni halkalar eklemekten söz ediyoruz...

İlkeler nerede, nasıl oluşur?

Değer neyin karşılığıdır?

Bir geleneğin halkası olmak ne anlama gelir?

Cunta yılları bu soruların cevaplarının kan ve can pahası verildiği yıllardı. O yıllarda ilkelere bağlı kalanlar, değerlere sahip çıkanlar, gelenekleri savunanlar ateşle ve acıyla sınındılar...

12 Eylül, devrimcilerin yarattığı ilke, değer ve geleneklere ideolojik, politik, kültürel bir saldırıydı. Bu saldırıdan Dev-Genç'liler de kendilerine düşen payı aldılar. Çatışmalarda, pusularda, işkencelerde şehit düştüler, sakat kaldılar, tutsak alındılar... Tüm kayıplarına rağmen Devrimci Sol, Dev-Genç teslim olmadı, yaşayanlar hapiste veya dışarıda düşenlerin bayrağını devraldılar. Ülkenin her karışında faşizme karşı savaştılar...

Sonraki yıllarda 12 Eylül'ün yarattığı pasifikasyon kırıldı. Gençlik mücadelenin ön saflarındaki yerini aldı. Bu sonucun yaratılmasındaki en önemli etken, Devrimci Sol'un ve Dev-Genç'in savaşı sürdürmedeki kararlılığı ve ısrarıydı...

Sol ise daha cuntanın ilk günlerinden itibaren bozguna uğradı. «Güç toplamak», «yeniden vurmak» için «uygun moment» yakalayana kadar geri çekilme adına mücadeleyi tatil ettiler. Sayısı belirsiz sol örgütün önder kadroları «Lenin de böyle yapmıştı» diyerek, yurtdışına kaçtılar. Mülteciliği seçtiler kısacası. «Savaş baltalarını» gömmemişlerdi, aslında yalnızca «ricat» kararı almış ve bu kararı kararlılıkla uygulamışlardı.

Yok edilme pahasına da olsa devrime, halka bağlılığın kanıtlanması gerekiyordu. Bu bir sınavdı. Ezilen bütün halklar adına, kazanılacak bütün zaferler adına bu sınav verilmeliydi. Verildi de.

Devrimci Sol, en değerli kadrolarını bu sınavda kaybetme pahasına da olsa ard arda kampanyalar düzenleyerek cuntaya

tavır aldı. Bu tavır halka ve devrime bağlılığın kanıtıydı. Devrimci Sol kadroları halkın teslim alınmak istenmesine sessiz kalmamak, devrimci değerleri korumak için kendilerini feda etmekten kaçınmadılar. Devrimci Sol adı, vefanın, bağlılığın, fedakarlığın ve kahramanlığın adı olarak kazındı akıllara...

Devrimci Sol'un cunta yıllarında açtığı kampanyaları ve eylemleri özetle şöyleydi;

12 Eylül faşist cuntasına karşı mücadele kampanyası cuntanın ilk günlerinde «*Amerikancı Faşist Cunta 45 Milyon Halkı Yenemeyecek*» bildirisiyle başladı. Bildiri her yere ulaştırılmaya çalışılırken, el ilanları dağıtıldı. Cuntayı teşhir eden, cuntanın halklar karşısında acizliğini anlatan çok sayıda gösteri yapıldı. Türkiye genelinde aynı gün yüzlerce bombalı-bombasız pankart asıldı. Sokağa çıkma yasağının başladığı saat 24.00'den itibaren yüzden fazla emperyalist kuruluş ve banka tahrip edildi. Önceden tespit edilen muhbirler, işkenceciler cezalandırıldı. Devrimci Sol bu kampanya ile faşist saldırılar ne denli güçlü olursa olsun, halkın ve devrimcilerin yok edilemeyeceğini, teslim alınamayacağını ve ne pahasına olursa olsun savaşın sürdürüleceğini dosta-düşmana ilan etti.

Kampanyanın sürdüğü 12 Ekim 1980 günü Devrimci Sol'un Dev-Genç kökenli kadrolarından **Ahmet KARLANGAÇ** İstanbul Gayrettepe'de işkencede katledildi. Aynı günlerde yurtsever bir hareketin kadrosu **Ekrem EKŞİ** de işkencede katledildi. **Ahmet** de, **Ekrem** de **İTÜ** öğrencisiydiler. Devrimci Gençlik **İTÜ** öğrencilerini iki devrimcinin katliamını protesto etmeye çağırdı. **İTÜ**'nün bütün öğrencileri bu çağrıya uydu. Bir günlük boykot yapıldı.

1981 yılının Şubat-Mart ayları arasında «*Faşist Cuntanın Terör ve İşkencesine Karşı Kampanya*» açıldı. Bu kampanyada başta **Ahmet KARLANGAÇ**'ın katledilmesi olmak üzere pek çok işkence ve katliam emrini veren ve bizzat uygulayan

İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Mahmut DİKLER cezalandırıldı. İzmir Kemeraltı Polis Karakolu basıldı, işkenceciler cezalandırılarak işkence yuvası silahsızlandırıldı.

Devrimci Gençlik ve Liseli Devrimci Gençlik'inde aktif olarak katıldığı kampanyada bildiri, yazılama gibi faaliyetlerin yanı sıra yüzlerce pankart asıldı.

Bu kampanyada gerçekleştirilen eylemler cuntanın prestijini ciddi boyutta sarstı. Cuntacılar sarsılan prestijlerini katliamlarla kurtarmaya çalıştılar. **M. Selim YÜCEL, Selçuk KÜÇÜKÇİFTÇİ** bu eylemliliklere misilleme olarak katledildiler.

YÖK'e karşı, «*Cunta Bilim ve Özgürlük Düşmanıdır*», «*Üniversitelerin Faşistleştirilmesine İzin Verilmeyecek*» şiarlarıyla kampanya açıldı. YÖK binasının da bombalandığı bu kampanyada tüm üniversitelerde bildiriler dağıtıldı, forumlar düzenlendi, yazılamalar yapıp pankartlar asıldı. Öğretim üyelerine yönelik broşürler hazırlandı.

Bu tarihlerde hapis hanelerde yoğun olarak uygulanan işkence ve faşist baskılara karşı tutsaklar fiili direnişe geçtiler. Devrimci Sol tutsaklarının sesini duyurmak için, «*Cezaevlerindeki İşkencelere Karşı Çıkalım*» kampanyası başlatıldı. Kampanya 1981 Eylül-Ekim ve 1982 Nisan-Mayıs aylarında iki farklı süreçte hayata geçirildi. Bu kampanya işkenceye alınması gereken tavrı en özlü ve güzel biçimde ifade eden, yıllar boyu işkence, teröre, baskıya karşı direnenlerin sözü olan «*İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek*» sloganını yarattı. Bu slogan bugün hala işkencelerde, zulmün kol gezdiği her yerde direnenlerin onur sözü olarak söylenmeye devam ediyor.

Devrimci Sol Ana Davası'nın başladığı 15 Mart 1982'de «*Cunta Devrimcileri Yargılayamaz*» kampanyası başlatıldı. Duruşmanın olduğu gün başta İstanbul olmak üzere pek çok kentte bildiriler, el ilanları dağıtıldı. Her yer pankartlarla

donatıldı. Daha sonraki yıllarda pek çok devrimci için okul işlevi görecek Devrimci Sol Ana Davası, cuntaya karşı devrimci tavrın sergilediği en önemli mevzilerden biri oldu.

1982'de Anayasa Oylaması'ndan önce, «*Faşist Cuntanın Anayasasına Hayır*» kampanyası açıldı. Bu kampanya sırasında **Köln Başkonsolosluğu ve Amsterdam Türk Turizm Tanıtma Temsilciliği basıldı.** Köln Başkonsolosluğu baskını Türkiye'de TV ekranlarına yansıdı. Bu baskın eylemi, sessizliğin hakim olduğu o dönem kitleleri etkileyen bir eylem oldu.

1983'te 6 Kasım seçimleri boyunca «*Cuntanın Seçim Oyununu Reddedelim*» kampanyası düzenlendi. Daha çok ajitasyon propaganda faaliyetlerinin düzenlendiği kampanya örgütlülüğün korunabildiği bütün illere yayıldı.

'83 seçimleri cuntanın «sivilleşiyoruz» masallarının anlatıldığı süreçteydi. Devrimci Sol seçimlerden sonra bir şeyin değişmeyeceğini, ANAP İktidarı'nın '82 Anayasası'nın sadık bir bekçisi olduğunu göstermek için, «*ANAP İktidarına Karşı Mücadele*» kampanyasını hayata geçirdi... Ajitasyon propaganda faaliyetlerinin yanında **İstanbul'daki ANAP binaları bombalanarak tahrip edildi.**

Buraya aktarmadığımız daha bir çok irili ufaklı eylem var tarihimizde. Asıl olarak anlatmak istediğimiz şudur: cunta yılları zor yıllardı. Değil devrimci olmak, devrimciliği savunmak, devrim kelimesini telaffuz etmek, hatta düşünmek bile yasaktı. Cunta sadece örgütlere değil, inançlara, düşüncelere, özlemlere vurulan prangaydı. Hayal etmek, düşlemek bile yasaktı... 90'lı günlere varan işkenceye uğramak, tutuklanmak, sokakta kurşunlanmak her an karşılaşılabilecek sıradan olaylardı. İnsanların etraflarına bakamayacak kadar korkutuldukları, sokağa çıkma yasakları yüzünden hastalarını hastaneye götürmeyi bile isteyemeyecek kadar sindirildiği yıllardı. Bu yıllarda inkarcıları, dönecekleri, hainleri, kaçkınları, geçmişine

küfreden, köşe dönen, para kazananları gördü Türkiye halkları. Ve denilebilir ki, emekçilerin sol'dan, devrimcilerden umudunu kestiği bundan daha karanlık başka bir dönem olmadı.

İşte bu yıllarda ilkelere canı pahasına sıkı sıkıya sarılmak, değerler yaratmak, geleneklere yeni halkalar eklemek kahramanlıktı. Bu zorlu süreçte Türkiye halklarının yüreğine su serpen, yenilmeyeceğiz diyen insanlar Devrimci Sol'culardı. Devrimci Sol'un irili ufaklı açtığı kampanyalarda Dev-Genç'lilerin emeği, kahramanlığı da vardı tabii... Tutsak düşen, şehit olan Devrimci Sol kadrolarının pek çoğu ya Dev-Genç kökenliydi ya da Dev-Genç'liydi.

Onlar Kızıldere'nin mirasçıları olarak değerler yarattılar, gelenekleri çoğalttılar. Devrimci harekete canları pahasına sahip çıktılar.

'84 Ölüm Orucu Manifestosu Gençliğe Yol Gösterdi

'90'lı yıllara gelindiğinde pek çok genç devrimci, nasıl örgütlendiğini şöyle anlatacaktı: *«Beni '84 Ö.O. örgütledi.», «'84 Ö.O.'nu öğrendiğimde, direnişçilerin iradesini, kararlılığını, zafere inancını kavradığımda devrimci olmaya karar verdim.»* Bu sözleri söyleyen devrimcilerden bir çoğu kitleleri sarsacak, etkiliyecek destanların kahramanları oldular...

Cunta yılarında hapishaneler devrimcilerin kimliksizleştirildiği, kişiliksizleştirildiği bir laboratuvar haline getirilmeye çalışıldı. İşkenceciler, askeri kışlalara doldurdıkları devrimci tutsaklar üzerinde Nazi uygulamalarını aratmayacak fiziki ve psikolojik işkence yöntemlerini denediler... Kimi hapishanelerde bu isteklerine ulaştılar da. Ama bir avuç devrimci tutsak tüm baskılara rağmen direniyor, teslim alınamıyordu. O tarihe kadar işkence ve zulmü geriletmek için birçok direniş örgütlemişlerdi... Devrimci Sol kadroları bu direnişlerde başı çekiyordu. Ancak saldırılar daha sistematik hale geldiğinde oportünist ve

revizyonist sol direniş alanından tamamen geri çekildi. «*Kitlemiz kaldıramaz*», «*Direnışler saflardan kopuşları artırıyor*» gerekçesiyle direnenleri yalnız bıraktılar. Emekçi halkların onuru, devrimci mücadelenin değerleri bir avuç tutsağın inancı, inatçılığı ve kararlılığıyla savunuluyordu...

İşkenceciler, sol'daki çözümlenin farkındaydı. '84 yeni bir saldırı dalgasıyla geldi hapishanelere... Kimliksizleştirme politikasının son halkası «**Tek Tip Elbise**» dayatmasıydı.

Özellikle '83 sonlarında cunta seçimleri gündeme getirip, «sivil yönetime geçişten», «demokrasiden» sözetmeye başladığında oportünist, revizyonist sol, «*koşulların değişeceğini*», «*faşızmin sivilleşeceğini*» ummaya başladı. Gider ayak düşmanın saldırısını tırmandırmaya gerek yoktu. Sabretmeyi de bilmek lazımdı. Devrimci Sol kadroları ise «sivilleştirmenin», «demokrasinin» bir aldatmaca olduğunda nettiler.

Tek Tip Elbise yalnızca tutsaklara değil tüm halka dayatılan kimliksizleştirme saldırısıydı. Tutsaklar teslim alınırrsa saldırı farklı biçimlerde ve yoğunlukta her kesimde uygulanma alanı bulacaktı... Sol ikna olmadı tabi... Sol'un bütün tarihi boyunca muhtelif biçimlerde sergilediği öngörüsüzlük, politikasızlık, uzlaşma tavrı cuntanın baskılarıyla da birleşince teslimiyet kaçınılmazdı.

Sol'la köprüler atıldı.

Direnenler zindanlarda da düzen karşısında yalnız bırakıldı.

Devrimci Sol ve **TİKB**, TTE'ye alınacak tavrı konusunda tartişmaları olumlu sonuçlandırdılar. «*Bu direniş sadece tutsakların değil halkın direnişidir. Zafer de halkın zaferi olacak*» dediler... Bu tarihsel bir görevdi, görevlerini yerine getirdiler. Devrimci Sol ve TİKB kadroları, **75 gün** hücre hücre, beden beden ölüme yürüyerek faşızmi ölümleriyle teslim aldılar.

75 gün süren Ölüm Orucu eylemi, Devrimci Sol önder kadrolarından **Abdullah MERAL**, **Haydar BAşBAĞ** ve

Devrimci Sol kadrolarından **Hasan TELCİ** ile **TİKB** önderlerinden **M. Fatih ÖKTÜLMÜŞ**'ün şehit düşmesiyle zafere ulaştı. 4 devrimci tutsak şehit düşerken inançla, iradeyle donatılmış insan bedeninin nasıl da vurucu silahlara dönüştüğünü gösterdi. Bu eylem, yalnız Türkiye devriminin değil dünya devriminin zafer hanesine yazıldı.

Ölüme yürüyenler yalnız değildiler. Düşen her beden yeni savaşçılar, kadrolar, önderler olarak düşmanın üstüne yürüdü.

Hapishanelerde Ölüm Orucu direnişi sürerken dışarıdaki Dev-Genç'liler bağlılıklarını çeşitli biçimlerde ifade ettiler. Bu kadrolardan biri 1996 Ölüm Orucu şehitlerinden **İlginç ÖZKESKİN**'di.

İlginç ÖZKESKİN; Dev-Genç'le 1978 yılında girdiği Çapa Tıp Fakültesi'nde tanıştı. Mediko-sosyal faaliyetlerinde başlayan tanışıklık yeni görevlerle devam etti. Cuntadan sonra Dev-Genç'li olduğu için aranmaya başlandı ve okulunu bıraktı. '84'te hapishanelerde direniş başladığında Ölüm Orucu eylemine destek vermek için intihar eylemi de dahil her tür feda eylemlerine hazır olduğunu bildirdi. Bu feda ruhu ve kararlılık İlginç'i sonraki yıllarda da hep direnişin en önüne taşıdı.

12 Eylül sonrası yenilgi yıllarının, her tür ideolojik sapkınlığın, yozlaşmanın, ahlaksızlığın, kapkaççılığın, köşe dönücülüğün, kendini inkarın, felsefi idealizmin boyverdiği bir ortam olduğu düşünülürse, Ölüm Orucu ve Ölüm Orucu'na önderlik eden Devrimci Sol, Dev-Genç kadrolarının önemi ve değeri daha iyi anlaşılacaktır. Ölüm Orucu direnişçileri ve onların mirasını sürdüren **İlginç ÖZKESKİN**'ler, o zaman da şimdi de toplumu derinden etkilemeye ve sarsmaya devam ediyorlar, öğretiyor ve örgütüyorlar.

'84 Ölüm Orucu'nun yarattığı etki sonraki yıllarda Dev-Genç'i gençliğin öncü örgütü yaptı; Ölüm Orucu'nun her

koşulda savaşmak ve yaratılan değerleri ölüm bedeli korumak gerektiği mesajını bütün üniversitelere taşıdı. Bu mesaj öğrenci dernekleri kurulmaya başlandığında, Dev-Genç'in ve onun önderliğindeki gençliğin yol göstericisi oldu. Ölüm Orucu direnişi yangını tutuşturan kıvılcımdı. Bu kıvılcım önce gençliği sonra diğer kesimleri sardı. Öğrenci derneklerinin kuruluşuyla başlayan hareketlilik, toplumsal muhalefetin motoru haline geldi.

'84'te Ölüm Orucu kararı alınırken, «*kitlesel intihar*», «*siyasi cinayet*» diyenler, direniş sonrasında «*eylemin hiçbir kazanımı olmadığı*»nı iddia edenler, gördüler ki mücadelenin harcında her eylemin yapı taşında, örgütlenen her insanda, 75 gün ölümüne direnenlerin, boyun eğmeyenlerin emeğinin, alınterinin, fedakarlığının izleri var...

Resim-1

YÖK, Üniversiteleri MGK'nın kıışlaları haline getirdi

2. BÖLÜM

CUNTA SİVİLLEŞTİ, DEMOKRASİ'YE GEÇİLDİ

- Genel Durum
- Öğrenci Derneklerini Engelleme Çabaları
- Öğrenci Derneklerine Yönelik Psikolojik Savaş
- İlk Kurulan Öğrenci Dernekleri Ve Reformizmin Etkisi
- Akademik Sorunlara Ve YÖK'e Bakış
- Derneklerin Merkezileşme Arayışları Ve Öğrenci Postası
- Yarın'cılar-Çözüm'cüler Ayrışması
Ve Reformizme Karşı Saflaşma
- İlkeler Toplantısı
- İsa TANRIVERDİ'nin Ölümü Ve Sultanahmet Eylemi
- Öğrenci Kırımına Karşı Açlık Grevi
- Mücadelede Dönüm Noktası: Nisan Direnişleri
- Tek Tıp Öğrenci Derneği Yasası
- Öğrenci Derneklerinin Durumu Ve Saldırılarına Karşı Tepki
- Direnişlerin Örgütlenmesi Ve Revizyonistlerin Tavrı
- Eylemler Dönemi

GENEL DURUM

- *Pusulalar kırmızı mı olsun, mavi mi?*

- *Kırmızı komünist rengi, başka şeyleri çağrıştırıyor, en iyisi beyaz olsun...*

- *Farklı renklere ne gerek var, mavi de bir, beyaz da, farklı tercih yapmayacak hiçbirisi...*

Yukarıdaki tartışmalar bugünün genç kuşakları tarafından hatırlanmaz...

Bu tartışmalar '82 Anayasa'sı referandumu öncesinde yaşanan tartışmalardı. Cunta, pusula renklerinin bile komünizmi çağrıştırmayacak şekilde hazırlanmasını buyurmuş, sonra da parmağını kitlelere doğru sallayarak, «red» pusulasını kullanmayın sakın demişti. '82 Anayasa'sı, silahların gölgesinde kabul edildi.

Oligarşinin iç ve dış baskılar dolayısıyla iktidarını cunta biçiminde sürdürmesi mümkün değildi. Şimdi «demokrasi» zamanıydı. '83 sonlarına doğru askerlerin «sert profili», «şirin tebessümlerle» yumuşatıldı. Seçim olacağı muhtulandı... Ama sınırları çerçevesinde bir «seçim» olacaktı bu. Özgürlüğün fazlası, fitne fesatı çoğaltır, kafaları bulandırır. Hem parti kurucuları, hem de adaylar Kenan EVREN tarafından belirlendi. Parti kurucularının % 86'sı veto edildi. 6 Kasım

seçimlerine sadece MDP, HP ve ANAP katıldı. Cunta seçimler sürecinde de ipleri elinde tuttu. Seçimleri ANAP kazandı.

«Göstermelik demokrasi»de değişen sadece yüzlerdi. EVREN'in portresinin yerini ÖZAL'ın portresi aldı. Cunta şeflerinin emirleri ANAP eliyle uygulandı... Toplu gözaltılar, tutuklamalar, saldırılar, daha da artarak sürdü. Yine de değişen dengeler muhalif güçler lehine sınırlı da olsa olanaklar yarattı.

'84'e gelindiğinde vize barajları, disiplin cezaları, atılmalar, gözaltılar kısılcısında sıkışıp kalan gençlik YÖK'e karşı hak arama yollarını aramaya başladı. Bir kısmını Devrimci Gençlik'in organize ettiği toplu dilekçelerle atılmaları, disiplin cezalarını protesto eylemleri başladı.

Gençliğin ortak tavır almasını engellemek için dilekçeleri reddedildi. Dilekçeleri verenler hakkında soruşturmalar açıldı. Eylemleri örgütleyenler gözaltına alındı, okullardan uzaklaştırıldı. Ama gençlik için için yanan bir ateşti artık. Bütün «örgüt fobisi» yaratma çabalarına karşın örgütlü bir güç olma isteği tutuştu bir ucundan. 12 Eylül öncesi liselerde okumuş öğrenciler tüm baskılara rağmen «12 Eylül öncesi»ni unutmamışlardı. Örgütlülüğün gücünü biliyor, örgütlü olmanın önemini kavıyorlardı. Yurtlarda, kantinlerde bir araya gelip bu durumu tartışıyorlardı. Devrimci Gençlik birbirinden kopuk bu eğilimleri derleyip topladı, önünü açmaya çalıştı. İstanbul ve Ankara'da öğrenci dernekleri kurma düşüncesi tartışılmaya başlandı.

Öğrenci Derneklerini Engelleme Çabaları

Dernek kuracaklar; kurucular toplandı, belgeler hazırlandı, başvuru için herşey hazır. Nereye başvuracaklardı? YÖK'e göre üniversitenin rektörlüğüne başvurmaları gerekiyordu. Belgeler rektöre gidecek, incelenecek, onay alırsa dernek kurulacaktı.

Günlerce beklediler; rektörlükten ses seda çıkmadı. Değil «onayladık» diyen, belgeleriniz «alındı», «incelendi», «düşünelim» diyen bir tek ilgiliyle dahi görüşmeyi başaramıyorlardı. Beklediler. Yine ses seda yok üst katlarda. Tekrar gittiler rektörlüğe; *«bekleyin»* dedi yetkililer. *«Gençler de çok aceleci», «Hem derneğiniz yoksa ne çıkar?», «Bakın sizden öncekilerinde başları bu yüzden dertten kurtulmadı», «Dernekçilikten ne hayır göreceksiniz?»* türü sözler yetkililerin dillerinde sakızdı.

Rektörlük izin vermedi tabi. İktidar bir yandan demokrasi nutukları atarken, bir yandan da «özürlü demokrasi» den gençlerin yararlanmaması için, elinden geleni yapıyordu. Dernekçilerin önüne çıkarılan ilk engel YÖK kanunuydu. YÖK daha baştan dernekleri boğmak istiyordu. Derneklerin kuruluş izninin rektörlerin onayına bağlandığı karar altına alınmıştı. Nasıl olsa rektörler faşizmin adamlarıydılar. Faşizm korkuyordu. Gençlik, «söz hakkı»ydı, «karar hakkı»ydı derken kabus dolu günleri yeniden yaşatacaktı. Gösteriler, yürüyüşler, işgaller, mitingler... *«Yürümekle yollar aşınmaz»*dı ya yürümeseler daha iyi olacaktı...

- *Valilik adına İdari Mahkeme'ye dava açalım dedi Dev-Genç'liler...*

- *Olmaz, rektörleri izin vermeye zorlayalım dedi Yarıncılar...*

Dev-Genç'liler icazet almak anlamına gelen rektörlük izni için uğraşmayı reddediyordu. Yasallıksa kendi yasallıkları, izinse kendi izinleriydi. Önemli olan meşruluk, haklılıktı... *«Gereken rektörlük izni olmadığı...»* diye başlayan tebliğlerle ard arda engelleniyordu dernek başvuruları. İlk başvuruyu yapan **Ankara Hukuk Derneği**'ydi... Sonra diğerleri, bir diğeri izledi onu. Beklediler, alınan karşılık aynıydı. *«Gereken rektörlük izni olmadığı...»* Bu hak kazanılmalı, dernekler açılmalıydı. Diğer taraftan reformizmin icazet politikaları da boşa çıkarılmalıydı.

Yarın Dergisi etrafında toplanan **TBKP'liler** «icazet tartışmalarıyla» öğrencilerin kafasını bulandırmaya çalıştılar...

Dev-Genç'in «*tarihsel sekterliklerinden*», «*grupçuluklarından*», «*dayatmacılıklarından*» söz açtılar yine. Akıl doğrudan yanaydı. Öğrencilerin çoğu Dev-Genç'in söylediklerine taraf oldular. Dernek açılmalıydı. Hem de kendi istedikleri biçimde olmalıydı bu açılış. İcazete prim yoktu...

Faşizm baktı ki gençler inatçı, vazgeçmiyor bu sevdadan, dernek kurucularına yöneldi. İçerde üniversite yöneticileri, dışarıda polis adım adım izledi kurucuları. Gözaltına aldılar, işkencelerden geçirdiler, kaçırdılar, ajanlık teklif ettiler. Yıldırmaya, yıldıramadıklarını, tehditle vazgeçirmeye çalıştılar. Olmadı, okuldan uzaklaştırdılar. Ama yine de çoğaldı dernek kurucuları. Hiç değilse kitleleşmenin önünü keselim dediler. Buldukları formül acizleşmelerinin, açmazlarının göstergesiydi bir yanıyla. Nazi kamplarından esinlenen uygulama, öğrencilerin ve öğretim üyelerinin fişlenmesiydi. 18 Aralık '84'te başlayan uygulama üniversitelerde yeni bir tasfiye dalgasının habercisiydi aynı zamanda.

Gençlik derneklerini fiili olarak işletiyordu, ancak derneklerine yasal kimlik kazandırmalıydılar. Bu bir haktı. Meşru, ellerinden zorla alınmış bir hak. Onu her şeyiyle çekip almalıydılar devletin elinden. «Yasallık» engeli kırılmalı, «yasal faaliyet» için gerekli «alındı» belgesini almayı başarmalıydılar. Başardılar da...

Yaratıcılıklarını kullandılar bir kez daha. Sorun «alındı» belgesini ellerine almaktı. Çaresi bulundu. Çare: taahhütlü postaydı. Dernek kurucuları adına, Geçici Yönetim Kurulu Başkanları, kuruluş evraklarını postayla taahhütlü olarak valiliklere postaladılar. Postane evraklar için «alındı» belgesini veriyordu zaten. Başvurulduğunu kanıtlayan daha önemli bir başka belgeye de ihtiyaç yoktu.

Sonrasında ise valilikler evrakları iade etmek için kurucu avına çıktı neredeyse. Polisler kurucuları arıyor, kurucular ise iade tebligatlarını almamak için kaçıyorlardı... Önemli bir sorun, basit ama etkili bir tedbirle aşılmıştı...

Tüm engelleme çabalarına rağmen dernekler arka arkaya kuruldu, çalışmaya başladı. Aynı süreçte merkeziliği sağlamak, dernekler arasında tavır birliği oluşturmak için adımlar atıldı. Önce **İl Platformları**, ardından da **Türkiye Platformu** örgütlendi. Öğrenci gençliğin sorunları il düzeyinde ve ülke düzeyinde bu platformlarda tartışıldı. Sorunları ortak çözme, ortak eylem yapma konusunda bu platformlarda kararlar alındı. Dev-Genç her iki platformun da örgütlenmesine, işletilmesine yılların deneyiyle önemli katkılarda bulundu.

Öğrenci Derneklerine Yönelik Psikolojik Savaş

Ekranda bir grup genç insan saç-sakalı birbirine karışmış, gözleri kan çanağı, gözlerinin karaları iyice büyümüş, sanki aylardır su yüzü görmemiş gibi kir pas içinde suratlar, üst-baş kırı-şırı. Fonda ise spikerin «dokunaklı» sesi... «*dış mıbrakların uzantısı olan anarşistler...*»

Her gece, her haber programında, her görüntüde yüzler değişse de tablo değişmedi. 12 Eylül bir terörist tipi yarattı. Kirli-pasaklı, canı görünüşlü bu insanlar «*dış mıbrakların*» kaynağından besleniyordu. Yakıp-yıkmişler, öldürmüşler, dağıtmışlardı. Acımasız, insani duygulardan yoksun, eli kanlı katillerdi onlar. Hiçbiri «*normal aile çocuğu*» değillerdi. Babası alkolik, anası cahil, aileleri parçalanmıştı. Hele ki içlerinden birine mikrofon tutuşturup, pişmanlığını belirten bir kaç cümle söyletince «ne oldukları, nereye gittikleri» hemen anlaşılıyordu. Programın sonunda «kissadan hisse» bölümü vardı. «*Bunlar 12 Eylül öncesinin mimarları, aman ha 12 Eylül öncesine özenmeyin sakın....*» Kirli ve pis bir politikaydı bu.

90 güne yakın şubelerde işkence altında yemeksiz, susuz, ışısız bırakılan devrimciler yeni dönemin «utançlarıydılar». Onlara değil insan gibi yaşamak insan gibi görünmek bile haramdı. Bu görüntüler yıllarca döne döne faşizmin eğitim aracı olarak kullanıldı. Açık oturumlardan kreşlerin açılışına kadar her yerde devlet büyükleri onları lanetlediler. Eli kanlı çetelerin kurduğu tuzaklardan söz ettiler, savunma yöntemlerini anlattılar. Devlet güçlüydü, bu güce sığınmak, tuzakları bozmak demekti...

Karşı devrimci propaganda bizzat CIA'nin yetiştirdiği uzmanlar tarafından yürütüldü. MİT okul idarelerinde, amfilerde, kantinlerde üslendi. MİT görevlileri okullarda seminerler düzenledi, dersler verdiler. MİT eğitiyor, **Aydınlar Ocağı** yol gösteriyordu.

Aydınlar Ocağı 12 Eylül'ün ürünlerinden biriydi. Resmi, faşist ideolojiyi genç kuşaklara aktarmakla görevliydi. Aydınlar Ocağı, CIA'nin ekonomik, siyasi danışmanlığıyla **Yeni Forum** adlı bir dergi çıkardı. Yeni Forum devrimci mücadeleye, gençliğe karşı farklı bir cepheden savaş açtı. Daha doğrusu savaşın psikolojik boyutunu tamamladı denebilir. Yeni Forum'un sahibi Aydın YALÇIN, dergisinde örgüt militanlarına dair düzmece öyküler yayınlamakla kalmadı, itirafçıları ve itiraflarını keşfetti. Cuntanın dişlileri arasında ezilmiş, kişiliksizleşmiş, psikopatların hakaret ve küfürlerini, devrimci değerlere saldırılarını yayınlayan kirli bir kampanya açtı.

Şemsi ÖZKAN, Şaban TAŞÇI gibi itirafçıların flaş isimlerinin itiraflarından yararlanarak üniversitelerde seminerler, paneller düzenledi. İtirafçı hainler gençliğe sesleniyor, dernek kurucularına «*örgütün adamı*» diye saldırıyor, dernekler ve çabalarını örgüt kurma adımları olarak nitelendiriyorlardı. Amaç: derneklerin kitleselleşmesinin önüne

geçmekti. «Sizi 12 Eylül öncesine götürmek isteyen örgüt militanlarına kanmayın», «Derneklerin ardında DEV-SOL'cular var» diyorlardı. Hatta Aydın YALÇIN işi o kadar ileri götürdü ki karşı-devrimci Aydınlikçıların çıkardığı Gökyüzü Dergisi'ni bile dernekleşme hakkını savunan bir kaç sayfalık yazısı yüzünden «DEV-SOL'cuların dergisi» ilan ediverdi... Aydın YALÇIN hızını alamamıştı...

Burjuva basın-yayın organları da tamamladılar bu kampanyayı. Gazetelerin köşe yazarları, «biz de bu yollardan geçtik ama zamanla aklımız başımıza geldi» içerikli yazılar yayınladılar. Şemsi ÖZKAN gibi «itiraf uzmanları»nın çürümüşlüklerinden yazı dizileri yaptılar... Herşey faşizm içindi, faşizmin uşakları saldırılarıyla efendilerine sadakatlerini ispatladılar. İtirafçıların hamisi Aydın YALÇIN'ın faaliyetleri «vatan-millet» için öyle hayırlı bulundu ki, eksikliklerini tamamlamak için ABD'ye CIA'li ustaların yanına kurs görsün diye gönderildi. 1987 Kasım'ında gittiği ABD'de CIA ve FBI uzmanlarından «Teröre Karşı Hukuki Önlemler» konusunda ders aldı, yetkinleşti...

Bu kampanyaların hedefindeki isim Devrimci Sol'du... Yeni Forum Dergisi her sayısının bir köşesine Devrimci Sol'u yerleştirdi. Yıllarca «Devrimci Sol militanlarının etkisinde kalmayın» diye seslendi gençliğe.

Kontrgerillanın bu ve benzeri psikolojik savaş ve yöntemlerine rağmen, devrimcilerin hapisane direnişlerinde, Ölüm Oruçlarında gösterdikleri inançları, kararlılıklarıyla gençliğin hak arama talepleri birleşti, kaynaştı... Öğrenci dernekleri, TAYAD'lı ailelerin eylemlilikleri, tutsakların direnişleri kontrgerillanın bu politikalarını boşa çıkardı.

İlk Kurulan Öğrenci Dernekleri Ve Reformizmin Etkisi

Tatillerini erken kesip geldiler.

«Demokrasi» erken gelen yaz güneşi misali, erkenden dönmüştü vatan topraklarına... Kalabalıklar «önderlik» etsin diye yollarını gözlüyorlardı!...

Cuntanın ilk saatlerinde valizini toplayıp yurt dışına çıkan revizyonistler-reformistler geri geldiler. Cunta yıllarını «en az zararla» atlatmış, «merkezi yapılarını korumuş»lardı. Kanın, katliamın ortasında eteklerine kan bulaşmamıştı, sağlarına sollarına sıçrayan kan damlaları ise unutulur giderdi zamanla.

Dönenlerden bir grup sonradan tarihe adları TBKP olarak geçen TİP-TKP revizyonizmiydi. Bu çevre ayaklarının tozunu atmadan Yarın adlı bir kültür sanat dergisi çıkardılar. Yarın, gençliğe hitap eden bir dergiydi. Revizyonizm, 12 Eylül'ün ezip geçtiği genç kuşakların geri yanlarına seslenerek örgütlenebileceğini düşünüyordu. Silahlı mücadele faşizmden bile daha tehlikeliydi onlara göre. Şimdi cuntanın budadığı siyasi ortamda, hazır «bireysel teröristler»in de kökü kazınmışken, yorulmadan örgütleneceklerdi. Ve yine ilk hedefleri kazara sağda solda kalmış olabilecek «silahlı mücadeleler»di. Kızıldere'den bu yana köklerinin kolay kurumadığını biliyorlardı. Bu tırpandan arta kalan birileri mutlaka vardı. Onlar çıkıp gençlerin kafasını bulandırmadan, silahlara sarılmadan gençlerin korkuları kabartılmalıydı. Yarın, allandı, pullandı, 12 Eylül gençliğinin ilk isyanları öykü, şiir yarışmaları, roman tartışmalarıyla Yarın'ın icazet kokan sayfalarına bağlandı.

Bir de «Kurtuluş»çular vardı tatilden dönen. Demokrasinin baharını iyi kullanıp «sınıf mücadelesine» dal budak salarız diye düşünenlerdendiler. Döndüklerinde ülkeye demokrasi geldi

diyorlardı. «*Bu faşizm değil, Bonapartizm, siz faşizmi tanımıyorsunuz. Irak'a, Arjantin'e, Şili'ye bakın...*» diyorlardı. Bütün örgütlerin dağıldığını, kalan en önemli gücün kendileri olduğunu düşünüyorlardı. Geniş potansiyeli örgütlemeye soyundular hızla. Fırsatçılık yapıp dağıldıklarını düşündükleri «*fokocu-göşist*» örgütlerin tabanlarını kapmaya çalıştılar. Kısa süre sonra övgüler düzdükleri «demokrasinin» kurbanları oldular. Arka arkaya yedikleri operasyonlarla dağıldılar. Geriye kalanları ya Troçkist oldu ya da sivil toplumcu. Feminizmi keşfettiler yıllar sonra, demokrasinin bulanık sularında boğuldular.... «Savaş baltalarına» dokunamadan yok oldular siyaset arenasından...

DEVİRİMCİ SOL ise cuntanın başından beri kesintiye uğratmadı mücadelesini. Ağır darbeler yedi, operasyonlar atlattı. Ama çekilmedi mücadele alanından. Merkezi yapısını korudu, örgütlülüklerini geliştirmek için, mücadele alanlarına müdahale ediyor, kitleleri mücadeleye çekecek alanların önünü açmaya çalışıyorlardı. Bu alanlardan biri de gençlikti. Devrimci Gençlik öğrencilerin örgütlü gücünün ilk adımı olacak derneklerin kurulması ve yaygınlaştırılmasında topladı bütün enerjisini ve yaratıcılığını.

İşte bu koşullarda ilk adım Ankara Hukuk Fakültesi'nden geldi. Hukuk'ta dernek kurma fikrini ortaya atanlardan biri de **Fuat ERDOĞAN**'dı. *Fuat, Ankara'ya cuntanın ilk yıllarında geldi. Cana yakınlığı, insanlarla kolay diyalog kurmasıyla kısa sürede pek çok öğrencinin tanıdığı sevdiği biri oldu. Öğrenci evlerinde, kahvelerde, okullarda sorunlara yaklaşımı, çözücülüğü, ilişkileri yönlendirmesi, şekillendirmesiyle sözü dinlenen güvenilir bir insan oldu hep. Dernekler sürecinde bu ilişkilerini mücadeleye kazandırmayı başardı. Girdiği her ilişkide örgütlenmenin, örgütlü bir güç olmanın zeminini anlattı, kavratı... Hukuk Fakültesi'ndeki Dev-Genç*

tarafstarlarını toparladı. Giderek Ankara'nın diğer üniversitelerindeki Dev-Genç tarafstarlarını da bir araya getirmeyi başardı. Ordan oraya koşturuyor, öğrencileri bir araya getiriyor, derneklerin nasıl kurulacağını tartıştırıyordu. Emeği, çabası kısa sürede sonuçlarını verdi. Ankara Hukuk'taki derneği yeni dernekler izledi... Pek çok Dev-Gençli, Dev-Genç'le, mücadeleyle Fuat sayesinde tanıştı...

Fuat ERDOĞAN mücadeleyle memleketi olan Denizli'de tanıştı. Cunta yıllarında pek çok insan mücadeleden koparken O kavgasına daha sıkı sarıldı. Örgütüne duyduğu bağlılık, halkına duyduğu sevgi daha da arttı. O cuntanın mücadeleyi yenemeyeceğini bilen devrimin neferlerinden biriydi. Karanlık yılların ardında büyük zaferleri görüyordu. Bütün çabası, enerjisi o zaferi yaratmak içindi... Hukuk'u bitirdikten sonra gerek devrimci bir avukat olarak, gerekse de Devrimci Sol'un yeraltı kadrosu olarak çeşitli görevler üstlendi. '90-'91 yılları arasında tutsak düştü. Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'nde bir yıl tutsak kaldı. '91 yılında tahliye olduğunda Halkın Hukuk Bürosu'nda çalıştı. Tutsaklıktan sonra devrimci tutsakların avukatı olarak çalışmıştı. Pek çok insan onu devrimcilerin cenazelerinde, kitle gösterilerinde, mahkeme salonlarında tanıdı, sevdi. Müvekkili için mahkeme beyetleriyle, işkencecilerle, şehitler için katliam çeteleriyle dışı dış kavgaya ederken gördü. Evet, O, bir avukattı. Ama düzenin kurumlarını güçlendiren bir hukuka değil, devrimci hukuka hizmet eden devrimci bir avukattı. O'nun için değişen tek şey mücadele alanıydı, mesleği değil. O'nun mesleği devrimcilikti. Avukat olarak görev yaptığı yıllarda sürmekte olan davası sonuçlandı, cezası kesinleşti, aranır duruma düştü. Ne yapacağını diye düşünmedi, ne yapacağını biliyordu. O ana kadar yaptığı işi yapmaya devam etti. Halk kurtuluş savaşçısı olarak mücadele ederken 28 Eylül 1994'te İstanbul Beşiktaş Arzum Cafe'de yoldaşları İsmet ERDOĞAN ve Elmas YALÇIN'la birlikte katledildi.

Ankara Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği kurulan ilk dernek olsa da derneklerin asıl yoğunluğu İstanbul'daydı. Gençlik büyük bir açlıkla örgütlenmeye çalışıyor, önüne çıkarılan tüm engellere rağmen yeni dernekler için başvuruyordu.

İlk kurulan derneklerde Yarın'cılar olarak ifade edilen revizyonistlerin etkileri vardı yoğun olarak. Bunun nedeni, Yarın'ın gençliğe hitap eden tek dergi olması, geri, uzlaşmacı tavırlarının faşizm tarafından hoşgörüyü karşılanmasıydı. «Silahlı mücadeleye karşı» olma temelinde örgütlenen Yarın, revizyonistleri faşist iktidarın işine de geliyordu bir yanıyla. Yarın, gençliğin siyasi yanlarını törpülüyor, ataklık ve cüretini frenleyerek düzenle uzlaştırıyordu. Dernek mücadelesini valiliklerden alınan «alındı» belgelerine indirgeyen revizyonistler cuntanın işine geliyorlardı. Yasallık tartışmaları, yasal zeminde mücadele dayatmalarıyla kitlenin kafasını bulandırıyorlar da Dev-Genç'in gençlik mücadelesini hızla radikalleştirirdiği '87 yılında Yarın'cılar siyasi arenadan silindiler. Dev-Genç, meşruluk tartışmalarını yayıp cuntanın icazet oyunlarını bozarken revizyonizmi de tasfiye etti. **İstanbul'da:** Marmara Üniversitesi Basın-Yayın Yüksek Okulu Derneği **MÜBYÖD** ve **Adalet Yüksek Okulu Derneği**, **Ankara'da:** **Gazi Öğrenci Derneği** eylemlilikleriyle, geliştirdikleri radikal tavırlarıyla öne çıkarken gençliğin mücadelesinin yönünü de belirlediler. Süreç, Dev-Genç'in öngördüğü biçimde şekillendi.

Akademik Sorunlar Ve YÖK'e Bakış

'85 Şubat'ında üniversite kapılarına okullardan atılanların listeleri asıldı. Final puanı, vize barajı, devamsızlık gibi nedenlerle 5 bin öğrenci okuldan atıldı. Esas neden bunlar değildi tabii... Gençliğin örgütlenmelerini oluşturmaya karşı alınan bir tavırdı bu. Üstelik 5 bin kişilik bu liste sadece bir sömestreyi kapsıyordu. Saldırı sürecekti yani...

Atılmaları engellemek için ne yapılacaktı?

5 bin öğrenci atılması YÖK'ün 44. maddesine dayandırılıyordu.

- «*44. maddenin değiştirilmesi için çalışalım*» dedi Yarın'cılar...

- «*YÖK'ün kaldırılması için çalışmak gerekir*» dedi Dev-Genç'liler... YÖK teşhir edilmeli atılmalara karşı var olan tepkiler örgütlenecek eylemliliğe dökülmelidir... 44. madde kaldırılrsa bile YÖK onu telafi edecek yeni düzenlemeler getirecektir diye açıkladılar. «*44. Maddeye Hayır*» düşüncesinde ısrar etti Yarın'cılar. «*Yasal zeminleri zorlayalım*» dediler... Atılmaların YÖK'ten, YÖK'ün faşizmden kaynaklandığını, öğrenci gençliğin akademik mücadelesinin demokrasi mücadelesinden kopuk olmadığını, demokrasi mücadelesinin siyasi mücadeleden bağımsız ele alınamayacağını, hepsinin bir zincirin halkası gibi birbirine bağlı olduğunu anlattılar ısrarla Dev-Genç'liler. Sorun sistem sorunuydu ve üniversiteler özelinde sistemin temsilcisi YÖK'tü. YÖK'e karşı savaşılmalı YÖK ortadan kaldırılmalıydı. Kavgı, meşruiyetten alırdı gücünü, yasallıktan değil. Yasalar onu hazırlayanların çıkarlarını temsil ederdi, ona uymak zorunda olanları değil.

- «*44. maddeye Hayır*» diyelim dedi Yarın'cılar bir kez daha.

- «*YÖK'e Hayır, Atılmalara Son*» şiarını öne çıkardı Dev-Genç revizyonistlerin karşısına.

Yükseltilmesi gereken talebin ne olacağı dışında, tartışılması gereken ikinci bir konu daha vardı. **Mücadele araçları ne olacaktı?**

Yarın'cılar; «*imza toplayalım, yetkililerle görüşelim. O da olmazsa dernek yöneticileri basın toplantıları yapar*» önerisiyle geldi. Bu anlayış devrimci mücadeleyi burjuva yasalılığına hapsediyordu.

Dev-Genç'liler ise, «*yemek boykotları, açlık grevleri, kampüs içinde oturma eylemleri, rektörlüğe toplu dilekçe verilmesi, toplu*

yürüyüşler yapılması»nı önerdiler. «Yasallık sınırları zorlanmalıdır» diyordu Dev-Genç'liler. Bu önerilerini savundular, hayata geçirmeye başladılar. Bugünden bakıldığında mücadelenin geldiği noktada bu öneriler radikal bulunmayabilinir. O yıllarda yani cuntanın karanlık yıllarında bir dilekçenin altına üç imza atmak bile suçtu. Dilekçe imzaladıkları için gözaltına alınan öğrenciler vardı. Cumhuriyet Gazetesi taşımanın komünistlik belirtisi sayıldığı o günlerde yürüyüşü, açlık grevini savunmak, silaha dönüştürmek cüretti. Bugün kitlelerin aklına ilk gelen direniş biçimleri o günlerde devrimci tutsakların, devrimci öğrencilerin hayatlarını koyarak işkenceleri göze aldıkları eylemlerdi. O dönem bu tartışmalar bu eylemlerle aşıldı.

Revizyonist-reformist çizgi ile devrimci çizgi arasındaki fark yasallığın anlayışlara yansımaysıydı. İki tavır arasındaki fark meşruluk ve mücadele anlayışlarındaki yaklaşımdan kaynaklanıyordu.

Bu tavır farkı Dev-Genç'in revizyonizme-reformizme karşı mücadelesinin pratikteki başlangıcı olarak somutlandı. Artık öğrenci derneklerinin nasıl mücadele edeceği, kimlerin üye olabileceği, çalışma tarzı, ilkeler tartışılacaktı.

Sürece damgasını vuran **Dev-Genç'in temel görüşleri şunlardı;**

- Öğrenci gençliğin mücadelesi toplumsal kurtuluş mücadelesinden ayrı değildir.

- Öğrenci dernekleri anti-emperyalist, anti-faşist ilkeleri benimser.

- Öğrenci dernekleri demokratik-merkeziyetçilik esasına göre çalışır.

- Mücadele burjuva yasallığına göre değil, gençliğin haklılığı ve meşruluğuna göre biçimlenir. Belirleyicilik yasalar değil, meşruluktur.

Dev-Genç bu ilkeleri gençliğe benimsetti. Sonrasında görülecekti ki, mücadelenin önünü bu ilkelerin hayata geçirilmesi açacak...

Derneklerin Merkezileşme Arayışları Ve Öğrenci Postası

Öğrenci dernekleri arka arkaya kuruldu. Kurulma aşamasına gelmiş bir dizi dernek daha vardı. Bu dernekler arasında tavır birliği oluşturmak gerekiyordu. O süreçte konunun en pratik çözümü olarak platformlar gündeme geldi. İlk önce İl Platformları kuruldu.

İl Platformları'na il bazındaki öğrenci derneklerinin temsilcileri katılıyordu. Önceleri yalnızca gerektiğinde bir araya gelirken toplantılar giderek periyodikleştii. Pek çok konu tartışılıyordu burada. Derneklerin kuruluş sürecinde yaşadığı sorunlar, bu sorunların aşılma yöntemi, derneklerin arasındaki dayanışmayı artırmanın yöntemleri, akademik mücadelenin nasıl ortaklaştırılacağı, koordinasyon sorunları gibi tartışılan konularda alınabilen ortak kararlar hayata geçirilmeye çalışılırdı. Platform toplantısına sadece kurulmuş olan derneklerin temsilcileri değil, dernek girişimlerinin, dernek çalışmalarının olduğu her okuldan seçilen temsilciler de geliyordu. Temsilcilerin seçimi konusunda genel bir kural yoktu. Derneklerin yapısına göre farklı biçimlerde seçilebiliyorlardı...

İl Platformları arasında bir koordinasyon kurma ihtiyacı çok geçmeden **Türkiye Öğrenci Dernekleri Platformu**'nu yarattı. TÖDP ayda bir toplanmaya başladı. TÖDP'nin tanışma niteliğindeki ilk toplantılarından sonra tartışmalar iki noktada düğümlendi. Bunlardan ilki **TBKP'li revizyonistlerin dayattığı merkezi yayın organıydı**. «*Madem merkezileştik o zaman merkezi yayın organımız da olmalı*» diyorlardı TBKP'lilerin çıkardığı **Öğrenci Postası**. TBKP Öğrenci Postası'nı dayatarak platformu tıkamış, öğrencileri teslimiyetçi sağ çizgiye çekmenin kurnaz hesaplarıyla «merkezi yayın organının vazgeçilmez önemi»ni tartıştırıp duruyordu. Masrafa gerek yoktu. Uğraşmaya da. Yayın hazırda zaten. Tek sorun dernek temsilcilerinin bunu onaylamasıydı. İkinci tartışma konusu ise **TÖDP'nin bir hukuku olması** konusuydu. Herkes

bu konuda hem fikirdi ama hukukun çerçevesi, sınırları konusunda bir türlü ortak ilke yakalanamıyordu. TBKP'liler yine kaçak güreşiyorlardı. «*Tabi bir hukukumuz olsun ama ortak kararlarda zorunluluk değil gönüllülük esas olsun*» diyorlardı. O gün revizyonist-reformistlerin savunduğu bu görüş sonraki yıllarda biraz şekil değiştirerek oportünizmin «eylemde birlik, ajitasyon-propaganda da serbestlik» diye tanımlanan ilkesizliğine dönüştü... Niyet belliydi aslında. İstedikleri yerde istedikleri gibi davranacaklar, başkalarının gücü üzerinden politika yapacaklar, ün-ünvan sahibi olacaklardı.

Öğrenci Postası tartışmaları TÖDP'nin hukuk tartışmalarından bağımsız değildi. TBKP'liler her iki konuda da kendilerini dayatarak tabanlarını genişletmeyi hedefliyorlar, fırsatçılıklarını sergiliyorlardı. Dev-Genç'liler «*merkezi bir yayın organının yararı tartışılmaz, dergi kitlelere ulaşmanın önemli bir aracıdır ve değerlendirilmelidir. Ama hedefleri belirlenmemiş çalışma tarzı, inisiyatif alanı muğlak, şekilsiz bir yapının çıkaracağı yayın organı da kendisi gibi şekilsiz olacaktır*» diyerek kaygılarını dile getirdiler. «Şekilsiz bir yapının çıkaracağı yayın organı»nın ömrü de uzun olmayacaktı. Özel olarak Öğrenci Postası reddedilmedi ancak dergide görev de almadılar. Tarih yanlışların reddedildiğini defalarca kanıtlamıştı, bu kez de öyle oldu. Öğrenci Postası'nın yayın ilkeleri, yayın kurulunun nasıl ve kimlerden oluşacağı tartışılırken yayınlanan bir kaç sayı revizyonistlerin niyetini açığa vurdu. Sonuç olarak Öğrenci Postası hiçbir anlayıştan destek bulmayarak bir kaç sayı çıktıktan sonra kapandı.

Dev-Genç'in mücadeleye kazandırdığı en önemli değerlerden biri ilkeli olmak, ilkeleri hayata geçirmede kararlı ve tavizsiz davranmaktı. İşte bundan dolayı Dev-Genç hala gençlik mücadelesi deyince akla gelen tartışmasız ilk isimdir. Mücadeleyi küçük hesapları uğruna kurban edenlerin, «*ilkeler vazgeçilmez değildir, duruma göre değişirler*» diyenlerin adı sanı okunmuyor bugün.

Yarın'cılar, Çözüm'cüler Ayrışması, Reformizme Karşı Saflaşma

Yarın Dergisi çevresi...

Yeni Çözüm Dergisi çevresi...

Veya daha kısaltılmış haliyle, Yarın'cılar, Çözüm'cüler, gençlik mücadelesindeki saflaşmanın ifadesiydi. Saflaşma o kadar belirliydi ki, İl Platformları'ndan Türkiye Platformu'na, okullara dek öğrencilerin gündemini belirliyordu.

Yarın'cılar; o yıllarda birleşerek TBKP adını alan TİP-TKP revizyonizminin gençlik dergisi etrafında toplananlarıydı.

Çözüm'cüler; Dev-Genç'in mücadele çizgisini benimseyen, bu politikaların yönlendiriciliğinde tavrı geliştirenler...

Çözüm, Çözüm'cü olmak, devrimi, devrimciliği, radikal bir mücadele hattını anlatıyordu. Hakların nasıl alınacağını, demokrasinin ne olduğunu, sosyalizmin yolunu ifade ediyordu. İlkeli ve kurallı olmayı, örgüt ahlakını tanımlıyordu.

Yarın'cı olmak ise, icazet, ertelemecilik, uzlaşmayı anlatır oldu giderek. Bunlar geleneksel sağ reformist çizginin karakteristikleriydi. Toplumsal ivme yükseldikçe, geleneksel sağın bu yanları gözlere daha fazla batmaya, daha fazla tartışılmaya başlandı...

Oligarşi '83'te başlayan demokrasi masallarını inandırıcı kılmak için, yeni araçlara ihtiyaç duydu. Bu araçlardan biri de sol potansiyeli frenleyecek, düzen sınırları içinde tutacak, radikal eğilimleri yumuşatacak TKP revizyonizminin palazlanmasına göz yummaktı. Oligarşinin ideologları TKP'nin devletle, faşizmle uğraşmayacağından emindiler. Revizyonistler ülke topraklarında nefes payı bulur bulmaz oklarını silahlı mücadeleyi savunan yapılara doğrultacaklardı. TKP'li revizyonistlere göre 12 Eylül'ün sorumlusu oligarşi, emperyalizm değil, silahlı mücadele yürüten devrimcilerdi. Pek

çok örgütün yer yer ağzından kaçırdığı bu düşünce TKP'lilerin resmi söylemleri oldu her zaman. «*Faşist cuntanın sorumlusu Devrimci Sol'dur*». İşte Yarın'cılar bu düşüncenin gençlik içindeki temsilcileriydiler. Mücadele arenası içinde kaldıkları o sınırlı süre içinde devletten, YÖK'ten, faşist rektörlerden, işkencecilerden çok Dev-Genç'lilere, Dev-Genç önerilerine muhalefetle, Dev-Genç'in örgütlenmesini baltalamakla uğraştılar...

Gençlik içinde daha güçlü daha radikal bir hat tutturabilmenin ön koşulu kitlelerin korkularını büyüten, pasifize eden, bu icazetçi teslimiyetçi düşüncenin tecriti ve teşhiriydi. Geline aşamada revizyonizme karşı ideolojik mücadele verme görevi en önemli görev haline geldi...

Oportünizmin adı telafuz edilen örgütlülükleri bile yoktu daha. Dağınık, güçsüz ve politikasızdılar. Revizyonizmin yok oluşa doğru koşar adım gittiğini gördüklerinden onların yanında yeralmadılar. Revizyonizme yedeklenmek demek daha toparlanamadan yok olmak demektir. Ancak kendilerinin de bağımsız politika üretecek, revizyonizmden daha ileri bir mücadele hattı oluşturacak güçleri yoktu. Bu yüzden Dev-Genç'lilerin yanında yer almak zorunda kaldılar.

Gençlik ise mücadele kaçkınlarına, yılğınlara, korkaklara itibar etmemekte, cüreti, ataklığı tercih etmekteydi. Bu gerçeğin farkında olan oportünizm kendilerinin de Çözüm'cü olarak tanımlanmasını istemeden de olsa sineye çekti.

Oportünizm ise öğrenci derneklerini, «radikalite» ve «illegalite» adına küçümsedi. Dernek çalışmalarına «legalize olmak», «deşifre olmak» adına yukarıdan baktılar ama süreçten kopmak da işlerine gelmedi. Bir yandan legalize olma tartışmalarıyla dernek çalışmalarını baltalıyor, diğer yandan dernek faaliyetlerinin açığa çıkardığı potansiyelden yararlanmaya çalışıyorlardı.

Devrimci Gençlik bu süreçte bir yandan faşizme karşı direnişleri örgütledi, diğer yandan da revizyonizmi teşhir ederek gerçek yüzlerini öğrenci gençliğe ve halka gösterdi, etkisizleştirdi. Gençlik hareketi ya faşizmin saldırıları sonucu boğulacak ya da revizyonizmin elinde ölü doğacaktı. Her iki seçenek de kabul edilemezdi. Dev-Genç faşizme de, uzlaşma çizgisine de izin vermedi.

İlkeler Toplantısı

İl ve Türkiye Platformları yeni tartışma konularına tanıklık etti. Öğrenci derneklerinin nasıl oluşacağı, nasıl bir mücadele hattının izleneceği tartışıldı. Tartışmaların bir ucunda Yarın Dergisi, bir ucunda Devrimci Gençlik vardı.

Devrimci Gençlik; birer demokratik kitle örgütü olan dernekleri «**anti-empyryalist, anti-faşist**» ilkeler üzerine şekillenmesi gerektiğini savundu. **Yarın'cılar** ise, bu yaklaşımın «*derneklerin tabanlarını daraltacağını*» söylediler. Onlara göre kitleler geri ve apolitikti. Bu tür yaklaşımlar kitleleri korkuturdu...

Devrimci Gençlik; öğrenci derneklerinin en geniş kitlelerle bütünleşmesi ve akademik-demokratik mücadeleyi yükseltebilmesi için kendiliğindencilikten kurtarılarak ilkeli ve programlı bir örgütlenmeye dönüştürülmesi gerektiğini düşünüyordu. Bunun için somut talepler çerçevesinde pratik mücadeleyi örgütlemek için çaba sarfetti...

Dev-Genç'e göre; öğrenci dernekleri ülkedeki bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinden kopuk değildi. Dernekler toplumsal muhalefetin bir parçasıydı. Bundan dolayı mücadele ilkeleri, anti-empyryalist, anti-faşist ilkeler üzerine oturmak zorundaydı.

«*Öğrenci şebekesine sahip herkes derneklere üye olarak kabul edilmelidir*» diyordu Yarın'cılar. Dev-Genç bunu savunmanın

gençliğin mücadelesini faşizme teslim etmek olacağını anlattı toplantılarda. «... *Öğrenci kimliğine sahip faşistlerin, halk düşmanlarının hatta polislerin derneklere doluşacağını*» ifade ettiler. Faşistlerle yan yana olmak ilgilendirmiyordu Yarın'cılar. Ne de olsa «üstadları» da cuntanın hapishanelerdeki karıştır-barıştır politikasına itiraz etmemişler, aynı koşullarda kardeş-kardeş yaşayıp gitmişlerdi. «Doğal üyelik» konusundaki ısrarları bundandı. Cuntadan aldıkları dersi öğrencilere aktarıyorlardı.

Diğer bir konu belki de en önemlisi «nasıl bir mücadele» sorusuna verdikleri cevaptı. Yarın'cılar gençliği dar-akademik mücadeleye, yasallık ve icazetçi çerçeveye hapsetmeye çalıştılar. Devrimci Gençliğin kitleleri radikalleştirmeye çalışmasına *politikleşme* diyerek gençlik örgütlenmelerini toplumsal mücadeleden koparmaya uğraştılar. Malzemeleri hazır; «*12 Eylül'ün depolitizasyon saldırıları, kitlelerde politik bir duyarsızlık yaratmıştır...*» Bundan dolayı ağır ve emin adımlarla yürünmeli, yere sağlam basılmalıydı. Cuntanın yarattığı korku duvarlarına tutunarak politika yaptılar.

Geleneksel sağ anlayış Dev-Genç'i her zaman bela olarak algılamıştır. Haksız da sayılmazlardı. '60'larda karşılarında onlar çıkmıştı, '70'lerde her yerde onlar vardı. '60'lardan bu yana reformizm ne zaman mücadeleyi faşizme teslim etmeye kalksa Dev-Genç engellemiş, geleneksel sağın yarattığı statükoları parçalayıp atmıştı... İşte, bir kez daha karşı karşıyaydılar... Yarın'cılar olabildiğince hırçınlaştılar. Mücadeleyi yükseltmek için harcamadıkları enerjiyi Dev-Genç'e karşı çıkmak için harcadılar. Şöyle demek yanlış olmayacaktır sanırım; **bu dönemde Dev-Genç faşizme, revizyonistler ise Dev-Genç'e karşı mücadele ettiler.**

Anti-faşist, anti-emperyalist ilkelerin ve DKÖ'lere bakış açısının bu denli tartışılır olmasının ana nedeni, 12 Eylül'ün sol'u nasıl etkilediğinin bir göstergesiydi aslında. Revizyonizm

anti-empyralist, anti-faşist ilkeler konusunda kafaları bulandırırken, mücadeleyi en geri talepler ve eylemliliklerle sınırlamaya dikkat etti. '86 yılında okuldan atılmalarla ilgili başlatılan kampanya revizyonistlerin faşizme, YÖK'e nasıl baktıklarını, mücadele etmekten ne anladıklarını göstermesi açısından öğrenilmesi gereken çarpıcı bir örnektir.

Öğrenci Postası'nın Ağustos-Eylül sayısında «YÖK'ün 44. maddesi değişmelidir» başlıklı yazıda «*Vizelerin final notlarına daha fazla etkide bulunması, vizelerle %70'i tutturanların finallere kalmadan sınıfı geçmesi*» istenmekteydi.

Talep edilen atılma kararlarının iptal edilmesi, YÖK'ün kaldırılması değildi... «44. maddenin yeniden düzenlenmesini» istemekteydiler utangaçça... Hatta bu bir talep bile değil ricaydı...

Eğer YÖK kaldırılсын derlerse ister istemez «anayasal bir kurumun ortadan kaldırılması»nı istemiş olacaktı. Bu Yarın'cıların göze alabileceği bir adım değildi. Çünkü, faşizme ve kurumlarına karşı mücadelenin aynı zamanda bir bedeli vardı. Bedel ödemeyi göze almak ise revizyonizmin harcı değildi.

Yarın'cılar 44. maddenin kaldırılmasını içeren bir yasa tasarısı hazırlayarak imzaya açılmak üzere TÖDP'ye sundular. Tasarı reddedildi. Metnin içeriği değiştirilerek sözde daha ileri bir metin hazırlandı. Yarın'cıların beklentisi şuydu; YÖK ile uğraşmaya gerek kalmadan 44. madde değiştirilecek onlar da zafer ilan edeceklerdi. Amaç Devrimci Gençliğin karşısında politika ürettiklerini gösterebilmektir. Hem faşizmi fazla zorlamış da olmayacaklardı...

Türkiye Öğrenci Dernekleri Platformu'nda bu tasarıda, kampanyanın içeriği de zenginleştirilmeye çalışıldı. Ama revizyonistlerin oylama yapalım önerisi ve «parmak demokrasisi» sonucu kampanya devrimci bir içeriğe büründürülemedi...

Kampanya çerçevesinde yaz boyunca ve '86-'87 öğretim döneminin başında toplanan imzalar **İzmir'den 12, İstanbul'dan 17 öğrencinin** Kasım ayı başında başlattıkları yürüyüşle Ankara'ya götürüldü. ODTÜ önünde Ankara Öğrenci Dernekleri Platformu (**AÖDP**) tarafından karşılanan yürüyüşçüler, imzaları TBMM Başkanı'na verdiler. Bu eylem sırasında 50 öğrenci gözaltına alındı.

Kampanya çerçevesinde **6 Kasım günü** Dev-Genç'in önerisiyle atımları ve YÖK'ü protesto etmek için dernek temsilcileri YÖK binasının önüne siyah çelenk bıraktılar.

İlkeler tartışması, revizyonist düşünce ile devrimci düşüncenin ayrışmasıydı... Bu tartışmalarda doğru mücadele hattının nasıl olması gerektiği, örgütlenme ilkelerinin neye göre belirlendiği netleştirilmişti... Geleneksel sağ çizginin uzlaşma çabaları, Dev-Genç'in anti-emperyalist, anti-faşist ilkeleri savunma kararlılığı ve inatçılığı ile boşa çıkarıldı. Yarın'cılar örgütlü mücadelenin uzağına düştü, kitleler üzerindeki etkileri kırıldı...

O gün bu tartışmalarda taraf olamayan oportünizm daha sonraki yıllarda, revizyonizmden boşalan meydana doldurdu ve anti-faşist, anti-emperyalist ilkenin baş düşmanı oldular. Onlara göre *«anti-faşist, anti-emperyalist ilke, bir DKÖ ilkesi değil, olsa olsa bir komsomol ilkesi olabilir»*di. Çünkü, anti-faşist mücadele vermek DKÖ'lerin işi değil, anti-faşist gençlik örgütlerinin işiydi.

İsa TANRIVERDİ'nin Ölümü Ve Sultanahmet Eylemi

Öğrencilerin öfkesi kampüslerin dışına taştı. Marmara Üniversitesi öğrencilerinden İsa TANRIVERDİ'nin intiharı üzerine Dev-Genç'in önerisi ile gerçekleştirilen protesto eylemi '86-'87 öğrenim yılında gençliğin nasıl bir mücadele hattı izleyeceğini gösterdi.

M.Ü. Hukuk Fakültesi öğrencilerinden İsa TANRIVERDİ YÖK'ün uygulamaları ile bir kaç kez atılma sınırına geldi. En son girdiği sınavdan 50 değil, 48 puan aldığı için okuldan atıldı. «Geçerli not alamadığı için okuldan ilişkisinin kesildiği»ni öğrendi. Atılmayı hazmedemedi İsa... Öğrendikten kısa bir süre sonra 26 Ekim 1986'da intihar etti... **Sınav yönetmeliklerinin ilk kurbanıydı İsa TANRIVERDİ. Katili YÖK'tü, 12 Eylül faşizmiydi.**

İsa'nın ölüm haberi duyulur duyulmaz Dev-Genç öğrenci derneklerine «*Böylesi bir ölüm ilktir ama atılmalar son olmayacaktır. Devrimci demokrat öğrenciler bu duruma karşı tavır geliştirmelidir*» diyerek eylem önerisi götürdü. 27 Ekim günü çeşitli fakültelerden yaklaşık 500 öğrenci, İsa TANRIVERDİ'yi anmak ve atılmaları protesto etmek için Marmara Üniversitesi Rektörlüğü'nün önünde toplandılar.

Öğrenciler, rektörlüğün önüne «**Kıyımlara Son**» yazılı siyah çelengi bırakırken, iki öğrenci polis tarafından gözaltına alındı. Kitleyi dağıtmak için saldıran polis, beklemediği bir tavırla karşılaştı... Dev-Genç'liler paniği ve dalgalanmayı engellediler. Öğrenciler kol kola girerek kenetlendi ve rektörlüğün önünde oturma eylemi başlattılar... Gözaltına alınanlar serbest bırakılmadıkça eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler... **Polisin başı, kontrgerilla şefi Mehmet AĞAR'dı.** Öğrenciler polisin tüm tehditlerine rağmen kararlı davrandılar. Öğrencilerin inatçılığı rektörü dernek temsilcileri ile görüşmek zorunda bıraktı. Temsilciler rektöre atılmaları, İsa TANRIVERDİ'nin intiharını, polis saldırısını ve gözaltıları protesto ettiklerini ifade ettiler. 1.5 saat süren eylem rektörle görüşmenin ardından saygı duruşuyla bitirildi...

Dev-Genç'liler cenazenin bekletildiği Adli Tıbbı kadar yürümeyi önerdiler, çağrıya uyanlar Cerrahpaşa'ya doğru yürüyüşe geçerken polisin tehditlerinden ürken revizyonistler

dağıldılar. Yürüyüşçülerin önü Aksaray'da polis tarafından kesildi. Polis şefleri cenazenin ailesi tarafından Eskişehir'e götürüldüğünü, yürüyüşçülerin dağılmasını söylediler. Yine ummadıkları bir tepkiyle karşılaştılar; «*Yürüyüşümüz devam edecek*». Grubu dağıtamayınca gözaltına almaya çalıştılar, yine de engelleyemediler. Dev-Genç'liler saldırı ve gözaltılara rağmen Cerrahpaşa'ya kadar yürüdüler...

Sessizlik yırtılmıştı artık, gençlik saldırılar karşısında tepkisini ve kararlılığını sergilemiş, cüretini göstermişti. İsa TANRIVERDİ'yi sahiplenme eylemi bundan sonrakilerin müjdecisiydi.

Öğrenci Kıyımına Karşı Açlık Grevi

«Bilimsel eğitim talebimizi duyurmak, insan onuruna yaraşır bir şekilde öğrencilik yapmak için açlık grevine başladık. İki dersini vermedi diye okuldan atılınca çözümünü canına kıymakta bulan yeni İsalılar olmasın diye açlık grevine başladık.

Asgari ücretle geçinen anne ve babaların üç dört aylık maaşlarını çocuklarını okutmak için bankalara yatırdıkları yaşanan harç zulmünü duyurmak için açlık grevine başladık.

YÖK sisteminin okullarından atılan arkadaşlarımızın geri alınmasını sağlamak ve yeni atılmaları önleyecek yasa ve sistem değişikliklerinin gerçekleşmesinin artık elzem hale geldiğini, bıçağın kemiğe dayandığını duyurmak için açlık grevine başladık.

Yaratılmak istenen tek tip öğrenci kalıbına uymak istemediğimizi, tam tersine demokratik üniversitenin gerçekleşmesi için bizlerin de yönetimde söz hakkının olması gerektiğini savunmak için açlık grevine başladık...»

18 eylemci açlık grevine başlama nedenlerini böyle açıkladılar. Hepsi farklı okullarda öğrenciydi ve okullardan atılmışlardı. Atılmaları protesto etmek için Dev-Genç'in denetimindeki MÜBYÖD lokalinde açlık grevine başladıklarını duyurdular basına.

44. maddenin kaldırılması için TBMM'ye iletilen dilekçeyi desteklediklerini, dilekçe verirken gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılmasını istediklerini de eklediler açıklamalarına.

Polis, eylemi duyar duymaz MÜBYÖD'e geldi... «*Kimlik tespiti yapacağız. Tutanak tutacağız...*» dediler.

Amaç öğrencileri tedirgin etmekti. Baktılar ki kendilerine aldırın yok, çevrede önlem aldılar bu kez.

Eylemciler açlık grevinin süreceği üç günü dernekte geçirmeyi hesaplarken, polis de dernektekileri binadan çıkarmanın yollarını arıyordu. Önce han sahibine gidip, hanın akşam kapanmasını istediler. Dernekçilerin ve eylemcilerin de katılımıyla süren tartışma saat 23.00'e kadar devam edince, valiliğe gidip 3 aylık kapatma kararı çıkardılar. Bürokrasi hızla işliyordu böyle durumlarda. Hızla alınan karar aynı hızla eylemcilere iletilti. Kapatma kararı eylemcilere 23.30'da söylendi ve dernek kapatıldı.

Açlık grevine katılan öğrenciler sokağa çıktılar. Yağmur altında dolaşarak sabahlayacak kahve aramaya başladılar. Hangi kahveye girseler «*kapalıyız*» deniyordu. Polis, eylemcilerin yaklaştığı kahvehanelerin sahiplerini tehdit ederek kapattırıyor, eylemcileri sokağa çıkmaya zorluyordu.

Cağaloğlu, Sarayburnu, Kabataş... Önde açlık grevcileri arkada polis sabaha kadar devam etti kovalamaca. İliklere işleyen soğuğa, gece boyu yağın yağmura, yürüyüşlerine inatla devam eden öğrencilere dayanamadı polis. Pes etmek zorunda kaldı. Sabah saat 05.00 idi. Eylem ilk zaferini burada kazandı.

Sonraki günlerde İstanbul Üniversitesi'nin önüne taşındılar eylemciler. Eylemin ilk günü yaşananları öğrenen öğrenciler, analar-babalar, duyarlı insanlar yalnız bırakmadılar onları. Direniş ülke gündeminin ilk sıralarına tırmandı.

Eylemcileri yalnız bırakmayan sadece duyarlı insanlar değildi. Bir de fırsatçılar vardı. Bunlar; Aydınlıkçılar, namı diğer ihbarcılardı. Hiç ilgileri olmadığı halde üniversitenin önüne gelerek eyleme katılmak istediler. Amaçları açıktı. Gökyüzü Dergisi'yle eyleme katılıp direnişi sahipleneceklerdi. Direniş içindeki Dev-Genç'lilerin kararlı tavırları sonucu talep reddedildi. Karşı-devrimciler hak ettikleri cevabı aldılar...

SHP başta olmak üzere pek çok kurumun, kişinin kapısını çaldılar. Gece kalacak yere ihtiyaçları vardı. Karşılarına çıkanlar «*eylemi destekliyoruz ama...*», aması korkuyorlardı. İliklerine kadar sinmişti 12 Eylül korkusu. İnançları gibi destekleri de yalandı... Aradıkları destek, Bilgesu ve Müştak ERENUS'tan geldi. Evlerini açtılar. Eylem gündüzleri üniversitenin önünde geceleri ERENUS'ların evinde sürdürüldü. Kitlesel bir katılımı 10 Kasım sabahı eylemin bitirildiği basına açıklandı. Bu eylem, gördüğü destek ve üniversitenin önüne taşınarak büründüğü biçimle sonraki günlerin önünü açan önemli bir adımdı.

Mücadelede Dönüm Noktası: '87 Nisan Direnişleri

Tarihe, «Nisan Direnişleri» ile geçti '87 yılı.

12 Eylül sonrasının en kitlesel ve doğrudan iktidara tavır alan radikal gençlik eylemlerine tanıklık etti. Bu direnişleri faşizmin tüm saldırılarına, revizyonistlerin karalama, karamsarlık barikatlarına rağmen Dev-Genç yarattı.

Nisan Direnişleri: Gençliğe ve gençliğin dinamizmine güvenmeyenlere verilen cevaptı...

Nisan Direnişleri: «Gençlik apolitik» diyerek gençliği korkak ilan edenlere, asıl olarak da kendi korkularını gençliğe maledenlere verilen cevaptı...

Nisan Direnişleri: Mücadelesini akademik taleplerle, mücadele alanını kampüs duvarlarıyla sınırlandıran icazetçilere verilen cevaptı...

Ve en önemlisi bu direnişler; her türlü ekonomik, siyasi, kültürel, fiziki saldırı araçları ile kendilerini sindirmeyi, kimliksizleştirmeyi hedefleyen siyasal iktidara verilen cevaptı...

Tek Tip Öğrenci Derneği Yasası

Neden, kime karşı gelişti Nisan Direnişleri?

Ne istiyorlardı, amaçları neydi?

ANAP Hükümeti '87'de gençlik hareketine karşı kapsamlı bir saldırı başlattı. YÖK'ün disiplin yönetmeliği ağırlaştırıldı, polisin dernekler üzerindeki baskısı artırıldı, yetmedi var olan derneklerin YÖK'e bağlanmasını öneren bir yasa tasarısı hazırlandı.

Tasarıyı ANAP milletvekili İsmail DAYI ve bir grup arkadaşı hazırladı. Bu **tasarıya göre**; *her üniversitede tek bir dernek kurulacak; kurulan dernekler rektör tarafından denetlenecekti. Ayrıca üniversiteye kayıt yaptıran herkes bu derneklerin doğal üyesi olacaktı. Üyelikten çıkmak için dilekçe verilecek, dilekçe onaylanırsa üyelik düşecekti...* Bu tasarının prototipi, Hitler Almanyası'ndaki Nazi derneklerinin örgütlenme modeliydi. Doğal üyelik koşulu ile öğrenci derneklerinin DKÖ olma özellikleri etkisizleştirilecek, YÖK çatısı altında merkezileştirilerek dernek faaliyetleri ülke düzeyinde denetim altına alınacaktı.

Bu dernek tipi daha sonraki yıllarda Öğrenci Birlikleri, ardından da Öğrenci Temsilcileri Kurulları olarak muhtelif biçimlerde gençliğe dayatıldı. Mantık aynıydı; siyasi iktidar gençliği denetlemeye çalışıyordu.

Öğrenci Derneklerinin Durumu Ve Saldırlara Karşı Tepki

Yasa tasarısı 2 Nisan günü gazetelere yansıdı. Faşistler hızlıydı. Bir oldu bittiye getirip tasarımı yasalaştıracaklardı.

Her dakika onlardan yanaydı. Ne bilgiççe tartışmalara gerek vardı, ne de boş sözlerle... Devrimciler de hızlı olmalıydı. Süreci iyi değerlendirmeli, doğru politika ve taktiklerle hareket edilmeliydi. Dev-Genç, öğrencilerin birlikte hareket etmesinin saldırıyı püskürteceğini düşünüyordu.

Oysa iktidarın «Tek Tip Dernek Tasarısı»yla başlayan saldırısının püskürtülebileceğini düşünmeyenler de vardı gençlik örgütlenmeleri içinde. TBKP'li revizyonistler doğal üyeliğe karşı değillerdi zaten. Onlara göre «*şebekesi olan herkes*» derneklere üye olabilirdi. Başından beri Dev-Genç'in savunduğu anti-emperyalist, anti-faşist ilkelere karşı çıkmışlardı. Bu anlamda iktidarla aynı kavşakta buluşmuşlardı. Öğrenci hareketine yönelik saldırıyı yönetiminde oldukları **Ankara Üniversitesi SBF-DER Bülteni**'nde şöyle değerlendirdiler: «*Doğal üyelik kavramı farklı ortamlarda bazı olumlu nitelikleri beraberinde getirmekle birlikte bu haliyle demokratik derneklerimizi rektörlüğün ayak oyunlarına açık bir yapıya dönüştürmeyi amaçlamaktadır.*» Onlar için sorun bu kadar basittir yani. rektörlük sorunuymdu bütün konu. Ne fırtına koparmaya gerek vardır, ne acele etmeye... Bu bakış açısı baştan sona bütün tartışmalara yansıdı. TBKP'liler eylemler boyunca eylem kırılcılığı ve sabotörlük yaptılar sadece.

Yasa tasarısı basında çıkar çıkmaz Devrimci Gençlik, Türkiye Öğrenci Dernekleri Platformu'na toplantı çağrısı yaptı. Olağan üstü toplantı, «*ANAP'ın yasa tasarısına karşı ne yapılmalı?*» sorusunu tartıştırmak ve ülke genelinde gençlik örgütlerinin

tavir ortaklığını sağlamayı hedefliyordu. Ancak bu hedef tam anlamıyla başarılamadı.

Ortak tavrı engelleyen neydi?

Derneklerin varlık yokluk savaşında güçler niye birleştirilememişti?

TÖDP bu tasarıdan kısa bir süre önce fiilen ikiye bölünmüştü çünkü. TBKP'lilerin temsilciliği kaybettiği derneklerle ilgili olarak «kimin temsilci olacağı» üzerine başlattığı tartışma, platformu bölmüştü. TBKP bu tip incir çekirdeğini doldurmayan tartışmalarla gençliğin gündemini işgal ediyor, platform çalışmasını engelliyordu. Tartışmalar devam ederken ellerinde tuttukları dernekler aracılığıyla ayrılığı örgütlüyordu. Bu nedenle çıkan tartışmalar kavgayla sonuçlanmış, **'87 Mart'ında iki ayrı platform toplanmıştı.** Biri **revizyonistlerin toplandığı İzmir Platformu**, diğeri içlerinde oportünist grupların da bulunduğu **Devrimci Gençliğin yönlendirdiği İstanbul Platformu'**ydü. «Sosyalist Kurtuluş» dergicileri her iki platformda da sadece gözlemci olarak katılacağını açıklamış, ortada kalmıştı...

TÖDP, bu tartışmalar üzerine Dev-Genç'in çağrısıyla yeniden bir araya geldi. Yine aynı konunun tartışılmasıyla başlayan toplantı, revizyonistlerin kışkırtmasıyla kavgayla sonuçlandı. Ortak karar yine çıkartılamadı...

Aynı gün Dev-Genç'liler faşizme karşı mücadelede kararlı olan temsilcileri tekrar toplantıya çağırdı. İllerde merkezi olarak yapılacak eylemler toplantıda karara bağlandı ve direniş programı çıkartıldı. Bu eylem programı daha sonrasında İller Platformu'ndaki ek kararlarla zenginleştirilmekle birlikte merkeziliği korundu. Geniş öğrenci kitlesinin sahiplendiği bu kararlar, mücadele tarihine «Nisan Direnişleri» olarak geçecek süreci de başlatmış oldu.

Direnişlerin Örgütlenmesinde Revizyonistlerin Tavrı

Ankara toplantısından direnişlere uzanan yolda neler yaşandı?

Zamanın azlığı hesap edilerek yaygın ajitasyon-propagandaya yönelik üniversiteler bünyesinde eylemler yapılarak, kitlenin hazırlanması kararlaştırıldı. Sonra, sırayla İstanbul, Ankara, İzmir ve gücü oranında diğer illerdeki öğrenciler şehirlerin merkezi yerlerinde kitlesel katılımlı protesto yürüyüşlerini hayata geçirmeye çalışacaklardı.

Ajitasyon-propaganda için eylem biçimleri olarak; sınıf ve amfi konuşmaları, yemek boykotları, afişlemeler, kampüs içi yürüyüşler, TBMM'ye telgraf çekilmesi ve forumlar hazırlık sürecine yayılacaktı.

Üniversiteler bünyesinde daha çok merkezi yürüyüşlere hazırlık amacıyla örgütlenen eylemler kamuoyunun fazlaca dikkatini çekmedi. Bu süreçte; İstanbul'da İÜ'ye bağlı fakülteler, İTÜ, Yıldız Üniversitesi ve MÜ'nün pek çok bölümünde yemek boykotları, sınıf konuşmaları yapıldı. Bütün okullarda da devrimci, demokratların katılımıyla TBMM'ye telgraflar çekildi. İÜ Merkez Kampüsü'nde yaygın afişlemeler, kitleselliği giderek artan yürüyüşler düzenlendi...

Ankara'da DTCF, SBF, Hukuk'ta, Hacettepe Üniversitesi Merkez ve Bey-tepe Kampüsleri'nde, Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri, BYYO, Veterinerlik ve Ziraat Fakültesi'nde, Gazi Üniversitesi'nin tüm bölümlerinde yemek boykotları yapıldı. Yine İzmir Ege ve Dokuz Eylül, Adana Çukurova ve Bursa Uludağ Üniversitesi'nde, Burdur Eğitim Yüksek Okulu'nda benzeri çalışmalar örgütlendi.

Siyasi iktidar yasaklar, tepkiler, baskı ve şiddet politikalarını artırırken, TBKP de boş durmadı. Önce başta il toplantıları olmak üzere dernek toplantılarının hepsinde sabotörlük

görevine soyundular. Toplantıları baltalayarak, eylem kararlarının çıkmasını engellemeye çalıştılar. Direnişlerin yaratacağı prestijin kitleleri etkileyeceğinden korkuyorlardı. O zaman hiç güçleri, etkileri kalmayacaktı. Korkularını öğrenci gençliğe aşılamaaya çalıştılar.

Revizyonistler gençliğin gücüne hiçbir zaman inanmadılar, güvenmediler. Yürüyüşlerle, afişlerle olacak iş değildi saldırıları püskürtmek. Gücsüzlüklerini SHP'ye yaslanarak gidermeyi hedeflediler. Düzene karşı düzen içi güçlerle çözümdü, önerdikleri. Kitleler bu görüşe rağbet etmediler. Dev-Genç'in, devrimci düşüncenin etrafında birleştiler. «*Kitleler hazır değil*» diyorlardı. Adeta polis gibi çalışıyor, kafa bulanıklığı yaratmaya uğraşıyorlardı.

Bunlara rağmen Dev-Genç'in ellerinde attı gençliğin nabzı. Çeşitli üniversitelerden öğrenciler, dernekler 14 Nisan'da Aksaray'dan Beyazıt'a yürüyüş kararına uyacaklarını açıkladılar. Aydınlıkçılar ve TBKP'liler kararları tanımadıklarını ilan ettiler. Yıllarca birbirine düşman görünen iki anlayış Dev-Genç'e karşı olma temelinde birleştiler. Her iki anlayış da yürüyüş anına kadar okullarda eylemleri kırmak için çalışmalarını sürdürdüler. Revizyonistler 13 Nisan gecesi Sultanahmet Meydanı'ndan Ankara'ya otobüs kaldırdılar. Meclise gidip SHP'nin kanatları altına girecek, rica edecek, icazet dileneceklerdi...

Eylemler Dönemi; ODTÜ'de Saldırı Ve Direniş
Tarih: 10 Nisan...

Yer: Orta Doğu Teknik Üniversitesi...

Öğrenciler tek tip dernek yasa tasarısının sahibi ANAP'ı, YÖK'ü protesto etmek için yemek boykotundaydı. Jandarma boykottan sorumlu gördüğü üç öğrenciyi gözaltına aldı. Öğrencilerden biri dernek başkanıydı. Devrimci Gençlik oturma eylemi örgütleyerek karşılık verdi saldırıya. Eylem sürüyor, katılım hızla artıyordu. Kitlenin içinden ODTÜ

Marş'ın ezgileri yükseliyordu. Ağır ağır yükselen sese tüm öğrenciler katıldılar. Bu; geleneği sahiplenmenin sesiydi. Öfkeden köpürdü faşist subaylar. Nasıl alışmışlardı, sessizce başların öne doğru eğilmesine. Üniformalar karşısında ürkmesine, bakışların, seslerin alçalmasına nasıl alışmış ve nasıl sevmişlerdi... Ama gürül gürül akıyordu, marş ağızlardan. «*Saldırım ve dağıtın*» emri geldi. Jandarmalar dipçiklerle saldırdılar. Eylemciler kopmuyorlardı birbirlerinden. Kollarını birbirlerinin kollarına dolamış, inançlarının gücü gibi bedenlerinin gücünüde birleştirmişlerdi. Direndiler. Dipçikler altında onlarca yaralandı, kan içinde kaldı ama dağılmadılar. Her dipçikte kollarını birbirine daha sıkı doladılar, direndiler, faşist subaylar çaresizlik içinde kaldılar.

Ertesi gün gazetelerde 10 Nisan Direnişi ve öğrencilerin kan revan görüntüleri vardı. Öfkeyle ayağa kalktı gençlik. Aynı gün Ege'nin, Ankara'nın, Çukurova'nın üniversitelerinde yemek boykotları ve protestolar yapıldı. Direniş büyüdü, eylemciler çoğaldı.

Tarih: 14 Nisan 1987

Yer: İstanbul Beyazıt Meydanı

Doğruluk gürlediler Nisan Direnişlerinde...

14 Nisan günüydü... Değişik okullardan çıkıp geldiler. Dört koldan gelip buluştular Aksaray Meydanı'nda. Sayıları 2 bini buldu. Kollarında dayanışma ve direniş kararlılığı... Kolları kenetlendi birbirine. Dev-Genç önderliğinde Beyazıt Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Tıpkı türküdeki gibi dalga dalga yürüdüler karanlığa, meydanlar onlarındı... Kavganın izinverdiler...

Yedi yıldan beri ilk kez böyle yürüyorlardı. Burası Dev-Genç tarihinde, Dev-Genç geleneklerinde tartışmasız yeri olan İstanbul Üniversitesi'nin önü; Beyazıt Meydanı'ydı. Dillerinde

sloganları; «*Tek Tip Yasaya Hayır, Öğrenci Dernekleri Kapatılamaz*». Faşizme karşı söylüyorlardı türkülerini; «*Gelin Canlar Bir Olalım*»...

Polislerde Sultanahmet Meydanı'nı kuşatmış bekliyorlardı. «Güvenilir» istihbarat kaynakları onları yanıltmıştı. Başlarında şefleri, gözler ufuk çizgisinde görünecek öğrenci kitlesinde... Bir süre sonra yanlış yerde beklediklerini anladılar. Haber alır almaz Beyazıt'a koştular. Önde polis arkada panzerler Edebiyat Fakültesi'nin önünde yürüyüşçülerle karşı karşıya geldiler. Polis şefi kendinden emin «*dağılın*» diye gürledi... Çünkü dağılacaklarına inanıyordu...

Kimse kıpırdamadı yerinden... Cevapları «*Asıl siz dağılın*» oldu...

Dev-Gençli'ydiler... Kime karşı savaştıklarının bilincindeydiler... Direnişçiler bir kez daha kolkola kenetlenip tek vücutçasına birleştiler...

Polis şefi merkezi aradı, «*dağılmayı reddediyorlar*» dedi amirine... «*Ele başlarını getirin*» emri duyuldu telsizden. Polis şefi tek vücut içindeki kitleye baktı çaresizlik içinde, tekrar aradı amirini, «*merkez bunların hepsi elebaşı...*» Gözdağı, tehdit faydasızdı. Vahşice saldırdılar bütün öğrencilere. Beyazıt kan gölüne döndü. Dev-Genç'liler bir yandan çatışırken bir yandan da yaralanan, düşen öğrencilere yardım ettiler. Çoğunluğunu Dev-Genç'lilerin oluşturduğu bir grup «*İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek*» sloganlarıyla birbirlerine kenetlenip oturdular yere. Polis tekrar saldırdı. Saldırı sırasında revizyonistler, İstanbul Üniversitesi Kütüphanesi'nin olduğu yerden saldırıyı izlemekle yetindiler. Ne bir destek sloganı, ne de saldırıya uzanan bir el... sadece izlediler...

Eylemler sırasında çoğu yaralı 63 öğrenci gözaltına alındı. 31'i DGM'de tutuklanarak Sağmalcılar Özel Tıp Hapishanesi'ne gönderildi. 14 Nisan Direnişine önderlik eden ve direniş

sonrasında tutuklanan Dev-Genç'lilerden biri de **Adnan BERBER**'di... Gençlik, tutuklanan arkadaşlarını DGM'de de yalnız bırakmadı. Alkışlarıyla, sloganlarıyla yine birlikteydiler...

15 Nisan/Ankara Kızılay Meydanı

Bütün gazetelerin ilk sayfalarında Beyazıt yürüyüşü vardı. Yürüyüşçüler, saldırgan polisler, yaralı öğrenciler... Üniversiteliler derneklere yönelen saldırıyı karşılıksız bırakmayacağını göstermişti.

Cevap verme sırası Ankara'daydı. Ankara yürüyüşünün merkezi Kızılay Meydanı olacaktı... Meydana üç koldan yürünecekti. Kollardan birinde Hacettepe DTCF, Cebeci'deki SBF ve Hukuk, Dışkapı'daki Veterinerlik ve Ziraat Fakültesi öğrencileri vardı. Toplanma yerleri Abdi İpekçi Parkı... İkinci kol Maltepe'den yürüyecek olan Gazi Üniversitesi öğrencileri, üçüncüsü Tunus Caddesi'nden gelecek ODTÜ grubuydu. Eylemin başlama saati 17.00 idi. Böylece yürüyüşü işten çıkan emekçiler de izleyecek, direnişin etkisi büyüyecekti.

Eylem saatine epey vardı daha, ANAP yasa tasarısını geri çektiğini açıkladı. Böylece gençliğin tepkisini durduracaklardı. Oysa hiçbir şeyi belirleme gücüne sahip değildiler... Ok yaydan çıkmıştı bir kez. Bu noktada sorun tasarı değil, ANAP'a gençliğin gücünü, kararlılığını kavratmaktı... Yasa tasarısının geri çekildiğini Devrimci Gençlik ve bazı dernek yöneticileri biliyorlardı. Ancak İstanbul'daki gözaltılardan sonra iktidarla hesaplaşmak lazımdı. Dev-Genç; «*yürüyüşü iptal etmeyelim, İstanbul'da gözaltına alınanların serbest bırakılmasını isteyelim*» dediğinde öneri kabul edildi, gösterilerin yapılması kararlaştırıldı...

Eylem saati gelmeden TBKP'liler üniversitelere doluştular. Bir taraftan yasa tasarısının geri çekildiğini anlatıyor, bir taraftan da eylemin iptal edildiği yalanını yayıyorlardı... Böyle bir karar

yoktu, kaldı ki TBKP'lilerin eylemle hiçbir ilgileri yoktu... Amaç belliydi, direnişlerin etkisini görmüş, parsa kapmak yarışına düşmüşlerdi. Kanatlarının altına girdikleri SHP aracılığıyla tasarının geri çekildiğini ilk onlar öğrendi. SHP'lilerin desteği ve ikiyüzlülüğüyle SBF öğrencisi ve Yarın Dergisi çalışanı bayan bir öğrenciyi, (Şimdilerde büyük bir gazetenin dış politika yorumlarını Amerika'dan yapan bir muhabir oldu.) «*işte öğrenci gençliğin lideri*», «*gençliği yürüten kız*» diye lanse ettiler. Bununla da kalmayıp «yasa tasarısını geri çektiler, ANAP hükümetine karşı nasıl etkili mücadele ettiklerini» bile anlattılar utanmadan. Bunları yaparken aynı saatlerde gözüne alınan 300 öğrenci karşısında kolları bile kıpırdamadı.

Ankara'daki protesto yürüyüşünde polis asıl olarak Abdi İpekçi Parkı'nda yoğunlaştı... Eylemin başlama saatinden önce eylem yerine gelen Yarın'cılar, kitleye eylemin iptal edildiğini anlatarak kafaları karıştırmaya çalıştılar. Öğrencilerle revizyonistler tartışmaya başladı. Dev-Genç tartışmayı kesti, kortejin önüne geçti ve yürüyüşü başlattı. Tabii polis önemli bir fırsat yakaladı burada. Yürüyüş güzergahını bilmedikleri için Kızılay Meydanı'nda beklerken tartışmalarla birlikte güzergahı öğrenip güçlerini parka kaydirdi. Yürüyüşçülerin önü kesildi. Kitleye «*dağılın*» dedi polis şefleri. Yanlarında revizyonistler, gözlerinde sinsi bir ışık ile polis şefine «*siz müdahale etmeyin, biz arkadaşları şimdi dağıtırız*» diyerek misyonlarını bir kez daha gösterdiler.

Polis şefini dinleyen çıkmadı... Revizyonistleri de... İlk polis barikadı aşılarak yürüyüşe devam edildi. Kortejin ucu Orduevi ve Zafer Çarşısı arasındayken yüzlerce resmi ve sivil polis tarafında kesildi. Öndeki 400 kişilik grubun dışında kalan ana kitle revizyonistlerin «yardım severlikleri» ve polisin saldırılarıyla dağıtıldı... İçinde Dev-Genç'lilerin de olduğu yüzlerce kişi ablukaya alındı, birbirine kenetlenerek yere oturan kitlenin sloganlarla bezenen direnişini kırmak, direnen

öğrencileri saflardan teker teker çekip koparmak bir saat sürdü. 300 kişi gözaltına alındı.

Polis, Abdi İpekçi'ye yoğunlaşınca ODTÜ ve Gazi kortejlerine müdahalede yetersiz kaldı. Öğrenciler Kızılay'a ulaştı. Dev-Genç'in önderliğinde yürüyen 1500 kişilik Gazi Üniversitesi korteji, 1000 kişilik ODTÜ kortejiyle Kızılay Meydanı'na ulaştılar... Sembolik olarak bir kaç telgraf çekildikten sonra kortej, saldırının yaşandığı Abdi İpekçi'ye doğru akmaya başladı. Üç kolun birleşmesi gerçekleşmedi ama Ankara 5000 kişilik öğrenci kortejinin sesiyle inledi... Duraklarda, binaların önünde duranlar alkışlarla selamladı gençliğin direnişini. Öfkesi yatışmayan polis alkışlayanlara yöneldi. Yüzlerce insan emniyete götürüldüğünden sığmadılar spor salonuna. Görüldü ki gözaltına alınanlar içinde alkışları, sloganlarıyla destek veren, elinde filesiyle memurlar, ev kadınları da vardı.

Gözaltına alınanlardan 60'ı DGM tarafından tutuklanarak Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'ne gönderildi.

Gözaltılara Karşı Tepki Ve Açlık Grevlerinin Alana Taşınması

Ankara ve İstanbul'daki gözaltılar tepkileri daha da artırdı. Bu kez direniş, gözaltına alınanların serbest bırakılması talebiyle yükseldi... ANAP, gençliğin mücadelesi karşısında tasarısını geri çekerken, yeni bir adım da atmıştı... Gençliğin kendine güveni gelişti. Bu güven yeni eylemleri getirdi.

İstanbul Dernekler Platformu, yürüyüşten sonra hemen toplandı. Dernekler, direnişin kitlesel bir açlık grevi ile sürdürülmesi kararı aldılar. Buna kimsenin bir itirazı yoktu fakat eylemin yapılacağı yer tartışma konusuydu. Devrimci Gençlik, «... eylemin açık alanda, Beyazıt Meydanı'nda

yapılmasını, katılımın artmasıyla alanın işgal edilmesini» önerirken revizyonistler ve bir kısım oportünistler «açık alan» konusunda kaygılar taşıyordu. Dev-Genç'in ısrarıyla karar çıktı ama bu karar dernekler açısından bağlayıcı değildi. Çünkü o süreçte İstanbul Platformu işlemiyordu. Bu nedenle katılım gönüllüğe bırakıldı. Revizyonistler ve oportünistler yapamayız, katılım az olur gibi gerekçeler sıralamaya çalıştıysa da Dev-Genç kitlesel katılım sağlayacağını söyleyerek hepsini ikna etti...

16 Nisan'dı...Büyük kısmı Dev-Gençli olan 100 kişilik ilk açlık grevi ekibi Beyazıt Meydanı'nda eylemi başlattılar, eylem hızla yayıldı. Açlık grevine katılanların sayısı 500'e tırmandı. 3 gün boyunca liseliler, üniversiteliler, sendikalı işçiler, mahallelerden oluşan ziyaretçi akınları, tutsaklardan, il dışındaki devrimci, demokrat çevrelerden, DKÖ'lerden gelen mesajlarla direniş tam bir zafer kutlamasına dönüştü. Polisler de oradaydı kamerası, fotoğraf makinası ve helikopterleriyle. Gözaltına alınanların aileleriyle kucaklaşan eylemcileri izlemekle yetindiler. Eylem başarıyla tamamlandı. Bu başarının mimarı, kendine ve gençliğe güvenen Dev-Genç'ti....

Aynı tarihlerde Ankara'da da bir açlık grevi örgütlendi. Başlangıçta yeterli inisiyatif olmaması nedeniyle direniş bir kaç aydının evinde dar mekanlarda kapalı kaldı. Dev-Genç, açlık grevinin Abdi İpekçi Parkı'nda sürdürülmesinin daha anlamlı olacağını dile getirdi... «Eylemi ilk başlatan süreci götürür» mantığıyla hareket eden revizyonizm kendi çevrelerindeki bir kaç aydının desteğiyle alelacele bir açlık grevi örgütlediler. Buna rağmen Dev-Genç'in ısrarlı çabası ve kitlesel katılım sağlamasıyla açlık grevi Abdi İpekçi Parkı'na taşındı ve orada sürdürüldü. Eylem dışı kalmak istemeyen revizyonistler açlık grevini sürdüren 100'ün üzerindeki direnişçilere iki kişiyi katarak görüntüyü kurtarmaya çalıştılar...

İstanbul ve Ankara'dan verilen tepkilere 17 Nisan'da İzmir gençliği de katıldı. ANAP iktidarına tepkilerini ve gözaltındakilerle

dayanışmalarını Konak Meydanı'na yürüyerek gösterdiler. Gözaltılar burada da yaşandı. Ancak yine direnişler diğer illere yayılarak sürdü...

Nisan Direnişinin Sonuçları

Nisan Direnişleri'nin sonuçlarını anlamak için öncesini değerlendirmek gerekir. '84'lerden itibaren gençlik, örgütlenmelerini yaratma mücadelesi verdi. 12 Eylül'ün ağır baskı koşullarına rağmen örgütlenmeye çalıştı. Ancak, kendi özgücüne güven ve mücadeleyi kendi gücüyle sürdürebileceğini bilince çıkarma sorunu yaşıyordu.

Yine bu süreç icazetçi, pasifist, teslimiyetçi anlayışlara karşı mücadele sürecidir. '87 ile birlikte bu mücadele noktasında saflaşma hızlandı.

Bu nedenle Nisan Direnişleri her boyutta hesaplaşma anlamına geliyordu. Hem iktidarla hem de mücadelenin önünde engel oluşturan revizyonist-oportünist anlayışlarla hesaplaşmaydı. Bu hesaplaşmayı Devrimci Gençlik'in doğru ve üretkar politikasıyla hareket eden öğrenci gençlik kazandı.

Nisan Direnişleri, ANAP iktidarına yenilgiyi yaşattı. Direniş, kazandığı siyasal zaferle ülke gündemini belirledi...

Direnşler sonucunda kazanılan zafer gençliğin özgüvenini geliştirdi.

Direnşler, 12 Eylül'ün emekçi halklar üzerinde yarattığı depolitizasyon ve pasifikasyonun kırılmasına etkide bulundu.

Direnşler, cuntanın tahrip ettiği emekçiler arasındaki dayanışma geleneğinin canlandırılmasını sağlayan ilk adımlardan biriydi...

Nisan süreci, gençliğin daha ileri, daha ilkeli birliklere, merkezi örgütlenmelere sahip olması gerektiğini kavratı...

Nisan Direnişleri'nden sonra açığa çıkan moral ve coşku daha da yükseltilerek örgütlülüğe dönüştürülmeliydi. Böylece

direnış yasal sınırları zorlayarak, giderek ivmesi yükselen bir mücadele süreci yaratabilirdi. Fakat direnişlerde Devrimci Gençlik'in kazandığı prestijden rahatsız olmuştu «sol.» Onlar için sorun potansiyelin paylaşılmasıydı. Bu hırsıyla hareket ettiler. Gündemi tıkayarak ivmeyi düşürdüler. Salt bu kaygıyla Dev-Genç'in önerdiği bir çok eyleme ya katılmadılar ya da sınırlı katılımlarla yetindiler. Dev-Genç kısır tatışmalarda boğulmadı. Mücadele içinde ilkeli birlikten yana tavır aldı. İlkeli birliklerin sağlandığı yerlerde, «güç-eylem birliklerini» zorladı... Yaz boyunca eğitimin önemine ilişkin programlar hazırlayarak mücadeleyi daha da yükseltmeye hazırlandı..

Revizyonistlerin Tükeniş Mitingi

Nisan Direnişleri'ne aldıkları tavırla sonu iyice yaklaşan TBKP'li revizyonistler, 13 Haziran mitingiyle, bitiş çizgisine geldiler. Bu miting Türkiye Platformu'nun Şubat toplantısında gündeme gelmişti. «**Baskılara Son Kampanyası**» düzenlenecek paneller, yemek boykotları ve bildiri dağıtımlarından sonra İzmir ve Ankara'da iki miting yapılacaktı. Ancak tek tip dernek yasa tasarısı ile birlikte kampanya yasaya karşı şekillenmişti. Mitingler düzenlenebilseydi gençlik hareketinin kiteselleşmesine hizmet edebilirdi gerçekten.

Mitingin önemi bilindiği halde TBKP revizyonistleri el altından, Nisan Direnişleri'nde kaybettikleri prestiji tekrar kazanabilmek için mitingle ilgili çalışmaları tamamlarlar. 26 Mayıs'ta yapılan platform toplantısına geldiklerinde niyetlerini açıklamazlar ve kimseyle paylaşmazlar. Dernek temsilcileri orada olduğu halde, tüm işleri Yarın çalışanları ile kotarmaya çalışırlar. «Her şeyi biz bildiğimiz gibi düzenleyeceğiz, siz gelin kalabalık yaratın» demekteydiler.

Toplantılarda yaklaşım tartışıldı. Revizyonistler eleştirileri kabullenmiş göründüler sonra da herkesden habersiz gazetelere

ilan verdiler. Miting onların mitingiydi ve bunu saklıyorlardı. Devrimci Gençlik eksikliklerin ortadan kaldırılması için geç de olsa her dernekten bir kişinin katıldığı çalışma komitesi kurulmasını, miting düzenleme faaliyet ve araçlarının komitenin denetiminde olmasını önerdi. Sonuç değişmedi, revizyonizm bildiğini okudu. Mitinge kendilerinin dışında hiçbir dernek gitmedi. 13 Haziran'daki mitingde gençliğin coşkusu, dinamizmi yoktu. Çeşitli illerden gelen insanlarla birlikte ancak bir ceza sahasını doldurmayı başardılar. Bu miting, revizyonistlerin Ankara'da tecrit olduklarının giderek tükenişlerinin ifadesi oldu...

Resim-2

10 Nisan 1987 ODTÜ

Resim-3

1987 Nisan Direnişleri

Resim-4

14 Nisan 1987 İstanbul

Resim-5

1987 Nisan Direnişlerine önderlik eden Dev-Genç'lilerden biri de Adnan Berber'di

3. BÖLÜM

'87-'88 ÖĞRENİM DÖNEMİ

NİSAN DİRENİŞLERİ

- Genel Durum
- İlkeler Toplantıları Ve İlkelere Bakış
- Polis-İdare İşbirliğine Karşı Mücadele
- Akademik-Demokratik Mücadele
- Oportünizmle Ayrışma
- Af mı? Özgürlük mü? Tartışmaları
- Aydın EROL Olayı
- ODTÜ Ve MÜBYÖD Genel Kurulu
- Zamlara Hayır Gösterisi
- Enternasyonalist Dayanışma
- Ankara Dev-Genç'in Filistin Gösterisi
- 16 Mart Katliamı'nın 10. Yıl Protestosu
- 28 Nisan Rektörlük İşgali
- 1 Mayıs '88
- Dev-Genç'in Grevlerle Dayanışması
- Dev-Genç Meclisi
- Grup YORUM Dev-Genç'in İçinden Çıkmış
Halka Malolmuştur
Türküler Susmaz Halaylar Sürer

GENEL DURUM

Eskilere ihtiyaç vardı!...

Eskiler, nam-ı diğer düzenin gedikli şöhretleri...

Veya daha kestirme bir dille «yasaklılar»...

Kurt politikacılar... Onlar demokrasinin teminatıydı...

Cuntayla birlikte daha fazla eskisinler diye Zincirbozan'da kısa bir süre için emekli edilmişler, dinlendirilmişlerdi... Bit pazarına nur yağmış, «ikinci el» politikacılar, siyasetin antikaları olarak kullanım değeri kazanmıştı. «Özürlü demokrasi» pazarında rağbet gören onlardı...

Burjuvazinin kalemşörlerine, entellektüellerine, lüks otel lobilerinin kibar düşünürlerine daha fazla iş çıktı. Gazete sayfaları «*Zincirbozan'daki esaret günleri*», «*Güniz Sokak'taki yalnızlık*», «*Vatan-millet uğruna dökülmüş saçlar, derinleşmiş çizgiler*», «*şapkalar, mavi gömlekler, üç hilaller*» üzerine dramatik öykülerle doldu taşı... Siyasi iktidarın çatılan kaşlarına rağmen demagog DEMİREL'in değme demokratlara taş çıkartacak, açıklamaları manşetlere tırmandı... ECEVİT, DEMİREL, TÜRKEŞ, ERBAKAN ve diğerlerinin «aktif politikaya» dönüp dönmemesi üzerine başlatılan yapay saflaşma gazete sayfalarından, TV ekranlarından, fısıltı gazetelerinden evlerin duvarlarından içeri sızdı. Referandum olsun mu olmasın mı? Referandum yapıldı...

Dönmeleri gerekiyordu, sistemin onlara ihtiyacı vardı.

Döndüler «demokrasinin» eksikleri tamamlandı...

Sonra «seçimde keramet vardır» denilerek gene seçimlere gidildi... Seçilme barajı, oy kapma telaşı derken sandıktan yine ANAP çıktı... Baştan aşağı «elden geçen» yeni burjuva parlamentosunda yemin törenini bile beklemeden, «yeni ekonomik paket»i açıkladı ÖZAL... Yasaklılar tartışmasının ardından gelen, sürpriz ekonomik kararlar, zam şoklarıydı... Enflasyonun ibresi hızla yukarı doğru çıkarken toplum içten içe sarsıldı...

Devrim cephesinin tablosu nasıldı? Devrimci Sol, ANAP Hükümeti'nin zam terörüne kampanyalarla karşılık verdi. Sürece iradi müdahalelerini artırarak toplumsal muhalefetin önünü hızla açtı.

Devrimci Gençlik bu kampanyalarda da aktif olarak yer aldı. Seçim döneminin sağladığı avantajları da kullanmaya çalıştı. Özellikle «sosyal demokrat» parti mitinglerinde pankart açıp, kuşlama yapmak gibi değişik yöntemler denediler. Bunlardan ikisi İstanbul Sarıçavuş ve Ankara Maltepe Mitingleri'dir. Dev-Genç bu mitinglerde gençliğin taleplerini içeren pankartlar açtı. YÖK'ün kaldırılmasını isteyen sloganlar attı. Bu mitinglerde polis Dev-Genç'in eylemlerine tahammül edemedi. Gençliğe saldırdı, gözaltına almaya çalıştı. Dev-Genç'in kararlı tavrı ve kitlenin sahiplenmesiyle saldırı boşa çıkartıldı. Bu mitingler iki açıdan önem kazandı: Birincisi, gençlik siyasi ortamlara alıştıırıldı. İkincisi, Devrimci Sol'un politikalarının kitlelere aktarılmasında önemli araçlar olarak kullanıldı.

Toplumsal direnişin önemli dinamiklerinden biri yine özgür tutsaklardı. Tutsaklar ve tutsak yakınlarının örgütü **TAYAD**, süreci etkileyen muhalefet güçleri olarak toplumsal muhalefet içindeki yerlerini aldılar. '87 yazında hapishanelerde başlayan açık grevi tutsak ailelerini destek açlık grevleriyle muhalif

kesimler açısından çekim yerlerine dönüştü. Toplumun duyarlı kesimleri gibi Dev-Genç de destek direnişleri içinde yer aldı.

'87 yazı ardarda patlayan ve iktidarın örgütlenme yasaklarını dağıtan işçi direnişlerini yarattı. **İlk eylem NETAŞ'tan geldi.** Toplu işten atmaların yaşandığı NETAŞ'da işçiler kırımlara karşı tepkilerini şirketin yemekhanesini işgal ederek gösterdiler... Bu direniş sessiz kalanların suskunluğunu giderdi... İşçiler, emekçiler, öğrenciler NETAŞ işçilerinin direnişini sahiplendi.

İşçi sınıfının direniş çizgisi '89 Ağustos'unda bir üst boyuta sıçradı. 134 gün süren **Migros Grevi** taleplerinin politikliği, örgütlülüğü, radikalliği ile siyasi iktidara, anayasal düzenlemelere, icazetçi sendikalara karşı da savaş ilan etti... Bu direniş boyunca tüm yasaklama ve engellere rağmen grev çadırları kuruldu. Halaylara durdu emek. İnatsa, inat çadırdıydı, emekse işçilerin kollarında. Onlar kazanacaklardı; desteklerle, dayanışmayla kazandı Migros işçileri. Migros Grevi'nin önemli yanlarından biri toplu sözleşmede 1 Mayıs'ın İşçi Bayramı olarak kabul edilmesi idi... Migros Grevi örgütlülüğü, dayanışması, aldığı sonuçlarla iradiliğin yarattığı ilk ve en önemli direnişlerden biridir. Grevi başından sonuna dek **Devrimci İşçi Hareketi** örgütlemiş, emekçilere kazanmanın yolunun sabırlı ve inatçı bir direniş hattından geçtiğini öğretmiştir...

'88 yılı gençliğin ve işçilerin sokaklara, caddelere coşkularını, kararlılıklarını her fırsatta taşıdıkları bir yıl oldu. Artık «dur, yasak, ihtar, ceza» tanımıyorlardı...

Bu cüretin ilklerinden biri **'88 1 Mayıs'**ıydı. 1 Mayıs emekçiler için yüreklerde yanan ateşti hep. Cuntanınsa ilk gaspettiği günlerden biri. Faşizme birliği, beraberliği dayanışmayı hatırlatıyordu. Hep provokasyonlar düzenlemişler ve katliamlar yapmışlardı bu yüzden. İktidara el koyar koymaz. *«Bizim bayramlarımız belli, yaban ellerden derlenmiş bayramlar*

beyni bulandırır» deyip silivermişlerdi tarihten. Devrimcilerin belleği güçlüydü ama, hiç unutmadılar 1 Mayıs'ı. '88'de 1 Mayıs'ı her ne pahasına olursa olsun kutlayacaklardı... «*1 Mayıs Alanlarda, 1 Mayıs Alanında*» şiarı yükseldi, makinaların başından, okullardan. Taksim'e yürüdüler... Yollar kesilmişti... Taksim girişinde bekliyordu polisler... '80 sonrasının ilk 1 Mayıs gösterisi çatışmalarla noktalandı.

Bu dönem, Devrimci Sol'un '85 sonlarında aldığı ricat kararıyla yoğunlaşan örgütlenme çabalarına hız verdiği dönemdi. Devrimci Sol bütün alan ve birimlerine daha güçlü müdahalelerle şekil vermeye çalışıyordu. Bu alanlardan biri de Devrimci Gençlik'ti.

Dev-Genç, kısa sürede yaygın ve yatay ilişkiler yaratarak bir yandan örgütlenme diğer yandan gençliği örgütlenme faaliyetini hızlandırdı. Gençlik hareketi içindeyse revizyonist-reformistlere, oportünistlere, sivil toplumcu akımlara, feminizm gibi sapkın düşüncelere karşı ideolojik mücadele verdi.

Gençlik hareketinin ana karakteri devrimci eylem birliğini yaratma, dernek kitlesi dışındaki gençliğe ulaşma çabasıydı. Dev-Genç DKÖ'lere bakışı ve ilkeleri, oportünist, revizyonist gruplara rağmen doğru zeminlere oturttu. İşçi direnişlerinden ülke dışındaki gelişmelere kadar her konuda politika üretti, dayanışmayı yükseltti. Akademik-demokratik mücadelenin önünü açtı.

Sol'da ise iki nokta öne çıktı. Birincisi, '87 öncesine kadar kendini ifade etmekten ürken oportünist sol daha atak adımlarla kendini ifade etmeye başlamasıydı. İkincisi de TKP, KSD vb. lerinin demokrasi rüzgarlarında savrulmasıydı. Önce TBKP yasallaşarak sonra KSD sivil toplumculuk, Troçkizm, feminizm gibi sapma akımların dalgalarına kapılarak tasfiye oldular.

İlkeler Toplantıları Ve İlkelere Bakış

Gençlik yeni öğretim yılına '87 Nisan Direnişleri'nin kazanımlarıyla başladı. Bu moral ve coşku Anadolu'daki pek çok derneğin hızla örgütlenmesini sağladı. Devrimci Gençlik, «... mevcut örgütlenme dernek ve platformlar yapısıyla, işlerliğiyle yakalanan kitleliliği ileri taşıyamaz» diyerek, «Sürecin ihtiyaçlarına cevap verecek örgütlenmelerin» yaratılması gerektiğini tespit etti... Gençliğin mücadele dinamikleri Anadolu'ya aktarılmalı aynı ivme yakalanmalıydı.

Tabii önemli bir sorun vardı bu aşamada, Anadolu gençliği de aynı tartışmaları yaşamalı mıydı?

Yani derneklerin kuruluş, çalışma ilkeleri ne olacaktı?

Mücadele programları neye göre, nasıl hazırlanacaktı?

«Zaman kaybına gerek yok» diye düşünen Dev-Genç'liler, MÜBYYO ve Adalet Meslek Yüksek Okulu öğrenci derneklerinde okul derneklerinin, il ve Türkiye Platformları'nın işbirliği, mücadele hattı konusunda program ve tüzük taslağı hazırladılar. Bu taslak '87 yazında İzmir'de toplanan TÖDP'ye sunuldu.

Devrimci Gençlik öğrenci derneklerini federatif bir çatı altında toplamak gerektiğini tespit etti ancak bu adımın önünde yasal engeller vardı. Kısa vadede bu tarz bir örgütlenmeye yönelmek mümkün olmayacaktı. Bu nedenle anti-faşist, anti-empyrialist ilkelerle kurulan, demokratik merkezîyetçiliği esas alan bir platform oluşturulması gerektiğini düşündü. Bu platformda gençliğin mücadelesini ileriye taşıyacak ilkeli bir birlik sağlanacaktı.

Bu amaçla Dev-Genç, DKÖ'lere bakış açısını, işleyiş ve ilkelerini mücadele anlayışını ortaya koyarak tanımladı.

DKÖ'ler, farklı sınıf ve tabakalardan insanların bir araya geldiği ve ortak hedefler doğrultusunda eşit söz ve oy hakkına

sahip olarak çalışmalar yaptıkları kitle örgütlenmeleridir. Bu örgütlenmeleri kanarya sevenler derneği gibi derneklerden ayıran en önemli özelliği, işleyişinin demokratik yanının ağır basması ve demokrasi mücadelesinde saf tutarak anti-faşist, anti-emperyalist en geniş kitleyi içinde barındıran örgütlenmeler olmalıdır.

Üyelik için getirilen anti-faşist, anti-emperyalist ilke aynı zamanda Demokratik Kitle Örgütü'nün mücadele anlayışı ve programına da ışık tutar. DKÖ'nün mücadele anlayışına yön veren ülkenin toplumsal siyasal koşullarıdır. Emperyalizme bağlı yeni-sömürge ülkelerde öğrenci gençliğin sorunları emperyalizm ve işbirlikçi tekeli burjuvazinin yönetim biçimi olan faşizmden kaynaklanmaktadır. O halde öğrenci derneklerinin mücadele anlayışı ve ilkeleri anti-faşist, anti-emperyalist ilkeler olmak zorundadır. Ki, üyelerin bu niteliği bir DKÖ olan öğrenci derneklerini diğer mesleki örgütlenmelerden ayıran en önemli özelliktir.

Öğrenci derneklerinin mücadelesinde akademik ve demokratik yanlar birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Ülkemizde demokratikleşme sorunu olmayan hiçbir kurum yoktur. 12 Eylül faşist cuntasının YÖK aracılığıyla kurumlaşmaya çalıştığı üniversiteler ise demokratikleşmeye en fazla ihtiyaç duyan kurumlardan biridir. Bu yüzden akademik alanda süren mücadele özünde bir demokratikleşme mücadelesidir. DKÖ'ler demokratik mücadeledeki misyonları gereği, mesleki örgütlenmelerden ayrı oldukları gibi, parti veya sınıf örgütlenmelerinden de ayrı nitelikler gösterirler. Parti örgütü daha dar ve ideolojik birliğe sahip insanların oluşturdukları bir örgütlenmedir. Partilerin hedefi iktidarı hedefleyen politik bir mücadeledir. Oysa DKÖ'nün amacı hak alma ve var olan haklarını savunma, ileriye taşıma yolunda ekonomik-demokratik mücadele vermektir.

Demokrasi mücadelesi salt politik iktidar mücadelesine indirgenemez. Ama politik mücadeleden de bağımsız değildir. Demokrasi faşizmin yenilip altedilmesiyle kazanılacak bir olgu olup, toplumsal kurumların hepsinin demokratikleşmesini içerir. Bu nedenle akademik mücadele politik mücadeleyle kopmaz bir bütünlük içinde ele alındığında ancak gerçek anlamını bulacaktır.

Demokratik merkezîyetçilik ilkesinin temel taşları çok seslilik ve katılımdır. DKÖ'de birden fazla görüş ve anlayış vardır. Bu anlayışların, düşüncelerin özgürce dile getirileceği çok sesliliktir. Katılımın özü ise politika üretimine tüm üyelerin katılıp söz ve karar hakkına sahip olmaları ile, kararların birlikte hayata geçirilmesidir. Bu durum alınan kararların kitlelerce sahiplenilmesini ve daha güçlü uygulanabilmesini sağlar.

Demokratik merkezîyetçilik ilkesinin önemli yanı işleyişte azınlığın çoğunluğa tabi olmasıdır. Karar alınana kadar her üye görüşlerini ortaya koyar. Ancak karar alındıktan sonra herkes karara uymak zorundadır. Demokratik merkezîyetçilik ilkesinin demokratik yanının en önemli unsurlarından birisi de birlik-eleştiri-birlik işleyişinin olmasıdır. Demokratik merkezîyetçilikte aşağıdan yukarıya doğru alınan kararların yukarıdan aşağıya doğru yönetim mekanizmaları aracılığıyla uygulanmasında merkezîyetçi yan esastır.

Yarın ve Yeni Öncü Dergileri kendi deyimleriyle, «teorik açılım» yaparak bu ilkeyi reddettiler. Ama alternatif bir program da sunamadılar.

Revizyonistler «*öğrenci dernekleri DKÖ değil, mesleki kitle örgütleridir, anti-faşist, anti-emperyalist ilkeler öğrenci derneklerini bağlamaz*» dediler. Dev-Genç'i tasfiyecilikle itham ettiler. Onlar «*şebekesi olan herkes derneklere üye olabilir*» diyerek ne idüğü belirsiz bir sürü insanı derneklere almaya çalışıyorlardı. Yarın'ın «*öğrenci şebekesi olanların üyeliği*» ile ANAP'ın «*doğal üyelik*»i tasfiyeciliğin kendisiydi.

«Üyelik için ilkeler getirmek kitleleri dernekten uzaklaştırır...»

«Bu ilkeler derneklere politik işlevler yüklemektedir...»

«Derneklere katılmak için öğrenci olmak dışında bir ön koşula gerek yoktur...»

Reformistlerin dile getirdikleri gerçekler bunlardı.

Revizyonistler ise; «*zamlar*», «*ulusal baskı*», «*emperyalizm ve faşizmden kaynaklanan sorunlar*»ın öğrenci gençliğin ilgi alanı dışında olduğu iddiasındaydılar... Bunlarla ilgilenmek «*siyaset yapmaktır ve gençlik siyasetle uğraşmamalıdır*» diyorlardı.

Dev-Genç'lilerin DKÖ'lere ve mücadeleye bakış konusunda yürüttüğü ideolojik mücadele sonucu, öğrenciler revizyonist düşünceleri reddederler. 14 Nisan'da başlayan süreç program, tüzük çalışmalarıyla hızlanarak, TBKP'lilerin siyasal ve örgütsel teşhiri ve tecritiyle yoğunlaşır. Bu dönemde başlangıçta Devrimci Gençliğin yanında yer alan eski Kurtuluş Sosyalist Dergi (KSD)'ciler, Yarın'cıların düşürdüğü bayrağı yerden kaldırırlar... «**Yeni Yarıncılar**», olarak anılan KSD'liler Ocak ayı içinde Dev-Genç'in zamları protesto gösterilerini ihbar edip kendilerini tükettiler... Oportünist sol bu durumlarda sadece izleyici olmaktan ileriye gitmedi... Gidemedi de... Çünkü ne bir önerileri, ne de öğrenci hareketi üzerine bir düşünceleri vardı... İzlemekle yetindiler...

Polis-İdare İşbirliğine Karşı Mücadele

Öğrenci gençliğin YÖK'ün kaldırılması için açtığı kampanya sonrasında dernekler kapatılmaya başlandı. İzmir'de Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi, Fen Fakültesi, Mühendislik Fakültesi, MYO öğrenci dernekleri, Bursa'da Uludağ Üniversitesi İİBF Öğrenci Derneği, İstanbul'da Yıldız Üniversitesi Öğrenci Derneği gibi tüzel kişiliğini kazanmış dernekler ardarda kapatıldı...

Siyasi iktidar iyice tahammülsüzleşti. Gençlik mücadelesinin önünü kesmek için elinden geleni yaptı. Gözaltılar, tutuklamalar, polis takipleri derken öğrenciler kaçırılmaya ajan ve muhbirlik teklifleri yapılmaya başlandı. İktidar korkutarak, sindirip tehdit ederek engel olmayı hedefliyordu...

Devrimci Gençlik; idare-polis işbirliğiyle gelişen baskıları kırabilmenin önemini görüyordu. Bunu gençliğe de kavratmalıydı. O nedenle İÖDP toplantısında polis-idare işbirliğine karşı bir kampanya önerisi sundu. Bu doğrultuda basitten karmaşığa doğru tırmanan kampanya programı kabul edildi. Bu kampanyadan önce Dev-Genç'in iradi müdahalesiyle polis-idare işbirliğine karşı ülke geneline yayılan bir dizi eylemlilik yapıldı.

İstanbul Üniversitesi SBF öğrencisi ve öğrenci derneği kurucusu bir öğrencinin kampüs çıkışında gözaltına alınmasını protesto etmek için kitlesel olarak gösteri yapıldı. Eylem konuşma ve sloganlarla bitirildi.

MÜBYYO'da yemek boykotu yaptıkları gerekçesiyle 21 dernek yöneticisi ve üyesi öğrenci bir dönem okuldan uzaklaştırıldı. Uzaklaştırma cezasını protesto eden 122 öğrenci süresiz açlık grevine başladı. Toplanan imzalar okul idaresine verildi. Açlık grevine katılan öğrenciler gözaltına alınarak eylem bitirilmeye çalışıldı. Ama polisin baskıları sonuçsuz kaldı ve açlık grevi genişleyerek devam etti. Geniş öğrenci kitlesinin katılımıyla üst üste iki gün yemek boykotu, imza toplama, dava açma, para toplama gibi eylemler açlık grevi ile bütünleşti. Bir hafta sonra okulun önündeki basın açıklamasıyla eylem bitirildi.

Trakya Üniversitesi'nde 11 öğrencinin başlattığı açlık grevi ve İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi önündeki 4 günlük açlık grevi polis baskılarını kırmaya yönelikti.

Yine Yıldız Üniversitesi'nde öğrenci derneğinin kapatılması dolayısıyla 14 Mart'ta okul içinde protesto gösterisi düzenlendi.

Eyleme aynı zamanda 16 Mart katliamını kınayan bir içerik kazandırıldı. Devamında 18 Mart'ta yemek boykotu yapıldı.

16 Mart '78 katliamını protesto için yapılan yürüyüşten sonra 6 öğrenci gözaltına alındı. Bu 6 öğrenci serbest bırakıldığında 4 öğrenci evlerinden gözaltına alındı... Baskılar giderek yoğunlaştı. Tam bir irade çatışması yaşanmaktaydı. Gözaltıların öğrencileri yıldıramayacağını göstermek için İstanbul Üniversitesi içinde eylem hazırlıklarına girişildi. Dev-Genç önderliğinde forum ve ardından yürüyüş yapılması kararlaştırıldı. Eyleme bir gün kala gözaltındaki 4 öğrenci serbest bırakıldı. Ancak eylem iptal edilmedi.

Eylem günü geldiğinde reformistler hazırlıklarını üstlendikleri forumu hazırlayamadıklarını, teknik hazırlıkların tamamlanamadığını bildirdiler. «*Eylemi iptal edelim*» dediler. Forum yerine 15 dakikalık oturma eylemi yapıldı. 400 kişilik öğrenci kitlesinden oluşan yürüyüş korteji «*Polis-İdare İşbirliğine Son*», «*Üniversitede Polis İstemiyoruz*» sloganları atarak rektörlük kapısına kadar yürüdüler. Rektörlük kapısına gelindiğinde «*Polis-İdare İşbirliğine Son*» yazılı pankartın asılmasından sonra eylemi bitirdiler.

İzmir'de de benzer nitelikte eylemler yapıldı. Polisin ajanlaştırma faaliyetlerinin yoğunlaşması, disiplin soruşturmalarının artması üzerine Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nde 17 Aralık günü açlık grevine başlandı. Açlık grevine Ege Üniversitesi'nin diğer bölümlerinden ve 9 Eylül Üniversitesi'nden 22 öğrenci katıldı. 4 gün süren açlık grevi gündüzleri kampüse, öğrencilerin içine taşındı. Aynı süreçte Cennetçeşme'de gecekondu yıkımları vardı ve gecekondu halkı evlerini korumak için açlık grevine başladı...

Dev-Genç «*Gençliğin ve gecekonduluların eylemi aynı mücadelenin parçasıdır*» diyerek açlık grevcilerinin Cennetçeşme'ye ziyarete gitmesini önerir. Revizyonizme göre gençliğin halkla

buluşması «*politiktir*», «*tehlikelidir*», «*bunun için olmaz*»... Ziyaret yapılamaz ama bu tartışma İzmir'de TBKP'nin tükenişini hızlandırır...

Ankara'da da durum aynıdır. Filistin halkıyla dayanışma eylemlerinin ardından Ankara'daki polis saldırıları yoğunluk kazandı. Şubat ayından itibaren dernek yöneticileri arka arkaya gözaltına alınır. Dev-Genç gözaltılara karşı AÖDP'ye bir dizi eylem önerisi getirdi. Böyle bir saldırıya karşı organize bir tavır geliştirilecekti.

AÖDP'de öneriler tartışıldı. Hiçbir grup açıktan önerilere karşı çıkmadı. Ancak gözaltına alınanların çoğunluğunun Dev-Genç'li olması, gazetelere «örgüt operasyonu» olarak yansımaları reformistlerin ipe un sermesini kolaylaştırdı. Ama öneri onlara rağmen kabul edildi. Revizyonistler, reformistler, oportünistler Dev-Genç'lileri eylem yerinde bırakarak kaçtılar. Tavrırları eleştirildiğinde verdikleri karşılık şuydu; «*Gözaltına almanlar dernekçi oldukları için değil, Devrimci Sol'cu oldukları için gözaltına alındılar. Derneklerin bunu protesto etmesi doğru olmaz....*» Amaç Dev-Genç'lileri polis saldırısı karşısında yalnızlaştırmak, Dev-Genç'in güç kaybettiği derneklerde yönetime aday olmaktı. Bu tavrı alanların başında bir iki okulda varolan TBKP ve KSD'liler gelmekteydi. Tartışmaların dışında kalan DY taraftarları ise sessiz ve tavırsız kaldılar.

Oportünistlerin, revizyonistlerin olumsuzluklarına rağmen Dev-Genç'in eylem çağrısı karşılıksız kalmadı. Mart ayı boyunca polisin yıldırma çabalarına ardarda karşılık verildi.

6 Mart'ta çeşitli fakültelerden 20 öğrenci açlık grevine başladı. ODTÜ Öğrenci Derneği'nde başlayan eyleme katılanların çoğu Dev-Genç'liydi. Eylem 3 gün sürdü. 3 günün sonunda Abdi İpekçi Parkı'nda kitlesel bir katılımı yapılan açıklamayla bitirildi. Eylemin sonunda şenlik yapılması planlanmıştı. Şenlik hazırlıkları başladığında polis müdahale

etti. Eyleme gönülsüz katılan Sol gruplar gönüllü olarak dağıldılar. Yalnız kalan Dev-Genç'liler polis saldırısına yumruklarla karşı koyarak Kızılay'a kadar yürüdüler.

8 Mart'ta, ODTÜ ve Gazi Üniversitesi Meslek Eğitim Fakültesi'nde, yemek boykotları ile polis saldırısını protesto eden yürüyüşler yapıldı. Bunu 10 Mart'ta Gazi İİBF'deki açlık grevi izledi...

11 Mart'ta Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde yükseldi direnişin sesi. Devrimci Gençlik yemekhane önünde polis-jandarma baskısını ve gözaltıları protesto eden bir bildiri okudu. Ardından kampüs içinde slogan atarak yürüdüler. Rektörlüğün önüne gelene kadar jandarmanın tüm engelleme çabaları sonuçsuz kaldı. Rektörlük önündeki oturma eylemiyle direniş bitirildi...

Aynı gün Veterinerlik Fakültesi ve Gazi Mühendislik'te protesto eylemi yapıldı...

Gençliğin protesto gösterileri Mart sonuna kadar sürdürüldü. Devrimci Gençlik tüm bedellerini göze alarak polisin iradesi ile çatıştı...

TÖDP'de kabul edilen programa göre; 12 Nisan'da İstanbul Tabipler Odası'nda öğrenci dernekleri «*Baskıları, polis-idare işbirliğini*» açıklayan ve teşhire yönelik bir basın toplantısı yaptılar. Basın açıklamasının ardından valiliğe kadar yüründü. O gün valinin halkla görüşme günüydü ve bundan yararlanarak vali ile görüşüp polisin baskı ve engellemelerini anlattılar. Vali ikiyüzlü bir yaklaşımla bunlardan haberi yokmuş gibi bir tavır sergileyerek, «*araştıracajım*» söyledi...

15 Nisan'da İstanbul'daki tüm okulların katılımıyla yemek boykotu yapıldı. Boykot sloganlarla güçlendirildi. Her okul boykot eylemini kendi içinde zenginleştirdi. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde yapılan forum, Dev-Genç imzalı afişler ve Mühendislik Fakültesi'nde forum, İÜ Turan

EMEKSİZ yemekhanesinde türküler eşliğinde sloganların atılarak pullamaların yapıldığı bir yemek boykotu gerçekleştirildi. Boykot sonrasında sloganlar atarak yüründü. Veterinerlik Fakültesi de yemek boykotuna katıldı...

İTÜ'de ise, Ayazağa Kampüsü'nde sloganlı konuşmalar, pullamaların yapıştırıldığı bir yemek boykotu gerçekleştirildi. Taşkılla'da kantinde bildiri okunduktan sonra slogan atılarak eylem bitirildi.

İTÜ'deki eylemlerden biri de Ayazağa'daki oturma eylemidir. Disiplin soruşturmalarını protesto etmek için rektörlük binasında oturma eylemi yapıldı. 26 Nisan günü yapılan eylemde iki temsilcinin rektörle görüşmesini istediler. Rektör önce talebi geri çevirdi ancak öğrencilerin ısrarı üzerine kabul etmek zorunda kaldı. Görüşmede; «*Polisin direktifleriyle disiplin soruşturması açılmasını kabul etmediklerini*» söyleyen öğrenciler topladıkları imzaları rektöre verdiler. «*Polisle işbirliği yapmıyoruz*» diyen rektör, «*Emniyet bana suç duyurusunda bulunuyor, ben de soruşturma açıyorum*» gibi garip açıklamalarda bulundu.

Dev-Genç'in polis-idare işbirliğine karşı yürüttüğü inatçı mücadele polisin teşhirini sağlarken demokratik mücadelede ısrarın, iradiliğin önemi konusunda bilinç oluşturdu. Tabi polisin baskıları bu kampanya ile son bulmadı ama uzun soluklu bir tavrın gerekliliğini kavrattı... Dev-Genç önderliğindeki mücadele 1 Mayıs '89'da polisin okullardan atılmasıyla önemli bir mevzi kazandı...

Akademik-Demokratik Mücadele

«*Atılmalara, Vizelere, Har(a)çlara Son!*»

«*YÖK Kaldırılsın!*»

Gençlik mücadelesi siyasi iktidarın baskı ve şiddetine rağmen güçlendi, yaygınlaştı. Ancak yeni uygulamalarla YÖK

öğrencilere nefes aldirmama, adım attirmama programını sürdürüyordu. Atılma tehdidi, vizeler, devam zorunluluğu, har(a)çlar dağ gibi duruyordu gençliğin omuzlarında.

Devrimci Gençliğin önerisiyle 7 Kasım '87 tarihinde «*Atılmalara, Vizelere, Haraçlara Son, YÖK Kaldırılsın!*» sloganıyla bir kampanya örgütlendi. Kampanya öğrenci gençliğin somut acil sorunlarından yola çıkıyordu. Ancak uzun vadeli hedefler de gözden kaçırılmamıştı. Öğrencilerin acil sorunlarının temelinde YÖK vardı. YÖK'ün kaldırılması bu yüzden temel akademik-demokratik taleplerden biriydi.

Şöyle sorulabilir:

YÖK kaldırılınca bütün sorunlar çözülecek mi?

YÖK kaldırıldığında üniversiteler demokratikleşecek mi?

Faşist uygulamalar, baskılar, yasaklar, atılmalar... Vizeler, har(a)çlar kalkacak mı ortadan?

Elbette hayır... Ne biri, ne de diğeri olacaktır. YÖK tek başına bir kurum değil 12 Eylül faşizminin kurumsallaştırılmasını sağlayan kurumlardan biriydi. YÖK'e karşı mücadele faşizme karşı mücadelesinin bir parçasıdır. Ve YÖK'ün kaldırılması bir bütün olarak demokrasi mücadelesinin kazanımı demektir. Bu kampanya ile faşizmin stratejik kurumlarından biri teşhir edilecek, kitlelerin hak kazanma, hak koruma ve savunma bilinci güçlendirilecekti. Nisan Direnişleri'yle geniş bir anti-faşist potansiyel açığa çıkmıştı. Şimdi bu kitlenin durağanlığı, hantallığı tümünden aşılmalı, öğrenci dernekleri daha iradi, örgütlü yapılara dönüştürülmeliydi.

«*Atılmalara, Vizelere, Har(a)çlara Son, YÖK Kaldırılsın!*» kampanyasına reformist-revizyonist sol, muhalefet etti her zamanki gibi...

«*Bu kampanya kitle inisiyatifi aşılıyor...*»

«*Kitleye tepeden dayatıyor...*»

«Yanlış anlamayın, yapmayın demiyoruz, eleştiri hakkımızı kullanıyoruz. Her söylenen de körü körüne desteklenmez» biçiminde ifade ettiler memnuniyetsizliklerini... TÖDP toplantıları karşılıklı tartışmalarla geçti, ortak kararlara varılamadı. Buna rağmen kampanya başlatıldı. İstanbul'da başlayan faaliyetler diğer illere yayıldı.

Kampanya 7 Kasım '87 günü İstanbul Reklam Sitesi'nde basın açıklamasıyla kamuoyuna duyuruldu. Kampanyanın içeriği ile ilgili bir dilekçe hazırlanarak imzaya açıldı. İstanbul Üniversitesi SBF Öğrenci Derneği'nin çabasıyla İÜ yemekhanesinin önüne bir masa konulup imza toplanmaya başlandı. Hukuk, Edebiyat, Mühendislik Fakültesi'nin öğrencileri masanın etrafını «Atılmalara, Vizelere, Har(a)çlara Son, YÖK Kaldırılsın!» sloganları yazılmış afişlerle süslediler... Konuşmalar, türkü ve marşlarla kampanyaya şenlik havası verildi...

Kampanya programı İÜ Edebiyat, Basın-Yayın, Hukuk, Fen, Orman fakültelerinde, İTÜ İnşaat, Fen-Edebiyat, Gümüşsuyu ve Taşkışla ile Yıldız Üniversitesi'nde de benzer biçimlerde örgütlendi. Kantin ve yemekhanelere imza masaları açıldı, imzalar toplandı kampanya şenliğe dönüştürüldü...

Kampanyanın gücünü büyüterek, emekçi kesimlerinin de desteklerini alabilmek için diğer DKÖ'ler ve sendikalar ziyaret edilerek kampanyanın nedenleri ve amaçları anlatıldı, dayanışmanın adımları atıldı.

Derslerde iradi tartışmalar başlattı öğrenciler. YÖK'e, YÖK'ün uygulamalarına, vizelere ve har(a)çlara yönelik konular tartışmaya açılarak sınıfları forum alanlarına çevirdiler. Ve Devrimci Gençlik'in önderliğinde ilk forum Marmara Üniversitesi BYYO'da yapıldı. Yarım saat süren forumda atılmalar, vizeler, haraçlar ve YÖK tartışıldı kitleyle...

«Kitleler hazır değil»

«Gücümüz yok»

«Henüz erken» diyerek karşı çıkan reformizme rağmen forum öğrencilerin katılımıyla yapıldı ve sloganlarla bitirildi.

'78 Maraş katliamı anması da kampanyaya dahil edildi. Yıldız Teknik Üniversitesi Kampüsü'nde 500 öğrenci faşizmi lanetledi. Konuşmalar yapıldı, pankartlar açıldı, sloganlar atıldı.

Marmara Üniversitesi BYYO kantininde anma yapılırken, İstanbul Üniversitesi BYYO'da faşist katliamlar üzerine panel düzenlendi.

YÖK kurmayları da boş durmadılar bu arada. ODTÜ'den 700 öğrencinin atılmasını kararlaştırdılar. ODTÜ'lüler Ocak ayında atılmalara karşı bir kampanya örgütlediler hemen. Dev-Genç'lilerin yönetiminde olduğu ODTÜ Derneği üyeleri Beşevler, Hacettepe, Tuna Caddesi, Sıhhiye Köprüsü, Maltepe, Bahçelievler başta olmak üzere okulların yoğun olduğu pek çok semtte bildiri dağıttılar...

9 Ocak'ta ise «Eğitim Sistemi, YÖK ve Atılmalar» konulu bir panel düzenlediler. Panele öğrenciler, öğretim üyeleri, hukukçular katıldılar. 1500 kişinin katıldığı panel «Atılmalara, Vizelere, Har(a)çlara Son, YÖK Kaldırılsın!» kampanyasının bir parçasıydı.

ODTÜ'de başlayan eylemler kısa sürede Ankara'daki bütün okullara yayıldı. Aynı günlerde Gazi Üniversitesi ve Hacettepe Beytepe Kampüsü'nde yemek boykotları ve kampüs içi yürüyüşler örgütlendi...

Kampanya hedefine ulaştı.

Kampanya boyunca okullarda imza masaları açıldı. Kantinler, sınıflar, koridorlar, yemekhaneler tartışma alanlarına dönüştürüldü. Bütün okullarda asılan dövizler, imza masalarının başlarında söylenen türküler, marşlar, çekilen halaylarla üniversitelerde şenlik havası esti... İdare-polis-

jandarma saldırıları püskürtüldü. Forumlar, sınıf konuşmaları yeni biçim ve yöntemlerle mücadele araçları zenginleştirildi.

Kampanya öğrenci gençlikte YÖK'e ve uygulamalarına karşı bir bilinç yaratırken, diğer DKÖ'lerle dayanışmayı artırdı...

Oportünizm İle Ayrışma

Saflaşma arınmadır. Arınma ağırlıklardan, hantallıklardan, çürüten, yosun tutan unsurlardan kurtulma...

Gereksiz yükleri atıp, gücünü koruyarak, gücünü toplayarak yürümek...

Mücadele, tortularından ağırlıklarından kurtulduğu oranda gelişip güçlendi, kimlik, kişilik kazandı her zaman...

Mücadeledeki kimi dönemler bu ayrışmayı-saflaşmayı hızlandırdı. Emegin, devrimin güçlerini gereksiz yüklerden kurtardı.

'87 Nisan Direnişler'i bu dönemlerden biriydi. Direnişlerin yarattığı etkiyle birlikte TBKP'liler, KSD'liler; ya da siyasi literatürdeki adlarıyla revizyonistler, reformistler mücadelenin içinde ayakbağı olmaktan çıktılar. Onların arenadan çekilişleriyle birlikte gençlik mücadelesi daha da radikalleşti, politikleşti...

Oportünizm ise '88'e kadar ayaklarını basacak sağlam bir zemin oluşturamadığından Dev-Genç'lilerle birlikte hareket etti. Ne kendilerini ifade edebilecek bir örgütlülükleri, ne örgütlülüklerini oluşturacak kitleleri, ne de kitle toparlayacak politika üretimleri vardı. Tarihsel karakterleri dolayısıyla kurnaz ve fırsatçılardı...

Revizyonistlerin teşhir ve tecritlerinden, Nisan Direnişleri'nden sonra ortaya çıkan potansiyeli görünce alttan alta küçük hesaplar geliştirdiler. Bunun bir nedeni de sürecin Dev-Genç lehine gelişmesi, mücadelenin radikalleşmesiydi. Devrimci Yol

Taraftarları, TKP/ML, TDKP(GKB) ve MLKP'nin öncellerinden TKP/ML Hareketi kaygılanmaya başladı. Bu taban bir kez elden gitti mi geri gelmezdi artık. Hem öyle «hızlı gitmek», «acele etmek» neyin nesiydi? Onların statükoları vardı. Değişikliklerden, gelişmelerden, yeniliklerden hoşlanmazlardı... Hele de bunlar Dev-Genç tarafından yaratılıyorsa hiç hoşlanmazlardı... Dev-Genç karşısında bloklaştılar. Hem de öyle ileri gittiler ki bu tavırda; **Dev-Genç'e mal olmuştur diyerek, «Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!» sloganına bile karşı çıktılar...**

Nedendi bu «keskinlik?»

Oportünizmi rahatsız eden neydi?

Birbirlerini bir kaşık suda boğanlar hangi çıkarlar üzerinde birleşmişlerdi?

'87-'88 yılında solun gündemini işgal eden iki olay gençliği de etkiledi. '87 Nisan'ına kadar revizyonizme karşı tavırlarını birleştiren gençliğin tavırları '87 sonlarında akademik çerçeveden çıktı. Kendi dışlarında yaşıyor da olsa, yaşananlara yaklaşım, anlayış farkları, farklı tavırları yarattı...

Sürece damgasını vuran iki gelişme vardı: İlki, hapishanelerde devimci tutsakların özgürlük talebini dile getiren «**Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!**» tartışmaları ve kampanyası. İkincisi ise; Aydın EROL olayıdır...

«Af mı? Özgürlük mü?» Tartışmaları

Yedi yıldır şehitler bedeli sürdürdükleri kavgada özgürleştiler... Ölüm Oruçlarıyla, Açlık grevleriyle, mahkeme tavırlarıyla yazmışlardı tarih sayfalarını... İnsanlık adına faşizmden koparılıp alınan ne varsa, her zerresinde onların kararlılıkları, ödedikleri bedeller vardı. Onlar zindanlarda «tutsak», mahkeme salonlarında «sanık» olsalar da gerçekte özgür ve yargılayandılar...

Herkes susarken, bedenlerini ölüme yatırarak tutuşturmuşlardı kavga kıvılcımını... Direniş onlarla öğrenilmiş, kavga onlarla yaratılmıştı. Şimdi onlar için onlarla birlikte kavgayı istemenin, özgürlüğü istemenin zamanıydı. Bu amaçla **TAYAD «Tutsaklara Özgürlük»** adıyla bir kampanya başlattı. Devrimci Sol «*Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük*» şiarını sürdü gündeme...

«**Ayrımsız Genel Af**» dedi, İHD. Bir kaç istisna dışında reformist, oportünist gruplar İHD çatısı altındaydı...

Neden aftı? Suç mu işlemişlerdi?

Af dilemesi gereken kimdi? Bağışlaması gereken kim?

Sapla saman birbirine karıştı. İHD'nin af talebi devrimciliğe, devrime, mücadeleye bakışının ifadesiydi tabii...

Zindan duvarlarının arkasından direnişlere nasıl yaklaşmışlarsa, alanlarda, meydanlarda kavgadan ne anlamışlarsa özgürlükten de aynı şeyi anlıyorlardı. İcazetçiydiler ve icazetçiliklerini af dilenerek somutluyorlardı.

Kim adına?

Yıllarca faşizmin her tür saldırısına, onursuzca uygulamalarına baş eğmemiş tutsaklar adına...

Biz «af dilemeyiz» dedi, Devrimci Sol. Düşmandan «af» dilemek onun karşısında diz çökmek, şehitlerimizin anılarına ihanet etmek demektir. Asıl «düzen af dilemeli bizden»...

Abartıyorsunuz dedi oportünizm «özgürlük» ya da «af» ne fark eder? Küçük bir «ayrıntı» sadece. Oysa «ayrıntı»da gizliydi şeytan...

TAYAD «Tutsaklara Özgürlük» kampanyası çerçevesinde açlık grevi örgütledi önce... 6 Aralık'ta da bir miting düzenledi. Bu miting iki açıdan sürecin ilklerini içinde taşır.

Birincisi; '80 sonrası Devrimci Sol Güçler'in düzenlediği ilk mitingdir.

İkincisi; Dev-Genç'in düzenli bir kortej olarak yürüdüğü ilk mitingdi.

Dev-Genç, özgür tutsakların siyasi kimlik ve onur savaşını kendinden uzak görmedi hiçbir zaman. Tutsaklar ne zaman direnişseyse onlarda attı nabızı Dev-Genç'in. Gücü yettiğinde direnişleri destekledi, sahiplendi... Şimdi de kampanyada önce açlık grevi direnişçisi olarak sonra da yürüyüşe hazırlanarak yer alıyordu...

Miting 6 Aralık'taydı. **Topkapı**'da buluştular. Heyecan ve coşkuları yüzlerine yansımıştı... Bugünkü eylem daha farklıydı... Az sonra tutsaklarla, analarla, babalarla kucaklaşacaklardı...

Herkes gelince mitingin yapılacağı **Bayrampaşa Meydanı**'na hareket ettiler. 5'er kişilik 63 sıra oluşturdular. Genç sesler aktı 2000 kişilik kalabalığa doğru.

*«Hey Dev-Gençli
Hey Dev-Gençli
Savaş vakti yaklaştı
Al silahı vur beline
Emperyalizme karşı»*

Yine bir mitingte, kavga namelerindeydi Dev-Genç ruhu. Gençliğin kararlılığı, coşkusu, marşları dökülmüştü yine. Miting alanı bayram yerine döndü. Miting bittiğinde Topkapı'ya doğru yürüyüşe geçti kalabalık. Polisin tüm provokasyonlarına rağmen kitle yürüdü. Ayrılma vakti gelmişti, eylem günün anlamına uygun olarak bitirilmeliydi. **«Biz devrimciler olarak...»** diye haykırdı bir ses. Kalabalık tekrarladı. Devrim andıyla sözler tazelendi. Kalabalık bir daha buluşuncaya kadar dağıldı sessizce...

TAYAD'ın mitingi, günler öncesinden kopan tartışmaların nedeni oldu. Oportünistler, TAYAD'ın miting hazırlığı içinde olduğunu hangi gün ve neresi için valiliğe başvurduklarını biliyorlardı. Ama aynı gün ve aynı saatte miting yapmak için valiliğe başvurmakta bir sakınca görmediler. Solun bölünmüşlüğüne derinleştirmek iktidarın işine geldiği için aynı gün yapılacak iki ayrı mitinge izin verdi. Miting yeri olarak Kadıköy'de Yoğurtçu Parkı'nı verdi oportünistlere. Düzenin gördüğünü, oportünizm görmezden geldi...

Üstelik bununla da yetinmeyip sol çevrelerde TAYAD hakkında spekülasyonlar üretip *«aslında önce kendilerinin izin aldığını, TAYAD'ın onları baltaladığını»* söylediler yüzüsüzce... Buna rağmen «kutsal ittifak» bütün çabasına rağmen ikibin kişiyi bile toplayamadı Kadıköy'e. Tüm ayak oyunlarına rağmen Devrimci Sol Güçler 2 bini aşkın kitleyi Bayrampaşa'ya topladılar...

Bu kampanyada önemli olan oportünist-reformist blokun küçük hesapları değil, «af» söylemiyle somutlanan çarpık düşüncelerdi. Çarpık düşünceler yanlış politikaları doğurmuştu. O gün «af» değil «tutsaklara özgürlük» şiarını öne çıkaran ideolojik mücadele sonucu ileriki yıllarda bu slogan herkes tarafından benimsenecekti...

Aydın EROL Olayı

Daha önce hiç görülmemiş şeyler yaşanıyor «siyaset sahnesinde»... Gazeteler günlerce trajik ilanlar yayınladılar. Devrimcilerin tek satırlık ilanını almayan burjuva medya dahi ilan yarışına girmişti adeta. Çarşaf çarşaf ilanlarda dereler boyu göz yaşı akıyor, lanetler yağdırılıyordu. Lanetleyen oportünist soldu... Lanetlenen Devrimci Sol'du...

Pek çoğunun adı, sanı, imzası, bu ilanlarla duyuldu. Fırsatçılar fırsatı kaçırmıyor, suyu bulandırıyorlardı...

Kim daha çok ilan verecek? En büyük fotoğrafı kim çerçeveletecek?

Saçma sapan bir yarıştı yaşanan. Yarış burada da kalmadı. Bir karalama yarışına döndü en sonunda. Eteklerinde birikmiş ne kadar taş varsa atıyorlardı... Öyleki bir süre sonra kendilerinin ne söylediğini bile hatırlayamaz oldular... Bir gün önce söylediklerini ertesi gün unuttular...

Peki neydi tüm bunlara yol açan Aydın EROL olayı?

Almanya'daki Dev-Genç'liler, Deri-İş grevini destek amacıyla bildiri dağıtırken, içkili bir cafeye girerler... Cafede Avrupa'nın bohem, yoz çöplüğünde, kokuşmaya yüz tutmuş mülteciler yani DY'ciler yaş günü kutluyorlardı. Dev-Genç'lilerin bildiri dağıtmak istemesine sinirlenmişler ve tartışma çıkartmışlardı... Tartışmanın tansiyonu yükselince DY'lilerden biri silahını çekerek ateş etmeye başlar. Seken kurşunlardan biri Aydın EROL'a isabet eder, Aydın EROL ölür. Olay, onlarca insanın gözü önünde olup bitmiştir. Silahı çeken de bellidir, neden çektiği de... Ancak aradan 10 gün geçtikten sonra olay tamamen çarpıtılarak, «Devrimci Sol'cular balet Aydın EROL'u öldürdüler» şeklinde Türkiye'ye yansıtıldı. Yansıtan da, bir kısım eski DY'cilerin de içinde yer aldığı Yeni Gündem Dergisi'dir. Yeni Gündem, «Birikim»ci, dönek şöhretlerden Murat BELGE'nin çıkardığı sivil toplumcu bir dergiydi.

Yeni Gündem'de çıkan haber üzerine Sol, mal bulmuş mağribi misali olayın üzerine atlar. Düne kadar birbirlerine «*Maocu bozkurt, sosyal faşist*» diyerek birbirlerini karşı-devrimci ilan edenler, ellerinde katlettikleri onlarca devrimcinin kanıyla hiçbir «rahatsızlık» duymadan dolaşanlar, Devrimci Sol'a sol içi çatışma konusunda perspektif sunmaya başladılar...

Oportünizm, **tarihinde tek bir sol içi çatışma olmayan Devrimci Sol'un** adını karalayarak örgütlenmeye çalışmayı marifet saydı. Aslında sol içi çatışmaya değil Devrimci Sol'a karşıydılar...

Çarpışan statükoculuk, mücadele kaçkınlığı, icazet dilenciliği, teslimiyet ile devrimci düşünce, ilkeler, değerler, radikallikti.

Kinliydiler; bunca olumsuzluğu yaratır ve yaşatırken kirlerini bulaştıramamışlardı.

Kinliydiler; Devrimci Sol cuntaya teslim olmamış mücadelenin bayraktarlığını yapıyordu... Yılların öfkesini kustular böylece.

Daha sonra üzerinde onca fırtına kopardıkları Aydın EROL olayı açığa kavuştuğunda, burjuva basın bile gerçekleri yazarken onlar sustular. Hapishanedeki arkadaşları «*ben vurdum*» demişti. Onca küfür, karalama, hakaret onlardan gelmemiştii sanki... Ve gerçeğe rağmen yıllarca bu olayı yinelemekten geri durmadılar. Devrimci Sol'cuların olmadığı zamanlar da tabii... Ama bu ilk değildi son da olmayacaktı... Devrimci Sol, Parti-Cephe sonraki yıllarda da oportünizmin bu tür hazımsız saldırılarına pek çok kez göğüs germek zorunda kalacaktı...

Bu tartışmalar en çok gençliği etkiledi. '80'li yıllarda arkalarına bakmadan kaçanlar, mültecilik marifetmiş gibi Avrupa sokaklarında yarattıkları rezillikleri unutarak devrimcileri karaladılar. Karalama kampanyasıyla üniversitelerde öğrenci kapmaya uğraşılar. İHD gibi emperyalist insan hakları savunucusu kurumlar aracılığıyla örgütlenmeye çalıştılar. Bu faaliyetler saflaşmayı hızlandırırken kendi tasfiyeciliğini de hızlandırdı...

ODTÜ Ve MÜBYÖD Genel Kurulu

'87 yılı sonunda Ankara'da ODTÜ, İstanbul'da MÜBYÖD Öğrenci Dernekleri tüm engelleri aşarak ilk yasal genel kurullarını yaptılar. Her iki genel kurul da Dev-Genç'in bariz üstünlüğüyle sonuçlandı... 23 Kasım '87'de ODTÜ Öğrenci Derneği Genel Kurulu'nda seçimlere Dev-Genç adıyla katılan

ODTÜ Devrimci Gençlik, yönetim kurulundaki 7 üyelikten 5'ini kazandı. Böylece revizyonistlerin ODTÜ'yü kim temsil edecek sorusu cevaplandı. Dev-Genç temsil edecekti ODTÜ'yü... Yıllardır yılmadan inatla sürdürülen çalışmaların ürünüydü bu. Kitleler öncüllerinin kim olduğunu biliyorlardı...

Genel Kurul'da Dev-Genç adının kullanılması üniversite yönetimini ve Ankara polisini rahatsız etti. Genel Kurul'dan sonraki günlerde Tercüman, Türkiye gibi faşist gazeteler «ODTÜ yurtlarında halk mahkemeleri», «ODTÜ'de komünist tahakküm» başlıklı haberlerle ODTÜ-ÖD ve Dev-Genç'i hedef gösterdiler.

Rahatsız olanlar yalnız faşistler değildi. Bu sesin sol cepheden tamamlayıcılarına göre Dev-Genç «80 öncesinden kalan bir efsaneydi», «yeni yetmelerle yapılan nostaljik muhabbetlerin çeşnisiydi.» Anılarının denizinde boğulanlar Dev-Genç'i küçümseyerek örgütsüzlüğü telkin ettiler. Eski DY Dergisi taraftarları Dev-Genç'in karşısına geçerek bu adı kullanmasını engellemek istediler. Onlara göre Dev-Genç kendileriyle vardı, kendileri olmadığına göre Dev-Genç de olamazdı...

Oysa Dev-Genç geleneği hiç bitmemişti.. Onlara rağmen gelişip, güçlenmişti... ODTÜ gibi 33 bölüm ve yurt arasındaki temsilcilerden oluşan Dev-Genç örgütlenmesini engelleyebilecek ne güçleri vardı, ne de kapasiteleri...

Genel Kurul seçimlerinin Dev-Genç tarafından alındığı ikinci dernek MÜBYÖD'tü. Dev-Genç listesi fire vermeden kazandı...

11 Aralık'ta yapılan Genel Kurul'a DKÖ'lerden, devrimci dergi ve sendikalardan destek mesajları yağdı. Başından beri Dev-Genç'in iradesiyle hareket eden MÜBYÖD'ün Genel Kurul'u Dev-Genç'in politikalarının anlatıldığı bir panel ve coşkulu bir şenlik havasında geçti...

Zamlara Hayır Gösterisi

ANAP Hükümeti yeni bir zam dalgasıyla saldırdı emekçilere '88 başında. Öğrenci gençlik de zam dalgasının altında kaldı. Okul-yurt yemeklerine, İETT biletlerine, kağıda, kaleme her şeye zamların ağırlığı eklendi...

«*Zamları protesto etmeliyiz*» önerisi ile geldi Dev-Genç İÖDP toplantısına. Boykotlar, forumlar, yürüyüşler vb. bir dizi eylemlilik önerdi öğrenci derneklerine. Kabul edildi, öneriler kampanyaya çevrildi. İÖDP içinde bir eylem komitesi oluşturularak hazırlıklara yön vermesi istendi. Buna göre Vezneciler'den İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin önüne kadar yürünüp basın açıklaması yapılacak, sembolik olarak İETT biletleri yakılarak yürüyüş bitirilecekti. Kampanya çerçevesinde okullarda klasik ajitasyon-propaganda faaliyetleri, yemekhane boykotları yapıldı.

Zamlar 24 Ocak Kararları'nın yıl dönümüne denk gelmişti. Devrimci Sol'un zama zulme karşı açtığı kampanya kitlelerin öfkesinin de ifadesi olmuştu. Kampanya Türkiye solunu sarstı. Statükolar çatırdamaya başladı. «*Provokasyon*» çılgınlıklarını bastılar. Gençlikteki oportünist uzantılar Devrimci Sol'un açtığı kampanyadan dolayı gençlik eylemlerinin Devrimci Sol'a mal olacağı kaygısına kapıldılar. Bu yüzden öğrenci gençliğin kampanyasını iptal etmeye çalıştılar. «*Her yerde yürüyüş iptal edildi*» diyerek yalan haber yayıyorlardı. Dev-Genç'li dernek temsilcilerine haber vermeden İÖDP'yi toplayıp yürüyüşün iptal edilmesi kararını çıkardılar. Oportünist solun basit ayak oyunlarına rağmen Dev-Genç siyasetlerin gençlik örgütlenmelerini ikna etmeye çalıştı. Eski DY Dergisi çevresinin, TDKP/GKB, TKP/ML'nin gençlik örgütlerine somut önerilerle gittiler ama reddedildiler. Oportünist sol bir bütün olarak eylem birliği yapmayacağını açıkladı.

Dev-Genç, zamlara karşı kendi gücüyle Ocak '88'de **Gedikpaşa Tiyatro Caddesi**'nde bir gösteri düzenledi: *Dev-*

Genç'liler eylem yerine beşerli gruplar halinde geldiler. Ekipten bir kişi sorumluydu. Eylem yerini ve saatini sadece ekip başları biliyordu. Ekip sorumlusunun bir görevi insanları eyleme getirmek diğer görevi de insanların güvenliğini sağlamaktı. Gösteride Amerikan bayrağının üzerine Özal, Evren ve işbirlikçi burjuvaziyi temsil eden resimler yapılmış döviz yakılırken «Zam Zulüm İşkence İşte Faşizm!» sloganları atıldı.

Eylemin emekçiler tarafından takdirle karşılanması «solu» rahatsız etti. Rahatsız olmakla kalmayıp ihbarcılığa soyunanlar da vardı. **KSD'liler**, Milliyet Gazetesi önünde yaptıkları basın açıklamasında «*Eylemin öğrenci gençlikle bir ilgisi yoktur. Eylem Dev-Genç'indir ve yasadışı bir eylemdir. Biz bu eylemi onaylamıyoruz*» dediler. KSD, 14 Nisan'da Yarın'cıların düştüğü hataya düşerek Dev-Genç'i burjuvaziye jurnalledi...

Enternasyonalist Dayanışma

Devrimci Sol Güçler, emperyalizm ve siyonizmin Filistin halkına karşı artan saldırılarını protesto için basın açıklaması yaptılar. Polis eyleme saldırdı. 48 kişi gözaltına alındı. Ancak saldırıları Devrimci Sol Güçler'in sesini boğamadı:

«Yaşasın Filistin Halkının Onurlu Direnişi»

1988 yılı başlarında ABD emperyalizmine sırtını yaslamış olan siyonist İsrail, Filistin halkına karşı giriştiği saldırılarını daha da yoğunlaştırdı. Siyonistler, İntifada'yı bastırabilmek için kitlesel katliamlardan sabotajlara kadar birçok yöntemle başvurdu. Filistin halkı bağımsızlığa olan inancını taşla, sopayla büyüttü.

Dayanışma bir gelenektir... Ezilenlerin yarattığı ve ezilmeye karşı güç oluşturdıkları bir gelenek. Sömürülenin sömürüye, zulme karşı birlikte durmasının yarattığı bir gelenek. Devrimci Sol Tarihi, geleneklerle örüldü. THKP-C'den Devrimci Sol'a uzanan yolda dayanışmanın, dayanışmayı güçlendiren eylemlerin hep ayrı bir yeri oldu...

Bu eylemlerden biri de **13 Şubat 1988**'de **Sultanahmet**'te yapılan protesto eylemiydi. Bu eylemde Dev-Genç de yer aldı. İstanbul Reklam Sitesi'nde düzenlenen basın toplantısına 500 kişi katıldı. Toplantı saygı duruşu ile başladı. «*Yaşasın Filistin Halkının Onurlu Direnişi!*» sloganıyla toplantıyı bitirdiler...

Eylem bitmemişti daha. Toplantı salonundan ayrılan kalabalık düzenli bir kortej oluşturarak Sultanahmet Meydanı'na doğru yürümeye başladı. Yürüyüşçülerin programında 2 günlük açlık grevi vardı. Kortej meydana girdiğinde TAYAD'lı anaların, genç-yaşlı, demokrat insanların, Filistin halkının bağımsızlık ateşini yüreğinde duyanların üzerine, İsrail'li siyonistlerin kınıyla saldırdı çevik kuvvet polisi. Analar, babalar, gençler jop darbeleri altında sürüklendi... Maskeler bir kez daha düştü... Günlerdir Filistin halkının davasını desteklediğini söyleyen işbirlikçi faşist devletin gerçek yüzü bir kere daha görüldü. Hepsini aynı faşist çetelerin katilleriydiler...

«*Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz!*» sloganıyla karşılık verildi saldırıya.

Dağılmadı kalabalık. Kollar kenetlendi birbiriyle. Sloganlarında Filistin halkının isyanını haykırdılar.

Çatışma esnasında bir taraftan gözaltıları engellemeye çalışıyorlardı, diğer taraftan da yaralanan arkadaşlarına yardım ediyorlardı. Bu direnişin sonunda 48 kişi kıyasıya dövülerek gözaltına alındı...

Geridekiler ara sokaklarda, meydanlarda sloganlarını sürdürdüler. Ardından açlık grevini devam ettirmek için Eyüp SHP İlçe binasına gittiler. İlk anda 87 kişi olan direnişçiler kısa sürede 150'yi geçti.

Grevciler direniş türküleri, direniş şiirleri okurlarken, SHP İlçe Başkanı «*eyleminiz SHP'yi yıpratıyor*» diyerek binanın

terkedilmesini istedi. Bunun üzerine açlık grevi Genel Hizmet-İş'e taşındı... Önde eylemciler arkada polis... Eylemciler inatçıydı... Eylemlerini sonuna kadar sürdürdüler... 48 saatin sonunda arkadaşlarının Sultanahmet'te gözaltına alındığı yere karanfiller bırakarak eylemi bitirdiler... TAYAD'lı analar gözaltındaki çocukları bırakılana dek aç kalmayı sürdüreceklerini duyurdular devlete... *«Ya onları bırakırsınız ya da onlar bırakılana kadar direnişimizi daha da büyüterek sürdürürüz....»* Gözaltındaki 48 kişi pazar günü olmasına rağmen DGM'ye çıkarılarak serbest bırakıldılar...

Halklar arasındaki dayanışmanın güzel bir örneği olan bu eylem, faşist devletin ikiye bölünmüş açıklamalarını teşhir ederken İsrail siyonistleri ve Türkiye Cumhuriyeti faşistlerinin aynı soydan geldiklerini gösterdi. Her zaman düzenin sadık hizmetçilerinden biri olan SHP'nin sosyal demokrat maskesi inerken faşizmin politikalarını nasıl da sahiplendiklerini gösterdi. Eylem başarıyla sonuçlandırılıp hedeflenen etkiyi yarattı. Eyleme en çok emeği geçenlerden biri de Ali AYGÜL'dü.

MÜ Dişçilik Fakültesi öğrencisi olan Ali AYGÜL, 1968 Merzifon doğumluydu. Ali, o dönem yarı-legal faaliyet yürütüyordu. Örgütü, direnişe katılmadan önce Ali'yi uyardı: «Fazla öne çıkma, sivrilme» dedi. Ancak polisin saldırılarıyla direnişte inisiyatifkoyacak kişi de, inisiyatifkoyabilecek olanlar da gözaltına alınmca bir boşluk doğdu. Boşluğun doldurulması, kitleye durumun bissettirilmemesi gerekiyordu. Tedirginlik olabilir, dağınıklık baş gösterebilirdi. Açlık grevi Genel Hizmet-İş'te sürerken Polis ikide bir kapıya gelip binanın boşaltılmasını, eylemin bitirilmesini istedi. «Yoksa zor kullanacağız» diyerek tehdit etti.

Genç ama kendine güvenliydi Ali... Böylesi durumlarda sorumluluk neyi gerektiriyorsa onu yaptı... İnisiyatif boşluğunu hemen doldurarak kitleyi toparladı, AG'yi başından sonuna başarıyla yönetti...

Mücadelesine Dev-Genç'li olarak başlayan Ali, 6 Şubat 1992'de SDB komutanıydı. Coşkuyla, tereddütsüzce kendini adadığı halk kurtuluş savaşının kahraman komutanlarından biri olarak Adana'da ölümsüzleşti...

Ankara Dev-Genç'in Filistin Gösterisi

17 Şubat günü, Filistin'in isyanı Ankara sokaklarını yaktı bu kez. **Sakarya Caddesi'**nde 100 Dev-Genç'li, İsrail ve ABD bayraklarını yakarak bildiriler dağıttılar cadde boyunca... Caddeye «*Kahrolsun ABD Emperyalizmi ve İsrail Siyonizmi, Yaşasın Filistin Halkının Onurlu Direnişi/ Dev-Genç*» yazılı bir pankart astılar...

Gazi Üniversitesi dernek temsilcileri FKÖ'nün Türkiye temsilcisi Ebu FİRAZ'ı ziyaret ederek Devrimci Gençlik'in desteğini iletiler... Ebu FİRAZ ziyaretçilere üzerinde Filistin bayrağı olan «kolye»ler hediye etti...

Dev-Genç, İstanbul ve Ankara'da gerçekleştirilen intifada ile dayanışma eylemlerinden önce öğrenci dernekleri platformuna ortak eylem önerisi götürdü. Oportünizm, «*eylemler Dev-Genç'e mal olur*» kaygısıyla Filistin halkına destek vermekten kaçındı. Pragmatizmleri dayanışmanın, sahiplenmenin önüne geçti...

16 Mart Katliamı'nın 10. Yıl Gösterisi

Beyazıt Meydanı işgal altındaydı yine... 8 otobüs dolusu çevik kuvvet, kalabalık olmanın, silahlı olmanın güvencesiyle kuş uçurtmuyorlar alanda...

Saat 14.00'e geldiğinde 2 bin öğrenci **Kimya Fakültesi'**nin önünden **Laleli** kavşağına çıktı... Trafik kesildi... Konuşmacı seslendi kalabalığa: «*Devrim şehitlerini unutmadık, onları mücadelemizde yaşatacağız... Mücadelelerini zafere kadar*

sürdüreceğiz...» Konuşmanın ardından hep bir ağızdan **«16 Mart'ı Unutmadık, Faşist Katillerden Hesap Sorduk Soracağız!»** sloganı atıldı.

Polis otosu eylemcilere doğru ilerledi sinsice ve öğrencilerden aldığı dersle hızla terketti alanı... Kitle, Yenikapı ve Kumkapı yönüne doğru düzenli olarak çekildi ve dağıldı...

Dev-Genç, 16 Mart yaklaşırken İÖDP'ye *«16 Mart katliamını lanetlemek»* gençlikte anti-faşist bilinci geliştirmek için ortak program önerisi götürdü... Platformdan kitlesel gösteri kararı çıktı. Ve Laleli'de yapılan gösteri bu karar doğrultusunda hayata geçirildi.

Dev-Genç'liler kitle gösterisinden önce İTÜ İnşaat Fakültesi, İÜ Mühendislik ve Edebiyat Fakülteleri'nin ortak kantini olan Hergele Meydanı'nda ve İÜ Adalet Yüksekokulu başta olmak üzere pek çok fakültede anma toplantıları düzenleyerek katliamı protesto ettiler...

28 Nisan Rektörlük İşgali

Yıllar sonra Turan EMEKSİZ, Beyazıt'ta tekrar anılacaktı... İÖDP tarafından düzenlenen anma toplantısının son ayrıntıları da bitirilip anma için toplanılacaktı... Sabah saatlerinde ortalık birden karıştı. Okuldaki sivil polislerden birinin Yarın'cı bir bayan öğrenciye sarkıntılık ettiği haberi bir anda üniversiteye yayıldı.

Sabır taşı, öfke patladı...

Dekana gidildi. Dekan: *«genç bir erkeğin genç bir kıza gösterdiği ilgi ve yakınlığı bu kadar büyütmemek gerekir»* diyerek set çekmeye çalıştı öğrencilerin öfkesine. Sorun «ne gösterilen ilgi» ve «yakınlık»tı. Ne de sıradan bir kız-erkek ilişkisiydi. Yarın'cı öğrenciye yapılan sarkıntılık polisin üniversitelerdeki işgalinin ahlak dışı yüzünün sergilenmesiydi... Devlet insanlık adına, bilim eğitim adına ne varsa yok etmeye çalışmıştı. Şimdi

de ahlaki, kültürel değerlerine saldırıyordu öğrencilerin. Dayatılan, düzenin çürümüşlüğü, pisliği... Devrimci Gençlik SBF kantininde bir forum düzenledi. Konu tartışıldı, kitleyle birlikte rektörlüğe yürüme ve rektörle konuşma kararı alındı. Anma Komitesi'nin «*Bugün Turan EMEKSİZ için anma yapılacak, başka bir eylem anmayı engeller...*» diyerek karara karşı çıkmasına, «*Kitlelere önderlikten uzak, geri ve apolitik bir tavır bu*» dedi Dev-Genç'liler... «*Bu basit bir saldırı değildir, sıradan bir namus meselesi hiç değildir. Bu, devletin mücadeleye saldırısıdır, engellenmelidir... Anma daha sonra da yapılabilir ama bu tavır daha sonra gösterilemez...*» Tartışanlardan biri **Adnan BERBER**'di. «*Yürüyelim arkadaşlar!... Çok söze gerek yok*» dedi.

Rektörlüğe yürüdüler. Rektör yoktu. Rektörlüğü fiili olarak işgal eden öğrenciler, rektörü beklemeye başladılar. Oportünizm, bu kez kitleyi dışarı çıkarmak için uğraşmaya başladı. «*Yeni bir forum yapalım*», «*durumunu yeniden değerlendirelim*», «*kitleler böyle bir eyleme hazır değil...*» diyorlardı. Bu kez sabırlar taşmıştı... «**Yılgınlık Yok Direniş Var!**...» sloganı patladı. «*Ürkek kitle*» cüret dersi veriyordu... İşgal devam etti...

Polis, işgali kırmak için hazırlığa başladığında eylem komitesi sustu. Saldırıyı püskürtmek için söyleyecekleri tek bir şey yoktu çünkü... Söz yine Dev-Genç'deydi. Kitleyi toparladılar, saldırıyı göğüslemek için hazırlık yaptılar. Eylem önceden planlanmadığı için bir çok eksik vardı, onları gidermeye çalıştılar.

Ve polis saldırdı... Oda-oda sürdü direniş. Rektörlüğün dışındaki kalabalıktan «**Polis Defol!**» sloganları yükselirken vahşice dövülen 150 öğrenci gözaltına alındı...

Rektörlük binasının işgali ve sonrasında yaşananlar Dev-Genç'in inisiyatif ve cüretini gösteren önemli bir deneyimdir. Gerek işgal kararının verilmesinde, gerekse işgal sonrası şube, cezaevi ve mahkeme tavırlarının bütününde bu yanlarıyla Dev-Genç'liler öne çıktı.

Rektörlük işgalinin öncesinde öğrenci dernekleri bünyesinde «**Baskılara, Polis-İdare İşbirliğine Son!**» kampanyası yürütülmekteydi. Dev-Genç «*bu kampanyada eylem sınırlarını genişletelim*» diyerek rektörlüğü işgal etmeyi önerdi. Sol, «*olmaz*» dedi tabi... «Kitleler hazır değildi», «kitleler ürkek tedirgindi»... öneri reddedildi... Oysa bir kaç gün sonra görülecekti, kitleler ne yılığındır, ne de ürkek... Değerlerine, ahlakına yönelik bir saldırıda «*Yılgınlık Yok Direniş Var!*» dersini verecek kadar cesaretli ve cüretlidir...

İşgal eylemi kitlelere güvenmeyen oportünizmle Dev-Genç farkının belirginleştiği ilk adımdı... Bu fark işgal sonrası gözaltında, şubede ve mahkemelerde daha da belirginleşti.

Gözaltına alınan 150 işgalci Yeşilköy yakınlarında -o dönem öğrenciler burayı havaalanı diye adlandırdılar- polis merkezine götürüldüler... Dev-Genç'liler açlık grevi yapmayı önerince oportünizm ve revizyonizm «*AG tansiyonu yükseltir. Polisi gereksiz yere sertleştirir, siyasi bir tavır anlamına gelir....*» türünden gerekçelerini sıraladı ardarda... Dev-Genç'liler tartışmayı bırakıp açlık grevine başlar. Kitle Dev-Genç'in kararını sahiplenir. Sol açlık grevinin bir an önce bitirilmesini talep eder her yerde; şubede, havaalanında, DGM'deki nezarette. «*Bitirelim artık*» der sürekli. Sonuç olarak da DGM nezaretinde açlık grevini bırakırlar.

Dev-Genç, tartışmalar boyunca «*AG'nin baksız gözaltıları ve insanlık dışı uygulamaları protesto, mahkeme-polis işbirliğini teşhir amacını taşıdığını*» savundu. Açlık grevinin mahkemede serbest bırakılacaklarla dışarıda kitlesel bir gösteriyle, tutuklananların ise hapisane koşullarına göre bitirilmesi gerektiğini belirtirler.

Havaalanı denilen yer kitlesel gözaltılar düşünülerek 40-50 kişilik kafesler biçiminde hazırlanmıştı. İşgalden alınanlar birkaç gün şubede tutulduktan sonra 1 Mayıs'ta gözaltına alınacaklara yer açmak için, havaalanına getirildiler...

İşgali başlatan **Adnan BERBER** burada da «*1 Mayıs'ı kutlayalım*» önerisini getirdi. Marş ve türküler arasında 1 Mayıs şehitleri için saygı duruşuna karar verildi. Şimdi 1 Mayıs alanındalardı... Duvarlar, parmaklıklar silinmişti gözlerinden... Alana akan kalabalığın arasındaydılar... Yumruklar havaya kalktı... Polis tehditler savurarak eylemi engellemeye çalıştı. **Adnan**, sol yumruğu havada polisin üzerine yürüdü...

«*Haydi bakalım ne yapacaksan yap da görelim!..*»

Polis saldırdı, sloganlar yumruk seslerine karıştı. **Adnan**'ı geri getirdiler. Fazlasıyla hırpalanmış ama geri adım atmamıştı...

Şubede, ifade verip-vermeme, AG vb. tartışmalarda Sol, Dev-Genç'e «*birliği bozmayın*» dedi sürekli. Birlikler geri adım atmak için yapılmazdı. Birlik güç demekti, dayanışma demekti, düşmana karşı savaşmak demekti. Birlik, mücadele yükseliyorsa vardı Dev-Genç için. Sol'a gereken cevap verildi.

Tutuklananlar hapishaneye götürüldüğünde de tavır farkı devam etti. Yeni tutuklananlar hapishaneye gittiklerinde saçları kesiliyor, muhtelif yaptırımlarla karşılaşıyorlardı. Dev-Genç'in tutuklanan işgalciler için de yol göstericiliği sürdü. İşgalden tutuklanan Dev-Genç'liler ve bir kaç duyarlı öğrenci dışında saldırıya kimse tavır almamıştı. Dev-Genç'liler ve birlikte tavır alanlar hücrelere atılırken, geri kalanlar seyretmekle yetindiler.

Mahkemeler başladığında «ortak tavır» önerisi de sol gruplarla tartışıldı. Ortak tavır sağlanamadı. Sol, işgali savunamadı. «*Orada değildim*» ya da olayla ilgili olarak «*orada bulunmuyordum*» yaklaşımını sergiledi. Oysa sorun orada olup olmamak sorunu da değildi. Orada olunmasa bile eylemin meşruluğu savunulmalıdır. Bu meşruluk kitlelere kavratılmalı, mahkemeler mücadelenin anlatıldığı kürsüler haline getirilmelidir. Dev-Genç bu düşünceden hareketle eylemin meşruluğunu mahkemede de savundu.

28 Nisan işgali mücadele dersleri ile doludur. Eylem, şube, cezaevi, mahkeme tavrı nasıl olmalıdır, nasıl bir direniş hattı

çizilmelidir, tavır bütünlüğü ne demektir, tutarlılık nasıl sağlanır sorularının cevapları, işgalde, şubede, mahkemede, cezaevinde verildi Dev-Genç tarafından. Saldırganlar böyle teşhir edilebilir, saldırılar böyle boşa çıkartılırdı... Bunları netleştirmek, gelenek oluşturmak bir sorumluluktur. Dev-Genç bu sorumluluğu yerine getirdi...

İşgalcilerin gözaltına alınması üzerine eylemler yapıldı:

28 Nisan akşamı, Saraçhane'de Dev-Genç tarafından korsan bir gösteri düzenlendi. Gösteriden sonra polis kordonuna karşı düzenli kortejler oluşturarak valiliğe doğru yürüyüşe geçildi. Polisin önlem almasına ve saldırgan tutumuna rağmen kortej kararlılıkla yürüyüşünü sürdürdü. Bu aynı zamanda 1 Mayıs'a da hazırlıktı kitleler için...

1 Mayıs '88

1 Mayıs nerede kutlanacaktı?

Gençliğin ve işçilerin gündemdeki tartışma konusu buydu. Reformistler, sendika ağaları, aydınlarla birlikte salonlara sığdırmaya çalıştı yılların özlemini... Birlik, mücadele, dayanışma günü, emeğin, emekçinin günü salonlara yakıştırdı onlara göre....

Tabi bu söylemlerinde iktidarın tehditlerinin de payı vardı. O dönem hükümette bulunan ANAP, 1 Mayıs'ı alanlarda kutlamak isteyenlere üst perdeden tehditler savuruyordu.

Devrimci Sol açısından 1 Mayıs'a, 1 Mayıs şhitlerine sahip çıkmak ayrı bir önem taşıyordu. Bu tehditler sahiplerine iade edilmeli, yasaklar dinlenmemeliydi... Devrimci Sol, kitleleri «*1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına!*» çağırdı... Öneri, dergi, sendika ve platformlarda tartışıldı. DKÖ'lere taşındı... Öneri, kitleleri, tartışmacıları canlandırdı.

İktidarın saldıracağı, polisin tehditlerinin katılımı düşüreceği kanısı hakimdi tartışmacılarda. Rektörlüğü işgal eden öğrenciler

dövülmüş, gözaltına alınmıştı. Buna rağmen Dev-Genç, Devrimci Sol'un çağrısına kitlesel bir katılımı cevap verdi.

1 Mayıs sabahı erken saatlerden itibaren **Galatasaray**'da, **İstiklal Caddesi**'nde aşağı yukarı dolaşanların, sayısı arttı. Yürüyenler, vitrinlere bakanlar... Hepsi kıpır kıpır heyecanlı. Sanki bir bayram gününün neşesi, canlılığı var insanlar üzerinde... Saatler ilerledikçe sıradışı hareketli bir kalabalık birikti caddede. Vitrinlere bakanlar, oyalananlar sessizce eklendiler birbirine... Dağınıklık yerini düzenli kortejlere bıraktı. «*Yaşasın 1 Mayıs!*» sloganı duyuldu. Nihayet beklenen an gelmişti. Yumruklar havada sloganlar atarak yürüdü 3000'in üzerindeki insan... Emegın bayramını yasaklara rağmen bildikleri, istedikleri gibi kutluyorlardı yıllar sonra... Fransız Konsolosluğu'na kadar ilerledi yürüyüşçüler. Binlerce polis konsolosluğun önünde yolu tutmuş bekliyorlardı. Siyasi iktidar tehditlerinin etkili olmadığını görmüş engellemek için binlerce polisle Taksim'i işgal etmişti.

Kortejin önünü kestiler... Kimsenin alana çıkamayacağını söylediler... «*Dağılın, zorluk çıkarmayın*» dediler. Ama başaramadılar. Kortej 1 Mayıs Alanı'na çıkmakta kararlıydı. Kortejin önünde Dev-Genç'liler vardı. Baskı, zulüm, kan bir kez daha yenilmek zorundaydı... Polis barikatını yarmak için göğüs göğüse bir çatışma başladı. Çatışma sokak sokak Tarlabası ve Sıraselviler'e yayıldı. Polis ateş açarak korteji dağıtırken yüzlerce kişi gözaltına alındı.

1 Mayıs '88, emegın gününün alanlarda kutlanması, 1 Mayıs'ın yasallaşması mücadelesinin ilk adımıydı...

Dev-Genç'in Grevlerle Dayanışması

Dev-Genç, öğrenci gençliğin mücadelesini geliştirirken emekçi sınıfların mücadelesiyle bütünleşmek için üzerine düşen görevleri yerine getirdi.

1987'de 12 Eylül karanlığını yırtan önemli işçi direnişlerinden NETAŞ ve Deri-İş grevlerinin geliştirilmesi için destek eylemleri düzenlendi. NETAŞ işçilerinin işten atılmalarına karşı yaptıkları yemekhane işgaline destek olarak yüzlerce öğrenciyi direniş alanına taşıdılar. Destek yürüyüşü yapıldıktan sonra sendikadan işçilerle sohbet toplantıları yapıldı...

Diğer bir direnişe, işçi sınıfına yeni bir ufuk kazandıran MİGROS Grevidir. DİH'in örgütlediği greve Dev-Genç korsan gösterilerle, grev ziyaretleriyle destek verdi. Grev kırıcılarına ve polis işbirlikçilerine karşı da suçlarına göre uyarı ve cezalandırma eylemleri yapıldı.

Yine aynı anlayışla İEET işçilerine karşı yürütülen ajan faaliyetini engellemek için devrimci şiddet eylemleri örgütledi, kitle gösterilerine katıldı, düzenledi, İETT işçilerine destek ziyaretlerinde bulundu. Bu kampanya içinde düzenlenen gösterilerden biri de Gümüşsuyu'ndaki Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği'nin önündeki gösteridir. Eylem, öğle saatlerinde Dev-Genç kitlesinin Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği'nin önüne gelmesiyle başladı. Eylemde cadde trafiğe kapatılıp ateşe verildi. «*İşçi Gençlik Elele Devrimci Mücadeleye!/ Dev-Genç*» imzalı pankartın açıldığı gösteride kuşlama yapıp sloganlar atılarak eylem bitirildi...

Dev-Genç Meclisi

'87-'88 Öğrenim yılı demokratik üniversite mücadelesinde ileri adımların atıldığı bir yıldır. Dev-Genç kendi örgütlenmelerini geliştirdi, belli bir kitlesellik yakaladı... Üniversitelerde artık tek tek Dev-Genç'lilerden değil, kitlesel bir güçten söz ediliyordu. Dev-Genç bulunduğu her birimde sürece damgasını vuran bir güce dönüştü.

Devrimci Gençlik, sürece daha iradi müdahalelerde bulunmak için iç örgütlülüğünü de geliştirdi. Bunun pratikteki

ifadesi '87-'88 öğrenim döneminde toplanan Dev-Genç Meclisi'ydi. '80 sonrası Dev-Genç örgütlenmesinin ilk organlarından biri olan Meclis, birimlerdeki Dev-Genç temsilcilerinden oluşturuldu. Meclis, okullarda akademik-demokratik mücadelenin önderliğini yapan Dev-Genç'lileri organize etme, kolektifleştirme konusunda iradiliği sağlıyordu.

Meclis, Dev-Genç'in öğrencilere yönelik politikalarının kavranması, geliştirilmesi ve politika üretilmesinin yanı sıra yeni Dev-Genç'lileri de eğiten bir okula dönüştü. Kitlelerin nabzını, ruh halini, beklentilerini, ihtiyaçlarını, mücadelenin sorunlarını kolektif bir tarzda ele alıp tartışan, çözüm üreten bir zemine dönüştü. Buradan çıkan politikalar gençliğe taşındı.

Grup YORUM; Dev-Genç'in İçinden Çıkmış, Halka Malolmuştur

Bir türküdür direniş... Akıp giden bir türkü gibi sarıp kucaklayan...

Türkü direniştir... Direniş gibi inançlı, direniş gibi güçlü.. Türkü de silahtır yeri geldiğinde... Kullanılabildiğinde bir ajitatörden daha etkili, ciltler dolu kitaptan daha öğretici...

Türkü söylüyordu gençler, kardeşlik, paylaşım, yaşama dair ne güzellik varsa türküye katmışlardı hepsini... Her forumları, her yürüyüşleri, her toplantıları bir türküyle başlar ya da biterdi.

Buradan doğdu Grup YORUM...

'84'de 4 Basın-Yayın öğrencisidirler. Seviyorlardı halkın türkülerini. Biri gitarını, biri bağlamasını almış kurmuştu gruplarını.

Türkü gibi kucakladı, türkü gibi yerleştiler gençlerin gönlüne.

Kurulduklarında netleşmiş bir dünya görüşleri, billurlaşmış bir devrim inancı, saf ve temiz kavga tutkusu yoktu belki ama

meydanlarda Dev-Genç'lilerle yan yana otura otura, Dev-Genç'in destanlaşan direnişini yaşaya yaşaya, şiirleşen kahramanlıklarını tanıya tanıya açıldı ufukları... Ne '80 öncesinin ajitator ozanlarından ne de sonrasının entellerinden olmadılar. Dev-Genç'ten öğrendikleri halk sevgisini, özgür vatan tutkusunu türküyce, marşa döktüler...

Bir misyonu yüklediler zamanla... Halkın, halk savaşının bestesini yaptılar. Kavganın tüm güzelliklerini taşıdılar müziklerine. «*Kavganın alevlidir rüzgarı...*» Bu türküyü onlar yaptı, türküdeki gibi tutuşa tutuşa kavganın aleviyle... Bir kar makinası oldular. Yolu açtılar, ardından yetiştirdi bir çok devrimci müzik grubu.

Grup YORUM okulunda yetişen kimileri YORUM'dan ayrıldı. Kimileri taklidini yapmaya çalıştılar. Ama Grup YORUM olamadı hiçbiri. Grup YORUM'u Grup YORUM yapan kültürüydü, yüklediği misyondur. Belki kuruldukları zamanki 4 insan yoktu ama Grup YORUM misyonunu sürdürüyordu...

Halka umudu taşıdılar dizeleriyle, dağlara sevdalandı insanlar YORUM'un türküleriyle... YORUM halk kurtuluş savaşının türküsü oldu sonra. Her direnişte, her eylemde, işçinin, memurun, kondulunun dilinde, gerillanın türküsündeydi artık...

Resim-6

6 Aralık 1988 İstanbul

TAYAD'ın düzenlediği "Tutsaklara Özgürlük Mitingi"nde Dev-Genç'liler de yerlerini aldı.

Resim-7

Ocak 1988 İstanbul

Devrimci Gençliğin Zamları Protesto eylemleri

Resim-8

17 Şubat 1988

Ankara Dev-Genç'in Filistin Gösterisi

4. BÖLÜM

'88-'89/ MERKEZİ DERNEK TARTIŞMALARI

- Genel Durum
- Temel Görev Gençliğin Merkezi Örgütlenmesinin Yaratılmasıdır
- Devrimci Gençlik Örgütlenmesini ve Meşruluğunu Geliştirir
- MEB «Öğrenci Gençlik Şûrası»nın Protesto Edilmesi
- Devrimci Sol Ana Dava Duruşmaları Bir Okuldu
- 1 Ağustos Genelgesi ve Tutsaklarla Dayanışma
- Maraş Katliamı'nın 10.Yılı
- Ankara'da Gözaltılara Karşı Tavır: Valilik Eylemi
- Zama Zulme Karşı Tek Yol Devrim Kampanyası
- Polis-İdare İşbirliğine Karşı Mücadele
- Anadolu'da Polis-Jandarma Terörü
- 16 Mart Katliamı Protestosu
- Eylem Sonrası Tartışmalar ve Anti Dev-Genç Bloku
- Dev-Genç 1 Mayıs Alanında
- M. Akif DALCI'nın Cenaze Töreni
- 1 Mayıs Hesaplaşması Üniversitelere Taşındı
- 1 Mayıs Mahkemelerinde Devrimci Tavır
- Polis Kulübelerinin Tahrip Edilmesi ve Oportünizmin İki Yüzü
- Akademik Sorunlara Karşı Mücadele Sürdü
- '89 Yaz Dönemi Çalışmaları

GENEL DURUM

Baharı vurdu takvimler...

Bahar yenilenmekti... Yeniden filiz sürmesiydi özlemlerin...

«**Bahar eylemleri**» dediler; yeniden filiz süren direnişlerinin adına.

Onbinlerce işçinin beklediği toplu sözleşme metinleri devletle sendikalar arasında gidip geliyordu. Görüşmeler tıkanı. Yürümedik gün bırakmadılar sokaklarda. Sayıları her gün biraz daha kalabalıklaşıyor, tepkileri biraz daha sertleşiyordu. Her yürüyüşte polisle kesişiyordu yolları... '89'un ilk aylarında başlayan bu süreç '91'in **Zonguldak Maden Grevi**'ne kadar devam etti...

Reformist sendikalar gönülsüzdüler direnişlerde. İşçilerin tabanda zorlaması sonucu eylem kararı alsalar da, yumuşatmaya çalıştılar öfkeyi... Görevlerinin başındaydı reformistler «*bıyıklarımızın yarısını keselim*» veya «*çıplak ayaklarla yürüyeelim... ama*» sonu belliydi cümlelerin: Öfkeniz devlete dönmessin! Görevleri; düzenle uzlaştırmak, radikalliği törpülemek, eylemlerin içini boşaltmaktı, başaramadılar. İşçi sınıfının devrimci dinamiklerinin önüne geçemediler. Bu dönem Devrimci İşçi Hareketi'nin işçi sınıfına yön verdiği, sınıf içinde daha ileri adımlar attığı bir dönemdi... İşçi sınıfı Devrimci

Hareketi ifade eden «*Haklıyız Kazanacağız!*» sloganını her gün daha fazla yükseltti eylemlerinde...

657, kölelikti memurlar için... Susmak, örgütlenememektir... «Grevli-Toplu Sözleşmeli» sendikal hakları için sokaklardaki yerlerini aldılar onlar da. Devrimci Memur Hareketi'nin yönlendirmesiyle sokaklara döküldü talepleri. Belediye memurları ve hemşireler arasında başlayan memur mücadelesi hızla gelişti. Toplumsal muhalefetin direniş odaklarından biri oldu memur direnişleri.

Özgür tutsakların günlüğünde direniş yazdı bir kez daha. Dönemin Adalet Bakanı Mehmet TOPAÇ'ın yayınladığı **1 Ağustos Genelgesi** ile Eskişehir tabutlukları açıldı. Faşizmin kirli kanlı elleri tutsakların özgürlüklerine uzandı yine... Direnilecekti, can bedeli savunulacaktı mevziler... Tutsakların yanı başındaydı devrimciler, gençler, emekçiler...

İşçi, memur, öğrenci gençliğin tepkileri **1 Mayıs '89'**da doruğa tırmandı... «*1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız*» diye Taksim'e döndü yüzler... Taksim yine fethedilecekti emeğin kanıyla. Akan kan özgürlüğün ve kurtuluşun adını yazacaktı sokaklara...

Öğrenci gençlik örgütlenme alanına yönelik politikalar üretirken toplumsal görevlerini de ihmal etmedi... Emekçi sınıflara destek verdi, güç kazandırdı... Fabrika önlerinde gösteriler, bildiri dağıtımı, pankart asmalar, servis araçlarında, işyerlerinin yemekhanelerinde yapılan konuşmalar Dev-Genç'in destek, dayanışma eylemliliklerindendir.

Gençlik alanına yönelik olarak: «*Doğru kitleselleştik ama yeterli değil, önümüzde aşılması gereken engeller var*» dedi Dev-Genç. «*Merkezi bir örgütlenme yaratmalı, sol provokasyonları da, faşist saldırıları da durdurmalıyız. Varolanlarla yetinemeyiz.*»

Temel Görev Gençliğin Merkezi Örgütlenmesinin Yaratılmasıdır

Gençlik mücadelesi '85'ten bu yana önemli bir mesafe katetmişti... Kitleleşmiş, radikalleşmişti. Ancak oportünizmin eylem kırılcılığına hatta ihbarcılığa kadar varan sabotör tavırları iktidarın saldırılarıyla birleşti... Bundan dolayı gençlik mücadelesini kucaklayacak ilkeli bir birlik ve güçlü bir örgütlülük yaratılamadı... 14 Nisan Direnişleri, 28 Nisan Rektörlük İşgali'yle yakalanan dinamik, toplumsal muhalefetin içinde yer almalı, ortak bir programın parçası olarak devrimci mücadelenin halkası haline gelmeliydi... Bu da merkezi bir örgütlenmenin yaratılmasını zorunlu kılıyordu...

Gençlik tamamen örgütsüz müydü? '85'ten bu yana geliştirilen mücadele örgütlenmeye hiç mi bir şey kazandırmamıştı?

Tümüyle örgütsüz değillerdi tabii... Birim dernekleri, İÖDP, AÖDP gibi il düzeyinde, TÖDP gibi ülke düzeyinde «eylem birliği» platformları vardı. Ancak oportünizmin marifetiyle platformlar işlevsiz hale getirildi. Platform toplantıları bitmek tükenmek bilmez tartışmalara, parmak hesaplarına, tekke çıkarlarına hizmet eden işlevsiz zeminlere dönüştüler. Oportünizmin bir konuda oy çoğunluğu varsa «*tartışmaya gerek yok*»tu... Oylama biter, eylem kararı engellenirdi hemencecik. «Öyle fazla radikal olmanın ne gereği vardı sanki.» Yok eğer oy çoğunluğu sağlanamamışsa platformdan karar çıkartmak deveye hendek atlatmaktan zordu. Yok «*kitle ürker*», yok «*zaman erken*», şu «politik», şu «gençliğe aykırı» gerekçeleri arka arkaya sıralanırdı. «İlke», «Tüzük» gibi kavramlarsa oportünizmin karabasanydı adeta. Devrimci Gençlik ne zaman «ilke»den, «tüzük»ten söz etse allak bullak oluyordu ortalık... Çünkü ilkeli, kurallı bir birlik «eylem kırılcılığını», «mücadele kaçkınılığını» engelleyecek, programı-tüzüğü olan örgütlülüklerde «sözden dönülemeyecek», «kaosa düşülmeyecekti»...

Artık mücadeleye çekilen setti mevcut Öğrenci Dernekleri Platformları; platformlarda karar almak sinekten yağ çıkarmaya benzedi iyice. Bu yapılarla değil ileriye doğru bir adım atmak mücadele gittikçe güçleşiyordu. Platformlar, dolayısıyla birim dernekler işlevsizleştirildi... '89'a kadar mücadelenin önünü açma noktasında öncülük eden İÖDP ve TÖDP artık «eski»mişti... Mücadele ilerlerken platformlar geride kaldı. Gençliğin yeni dinamiklere ihtiyacı vardı...

Eskiyeenler atılmalıydı...

Dev-Genç kararlıydı, eskiyeeni kaldırıp atacak, tıkanıklığı aşacaktı...

Birim derneklerin önünde yasal engeller de vardı. Dernekler yasal anlamda tüzel kişiliklerini bir türlü kazanamıyor, yasallaşanlar hızla kapatılıyordu. İktidar, öğrenci derneklerini tasfiye etmeye çalışıyordu... İktidara güçlü bir araçla cevap verilmeliydi. **Merkezi Öğrenci Gençlik Derneği (MÖGD)** tasfiye planlarını boşa çıkaracak, federasyonlaşmaya giden yolu kısaltacaktı. Yasal olarak derneklerin federasyonlaşması Bakanlar Kurulu Kararı'na bırakılmıştı. Federasyonlaşmanın kistası; «kamu yararına» olmaktı. Yani iktidar diyordu ki öğrenci dernekleri kamu yararına değildir, o yüzden federasyonlaşamaz... Devlet güçlü bir örgütlülükten, federasyondan korkuyordu açıkçası.

Bu engel aşılmalı, güçlü bir gençlik hareketi ve örgütlülük yaratılmalıydı. Bu da birim derneklerin canlı, programlı çalışmaları, idareler karşısında temsil hakları, birimler arası koordinasyon kurulmasıyla olanaklıydı. «İlke» tartışmalarına bir nokta konulmalıydı artık.

Demokratik merkezîyetçiliği benimseyen, **anti-faşist, anti-emperyalist tüm anlayışlara MÖGD'yi yaratmak için şu önerilerde bulundu Dev-Genç:**

«1- Daha önce Dernekler Platformunca benimsenen temel kıstaslar gözönüne alınarak, Türkiye Dernekler Platformu toplanmalı,

2- Platformun temel sorunu ve tek gündem maddesi merkezi örgütlenme olmalı,

3- Gereksiz polemiklerle zaman yitirilmeden pratik adımlar atılmalıdır.»

Dev-Genç, MÖGD'yi kurmaya kararlıdır. MÖGD'ye kadar olan süreçte tüm örgütlülüklerin içinde yer alması, İÖDP'de, AÖDP'de, TÖDP'de adeta arkalarından iterek iş yaptırmıştı. Oportünizmin tüm engellerine rağmen mücadeleyi geliştiren kararlar çıkartmayı başarmıştı...

Dev-Genç Örgütlenmesini, Meşruluğunu Geliştirdi

Büyük bir patlama sesiyle açıldı pankart kantinin ortasında. Kantin, İÜ Edebiyat Fakültesi kantiniydi. Öğrencilerin kalabalık olduğu saatte ses bombalı pankartı asanlar ise eski DY Dergisi taraftarlarıydı... Bombanın patlamasıyla insanlar panik halde sağa sola kaçışmaya başladılar. Çıglıklar birbirine karıştı... Canını kurtarmaya çalışan öğrenciler birbirlerini ezerek kantin çıkışına doğru kaçtı... Pankartın imzası Devrimci Gençlik'ti(!) Kantindeki Dev-Genç'lilerden biri: «Arkadaşlar sakin olun paniğe gerek yok, birbirinizi ezmeyin» diye seslendi. Kitle sakinleşti. Panik yerini öfkeye bıraktı yavaş yavaş. Öğrencilerin tepkileri Dev-Genç'lilere yöneldi... Kitleyi yatıştıran Dev-Genç'li kendinden emin, örgütünün eylem çizgisinden emin, olgunlukla karşıladı tepkileri.

«Sakin olun arkadaşlar, korkmaya gerek yok, meseleyi açıklığa kavuşturacağız şimdi...» Sonra, Dev-Genç'in eylem çizgisini, halka zarar vermeme ilkesini, pankartı asanların Dev-Genç'in adını kullanmak isteyen «eski zaman fırsatçıları» olduğunu

anlattı sabırla... Her büyük ismin kötü taklitleri olmaz mıydı, bu da orijinalinin değer ve büyüklüğüne zerre kadar yaklaşamayan kötü bir taklitti işte... Kitle yatıştı... Kitleyi yatıştıran Dev-Genç'li **A. Rıza KURT**'tu.

Dev-Genç ve Dev-Genç'liler bir yandan Dev-Genç imzasını meşrulaştırırken bir yandan da imzanın taklitlerine karşı savaş açtılar. İşçi, memur eylemlerinde Dev-Genç pankartları dalgalandı... Okul duvarlarını Dev-Genç imzalı afişler, dövizler, pullar kapladı... Korsanlarda, yürüyüşlerde «**Dev-Genç olarak**» diye başlayan açıklamalar yapıldı... Derneklerde, platformlarda, forumlarda, toplantılarda «**biz Dev-Genç'liler olarak diyoruz ki...**» diye başlayan cümlelere alıştı kitleler. Öyle ki beyinlerde, gözlerde, dillerde Dev-Genç adı gündelik kelimelerden biri olarak yakınlaştı, tanıdık ve güvenilir bir dost gibi anılmaya başlandı...

Oportünist gruplardan kimileri Dev-Genç'in kazandığı prestijden rahatsız, kendilerine ait olduğunu iddia ettiler imzanın. «Dev-Genç tarihsel mirasımızdır bizim» dediler, savurgan mirasyedi havalarında. Ve sorumsuzca harcamaya kalktılar Dev-Genç'in nice bedellerle yarattıklarını... «Geçmiş zaman fırsatçıları»na şans tanımadı Dev-Genç.

Miras, geleneği yaratanların, geleneğe sahip çıkanların, geleneğe layık olanlarındı... Miras, Devrimci Hareket'indi, Devrimci Gençlik'indi... Dev-Genç, geleneği ve tarihini; kirletmeye kalkanları teşhir etti...

Dev-Genç adını, imzasını meşrulaştırırken örgütlenmelerini ileri taşıdı. Bu öğrenim döneminde Dev-Genç Meclisi'nden sonra bir adım daha atarak Bölge Komiteleri'ni oluşturdu. İstanbul 5 bölgeye ayrıldı. Her bölge bir komiteye bağlandı, faaliyetler komiteler aracılığıyla programlandı.

1- Aksaray Bölgesi (Kampüs dışı ve Avcılar)

2- Beyazıt Bölgesi (Merkez Kampüs ve çevresindeki fakülteler)

3- Anadolu Yakası Bölgesi

4- İTÜ Bölgesi

5- Beşiktaş-Yıldız Bölgesi

Bölge Komiteleri birim fakültelerden gelen Dev-Genç temsilcilerinden oluşturularak Dev-Genç Alan Örgütlenmesi güçlendirildi.

MEB «Öğrenci Şurası»nın Protesto Edilmesi

'88 Ekim'inde, ANAP'ın Milli Eğitim Bakanı Avni AKYOL'un özel çabaları ile «Gençlik Şûrası» düzenlendi. Günlerce «*Gençliğin Sorunları ve Çözüm Yolları*», «*Gençliğin Sahip Olması Gereken Kimlik ve Değerler*», «*Eğitimin Niteliği*» gibi temel konularda gençliğe söz hakkı verileceğinin propagandası yapıldı.

Durup dururken niyeydi bu Şûra?

Gençlik 12 Eylül kurallarına, 12 Eylül'ün generallerine sadakat yeminleri eden ANAP'a rağmen örgütleniyordu. Öğrenci örgütleri büyük şehirlerden Anadolu'ya taşmıştı çoktan... Konuşuyor, konuşturuyor, tartışıyor, tartıştırıyordu. 12 Eylül'ün «uysallaştırılmış» gençlik anlayışına alternatifler sunuyor, alternatifler yaratıyordu. ANAP memnun değildi bu durumdan. Öyle ya «Tek tip bir gençlik» üzerine söz vermiş, bağlılık yemini etmişti. Hissetmeyen, düşünmeyen, üretmeyen öğrenciler yaratacaklardı... Oysa gençler her fırsatta konuşmayı alışkanlık haline getirmişler, her sokağı yürüyüş alanına çevirmişlerdi. Hele o dernek binaları... «Söz», «Karar», «Örgütlenme» hakkı diye tutturmuşlardı...

İşte Gençlik Şûrası, buyurun konuşun. Ama bir şartla; sınırları aşmayın sakın ola. Herkese açık şûramız ama bizim tarafımızdan seçilecek katılanlar ve konuşmacılarımız...

Gençlik Şûrası'na kimler katılabilirdi peki?

Cevabı belliydi aslında. Halk arasında bir söz vardır ya «Sen, ben, bizim oğlan» misali Gençlik Şûrası da böyle olacaktı. Siyasi iktidar diyordu ki; *liselerden, üniversitelerden seçilen, okul idareleriyle uyumlu, uysallaşmış, Atatürkçü öğrenciler özel olarak davet edilecek. Gençler adına söz hakkını bu «seçilmiş» gençler kullanacaklar...* Asıl konuşmacılar ise, Türk-İslam Sentezi'nin faşist ideologları, YÖK profesörleri, psikolojik savaş uzmanlarıydı...

Nelerden söz edilecek, neler anlatılacaktı?

Gençliğin devrimcilerden uzak tutulmasının yolları anlatılacaktı tabiki. Genç kuşaklar nasıl apolitikleştirilir, hafızalar nasıl silinir, otomatlaşmış, duyarsız, köşe dönmekten başka bir şey düşünmeyen tek tipleşmiş öğrenciler nasıl yaratılır... Tartışılacak olanlar bunlardı.

Dev-Genç, gözlerinin içine bakarak pişkince tezgahlanan bu oyuna karşı «**Sahte Şûraya Hayır!**» şiarıyla AÖDP'yi topladı... Şûrayı protesto etme önerisi getirdi platforma. Öneri kabul edildi...

İktidar Şûra kürsüsünü gençliğe kapatmıştı. Çünkü gençlikten korkuyorlardı... Gençlik, iktidarın oyununu bozmak için Şûra'nın ilk gününü, **27 Ekim '88'i** seçti... Herhangi bir engelle karşılaşmamak için 3'erli, 4'erli gruplar halinde salona girdiler... İzleyicilerin olduğu tribünlerde aynı bölgede toplandılar... Hepsi kavgaya hazır, yerlerini almışlardı...

Açılış protokolünün ardından söz, gençlik temsilcilerine(!) verildi. Bir alkış koptu salondan. Bunu hesaplamamışlardı. Davetsiz misafirler, istenmeyenler, devrimciler toplantıyı baltalamışlardı. Yüzlerce genç öğrencinin alkış tufanında sesi boğuldu gençlik temsilcisinin(!) Alkışlar kesilirken «*söz istiyoruz, şimdi söz sırası bizim*» diye başladı konuşmasına dernekleri temsil eden öğrenci. «*Siz bizim adımıza konuşamazsınız...*» diye devam etti. Söz haklarının gaspedildiğini, iktidarın ikiyüzlülüğünü,

Şûra'nın bir aldatmaca olduğunu haykırdı yüzlerine. «*Asıl söz hakkı bizindir, çünkü geleceğimizi tartışacak olan da geleceğimiz hakkında karar verecek olan da biziz*» derken «**Söz, Karar, Örgütlenme Hakkımız Engellenemez!**», «**Sabte Şûraya Hayır!**» sloganları yükseldi izleyici sıralarından. Yine onlar konuşmuştu işte... M.E. Bakanı Avni AKYOL'un, bakanlık yetkililerinin, YÖK temsilcilerinin, rektörlerin, dekanların, bürokratların yüzünde bir tokat gibi patladı sloganlar... Oyun bozulmuş, planları suya düşmüştü...

Çareyi polisin teröründe aradılar yine. Yüzlerce öğrenci coplanarak, yerlerde sürüklenerek, kafaları gözleri kırılarak salondan çıkarıldılar. Bu tabloyla bile son sözü gençlik söyledi. Gündemde Şûra haberleri değil, gençliğin iktidarın oyununu altüst etmesi yer aldı. Demokrat maskeli ANAP'ın faşist yüzü bir kez daha açığa çıktı...

Devrimci Sol Ana Davası Duruşmaları Bir Okuldu

Her cuma yola düştü Dev-Genç'liler.

Her cuma büyük bir heyecan ve coşkuyla doldurdular sıraları.

27 Ekim '88'den sonra her hafta sabırsızlıkla beklediler cumaları...

Tarihi öğreniyorlardı, geçmişlerini ve geleceklerini tartışıyorlardı... Bugüne dek hiçbir derse böyle istekle girmediler, bu kadar açlık çekmediler öğrenmeye karşı...

Okulları Metris Baştabya Devrimci Sol Ana Davası'ydı...

Sinan KUKUL, **Şaban ŞEN** gibi '80 öncesinin Dev-Genç'lileriydi öğretmenleri... Direnişlerin, Ölüm Orucu'nun ardından 46 sanığın imzaladığı 1573 sayfalık ortak savunmaya gelmişti sıra. Şimdi yargılayacak, suçluları mahkum edeceklerdi. Ortak savunma **Devrimci Sol Önderi Dursun KARATAŞ**'ın

«*Haklıyız Kazanacağız*» sözlerini okumasıyla başladı... O andan itibaren hiç kaçırmadılar dersleri. Gün boyu, Türkiye Devriminin Yolu, Dev-Genç Tarihi, Emperyalizm, Faşizm... Devrime, devrimciliğe dair ne varsa tartıştılar. «*Haklıyız Kazanacağız!*» şiarı Baştabya'dan Anadolu'ya kadar ulaştı...

Sadece Dev-Genç'liler değil DSG'liler, TAYAD'lılar, işçiler, memurlar da girdiler bu derslere. Sadece İstanbul'dakiler değil, Anadolu'daki yüzlerce ilerici-demokrat dinlemeye geldiler... Aralarda tutsaklarla tartışabilmek için fırsatlar yakaladılar, fırsatlar yarattılar. Ufukları genişlemiş olarak çıktılar duruşma salonundan. Öğrendiklerini geliştirdiler, öğrettiler... Her cuma bir sonrakine daha kalabalık gelme sözü vererek ayrıldılar mahkemeden...

Ankara Dev-Genç farklı şekillerde değerlendirdi Ana Dava duruşmalarını... Duruşmalara grup grup insan getirdiler. Aynı insanlara birde Ankara Mamak Sıkıyönetim Mahkemesi'nde süren Devrimci Yol davasını izlettiler...

Neden mi?

Çünkü farklı bir kitleydi Ankara Dev-Genç'in kitlesi...

Yıllardır öğrenci eylemlerinde Dev-Genç'lilerin yanında tavır alıpta kendisine Dev-Genç'li diyemeyen bir kitleydi. Anneleri-babaları, akrabaları Devrimci Yol'cu olduğu için Devrimci Yol'dan vazgeçemiyor, tereddüt ediyor, bir gün çıkıp geleceğini umarak bekliyorlardı DY'lileri... Onlarca genç öğrencinin bu kararsızlıktan kurtulması gerekiyordu. Bunun yolu beklediklerinin ne olduğunu, nerede olduğunu göstermekti...

Ankara **Mamak**... İstanbul **Metris** Baştabya...

Birbirine alabildiğine ırak, birbirinden alabildiğine farklı iki dünya, iki farklı tavır, iki farklı ruh hali...

Birinde direnişler, Ö.O.'ları, kavgalar, çatışmalar, devrim-sosyalizm...

Diğerinde teslimiyet, yılgınlık, uzlaşma, reddedilen geçmiş...

İki farklı siyasi tavrı gördü, öğrendi izleyenler. Devrimci Sol Ana Davası'nda duruşma salonları 12 Eylül faşizminin yargılandığı kürsülere dönerken, az ceza almanın hesaplarıyla savundular kendilerini Mamak'takiler. Siyasi literatüre *Mamaklaşma* olarak kazıdıkları teslimiyetin adını duruşmalara da taşıdılar aynı biçimde onlar. Tarihi anlatan devrimciler değil tarihi izleyen demokrat gazetecilerdi artık... Yüzlerce insanın uğruna şehit düştüğü inançlar, umutlar, eylemler inkar edildi bir bir. «Biz aslında...» diye başlayan cümlelerle hesap sormaktan, taraf olmaktan uzak bir tavidir sergiledikleri...

Oysa Metris Baştabya'da «*Biz ne söylediysek yaptık, ne yaptırırsak savunduk*» diyerek tarihlerini, mücadelelerini savundu Devrimci Sol'cu tutsaklar. Hesap sordular, suçluları açıkladılar...

İki farklı önderlik gördü izleyenler; Türkiye halklarının bağımsızlık savaşını yönlendirenler, adalet talebine cevap verenler. Ne ceza alma korkusu, ne can kaygısı vardı sözlerinde. Her kelimesinde, açıkladıkları her isimde faşistler korkulu düşler gördüler. Bir yanda direnişin sesi, bir yanda teslimiyetin acizliği...

Netleşti gençler. Ne uzun teorik tartışmalar, ne ayrıntılı açıklamalar, herşey çok açıldı. Saflarını belirlediler. Öğrencileri oldular Baştabya'daki duruşmaların.

1 Ağustos Genelgesi Ve Tutsaklarla Dayanışma

Faşizm devrimci tutsakları teslim alma hayalinden hiç vazgeçmedi.

Her fırsatta yeni programlar hazırladı, yeni yöntemler üretti. Bazen «*tutuklu ve hükümlüler gayri insani şartlarda yaşıyorlar, şartları düzelterek*» türünden şirin demagojilerle başlattılar

saldırılarını, bazen «devlet elden gidiyor» feryadıyla, bazen de «*çağdaş standartların gerisinde hapisanelerimiz. Avrupa, Amerikan tipi hücrelerle cezaevlerini ıslah edeceğiz*» dediler... İslah etmek istedikleri devrimci mücadele, devrimci kimlik, devrimci düşünceydi...

Dönemin Adalet Bakanı Mehmet TOPAÇ «1 Ağustos Genelgesi»yle birlikte Eskişehir tabutluklarının hizmete girdiğini açıkladı. Tutsakların kalabalık koğuşlarda yaşamasının sağlıksızlığını, tek kişilik hücrelerde konfor içinde yaşayacaklarını söyledi... Gülümsüyor, vaadlerde bulunuyor, kandırmaya çalışıyordu. Olmadı, baktı ki sağdan soldan tepkiler yükseliyor, baktı ki «*konforlu hücrelere*», «*tabutluk*» deniyor, «*gönüllü gitmezlerse zorla götüreceğiz, her şey mahkumların iyiliği için*» demeyi ihmal etmedi.

Peş peşe açlık grevleri açıklandı hapisanelerden... Tabutluklar anlatıldı, faşizmin katliamcı yüzü teşhir edildi... Bu saldırı sadece tutsaklara değil halka yönelik bir saldırıydı... Yıllar sonra DHKP-C savaşçıları tarafından cezalandırılacak olan M. TOPAÇ'a «*tabutlukların kendi mezarı olacağı*» karşılığı verildi. İki yurtsever tutsağın sevk sırasında şehit düştüğü 1 Ağustos saldırısı devrimci ira- denin gücü ve emekçi kitlelerin tepkisi sonucu boşa çıkarıldı...

Gençlik, tutsakları ve 1 Ağustos direnişini sahiplendi.

Dev-Genç, İstanbul'da İÖDP'ye bir dizi eylemlilik önerdi. Öneriler tutsaklara verilecek destek bir kampanya biçiminde örgütlendi. Önce ajitasyon ve propaganda faaliyetleri ile başlayacak, sonra destek açlık grevi yapacaklardı. Kampanyayı kitlesel bir yürüyüşle sonuçlandıracaklardı...

Okullarda afişler, peş peşe yapılan forumlarla 1 Ağustos Genelgesi'nin devrimci tutsaklar nezdinde mücadeleye, mücadele edilerek kazanılan haklara yönelik bir saldırı olduğu anlatıldı. Sonra tutsaklarla birlikte açlığa yatırıldı bedenler.

Duvarların içinde ve duvarların dışında birlikte atıyordu nabızlar... Destek açlık grevi merkez kampüslerde başladı. Gündüzleri okullarda, geceleri Zeytin- burnu Halkevi'nde sürdürüldü. Eylemin bitirilme yeri olarak İstanbul DGM'nin önü seçildi. Ancak polis Gülhane Parkı ve DGM arasındaki yolu kesti, geçişi engelledi. Bunun üzerine açlık grevciler «*1 Ağustos Genelgesine Hayır!*» sloganlarıyla Sirkeci'ye kadar yürüdüler...

Kampanyanın son eylemi kitlesel bir protesto yürüyüşüydü. Ama yürüyüş kararını almak hiç kolay olmadı. Oportünist sol öneriye itiraz ediyordu neredeyse. Önce eylemin nerede yapılacağı, sonra hangi sloganların atılacağı tartışıldı uzun uzun. Tartışmada öne çıkan grup sonrasının legal partisi EMEP'e dönüşecek olan TDKP/GKB'ydi.

Bu çevre, **Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!** sloganına itiraz etti. «*Bu slogan Dev-Genç'in sloganıdır, biz atmıyoruz, atılmasına izin vermiyoruz*» diye gerekçelendirdiler muhalefetlerini... Dev-Genç bu sloganı geri çekti. Yürüyüş gençliğin ortak tepkisinin ifadesi olacaktı. O halde slogan tartışmasıyla eylemin önünü tıkamak anlamsızdı... «*Bu sloganı atmak zorunda değilsiniz*» dediler oportünistlere... İki gün tartışıldıktan sonra nihayet ortak sloganlar belirlendi.

Eylem saatinde 500'e yakın öğrenci, Kadıköy Söğütözü'nden Altıyol'a doğru yürüyüşe geçti. Önde dernekler imzalı bir pankartla sloganlar atarak ilerledi kalabalık. Birden bir grup insan öne fırladı. Yeni bir pankartı kitlenin tam önünde açtılar. Pankart TDKP/GKB imzalıydı. Kitle yürüyüşünü sürdürürken bu kez omuzlar üzerinde GKB'nin sorumlu insanlarından biri yükseldi. «...İleride polis var, sakın olun, panik yapmayın» diye seslendi yürüyüşçülere. Sonra omuzlardan inip kaçmaya başladı. Eylem disiplini bozuldu, kitle dağıldı. GKB'lileri bu kadar korkutan şey ise her zaman Altıyol'da bekleyen bir polis otosuydu...

Eylem amacına ulaşmadan bitti... Şu eylem Dev-Genç'indir, şu slogan Dev-Genç'e aittir tartışmalarıyla eylem öncesi günlerce ortalığı bulandıran GKB'liler, kendilerine yakışanı yaptılar sonuçta. Kitlenin önünden kaçtılar... Sonrasında imzalı pankart açmalarını eleştiren Dev-Genç'lilere «*Eylemde birlik, ajitasyon-propaganda da serbestlik*» diyerek büyük bir pişkinlikle perspektif sunmaya kalktılar... Kitleyi korkutmalarını «*komünistler herşeye müdahale eder*» diye açıkladılar. Kaçmalarını ise «*...komünistlerin yöneticilerinin düşmanın eline geçmemesi gerektiği*» biçiminde açıkladılar. «Komünist»lerin kitaplarında bolca bulunan bozgunculuk, sığılık kelimelerinin yanına pişkinlik de eklendi böylece.

Bu ahlaksız tavır daha sonraki yıllarda GKB'nin sıkça kullandığı bir yöntem olarak bela olacaktı devrimcilerin başına...

Topkapı Korsanı

«*Dev-Genç yaktı, Dev-Sol Bombaladı*»... böyle yazdı eylemleri gazeteler.

Akşam saatleri... Minibüsler, otobüsler tıklım tıklım. Yolun iki tarafına benzin döküp tutuşturdular. Cadde alev alev tutuştu. Bir şöför, minübüsünü alevlerin üzerine sürdü. Dev-Genç'lilerden biri caddeninin ortasına fırladı. «*Dur geçemezsin, beni çiğnemedi...*» araç durdu, trafik durdu, zaman durdu... Bariyerlere pankart asılırken «*1 Ağustos Genelgesi Kaldırılsın! Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!*» sloganları duyuldu. Alevlerin içine yerleştirilen hapishane maketi yakıldı, bildiriler dağıtıldı. Topkapı Dev-Genç'lilerin alevleriyle aydınlandı... Aynı gün Devrimci Sol savaşçıları da devlet kurumlarını bombalayarak tahrip ettiler. Slogan aynıydı: «*1 Ağustos Genelgesi Kaldırılsın!*»...

Topkapı Korsanı'nın eylemcileri İstanbul Dev-Genç'lilerdi. Eylem yerine beşer beşer geldiler, eylem sonrası beşer beşer

ayrıldılar eylem yerinden. Her ekibin bir sorumlusu vardı. Eylem öncesi, eyleme katılacaklara eylemin amacını ve hedefini anlattı her grup sorumlusu. Eylem saatini ve yerini sadece onlar biliyordu. Hem yenileri eğitecekler hem de eylemi gerçekleştireceklerdi.

Ertesi gün gazetelerde «Militan Dev-Genç'liler» haberlerini okuduklarında gurur duydular eylemleriyle.

Bu gururu duyanlardan biri de sözü edilen militan Dev-Genç'lilerden Yücel MARAL'dı. Sonrasında daha pek çok eylemin gurur ve coşkusunu yaşadı ilk eylemindeki gibi... Gerçek bir militandı O... O, militan coşkusunu üniversitelerden kırlara, dağlara taşıdı... Devrimci Sol Gerillası olarak '93'te Karadeniz dağlarında şehit düşene kadar aynı heyecan, aynı gururla doldu yüreği...

Konya SHP İşgali

İktidar tutsakların sesini boğmaya çalıştıkça daha güçlü yükseldi sesler. Zindan duvarlarını aştı, sokakları, meydanları kucakladı. İstanbul, Ankara, Konya... dalga dalga yayıldı direnişin sesi.

Dev-Genç'liler, Konya'da ulaşabildikleri duyarlı kesimleri de yanlarına alarak 23 Aralık'ta SHP İl Merkezi'nde açlık grevine başladılar. SHP İl Merkezi, daha ilk günden ziyaretçilerle doldu taşı. O güne kadar görmedikleri yüzleri gördü SHP'liler. İşçiler, memurlar, gençler...

«Çıkarın bunları dışarı» dedi polis SHP'li yöneticilere... Tedirgin olmuşlardı. Böyle bir sahiplenme, böyle bir destek beklemiyorlardı...

«Açlık grevi de bir şiddet eylemidir, biz şiddeti onaylamıyoruz» dedi SHP yöneticileri. «Biz açlık grevine karşıyız, burayı boşaltın, dışarı çıkın» dediler aldıkları talimat gereği...

«Hayır, çıkarabiliyorsanız siz çıkarın» oldu Dev-Genç'lilerin cevabı... Dev-Genç'in meydan okuyan sesi Sait EROL'du...

Barikat kuruldu, SHP İl Merkezi işgal edildi. İçerde direnişçilerin marşları, türküleri, dışarda polis ablukası, 24 saatini doldurdu direniş.

SHP muhalefette. «Halkçı» olduklarını söyleyerek oy avcılığı yaptılar mitinglerde. ANAP'ın politikalarını eleştirirken «halkın yanında, halkı kucaklayan» parti olduğunu ilan eden SHP, böylesi durumlarda çok çabuk gösterdi gerçek yüzünü. Karşılarında halkı gördüklerinde akıllarına gelen, baskı ve şiddetti...

24 saat beklediler. Ertesi gün, 24 Aralık Maraş Katliamı'nın yıldönümüydü. Ya daha büyürse öfke, daha çoğalırsa kalabalık... Genel Merkezin onayıyla operasyon kararı alındı.

24 Aralık'ta tıpkı Maraş'ta olduğu gibi saldırdı faşistler. Barikatta dişe diş bir döğüş yaşandı. Polis saldırdı. Saldırıyor tıpkı demir parmaklıların ardındaki tutsaklar gibi çatışarak karşıladı direnişçiler. Barikadın dışında kalanlar, sokaktan destek verdi. Barikadın ardındakiler hapistekiler için, binanın dışındakiler, barikattakiler için direndi... Sloganlar, tepkiler öfkeye dönüştü. Polisin saldırısını protesto edenler yolu trafiğe kapadılar. Caddeyi işgal ederek polisin çekilmesini istediler. Barikatlar parçalandı, direnişçiler zorla işkencehanelere götürülürken yeni bir açlık grevi direnişi örgütlendi. Katılım kitlesel, coşku dorukta, faşistlere karşılık verdiler...

Barikadın ardında, çatışanların başındaki Dev-Genç'li Sait EROL'du yine... Militan, önder, yol göstericiydi Sait. AG'nin başlatılmasında, işgalde, barikatta, çatışmada ilk adımı atıp herkesi peşinden sürükledi. Dosttu, yoldaştı, savaşan, savaştırandı. Örnek ve önder tavrını 16 kişiyle birlikte olduğu şubeye de taşıdı. Zayıf düşenlere müdehale ederek, olumsuzlukları engelledi. Mahkemeye çıktıklarında 12 kişi tutuklandı. Tutuklananlar AG'yi hapishanede de sürdürdüler...

Sait EROL'un kişiliğinde öne çıkan, önder ve inatçı kimlik Dev-Genç kimliğiydi... Dev-Genç demek, zor koşullarda öne

çıkmaq, sahiplenmek, el uzatmaq, geliştirmek, gelişmek demekti. Dev-Genç güven duymaq, güven vermek demekti Sait için...

Sait EROL, Konya Dev-Genç'i yaratan insanlardan biriydi. 1990 Haziran'ında bir trafik kazasında şebit düşene kadar örnek bir devrimci, militan bir Dev-Genç'li olarak mücadele etti...

Maraş Katliamı'nın 10. Yıldönümü

Sivil-faşist hareket, o yıllarda henüz sistemli ve aktif olarak gençlik hareketinin karşısında yer almasa da, gençlik örgütlenmesinin zayıf olduğu küçük illerde gözdağı niteliğinde saldırılarla gündeme girmeye çalışıyordu.

Sivil-faşist hareketin '80 öncesi olduğu gibi yeniden devreye sokulacağı günü beklerken örgütlenmesine hız vermesi, gençliğı de bu noktada tavır almaya itti. Sivil-faşistler gelecekteki saldırıları için hazırlanırken Devrimci Gençlik'te Maraş Katliamı'nın yıldönümü olan 24 Aralık'ta bir dizi eylemlilikle gençliğin dikkatini bu noktaya çekti ve örgütlenme çağrısı yaptı.

Harekete geçirebildiğı durumlarda diğeri Sol'la, geçiremediğı durumlarda yalnız başına bu kampanyayı sürdürdü. Afişler, duvar gazeteleri, forumlar vb. ile süren kampanya başta **İstanbul, Ankara, İzmir, Adana** olmak üzere birçok ilde gerçekleştirildi.

Ankara **Gazi Üniversitesi**, Ankara Üniversitesi **Cebeci** ve **Beytepe** kampüslerinde anma törenleri düzenlendi... 20-24 Aralık tarihleri arasında AÖDP ile yapılan etkinliklerin yanı sıra 24 Aralık'ta Beytepe Kampüsü'nde Devrimci Gençlik kitlesel bir gösteri ile Maraş Katliamı'nı protesto etti. Kütüphane önünde yapılan gösteriye jandarma müdahale edemedi.

Devrimci Sol Güçler de kampanyaya bir panelle katılmak istedi. Bunun üzerine Ankara TAYAD ve Devrimci Gençlik,

25 Aralık için panel, başvurusu yaptılar. Panel, son günde yasaklandı ve panele gelen insanlar gözaltına alındı. Panelin fiilen engellenmesine Devrimci Gençlik anında tavır geliştirdi. Ve panelin yapılacağı **Demirtepe**, Devrimci Gençliğin sokak gösterisine tanık oldu.

Ankara'da Gözaltılara Karşı Tavır: Valilik Eylemi

Ankara'da gözaltılar yoğunlaştı... Düşman, gözaltılarla sindirmeye çalışıyordu kitleleri. DAL fobisi oluşsun, işkence, baskı, terör ile kitleler yılsın istiyordu. 25 Aralık panelinden önce yaşanan gözaltılar da bu amaçlıydı.

Ankara Dev-Genç, düşmanın yıldırma çabalarını boşa çıkartmak için bir tartışma başlattı. Alınacak tavır cüretli olmalıydı, gözaltındakiler yalnız bırakılmayıp sahiplenilmeli, kararlılık gösterilmeliydi.

Düşman karargahında yenilmeliydi... **Hedef Ankara Valiliği...**

27 Aralık'ta valilik önünde toplandı Dev-Genç'liler. 50 kişiydiler, çok sayıda gönüllünün arasından seçilmişlerdi. İki TAYAD'lı ile birlikte valilik binasına girmek istediler. Orada oturacak, sloganlarını haykırarak, arkadaşları bırakılincaya kadar da ayrılmayacaklardı. Yani valiliği işgal edeceklerdi.

Polisin durumu farketmesi üzerine bu istekleri gerçekleşemese de direniş dışarıda başladı. Kendileri giremediler içeriye ama sloganlarını gönderdiler «*valilik makamına*». İlk sloganı ikincisi, ikinciyi üçüncüsü izledi.

«*Gözaltılar, İşkenceler Bizleri Yıldırılmaz!*»

«*Haklıyız Kazanacağız!*»

«*İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!*»

«*Kahrrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz*»

Valilik polisleri yetmedi eylemi dağıtmaya. Valilik takviye güç çağırdı. Onlar takviyelerini bekledikçe eyleme devam etti Dev-Genç'liler. Takviye güçleri geldi en sonunda... Dev-Genç'liler kolları bacakları kırılınca, son insan da koparılıp alınınca kadar direndiler. Saldırı valilik çalışanlarının, çevrede toplanan halkın gözü önünde oldu... Direniş, DAL işkencehanesinde de sürdü. Birkaç gün sonra Dev-Genç'liler panelden alınanlarla birlikte bırakıldılar.

Valilik eylemi düşmana karşı kararlılıktı, oportünizmin kitleler üzerinde yaratmaya çalıştığı statükoya darbeydi.

DAL fobisi yere çalındı. Valilik eylemiyle, kendine güven ve kitlelerin Dev-Genç'e olan güveni pekiştirildi.

«Zama Zulme Karşı Tek Yol Devrim!» Kampanyası

İMF, Dünya Bankası ipotekleriydi 24 Ocak kararları...

O kadar elzemdi ki, uygulanabilmesi için cunta tezgahlandı. 12 Eylül, düzeni kökünden sarsan toplumsal muhalefetin bastırılması içindi.

Bu kararlar ücretler dondurulacak ve giderek düşürülecekti.

Kamu harcamaları kısıtlanacak; eğitim, sağlık vb. hizmetlerin bütçedeki payı kuşa çevrilecekti.

Bu kararlar kara paralar aklanacak, soygun, talan, rüşvet meşrulaştırılacaktı.

Bunu yapabilmeleri için susturuldu halk. ÖZAL, cuntanın sivilleşmesinden sonra kolları sıvadı. Ve ardı ardına '80'in 24 Ocak Kararları'nda alınan ekonomik «tedbirler» uygulamaya konuldu.

Sonra...

Sonrası zam ve zulümdü...

Sonrası, paralı okullar, paralı yurtlardı. Eğitim paralıydı artık...

Sonrası, her gelen zamlarla biraz daha «kemer sıkan» halkın yoksulluğuydu...

Soyulup soğana çevrildi halk...

Grevler yasaklandı...

«İcraatın İçinden» konuştu ÖZAL...

«Serbest bölge» dedi. «İhracata dayalı sanayileşme» dedi. «Piyasa ekonomisi» dedi.

Sıkıldı emperyalizmin kısıkcısı...

Devalüasyonla ülke, üretimler ucuza satıldı sonra...

Yüksek faizle son kuruşu dahi alındı halkın elinden...

Zam, zulüm, işkence oldu yönetenlerin ağızlarından çıkan tek söz. Zam, zulüm, işkence oldu tek icraatları...

'89'un 24 Ocak'ına gelindiğinde bir durum değerlendirmesi yaptı Devrimci Sol. Zama, zulme, işkenceye karşı halkın tepkisi açığa çıkarılmalıydı. Bunun için bir kampanya başlatıldı. «*Zama, Zulme Karşı Tek Yol Devrim!*», «*Zamların Sorumlusu İşbirlikçi Tekelci Burjuvazidir*» temel şiarıyla çok yönlü bir faaliyet yürütüldü.

Devrimci Sol'un bütün çalışma alanları ve örgütlenmeleri katıldı zama zulme karşı mücadeleye. Silahlı-silahsız, dar-kitlesel birçok eylem yapıldı.

Binlerce bildiri, el ilanı, pul, afiş, duvar yazılaması, pankart kampanyanın temel şiarını ulaştırdı halka. Kahvehanelerde, evlerde, hastane ve polikliniklerde, trenlerde, otobüslerde, pazarlarda, işyerlerinde konuşmalar yapıldı, gösteriler düzenlendi.

Devrimci Sol savaşçıları vurdu emperyalizmin işbirlikçilerine... **İstanbul ve Ankara'da MESS, TİSK ve İKV bombalandı.** İşbirlikçi tekelci burjuvazinin karargahları devrimcilerin şiddetini gördü. Devrimci Sol'un sloganları duvarlara kazındı.

Devrimci Sol savaşçıları halka zarar vermeme ilkesiyle hareket ederek, çalışan personele hiçbir zarar vermediler.

Her eylem sonrası Devrimci Sol konuşuldu.

Her eylem sonrasında halklar moral kazanırken düzenin şaşkınlık ve korkusu büyüdü.

Hamiyet YILDIZ'da zama, zulme karşı mücadelede bir Dev-Genç'li olarak tereddütsüz yerini aldı. Yeni örgütlüydü. Kuşlamalar onun elinden uçtu sokaklara, afişler onun elleriyle aldı duvarlardaki yerlerini. Tizdi ama güçlüydü sloganlara renk katan sesi.

Devrimci Gençlik, kampanyaya ajitasyon-propaganda yöntemlerinin, araçlarının daha etkin nasıl kullanılabileceğini tartışarak başladı. Komitelerinde, birimlerinde öneri toplantıları yaptı, bu toplantılar pratik eylemliliği zenginleştirirken, Dev-Genç'lilerin eğitimine de katkıda bulundu. Tıp öğrencilerinin poliklinik konuşmaları bu öneri toplantılarında çıktı. Ve ilk kez bu kampanyada kullanılan ajitasyon-propaganda biçimi oldu. Özellikle sabah saatlerinde yüzlerce hastanın muayene içi beklediği sırada yapılan konuşmalar zaman zaman karşılıklı sohbetlere dönüştürüldü.

Abide-i Hürriyet Meydanı, sonrasında onlarca mitingde olduğu gibi bu kampanyada da binlerin toplanma yeri oldu. 5 bin emekçi; **5 bin işçi, memur, öğrenci, DEMKAD'ın zama, zulme karşı mitinginde kolkolaydı.** Dönemin koşullarına göre önemli bir güçtür 5 bin kişi.

Bu güç, Devrimci Hareketin gücüdür. Bu güç, Devrimci Hareketin politikalarındaki öngörülülüğün, doğru ve zamanında eylemlilikleriyle kitlelerin nabzını yakalayabilmesinin gücüdür. Bu güç, Devrimci Hareketin saflarında meydanları dolduran halkın gücüdür.

Polis-İdare İşbirliğine Karşı Mücadele

Üniversitelerde mücadele yükseldikçe polis terörü de buna paralel olarak arttı. Yoğun kitlesel gözaltılar yaşanmıyordu belki ama, önder ve yönetici konumda olanlar adeta okul çıkışlarında kurulan «pusularda» Gayrettepe işkencehanelerine, oradan da hapishaneye taşınıyordu. Gözaltına alamadıklarını idareye bildiriyorlar, idare «YÖK'ten süresiz uzaklaştırma» cezasıyla atıyordu öğrencileri. Atılan, uzaklaştırılan öğrencilerin isim listesi resimleriyle kapı girişlerindeki görevlilerin ellerindeydi. Okula girmek isteyenler kapıdaki görevliler tarafından geri çevriliyordu. Resmi polisler giremiyordu ama sivil polisler doldurulmuştu okullara.

İdare ve polis, gelişen mücadelenin önünde engel olmaktan çıkarılmalıydı. Hızla tepki oluşuyor, hızla örgütleniyordu gençlik. Önündeki engelleri, barikatları aşacak güçteydi... Gerek kitlesel gücü, gerekse radikal mücadele çizgisinin gelişimi, bu engelleri yerle bir etmeye yeterdi...

1 Mayıs öncesi biriken öfke, 1 Mayıs'ta **Mehmet Akif DALCI**'nin katledilmesiyle taşıtı... Öfke sokaktaydı, öfke okul girişlerindeki polis noktalarındaydı.

Polis-idare işbirliğine karşı bir kampanya başlatıldı. Bu kampanyada gençlik taşıdığı potansiyeli açığa çıkarmasını, gücünü kullanmasını öğrendi... Uzun soluklu olacaktı mücadele, irili-ufaklı, dar-kitlesel eylemlerle sonuç alınacaktı... 1 Mayıs öncesi tek tek eylemliliklerle süren mücadele, 1 Mayıs sonrasında süreklileştirilerek hedefe ulaştı. Polis üniversitelerden atıldı.

Yıldız Üniversitesi Beşiktaş Barbaros Bulvarı'nda ve Çapa Tıp Fakültesi önünden Şehremini'ye kadar gerçekleştirilen yürüyüşler 1 Mayıs öncesi eylemliliklerindendi.

Kampanya Anadolu'ya da yayıldı. Ankara başta olmak üzere Anadolu'daki diğer üniversitelerde de Dev-Genç'in iradi çabalarıyla mücadelenin önü açıldı.

Yıldız Yürüyüşü ve Beşiktaş Çatışması

Birkaç gün önceydi. Sivil-faşistler yeni ders yönetmeliğini protesto etmek için forum ve rektörlük binası önünde oturma eylemleri yapan öğrencilere saldırmış, silah kullanmıştı... Polisin üniversitede silah kullanması kabullenilemezdi. Yıldız Üniversitesi'ndeki bu gelişme kulaktan kulağa yayıldı. İÖDP karar aldı. Üniversite içinde silah kullanma pervasızlığı gösteren polisten hesap sorulacaktı.

Hesap sorulacaktı sorulmasına da önce gençliğin eyleminin önündeki oportünist barikatları kaldırmak gerekiyordu.

Yıldız-Der, eski DY dergisi taraftarlarının yönetimindeydi. Aktif tavır alışların karşısında başlı başına bir engeldiler. «*Yıldız Üniversitesi'nde yapılacak bir eyleme biz karar veririz. İÖDP'yi ilgilendirmez*» dediler. Verecekleri karar geri ve İÖDP'nin kararını boğmaya çalışan bir karardı. İÖDP polisle çatışma kararı almıştı. Uzun uzun tartışıldı. Devrimci Gençlik, sonu gelmeyen tartışmalara bir son vermek için ara çözümü kabul etti. Buna göre «*Yıldız Üniversitesi içinde Yıldız-Der, eylem dışarı taşıdığına da İÖDP'nin eylem komitesi yetkili*» olacaktı. Bu aslında bir eylemde iki başlılık demekti. Yıldız-Der yöneticileri, Yıldız'da eylemin radikalleşmesini istemiyorlardı. Çünkü eylemler radikalleştikçe bedel ödemek gerekiyordu, buna hazır değillerdi, korkuyorlardı, onun için eylemlerdeki inisiyatifi kaptırmak istemiyorlardı.

Beşer, onar toplandı öğrenciler 28 Şubat'ta. Beşyüzün üzerinde öğrenci Yıldız Üniversitesi'nin bahçesinde toplandı. Marşları, sloganları, pankartlarıyla geldiler... Forum bittiğinde yürüyüşe geçeceklerdi... Yüreklere bu ilk çatışmanın heyecanıyla doldu. Kortej okul dışına ulaştığında heyecan doruktaydı. Kollar kenetlendi bir süre sonra birbirine... Polis de hareketlendi aynı zamanda...

Hedef Beşiktaş'tı, çatışa çatışa varacaklardı oraya... Bu kararlılıkla daha üçyüz metre yürünmüştü ki, kortejin önü

durdu... «*Yürüyelim arkadaşlar!*» diye bağırdı kortejin arkasındakiler... DY oportünistleri kortejin önünü tutmuş «*yürüyelim...*» uyarısına durarak cevap veriyorlar... Sadece durmuyor, öndekiler geriye, adım adım geriye gidiyorlar... «*Yürüüün!*» diyor arkadakiler öndekileri ileri iterek...

Öndekilerin kararsızlığını, korkaklığını gördü polis, fırsatı yakaladı... Çok geçmeden sarıldı kortej... Kararsızlık, korkaklık kitleyi ikiye böldü, güç bölündü.

Devrimci Gençlik'in «*yürüüün*» uyarılarına kulak asmayan oportünistler soluğu okulda aldılar. İkiye bölünen kitlenin bir kısmı Balmumcu yönüne, diğer kısmı da ne olduğunu anlamadan okula geri döndüler, diğerlerinin ardından.

Eylem için inisiyatif yarışına girenler, çatışmak bir yana inisiyatiflerini en önde gerileyerek, en önde kaçarak kullanmışlardı.

«Çatışacağız!» demişti Dev-Genç'liler...

Söz ağızlardan çıkmış, karar verilmişti...

Balmumcu yönüne çekilen Dev-Genç'liler bu sözü tuttular. Taşları, yürekleri, inançlarıyla çatıştılar. 1,5 saat sürdü sokak sokak çatışma... Ne coplar, ne yenilen sopa dindiremedi öfkelerini...

Beşiktaş'ın emekçi halkı '80 sonrasının bu ilk sokak çatışmasının kahramanlarını bastı bağrına. Tanıyorlardı onları. 9 yıl öncesinden, sokak nöbetlerinden, sivil-faşistlere göz açtırmayan direnişlerinden...

«Bırakın kızımı, bırakın yavrumu...»

Bu, hiç tanımadığı kızını polisin elinden alıp evine sokmaya çalışan bir anaydı. Alıyorlar elinden. O hâlâ bağıyor: «*Bırakın kızımı...*» Sloganlardan sesleri kısılmış, çatışmaktan terleri yüzüne akmış gençlerin susuzluğunu gidermeye çalışıyordu bir başka yaşlı kadın... 108 kişi gözaltına alındı o gün.

Üniversiteye çekilen grubun içindeki Dev-Genç'liler de eylemi bir üst noktaya sıçratmak istediler. Rektörlüğü işgal etme önerilerinin karşısına oportünizm sudan gerekçelerle dikildi. TDKP'lilerin de desteğini alan eski DY Dergisi taraftarları, işgal için rektörlüğe yönelen kitlenin önüne durup «*okulumuzu işgal ettirmeyiz, üniversiteler bizimdir*» dediler.

Yıldız sokak çatışmasından bir gün sonra gözaltındakilerin serbest bırakılması için valilik önünde toplandı Dev-Genç'liler. OKM'liler, OKM'nin kapatılmasını protesto için, TAYAD ve DEMKAD'lılar gözaltındaki evlatları, kardeşleri için oradaydılar. Yapılmak istenen basın açıklaması polisin saldırısıyla dağıtıldı.

Benzer protesto eylemleriyle polis-idare işbirliğine karşı kampanya faaliyetlerine devam edildi. İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi ARDALI hakkında suç duyurusunda bulunmak için imza toplandı. İÜ Basın-Yayın'daki 30 Mart Kızıldere anması da bu doğrultuda bir eyleme dönüştürüldü.

Anadolu'da Polis-Jandarma Terörü

«*Yasadışı komünist yuvası...*»,

«*Dış milbrakların komplosu...*»

Böyle diyordu dekan ve rektörler. Amfi toplantıları düzenleyerek gençlik hareketine saldırıyor, dernekleri «komünist yuvası» olarak göstermeye çalışıyor, öğrenci hareketi gençliğin hafızasına böyle yerleşsin istiyordu. Saldırılarını polisle birlikte planlıyorlardı. Disiplin cezalarını, polisin ev baskınları izliyordu. Dernek yöneticileri, kurucuları, takipteydi, okullarından evlerinden şubelere taşınyıyorlardı durmadan. Ayrıca küçük şehirlerde sivil-faşistlerde palazlandırılıyordu.

İzmir, Adana, Konya, Ankara ve Diyarbakır başta olmak üzere birçok ilde polis-idare işbirliğine ve terörüne karşı durdu Devrimci Gençlik.

Çukurova Üniversitesi Balcalı Kampüsü, polis-jandarma terörünü geriletecek birçok etkili eyleme sahne oldu. Rektör Mithat ÖZKAN «*devletin güvenlik kurvetleri her yere girer*» diyecek kadar açık gösteriyordu yüzünü. Bu pervasızlığı cevapsız bırakmadı gençlik. Cevabını forumlarla, gösterilerle verdi.

Diyarbakır... OHAL merkezi olduğu için mücadeleyi yükseltmek daha zordu burada. Tüm zorluklar göze alındı ve kampanyaya katıldı Diyarbakır gençliği. Onlarda aynı baskı ve terörü yaşıyordu, hem de fazlasıyla. Özellikle son final döneminde gözaltılar artmıştı, bunun için 300'ün üzerinde öğrenci PTT'den İHD'ye sloganlarla yürüdü. Devrimci Gençliğin aktif olarak katıldığı eyleme acımasızca saldırdı polis. Biri ağır olmak üzere onlarca öğrenci yaralandı, 20 öğrenci gözaltına alındı. Diyarbakır, Kürdistan'dan ses verdi İstanbul'dan başlayan kampanyaya.

16 Mart Katliamı Protestosu

Gençliğin her eylemi öğreticiydi. Olumlu olumsuz yanlarıyla, eylem anı, öncesi ve sonrası tartışmalarıyla bir eğitimdi. Subjektif kaygılardan uzak değerlendirebilen herkes dostu ve dost görünenleri tanıyordu buralarda. Gençliğin mücadelesini yükseltmek isteyenle, istemeyeni; şehitlerine bağlılığı kavgaya dönüştürenlerle, şehitlerin mirası üzerinden parsa toplamaya çalışanları; eylemi mücadele için araç edinenlerle, reklam için kullananları ayırt edebiliyor, disiplini ve laçkalığı, ilkeli olmayı ve ilkesizliği, cesareti ve korkaklığı görüyordu.

16 Mart'ın 11. yıldönümü için yapılması düşünülen eylem öncesi yaşanan tartışmalar bu yanıla öğreticiydi. Oportünizmin anti-Dev-Genç çalışmaları daha fazla açığa çıktı. Devamı gelecekti. Oportünizm, Dev-Genç'in gelişmesini hazmedemiyor,

gençlik hareketini bölüp-parçalamak ve yoketmek pahasına da olsa çirkin saldırılara, karalamalara, demagojilere, ayak oyunlarına başvuruordu.

İÖDP, 16 Mart için toplandı, toplantıda yürüyüş kararı alındı. Hazırlıklar için eylem komitesi belirlendi. İTÜ Makina'dan Dev-Genç, Yıldız'dan eski DY Dergisi Taraftarları, Marmara Fen Edebiyat'tan KSD'liler, İ.Ü. Fen Fakültesinden bir dernek temsilcisi eylem komitesini oluşturdu.

Komite olarak çalışmak işbölümü demekti, birlikte emek harcamak demekti. Ama oportünizmi bu yanı ilgilendirmiyordu. Onun için komitede olmak «reklam»dı, bu yeterliydi. Hiçbir görev almadılar, «*olanaklarımız yok, yapamayız*»dı gerekçeleri. Bütün teknik hazırlıklar Dev-Genç'e kalırken, eyleme kadar elle tutulur bir kitle çalışması da yapmadılar. Yolu Dev-Genç kesecek, kuşlama ve pankartları Dev-Genç hazırlayacak, bunları eylemde Dev-Genç kullanacak, kitleyi oraya taşıyacak, oportünizm de «lütfen» katılacaktı. Eylem yeri tespiti ve istihbaratı da KSD temsilcisi ile birlikte Dev-Genç'e kaldı.

KSD temsilcisi, eylem yeri tespiti için belirlenen randevuya gelmeyince bu iş de Dev-Genç tarafından yapıldı. KSD temsilcisinin bu ciddiyetsizliği yetmezmiş gibi gizli olması gereken eylem komitesi toplantısına «kız arkadaşı»yla geldi. Disiplinsiz, ciddiyetsiz, pişkin ve terbiyesizdi oportünizm. Kız arkadaşının toplantıya katılması için ısrar etmeyi sürdürdü tüm basitliğiyle.

Bir eylem, bir mücadele nasıl baltalanır, nasıl böylesi çığlıklarla dağıtılır en iyi örneğini sergiliyorlardı. Fen Fakültesi temsilcisi, gelme tenezzülünde dahi bulunmadı, komite üyelerinin sayısı 3'e düştü. Bir de «kız arkadaş» tartışması yüzünden tıkanı komite toplantısı. KSD'linin çığlıklarına, DY'linin «tarafsız» tutumu da eklenince komite fiili olarak dağıldı. Dev-Genç'in komitenin işlevsiz kalmaması, birliktelik

ve eylemin başarısı için, herşeyden de önemlisi şehitlere bağlılık için çabaları sonuç vermedi. Dev-Genç, herşeye rağmen eylemin 16 Mart şehitlerine yaraşır bir şekilde yapılacağını duyurdu ve çalışmalarını sürdürdü.

Eylem, İÖDP'nin belirlediği ilk biçim ve öze uygun olarak yapıldı:

Aksaray Yusufpaşa'da toplanan 500'ü aşkın kitle Haseki'ye kadar sloganlarla yürüdü. Yol yakıldı. Önde 16 Mart şehidi Hatice ÖZEN'in fotoğrafı, arkada pankartları ve sloganlarıyla yürüyen devrimciler, bitiş noktasına gelindiğinde aynı disiplinle dağıldılar. Dağılan kitleyi ara sokaklarda kovalayan polis 7-8 kişiyi gözaltına aldı.

Eylem kırıclar, tasfiyeciler, Dev-Genç'in herşeye rağmen eylemi yapacağını öğrenince paniğe kapıldılar. «Parsayı» Dev-Genç'e kaptıracaklardı. Bir kez daha yanlış hesap yapmışlar, yalnız bırakınca eylem yapamaz diye düşünmüşlerdi. Hemen 'alternatif' bir eylem örgütlediler. Günlerce çalışmayan oportünizm yarım günde bir eylem hazırladı. Kendi deyimleriyle 15-20 saniye süren korsanlarına kitle toplayamadılar. Sayısı belirsiz siyasetin 100-150 kişilik korsanı göz açıp kapayıncaya kadar bile sürmedi.

Devrimci Gençlik, eylemini İÖDP adına üstlendi. Bu tavrıyla örnek ve öğreticiydi Dev-Genç. Her çalışmasını kendisi yapmış, kitleyi alana taşımıştı. Bu bir dersti. Kendine saygı duyan, güven besleyen bir kitleyi temsil ediyordu Dev-Genç. Bu tavır, bu güvene, bu saygıya layık olmak içindi, gençliğin eyleminin birliği, gençlik hareketinin bütünlüğü içindi.

Eylem Sonrası Tartışmalar Ve Anti-Dev-Genç Bloku

Oportünizm 16 Mart eylemini Dev-Genç'in tasfiyesi için gerekçe olarak kullandı. Devrimci Gençlik oportünizmin ayak oyunları, entrikalarıyla dernek temsilciliklerini kaybetti. Öyle

ki, burjuva politikacılarını aratmayacak şekilde yaptıkları hileli seçimler, gizli dernek toplantılarıyla Dev-Genç'in elinde bulunan 13-14 birim derneğin sayısı 2'ye indi.

Dev-Genç dernek yönetimlerini iki nedenle kaybetti: Birincisi, oportünizmin yalan, entrika ve demagojiyi bu şekilde kullanabileceğini öngörememesi, 16 Mart gelişmelerini tüm açıklığıyla kitleye aktaramaması. İkincisi, oportünizmin Dev-Genç karşısındaki blok tavrı, Dev-Genç düşmanlığı. Bu tecrit politikası her eylemde, her kararda Dev-Genç'in karşısına dikilmişti. Birlikte iş yapmada, eylem kararları almada, uygulamada hep ayak sürüyen oportünizm, Dev-Genç karşıtı politikalarda her zaman birlikte, çok hızlı kararlar aldı ve uyguladı.

16 Mart eylemi bu niyetleri açığa çıkardı. Gırtlığına kadar kire, pasa bulanmış burjuva politikacıları gibi davrandılar. İÖDP toplantılarına Dev-Genç'in meşru temsilcilerini almadılar, toplantı yerlerini sakladılar. Üstelik Dev-Genç'i toplantılara çağdırmamakla kalmayıp özeleştirici istedikler utanmadan.

Haklılığına ve meşruluğuna inanan Dev-Genç sağa sola savrulmadı, panik yaşamadı. Yönetimde olduğu gibi muhalefette de kendine güvenli davrandı. Birim derneklerdeki çalışmalarına daha ısrarcı, daha programlı sarıldı. Oportünizm ise kitlelerde yarattığı kafa karışıklığıyla, kitlelerin önünde yaptığı tartışmalarda savundukları ve hayata geçirdikleriyle dağıttı...

Dev-Genç, sürecin sonunda kaybettiği birim dernekleri tekrar kazandı...

Dev-Genç 1 Mayıs Alanında

1 Mayıs organizasyonunda Dev-Genç de görev aldı.

Bu, bir onurdu. Bu, Dev-Genç'e duyulan güvenin ifadesi...

Bu, Dev-Genç'in militan ruhunun ve kararlılığının ödülüydü...

En önde olacaktı Dev-Genç'liler. 1 Mayıs'ın özgürleştirilmesinde cephenin önündeki yer onlarındı.

Bir ay önceden başlayan irade savaşına nokta alanda konulacaktı. Bunun için kararlılık, cüret, militan bir ruh gerekiyordu. Yani Dev-Genç'e ihtiyaç vardı.

İktidar sözcüleri: «*Taksim'de kuş uçurtmayacağız*», «*boyalı su sıkıp katılanları tek tek açığa çıkaracağız*», «*sokağa çıkan herkesi gözaltına alacağız*» diye feveran etti günlerce.

«*1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız!*» diye cevapladı devrimci irade... «*Ne pahasına olursa olsun 1 Mayıs'ı kutlayacağız. Bizimle özgürleşecek 1 Mayıs*» dedi kitlelere...

Sendika ağaları salonlarda kutlamayı bile tehlikeli bulurken, Sol başka meydanlar aradı 1 Mayıs için... Devrimci Sol Güçler ise yürüdüler Taksim'e.

Çevik Kuvvet Müdürü Necmettin YILDIRIM bütün kitlesel gösterilerde kortejin önüne gelir, tartışır «*dağılın*» derdi. Bakardı ki kalabalıklar, geri çekilir, köpeklerine «*saldırın*» diye emrederdi. Bunu bilen Dev-Genç, polisten önce saldırmayı, ilk yumruğu polis şefine atmayı oluşacak panikte alana çıkmayı planladı.

1 Mayıs günü henüz toparlanmamış olan kalabalığa Emek Sineması önünde saldırdı polis. Amacı panik yaratıp göstericileri dağıtmaktı. Bu çaba boşa çıkarıldı. Emek Sineması'nın önünden Tarlabası'na kadar çatışarak geri çekilen yürüyüşçüler yeni bir kortej oluşturup Taksim'e doğru ilerlemeye başladı. «*Yaşasın 1 Mayıs! Bişi Yek Gulan!*» sloganları ard arda patladı, yayıldı sokaklara.

Dev-Genç'liler yürüyordu en önde. **Buluthan, Hamiyet, Erol, Soner GÜL, Yücel MARAL, Ali EFEOĞLU...**

Akın akın Taksim'e doğru yürüdüler. Fransız Konsolosluğu'nun önünde kortejin önü tekrar kesildi. Beklenen an nihayet gelmişti. **Bir yumruk patladı Necmettin YILDIRIM'ın suratında.** İrade savaşında daha başında muzafferdi Dev-Genç'liler. Necmettin YILDIRIM, saldırı için kolunu kaldıramadan, megafona sarılamadan yedi **Dev-Genç'in yumruğunu.** Yere kapaklandı. Yanından akıp gitti yürüyüşçüler.

İkinci çatışma Emek Sineması'nın önünde başlayıp Tarlabası'na, Şişhane'ye, Kasımpaşa'ya kadar yayıldı. Devrimci Gençlik pankartı ardında yürüyen kitlenin önünde **Buluthan KANGALGİL** vardı. **Buluthan** yürüyüşü yönetiyordu. **Hamiyet YILDIZ**'ın elinde sopa, yüzünde kafasından akan ve kuruyan kanlar... En öndeydi Dev-Genç'liler... **M. Akif DALCI**'nın omuz başındaydı **Ali EFEOĞLU.** **Mehmet** düştüğünde katillere birlikte taş atıyorlardı...

M. Akif DALCI'nın Cenaze Töreni

1 Mayıs şehit verilmesine, yüzlerce yaralı, onlarca gözaltına rağmen büyük bir heyecan yaratmıştı. Moral üstünlük devrimcilerindi. Görkemli bir düğün alayı gibiydi **DALCI**'nın cenazesindeki kitleler... Sıradan bir cenaze töreni değildi bu. 1 Mayıs'ın devamıydı... Hesap sorulacak, meydan okunacaktı. Binlerce insan taşındı **Zeytinburnu**'na. 5000'i aşkın kitle, önde **Mehmet**'in poster, çelenkler, ardında **Mehmet**'in resmini gururla göğsünde taşıyan TAYAD'lı analar, Dev-Genç'liler, Devrimci Sol Güçler, 1 km.lik yürüyüşle vardılar camii önüne.

1 Mayıs'ta DSG'yi yalnız bırakan oportünist sol da vardı kortejin en sonunda. Kaygılarını, korkularını yanlarında getirmişlerdi. Çatışma çıktığında «*polise taş atmayalım*» dediler, dedikleri olmayınca bir kez daha DSG'yi yalnız bırakarak sokakları terk ettiler.

Kitlenin kararlılığı karşısında ne yapacağını bilemeyen polis, çareyi cenazeyi kaçırmakta buldu. Caminin arka kapısından

cenazeyi kaçırdığı gibi kitleye de «*cenaze gitti, dağılın*» diyerek binlerce öfkeli yüreği dağıtmaya kalkıştı.

«*Cenaze gitti, dağılın!*»...

Bu sözler, kitlenin bam teline basan son sözleri oldu polisin... Öfke patladı.

«*Katil polis*», «*Katil polis*», «*Katil polis*»

Yer gök inledi... Zeytinburnu dar geldi polise...

Kitlenin arasına giren polisler oradan çıkamadılar bir daha. Çatışma sokak sokak, mahalle mahalle sürdü. Polis minibüsleri devrildi. Sopalarla kovalandılar tek tek.

Zeytinburnu halkı desteğini esirgemedi. Zeytinburnu'luydu Mehmet. Evlatlarını uğurlamaya gelenleri sahiplendiler. Korudular. Çatışma sırasında evinin çatısı çöken bir aile, daha sonra zararı tanzim için giden Dev-Genç'lilere parayı bağışlayarak, kapısının her zaman onlara açık olduğunu söyledi.

Polis cenazeyi kaçırmaya kalksa da kitleden koparamadı **Mehmet**'i. Binler Zeytinburnu'nda çatışırken, yüzlerce insan **Mehmet**'i Topkapı Mezarlığı'nda son yolculuğuna uğurladı...

1 Mayıs Hesaplaşması Üniversitelere Taşındı

1 Mayıs'ın çatışma ruhunu üniversitelere taşıdı Dev-Genç'liler. Katil polise üniversiteler de dar edilmeliydi. İlk tepki **Mehmet**'in katledildiği **Şişhane**'de bir gösteriydi. **Mehmet**'in taşları kucaklardaydı hâlâ. Sloganları hâlâ kulaklarda. Onlarca **Mehmet**, **Mehmet**'in düştüğü yerde bayrağı devraldılar.

İşte o bayrak üniversitelerdeydi şimdi. Tıpkı **Mehmet** gibi çatışarak, tıpkı **Mehmet** gibi tavizsiz ve fütursuz... **6 Mayıs, Denizler**'in idamının yıldönümüydü. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nin önu o güne kadar böyle kalabalık görmedi. Her zamankinden daha gür çıktı sloganlar. **Deniz**, **Yusuf**, **Hüseyin**, **Mehmet**'le birlikte anıldı...

Gençliğin taşıdığı devrimci dinamik açığa çıktı. Yarım kalan hesaplaşmaları tamamlandı. Korkular bir kenara atıldı. Alandaydı gençlik. 100, 200, en fazla 500'düler daha önce...

1000 kişiydiler. 1 Mayıs'ın gazileri, 1 Mayıs'ın kahramanlarıyla birlikte haykırdılar sloganlarını. Önce şehitler anlatıldı, şiirler okundu adlarına. Sıra onlar gibi olmaya, sıra Mehmet gibi olmaya geldi. Mehmet'in taşlarını aldılar ellerine. Üniversite ana giriş kapısına taşlar yağdı ard arda. Tahrip edildi polis kulübesi.

«Yeter artık, turmandırmayalım!»

Bu ses yabancı değildi gençliğe, neredeyse her eylemde duydukları bu kaçkın ses, tahammül edilmez geldi birdenbire. Bir kez daha gençliğin eylem motivasyonunu dağıtmaya girişmişlerdi... 1 Mayıs'ı geçiştirmeye çalışmışlardı kendilerince. Ama 1 Mayıs hesaplaşması sürdükçe, 1 Mayıs çatışma ruhu üniversiteleri sardıkça demagogileri, manevraları kar etmedi artık.

Yetmezdi... Öfke kınına girmezdi bir daha...

İşgal dedi Dev-Genç'liler... Başta eski DY Dergisi taraftarları ve TDKP/GKB'liler «şiddete» karşıydılar. Eylem henüz bitmemiş, sloganlar kitlenin ağızında yarım kalmıştı. «Dağılma» çağırısı yaptılar. Kitle kararsızlığa düştü. Dağılmaya başladı.

Dev-Genç'liler, herşeye rağmen geride kalan kitleyle İ.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni işgal ettiler. Barikatlar kuruldu. M. Akif DALCI'nın resminin olduğu pankart ilan etti işgali. İçerde kalan personel ve öğretim görevlileri işgalin nedenleri konusunda bilgilendirildi. Elllerinde sopalar, dillerinde sloganlarıyla halaya durdu Dev-Genç'liler. Üç saat sürdü işgal. İstenilen siyasi sonuca ulaşıldığından işgal bitirildi. İşgale saldıramadı polis...

İstanbul Üniversitesi'ni İTÜ izledi.

Devrimci Gençlik'in önderliğinde İnşaat Fakültesi'ndeki forumdan sonra fakülte içindeki gizli polis odası kitleyle birlikte

basıldı. Odada bulunan ve polisin idareden aldığı devrimci demokrat öğrencilerin fotoğraflarına ve diğer belgelere el konuldu.

İTÜ Devrimci Gençliği, polis-idare işbirliğini böylesine açık teşhir eden bu eylemden sonra daha da kitleselleşen eylemlerine devam etti. Rektör gençliğin tepkisini yumuşatmak için dekanı araya soksa da başarılı olamadı... İTÜ'de Dev-Genç, Yıldız-Der'e rağmen polisi üniversiteden atma kararlılığını gösterdi.

11 Mayıs'ta okul girişine «Polis Giremez», «Katil Polis», «1 Mayıs'ın Hesabı Sorulacaktır» yazılamaları yapılarak tavır ilan edildi. Ardından Barbaros Bulvarı alev alev yandı. Yükselen alevlerin arasında gençliğin öfke dolu sloganlarıyla yol trafiğe kesildi. Okul içinde kalan Dev-Genç'lilerin görülmesi gereken bir hesabı vardı. Bunun için katılmadılar dışarıdaki gösteriye. Çok geçmeden Dev-Genç'liler hesaplarını gördüler ve okulda görevli polisleri döverek dışarı attılar...

Dev-Genç'in yükselen eylemliliği polisi acizleştirdi. Acizleştikçe saldırdılar. Mayıs ortalarında yoğun bir gözaltı operasyonu yaşandı. Yaklaşık 10 gün süren bu operasyonlarda çoğunluğu Dev-Genç'li pek çok öğrenci gözaltına alındı. Dev-Genç, gözaltılara karşı tepkisini ANAP Eminönü İlçe Binası önünde yaptığı eylemle gösterdi. Eylemde, *ANAP binası taşlanarak tahrip edildi.*

1 Mayıs Mahkemelerinde Devrimci Tavır

«(...) Hiç kimse üniversiteli gençliğin işçilere, emekçilere sıcak yakınlığını sorgulayamaz, yargılayamaz. Öğrenci gençliğin, işçilerin, emekçilerin yanında saf tutmasının ardında demagojik tarzda başka sebepler arayamaz. Çünkü öğrenci gençliğin mücadelesinin aktığı doğal vadi emekçilerin düşediş kavgasıdır. Bu kavgada safımı belirlediğim için 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs alanına gittim....(...)»

Bu savunmanın sahibi 1 Mayıs tutuklularından **Buluthan KANGALGİL**'di. «Yargılanan değil, yargılayandı», bir

geleneğin devamcısıydı **Bulut**. Mahkeme kürsülerinde «geçiyordum ugradım», «1 Mayıs'la alakam yok» vb. diyerek 1 Mayıs'ı savunma cesareti gösteremeyenlere cevap verdi savunmasında. Emekçilerin kavgasına akan, mücadelenin bir neferiydi O. Direnişini, kavgasını mahkeme salonlarına taşıyıp, mahkeme salonlarında 1 Mayıs'ı özgürleştirme savaşını sürdürmüştü.

Bulut'un yaptığı gibi tek tek savunmaların dışında DSG de ortak 1 Mayıs savunmasında alanlardaki yol ayrımını mahkeme salonlarına taşıyıp, suçluluk psikozuyla «uğradığını» söyleyenlere karşı, 1 Mayıs'a gitmenin hak olduğunu, bu hakkı kullandıklarını, kullanacaklarını, bunun bir onur sorunu olduğunu savundu.

Polis Kulübelerinin Tahrip Edilmesi Ve Oportünizmin İkiyüzlülüğü

'89'da polis üniversitelerden tümüyle silinip atıldı.

1 Mayıs öncesi polis-idare işbirliğine karşı başlatılan eylemlilikler 1 Mayısın kavgaya ruhuyla bütünleştirildi ve sonuç alındı. '89'un en radikal ve uzlaşmaz eylemlilikleri oportünist Sol'a, oportünist Sol'un tecrit politikalarına rağmen bu dönemde yapıldı. Kazanan bir kez daha Devrimci Gençlik Hareketi, Dev-Genç oldu.

25 Mayıs... Artık günü gelmişti... Bir aydır süren mücadele, polisin üniversitelerden atılmasıyla noktalandı. İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs ilk kıvılcımı yaktı, eylemler dalga dalga yayıldı. Polis Merkez Kampüs'ten atıldı. Merkez Kampüs '80 sonrası gençlik mücadelesinin merkeziydi. Burada yaşanan olumluluk ya da olumsuzluk diğer üniversiteleri de doğrudan etkiliyordu. Onun için burada kesin sonuç alınmalıydı.

İÜ öğrenci dernekleri'nde Dev-Genç'in önerisi kabul edildi ve Merkez Kampüs'te toplandı. Polis 1 Mayıs'tan sonra okula

giremiyordu ama giriş kapılarındaki kulübeden öğrencileri gözetlemeye devam ediyordu. Bunun için hedef kulübelardı.

Her grup, her örgüt konuştu forumda... Herkes en keskin laflarını söyledi... Ama, ayinesi işti kişinin, ne yapacaksa meydanda yapacaktı Forumda bol keseden konuştu, soldan sağa tüm oportünistler... Karar alma aşamasında ise her zaman olduğu gibi davrandı. Beş dakika önce söylediğini, beş dakika sonra unuttu...

Forum alanından hareketlenen kitle önce Merkez Kampüs'ün yan giriş kapısındaki kulübeğe yöneldi... «Polis Defol»... talebi buydu. İsteği, amacı buydu gençliğin... Çok kısa sürdü kulübenin tabrihi. Kaçan polislerin arkalarında bıraktıkları kıyafetleri yakarken daha gür haykırdılar: «Polis defol»... Rektörlüğün önüne gelince kitlenin içinden korkak bir ses yükseldi: «Arkadaşlar burada bitiriyoruz»...

Neden bitirilecekti eylem?... Henüz yeni başlanmıştı işe. Esas hedefe varılmamıştı henüz... Oportünizmin bir ihaneti daha yaşanıyor. «Bitiriyoruz» demişti, ardından bunu gerekçelendirmeyi de ihmal etmedi: «Kitle hazır değil»...

Dağılmayacaktı Dev-Genç'lileler... Bitirmeyeceklerdi cylemlerini...

Bir kısmı dağılsa da kitlenin, kalan devrimci-demokratlarla yürüyüş devam etti Merkez Kampüs'ün ana giriş kapısına...

Bir taş... bir taş daha... Sopalar eşlik etti taşlara... Sopanın, taşın yetmediği yerde yumruklar, tekmeler...

Taş topluyor arkadakiler öndekilere. Öndekiler o güne dek yedikleri cıpların hesabını soruyorlar hınçla. Bu kapılarda kurulan pusularda, götürüldükleri işkencehanelerdeki işkencelerin, polis komplolarıyla okuldan atılmaların, 1 Mayısların, Mehmet'in hesabını soruyorlardı...

«Bir de bunun için...» Her görülecek hesap için taş yağıyor kulübeğe, polisler terk ettiler çoktan. Kapının dışında polisler, iç

tarafında oportünistler izliyorlar cüreti, cesareti, öfkeyi, kini... Korkuyor polis. Utanıyor oportünizm. Merkez Kampüs'ün ana giriş kapısındaki polis kulübesi alevler içinde... «Polis defol» sloganı yerini buldu...

Defoldular ve bir daha gelmediler o yıl boyunca...

Oportünizm çiğdi. Hem aldığı karara uymamış, hem de kararı uygulayanlara seyirci kalmıştı. Ama bu durumuna bakmadan Devrimci Gençliğe dil uzatarak «çoğunluğun kararına uymamakla» suçlayabildi. Bütün mücadele tarihleri, bütün eylem öğretileri göstermişti ki; eylem anında karar değiştirilmez, değiştirilecekse komitesi vardır eylemin, inisiyatifi vardır... Oportünizm işine gelmediğinde inisiyatif tanımaz. Burada da öyle olmuştur. Dev-Genç oportünizmin çoğunluk ardına gizlemeye çalıştığı eylem kırıclığına prim vermeyip derneklerden çıkan kararı tek başına uygulamıştı. Gerçek buydu.

26 Mayıs... Merkez Kampüs kapısının taşlanması sonradan TDKP/GKB bir gün önceki eylem kırıclığının özeleştirisini vererek yeni eylem önerisi getirdi. GKB'nin özeleştirisi vermesi ender görülen şeylerdendi. Çünkü her eylemde, her provokatif tavırlarını «ajitasyon-propaganda serbestliği» adına inatla savunması adetlerindendi... Devrimci Gençlik'le ortak hareket etmek istediklerini bu konuda «*bir tek Devrimci Gençlik'e güvendiklerini*» söyleyerek merkez kapıdaki polis kulübesinin taşlanması önerisini getirdiler. Dev-Genç, GKB'nin özeleştirisini olumlu değerlendirerek eylem önerisini kabul etti.

Dev-Genç'liler, GKB'lilerle birlikte bir kez daha merkez kapıdaki polis kulübesi taşıdılar. Ancak eylemin ortasında GKB'liler yaptılar yapacaklarını. Havada GKB kuşlamaları uçuşmaya başladı.

TDKP/GKB özeleştirisinde samimiyetsizdi. Fırsatçı ve faydacı yaklaşmış, Devrimci Gençlik'in iyi niyetini kullanmaya kalkışmıştı. Bu yeni birşey değildi aslında. Oportünizmin bilinen yüzüydü. Dev-Genç'lilerin politik saflığına karşılık

oportünizm devrimci ahlak kurallarına sığmayan saygısızlığını göstermişti.

Dev-Genç'liler yaptıkları hatanın farkına varmışlardı. Kuşlamalar toplanarak GKB'lilerin eline tutuşturuldu, *«hiç kimsenin Devrimci Gençlik'in emeği üzerinden eylem hırsızlığı yapmasına izin vermeyeceğiz»* denildi.

Eylemin ardından yavuz hırsız GKB'liler arlanmaz bir tavırla zehir zemberek bir bildiri çıkartarak, Dev-Genç'i *«polislikle»* suçladılar. Yine bildirilerinde provokatif bir dille eski DY Dergisi taraftarlarıyla Devrimci Gençliği birbirine düşürmeye çalıştılar. Ancak Dev-Genç'liler bu provokatif tavırlarla tezgahlanan oyuna gelmediler, devrimci olgunluklarını elden bırakmadılar.

Akademik Sorunlara Karşı Mücadele Sürdü

Devrimci Gençlik her zaman somuttan hareket ederek, gençliğin can alıcı sorunlarını programına aldı ve çözüm aradı. '88-'89 öğrenim yılında da bu yaklaşımını sürdürdü. Salt varolan hakların koruması ve hak gasplarına karşı mücadele ile yetinmedi, yeni kazanımların önünü açtı...

Bu dönemde, ODTÜ'deki ücretsiz servis araçları kaldırıldı. Yerine belediye otobüsleri konuldu. Üstelik ulaşımaya getirilen zam da bu gasbın tuzu biberiydi.

Devrimci Gençlik buradan yola çıkarak gençliğin sorunlarına sahip çıkmak, haklarını korumak ve genişletmek, giderek de siyasallaştırmak için bir çalışma başlattı. Bu çalışmada yurtlarda, amfi ve sınıflarda, yemekhanelerde, otobüs duraklarında hemen her gün yapılan konuşmalardan afiş, döviz gibi propaganda araçlarına, yürüyüşlerden forumlara, yemek boykotlarına kadar birçok faaliyet örgütlendi. Otobüs sorunu giderek ODTÜ gençliğinin büyük bir kısmını içine katan eylemliliklerle çözümlendi.

Devrimci Gençlik önderliğinde, sorun öğrenci derneğine de maledilerek ODTÜ servis otobüsleri işgal edildi. Otobüslere topluca binildi. Ankara'nın en işlek caddelerinde tıklım tıklım dolu olarak geçen öğrenci servislerinden yükselen sloganlar talepleri halka duyururken duygular marşlarla ifade edildi. Çalışma yeterli propagandayı sağladıktan sonra eylem bir üst noktaya çıkartıldı. Otobüsler ODTÜ nizamiesine geldiğinde durdurularak giriş çıkışlar kesildi. Giriş-çıkışı kapatan bu öğrencilerin dışında esas kitle bölümlerden kortejler halinde nizamieye doğru yürüyüşe geçti. İşgal desteklendi. Jandarmanın müdahalesine karşı fiili bir güç oluşturuldu. Rektörün izniyle saldıran jandarmayla tam 8 saat çatışıldı. İşgal binlerce öğrencinin desteğiyle 8 saat boyunca sürdürüldü. SHP milletvekillerinin devreye girmesi ve sorunların çözüm noktasında söz verilmesiyle işgal bitirildi. Jandarmanın aldığı öğrenciler serbest bırakıldı.

Verilen söz tutulmadı. İlerleyen günlerde aynı taleplerle 5 bin kişi çıktı meydana. 5 bin kişi ODTÜ'den Ankara'ya doğru yürüyüşe geçti. Eskişehir-Ankara yolu binlerce polis ve panzerlerle tutuldu. Öğrencilerin Ankara sokaklarına girmesinden korkan polis ve üst düzey yetkililer en sonunda valiyi devreye soktu. ***Talepler kabul edildi ve yürüyüş sona erdi.***

ODTÜ otobüs eylemleri, kısa sürede yakaladığı kitlesellik ve kazanılan haklarıyla önemli sonuçlar yarattı. Basitten karmaşığa birçok eylem biçimlerinin kullanıldığı zengin bir deneyim yarattı.

AÖF öğrencileri ise bulundukları illerde hiçbir üniversitenin yemekhane, mediko-sosyal, kitaplık vb. olanaklarından yararlanamıyorlardı. Bu çerçevede öncelikle İstanbul genelinde AÖF öğrencilerinden imza toplandı. AÖF öğrencilerine destek veren Devrimci Gençlik, Mart ayı boyunca mediko-sosyal ve yemekhaneden yararlanmaları için AÖF öğrencilerinin İstanbul Üniversitesi'ne başvurmalarını organize etti. Tek tek yapılan

başvuruların sayısının artmasıyla rektörlük AÖF öğrencilerinin okula girmesini yasakladı. Bu gelişmelerin ardından 24 Mart'ta AÖF öğrencileri, İstanbul Üniversitesi önünde toplandı ve «*Yemekhane Hakkımız Engellenemez*» pankartıyla rektörlüğe doğru yürüyüşe geçtiler. Polis saldırıya da püskürtüldü. AÖF öğrencileri okul içinde Devrimci Gençlik önderliğindeki İ.Ü. kitleleriyle buluşarak «örgütlenme hakkı»na sahip çıktı. Ve AÖF öğrencilerinin bu akademik sorunlarından hareketle bir araya gelmesi mücadelesini dernek çatısında örgütlemesine giden yolun ilk basamaklarını oluşturdu.

'88 -'89 Yaz Dönemi Çalışmaları

Devrimci Gençlik, '88-'89'da ulaştığı kitlesellığe şekil vermeli, gelecek öğrenim dönemine daha güçlü girebilmeliydi. Bunun için boş geçirecek günü, tatil yapabilecek bir lüksü yoktu. Yaz aylarını esas olarak bir eğitim, gelecek yıla hazırlık süreci olarak değerlendirdi. Bunun için «*Yaz Kampları*» düzenledi. Ayrıca kimi kadrolarını memleketine göndererek oralarda örgütlenmek için etüd çalışması yaptırdı. Dev-Genç, maddi ihtiyaçların karşılanması, mahalli birim ve alanlarda halkın sorunlarına sahip çıkılması gibi çalışmalar yürüttü.

Yaz Kampları: Yaz kampları, içe yönelik eğitim ve kadrolaşma, geçmişin değerlendirilmesi ve gelecek yıl için programların hazırlanması, ideolojik-politik donanımın güçlendirilmesi ve devrimci disiplinin kavranması gibi önemli bir işlev yüklendi. Ayrıca insanları tanımak, yeteneklerini açığa çıkartmak içinde bulunmaz bir fırsattı. Dönemin koşullarına göre illegal temelde örgütlendi ve bu 10-12 kişilik kamplar pratikte öne çıkan insanlardan oluşturuldu. Her bölge kendi kamp faaliyetini örgütledi. Kamp yerleri polisin denetimi dışında yerlerden seçildi. Geliş-gidişlerde illegalite kurallarına uyuldu.

Kamp disiplini ve sıkı eğitim programıyla insanların dayanıklılıkları sınandı, gelişme istekleri, bu doğrultudaki çabaları gözlemlendi. Olumsuz yanlar hızla açığa çıkartıldı. Aynı zamanda ortak ruhsal şekillenmenin yaratılması ve yoldaşlık sıcaklığının yakalanması için uygun bir zemin yakalandı.

Mahalli Alan Çalışması: Yaz dönemi eğitiminin diğer ayağını da gençliğin küçük-burjuva yanlarını törpülemek ve emekçi halkla bütünleşmeyi sağlayacak olan mahalli alan çalışması oluşturdu. '89 yazında Devrimci Gençliğin faaliyet yürüteceği pilot bölge Küçük Armutlu'ydu. Halkın siyasallaşması için eğitim çalışması verdiler. Okuma yazma bilmeyenlere okuma yazma öğrettiler.

Dev-Genç'liler halka öğretirken halktan öğrenmesini de bildiler. Halkın dilini konuşmayı buralarda öğrendiler, özü sözü bir olmayı buralarda öğrendiler. Çünkü halk buna değer veriyordu, gençlikten özü sözü bir olmasını bekliyordu.

Mali Çalışma: Mali kaynak yaratma her dönem özel bir öneme sahip oldu. Kuşkusuz en önemli kaynak kitlelerdi. Ancak Dev-Genç'in alt birimleri ancak kendi kendilerine yetebiliyorlar, Dev-Genç'e aktarım yapamıyorlardı. Buna karşılık yoğun geçen kampanyaların ihtiyacını karşılamak için ciddi finansmana ihtiyaç vardı. Bunun için düzenli gelir kaynakları yaratmak gerekiyordu.

Düzenli gelir kaynakları yaratmak için kitap tezgahı, işporta vb. tezgahlar açıldı ve buralarda istihdam yapıldı. Dönemsel olarak kart tezgahları açmaktan pazarlarda limon satmaya, merkezi yerlerde su, limonata, çorap satmaya kadar birçok işte çalışıldı. Toplu yapılabilecek işler organize edildi. Fabrikalardan, işyerlerinden alınan montaj vb. işlerde 15-20'şerli gruplarla vardiyalı çalışıldı.

Buralardan önemli oranda mali gelir elde edilirken kolektif harcanan emek, coşku, moral, disiplin, emekçilik de kazanç hanesine yazıldı...

Resim-9

Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş

Devrimci Sol Ana Davası duruşmaları Dev-
Gençliler için de bir okuldu

Resim-10
16 Mart 1989 İstanbul

Resim-11

1 Mayıs 1989 şehidi Mehmet Akif Dalcı

Resim-12

Ocak 1990 İstanbul Beyazıt

**Demokratik Kitle Örgütleri üzerindeki baskıları
protesto gösterisi**

5. BÖLÜM

'89-'90/ GENÇLİK MERKEZİ ÖRGÜTLENMESİNİ KURUYOR

- Genel Durum
- HÜ'nde Kürsü İşgali Ve Alternatif Açılışlar
- Dev-Genç Rehberlik Çalışmalarını Başlatıyor
- Yoz Kültüre Karşı Tavır
- Dev-Genç 20 Yaşında
- «Dev-Genç 20 Yaşında» Çalışmalarında Polis Kurşunu
- Önderliğin Fırası
- 1 Aralık İÜ Basın-Yayın Yüksek Okulu İşgali
- Bursa: 25-26 Ocak Direnişi
- TAYAD Baskınına Dev-Genç'in Müdahalesi
- Yeniçelttek Katliamı'na Gençliğin Tavrı
- Bir Kontrgerilla Operasyonu: M. AKSOY'un Katledilmesi
- Gözaltılara Karşı Devrimci Tavır
- Dev-Genç'in Akademik Mücadele Kampanyası
- Anti-Faşist Mücadelede İTÜ Örneği
- Üniversitelerde Polis İşgali Oportünizm Ve Devrimci Tavır
- 21 Mart Newroz Kutlaması Ve Polis İşgali
- Devrimci Sol '90 Atılımıyla Umudu Büyütüyor
- İstanbul Yüksek Öğrenim Gençliğinin
Merkezi Demokratik Kitle Örgütü İYÖ-DER'in Kuruluşu
- Paralı Eğitime Karşı 22 Mayıs'ta Boykot
- Oportünizmin «Eylemde Birlik Ajitasyonda ve Propagandada
Serbestlik» Anlayışı Bozgunculukta Sınır Tanımaz
- '90 Yaz Kampları
- Emperyalist Komplolara Karşı Devrimci Tavır

GENEL DURUM

'89'un sonlarına gelindiğinde ANAP iktidarı sosyal-siyasal ekonomik krizin girdabında boğuluyordu. Siyasal krizini «SS» kararnameleri adı verilen sansür ve sürgün kararlarıyla aşmaya çalışırken ekonomik krizini de tüketim maddelerine yaptığı şok zamlarla ortadan kaldırmayı planladı... İpler yine MGK'nın elindeydi. Terör, baskı, zulüm arttı...

Tütün emekçileri Akhisar'da direnişe geçti. Herşey ateş pahasıydı, ürettiklerininse bir değeri yoktu. Tütün emekçilerinin direnişlerine işçi grevleri eklendi... İktidar sıkıştı. Çareyi grevleri ertelemekte aradı... «Benim işçilerim fedakardır...» dedi ÖZAL. Emekçilerin öfkesi arttı günden güne. Zamlı tüketim maddelerini protesto etti esnaflar. Protestoları «Kola Boykotu» olarak geçti tarihe. Bakkalların, marketlerin vitrinlerine «Kola satmıyoruz», «Kola içmeyin» dövizleri asıldı. Anti-emperyalist bir nitelik kazandı protesto hareketleri... Kürdistan'da hergün sokaklara döküldü halk. '90 1 Mayıs'ında binlerce insan kavgı günü, bayram günü diyerek sahiplendiler işçinin bayramını... Her yerden tepkiler, protestolar yükseldi yıl boyunca...

'89 Ekim'inde yıkıldı zindan duvarları... Devrimci Sol önderi Dursun KARATAŞ, özgürlük eylemiyle mücadeleyi dışarda kucakladı. Özgürlük eylemi, mücadelenin prestijini, moral gücünü artırdı. Savaş bir üst boyuta sıçradı. Önce 12 Eylül suçlarıyla karşılaşılmalı, hesap sorulmalıydı. Halkın özlemi

cevaplandı. Devrimci adaletin sesi duyuldu ülkenin her yerinde...

İktidar, gençliğe saldırmayı da unutmadı bu arada. Gençliğin payına düşen «paralı eğitim»di. Yıllardır har(a)ça kesilmişti okuma hakkı. Paralı eğitim kararı özellikle bu süreçte gündeme sokulu. Paralı eğitimle birlikte mediko-sosyal hakları kısıldı. Saldırı kapsamı genişletildi. Baskı ve şiddet arttı. Önceki yıllarda dişe diş kavgalarla okullardan atmışlardı polisleri. Üniversite kapılarından adım atamıyordu polis. İktidar bu durumdan rahatsızdı. Yeni saldırı programları hazırladı. Direndi gençlik. 1 Aralık'ta Basın-Yayın'ı sonra Yıldız'ı işgal etti. Saldırıları püskürtüldü. Ama inatçıydı düşman, vazgeçmedi. 21 Mart Newroz kutlamaları sonrası İÜ'de başlayan polis işgali, adım adım tüm okullara yayıldı... Öğrenci gençlik polis işgali karşısında güçsüz kaldı. Merkezi örgütlenmelerini oluşturamamasının sonucu, merkezi tavır almayı başaramadı. Polis, üniversitelerde kurumlaştı...

Oportünizm hâlâ çıkar kavgasındaydı. Aman kitleleri kaybolmasındı... Düşman okulları zaptetmiş ne gam... Onlar Dev-Genç'e karşı saflaşmışlardı ya gerisinin bir önemi yoktu... Başlı TDKP/GKB çekti yine. Nevroz kutlamaları karartıldı... Oportünizm GKB'nin arkasında yürüdü, öğrenci platformları hareketsiz kaldı... Oportünizmin bütün sabotajlarına rağmen Yüksek Öğrenim Gençliği Kurultayı toplandı. Merkezi yapısını oluşturmak için önemli bir adım attı.

Hacettepe Üniversitesi'nde Kürsü İşgali Ve Alternatif Açılış

«Bu kürsü bizim kürsümüz arkadaşlar... Bu kürsü gençliğin kürsüsü... Halk düşmanlarının, 12 Eylül cuntacılarının burada, bizim karşımızda konuşmaya hakkı yok...»

'89-'90 protokol açılışı Hacettepe Üniversitesi'nde yapıliyordu. Bütün devlet erkanı oradaydı. Açılıştan açılışa zevahiri kurtarmak adına geliyorlardı üniversitelere... Seçim kürsülerindeki gibi bol keseden vaatlerle gençliği kandıracaklarını sanıyorlardı. Yanıldılar. Karşılarında Dev-Genç'liler vardı...

'87-'88 öğrenim yılında öğrenci gençlik, kendi okullarının açılışını «Alternatif Açılış» adıyla kendileri yapmaya başladı. Alternatif açılış dostluğun, kaynaşmanın, birlik ve dayanışmanın ifadesiydi. Sadece bu da değil, her alternatif açılışta o yılın gençlik gündemi ele alındı, açılış buna göre şekillendirildi. '88-'89 öğrenim yılı ile birlikte ise bu tür açılışlar gelenek haline getirildi.

O yılın temel sorunu örgütlenme ve söz hakkının gaspedilmesi, polis-idare işbirliğinin yoğunlaşmasıydı. Yeni gelen üniversite öğrencilerini kendilerini bekleyen sorunlar hakkında bilgilendirmek, kaynaşmayı sağlamak amacıyla Ekim ayında üniversiteler genelinde alternatif açılışlar yapıldı. Ankara BYYO, Beytepe Kampüsü, ODTÜ ve Gazi Üniversitesi öğrencileri şenliklerle açtılar okullarını...

Hacettepe Üniversitesi'nde, Dev-Genç tarafından resmi açılış sırasında kürsü işgali yapıldı. O gün «bilimsellik» adına itaatin ve uysal öğrenciler yetiştirmenin fetvasını verecekti 12 Eylül savunucuları. Devrimci Gençlik, kürsü işgali önerisini öğrenci derneklerine götürmüş ancak olumlu bir cevap alamamıştı. Oportünizm, öneriyi tartışmak bile istememişti. Dev-Genç'liler kararlıydı. O kürsüde yalanın perdesini yırtacak, yarım milyon üniversite öğrencisinin duygularını, öfkesini: *«Sizler yarım milyon öğrenciye paranız kadar okuyun diyorsunuz. Başaramayacaksınız. Karşınızda boyun eğen gençlik değil, direnen bir gençlik bulacaksınız.»* diye dile getirecekti.

Dev-Genç'liler, kürsü işgaliyle yine bir ilkin önünü açtılar. Hesabın nerede, nasıl sorulacağını dosta düşmana öğretiler...

Dev-Genç Rehberlik Çalışmalarını Başlatıyor

«Tamam görevimiz bitti» mantığıyla hareket etmedi Dev-Genç'liler. Alternatif açılışları rehberlik çalışmalarıyla tamamladılar. Rehberlik çalışmalarında hem okula yeni gelen devrimci-demokrat öğrenciler tespit ediliyor ve hem de öğrencilerin aileleriyle ilişkiye geçme olanağı yaratılıyordu. Bu çalışmalarla kayıt için gelen ailelere yardım edilirken YÖK'te teşhir ediliyordu...

«Kayıt sırasında isteniyor, mecbur vereceksiniz» yalanlarıyla soygun daha okul kapısındanayken başlamıştı. Öyle ki 500 TL olan dosyalar 10.000 liradan satılıyordu. Bunu öğrenen Dev-Genç'liler inisiyatif koymakta gecikmediler. Ailelere olayın gerçek yüzü anlatıldı. Ailelerden oluşan bir heyetle dekan sekreterliğine gidildi. Aileler öfkeliydi. Okula adımını atar atmaz dolandırılmışlardı. Ama dekan sekreteri bilgisi olmadığını söylüyor, lafı dolandırıyordu. Dev-Genç'liler kararlıydı. Paralarını geri almadan yollamayacaklardı aileleri. Dev-Genç şehitlerinden Buluthan KANGALGİL'de oradaydı. Buluthan ısrarcıydı. Israrcılığı ve sıcaklığıyla kısa sürede kaynaşmıştı ailelerle. İşte diye düşünüyordu Buluthan; «rehberlik çalışmaları gerçek anlamına kavuşuyor.»

- *Paralarla bir saat içinde aşağıda olacaksın. Yoksa başına ykarım burayı...* Sekreter korkmuştu. Bu öfkeyi tanıyordu. Tehdit edenlerin kimler olduğunu çok iyi biliyor, başına gelecekleri tahmin edebiliyordu. Kısa süre sonra ailelerin yanına geldi. Tabii yanında paralarla... Kapıdaki görevli kaçmıştı. Dekan hâlâ kendisinin haberi olmadığını söylüyordu.

- *Öyleyse bu paraları nereden buldun?*

Cevap veremezdi, veremedi. O'nun kendisini aklamasına izin vermedi Dev-Genç'liler. O'nun da soygunun ortaklarından biri olduğunu hatırlattılar.

Ailelere güven vermek gerekiyordu. Eğitimdeki soygun anlatıldı onlara. Bu eğitimin halk için eğitim olmadığı anlatıldı:

«*Sesimizi çıkarmadığımızda böyle soyuyorlar, her türlü hakkımızı elimizden alıyorlardı işte...*» Aileler etkilenmişti. Başlardaki tedirgin yüzler, yerini güven dolu sıcak bakışlara bıraktı. Ayrılırken:

«*Bunlar size emanet*» dediler çocuklarını göstererek.

Başarmıştı Dev-Genç'liler. Emek harcayınca, uğraşınca başarılıyordu. Gerekçeye tahammülü yoktu mücadelenin. İÜ Mühendislik Fakültesi'nde yaşayarak, yaparak öğrendiler... Başlangıçta rehberlik çalışmasında oportünistler de yer alacaklarını söylemiş, Dev-Genç'in önerisini kabul etmişlerdi. Ancak iş yapmaya gelince ya öğlene kadar okula gelmemişler ya da geldiklerinde «sen, ben, bizim oğlan» hesabı kendi kendilerine kalmayı tercih etmişlerdi. Uyanıklığı kimseye kaptırmadılar tabii. Rehberlik masalarında ilgilenilen bir grup gence yaklaştıkları bir gün, Buluthan: «*Hayrola niye geldiniz, biz insanları getirip size emanet edecektik, zahmet etmeseydiniz*» dedi. Oportünizmin ideolojisinin de, çapının da, niyetlerinin de ne olduğunun, nasıl olduğunun kanıtıydı bu sözler...

Yoz Kültüre Karşı Tavır

«*Bu adam birabaneye gidiyor, bundan adam olmaz!*»

«*Saçlarını görmüyor musun, ne işe yarar bu?*»

«*Kıyafete bak, bu kıyafetle nereye götürebiliriz onu?*»

Hiçbir zaman böyle bir anlayış sahibi olmadı Dev-Genç'liler. Bu anlayışın onları halktan, halkın gerçeklerinden uzaklaştıracağını biliyorlardı. Herkes değişebilir, dönüşebilirdi bu kavgada. Sahip oldukları yoz kültürden kurtulabilir, olumsuz alışkanlıklarını atabilirdi. Önemli olan mücadele etmek, emek harcamak, kazanmaya çalışmaktı. Ne '60'ların ne de '70'lerin gençliği değildi artık gençlik. '80 sonrası gençliği deniliyordu en genel

ifadeyle. Ne demekti '80 sonrası gençliği? Sadece bir kavram değildi bu. Bir kültür, bir yaşam tarzıydı anlatılmak istenen. Bireyci, halkına ve kendine yabancı, değerlerine uzak, çarpık bir ahlak anlayışını, felsefeyi ifade ediyordu. Düşünmeyen, sorgulamayan, araştırmayan bir gençlik... Gününü gün etmesi, eğlenmesi, düşünmemesi istenmiş, gemisini yüzdüren kaptan anlayışı empoze edilmeye çalışılmıştı. Halkına tepeden bakması öğütlenmişti. Bunu yaratan sistemdi. Öğrenci gençliğin gerçekliği ortadaydı. Ama bu kabul edilebilir bir gerçeklik değildi. Alternatif bir kültürün; halkın olumlu değerleri ve gelenekleriyle güçlenmiş devrimci kültürün varlığı gösterilmeliydi. Halkın değerlerine sahip çıkıyordu Dev-Genç... Oportünizm ayak diriyordu «Sekterlik» dedi kimileri, kimileri de «tutuculuk.» «Bu da neyin nesi» diyenler oldu. Mantıkları çarpık, ideolojileri, yaşamları çarpıktı. Sapkın burjuva ideolojisiyle harmanlanmıştı ideolojileri. Aydın, entelektüel özentileriyle devrimden çok keyifli bir yaşam derdindeydiler. Oportünizm için halk kültürü «aykırı»ydı. Tek kelimeyle «gericilik» diyorlardı halkın değerlerine. Halk da «gerici»ydi zaten.

Dev-Genç'in, yoz kültürle mücadelesine İÜ Edebiyat Fakültesi kantini olarak bilinen Hergele Meydanı'nda yaşanan olay örnektir. Kantinin ortasında kızlı-erkekli bir grup iki masayı birleştirmiş kağıt oynuyordu. Bu davranışları ve çıkardıkları gürültüyle çevreyi rahatsız ediyorlardı. Dev-Genç'liler, oportünistlere müdahale etmek gerektiğini söylemelerine karşın oportünistler gereksiz olduğunu belirtmişlerdi. Bunun üzerine Dev-Genç'liler grubun yanına giderek onlarla konuşmuş, yaptıklarının yanlışlığını anlatmışlardı. Bu davranış grup içinde tepkiyle karşılanmamış, aksine gruptakilerle daha sonra ilişki geliştirilmiştir.

Yine bu dönemde birahane kültürü olan köprüaltı (eski Galata Köprüsü) kültürü de öğrenci gençlik içinde yaygındı. Özellikle eski DY Dergisi taraftarları bu kültürün özendiriciliği rolünü üstlenmişlerdi. Dev-Genç, bu yoz kültüre de tavrı aldı.

Sadece 12 Eylül faşizmine, YÖK'e, devlet terörüne tavır almak değildi devrimcilik. Devrimcilik bir yaşam tarzıydı. Gençliğe bu yaşam tarzını kavratılabilmek için her türlü yoz, bireyci kültüre karşı mücadeleyi esas almıştı Dev-Genç...

Dev-Genç 20 Yaşında

8 Ekim '89...

Harbiye Açık Hava Tiyatrosu binlerce insanı ağırladı o gün. Salon rengarenk; kırmızıya, sarıya boyanmış... Pankartlarda Dev-Genç amblemi...

Dev-Genç'in 20. Kuruluş Yılı kutlanacak. Heyecan dorukta. Anadolu'nun dört bir yanından akın etti Dev-Genç'liler. Henüz yeni olanlar da vardı içlerinde. Yıllarını devirmiş olanları da...

İlk önce sahnenin ardındakiler, ellerindeki meşalelerle sahneye doğru ilerleyip, meşalelerle Dev-Genç amblemi yaptılar, ardından da kenarlarda nöbete durdular. Sonra kocaman harflerle ışıktandırılmış bir yazı, sahnenin üstünden döne döne indiriliyor aşağıya. İşte o görkemli, insanın tüylerini diken diken eden tarih.

«DEV-GENÇ 20 YAŞINDA»...

Binlerce insan tek bir yürek olmuş haykırıyor:

«YAŞASIN DEV-GENÇ!»...

- *Şimdi gelen mesajları okuyacağız arkadaşlar...*

«Bir DEV-GENÇ'imiz var...»

Alkışlar devam etmesini engelliyor sunucunun.

«MAHİR, HÜSEYİN, ULAŞ KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!» sloganıyla kesiliyor sözleri.

«Bir Dev-Genç'imiz var» hani çok sevdiği bir şeyi ya da bir insanı sahiplenişini anlatır ya insan. İşte öyle gururlu, öyle

içten... Besbelli bütün havayı değiştirecek bu mesaj. Nefesler tutuldu, binlerce genç, sunucunun ağzından çıkacak sözleri bekliyor...

«Bir DEV-GENÇ'imiz var!...

1968'lerde yoksul köylüyle birlikte toprak işgalinde, Dolmabahçe'de denize dökülen Amerikan Bahriyelilerin peşinde, işgal-boykot ve forumlarla Demokratik Üniversite kavgasında ve işçinin grevinde, sokaklara sığmayan yürüyüşlerin en önünde olan.

Selam olsun anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleyi şiar edinen DEV-GENÇ'e!

Bir DEV-GENÇ'imiz var!...

Türkiye Devrimci Hareketine en değerli kadroları yetiştiren.

Ve DEV-GENÇ'lilerimiz vardı, DEV-GENÇ yetmez, parti olmanın zamanıdır diyen.

Selam olsun politik mücadelenin gereklerine uygun örgütlenen DEV-GENÇ'e!

Selam olsun DEV-GENÇ'te yetişip yaşamın zenginliği ve çok yönlülüğü içinde THKP-C'yi oluşturanlara!

Ve selam olsun 12 Mart'ın en karanlık yıllarında faşizme karşı mücadele bayrağını yere düşürmeyip Türkiye Devrimci Mücadele tarihinde bir dönüm noktası yaratanlara!

Selam olsun kurtuluş yolunu gösterip yüzbinlerin yüreğine, bilincine ışılanlara!

Selam olsun savaşıarak, onurla yenilmenin destanını yazanlara!

Bir DEV-GENÇ'imiz var!...

'73'lerden '80'lere faşist teröre karşı, devlet terörüne karşı dışı dışı mücadelede görevlerini canla başla yerine getiren.

Selam olsun şehirde, kırdada, okulda, fabrikada, gecekonduda işgaller kırıp, saldırılar püskürten, örgütlü gücüyle faşist saldırılar karşısında çelikten duvarlar ören DEV-GENÇ'e!

Ve selam olsun şehirde, kırdada, fabrika önünde, okulda, gecekondularda faşist kurşunlara hedef olan DEV-GENÇ'lilere!

Bir DEV-GENÇ'imiz var!...

Mücadelesiyle, örgütlü gücüyle ve kadrolarıyla Türkiye Devrimci Hareketi'ndeki tasfiyeciliğe karşı mücadelede aktif görevler üstlenen.

Selam olsun uzlaşmaz tutumuyla doğrunun yanında, tasfiyeciliğin karşısında yer alan DEV-GENÇ'e!

Ve selam olsun 12 Eylül karanlığından altı yıl sonra daha kitlesel ve daha bilinçli bir örgütlenmeyle Devrimci Sol Güçler'i yaratan devrimci kadrolara, DEV-GENÇ'lilere!

Selam olsun devrim bayrağını yükseltenlere!

Bir DEV-GENÇ'imiz var!...

12 Eylül karanlığında savaşıp her koşulda örgütlenmesini koruyan.

Selam olsun hiçbir koşulda ülkesini ve geleceğini faşizmin kanlı ellerine teslim etmeyen DEV-GENÇ'e!

Ve selam olsun dağda, kırdada, sokakta, meydanlarda, işkence tezgahlarında, toplama kamplarında onuru zincire vurdurmayan, şehit olan, direniş destanları yazan, ölen ama teslim olmayan devrimci kadrolara, DEV-GENÇ'lilere!

Bir DEV-GENÇ'imiz var!...

Bugün yine savaş alanlarında...

Selam olsun sokaklarda, meydanlarda, üniversitelerde, fabrikalarda savaşan DEV-GENÇ'e!

Ve selam olsun üniversite bahçesinde, 1 Mayıs Meydanı'nda, fabrika önünde, gecekonduda yürekliliğiyle savaşan DEV-GENÇ'lilere!...

Evet! Bir DEV-GENÇ'imiz var!...

Daha bilinçli, daha örgütlü bir kavgayla mücadele bayrağını yükseltmeyi amaçlayan.

Ve DEV-GENÇ'lilerimiz var...

Biz tükenmeyiz deyip yirmi yıl içinde DEV-GENÇ ismini altın puntolarla Türkiye Devrimci Hareketi'nin tarihine nakşeden!...

Gurur duyuyoruz...

Yaşasın DEV-GENÇ, Yaşasın DEV-GENÇ'liler!...

Kabrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!..»

İmza olarak ise Devrimci Sol'u bugünlere getiren, Devrimci Sol'un yaratıcısı, Devrimci Sol'un önderi Dursun KARATAŞ ismi okunuyor.

Bir sevinci paylaşmanın hazzıyla kenetleniyor eller. Dillerde «*Yaşasın Dev-Genç!*» sloganlarıyla selamlıyorlar önderlerini. Önderleri burada onlarla birlikte işte. Onlarla aynı coşkuyu yaşıyor, onlarla halaya duruyor, onlarla birlikte kaldırıyor sol yumruğunu. Bu tarih; gençliğin, bu tarih; halkların, bu tarih; tüm insanlığın tarihi.

Mesajlardan sonra Dev-Genç korosu geldi sahneye. Hamiyet, koroda yerini almış, ıslıl ıslıl gözleri, tükenmek bilmeyen enerjisiyle söylüyor marşları.

Sonra tiyatro grubu için koparıldı alkışlar. Buluthan da tiyatro grubunda. Dev-Genç'in mücadele tarihi, değerleri, gelenekleri canlandırıldı, oyun değildi sahnedeki. İnançlarını, güvenlerini kattıkları yılların emeğini ve geleceği seyrediyordu izleyiciler. Her hareketlerinde, her mimiklerinde «biz de bu değerlerin sürdürücüsü, yeni değerlerin yaratıcısı olacağız» diyorlardı adeta. Yıllar sonra Dev-Genç adını yeni geleneklerle büyütecekti Bulut...

En son olarak Halk Oyunları Ekibi görüldü sahnede... Anadolu'nun kültürlerini ortaklaştırıp sunuyorlardı. Hakkı ve Erol da ekipte, folklor kıyafetleriyle halkın bağrından kopup geldiklerini kanıtlıyorlardı... Diyarbakır, Artvin halkının yaşayışını, değerlerini Hakkı ve Erol yaşıtıyordu sahnede...

Seviyorlardı halklarını, şehit düşecek kadar bağlıydılar halklarına...

8 Ekim '89... Yıllar sonra açık açık binlerce insanın sloganlarıyla yankılandı Dev-Genç'in adı...

Kutlu Olsun!...

«Dev-Genç 20 Yaşında» Çalışmalarına Polis Kurşunu

Dev-Genç'in 20. Yıl etkinlikleri için günler öncesinden başlatılmıştı hazırlıklar. Yazılamalar, pankartlar, dağıtılan bildiriler hep öğrenci gençliğin şenliğe katılımını sağlamak içindi. Birçok il aynı zamanda yapıyordu hazırlıklarını. Her şey Dev-Genç içindi. Ekim ayı başlarına kadar süren hazırlıklar, Ankara'da da yoğun olarak sürdürülüyordu.

Bu tarihlerde Ankara Üniversitesi BYYO öğrencisiydi Altan Berdan KERİMGİLLER. «*Bu öyle bir gösteri olmalı ki*» diyordu Berdan. Öyle bir gösteri olmalıydı ki bu, Dev-Genç'in 20 yıl önce yaktığı kavgaya ateşinin sönmediğini, her yıl yüzlerce gönüllünün tutuşturduğunu anlamalıydı herkes. Ve aşmalıydı okul duvarlarını. Caddelere, alanlara taşınmalıydı ateş.

Yer olarak Tunalı Hilmi Caddesi seçildi. Caddenin kalabalık olduğu akşam saatlerinde yapılacaktı gösteri. Kararlaştırıldığı gibi akşam saatlerinde meşalelerle girdiler Dev-Genç'liler. Dev-Genç'in 20. Yaşını selamladılar. Meşaleler ayrı bir renk katmıştı gösteriye. Ancak gerek bu gösteri gerekse diğer çalışmalar, Ankara polisini huzursuz etmekte gecikmeyecekti.

13 Ekim gecesi, Maltepe Bölgesi'nde halka sesini duyurmak için bildiri dağıtmaya çıktı Dev-Genç'liler. Bunu gören polis ateş açtı. Ve bir Dev-Genç'li ensesinden vurularak yaralandı.

Dev-Genç şenliğinin arifesinde gerçekleştirilen bu saldırı öfkeyi daha da büyüüttü. Pekçok yerde protesto gösterileri düzenlendi. Hacettepe Beytepe Kampüsü ve ODTÜ'de yapılan

forumlarda, saldırıların cevapsız kalmayacağı ve hesap sorulacağı ilan edildi... Bu kez jandarmanın saldırısına uğradı gençlik. Jandarmanın gözaltı operasyonu ve Dev-Genç'lilerin yaralanması da tepkinin önüne geçememişti. Korku değil, cüret vardı. Tepki, Sosyal Bilimler Kantini'ne taşındı. *Forumun ardından yürüyüşe geçen öğrencilere jandarma saldırdı. Kıran kırana bir çatışma yaşandı. Beytepe Kampüsü'nde, jandarmanın vahşetine inatla direndi Dev-Genç'liler. Burada bir Dev-Genç'liyi gözaltına alan jandarma, ODTÜ'de de üç Dev-Genç'liyi götürdü apar topar. Şehir merkezindeki okullara baskın yapan polis, bu okullardan da 28 kişiyi gözaltına aldı.*

İlk alınanlardandı Birtan'la, Mustafa. Dev-Genç'in önderlerinden, örgütleyicilerindendi ikisi de. Israrcı, bir o kadar da mütevazıydılar. Polis istediği kadar gözdağı vermeye çalışsın hiç etkilenmezlerdi. Düşmanın yüzünü güldürmek yoktu geleneklerinde. DAL'ın işkencehanelerinden defalarca geçmişti Birtan. Polis onunla başedemeyeceğini anlamıştı. Acizdi, bu yüzden '91 yılı Ocak ayında katlettiler Birtan ALTUNBAŞ'ı.

Düşman, Ankara'da saldırdı ama yalnızca Ankara'dan değil, diğer illerden de yükseldi direnişin sesi. Ankara Dev-Genç yalnız değildi. İstanbul üniversiteleri ses verdi, sahiplendi direnişleri.

17 Ekim'de TKP/B ve TKEP'le birlikte forum yapıldı. Ardından açlık grevi. 19 öğrenci katıldı ilk olarak, 19 Ekim'de ise Ayazağa Kampüsü'nde açlık grevindekiler eylemlerini bitirip gösteriye dönüştürdüler direnişlerini. Aynı gösteride 30 kişilik yeni bir grup devrıldı açlık grevini.

Ankara'daki saldırılar arttıkça İstanbul'daki direniş de boyutlandı.

Önderliğin Firarı

Metris Baştabya Salonu'nda herkes ayakta. Birazdan sol taraftaki kapı açılacak ve tutsaklar girecek içeriye. Sevinçli yüzlerde meraklı bakışlar. Basın çoktan yerini almış, bugün her zamankinden daha kalabalıklar. Fotoğraf makinaları, küçük teypleriyle ayakta. Tutsakların yapacağı açıklamanın tek kelimesini dahi kaçırmak istemiyorlar. Birbirinin önüne geçme telaşında hepsi.

'89 Ekim'iydi. Sonbahardı ama Devrimci Sol Önderi'nin firarıyla baharı yaşıyordu Türkiye halkları. Oligarşinin korkuları daha da büyürken umut dalga dalga yayıldı ülkeye. Derneklerde, mahallelerde, okullarda, işyerlerinde ortak mutluluktan yaşanan.

- «*Duydun değil mi? Dursun KARATAŞ firar etmiş*» ...
- «*Yeni değilmiş ama daha yeni anlamışlar.*»
- «*Nasıl da panik olmuşlar ama...*»
- «*Bizimkilerin farkı bu işte*»...

Şenliklerde paylaşıldıkça daha da büyüdü sevinçler. Çiçekler, çikolatalar dağıtılıyordu her yerde. Otobüste, alışverişte konuşulan tek konu olmuştu Devrimci Sol Önderi'nin firarı... Oligarşi ise hazmedemiyor, sağa sola saldırıyordu. Operasyonlarla, gözaltılarla sevinçlere saldırmak istiyordu ama nafile. «*Dikkat polis gülenleri gözaltına alıyor*» esprisi düşmanın acizliğini anlatıyordu. Düşman çaresizdi, psikolojik üstünlüğü tersine çevirmek için basın aracılığıyla türlü senaryolar uyduruyordu:

- «*Firar olmamış... Kendi arkadaşları tarafından öldürülmüş!*»
- «*Dursun KARATAŞ, diğer örgütler tarafından öldürülüp saklanmış!*»

Bu yalanları işe yaramadı. Başaramadılar. Firarın yarattığı coşku, moral ve sevinç yok etmeye yetmedi güçleri...

Her zamankinden daha kalabalıktı Baştabya salonu. Herkes merakla bekliyordu tutsakların gelmesini. Kapı açıldı. Zafer

işaretleriyle tutsaklar yerlerini aldı. Elinde dosyalarla ağır ağır kürsüye yaklaştı bir tutsak. Hepsinin ıslıl ıslıl gözleri. Devrimci Sol Önderi Dursun KARATAŞ'ın bıraktığı mektubu okuyacağını müjdeledi kürsüdeki tutsak. Alkışlar kutladı müjdeyi.

«Bugün, bir gün mutlaka yarıp çıkacağız dediğimiz faşizmin zindanlarından özgürlüğe doğru ilk adımımızı atıyoruz.

Biz eylemimizle, bir kez daha hiçbir duvarın devrimcilerin özgürlüğü elde etmeleri önünde engel olamayacağını göstermiş olacağız.

Faşizmin kalın duvarları, tel örgüleri, çelik hasırları özgürlük ateşi karşısında erimeye mahkumdur! Beyinleri tutsak edilemeyenler inanıyoruz ki tüm engelleri bir bir aşacaktır.

Ve hiçbir güç devrimcilerin yüreklerinde yanan özgürlük ateşini söndüremeyecektir!...»

Bundan böyle devrim yolunda daha hızlı, daha cüretli yürünecekti. Olanaksızlıklara boyun eğilmeyecek, yıkılacaktı düşmanın kaleleri. Önderliğin politikaları, taktikleri ve öngörülerıyla bütün zorluklar altedilecekti.

Müjdeler olsun!...

Türkiye toprakları umudu büyütüyordu. Parti'ye, Parti-Cephe'li düşlere daha yakındı savaşçılar. İlk adım, Atılım'dı. Devrimci Gençlik, Atılımın içinde önemli bir yer tutacaktı.

1 Aralık İÜ Basın-Yayın Yüksek Okulu İşgali

Her zamanki gibi İÜ BYYYO'da günlük olağan yaşantısına devam ediyordu öğrenciler. Bir kısmı not toplamak derdindeydi. Vizelerine hazırlanıyordu bazıları. Dergilerini okuyup tartışanlar da vardı içlerinde. Nereden geldiği belirsiz silah sesleriyle irkildi herkes. Silah seslerinin geldiği yöne çevirdiler yüzlerini. Tanıyorlardı bu çapulcuları. Birçoğu

öğrenci bile değildi. Sonra polisler baktılar. Müdahale etmek şöyle dursun pis pis sırtıyordu polisler. Devlet onları destekliyordu işte. Afişlerini asmışlar, polisler de sessizce izlemişler, desteklemişlerdi. Bu sırada kantinde bulunan oportünistler korkudan bembeyaz olmuş sadece seyrediyorlardı. Tek Dev-Genç'li vardı okulda: Hamiyet YILDIZ. Dev-Genç'in geçmişini, direniş geleneklerini biliyordu. Haklarını, geleceklerini işgal etmek istiyordu faşistler, izin vermeyecekti. Eski DY Dergisi taraftarları ve TDKP/GKB'lilere «*müdahale etmek gerekir*» önerisiyle gittiyse de tahmin edileceği gibi olumlu bir cevap alamadı. Tek korkuları ve kaygıları kendileri idi. Kendi rahatları bozulacak, keyifleri kaçacaktı.

Tek başına faşistlerin astığı afişlerin yanına gitti Hamiyet. Cüretliydi, cüreti örgütünün cüretiydi. Direnişi örgütünün direnişiydi. «Faşizme yaşam hakkı tanımayacağız. Çünkü bunlar halk düşmanlarıdır» deyip afişlerini yırtıp attı...

Tüm gücüyle haykırdı inancını. Tek başınaydı ama yüzlerce Dev-Genç'linin cüreti vardı sesinde. Milyonlarca öğrencinin öfkesi vardı. Tek başına yükseltti direniş bayrağını Hamiyet. Faşist saldırıları tek başına göğüsleyecek kadar inanıyordu davasına.

Haberi alır almaz Basın-Yayın'a koştı çevre fakültelerin Dev-Genç'lileri. Bu saldırı faşistlerin yanına kalmamalı, güçlü bir cevap verilmeliydi. «İşgal» dedi Dev-Genç'liler «Okulumuzda kalalım, okulumuzu savunalım.» Oportünistlerin ise ilginç yaklaşımları vardı. «Üniversiteler bizindir, kendi okulumuzu işgal edemeyiz» diyordu eski DY Dergisi taraftarları. Brakalım faşistler işgal etsin, bırakalım okul onların olsun demekti bu. «İşgal etmek anlamsızdır, okullardan çıkıp, faşistleri bulalım ve dövelim» dedi TDKP/GKB'liler. Her zaman en sol görünme telaşındaydılar. Eyleme kadar tabii. Sol, çeşitli gerekçeler getire dursun işgal önerisini kabullendi öğrenciler.

Ali Rıza KURT işgalin yöneticisi, kurmayıydı. İşgal gece yarısına kadar sürdü. Panzerlerle saldırdı polis. Onlarca gözyaşartıcı bomba attılar Basın Yayın'a. İşgalin komutanı verdi talimatını: «Bombaları kovalara atın» «Atkılarınızı ıslatın yüzünüze sarın»... Herkes uydu Ali Rıza'nın talimatına. Bombalara, molotoflarla karşılık verildi.

Polis şaşkındı, nereden bulmuşlardı molotofları. Oportünizm de aynı şaşkınlıktaydı. Çünkü kendi yandaşlarının çoğu okula giremiyoruz deyip kapıdan dönmüştü. Oysa Dev-Genç'liler, «işgalin kumanyaları»nı taşımış, molotoflar yapmışlardı kaşla göz arasında.

Oportünistler, kapıdan «polis var, giremiyoruz» diye dönerken İTÜ Dev-Genç'liler pankartlarını açarak, yürüyüş kortejiyle girmişti Basın-Yayın'a. Çatışma odalarda, sınıflarda sürdü. Ekrem Akın SAVAŞ en öndeydi yine. Hüsamettin ve Soner'de öyle. Onlar biliyorlardı ki kendileri nasıl davranırsa arkalarında olanlar da öyle davranacaklardı. Coşkuluydular. Direnişe layık olmanın onuruyla çarpışıyorlardı. Buluthan'da vardı direnişte. Pankartları yazıp asmıştı Bulut. Taşları, sopaları, molotoflarıyla direnişe kenetlenmişti hepsi de. Polis saldırıyor, okulda direniyordu öğrenciler. Bu azmin karşısında zorlanan polis pazarlık yapmaya çalıştı. Pazarlığa Ali Rıza çıktı. «İşgalimiz amaçladığı kamuoyunu yaratmıştır. Kimseyi gözaltına almazsanız dışarı çıkacağız» dedi polislere. Polis şefi «şeref sözü» verdi kimseyi almayacağına dair.

Zafer işaretleriyle çıktılar Dev-Genç'liler okuldan dışarı. Daha önce çıkanları gözaltına almıştı polis. Dev-Genç'lilerin en önünde, Ali Rıza, eylemin son talimatını da burada verdi: «Polis otobüslerine binmeyeceğiz!» Tavrı netti Ali Rıza'nın. Tavrı netti Dev-Genç'lilerin. Sloganlarla ilk polis çemberine yüklendiler. Çemberde bir delik açmayı başardılar. Ali Rıza ve çemberi aşan diğer Dev-Genç'liler bölgeden uzaklaştılar.

Polis, 25'ten fazla Dev-Genç'liyi gözaltına alıp, tutuklattı. Oportünizm bedel ödemeyi göze alamamış, eski DY Dergisi

tarafatlarının çoğu gönüllü binmişlerdi otobüslere. Sonrasında ise utanmadan «biz kaçmadık» deyip Dev-Genç'i karalamaya çalıştılar.

1 Aralık işgali herkesi etkiledi. Burjuva basın, eylemin etkisini kırmak amacıyla kolları sıvadı. Ertürk YÖNDEM'in hazırladığı «Perde Arkası» programında «sağ-sol çatışmasının zararları», «kardeş kavgası» senaryolarıyla faşistler aklanmaya çalışıldı. İ.T.Ü., Yıldız, Marmara, Boğaziçi öğrencileri Ertürk YÖNDEM'i, basını teşhir eden açıklamalar yaparak olayların doğrusunu aktardılar.

1 Aralık İşgalinin Anadolu'daki Etkisi

1 Aralık işgali, işgaldeki direnişin kararlılığı, kısa sürede ülkenin her yerinde etkisini gösterdi. Güçlü bir potansiyeli, tepkileri açığa çıkardı Anadolu'da. Ancak bu potansiyelin dinamizm kazanması, daha üst örgütlülüklerin yaratılmasına bağlıydı. Merkezi Dernekler olabilirdi bu örgütlülükler. Merkezi Dernekler, kitleselleşmenin önünü açabilir, eylemliliklerde nitel bir sıçrama yaratabilirdi. Oportünizm ise yine dar grupçuluk ve küçük hesaplar peşindeydi. Gençlik hareketinin bölünüp parçalanması hiç önemli değildi. Yeter ki onların dediği olsun...

Ankara'da 1 Aralık Direnişi'ni selamladı Devrimci Gençlik. AÖDP'de karar çıkarttı. Beşevler Kampüsü'ndeki gösterinin ardından Tandoğan'a kadar yürüyüş kararı alındı. Gerekirse polisle çatışacak hatta Gazi Üniversitesi İİBF işgal edilecekti.

Eylem günü geldi, beşer onar İİBF bahçesinde toplandı öğrenciler. Okulun etrafını polisin panzerleriyle kuşatması gençliği yıldıramadı. Tek düşünceleri vardı, BYYO öğrencileri gibi olabilmek. Onlar gibi sarsmak Türkiye'yi. Bu güvenle ilk polis barikatını aştı öğrenciler. İkinci barikata geldiklerinde gördüler

ki yalnız polis değil oportünizm de barikat oluşturmıştu. Uzlaşmacılık tavrıydı oportünizmin barikadı. Oportünizm korkularına teslim olmuş, dönemin Emniyet Müdürü M. AĞAR'la uzlaşma yolunu seçmişti.

Eylemden sonra hem AÖDP'de hem de okullarda bildiri dağıtılarak oportünizmden uzlaşmacı tavrının özeleştirisi istendi. Ancak oportünizmin vurdumduymaz ve ciddiyetsiz tavırları sürdü. Devrimci Gençlik ise bildirisinde eylem sırasında kendi arkadaşlarının inisiyatifsiz tavırlarının özeleştirisini de verdi.

Bursa: 25-26 Ocak Direnişi

Sivil-faşistlerin çabaları yalnızca İstanbul'la sınırlı kalmadı. Çünkü bu çaba devletin politikalarının bir uzantısıydı. Neydi devletin politikaları?

'88-'89 yıllarında yükseltilen direnişlerle üniversiteler devrimci-demokrat güçlerin mevzileri haline gelmişti. Bu mevzileri parçalamak, toplumun bütününe saracak olan bu ateşi söndürmek gerekiyordu. Tesadüf değildi hiçbir şey. Düşman sivil-faşistleri okullara salacak sonra da «sağ-sol çatışması» demagojisiyle açıklayacaktı herşeyi.

1 Aralık Direnişi'yle bu planları bozuldu. Sivil-faşistler planlandığı gibi kolaylıkla giremiyorlardı okullara. Devlet, Anadolu'da bu işin daha kolay başarılacağını düşünmüştü. Ancak yanılmışlardı. Bursa Dev-Genç bu işin bu kadar kolay olmadığını, olamayacağını gösterdi iktidara.

Demokrat öğrencilere saldırdılar önce. Ardından Dev-Genç'in bildirilerini yırtarak devam ettiler. Gövde gösterisi yapıyorlardı sözüüm ona. Bildirileri yırtarken alacakları karşılığı düşünmemişlerdi. Dev-Genç'liler yırttıkları bildirileri sivil-faşistlere yedirdiler. Uyarmayı da ihmal etmediler.

Bu, faşistler için büyük bir prestij kaybıydı. Tekrar moral kazanmak zorunluluğu hissediyorlardı. Eğer üniversitede bir

kitle tabanı yaratabilirlerse şehirdeki faaliyetlerinin zeminini de sağlamış olacaktı. Uzun vadeli düşünüyorlardı. Azerbaycan olayları onlar için biçilmiş kaftandı. Akıllarınca kitlelerin milliyetçi duygularını da körüklemiş olacaktı. 1 Aralık'ın üzerinden 55 gün geçmişti. 25 Ocak'ta tarih kitapları yeni bir direnişin başlangıcını kaydetti sayfalarına.

Faşistler forum yapmak istediler. Ne var ki karşılarına 3 Dev-Genç'li dikilmişti. Üç Dev-Genç'li bayan. Okuldaki devrimci-demokrat kitle de yanlarındaydı. Sivil-faşistler forum yapamadı. Kapının önünde buldular kendilerini. Sığınacakları yer belliydi. Koşar adım jandarmanın yanına gittiler. Jandarmayla birlikte geldiler ama yine başaramadılar. Geri püskürtüldüler. Dev-Genç'lilerin kararlılığını, coşkusunu, direncini hesaba katmamışlardı. Jandarmanın okulu işgal etmeye başladığını gören Dev-Genç'liler dekanlığı işgal ettiler.

Jandarmanın okulu terketmesini istiyorlardı. Çaresiz kalan jandarma o gün okuldan çekildi. Ancak pusudaydı. Karanlığın çökmesini bekliyordu. Gece olunca öğrencilerin kaldığı yurda saldırdılar. 69 kişi gözaltına alındı o gece...

Kız öğrencilerin kaldığı bloktaki Dev-Genç'lilerin slogan sesleri duyuluyordu. Marşları ve pankartlarıyla sahip çıkıyorlardı yoldaşlarına.

Ertesi gün Halkevi'nde «Süresiz Açlık Grevine»ne başladı öğrenciler. Polis bu cürete, bu özveri ve fedakarlığa katlanamayıp burada da saldırdı. Dev-Genç'lileri gözaltına aldı. Yıllar sonra ilk kez böyle bir hareketliliğe tanık oluyordu Bursa. Devrimci Sol Güçler'i, Dev-Genç'lileri tanıdılar yeniden. Yıldırılamayan, dimdik ayakta kalan bir örgütün insanlarıydı hepsi.

TAYAD Baskınına Dev-Genç'in Müdahalesi

'89'un sonlarıydı. Aksaray'ın giriş-çıkışları, bütün bir sokak tutulmuştu. Polis değil Dev-Genç'liler tutmuştu bu kez sokakları. Molotofları, taşları, sopalarıyla kuş uçurtmuyorlardı Aksaray'da. Bu tavrın alınmasını Buluthan'la Ekrem Akın SAVAŞ sağlamışlardı. Tüm nöbetçileri görevleri başında denetliyorlardı. İnisyatif sahibiydiler, cüretliyidiler. Polisi kuşatacaklardı.

Polis TAYAD'ı basmıştı. O güne kadar defalarca «arama için», «kontrol için» gelip gidip rahatsız etmişlerdi. Üyelerini gözaltına almış «bırakın bu işleri» demişlerdi. En son baskın yapıp kapatmak istiyorlardı. Ama TAYAD'lıların direnişiyle, barikatlarıyla karşılaştılar... Sadece TAYAD değil birçok dernek peş peşe basılıyor, sudan bahanelerle kilit vuruluyordu kapılarına...

İrtibata gelen telefonla tutmuştu Aksaray sokaklarını Dev-Genç'liler. İnanç, bağlılık, kararlılık kazandı. Bu, Devrimci Sol Güçler'in, Dev-Genç'lilerin zaferiydi. Önemli bir deneydi bu Dev-Genç'liler için. Kavga yeni yeni araçlar kazandırıyor, birikimlerini artırıyordu.

Yeniçelttek Katliamı'na Gençliğin Tavrı

«.... egemen güçlerin temsilcileri buna iş kazası diyecekler. Bu güçler yine timsah gözyaşları dökecekler. Bunun adı iş kazası olamaz. Bu bir katliamdır...» İÜ Hukuk Fakültesi'nde düzenlenen forumda bir Dev-Genç'li böyle lanetliyordu Yeniçelttek Katliamı'nı.

Şubat ayının ilk haftasında Merzifon-Yeniçelttek'te 67 madenci yaşamını kaybetti. En ağır koşullarda çalıştırılan madencilerin yaşadığı katliamların ne ilkiydi ne de sonuydu Yeniçelttek. O güne kadar devletin ihmalleri sonucu yüzlerce madenci yaşamını yitirmişti. Yine göz göre göre katledilmişti 67 insan. Sorumlusu egemen sınıflardı. İnsan hayatına değil

paraya değer veriyordu oligarşi. Bir kişinin, yüz kişinin hatta milyonlarcasının ölmesi neyi değiştirirdi.

Forumun ardından sembolik bir tabut taşındı, üniversite içinde yürüyüş yapıldı. Halkının acılarını hep yüreğinde hissetmişti Dev-Genç. Hiç bir zaman yalnız bırakmamıştı onları. O gün hesap sorulmazsa daha çok Yeniçeltekler reva görülecekti emekçilere. Sorumluları teşhir etmek, katledilenlerin hesabının sorulacağını göstermek gerekiyordu. Bu nedenle Devrimci Sol yoğun bir eylemlilik süreci başlattı. İstanbul'da sabah saatlerinde 19 ayrı yer pankartlarla donatıldı.

«Yeniçeltek'teki Facianın Sorumlusu Oligarşidir Devrimci Sol/Devrimci İşçi Hareketi» sloganlı pankartlar asıldı, kuşlamalar yapıldı, bildiriler dağıtıldı. Dev-Genç'te kampanyadaki yerini aldı. «İşçi-Öğrenci El Ele Hesap Sormaya!» diyerek kampanyayı üniversitelere taşıdı. Yeniçeltek katliamının sorumlusunun oligarşi olduğu anlatıldı gençliğe.

9 Şubat 1990'da Merter'deydi Dev-Genç'liler. Ahmet Kutsi Tecer Caddesinde 200 kişilik bir korsan gösteri yapıyorlardı. Yolu trafiğe kapatıp, yaktıkları ateşlerin başında saygı duruşunda bulundular. «*İşçilerin Katili Oligarşidir*», «*Katliamın Hesabı Sorulacaktır*», «*İşçi-Öğrenci El Ele Hesap Sormaya*»... Kavgaya, birliğe çağırان sloganları duyuldu sokaklarda...

İÜ'de de forum düzenlendi. Dev-Genç'liler forumun bitiminde yürümeye başladılar. Beyazıt Meydanı'na gireceklerdi. Polise karşı güvenlik ekipleri de oluşturulmuş, taş, sopa ve molotoflarıyla kitlenin en önündeydiler. «*İşçi Katliamının Hesabı Düzenlen Sorulacak!*» pankartlarını astılar. Sloganlarını atıp bitirdiler eylemlerini.

Yeniçeltek için oluşturulan heyette de vardı Devrimci Gençlik. Katledilen işçilerin cenazelerine katıldılar, maden işçilerinin ve ailelerinin acısını paylaştılar.

Yalnızca İstanbul'da değil, Anadolu'nun çeşitli yerlerinde de lanetlendi katliam. Konya Halkevi'nde yüzün üzerinde insan açlık greviyle gösterdi katliama tepkilerini. Açlık Grevi 3 gün sürdü.

Yeniçeltek'i lanetleyen Dev-Genç'liler daha sonra da halkın her derdinde, her acısında yanında oldu, zorluklarını paylaştı, çareler üretti...

Bir Kontrgerilla Operasyonu: Muammer AKSOY'un Katledilmesi

1990 yılına damgasını Devrimci Sol vurdu.

Ne iktidarın terör politikaları... Ne zamlar... Ne de işsizlik...

Konuşulan Devrimci Sol'du....

Devrimci Sol, yıllardır için için biriken adalet özlemine karşılık veriyordu. İşten atılanlar, polis-jandarma postasıyla çığnenenler, şube kapılarında evlatlarını arayanlar, ezilen-sömürülen işçiler, emekçiler konuşuyordu eylemlerde. Halkın adaleti hesap soruyordu... Toplumsal muhalefet bendini yıkmış su gibi yükseliyor, yükseliyordu. Acizleşti oligarşi, zavallılaştı. Sinsiydi daha da sinsileşti... Düşmanın bile mert olanı yeğdir. Ama bunlar namertti. En aşağılık kontrgerilla yöntemleriyle saldırıyorlardı.

30 Ocak günü yer yerinden oynadı...

«Nereden bulmuşlar, nasıl ulaşmışlardı?»

Bundan böyle duvar diplerinde yürüyecek, arkalarına bakarak işe gidecek, her gün yollarını değiştireceklerdi. Bundan böyle yaptıkları yanlarına kar kalmayacaktı anlaşılan... 30 Ocak '90 günü Kazım ÇAKMAKÇI cezalandırıldı...

Kazım ÇAKMAKÇI elinde silah, başında kask Mehmet Akif DALCI'yı kurşunlarken poz vermişti objektiflere. Kucağındaki taşlara, bakışlarındaki cesarete tahammül edememişti

Mehmet'in. Sanmıştı ki onu susturursa susacak milyonlar. Sandı ki onun kanını akıtırsa akıp bitiverecek devrimcilerin kanı. Hesap soran olmayacak... Sahipsiz kalacak bütün Mehmet'ler...

Her 1 Mayıs cümlesinde Kazım ÇAKMAKÇI geldi akla. Her 1 Mayıs sohbetinde öfkeler bilendi... Sabırlar taşıtı... İstihbaratlar yağdı Devrimci Sol'a: «ÇAKMAKÇI *şurada görüldü, ÇAKMAKÇI şurada oturuyor*»...

30 Ocak günü ÇAKMAKÇI, Mehmet'le karşılaştı bir daha. Halkın Adaleti hesap sordu... Tek kurşunla cezalandırıldı katil. Üzerine Devrimci Sol bayrağı bırakıldı. Mesaj netti: Adaleti devrimciler sağlayacaktı, halk sağlayacaktı... Eylem öfkeli yürekleri soğuttu. «*Haketmişti katil*» dediler... «*Artık ölsek de gamyemeyiz hesap sorulur, akan kan yerde kalmaz*» dediler... Ve en önemlisi Kazım ÇAKMAKÇI'dan önce de, sonra da atılan imzada tereddüt etmediler. «*DEVİRİMCİ SOL yaptıysa doğrudur*» sözü yerleşti dillere... İktidar telaşlandı. Bildik yataklarda akmıyordu artık sular. Ekonomik-demokratik mücadele iktidar mücadelesine, silahlı mücadeleye dönüşüyordu...

Bunun önüne geçmeli engellemeliydi. Yöntem basitti. Bedri KARAFAKİOĞLU, C. Orhan TÜTENGİL, Abdi İPEKÇİ gibi nice «faili meçhul» cinayetleri gerçekleştirmişti '80 öncesinde. Yine kamuoyunca tanınan, bilinen bir aydını hedefleyecek, kitleleri '80 öncesine dönmekle korkutacaklardı. Eylemin prestiji sarsılacak, kafa bulanıklığı yaratacaklardı. Devrimci Sol ismi karartılacaktı... Oligarşi kurbanını seçti. ÇAKMAKÇI eyleminin hemen ertesi günü Prof. Muammer AKSOY'u katlettiler. Öğretmenleri ABD emperyalizmiydi. Uyguladıkları CIA'nın öğrettiği kontrgerilla taktikleriydi. Böylece yükselen, giderek radikalleşen toplumsal muhalefetin önüne geçeceklerini düşündüler. «*İşte devrimciler şiddete başvurursa sağcılarda başvurur, kaos, kargaşa doğar, varolan haklar kısıtlanır...*» düşüncesini yaratarak korku salmak istediler. Devrimci Sol'a gönülvermiş, devrime, devrimcilerin adaletine

inananlar, kontrgerillanın bu oyununa gelmeyeceklerdi. Ama oyuna gelenler de vardı. İnançsızlaşanlar, yılınlar, korkanlar bu oyuna alet olmakta gecikmediler... «*Anarşi-terör*» dedi reformistler. Aydınlar «*12 Eylül öncesine mi dönüliüyor, karanlık güçler*», «*şer odakları*» edebiyatına sarıldılar. Her ikisi de oligarşiyle aynı yerde buluştu.

Bu oyunu bozmak, gerçekleri anlatmak gerekiyordu. Gerçekler kavratılmalıydı ki devrimci mücadelenin önünü tıkamaya çalışanlar amaçlarına ulaşmasın. Bu görev tarihsel bir öneme sahipti. Dev-Genç tarihsel misyonunun bilinciyle hareket etti.

İlk olarak İÜ Merkez Kampüsü'nde geniş katılımlı bir forum düzenlendi. Kontrgerilla teşhir edildi. Diğer okullarda da forumlar, bildiriler, afiş ve pankartlarla Prof. M. AKSOY'un katili kontrgerillayı teşhir faaliyetini sürdürdü.

M. AKSOY'un cenazesi 3 Şubat günü Ankara'da kaldırıldı. Devrimci Sol Güçler'le birlikte Dev-Genç'lilerde oradaydı. Hiçbir muğlaklığa yer vermeyecek kadar netti sloganları. Halka hedefi gösteriyor, gerçeği haykırıyorlardı:

«*Muammer AKSOY'un Katili MİT, CIA, Kontrgerilladır!*»

«*Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla!*»,

«*Katiller Bulunup Hesap Sorulacak!*»...

Pankartlarını Sıhhiye yönüne çevirip yürüyüşe geçtiler. Karşılarına çıkan ilk polis barikatını aştılar, ikinci barikatta polisle çatışmak zorunda kaldılar. Oportünizm burada da yalnız bıraktı Dev-Genç'lileri. Polis barikatına direnmek, çatışmak yerine kaçmayı tercih ettiler.

Cenazeden sonra TAYAD'lılar ve Dev-Genç'liler Muammer AKSOY'un evinin önünde açıklamalarını yapıp, karanfillerini bıraktılar.

Aynı gün İstanbul «Muammer AKSOY'un Katili Oligarşidir!» sloganlarıyla yankılandı. Düzenli kortejleriyle Eminönü'ndeydi Dev-Genç.

Devrimci Sol Güçler birçok bölgede pankart asıp, gösteriler yaptılar, kontrgerillanın provokasyonları mutlaka açığa çıkarılacak, SDB'lerin eylemine gölge düşürülemeyecekti. Ankara, İstanbul ve diğer illerde yüzlerce insan açlık grevine başladı. Bir yandan açlık grevi sürerken diğer yandan İÜ en hareketli günlerini yaşıyordu. Dev-Genç merkezi olarak boykot kararı almıştı. İÜ Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği'nin yönetimi eski DY Dergisi taraftarlarındaydı. Onlar da Dev-Genç'in kararına destek vererek 5 Şubat için boykot kararı almışlardı. Yalnızca karardı onlarınki. Oysa yıllar sonra ilk kez boykot yapılacaktı. Bu ise aktif çalışmayı gerektiriyordu. Kararlı bir tavır sergilemeden boykot yapmak hayalperestlikti sadece. İnisiyatifli davranmak devrimci iradeyi ortaya koymak gerekiyordu...

Çalışmalar yapıldı. Edebiyat Fakültesi giriş kapısına asılan pankartla başlattı Dev-Genç'liler boykotlarını. «Muammer AKSOY'un Katili Faşist Devlet Terörüne Karşı Boykot.» İlk kez uygulanıyordu bu eylem biçimi. Yeniydi. Boykot amfilerde, dersliklerde yapılan konuşmalarla başarıyla tamamlandı. Boykot sırasında eski DY Dergisi taraftarları boykotu fiilen engellemek istedi. Elllerinden geleni ardlarına koymadılar. Dev-Genç'in dövizlerini indirip çiğneyecek kadar ahlaksızlaştılar. Dev-Genç'in kontrgerilla politikalarını teşbir etmek için astığı dövizlerdi onlar. Kimin politikalarına alet oldukları anlaşılmıştı. Neden alet oldukları da. Onlara rağmen devletin kontrgerilla yöntemleri teşbir edildi.

Faşizmin aydınlara yönelik saldırısı sürecekti. Sonrasında Bahriye ÜÇÖK, Çetin EMEÇ, Uğur MUMCU, kontrgerilla tarafından katledildiler.

Gözütlılara Karşı Devrimci Tavr

1990 Şubat'ı Dev-Genç'in yeni bir kampanyasına tanıklık etti. Kampanya aslolarak İÜ Edebiyat ve Mühendislik Fakültelerinde yoğunlaştı. «*Ali Rıza KURT Yoldaş'a Kalkan Elleri Kıracağız!*»... Bu sloganda odaklaşmıştı herşey. Gençlik bu sloganla Ali Rıza'ya, Dev-Genç'e sahip çıktı.

Ne zamandır polisin hedefiydi Ali Rıza. Birçok eylemin örgütleyiciliğini yapan Ali Rıza bu kez de polis terörünü geriletecek eylemlilikler, kampanyalar örgütlüyordu. Özünde bir mevzi savaşıydı bu. Polis girmeye çalıştığı okullardan adım adım kovuluyordu. Bunu hazmedemeyen polis daha da saldırganlaştı, gözütluları yoğunlaştırdı. Saldırıları Dev-Genç'e, Dev-Genç'in giderek kiteselleşmesine, halkla bütünleşmesinaydı. Dev-Genç'in mücadelesini boğmak önderlerini tutsak almakla mümkündü ona göre. MÜ Göztepe Kampüsü'nde gençlik forum yapıp «*Paralı Eğitime Hayır!*» dedi. Polis cop ve kalaslarla saldırdı öğrencilere. 6 öğrenci dövölerek gözütluına alındı. Dördü sonradan serbest bırakıldı. Ancak 2 öğrenciden haber yoktu. Ne zamandır polise tavr alınması gündemdeydi o gün hemen toplandılar. «*Polis-İdare-Sivil Faşist İşbirliğine Son!*» pankartının ardında birleştiller. 800 kişiyle yürüdüler; «*Katil Polis Üniversitelerden Defol!*» diye haykırdılar.

Bir gün sonra da İÜ Merkez Kampüsü'nde saldırdı polis. Giriş kapısında bir öğrenci gözütluına alındı. Bir veya iki öğrencinin gözütluına alınması değildi sorun. Bir bütün olarak öğrenci gençliğeydi saldırılar. Gençlik bunun bilincindeydi. 700 kişi SBF önünde toplanıp yürüyüşe geçti. «*Polis-İdare İşbirliğine Son!*», «*Katil Polis Defol!*» sloganlarıyla kınadılar gözütluları. Polis kulübelerine yaklaştıklarında polislerin Beyazıt Meydanı'na doğru kaçtıklarını gördüler. Boşalan kulübeye pankartlarını astılar. Meydanda bekleyen öğrencilere ve halka seslendiler: «*Serbestçe girebilirsiniz içeriye*» Halaylarla kutlayıp bitirdiler eylemlerini.

Amaçları gerçekleşiyor, polise karşı sürdürdükleri mevzi savaşını kazanıyorlardı. Üniversitelerde saldıramayan polis, üniversite dışında gözaltına alarak sürdürmeye çalıştı saldırılarını. Tek dertleri vardı, Ali Rıza'yı almak. Ali Rıza radikalizmdi, Ali Rıza başeğmezlikti, Dev-Genç'in uzlaşmaz militan mücadelesiydi Ali Rıza. Sadece gençliğin değil, DSG'nin gösterilerinde de en öndeydi. Polise defalarca kanıtlamıştı cüretini. Uсталığını bilmeyen, takdir etmeyen yoktu. Kararlılığı, esprileriyle moral kaynağıydı gençliğin. '89 1 Aralık işgalinde onu elinden kaçıran polis Merkez Kampüs'ün önünde bekliyordu. Avını bekleyen kurtlar gibi.

6 Şubat'ta yaptıkları forum sonrasında dışarı çıkmaya hazırlanıyordu öğrenciler. Polisin kapıda beklediği haberini duymuş okuldan toplu ayrılmaya karar vermişlerdi. Ali Rıza'ya: «sen iki üç kişiyle yan kapıdan çık» dedilerse de Ali Rıza kabul etmedi. «Olmaz, beraber çıkacağız» dedi. Kendini korumayı değil, yoldaşlarını korumayı, önderi olduğu öğrenci gençliği korumayı düşünüyordu. Polisler kalabalığı görünce şaşırmışlardı. Ama ne yapıp edip almalıydılar Ali Rıza'yı. Polislerin kalabalıklaştığını gören kitle koşmaya başlayınca Ali Rıza durdu: «Sakin Olun!» dedi kitleye. Poliste durdu. Sonra silahına sarıldı. Okullarda ilk kez silah kullanıyordu polis. Kitle panikledi, koşmaya başladı...

Edebiyat Fakültesi'ne girmelerine rağmen polis birçok kişiyi gözaltına aldı. Ali Rıza'yı alamadılar. Ali Rıza çoktan bir kamyonetin kasasına atlayıp uzaklaşmıştı bölgeden. Daha da hırslandı polis. Yeni provokasyonların peşindeydi. DSG'nin kampanyalarından birindeydi. Pankart dağıtımı yapıyordu Ali Rıza. Sokak ortasında ateş açarak saldırdılar. Bir değil, beş değil onlarcaydılar. Sonunda yakalanmıştı Ali Rıza.

Yakalandı yakalanmasına ama işkencede de rezil rüsva etti onları. Kendisine yönelen saldırıların Dev-Genç'e saldırı olduğunun bilincindeydi. Aynı bilinç ve inançla direndi

işkencede. Yenilmedi. Tutsaklık koparamazdı onu yoldaşlarından. Ali Rıza için yapılan kampanya dosta da düşmana da gösterdi bu gerçeği. Mahkemede tavrını sürdürdü, polisin gerçek yüzünü teşhir edip provokasyonlarını gözler önüne serdi. Tutsaklıkla da düşmanı rezil eden Ali Rıza, birkaç ay sonra özgürdü. Artık mücadelenin daha sıcak alanlarına çoktan hazırıldı...

Dev-Genç'in Akademik Mücadele Kampanyası

Akademik mücadele hak alma mücadelesidir. Kitlelerde geliştirilen örgütlenme bilincidir. Özünde kitlelerin kendi sorunlarına sahip çıkması ve bu temelde giderek siyasallaşmasıdır. Süreç zorlu geçecekti. Polis terörü artmış, iktidar yeni saldırı politikalarını gündeme sokmaya çalışmaktaydı. Boşa çıkarılmalıydı saldırılar. Boşa çıkartmak birazda öğrenci gençliği harekete geçirmekten, onların gücünü açığa çıkarmaktan geçiyordu. Depolitizasyon kırılmalı, kendi sorunlarını sahiplenerek, mücadeleyi yükseltmeliydi öğrenciler. Akademik mücadele kampanyası başlatıldı. Dev-Genç'lilerin bulunduğu her yerde aynı anda sürdü kampanya. Aynı anda ama her okulun, her birimin kendi özgül sorunlarından hareket edilerek başladı eylemler. Kimi yerde yemek, kimi yerde spor, kimi yerde kayıt parasından hareket edildi...

İÜ Tıp Fakültesi: Yemekhanenin fotoğraflarını çekmekle başladı işe Dev-Genç'liler. Fotoğraflarla, çıkan yemeklerin ne kadar sağlıksız ve kalitesiz olduğunu gösterdiler öğrencilere. «*Sağlıklı, nitelikli yemek ve yemekhane için yemekhane boykotu*» şiarıyla boykot için çalıştılar. 12 Mart'ta Yemek Boykotu çağırısı yaptılar. Beklenenden büyük oldu katılım. Boykot başarıya ulaştı. Başta «Yemekhane Denetleme Komisyonu» olmak üzere öğrencilerin birçok talebi kabul edildi. İlk defa söz sahibi oldu, ilk defa yönetime katıldı öğrenciler. Bu Dev-Genç'in başarısıydı. Dev-Genç'lilerin öngörüsüyle yeni bir mevzi kazanıldı. Bu

mevzide oportünizmin payı yoktu. Dev-Genç imzasını gerekçe yaparak eyleme katılmadılar. % 100 katılımı engellemiş olmaları onları hiç rahatsız etmedi.

İÜ Diş Hekimliği Fakültesi: Diş Hekimliği'nde farklı bir sorun üzerinde şekillendi kampanya. «*Kliniklerdeki keyfi uygulamalara son, spor salonumuzu açalım, açtıktan sonra da yaşatalım*» şiarıyla çalışmalarını yürüttüler. Yine öğretmen, yine önderdi Dev-Genç. Öğrenci gençliğe, sorunlarına sahip çıkması gerekliliğini kavratmıştı. Bu yüreklilik fakülteyi harekete geçirdi, kampanya başarıyla sonuçlandı. Mücadele edildiğinde kazanıldığını deneyimleriyle gördü öğrenciler. Zaferlerini 27 Mart'ta futbol turnuvasıyla kutladılar. 28 Mart'ta spor salonunun açılışını yaptılar.

İTÜ ve Yıldız Üniversiteleri: Ayazağa ve Gümüşsuyu Kampüsü'nde ise seminer çalışması yaptı öğrenciler. «*Nasıl bir mühendis?*» üzerineydi çalışmaları. Öğrenciler soruyor, bir çevre mühendisi de onların sorularını cevaplıyordu: «*Aldığımız eğitim, egemen sınıfların çıkarlarına yönelik emperyalizmin uşaklığını daha iyi yapabilmek için düzenlenmiş olan bir politikanın parçasıdır. Var olan eğitim sisteminde mühendis olmak işte bu anlama gelir.*»

Seminerde yaşamın içinde bu çarkın nasıl döndüğünü anlattı...

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü: Birim sorunlarına sahip çıkılarak, basitten karmaşığa bir programla pratik süreç yükseltildi. Bin kişiyi aşkın öğrencinin katıldığı yürüyüşün yanısıra afişlemeler, forumlar yapıldı. Asılan duvar gazetelerinin başında bekleyen Dev-Genç'liler polis ve jandarmanın duvar gazetelerini indirmesini engellediler. Bu göğüs göğüse mücadelenin bedeli olarak 4 Dev-Genç'li tutuklandı.

Haftada bir gün yapılan Dev-Genç dinletileri, dostluk, dayanışma ve mücadele halaylarına dönüştürüldü. Kafeteryada yapılan bir forumla jandarma baskısı ve Yıldız'daki polis

eşkiyalığı teşhir ve protesto edildi. Ardından jandarma baskısına aktif bir tavır alış olarak mitinge dönüşecek bir yemek boykotu gerçekleştirildi.

Boykota Beytepe Kampüsü'nde bulunan binlerce kişi katılır ve yemekhanenin önü miting alanına dönüşür. Kitlenin coşkusunu artıracak marşlar söylenir, konuşmalar yapılır. Eylem, Edebiyat Fakültesi'ne kadar sloganlarla yürünerek sona erer.

Ertesi gün bini aşkın kitle ile rektörlüğün önüne gelen öğrenciler yürüyüşlerini oturma eylemine çevirerek rektörü görüşmeye çağırırlar. Rektörün gelmemesi üzerine «Rektör İstifa!», «Kışla Değil, Üniversite!», «Paralı Eğitime Son!», «Haklıyız Kazanacağız!» sloganlarıyla eyleme son verilir...

Beytepe'de yürütülen kampanya sürecinde yapılan çalışmalarla kendileğindencilik aşıldı, kitlenin katılımı ve sahiplenmesi sağlandı. Kitleselleşmenin, kararlı bir mücadeleden geçtiği dosta düşmana kavratıldı, geniş kitle katılımını sağlamanın yolları bulunarak kitlenin kendine güveni sağlandı. Beytepe'de jandarma korkusu yenildi, kitlesel karşı duruşlarla jandarmaya rağmen birşeyler yapılabileceğini kitleler kendi deneyleriyle öğrendiler.

ODTÜ: ODTÜ'lü Dev-Genç'lilerde öğrenci gençliği örgütlü mücadele içine çekmeyi amaçladılar. Örgütlü mücadeleye çekilebilen öğrencilerle birlikte var olan pasifikasyon büyük oranda kırılacaktı. Kampanyalarına «*Paralı Eğitime Son!*», «*Otobüs Paralarına Hayır!*» şiarlarıyla başladılar. Dev-Genç otobüs paralarının ödenmemesi gerektiğini savunuyordu. Somut bir kazanım elde edilinceye kadar mücadeleye devam edilmesi gerektiğini savundu. «*Olmaz, teşhir edelim yeter*» diyordu DY Dergisi taraftarları. «*Paraları bir süre ödemeyiz, kayıtların son gününde ödeyerek son veririz eyleme*» diyerek kaçışın teorisini yaptılar.

Kitlelere güvenmiyorlardı. Dev-Genç kitlelere güvenildiğinde nelerin başarılabileceğini gösterecekti. Jandarmanın gözü önünde dağıtılan bildirilerle başladılar işe. ODTÜ Öğrenci Derneği'nin meşruluk sorunu aşılacaktı. 500 kişinin katıldığı dinletileri başarılı bir yemek boykotu takip etti. Sonra rektörlük yürüyüşü... 7 Mart'ta «*Öğrenim Hakkımız Söke Söke Alırız!*» pankartının arkasındaydılar. 3000 kişi yürüdü. «*Öğrenim Hakkımız Engellenemez!*», «*Haklıyız Kazanacağız!*» pankartını da rektörlüğe astılar. Eylem dönüm noktasına geldi. Açlık grevine başladılar. Öğrenci derneğindeki açlık grevine jandarma saldırdı. Dernektekiler barikat ve destek için gelenlerle püskürttüler jandarmayı. Öylesine güçlüydü ki direniş, gazete sayfalarından, TV haberlerine, günlük konuşmalara kadar girdi. Direnişin etkisi milletvekillerini aracılık yapmaya sevketti. Rektörlükle yapılan görüşmelerde rektöre geri adım attırıldı.

Rektörün yazılı açıklama yapmaması üzerine ertesi gün rektörlüğün önünde 3500 kişiyle miting yapıldı, rektörün tavrı protesto edildi. Protestoyla yetinilmeyip AG'ye 100 kişinin daha katılmasıyla eylem güçlendirildi. Rektörün olumsuz tavrıyla tüm görüşmeler kesildi. ODTÜ Öğrenci Derneği bir hafta daha sürdürdü eylemini. Eylemin yarattığı etkiyle, diğer illerde de başlamasından ve giderek tepkinin büyümesinden korktu iktidar, milletvekillerini bir kez daha devreye soktu. Eylem amacına ulaştı. Açlık grevi direnişini büyük bir şenlikle bitirdiler. TAYAD'lılar direnişin her aşamasında gençliğin yanındaydı. ODTÜ'lülere destek ve moral oldular...

Kampanyanın sonunda açlık grevi eylemcileri toplu olarak rektörlüğe giderek kayıtların yapılmasını isteyen dilekçeler verdiler. İki farklı tavır çıktı rektörlükte. Dev-Genç katkı payı adı altında otobüs parası alınmasına karşı çıktığını, kampanyayı desteklediğini açıkladı. Oportünistler baştan beri kampanyaya karşıydılar zaten. Açıktan ifade etmeseler de eylemleri baltalamaktan geri durmadılar...

Direnış sonunda rektörlük geri adım attı. Kayıt yaptıramayan öğrencileri yarım sönestr izinli sayacağını açıkladı. Temel kazanım olarak hedeflenen bu değildi elbette. Asıl kazanım; kitlelerin katılımı, örgütlü mücadelenin önemini kavraması, jandarma korkusunun kırılması, Dev-Genç'e güvenin artmasıydı...

Anti-Faşist Mücadelede İTÜ Örneği

Anti-faşist olmak ilke sorunudur.

Faşizme karşı olmak, faşist saldırılara karşı durmak, mevzileri faşizmin karşısında savunmaktır...

Maden Fakültesi'nde faşistler masa açıp dergi ve gazetelerini sergilediler. Daha da ileri gidip duvar gazetelerini, afişlerini astılar duvarlara. Gazetelerine yer açmak için de reformistlerin afiş ve gazetelerini topladılar duvarlardan. Maden Fakültesi'nde Dev-Genç'li yoktu. Oportünistler vardı ve olayı sadece izlemekle yetinmişlerdi. Kendi güçlerine güvenmeyen reformistler İnşaat Fakültesi'ndeki Dev-Genç'lilerden yardım istediler. Dev-Genç İTÜ'deki bütün kitlesini toplayıp Maden Fakültesi'ne gitti. Reformistlerin gazete ve afişlerini yerlerine astı, bir forum düzenledi. Forum katılanlara şöyle seslendi:

«...kazanılmış bütün mevziler bizim, demokratlar, ilericiler kazanılmış her tür haktan yararlanacaktır. Hiçbir faşist bunu engelleyemez. Ancak faşistler asla bu haktan yararlanamayacaklar. Okullarda faşistleri yaşatmayacağız...» Ve forumun sonunda faşistlere dönerek:

«Şimdi afişlerinizi, gazetelerinizi, masalarınızı toplayıp okulu terkedin, aksi takdirde sizi atacağız...» dedi. *«Provokasyona gelmemek için afişlerini ve masalarını kaldıracaklarını»* söyledi faşistler...

«Provokasyona gelmemek için değil, Dev-Genç'ten korktuğunuz için kaldırıyor sunuz masaları... Bizim karşımızda duracak

cesaretiniz olmadığı için indiriyorsunuz afişlerinizi, bunu dost da düşman da böyle bilecek» dedi Dev-Genç. Eşyalarını toplayıp gitti faşistler. Dev-Genç karşısında boyun eğdiler.

Sivil-faşistler İTÜ'ye yerleşmek istiyordu. Sonraki haftalarda İTÜ Fen-Edebiyat'ta Dev-Genç'lilerin dağıttığı bildirileri buruşturup atma pervasızlığı gösterdiler. Birkaç Dev-Genç'li olaya müdahale edine sayıca fazla olan faşistler Dev-Genç'lileri dövdü.

Arkadaşlarının dövildüğünü duyan İTÜ Dev-Genç kitlesi toplanarak faşistlere unutmayacakları bir ders verdi. Dev-Genç'in öfkesinden kurtulmak için «faşist olmadığımı» yemin etti bazıları. Okul koridorlarında kovalamaca başladı. Gidebilecekleri bir yer yoktu. Son çare olarak dekanın odasına sığındılar. O güne kadar faşistlerin her tür saldırganlığını hoşgörüyle karşılayan, destekleyen dekan bu seferde odasının kapısını kilitleyerek faşistleri korumaya aldı.

Bu olaydan sonra uzun bir zaman açık kimlikle dolaşamadılar okulda. İslamcılar arasında kaybolmaya çalıştılar. Hem kendilerini korumuş olacaklar hemde islamcıları yanlarına çekeceklerdi. Dev-Genç islamcıları uyardı:

«Oyuna gelmeyin, faşist saldırılara ortak olmayın, faşistlerden uzaklaşın. Onları içinizden atana kadar okuldaki haklardan yararlanamayacaksınız.»

Bu uyarıdan sonra islamcılar faşistlerle birlikte okulda güç gösterisi yapmaya çalıştılar. Akıllarınca meydan okuyorlardı. Sürü halinde dolaşıyor, yalnız buldukları öğrencileri taciz etmeye kalkıyorlardı.

Ancak Dev-Genç, islamcılar ve faşistleri ayrıştırma noktasında ısrarcı oldu. Kararından geri adım atmadı. Bir süre sonra islamcılar Dev-Genç'e, isteklerini kabul ettiklerini,

devrimci değer ve geleneklere saygı göstereceklerini, faşistleri aralarında barındırmayacaklarını taahhüt ettiler. Bu konuda kitlelerini bilgilendirmek için yazdıkları bildiriye Dev-Genç masasına getirerek içeriğini onaylattıktan sonra dağıtmaya başladılar.

Üniversitelerde Polis İşgali: Oportünizm Ve Devrimci Tavır

Gençliğin mücadelesi yükselmiş, yükseldikçe toplumsal muhalefetin önemli bir alanı haline gelmişti. Polis üniversitelere giremiyordu. Girmenin önünü açmalı, gençliğe saldırının zemini hazırlanmalıydı. Bunun için 'terör odağı' olarak lanse edildi üniversiteler. '90 1 Mart'ıydı. İstedikleri fırsatı yakalamışlardı Yıldız Üniversitesi'nde. Fırsatı değerlendirdiler.

Polis Saldırısı ve Yıldız İşgali

TDKP/GKB'liler o kadar ilerletmişlerdi ki işleri üniversite kantininde 'Parti Toplantısı' yaptılar. «Genç Komünistler Kurultayı»ydı toplantılarının adı. Toplantıda radikal davranmayı ihmal etmeyip, toplantıyı izleyen sivil polisi döverek silahını aldılar. Bunu bahane eden polis üniversiteye operasyon çekti. Kalkanları, copları, kasklarıyla girdiler Yıldız'a. Karşılarında polisi gören GKB'liler kaçmayı tercih ettiler. Lafta hep «en komünist» olanlar gençliğin mevzisini kolayca bırakvermişlerdi. Polis güçlü bir karşı koyuş umuyordu ama gelin göriün ki karşılarındaki GKB'ydı. Tam 2 yıldır adım bile atamamışlardı okullara. 2 yıl sonra operasyon için girdiler üniversite kapısından. Beklenen gün geldi fırsat bu fırsat dediler.

GKB'liler ilkesizdiler... Kuralızdılar... Faydacıydılar... Bu tavırlarıyla her zaman gençliğin mücadelesinin önünde ayak bağı oldular. Bu yüzden GKB'lilere açıkça «siz sabotörsünüz» dendi. Anlayışlar içinde bütün olumsuzlukları üzerinde

barındıran tek yapıydı GKB. Kolay yaratılmamıştı mevziler. Zaferlerde, çatışmalarda Dev-Genç vardı hep. Forumunda, bildirisinde, sloganında, yürüyüşünde. Oysa onların gençlik hareketi adına yaptıkları tek şey güç ve eylem birliklerini sabote etmek olmuştu. İÖDP karar alır, çalışmalarını yapar, kitleliliği sağlardı. Hazır kitleyi bulan GKB'liler eylemin orta yerinde kuşlama yapmaktan çekinmezler, pankartlarını açarlardı. Bu tavırlarıyla burjuva politikacılarını aratmazlardı. «Ajitasyonda serbestlik» diyor, hazıra konuyorlardı. Halkımızın güzel bir sözü vardır. «Eken biçer, konan göçer» Her eylemde, her protestoda hazıra konan bu şanlı 'komünistler' polisi görünce kaçtılar yine. Göç hazırlıklarını bile tamamlayacak vakitleri olmadı. Direnmek onların harcı değildi. Hiçbir direnişçi alınterlerini katmamışlardı çünkü. Gençliğin mevzisini savunanlar yine Dev-Genç'liler oldu.

Polis saldırısının hemen ertesi günü yüzlerce devrimci-demokrat öğrenci Yıldız Üniversitesi'nde toplandı. Bu arada dışarıdan okula girmeye çalışan yüzlerce öğrenci gözaltına alındı. Toplanan kitleyle yapılan forumun ardından rektörlük işgal edilecekti. Oportünizm yine karşısındaydı Dev-Genç'in. Yıldız-Der yönetimindeki DY oportünistleri kaçkınıcılığın teorisini yapıyorlardı.» Okulumuzu işgal ettirmeyiz...» diyorlardı. Safları belirsizleştiren bu sözün hiçbir anlamı olamazdı. Gerekçeydi. Oportünizmde gerekçe boldu nede olsa. Öğrenciler dinlemediler onları. İşgallerini başlattılar. Dev-Genç'in önderliğindeki işgalde silahları da hazırды gençliğin. Polis, silahlarıyla saldırdı. Molotof, taş ve sopalarla karşılık verildi. Gücü yetmeyen polis son çare olarak gaz bombasına başvurdu... Yüzlerce insan gözaltına alındı. Onlarca Dev-Genç'li ağır işkencelerden geçirilip, tutuklandı.

Beyazıt'ta Çatışma

Siyasal Bilgiler Fakültesi önünden Merkez Bina'ya doğru ilerledi yürüyüş kolu. '90 yılı 5 Mart'ında gözaltı terörünü ve bir bütün olarak polis terörünü kınayacaktı gençlik. Yaklaşık 1500'e ulaşıyordu sayıları. Yine pankartlarını hazırlamışlar, gururla taşıyorlardı. «Arkadaşlarımız Serbest Bırakılsın!», «Üniversitede ve Yurtlarda Faşist Polis Saldırısına Son!» yazıyor üzerinde.

Beyazıt Meydanı'na çıkan kitle caddeye doğru ilerliyordu. Yürüyüşün güvenliği alınmış, silahlarını da hazırlamışlardı. İlk önce polis yığınağına baktı Dev-Genç'liler. Bu meydanda kavga, yenilgiye uğratılamamıştı hiç. Dövülenler, katledilenler olmuştu belki, ama onurlarını teslim etmemişlerdi. Gücünü onlardan, onların direnişlerinden alıyorlardı. Önce taşlarını fırlattılar polise, ardından molotoflarını.

Bu saldırıyı beklemiyordu polisler. Öğrenci hareketinin radikalleşmesinin sonuçlarıydı bunlar. Büyümesinin ve gelişmesinin...

Hızla kaçan polislerin yerini Edebiyat Fakültesi'nin arkasında bekleyen çevik kuvvet ekipleri doldurdu. Aynı anda panzerleriyle meydana girdi diğerleri. Onları gökyüzündeki polis helikopterleri destekliyordu. Çatışma, mevziler savaşına dönüştü. Merkez Bina'nın önünde mevzilendi gençlik. Bir tarafta «Allah Allah» sesleriyle saldıran polis, diğer tarafta onları püskürten öğrenciler. Gençliğin kararlılığı, gençliğin çevikliği, Dev-Genç'in cüretiymiş gençliği saldırıya iten. Yakılan her molotof hedefini buluyordu. Panzere isabet etti yanan molotoflardan biri daha...

Çevrede binlerce kişi çatışmayı izliyordu. Gençlik attığı sloganlarda, yaptığı ajitasyonlarda polisin gerçek yüzünü anlattı. Polis hazmedemedi. Ve izleyenlerden birisini taş attığı gerekçesiyle gözaltına aldı. Hatta halka çağrılar yaptılar

öğrencilerin üzerine saldırsınlar diye. Ama kimse yüz vermedi polisin çağrılarına. Kendi evlatlarının üzerine saldırabilirler miydi? Zalimle bir olabilirler miydi? Bu halkın mücadelesi değil miydi aynı zamanda. Yüz vermediler polise. Çatışmada, ileride şehitleri diye bağrına basacakları birçok Dev-Genç'li vardı. Güvenliği alanların, panzerleri yakanların başındaydı Ekrem Akın SAVAŞ.

Polis işgaline karşı geliştirilen tepkilerden birisi de Laleli'de yapılan korsan gösteriydi. 29 Mart'ta yola dökülen talaşlı, benzinli, yanıcı karışımla yolu trafiğe kapadılar. «*Üniversitelerdeki Polis İşgalini Kıracağız!*» pankartıyla yürüyüşe geçtiler. «*Rektör İstifa!*», «*Üniversitelerde Polis İstemiyoruz!*» sloganlarıyla gençliğin sesi oldular.

İstanbul'la birlikte Anadolu'da aynı tepkileri gösterdi. Bursa, Ankara, İzmir ve Adana'da birçok protesto gösterisi yapıldı.

Çukurova Üniversitesi Balcalı Kampüsü'nde 6 Mart günü iki ayrı koldan yapılan yürüyüşle merkez kampüs'te buluştu öğrenciler. Slogan atıyor, kendilerini videoya kaydeden jandarmaları taş yağmuruna tutuyorlardı.

«*Yaşasın Devrimci Mücadelemiz!*»

«*Faşist İdare İşbirliğine Son!*»

«*Yeniçeltek Katliamının Sorumlusu Faşizmdir*»

«*Üniversitelerde Faşist İşgale Son!*»

Pankartların açıldığı eylem bitirildiğinde 20 öğrenci belediye otobüslerinden jandarma tarafından gözaltına alındı.

Sonuç olarak, öğrenci hareketi tarafından bütünlüklü tavır geliştirilebilmiş, o süreçte polisin üniversitelere girme çabaları püskürtülmüştü.

21 Mart Newroz Kutlaması Ve Polis İşgali

Yeni bir günün ifadesi, baharın müjdecisiydi Newroz. Halkların zulme karşı direnişini simgeliyordu. Demirci Kawa'nın öfkesi, Demirci Kawa'nın direnişini simgeliyordu. Dehak'a, Dehak'lara karşı mücadeleydi Newroz. Öğrenci Gençlik, '90 Newroz'unu aynı inanç ve coşkuyla kutlama kararındaydı. Devrimci-demokrat gruplar kutlamayı İTÜ'de yapmak konusunda birleştiler. Ancak bu kararın dışında kalanlar, ortak kutlamayı istemeyenler de vardı: Küçük-burjuva milliyetçileri; Yurtsever Gençlik... Onlara göre Newroz kendilerinin ve kendileri bağımsız kutlamalıydılar. Bütün çağrılara olumsuz cevap verdiler. Gençliğin gücünü bölmeyin diyenlere hiç aldırmış etmediler. Kendi subjektif kaygıları ve faydacılıklarıydı ağır basan. «*Metropoller bizi ilgilendirmez*» diyen YDG'liler, İÜ'nde kutladılar Newroz'u. Ancak iş sadece kutlamakta değildi. Ayrı kutlamayı değerlendirmek isteyen polis İÜ'ne girmişti. Yıllardan sonra ilk defa işgal edilmişti İÜ. Karşılarında kararsız, teslimiyetçi bir yapı bulacaklarını biliyorlardı. Bugün, «barış» diyerek her platformdan kaçan anlayış sahipleri işgal karşısında da barışı, uzlaşmayı seçtiler. Tavrılarının öğrenci gençliğin mücadelesine vereceği zararı düşünmediler bile. Oysa bedel ödenerek kazanılmıştı mevziler. Onlarca eylem, yüzlerce gözaltı, işkence ve tutsaklığı yaşamıştı öğrenci gençlik. Kendilerine megafonla çağrı yapan polislerle hiç çekinmeden pazarlık yaptılar:

«Bize dokunmayın. Gözaltına almayın. Biz çıkalım...» dediler.

İşgale davet ettiler düşmanı. Ne de olsa metropoller onları ilgilendirmezdi! Yurtseverlere dokunmadılar. İÜ işgale uğradı bir anda. Dar grupçulukları düşmana hizmetten başka bir işe yaramadı. Sadece İÜ'ne değil, bütün okullara yüklendi düşman. Moral üstünlüğü ellerine geçirmenin keyfini yaşadı.

Kitlelerde panik, huzursuzluk, hoşnutsuzluk başladı. Devrimci-demokrat kesimlerin durumu daha da vahimdi. Paniklemişler, suskunluğa gömülmüştü hepsi. Korku dağları aşırırmış ya... Rahat günlerin keskin devrimcileri de bu sebepten olsa gerek ortada görünmez oldular. Dev-Genç yine tek başına göğüsledi saldırıları. Pratik tavır geliştirmeli, kitlelerin tepkilerini örgütlemeli, varolan hoşnutsuzluğu mücadeleye dönüştürebilmeliydi. Biliyorlardı ki bir halkın öncüleri susarsa bütün bir halk susardı. Böyle öğrenmişlerdi örgütlerinden. Doğru, devrimci tavır buydu. Yine özverili olacaklar, mücadeleyi yükselterek suskunluğun aşılmasını sağlayacaklardı. Ancak aktif bir tavır alış örgütlenmeden işgalcileri geriletmek mümkün değildi. Basitten karmaşığa aktif mücadele çizgisini hayata geçirmek, fiili direnişlerle karşı koymak gerekiyordu. Tabii asla eski DY Dergisi taraftarlarının yaptığı gibi olmayacaktı bu. Ne yapmıştı eski DY Dergisi taraftarları? Acizliklerini sergilemişlerdi. Gırgır üslubuyla, mizah kampanyalarıyla, genç kızlara sokak ortalarında striptiz yaptırarak olmazdı. Sözde tepkilerini ortaya koyuyorlardı. Oysa iğrençliklerini, çirkinliklerini, korkularını ortaya koyduklarının bilincindeydi herkes.

Sadece DY Dergisi taraftarları değil, bir bütün olarak diğer oportünist gruplarda üzerlerine düşeni yapmadılar. İşgal, bir kez daha çaplarını açığa çıkardı. İşgale karşı ısrarla tavır alamazken Dev-Genç'in her önerisini ısrarla reddetmekte hemfikirdirler. Anti-Dev-Genç temelinde birleşiverdiler hepsi. Kutsal ittifakın başını eski DY Dergisi taraftarları çekiyordu. TDKP/GKB ve YDG'de bu ittifakın baş sorumlularındandı. Ne demişler; «Kaz kazla, daz dazla, kel tavuk kel horozla»...

Öğrenci gençliğin bedeller pahasına kazandığı mevzileri hoyratça kullanmak da diğer meziyetleriydi. Sanki sorumluluğunu üstlenebileceklermiş gibi bombalı pankart asmaya dahi

kalkmışlardı. Sözde devrimcilik adına yapmışlardı bunu eski DY Dergisi taraftarları. Bu tür eylemleri yapmak maharet değildi. İktidarın terör odağı diyerek demagojilerini yükselttiği bir süreçte kitle mücadelesini esas almak gerekiyordu. Onların bu tavırları esas olarak Yurtsever Gençlik'in okula polisleri davet etmesinden hiçte farklı değildi. İktidar, saldırılarına meşruluk kazandırmaya çalışıyordu. Düşmana istediği ortam verilmemeliydi. Mücadelenin genel çıkarlarını düşünerek hareket etmek bir zorunluluktuktu. Oportünizm reklam sevdasındaıydı. Dev-Genç ise, kazanılan mevzilerini korumak ve saldırıları boşa çıkartmak için yürütüyordu çalışmalarını. Polis işgali mutlaka kırılmalı, saldırılar engellenmeliydi.

Yıldız'ın işgaline ve polis saldırısına yönelik aynı akşam başta Aksaray olmak üzere pekçok yerde kitlesel gösteriler düzenlendi. Okullarda forum, sınıf-kantin konuşmaları vb. yapılarak öğrenci gençlik içinde duyarlılık yaratılmaya çalışıldı.

İÜ'nde de boykot kararı alındı. Boykot, Edebiyat ve Mühendislik Fakültelerinde gerçekleştirilecekti. Geniş bir katılım sağlamak amacıyla hemen başlatıldı çalışmalar. Dev-Genç'in kararlılığı kitleleri de etkiledi. En geniş kesimler boykota katılırken, oportünizm sadece «desteklemekle» yetindi. Sorun çıkaran az sayıdaki kişinin de kitle önünde teşhir edilmesiyle sınıflar tamamen boşaltıldı.

Devrimci Sol '90 Atılımıyla Umudu Büyütüyor

Devrimci Sol '90'ı «Daha Hızlı Koşmalıyız!» şiarıyla selamladı. '90 Mart kararlarıyla ricat süreci aşılacak, silahlı savaş temelinde halkla bütünleşerek, alternatif bir güç olunacaktı. «Daha Hızlı Koşmalıyız» şiarıyla Parti'ye koşulacak, hayatın her alanında «Atılım» gerçekleştirilecekti.

Önderliğin firarıyla yeni saflaşmaları yaşayacaktı Türkiye...

«Emperyalizmin sosyalist sistemi yıktığı, sosyalizmin yenildiği masallarını anlattığı bir dünyada, kendisine devrimci-komünist diyen birçok örgütün emperyalizmle uzlaşmak ve silah bırakmak için kuyruğa girdiği bir dünyada 'M-L'yiz' diyerek tüm emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine meydan okuyarak, silahlı mücadele bayrağını kaldırmak, deli damgasını yemekle özdeşti» (Dursun KARATAŞ, Kongre Raporu)

Bu bir bayraktı. Oportünizm ve reformizmin saldırılarına, emperyalizm ve oligarşinin saldırılarına karşı daha yükseklerde dalgalandırılan bir bayrak. Orak-çekiçli yıldızın üzerine and içmişti savaşçılar, üyeleri, sempatizanları, taraftarları... M-L'nin yol göstericiliğinden sapılmayacak... Daha cüretli olunacak, koşar adım varılacaktı hedefe...

Adaletin sesi duyuldu önce. Ardı ardına yapıldı cezalandırmalar. 12 Eylül suçluları başta olmak üzere birçok halk düşmanı hesap vermekten kurtulamadı. Silahlı Devrimci Birlikler adına üstlenilen her eylem yerinde Devrimci Sol bildirileri ve bayrakları bulundu. Eylemleri netti. Bir kere bile olsun yanlış hedefi vurmadı namlular. İşkenceci, general, polis şefi, kontrgerilla-MİT görevlisi, emperyalist ajan, sivil-faşist birçok karşı-devrimci kişi ve kuruluş «devrimci adalet» ile tanıştı. Suçluydular!..

12 Eylül yılları boyunca birçok devrimci, ilerici, yurtsever katledip işkencelerden geçirmişlerdi. Darağaçları kurmuşlar, zulüm ve sömürüyü reva görmüşlerdi halka. Rahat rahat dolaşamayacak, hesap vereceklerdi. Unutmamıştı devrimciler, unutturmayacaktı da. O güne kadar yaptıkları yanlarına kalmayacaktı faşistlerin. Bunu gerçekleştirmeden halka güven vermek mümkün değildi. Yoğun bir adalet beklentisi içindeydi halk. Yapılan her cezalandırma eylemi, 12 Eylül karanlığında boğulmaya, yokedilmeye çalışılan halkın özlemlerine cevap oldu.

Emperyalizm ve oligarşinin korkusu günden güne büyüdü. Ana Dava'daki «Halk düşmanı suçlular» listesinin okunmasıyla başlamıştı korkuları. «Onlar için herşey bitti!» dedi devrimciler. Artık bayrakları korkudur onların...

Devrimci şiddet eylemleri için «halkın güveneceği ve sahip çıkacağı bir aracın ve yönteminde gösterilmesi zorunluydu» tespitinden hareket eden Devrimci Sol: *«Karşı-devrimci saflarda çözülme sağlamak, sınıfsal saflaşmayı derinleştirmek, yani siyasal iktidarın gücünü yıpratmak ve egemen sınıf blokunu tecrite uğratmak silahlı eylem çizgimizin dayandığı temel 'devrimci adalet' halkasına sıkı sıkıya sarılmaktan ve giderek misillemeyi her alana yaymaktan geçiyor»* anlayışını hayatın içinde somutluyordu.

Başta burjuva aydınları olmak üzere değişik Sol kesimler devrimci şiddet eylemleri karşısında «anarşi-terör-provokasyon» edebiyatına başladılar. Çok geçmeden halk güçlerinin demokratik mücadelesinde boğulacaktı çılgınlıkları.

İşçi sınıfından memurlara gençliğe kadar faşizme karşı dışı dış bir mücadele içindeydi emekçiler. Birçok grev, direniş örgütlendi. DİH öncülüğünde sokaklara taşıtı işçi sınıfı. Mücadelede dinamik bir mevzinin yaratıcısıydılar.

Liseli ve üniversiteli Dev-Genç'liler okullarının kavga önderleri, neferleriydiler. Gençliğin demokratik üniversite mücadelesi, Dev-Genç örgütlülüğüyle kucaklaştı, büyüdü, yaygınlaştı. Legal ve illegal, silahlı ve kitlesel tarzda geliştirilen gençliğin mücadelesi çok kısa bir süre içinde faşizmin korkulu düşü oldu.

Bir dönüm noktasıydı '90 Atılımı. Hesap sorulan, 12 Eylül'ün teslimiyet politikalarına darbeler indirilen bir dönüm noktası. Halklar Devrimci Sol önderliğinde birleşiyor, Devrimci Sol'un şiddeti ve kitlesel gücü emperyalizm ve oligarşiyi telaşlandırıyor, devrim korkusunu büyütüyordu. Bir bütün

olarak sol şaşkındı. Halkın sempatisi, desteği ve sahiplenmesiyle yeni mevziler kazanılacak, her mevzi devrimci savaşı daha da geliştirecekti.

İstanbul Yüksek Öğrenim Gençliğinin Merkezi Demokratik Kitle Örgütü: İYÖ-DER'in Kuruluşu

Öğrenci gençliğin mücadelesi nitelik kazanmış, gelişmiş, geliştirilmişti. '88'lere gelindiğinde varolan platformlar, öğrenci gençliğin ihtiyacına cevap vermekten uzaktı. Bu ihtiyaç giderilmeli, gençlik potansiyeli merkezi bir çatıda toplanabilmeliydi. Devrimci Gençlik merkezi bir yapı önerisini tartışmaya açmış, bu tartışmalar '89-90'lı yıllara kadar taşınmıştı. Tartışmalar aslolarak İstanbul'da sürüyordu. Çünkü İstanbul mücadelenin omuzlayıcısıydı. Nice 'ilk'ler İstanbul'da yaratılmıştı. İÖDP'de yürütülen tartışmalar çeşitli sol grupların saflaşmasını da beraberinde getirdi. Tek bir biçimi vardı saflaşmaların tek bir zemini: Anti-Dev-Genç. Bu kutsal ittifakları nasıl oluştu? Neden oluştu? Neyi amaçlıyorlardı?

İÖDP herşeyden önce bağlayıcılığı olmayan bir yapıydı. Disiplinsiz, kuralsız... Bu yapıyla süreç ne kadar göğüslenebilirdi? Öğrenci hareketi nasıl sıçratılabilirdi? Göğüslenemezdi, sıçratılamazdı elbette. İşin bu yönüne itirazı olan yoktu... İlkeli bir birlik zemini oluşturulsun, merkezi bir yapımız olsun diyorlardı başlangıçta. Peki ya küçük hesaplarını ne yapacaklardı? Meşhur «*parmak demokrasisi*»ni... Ya grupsal çıkarlarını... «*Gençliğin çıkarlarının ne önemi var*» dedirtmez miydi onlara?

TKP/ML kökeninden gelen anlayışlar, TDKP/GKB, eski DY Dergisi taraftarları, Kürt küçük-burjuva milliyetçileri... Hepsi aynı hamurdan yoğrulmuştu. Görünürde farklı ideolojileri savunsalar da öz olarak aynı yola çıkıyordu stratejileri: Sadece ve sadece Dev-Genç'in politika ve eylemlerini

baltalamak... Hedefleri bu olmasaydı platformda bile yer almayacaklardı mutlaka. Anti-Dev-Genç'lilik tek işiydi eski DY Dergisi taraftarlarının... Küçük-burjuva milliyetçileri de uzun yıllarını kantin köşelerinde yeteneklerini sergilemekle geçirdiler. Sazları-türküleriyle sıra özlemlerini gideriyorlardı. Öyle ya «*İstanbul Kürdistan değil*»di. Saldırıya uğrayan devrimcileri seyrederken de hep aynıydı gerekçeleri «*Burası Kürdistan değil*».... '90 Newrozu'ndaki sorumsuzlukları da rahatsız etmemişti onları. «*Gençliğin gücünü bölmüştüz... Olsun... Burası Kürdistan değil*.» Korktuk demediler hiç. Korktuk, uzlaştık... TDKP/GKB'lilerse «Parti Toplantısı» yapmak adına gençliğin mevzilerini hoyratça kullanmakla tanındılar. Bugün ise vardıkları yer legalizm, tasfiyecilik ve icazet dilenciliği oldu. Önceleri, derneklerde bağlayıcılık mı esas olsun, gönüllü birlik mi önerileri tartışıldı. Kafa bulandırmak bu ya, «*Eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda da serbestlik olsun*» dediler ardından. Her iki tartışmanın da başını TDKP/GKB'liler çekti.

Sonra... Sonra «*Daha ileri bir örgütlenmeye geçilmelidir*» gerçeğiyle karşı karşıya bıraktı gençlik onları. «*Hepimiz ortak payda da buluşalım Merkezi Öğrenci Gençlik Derneği'ni kuralım*». Sanki o zamana kadar susanlar, varolan durumdan hoşnut gibi görünenler kendileri değilmiş gibi karşı çıktılar hep bir ağızdan «*benüz erken, birim dernekleri geliştirmeli, platform güçlendirilmelidir*» dedi hemen birileri. «*Yok o da değil, federasyon olsun*» dedi ötekileri. «*Biz de Dev-Genç'in bu önerisine katılıyoruz ama Dev-Genç bunu dayatıyor*» diye kıvrınlarda oldu içlerinde. Öneriye öneriyle karşılık vermeliydiler. Dev-Genç'in önerisini kabul ederlerse küçük düşeceklerdi ya... Polis karşısında okulu terkedip giderken küçük düşmeleri hiç ilgilendirmediydi onları. Haftada bir yapılan toplantılarda saatler boyunca tartıştılar. Kavgalar çıkarttılar. Tek amaçları vardı: Dev-Genç'e karşı çıkmak.

Merkezi Öğrenci Gençlik Derneği Kuruluş Çabaları Ve Kurultay

16 Mart '89'da DY oportünizminin tasfiye çabasıyla boğulan MÖGD tartışmaları pratik olarak '89-'90 öğrenim yılının başlarında tekrar gündeme getirildi. '89 Kasım'ında 15 dernek tarafından platform ve derneklere adım atmayı sağlayacak ilk öneri yapıldıysa da sonuç alınamadı. Sonuç alınmadığı gibi öneriyi getiren dernekler İÖDP'den tasfiye edilmeye çalışıldı. Oportünizm, tartışma önerisini 4 ay boyunca engellendiyse de 2 Nisan günü MÖGD platformun tek gündem maddesi olarak belirlendi. Ancak toplantı sonuç alınamadan dağıldı. Gerekçeleri; «komisyonun nasıl seçileceği açık değil» çarpıtmasından başka birşey değildi. Sanki 2 yıldır tartışılmamış, hiçbir somut öneri sunulmamıştı... Dev-Genç ısrarlıydı. Tartışılacak, öğrenci gençliğin merkezi bir yapılanması mutlaka oluşturulacaktı. Bu amaçla anlayışlar temelinde arka arkaya yapılacak 4 toplantıda ele alınması kararını çıkarttı. Buna rağmen Sol, kuruluş toplantılarına gelmeyerek kaçmayı tercih etti. Nedensiz, gerekçesiz süreci fiilen tıkamaya çalışıyordu. Bunun üzerine Devrimci Gençlik yeni bir çağrı yaptı. Toplantının 5 Nisan'a alınması, tüm temsilcilerin katılabilmesi çağrısını bütün derneklere ulaştırdı. Başta DY oportünizmi olmak üzere bütün gruplar hem platformu, hem de süreci tıkamaya devam ettiler. «Bizsiz yapamazsınız» dercesine tehditkardılar. Daha fazla beklenemezdi, beklenmedi. Platform toplantısında ilk pratik adımlar atıldı.

Merkezi örgütlenme sorunu çözülecekti. Bu amaçla bir kurultay toplanması kararlaştırıldı. Toplanacak kurultayda merkezi örgütlenmenin biçimi, ilkeleri ve tüzüğü belirlenecekti. Biçim üzerine tartışmalar yapılsa da merkezi örgütlenme konusunda hemen hemen herkesle görüş birliğine varıldı. Tartışmaların iki yıldır yürüdüğü düşünülürse bu olumlu bir

gelişmeydi. Ancak oportünizm bu ya... Bişim üzerinde anlaşabilmekte pek mümkün olmadı. Bu nedenle Dev-Genç kararı kitlelere bırakmayı önerdi. Toplanacak yeni kurultayda bişim, ilke ve tüzük sorunu çözülecekti. Zaman kısır tartışmalarla geçirilemezdi. Belirleyicilik, kitlenin kendi iradesinde olacaktı. Bunun için bir «Çalışma Komisyonu» seçildi. Komisyon, kurultay hazırlıklarını gerçekleştirecek, çalışmaları sürdürecekti. Artık iş yapma, bir an önce alınan kararları pratiğe geçirme zamanıydı. Oportünizm lafta kafa sallamıştı ya gerçek niyetini açığa vurmakta gecikmemişti. Malum! süreç işlememeliydi. Çok fazla düşünmediler. Bizans oyunları misali entrikalar çevirmekte üstlerine yoktu. Sanki toplantılara gelmeyen oportünizm değildi. Amaçları kararı değiştirmek olunca harcadıkları çaba görmeye değerdii gerçekten. Aylardır süren tartışmalara 15 dernekten fazla katılım sağlanamazken oportünizmin çabaları(!) sayesinde bu sayı birdenbire 33'e yükseliverdi. İnsanın bu ne duyarlılık diyesi geliyor. Keşke aynı duyarlılığı Yıldız ve 1 Aralık Direnişi'nde de gösterebilselelrdi. Polisin işgaline karşı daha ilgili davranabilselelrdi keşke.

Öğrenci gençliğin merkezi örgütlülüğünü yaratmak mı? Gerçekte böyle bir dertleri hiç olmadı bu çevrelerin. Dertleri açıktı. Sayılarını artırarak Çalışma Komisyonu'nu işlevsiz hale getirmeyi hedefliyorlardı. Nevarki kirli emellerine ulaşamadılar. Kurultaydan çekildiler. Neden mi? Komisyon Devrimci Gençlik anlayışını savunan inanlardan oluşuyormuş. Sormazlar mı insana bu durumu siz yaratmadınız mı diye? Sizin engelleme çabalarınız yaratmadı mı diye? Samimiyetsiz ve ikiyüzlüydüler. Buna rağmen «*Komisyonu genişletelim*» isteklerine olumlu yaklaştı Devrimci Gençlik.

12 Nisan İÖDP toplantısında uzlaşma umuduyla komisyonun 5 kişiden 10 kişiye çıkarılması kabul edildi. Ama buna dahi itiraz ettiler. Onlara göre herkes komisyon üyesi olabilmeliymiş.

Buna göz yumulmadı elbette. Uğraşlar sonuçsuz kaldı. Komisyonu işlevsiz kılmayı başaramadılar. Sonuç olarak oportünizm bu uzlaşma zemininden de kaçmayı yeğledi.

Toplantılardan ve tartışmalardan kaçan oportünistler, Dev-Geç'in olduğu yere, kitlelere döndüler. «*İl Platformları federasyona dönüştürülsün*» tartışmaları yaratarak kafa bulandıracaklardı sözüm ona. Oysa kendileri de çok iyi biliyorlardı ki federasyon önerisi altı boş bir öneriydi. Bu önerinin gerçekleştirilebilmesi için herşeyden önce birim öğrenci derneklerinin sağlıklı bir işlerliğinin olması gerekiyordu. Bu dernekler etkin yapılar haline bile getirilememişti henüz. Bu koşullarda «Federatif Merkezi Birliği» savunmanın tek bir anlamı vardı: Öğrenci hareketinin belirsizliğe ve örgütsüzlüğe mahkum edilmesi.

Kaldı ki federasyon önerisini ilk defa ortaya atan da Devrimci Gençlik'ten başkası değildi. MÖGD önerisinden çok önce o kadar sayıda dernek yokken yapmıştı bunu. «*İÖDP ilkeli, tüzüklü, programlı olsun*» demiş o zamanlar aynı kaygılarla bu önerisi de reddedilmişti. Ancak geline aşamada da federasyon önerisi geçerliliğini yitirmişti Dev-Genç için. Süreç farklılaşmıştı. Doğaldır ki ihtiyaçlarda farklılaşmak zorundaydı. Ama oportünizm üç yıl aradan sonra kaşiflik edalarında yeni keşiflerde bulunuyormuş misali dolanıyordu ortalıklarda.

Kendileri örgütsüzdü ya kitlelerde varsın örgütsüz olsun ne çıkar diyorlardı. «*Biz örgütsüzsek, öğrenci gençlikte örgütlenemez. Öğrenci gençlik beklesin biz örgütlendikten sonra merkezi örgütlenmesini yaratsın*» demektedir DY.

Dev-Genç'liler kararlıydı. «Sizi küçük hesaplarınızla başbaşa bırakacak yolumuza devam edeceğiz. Şimdiye kadar ne yaptıysak onu yapacağız» derken, eski DY Dergisi taraftarları işi daha da ileri götürdü. «*Öğrenci gençlik hareketini böleriz*» demekte sakınca görmediler. «*Aman ha öğrenci gençlik hareketi*

bölünmesin» dedi yandaşları. «Sözde» gerekçelerle ortaklıklarını ilan ettiler. Kendine güvensiz DY oportünizminin tek korkusu vardı. Oluşacak örgütlü yapı içinde erimek korkusu. Bu yüzden sabote ettiler MÖGD'yi. Ruh hallerine uygun olduğundan dolaydır ki diğerleri de onun peşine takılıverdiler.

Örgütsüzlüğü tercih etmeyecekti Dev-Genç. Kendine, ideolojisine, gençliğe güveniyordu. Artık önünde iki görev vardı. Birincisi, oportünizmin gerçek yüzünü teşhir etmek, ikincisi ise Çalışma Komisyonu'nun belirlediği koşullarda faaliyetlerine devam etmektir. Çalışıyor, çaba sarfediyor, emek harcıyordu. İlk olarak bütün okulların duvarlarını bir tek afişle donattı. Bir alıntıydı bu.

«.....istediğiniz yere, hatta bataklığa bile gitmekte özgürsünüz. Yeter ki ellerimizi bırakın. Yakamıza yapışmayın. Çünkü bizde dilediğimiz yere gitmekte özgürüz. Yalnızca bataklığa karşı değil, yüzlerini bataklığa doğru çevirenlere karşı da savaşmakta özgürüz». LENİN'in «Ne Yapmalı?» adlı eserindeki sözleriyle seslendiler oportünistlere.

Bütün birimlerde üye kayıt işlemlerine başlandı. Yine bütün birimlerde 20 Nisan'da tamamlandı delege seçimleri. Bazı birimlerdeki bağımsız adayları saymazsak adayların çoğu yalnızca Devrimci Gençlik listesinden katıldı. Seçimlerde 1000'den fazla öğrenci üye olarak adını yazdırdı ve oy kullandı. 10 oya 1 delege sistemiyle toplam 103 delege çıkardı Devrimci Gençlik. Yalnızca bu rakamlar bile öğrenci gençliğin Merkezi Öğrenci Gençlik Derneği'ni sahiplendiğinin göstergesiydi. Kısa sürede sağlanan büyük bir başarının adıydı bu.

Artık gençlik, Merkezi Örgütlenme Kurultayı çalışmalarına hazırlanabiliyordu. Polisin operasyonlarını daha da yoğunlaştırması seçilen temsilcilerin görevlerini yerine getirmelerini engelleyemedi. Herşeye rağmen kurultay toplandı. Katılım sağlayan 86 delegenin oyuyla İYÖ-DER kuruldu.

Gençliğin meşru, merkezi, demokratik örgütlenmesiydi İYÖ-DER. Gençliğin önünü açacak daha kitlesel, daha radikal, daha örgütlü bir hat izlenecekti. Amfilerden meydanlara taşacak, daha büyük kavgaların yaratıcısı olacaktı İYÖ-DER. Kurucuların 22 Mayıs '90'da yaptığı resmi başvuru ile de yasallaşacaktı.

İYÖ-DER Sonrası Durum

İYÖ-DER'in kurulmasıyla birlikte bölücülüğünü gizlemek isteyen oportünizm İÖDP'yi toplamaya devam etti. Ahlaki anlamda çürümüş, sözünü tutmayan, kendi aralarında aldıkları kararlara bile sadık kalmayan başta DY oportünistleri olmak üzere bütün gruplar ayrı bir kurultay hazırlığı içine girdiler. Hazırlıklarını tamamlamaları zor olmadı. İÖDP'nin harfleriyle oynamak özel bir yetenek gerektirmiyordu ne de olsa. Tam bir uyum içinde hareket ederek İÖDF'nin kurulduğunu ilan ettiler. Biraz da Dev-Genç'i karalayacaklardı ki perde tamamlansın. «Abdal'ın dostluğu köy görününceye kadar»mış denir ya... Bunların da aşağı kalır yanı olmadı hani. Ortak paydaları ortadan kalkınca mutlu beraberlikleri de sona erdi. Tek ciddi faaliyetleri Dev-Genç'in eylemlerini baltalamak olan İÖDF tarihe karışmakta gecikmedi.

Oportünizm bu durumdayken daha pekçok yerde öğrenci gençlik hareketinin birliğini sağlayacak İYÖ-DER'ler kuruldu. Merkezi derneklerini yaratan Ankara, Bursa, Kayseri, Kütahya, Trabzon ve Konya kavgalarında daha güçlü, daha iradi olacaklardı artık.

İYÖ-DER Çalışmaları

İYÖ-DER tabela derneği olmayacaktı hiçbir zaman. Olmadı da. Kurulduktan sonra ilk işi alt komisyonlarını oluşturmak oldu. Yurtlar Komisyonu, Aile Komisyonu, Basın-Yayın Komisyonu, Akademik Sorunlar Komisyonu...

İlkeleri, tüzüğü ve organlarıyla işlerliği olan bir dernek, politika üreten, kitleleri kucaklayan, kitleleri eyleme döken bir güç oldu İYÖ-DER...

Geçmişe eleştirisi marjinalleşmeydi; onun için kitle toplantıları düzenledi... Derneklerin işletilememesi, kitle inisiyatifini geliştirememesi idi; onun için İYÖ-DER Meclisi'ni topladı. En geniş kitleyi kucaklayacak kitle çalışması yapmamaktı geçmişe eleştirisi; onun için birim derneği olmayan okullarda dahi kitle toplantıları düzenledi.

Paralı Eğitime Karşı 22 Mayıs'ta Boykot

Bugünde gençliğin önemli sorunlarından birisi olan paralı eğitim '90'lı yıllarda da gündeme getirildi. «Cari Hizmet Ödeneği» adıyla emekçi halk çocuklarına kapatılacaktı üniversiteler. Amaç sadece bu değildi; böylece öğrenci hareketini de tasfiye etmiş olacaktı. Üstelik bunun için kanun hükmünde kararname çıkarmışlardı. Zaten iktidarların kukla olduğu ülkemizde her şey kanun hükmünde kararnamelerle yürütülüyordu.

Dev-Genç, sinsice uygulanmak istenen bu plana izin vermedi. Programını çıkardı. Öncelikle öğrenci gençliğin dikkatini çekecek çalışmalar yürütülmeliydi. Duyarlılık artırılmalı, tepkiler örgütlülüğe dönüştürülmeliydi. Örgütlü ve daha kitlesel eylemliliklerle vurulmalıydı hedefe. Sürece İYÖ-DER'in kuruluş çalışmaları sırasında oluşturulan Çalışma Komisyonu'yla müdahale edilecekti. Başarılı bir kampanya olmalıydı bu. Ki oportünizme köşe bucak kaçtığı merkezi dernekle nelerin başarıldığı gösterilebilsindi.

8 Mayıs'ta bütün okullarda başlatıldı çalışmalar. Forumlar, dia gösterileri, duvar gazeteleri, panolar, dövizler, sınıf ve kantin konuşmaları.

10 Mayıs'ta da Çapa Tıp Fakültesi yürüyüşteydi. Basın toplantısıyla başlatılan yürüyüş forumla bitirildi, öğrenciler paralı eğitime karşı mücadeleye çağrıldı. Danışma ve öneri masaları açıldı 14 Mayıs'ta. «*Paralı Eğitim konusunda ne düşünüyorsunuz? Sizce nasıl tavır alınmalıdır?*» Görüşlerinin sorulması öğrencileri de sevindirdi. Sahiplenmelerini sağladı. Açılan masalarda boykot istediklerini, olabileceğini, yapılabileceğini dile getirdi gençlik. Boykot yapıldı.

22 Mayıs'ta amfiler boşaldı, bütün okullar boykota katıldı. Okulları daha önce kapanan BÜ öğrencileri 18 Mayıs'ta gerçekleştirdiler boykotlarını. 12 Eylül sonrasının en yaygın boykotuydu bu boykot. İstanbul'daki üniversitelerin hepsi katıldı boykota. Cevap yerini buldu. İktidar mesajı aldı. Mesajı alan başka kesimler de vardı. Boykot kırıcıları... Bölücüler Platformunun başını çeken eski DY Dergisi Taraftarları ile Çağdaş Yolcular devam ettiler boykot kırıcılıklarına. Özellikle Boğaziçi, Veterinerlik, MÜ İİBF, MÜ Haydarpaşa Kampüsü'nde derslere girmeye çalıştılar. Paralı eğitimi ne kadar istemediklerini(!) kanıtladılar. Kitleler daha ilerideydi onlardan. Kitlelere «derslere girin» çağları bir işe yaramadı. Birçok okulda %100'ü buldu katılım. Hiçbir okulda %80'in altına düşmedi. Bölücüler Platformunun da hakkını yememek lazım, değişik ve orijinal eylemler yaptı onlar da. Mendil açıp dilenmek veya gırgır üslubunca döviz asmak gibi. Devrimci Gençlik ve merkezi örgütlülikle rekabet ettiklerini sandılar. Bir de nispet olsun diye imza kampanyası başlatmayı da unutmadılar.

ANAP İktidarının işi hiç de kolay değildi. Boykotun ardından 25 Mayıs'ta «Paralı Eğitim»le ilgili bir panel yapıldı. 22 Mayıs'ta resmen kuruldu İYÖ-DER. Panel İYÖ-DER adına gerçekleştiriliyordu. Kampanya diğer illerde de yaygınlaşmakta gecikmedi. Ankara, İzmir, Eskişehir, Edirne, Çanakkale ve daha pek çok il öğrenci direnişleriyle sarsıldı. Talana, soyguna, sömürüye boyun eğmedi gençlik.

Ankara'da da İstanbul benzeri çalışmalar yapıldı. HÜ Merkez Kampüsü, HÜ Beytepe Kampüsü, GÜ İİBF, Ankara Üniversitesi BYYO, HÜ Veterinerlik fakültelerinde de yemek boykotları ve forumlar düzenlendi. HÜ Beytepe Kampüsü ve GÜ İİBF'nde ise alınan boykot kararı hayata geçirilemedi. DY, Ankara'da da benzer kaygılarla hareket ederek eyleme katılmadı.

Bursa İİBF de başarılı bir boykotla müdahale etti sürece. Eskişehir, İzmir ve Edirne'de Devrimci Gençliğin irade müdahalesi oldu. AG, forum, yürüyüş ve telgraf çekme eylemleri gençliğin hiç de tepkisiz olmadığını gösterdi.

Oportünizmin «Eylemde Birlik Ajitasyon ve Propagandada Serbestlik» Anlayışı Bozgunculukta Sınır Tanımaz

«İstediğimiz yerde kuşlama yaparız»

«Biz komünistiz, kendimizi korumak zorundayız»

Bu sözler şimdinin EMEK Gençliği'nin o günkü yapılanması olan GKB'ye aitti. Oysa *«Eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda da serbestlik»* anlayışı yıllardır sol içi çatışmalara ve provokasyona zemin hazırladı. TDKP/GBK oportünizmi öğrenci derneklerinin, İÖDP'nin, kendi dışındaki tüm sol grupların gösterilerini, eylemlerin parti propagandasını yapmak için pervasızca kullanmaktan kaçınmadı.

Nedeni açıldı... Davranışlarının temelinde çarpık siyasi anlayışları yatıyordu. Kuşlama yapıp, pankart açmayı «siyasi faaliyet» olarak görüyorlardı. Herhangi bir eylemi haber alır almaz tüm yaratıcılıklarını kullanır, bir Amerikan bezi ve plastik boyayla propaganda araçlarını hazırlar 10-15 militanıya eylem yerine damlar, eyleme sızardı. Çok değil 5 dk sonra ya havada kuşlar uçuşur ya da eylemin önünde TDKP/GKB imzalı bir pankart açılırdı. Böylece *«Eylemde birlik ajitasyon-propaganda da serbestlik»* ilkesi TDKP'nin lehine kullanılırdı. Onlar sadece

ajitasyon ve propaganda kısmında yer alırlardı. Eylemleri düzenlemek, kitleleri eyleme hazırlamak, çalışma yapmak onların işi değildi. «*Eylemde birlik*» kısmında hiçbir zaman yer almazlardı. Hatta birlikte örgütlenmeye çalışılan bütün programlara muhalefet ederlerdi.

Onlar emek hırsızıydı. Hırsızlıklarını teorileştirdiler.

«Komünistler» kitle içinde kaybolmalı, düşmanın tuzaklarından kurtulmalıydı. Bunun için de kitlenin eyleme hazırlanması beklenecek, kitlenin değerli «öncüleri» ajitasyon çekecek, hiçbir bedel ödemedenden de ortadan kaybolacaklardı. Kitlenin görevi neydi? «Öncülerini» korumak... Kitle nasıl hazır hale gelirdi? Diyalektiğin herşey dönüşür ilkesini kavrayamamış, kitlelerin kendiliğinden gelişimini bekleyecek sabrı olmayan «küçük-burjuva maceracıları» tarafından eyleme hazırlanırdı. Ama «küçük-burjuva devrimcileri», «komünistler» olmadıkları için öncülük onlara bırakılamazdı. Eyleme hazırlanmış kitleler korsan kuşlamalar, korsan pankartlarla «öncüleriyle» tanıştırılırdı. Kitleyi örgütlemek «küçük-burjuvaların» hazır kitleye konmak «komünistlerin» hakkıydı...

TDKP/GKB, emek hırsızlığını defalarca sergiledi. Polis kulübelerine karşı yapılan eylemlerde, Kadıköy yürüyüşünde, DEMKAD mitinginde, üniversitedeki forumlarda olduğu gibi... Dev-Genç, TDKP'nin «eylem içinde eylem yapmasına» hele de bunun için kendi eylemlerini kullanmasına izin vermeme kararı aldı. Korsan dalışlar yaptıkları eylemlerde kuşlarını topladı, pankartlarını açtırmadı. Anlamı açığa çıkan tavrın: «*ya emek harcayıp kitleleri örgütleyeceksiniz yada başkalarının emeğini sömürmekten vazgeçeceksiniz...*»

Bastı feryadı TDKP, «*Ajitasyonda serbestlik Leninist bir ilkedir. Bilmiyorsanız öğrenin.*» Efendim hem 'komünist'lerin pullarını toplamak, pankartlarını indirmek «polislik»tir dediler.

«Siz küçük burjuvalar bilmezsiniz Leninizmi» diyerek pişkince savuşturmaya çalıştılar eleştirileri...

Sözümona LENİN 1906'da Birlik Kongresini kaybettiği zaman savunmuştu bu ilkeyi. Sözü edilen ilke LENİN'in deyimiyle «eylemde birlik, tartışma ve eleştiride serbestlik» ilkesiydi. Ve en iyi LENİN tanırdı oportünizmi. Oportünizmin nasıl fırsatçı olduğunu, doğruları nasıl çarpıttığını, değerlerin içini nasıl boşalttığını bilirdi. Üstelik «eylemde birlik, eleştiride serbestlik ilkesi» oportünistlere karşı, oportünizme rağmen savunduğu bir ilkeydi...

İnkarcıydı oportünizm. Kendileri için aramaları gereken dayanak LENİN değil oportünizmin öncüleri olabilirdi ancak...

«Parti herhangi bir konuda karar almadan önce görüşler açılmalı, eleştirilmeli ve tartışılmalıdır. Ama bir kez karar çıktı mı, herkes istisnasız buna uymak zorundadır. Kararın uygulanması sürecinde kesinlikle eleştiri ve tartışma olamaz. Eylem birliğini bozan, birliği yokeden ya da etkisini azaltan hiçbir eleştiri ve davranış biçimine izin verilemez. Eylemde birlik, tartışma ve eleştiride özgürlük, işte biz disiplini böyle tanımlıyoruz» diyordu LENİN.

TDKP/GKB'nin ne kadar 'komünist' olduğu sonraki yıllarda savruluşunda somutlandı. Yasallaşırken, «düzen içi tercihlere yönelirken» de LENİN'e yaslanmayı ihmal etmediler.

O gün bildirilerinde Dev-Genç'i polislikle itham ettiler. Hatta eski DY Dergisi taraftarları ile Dev-Genç'lileri karşı karşıya getirmeye çalıştılar. Dev-Genç provokasyona izin vermedi. Tartıştı, eleştirdi. Bu tartışmalar Dev-Genç ve GKB tutsaklarının bulunduğu Sağmalcılar Hapishanesi'ne de yansıdı. Bütün siyasetlerin katıldığı bir panel düzenlendi. Sözde, LENİN'e ait olan «ilke» tartışıldı...

TDKP Merkez Yayın organı «Devrimin Sesi» dergisinde korsancı tavırlarını şu şekilde açıkladı:

«En küçük bir talep için mücadelede devletle karşı karşıya gelindiğinde, azınlık bir kesimin hedef tahtası haline gelmesini önlemek için, genellikle eylemler, öğrenci gençliğin çoğunluğu, bir talep (ya da talepler) için mücadele etmeye hazır olduğunda organize edilmelidir... Eylemlerde 'deşifre' olmayı getiren 'sol'culuktur. Henüz kitleler eyleme hazır olmadan bir grup 'siyasileşmiş' öncü ile eyleme girişmektir yanlış olan. Binlerce, onbinlerce genç sokaklara döküldü mü polis kimin eyleme girdiğini tesbit edemez.»

Kendi kelimeleriyle eylem hırsızlıklarını nasıl teorileştirdiklerini açıklıyorlardı bir bakıma. 'öncülük' yapıyor, üstelik deşifre de olmuyorlardı... Hazırcılığın, fırsatçılığın, ahlaksızlığın teorisini yapıyorlardı bir bakıma... Oportünizm kendini haklı çıkarmaya çalışsa da başarılı olamadı. Adları «sabotör»lükle özdeşleşti sonraki yıllarda...

'90 Yaz Kampları

'89'da ilki yapılan yaz kampları, '90'da daha kitlesel katılımlarla gerçekleştirildi. '90 Atılım'dı. Daha hızlı koşulacaktı bu yıl. Silahlı savaş hayatın her alanında ses verecekti. Parti için kadro, parti için ideolojik birlik gerekiyordu...

'90 Yaz Kampları, Devrimci Sol'un bu programı çerçevesinde şekillendi. İstanbul, Ankara, Bursa ve İzmir'de Dev-Genç, Dev-Geç'lileri kamplara taşıdı. İstanbul Dev-Genç, Dev-Genç'in yeraltı örgütlenmesinin çekirdek yapısını oluşturacak militan unsurlarını kadrolaştıracaktı. Bunun için 10-15 kişilik dar kamplar düzenledi. Dev-Genç'lilerin gelecek öğrenim yılına da hazırlanması gerekiyordu. Bunun için geniş katılımlı ikinci bir kamp faaliyeti daha örgütledi.

Yeraltı yaşamında da sırtından eksik etmediği çantasını sırtlayarak koştu Ferda. Dar kampta da yer alacak, artık bir yeraltı kadrosu olacaktı. Bulut, her zamanki emektarlığıyla omuzladı çadırları. Geniş kampın gerekli ihtiyaçlarını o

karşıluyacaktı. Eğitimciydi Güner. Anlatacak, öğretecek, yüze yakın öğrencisiyle birlikte kucaklayacaktı yeni öğrenim yılını.

Ankara'da 60 kişiyle yapıldı kamp çalışması. Hedef aynıydı; yeraltı örgütlenmesinin adımını atacak Dev-Genç'liler eğitecek, önlerine hedef olarak koydukları AYÖ-DER'i oluşturmak için demokratik platformdaki çalışma biçimlerini tartışacak, programlayacaklardı. 15 günlük kamplarının bitiminde kampta verdikleri sözü tuttular. AYÖ-DER'i kurdular.

Legalitenin kazandırdığı birçok olumsuzlukla savaştılar bu kamplarda. Eksik ve zaafıların üzerine yürüdüler. Örgütü, örgüt bilincini, örgüt ahlakını öğrendiler. Disipline ettiler kendilerini, bencilliklerini törpülediler.

Gece nöbete durdular, şafak vakti çadırlarından çıktılar birer ikişer. Spor sorumlusunun ardına dizildiler. Nöbetleşe pişirdiler yemeklerini. Bir komün yaşantısıydı kamp yaşantısı. Herşey programlanmıştı ama herşey gönüllü aynı zamanda. Oldukça zayıf olan ekonomik durumlarına göre düzenlediler yaşamlarını. Zorlukları alt etmesini öğrendiler.

'90 Yaz Kampları sonunda Dev-Genç'in yeraltı kadrosuna, SDB savaşçılığına aday oldu birçok Dev-Genç'li.

Emperyalist Komplolara Karşı Devrimci Tavır

«Dünya değişiyor!»

«Glasnost, perestroika»

«Yeni Dünya Düzeni, globalizm, küreselleşme...»

«Duvarlar yıkılıyor, sınırlar kalkıyor»

'90'lı yılların emperyalist demagojileriydi bunlar...

İdeolojiler tartışılıyor, inançlar sorgulanıyor, silahlar bırakılıyordu teker teker. Sömürücülerle pazarlığa oturuluyor, masabaşı anlaşmalarında bitiriliyordu savaşlar.

'Emperyalizm eski emperyalizm değildi, yumaşamıştı artık. Hem Sosyalist Blok da dağılıyordu zaten...' Örgütlerin ideolojilerine inançsızlığının, kendi halklarına, özgücüne güvensizliğinin dayanaklarıydı bu tespitler. Çokça söylediler, çokça yazdılar dergilerinde.

GORBAÇOV, dönemin en büyük hainiydi. Emperyalizmle ilişkileri yumuşattı, kapitalist restorasyon sürecini başlattı SSCB'de. Emperyalizm nihayet aradığı fırsatı buldu. GORBAÇOV'la işbirliği içinde sosyalist ülkelere karşı büyük bir komplo hareketine girişti.

Oysa sürecin adı; sosyalist ülkelerin M-L politikalardan uzaklaşmasıydı. Revizyonist uygulamaların getirdiği açmazı yaşıyordu sosyalist ülkeler. Emperyalizmin ideolojik ve fiili müdahaleleriyle karşı-devrimci WALESSA iktidara getirildi Polonya'da. Polonya'yı; D. Almanya, Bulgaristan, Çekoslovakya ve diğer ülkelerde karşı-devrimci güçlerin iktidarı ele geçirmeleri izledi. Sıra Romanya'daydı. GORBAÇOV'un sözde reform politikalarında ayak diriyordu ÇAVUŞESKU. GORBAÇOV tasfiyeciliğine tavır alarak sosyalizmi savunuyordu. Ancak çok geçmeden GORBAÇOV'un emriyle KGB tarafından hazırlanan «emperyalist komplo» ile karşılaştı.

ÇAVUŞESKU, bu karşı-devrimci darbeye karşı sosyalizmi savunan güçleri harekete geçirerek bir direniş örgütlemeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Eşiyle birlikte tutsak alındı. Kurşuna dizilecekleri son ana kadar sosyalizme olan inançlarını haykırarak şehit düştü ÇAVUŞESKU'lar...

Aynı gün «*Çavuşesku'lar demokrasiye direndikleri için kurşuna dizildi*» diye yazıyordu gazetelerde. Emperyalizmin yönlendirmesiyle bu satırları yazan burjuva basını anlamak mümkündü. Ama sadece burjuva basın veya burjuva aydınları değildi böyle düşünenler. Devrimcilik veya sosyalistlik iddiasında olan bütün örgüt veya yapılar bu safsataları savundu. «*Revizyonistti zaten*» dediler ÇAVUŞESKU'lar için. «*Hataları vardı*» dediler...

Oysa revizyonistte olsa, hataları da olsa sosyalist ülkeleri ele geçirmeye çalışan emperyalizme karşı olup olmamanın sınavını verdi ÇAVUŞESKU. Bu dönemde ÇAVUŞESKU'lara sahip çıkmak, sosyalizme sahip çıkmakla sosyalizmi savunmakla özdeşti. Sol, ne bu gerçekliği anlayabildi, ne de hiçbir zaman bu gerçekliği anlayabilecek özelliklere sahip oldu.

Bu gerçekliği tahlil etmek ideolojik bir netlik gerektiriyordu. Bu görevi yerine getirmek siyasi cüret gerektiriyordu. Zaten emperyalizmin ideolojik etkilenmesi altında kalan Sol, ÇAVUŞESKU'ların sosyalist direnişine karşı da emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yanında saf tuttu.

Devrimci Sol'un tavrı her zamanki gibi netti yine... *«Hatalarıyla, sevaplarıyla ÇAVUŞESKU onurlu bir sosyalisttir.»* Bu komplo ve karşı-devrimci darbeye karşı, devrimci bir tavır geliştirdi. İletişim tekellerinin çarpıtılmış görüntülerine kanmadan ideolojik çizgisine güvenerek belirledi tavrını. M-L'yi, devrimciliğin, sosyalistliğin ne olduğunu ÇAVUŞESKU Kampanyası'yla dosta düşmana gösterdi. Dev-Genç de pankartları, gösterileriyle yer aldı kampanyada.

Bugün; «Çavuşesku'ya haksızlık edildi» diyor Romanya halkı. Kapitalizmin pislikleri yaygınlaştıkça sosyalizm umuduna daha güçlü sarılıyor. İçinde bulunduğumuz süreç, Devrimci Sol'un öngörüsündeki sağlamlığını ve haklılığını bir kez daha kanıtlandı...

Resim-13

Altyazısız Dev-Genç 20 Yaşında Pankartı

Resim-14

1 Aralık 1989

İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksekokulu
işgali

Resim-15

Altyazısız (İYÖ-Der Kuruldu pankartı)

Resim-16

Dev-Genç Önderlerinden Ali Rıza Kurt

6. BÖLÜM

'90-'91/ EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI MÜCADELE

- Genel Durum
- Rehberlik Ve Dayanışma Çalışmaları
- Merkezi Derneklerin Anadolu'da Yaygınlaşması
- Federasyona Doğru
- 12 Eylül Sonrası İlk Genel Boykot
- Emperyalist Savaşa Karşı Dev-Genç Ve Anti-Emperyalist Mücadelesi
- 3 Ocak Genel Direnişi Ve Dev-Genç
- Devrimci Gençliğin Önderlerinden AYÖ-DER'li Birtan ALTUNBAŞ'ın Katledilmesi
- Öğrenci Gençliğin Gücü TÖDEF Kuruluyor
- «Gücümüz TÖDEF Sesimiz Boykot»
- «1 Mayıs Yasallaşmalıdır» Kampanyası Ve Dev-Genç
- Sivil Faşist Saldırıları
- Polis-Jandarma Terörü Artarak Sürdü
- Kitlesele Pasif Direniş Tavrı Ve Adım Adım Kazanılan Güven
- 12 Temmuz Direnişi

GENEL DURUM

ABD sömürü ilişkilerini yoğunlaştırıyordu. Kibar da bir isim buldular bu düzenlemelerine: «*Yeni Dünya Düzeni*»...

Kuveyt'i «kurtarma» masallarıyla Körfez ABD Donanması tarafından işgal edildi. Mütecaviz Irak'a haddini bildirdi füzeler... Ortadoğu kana bulandı.... Dengeleri Yeni Dünya Düzeni lehine düzenlemenin adı mazlum ülkelerin «korunması» olarak anlatıldı CNN ekranlarından...

ANAP iktidarı, Mr. President'in yanında olduğunu açıkladı. Havaalanları, üsler, limanlar emperyalist ordulara açıldı. «*Mr. President'in cömertliğinden biz de yararlanacağız*», «*Bir koyup üç alacağız*» dedi ÖZAL. Savaş zamları, vergilerini bir nefeste açıklarken «*yanlış anlamayın savaş zamanında rahat yaşayacaksınız*» dedi...

Bir de devrimciler olmasa ne güzel kandıracaklardı insanları...

Atılımdaydı Devrimci Sol. İşkenceciler, halk düşmanları, faşistler, 12 Eylül suçluları... Her gün başka bir köşeden yankılandı adaletin sesi. İşçiler, emekçiler, gençler... Ezilenler yeni güç buldu, cesaret kazandılar. Demokrasi mevzileri güçlendi her yerde. Dernekler, sendikalar, gazeteler, dergiler, grevler, gösteriler... Gelişti halk muhalefeti...

«*Savaş zamanındayız. Muhalefet ülkeyi böler. İzin veremeyiz muhalefete*» dedi iktidar.

«Haksız savaşlara hayır. Emperyalizmin mazlum halklara ilan ettiği bu savaşın faturası hepimize çıkacaktır. Savaşa karşı çıkmayanlar bu suçta ortak olacaktır» dedi Devrimci Sol...

Katıldı Dev-Genç. «Bu savaş durdurulmalıdır», «KATİL ABD ORTADOĞU'DAN ELİNİ ÇEK!»... Boykotlar, seminerler, forumlar, gösteriler düzenlediler... Görev belliydi; otoritesi sarsılan faşizmin gövdesinde açılan her gediği kitlelerin demokratik muhalefetiyle büyütme, kitle örgütlenmelerini geliştirmek ülke çapında merkezileştirmek, bütün baskılara rağmen öğrenci gençliğin demokratik muhalefetini yükseltmek... «Kantin devrimciliği» kırılmalı, kitlenin içinde olunmalıydı. Yeni biçimleri reddetmeden, hedefleri belirsizleştirmeden yürünmeliydi faşizmin üstüne... Şimdi savaş zamanıydı hedefler halkların mücadelesine kenetlenmeli, emperyalizme haddi bildirilmeliydi...

Sol ise burnunun ucunu görmekten uzaktı yine. *«Bu savaşın tarafı değiliz»*, *«Siz yine keskinlik yapıyorsunuz, başımıza iş açacağız»* diyordu. Devrimci Gençlik'e karşı ittifak yaptılar her zamanki gibi...

Rehberlik Ve Dayanışma Çalışmaları

Kayıtlar sırasında Öğrenci İşleri'nin önünde bir karmaşa yaşanırdı her yıl.

İYÖ-DER '90-'91 öğrenim yılında yeni kayıt yaptıran öğrencilerin çilesine çözüm buldu. Çözüm; Rehberlik ve Dayanışma Masaları'ydı. Masalardaki rehber öğrencilerde, neyin nerede bulunacağına dair krokilerden, makasa, tutkala ihtiyaç olan ne varsa bulmak mümkündü. Bu tarihten sonra Öğrenci İşleri'nin önünde bu masalar hep olacaktı.

İYÖ-DER'liler kayıt yaptıran öğrencileri tanımak için düzenledikleri anketlerle yeni kuşağın beklentilerini,

özlemlerini, sosyal-siyasal durumlarını öğrendiler. Pratik faaliyetlerini, çıkardıkları sonuçlara göre şekillendirdiler. Bu faaliyetle, kayıt yaptıran öğrencilere yardımcı oldular. İhtiyaçlarını karşılayıp okulları tanıttılar. Karşılaşılabilecek sorunları ve bunları nasıl aşacaklarını anlattılar. Gerek öğrencilerle, gerekse aileleriyle güzel ilişkiler yakaladılar. Dayanışma ve yardımlaşma açısından güzel örnekler yarattılar.

Zeynep inadına süren bu kavganın kahramanlarından biriydi. O meşruluğun savunucusu, dayanışmanın ilk sembolüydü.

Marmara Üniversitesi Eğitim Fakültesi rehberlik çalışmalarının başlamasından birkaç ay önce İYÖ-DER'lilere yardımcı oluyordu. Masalarına polis saldırdı. İYÖ-DER'leri kan revan içinde işkencehaneye götürdüler. Kan revan içinde zorla rehberlik masasından koparılıp götürüldüklerinde masayı açıp kapayacak kimse kalmamıştı. Arkadaşlarının vahşice yerlerde sürüklenip götürülmesini içine sindiremedi. Kinlendi. İYÖ-DER'liler yoksa o vardı. Tek başına da olsa masayı açacaktı. Şaşırdı polis. Birini unutmışlardı demek ki. Tekrar saldırdılar masaya, yalnızdı, yardıma koşacak kimse yoktu.

Oportünistler için babası subay, kendisi manken bir burjuva kıızıydı o. Yardıma koşmaya gerek yoktu. Seyretiler. Yalnızdı Zeynep. Ama güçlüydü. Haklılık ve meşruluktu gücü. Son derece doğal bir iş yapıyor, arkadaşlarına, öğrencilere yardım ediyordu. «Bu masa bizim terketmeyeceğim.» dedi, sarıldı masaya. Yarım saat uğraştı polis. Bütün öfkesi, direnci ile kenetlendi. Zorlukla söküldü aldılar masasından. «Burjuvalılığın» burun kıvrınan oportünizmdeydi şaşkınlık sırası. O nasıl bir cüret, nasıl bir cesaret nasıl bir sahiplenmeydi. Dev-Genç inadı bu olsa gerekti... Polis sürükleyerek götürdü Zeynep'i. Önce masadan koparmak için. Kan ter içinde kaldı polis. Yine de

ezemedi inadını. Bu kez de karakolu birbirine kattı. «Ne hakla getirdiğiniz beni buraya» diyordu. Apar topar şubeye götürdüler. Belki aklına başına toplardı orada. Ezip geçti orada Zeynep işkencecileri.

Öteki İYÖ-DER'lilerden önce serbest bırakıldı. Masasına koştu hemen. Faaliyet yeni katılımlarla, öğrencilerin sahiplenmesiyle yayıldı, meşrulaştı. Zeynep'in peşini bırakmadı idare ve polis. İdare Zeynep hakkında soruşturma açtı. Sorulara karşılık vermedi. Kendini sorgulayanları sorguladı... Daha çalışmanın başında, mücadeleye yeni adım atarken Bursa'da geçirdiği trafik kazasında şehit düştü Zeynep Esra BOLAYIR...

Rehberlik faaliyetleri diğer illerdeki üniversitelerde de gelenekleşti...

Rehberlik Ve Dayanışma Çalışmalarının Üniversitelerdeki Gelişimi

İSTANBUL: Devrimci Gençlik rehberlik çalışmaları başladığı günden itibaren tüm yurttaki polis ve idarenin koordineli saldırılarıyla karşılaştı. İstanbul'da ani baskınlarla masalara saldırıldı, talan edildi, afişler yırtıldı. Öğrenciler karakollara şubelere taşındı. Her saldırı sloganlarla karşılık buldu. Her saldırının ardından masalar yeniden açıldı. Afişler yeniden hazırlandı. Bu bir bayrak yarışıydı. Hergün yenileri aldı bayrağı, daha ileriye taşıdı.

Saldırıları 3 gün sürdü. Sonuç alamayacaklarını anlayınca gözaltına almaktan vazgeçtiler. Aileler saldırılara tepki gösteriyor, yeni öğrenciler idare ve polis işbirliğini kısa sürede kavıyorlar, tanık oluyorlardı kısacası...

Başka yöntemler denediler bu kez. Masaları kaçırıp, kilitlediler. Bütün çabaları İYÖ-DER'in kurumlaşmasını

engellemekti. Acizlikti aslında onların ki. «*Çalışmalarını engelleyemiyoruz, bari kurumlaşmasınlar*» demekti masa hırsızlıkları...

İTÜ İnşaat Fakültesi'nde Rehberlik ve Dayanışma Çalışmaları'nın 4. günüydü. **Ali EFEOĞLU** okula geldiğinde masalarını yerinde göremedi. Arkadaşlarıyla birlikte dekanla görüştü. Mesele anlaşılmıştı, masaları idare kaçırmıştı... Kantinde arkadaşlarına: «*Faşist idare bizim yardımlaşma ve dayanışmamızı istemiyor, hep birlikte gidip masamızı alalım*» dedi. Masaların olduğu odanın kapısı kırıldı ve masalar alındı. Dekan yardımcısı müdahale edince **Ali** engelledi dekan yardımcısını. Çalışmalarını kimsenin engelleyemeyeceğini, böyle davranmaya devam ederse devrimcilere hesap vereceklerini söyleyerek uyardı. İnşaat Fakültesi'nde çalışmaların önündeki engeller böyle aşıldı...

ANKARA: Ankara'da da **AYÖ-DER**'liler savundu rehberlik masalarını. Ankara ve Hacettepe üniversitelerinde polis, ODTÜ'de jandarma saldırdı. Tek vücut oldular, sloganlarla cevap verdiler saldırılara, polis AYÖD-DER'lileri tehdit etti. İdareyle birlikte saldırıları planladılar. Bir gün sonra 45-50 sivil-faşist okulu basarak bıçaklar ve sopalarla saldırdılar. Dekan da saldıranlar arasındaydı. Yedi öğrenciden biri ağır olmak üzere üçü yaralandı. Yaralananlar gözaltına alındı, karakola götürüldüler. Herşey açıldı: **Dekan hedef gösterdi, sivil-faşistler saldırdı ve polis gözaltına aldı.** Bu kadar açıldı işbirliği. Karakolun önünde toplandı AYÖ-DER'liler. Arkadaşları için, rehberlik çalışmaları için, dayanışma ruhu için oradaydılar. Yaralılar şubeye taşındı, bekleyenler yeni bir saldırının hedefi oldular.

AYÖ-DER basın açıklamasıyla ve Dev-Genç Tandoğan'da yaptığı gösteriyle faşist saldırıların hesabını soracağını açıklarken Gazi Üniversitesi'nde rehberlik çalışmalarına daha fazla ağırlık verdi.

BURSA: Bursa'da daha sistemli çalışıyordu okul idaresi. Bildiri çıkartmışlardı: «Okul idaresi dışına kimsenin yardımını kabul etmeyin, okullarımızda bir takım terör örgütleri faaliyet göstermektedir. Onlara kanmayın zaten onlar % 1'lik bir orana sahiptirler...» Bildiriler kayıt masalarına konuldu tek tek, duvarlara, panolara asıldı. Bu '% 1'lik grup korkutuyordu onları.

«Terör örgütleri» dedikleri, kendi yasalarınca onaylanmış, yasal bir dernek olan **UL-DER**'di. «Ne kendileri yardım ediyor, ne de ettiriyorlar» böyle söyledi aileler UL-DER'i sahiplenerek.

ADANA: Çukurova Üniversitesi'nde ise kayıtlarda para toplanıyordu. Bu gayri resmi para meselesini çözmekle işe başladı Dev-Genç'liler. Aileler ve basınla birlikte dekanlığın karşısına çıkınca, bir gün sonra gayri resmi para toplama işine son verildi.

İzmir, Eskişehir, Kütahya, Konya, Hatay ve Antep'te de sosyal yardımlaşma ve dayanışma ruhu yaşatıldı.

Merkezi Derneklerin Anadolu'da Yaygınlaşması

Kısır döngüye, kendiliğindencilığe karşı örgütlülük silahını kuşandı öğrenci gençlik. Yozlaşmaya, bireyciliğe zorlanan gençlik dayanışma ve yardımlaşmayı örgütledi dernekleriyle...

12 Eylül'ün yarattığı dejenerasyonu mücadeleden uzaklaşmış, soysuzlaşmış oportünist kalıntılar örgütlüyordu sol kesimde, özelde gençliğin içinde. Dernekler bu çürümeye son verdi. İstanbul'dan, Konya'ya merkezileşti gençlik. Oportünistler «dar grupçu», «sekte», «tekkeçiler» diye dursun, Devrimci Gençlik birim dernekleriyle platformlarının işlevini yitirdiği anda yeni bir örgütlenme aracılığıyla kitlelerle bütünleşmeyi başardı. Bütünleşemeyen, mücadele haricinde her şeye kafa yoran oportünizmdi..

Önce İYÖ-DER kuruldu. Sonra Bursa'da UL-DER, Ankara'da AYÖ-DER, Ege'de EYÖ-DER, onun peşinden Eskişehir'de AÜÖD, Trabzon'da TYÖ-DER, Kayseri'de KAYÖ-DER, Kütahya'da KÜYÖ-DER, Konya'da SÜ-DER gençliğin akademik demokratik mücadelesinin sesi oldular.

Merkezi dernekler gerek kuruluş aşamasında gerekse kurulduktan sonra gençliğin en temel sorunlarına eğildi ve kısa sürede gençliğin gerçek merkezi demokratik örgütü olduklarını gösterdiler. Geçmiş öğrenci dernekleri sürecinden ders çıkartarak, gençlik hareketi önündeki en büyük engellerden biri haline gelen kısırlaşmaya, dar pratikçiliğe, hantallığa ve yozlaşmaya karşı savaş açtılar. Öğrenci kitlesini derneklerden uzaklaştıran, dernekleri marjinal kılan, kısır döngüye sokmuş ilke-tüzük tartışmalarını bırakıp, gençliğin özgün sorunlarını ele aldılar. Anti-faşist, anti-emperyalist herkesi kucakladılar...

İşte bu yaklaşım tarzı kiteselleştirdi, güçlendirdi merkezi dernekleri. Merkezi dernekler gelişip, güçlenirken «**miskinler tekkesi**»ne dönen İÖDP'de eksik malzeme kullanılmış 'görmekli' bir bina gibi çöküp gitti. Aslında MÖGD kararı alındığı gün kendi kendini lağvetmişti İÖDP. Ancak oportünizm İÖDP'nin kararını tanımamış, ölüyü yeniden diriltmeye çalışmıştı. Bir süre daha bu ölünün adını kullandılar.

Merkezi dernekler ise kısır tartışmaların yapılmadığı, politikaların üretildiği, ulaşılabilen kitlenin politik üretime aktif şekilde katıldığı, üretilen politikaların zamanında hayata geçirildiği, kitlelerden öğrenip kitlelere öğreten bir mücadele okulu olarak bugüne kadar geldiler. İşte bu okullarda **Seher ŞAHİN**'ler, **Uğur KILIÇ**'lar, **Şengül YILDIRAN**'lar ve **Zeynep Esra BOLAYIR**'lar gibi nice gençlik önderi yetişti...

Federasyona Doğru

Faşizmin özelde gençliğe, genelde tüm halka yönelttiği saldırılar tek merkezden yönetiliyordu. Baskı, terör ve YÖK uygulamaları aynı icraatın ürünü, aynı amaçlıydı. Öyleyse gençlikte tek merkezden hareket edecek, merkezi saldırılara, merkezi güçle cevap verecekti. Bu gücü yaratmayı hedef olarak koydu önüne. Bu güç '91'de yaratıldı.

Federasyonun hazırlıkları başladı bu öğrenim döneminde. Önemli olan kitleydi, kitlenin ihtiyaçlarıydı. Bunun içindi federasyon. Sağdan, soldan saldırıların olacağını biliyordu Devrimci Gençlik. Örgütsüzlüğün savunucuları kitleler nezdinde mahkum edildi, saldırılar püskürtüldü.

Birlik için eleştirdi Devrimci Gençlik, birlik için, daha güçlü örgütlülük için, örgütsüzlüğü ve savunucularını teşhir etti. Gerçek yüzlerini görsünler ve arınarak gençliğin mücadelesine omuz versinler istiyordu. Bunun için devrimci, ilerici, yurtsever olduğu iddiası taşıyan herkese çağrı yaptı. Nafileydi tüm çabalar. Oportünizm örgütsüzlüğü savunmaya devam etti.

İYÖ-DER, AYÖ-DER, UL-DER, AÜÖD bir araya geldi önce, sonra diğerleri ülke çapında merkezileşmenin (federasyonun) zemini yaratıldı. Kuşkusuz federasyonun yaratılması salt bölgelerdeki ya da illerdeki merkezi derneklerin bir araya gelmesiyle olmayacaktı. Federasyon bu da değildi zaten. Federasyon pratikten doğacaktı. Federasyon bu pratiğin içinde şekillenecekti. Yani federasyonun gücü kitleler ve kitlelerin mücadelesi olacaktı. **Federasyon için:**

İlk adım; merkezi gençlik derneklerinin kurulmasıydı.

İkinci adım; bu merkezi derneklerin bir araya gelmesi.

Üçüncü ve en önemli adımsa; ülke çapında en geniş kesimleri kapsayacak bir pratiğin örgütlenmesiydi.

6 Kasım '90 boykotu işte bu üçüncü adımın pratikteki ifadesiydi.

12 Eylül Sonrası İlk Genel Boykot

Gençliğe yönelik saldırıların karargahlarından biriydi YÖK. Her 6 Kasım'da 12 Eylül'e, faşizme meydan okudu gençlik.

Gençlik '84'den sonra atılmalara, tek tip dernek yasasına karşı dilekçelerle, yemek boykotlarıyla, yürüyüşlerle savaş açtı. '89'da **6-13 Kasım** arası «**YÖK'ü Protesto ve Demokratik Üniversite İçin Mücadele Haftası** ilan edilmişti. Ama '90'ın 6 Kasım'ında çok daha güçlü bir vuruş yapılacaktı...

Gençlik merkezi örgütlülüğüne kavuşmuş, kitleselliği yakalamıştı. Bu gelişime denk olmalıydı eylemleri. Güçlü, kapsamlı genel bir eylemle 12 Eylül'ün baskı, terör ve depolitizasyon politikalarının iflas ettiği kanıtlanacaktı.

15 Ekim'de İYÖ-DER Meclisi toplandı. 150 öğrenci temsilcisi karar aldı: «**6 Kasım'da GENEL BOYKOT YAPACAĞIZ**». Bu kararın ardından üniversiteler arası sosyalist rekabet başladı: «*İTÜ % 80 başarı sağlayacağını söylüyorsa biz % 100 başaracağız*» dedi İÜ'lüler. İÜ, İTÜ, Yıldız, Marmara, MSÜ birbiriyle kıyasıya bir yarışa girdiler boykotu daha iyi başarabilmek için. Bu coşkuyla başladı boykot çalışmaları, bu coşkuyla sürdü. Bu coşku boykot günü halaylardaydı, sloganlardaydı.

Karar Anadolu'ya aktarıldı, tartışıldı. **Anadolu'da «BOYKOT»** dedi.

Edebiyat Fakültesi yarışta önde gidiyordu, ilk **Boykot Komitesi**'ni Edebiyatlılar kurdu. Diğerleri izledi onları. Sadece İstanbul'da 100'ü aşkın Boykot Komitesi kuruldu, 1000'e yakın öğrenci komitelerde çalıştı.

Sınıflarda, kantinlerde tartışıldı, YÖK'e karşı olan herkesin komitede çalışabileceği anlatıldı. Sınıf ve amfiler baz alındı komitelerin oluşumunda. Sınıf ve Amfi Komiteleri demokratik bir seçimle Fakülte Komiteleri'ni, fakülte komiteleri Üniversite

Komiteleri'ni seçti. Üniversite komiteleri de İstanbul Boykot Komitesi'ni oluşturdu.

Karşı çıkanlarda vardı bu biçime. Kimi, boykot komitelerinin «*siyasi anlayışlarca oluşturulmasını*», kimileri de «*derneklerde oluşmasını*» istiyordu. Oportünizmin savunduğu bu iki yaklaşımda reddedildi. Boykot Komiteleri kitle inisiyatifini geliştirecek, örgütsüz öğrencileri mücadeleye çekecekti. **Onun için kitlelerden oluşacaktı.** Bazıları da boykot komitelerini tümünden reddederek «*derneklerin işlevsiz kaldığını*» iddia ettiler.

Çok yeni insanlar katıldı komitelere. Karar alma sürecine doğrudan katılan bu insanlar içten ve enerjik çalışmalarıyla boykota hazırlandılar. 6 Kasım Boykotu'nu da, bu boykota öncülük eden Devrimci Gençliği'de aynı içtenlikle sahiplendiler. Örgüt fobisini kırdı, kendine güveni geliştirdi komiteler.

İstanbul'da 15 Ekim'de karar alındı. 22 Ekim'de İYÖ-DER'e bağlı birim dernekler boykotu desteklediklerini açıkladılar.

İYÖ-DER'liler aşamalı ve 3 haftaya bölünmüş bir program koydular önlerine. İlk hafta boykot duyurusu yapıldı. İkinci hafta sınıf konuşmaları ve Boykot Komiteleri'nin oluşturulmasıydı. 25 Ekim'de Yıldız ve İÜ Avcılar Kampüsü'nde forumlar düzenlenirken **İstanbul Tabipler Odası'nda bir araya gelen İYÖ-DER, AÜÖD, AYÖ-DER ve UL-DER temsilcileri boykotu kamuoyuna açıkladılar, destek çağrısı yaptılar.** Üçüncü hafta çalışmaların hedefi kitleleri boykot günü okula getirip boykota aktif katılımı sağlamaktı.

Boykot Komiteleri çalışmalarının sonuçlarını 2 Kasım'da aldılar ilk olarak İÜ Edebiyat Fakültesi'nde 1000'in üzerinde katılımla bir forum düzenlediler. İYÖ-DER, Dev-Genç ve Boykot Komiteleri'nin konuşmacıları kitleye aynı çağrışı yaptılar; «*6 Kasım'da okuluna gel, boykotuna sahip çık!...*»

Kuşatma yarıldı. Öğrenciler okullarına gittiler ve eylemi gerçekleştirdiler. Bazı öğretim görevlileri de destek verdi boykota;

ya derse girmediler ya da derslerinden çıktılar. Bazı okullarda derse girmeye kalkışanları Boykot Komiteleri sınıflardan çıkardılar. İTÜ, Yıldız, İÜ, Marmara, Mimar Sinan, Çapa ve Cerrahpaşa Tıp'ta boykot % 100 katılımı başarıya ulaştı.

Sosyalist yarışta bu zorlu maratona başa baş koştu gençlik. Başa baş göğüslediler ipi. Bu yarışta 100 kişi gözaltına alındı, 10 kişi tutuklandı. Çeşitli kampüslerde düzenlenen şenliklerden sonra Boykot Komiteleri Çapa Tıp Fakültesi'nde toplandı ve boykotun başarısını ilan ettiler.

Ankara'da kampanya bir hafta sürdü. AYÖ-DER'lilerin boykotu birlikte başarma çağrısına oportünist sol Gazi'de aktif destek vermeyeceğini söyledi. Birlikte yapılacak eylemlere ya hiç gelmediler ya da zamanında gelmediler.

Eskişehir'de DTCF Boykot Komitesi «Paralı Eğitim»e ve «YÖK»e karşı imza topladılar. AÜÖD'lüler imza toplama nedenlerini tartışmak için Anadolu Üniversitesi'nde bir panel düzenlediler.

Polis «izin vermeyeceğim» diyerek vazgeçirmek istedi gençliği. Yılmadılar, panel Eskişehir gençliği için hiçte küçümsemeyecek bir sayı olan 1000 kişi ile yapıldı. 5 Kasım'da AÜÖD panel için üniversiteden yer istedi imza toplayarak. Polis saldırdı, AÜÖD Yönetim Kurulu'yla birlikte 8 kişi tel örgülere sıkıştırılarak kan revan içinde bırakılıncaya kadar dövüldüler. Bu saldırı 6 Kasım'da da sürdü. Boykot çalışması yapan, boykota katılan öğrencilere polisin saldırması sonucu Anadolu Üniversitesi İİBF kantini savaş alanına döndü. Pek çok öğrenci yaralandı, pek çoğu gözaltına alındı. 102 kişinin gözaltına alınması yıldırmadı gençliği. Ertesi gün öğrenciler 300 kişiyle arkadaşları için yürüdüler. AÜ Kampüsü 7 Kasım'da da sloganlarla inledi.

Dışarıdan da destek geldi gençliğe. DSG «**Devrimci Gençliğe Kalkan Elleri Kıracağız!**» diye pankart açtığı korsan gösteriyle öğrencileri yalnız bırakmadı.

Bursa'da da UL-DER'liler 6 Kasım Boykotu'na çatışarak girdiler. Uludağ Üniversitesi Rektörlüğü diğer rektörlüklerden daha teknik çalışıyordu. Diğer üniversite rektörleri telefona sarılıp polis çağırarak bir köşeye çekilirken, Uludağ Üniversitesi Rektörlüğü megafonlardan «derslere girin» çağrısı yaptı. Rektörlüğün bu çağrısı, bu metalik ses, sloganlarla, alkışlarla boğuldu...

Jandarma girdi gençlerin toplandığı kantine. Herşey silaha dönüştü bir anda. Göğüs göğüse çarpışıldı jandarmayla. Öğrenciler gözaltına alındı. Geride kalanlar arkadaşlarını gözaltından almak için yürüyüş düzenlediler... Bursa'da boykot çatışarak başarıldı.

Diyanbakır 'onların'dı. Onlar «izin» vermezse hiçbir şey yapılamazdı. Dernekler platformuna DG'nin götürdüğü boykot önerisine «*Böyle bir boykotu yaptırmayız...*» diye cevap verdi küçük-burjuva milliyetçileri. Devrimci Gençliğin ısrarlı çalışmalarını görünce alternatif programlarla çıktılar.

Devrimci Gençlik kısır tartışmalara girmedir. Mücadelenin önüne konan «yasağı» tanımadı, kitleye döndü yüzünü. Boykot için çalıştı. Bu çalışma sonuç verdi ve Merkez Kampüs, Hukuk, Tıp ve Dış Hekimliği'nde % 100 başarıya ulaştı boykot. Meslek Yüksek ve Eğitim Fakülteleri'nde ise 4-5 sınıftan 8-10 kişilik küçük-burjuva milliyetçileri ve oportünistler dışında herkes boykota katıldı.

İzmir'de merkezi dernek çalışmalarıyla birlikte yürüdü boykot çalışmaları. Bu çalışmalardan rahatsızlık duyan polis İktisat Fakültesi Öğrenci Derneğini basarak 7 kişiyi gözaltına aldı. Ege Üniversitesi'nde boykota katılan yaklaşık 300-400 öğrenci pankartlarıyla kampüs içinde yürüyerek boykotun Ege'deki sesi oldular...

Sivas'ta boykot tüm devrimci demokrat öğrencilerin desteğini kazandı. 29 Ekim-5 Kasım arasındaki günler ön çalışmalarla geçirildi. İmza kampanyası, sınıf konuşmaları, dövizlerle boykota hazırlık yapıldı.

*1 Kasım'da öğrenciler Mühendislik Fakültesi'nde foruma çağrıldı. 300 öğrencinin YÖK'ü, emperyalist savaşı tartıştığı forum bittikten sonra jandarma çok sayıda öğrenciyi gözaltına aldı. Gözaltındakiler bırakılmayınca bu kez oturma eylemine geçti öğrenciler. Rektörle görüşüldü. Sonuç alınmadı. Bu kez Sosyoloji kantinini işgal ederek sürdürdüler eylemlerini. Bu kararlılık polisin ikinci saldırısını önlerken gözaltındaki öğrencilerin bırakılmasını sağladı. 6 Kasım'da Sivas'ta binlerce öğrenci derslere girmede. Önce tek tek fakültelerde daha sonra birleşerek rektörlük önünde, şenlikle kutladılar başarılarını. **Bolu, Kocaeli ve Kütahya'da** da aynı kararlılıkla yürütüldü boykot çalışmaları. Kocaeli'nde 8 Ekim'de başlayan «YÖK'e Hayır» Kampanyası 15 Ekim'de boykot çalışmalarıyla birleştirilip, Boykot Komitesi'nin kurulmasıyla devam etti. Bolu İİBF ve Kocaeli'nde şenlik alanları, Kütahya'da forum meydanı boykot gününün buluşma yeri oldu.*

Trabzon, Trakya, Elazığ, Samsun, Antakya, Kayseri, Kırıkkale, Çanakkale, Antep ve Adana'da da «*GENEL BOYKOT!*» dedi gençlik.

Sol'un 6 Kasım Genel Boykotu'na Yaklaşımı

6 Kasım Genel Boykotu'nu Dev-Genç tek başına emek vererek örgütledi. Tek başına gençlik mücadelesi tarihinin ilklerinden birine imzasını attı.

Oportünizmde «emek harcadı» 6 Kasım'a. Ancak oportünizmin emeği eylem kırıclılık, sabotörlük biçiminde çıktı öğrencilerin karşısına.

Genel Boykot tartışmalarının ilk günlerinden itibaren DY'liler başta olmak üzere Sol yapılar boykot çağrısını sahiplenmediler. Eski DY Dergisi taraftarlarına göre yaşanan boykot tartışmaları merkezileşme sürecini savunanlarla, bu sürecin sabotörleri arasındaydı. Merkezileşme sürecini

savunanlar kendileri, sabotörler ise Dev-Genç'lilerdi. İÖDP üyesi kimi grupların boykot eğiliminde olmasını «*merkezileşme sürecinin ilerlemesi karşısında kaygıya kapılarak, zaman kazanmaya yönelmişler ve tartışmaya İÖDP'yi tasfiye etmeye yönelenlerin safına katılmışlar...*» diye değerlendiriyordu DY'liler. Herkese sabotör diyerek saldırganlaşan eski DY Dergisi taraftarları başarılı olamayınca başka bir taktiğe başvurdular. Bu taktik 6 Kasım Boykotu'nu sabote etmek üzerine şekillendi.

«*Yapıyoruz demekle boykot olmaz*», «*koşullar yok*» diyenler kendileri değilmiş gibi **31 Ekim'i boykot günü ilan ettiler**. Ve derneklerden kendilerine özgü ayak oyunları ile karar çıkartmaya çalıştılar.

Eski DY Dergisi taraftarlarının destekçileri de yok değildi hani. GÜNAYDIN Gazetesi «*31 Ekim'ciler*», «*6 Kasım'cılar*» ayırımından yola çıkarak «*31 Ekim'cileri*» destekledi. GÜNAYDIN, «*31 Ekim'cilerin gönüllü boykottan yana*» olduğunu söylerken . «*6 Kasım'cılar zor kullanacaklar*» diyordu.

31 Ekim'de tüm güçlerini iki okulda topladı eski DY Dergisi taraftarları. Hiç olmazsa Yıldız ve İTÜ Mimarlık'ta boykot yaparak zevahiri kurtarmaya çalışacaklardı. Tüm okullar polis tarafından kuşatılmışken İTÜ Mimarlık'ta bir tek polis yoktu. Buna rağmen kitle bu komplo ürünü boykota rağbet etmedi. 10-15 kişiyle eylem yaptılar.

Boykot Kırıcılarına Karşı Devrimci Tavrı

Dev-Genç boykot kırıcılarına tavrı aldı. Dev-Genç bildirisinde gençliğin haklı ve meşru mücadelesinin önündeki engelleri kaldıracağını açıkladı. Boykot kırıcılığına soyunanları uyardı, devam ettikleri takdirde cezalandıracağını ilan etti. Hiç kimse gençliğin eyleminin önünde engel olamazdı.

3-4-5 Kasım'da İTÜ, İÜ ve Yıldız'da boykot kırıcı faaliyet yürütenler Dev-Genç tarafından kitlenin önünde dövülerek cezalandırıldı. DY'nin «zor» dediği buydu işte. Sabıplendikleri «mazlumlara» boykot kırıcı faşistlerdi.

Dev-Genç devrimci şiddetin haklılığını ve meşruluğunu kitle önünde yaptığı cezalandırmalardan sonra kitlelere anlattı, dövülenlerin suçunu açıkladı. Boykot sonrasında da boykot kırıcılarından hesap sorulmaya devam edildi.

MÜBYYO Müdürü İsmet GİRİTLİ boykot çalışmalarını engellemeye çalışmış, boykot karşıtı faaliyet yürütmüş ve devrimci demokrat öğrencileri polise ihbar etmişti. «Yaptıklarım yanıma kalır» diye düşünüyordu. Evdeki hesap çarşıya uymadı. Makam odasında Dev-Genç nüfuslerini karşısında buldu. Cezalandırmanın ilk yumruğu Erol'dan geldi. Daha sonra Dev-Genç yöneticisi olan Erol YALÇIN yoldaşlarıyla birlikte faşist GİRİTLİ'den yaptıklarının hesabını sordu.

İTÜ Rektörlüğü de devrimci şiddetten nasibini aldı. O makamda oturanlarda suçluydular. Polisle işbirliği yapmış, 6 Kasım'da polisi okula çağırmış onlarca Dev-Genç'inin dövülerek işkenceye götürülmesine neden olmuşlardı. Öğrencilere yapılan işkencenin ve tutuklanmalarının sorumlusu onlardı. İşledikleri suçtan dolayı İTÜ Rektörlüğü Dev-Genç tarafından bombalandı.

6 Kasım Boykotunun Genel Bir Değerlendirmesi

6 Kasım oligarşinin sürece ilişkin politikalarına güçlü bir darbe indirdi. Öğrenci gençlik ilk defa 6 Kasım'la ülke genelinde iradi ve merkezi bir eylemlilik gerçekleştirdi. Öğrenci gençlik savunma psikolojisinden kurtuldu, yükselttiği mücadelesiyle, öne sürdüğü talepleriyle iktidarı köşeye sıkıştırdı. Bu yanıyları 12 Eylül sonrası direnişlerden farklılıklar taşıyordu. Bu fark günlük gazetelerin birinde «Polis YÖK'ü savundu» şeklinde dile getirildi.

Siyasal anlamda faşizme ve emperyalist savaş politikalarına; vergi ve zamlarla yoğunlaşan sömürüye karşı başkaldırıydı 6 Kasım. İşçi ve memurlar 6 Kasım'ı iş bırakma günü ilan ettiler. Bu polisi daha da saldırganlaştırdı. Okullarda, evlerde, yurtlarda kurulan polis karargahlarına, gözaltılara, tüm baskı ve gözdağına rağmen gerçekleşen 6 Kasım bu yanıla cüretkar bir çıkıştı.

Devrimci Gençlik'in doğru politikalarla kitleleri harekete geçiren bir güç olduğunu gösterdi. Merkezi derneklerin gücü, etkisi anlaşıldı. Merkezi dernekler öğrencilere ve tüm kamuoyuna mal oldu. Süreç Sol'un «merkezileşme» noktasındaki samimi yetsizliğini de açığa çıkardı.

Safları belirginleştirdi. Sağdan sola herkes safını belirleyecekti bundan böyle. O güne kadar islamcı kesimi devrimcilere saldırlarda truva atı olarak kullanan sivil-faşistler, ayrıştılar dincilerden. Oligarşinin dincileri faşistleştirerek devrimcilere karşı kışkırtma planları sekteye uğradı. Öte yandan Sol'da DY oportünizminin başı çektiği anti-Dev-Genç birlik planları su yüzüne çıktı.

Öğrenci gençlik hareketinde artık 6 Kasım öncesi ve sonrası olacaktı. '84 sonrası gençlik mücadelesinde 14 Nisan birinci dönüm noktası, 6 Kasım ikinci dönüm noktasıydı. Birincisinde öğrenci gençliğe dayatılan yasalıcı-uzlaşmacı çizgi, ikincisinde ise '87'de aşılama yans statükoculuk, kendiliğindencilik, küçük burjuva dar grupçuluk ve subjektivizm aşıldı.

Emperyalist Savaşa Karşı Dev-Genç Ve Anti-Emperyalist Mücadele

2 Ağustos '90'da Irak orduları Kuveyt'e girdi. Bu 'sınır ihlali' ABD'nin Ortadoğu'daki «yeni düzenleri» için yeter gerekçeydi. Saddam yönetimindeki Irak ordusu petrol şeyhlerinin ülkesi Kuveyt'e girmişti. Emperyalistler mazlum Kuveyt'in hamisiydi

her zaman. Bu fırsat kaçmazdı. Hazır sosyalizmin duvarları da yıkılmışken, bir «Ortadoğu zaferi» ile «dünyanın tek efendisi» ilan edebilirdi kendisini... Emperyalist güç yığıldı körfeze...

ÖZAL iktidarı savaşa ha girdik, ha gireceğiz tehditleri savurup, savaş hali uygulamalarına geçmişti çoktan. Savaş zamları, vergileri, baskı, işkence ve terör «savaş için» artırıldı. Türkiye halkları emperyalizm ve petrol şeyhleri lehine taraf olmaya zorlandı...

Ortadoğu'da bu gelişmeler olurken Türkiye'de devrimciler tarihsel bir görevle karşı karşıyaydılar. Herşey Körfez Krizi'ni doğru tahlil etmeye bağlıydı. Geliştirilecek tavır buna göre şekillenecek ve hedefini bulacaktı. Evet Saddam Kuveyt'e ordusunu göndermiş, böyle başlamıştı Körfez Savaşı. Sorun Saddam'ın Kuveyt'i ilhak etmesi ya da Saddam'ın halk düşmanı olması değildi tek başına. Aslında bu Körfez Krizi'nde en son değerlendirilmesi gereken noktaydı. Öncelikle görülmesi gereken emperyalizm ve emperyalizmin niyetleriydi. ABD «Yeni Dünya Düzeni»ni Ortadoğu'da hakim kılmaya, Ortadoğu'yu hizaya sokmaya çalışıyordu. Savaşın faturası Ortadoğu halklarına çıkarılacaktı. İşte görülmesi, değerlendirilmesi ve tavır alınması gereken buydu. Aksi bir tutum emperyalizmin ekmeğine yağ sürmek, emperyalizme destek vermek olurdu.

Devrimci Sol Körfez Krizi'nin daha başında tavır aldı. Bu M-L yorumlayışın, ideolojik sağlamlığın farkıydı. Mücadelenin temel şiarı «*Emperyalist Savaş Hayır, Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır!*» olarak belirlendi. Emperyalist kuruluşlarının imha ve tahrip edilmesinden, ajanlarının cezalandırılmasına, geniş katımlı kitle gösterilerine kadar uzanan mücadele bütün dünya açısından da örnek bir tavidir. Bu yanıyla geniş yankı yarattı. Bu tavrın kaynağında Devrimci Sol'un ideolojik netliği, anti-emperyalist bilinci, enternasyonalist dayanışma anlayışı, devrimci politikaları ve siyasi cüreti vardı.

ABD körfeze güç yığmaya başladığı anda Devrimci Sol, devrimci, demokrat, yurtsever çevrelere çağrı yaptı. Çağrı emperyalist savaşa karşı birlik çağrısıydı. Çağrı karşılıksız kaldı. Bir süre sonra «*it dalaşı*» tespitleriyle bozuldu sessizlik. Emperyalizmin ideologlarından çaldıkları «*Saddamcı*» nitelemesini yakıştırdılar Devrimci Sol'a. Emperyalizme karşı sıkacak kurşun, söyleyecek söz bulamayanlar, emperyalizme karşı savaşılmaya cüret edemeyenler Devrimci Sol'u karalamak için açtılar ağızlarını.

Devrimci Sol halkın savaş karşıtı tepkilerini harekete geçirmek, bu noktada halkın anti-emperyalist birliğini sağlamak için «**Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri**» ile sürece girdi. 7-8 ay süren bu kampanyada SDB'ler hesap sordu, «Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri» kitlesel eylemlilikler örgütlediler.

Gençliğin Emperyalist Savaş Karşı Tavrı ve Dev-Genç

Gençliğin emperyalist savaştan hiçbir çıkarı yoktu, bir çıkarı olmadığı gibi işbirlikçi ÖZAL iktidarının savaşa fiilen girmesi durumunda kanı dökülecek olan yine gençlik olacaktı. Savaş hali uygulamalarından en çok etkilenen kesimlerden biriydi aynı zamanda. Gençliğin o zamana kadar mücadeleyle kazandığı mevzilere saldırılıyor, hakları gaspediliyordu. Devlet üniversitelerde kaybettiği otoritesini «savaş hali»nin ardına gizlenerek yeniden kazanmaya çalışıyordu.

«*Terör örgütleri öğrencilere çengel attı*» vb. vb... Yalanlar birbirini kovaladı. Kendilerini saldırıda «haklı» çıkaracak, öğrencilerin «terör çengeline» takılmasını engelleyeceklerdi. «Savaş Hali»ydi, ülkenin istikrarını sağlamak lazım gelirdi. Onun için gençliğe ve halka saldırılar mübah sayıldı.

Dev-Genç için Körfez Krizi'ne tavır almak kadar doğal bir şey yoktu. Her şey açık ve netti. Emperyalist haydutluğa karşı savaşılmalıydı. Bu 20 yıllık anti-emperyalist geleneğin gereği idi.

Onurla taşıdığı anti-emperyalizm bayrağını daha yukarı kaldıracak, emperyalizme karşı savaşta en önde olacaktı.

Okullar açılır açılmaz çalışmalara başladı Dev-Genç'liler. Merkezi dernekleri aracılığıyla ilk iş olarak «Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri» okullarda, yurtlarda ulaşılabilen her yerde kuruldu. Bu komitelerde yalnızca devrimci-demokrat öğrenciler değil, emperyalist savaşı karşı olan ve mücadele etmek isteyen herkes yer aldı. Kitlelere dayanan ve onların yaratıcılığını ortaya çıkaran bu komiteler mücadeleyi geliştirdi, yaygınlaştırdı. Komitelerin oluşturulması için harcanan emek boşa çıkmadı, emperyalist savaşı karşı zengin ve yaratıcı eylemler hayata geçirildi. Rehberlik ve Dayanışma Masaları emperyalizmin çıkar savaşının öğrenciler ve aileleriyle tartışıldığı kürsüler haline getirildi. Forumlar, yemek boykotları, sınıf konuşmaları, duvar gazeteleri, bildiriler, yazılamalar, pankartlar, günlük faaliyetler haline geldi.

6 Kasım Boykotu gençliğin emperyalist savaş kışkırtıcılarına vurduğu en büyük darbeydi. «YÖK'e ve emperyalist savaşı karşı...» diye başladı gençlik çalışmalarına. Ve tüm ülkeyi saran boykotlarıyla emperyalizm ve işbirlikçileri karşısında maddi bir güç oldular.

Okullarla sınırlı değildi faaliyet. Okulların, yurtların çevrelerindeki kahvehanelerden, sokaklara, emekçi mahallelerinden fabrikalara, ulaşılabilen her yerde «*Emperyalist Savaş Hayır!*» şiarı anlatıldı. Onlarca kitle gösterisiyle emperyalizme olan öfke alanlara, caddelere taşındı. Dev-Genç DSG'nin kampanyasına da aktif olarak katıldı. İngiliz Konsolosluğu önünde yapılan 1500 kişilik «*Savaş Hayır Yürüyüşü*»nde, kamu emekçilerinden mahallelere kadar değişik kesimlerin eylemlerinde yerini aldı.

Ekim'de Devrimci Sol «*Emperyalist Savaş ve Zamlara Hayır!*» kampanyası başlattı. Dev-Genç, faaliyetlerine bu kampanya ile daha da hız kazandı. Forumlar, kitle toplantıları «*Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri*»nin yoğunlukla düzenlediği eylemler arasındaydı.

11 Ekim günü İstanbul'un 21 mahallesinde «Özgürlük Ateşleri» yakıldı. Halkla birlikte savaş ve zamlar protesto edildi. Dev-Genç bu eylemlerinin ardından '68 ruhunu '90'a taşıdı. Ve Amerikan savaş gemisi Saratoga'nın Yankee'lerine İstanbul sokaklarını dar ettiler. İstanbul'un daha çok sahil kesimlerinde dolaşan Amerikan askerleri dövüldü. Saratoga'nın İstanbul'a gelmesi gençliğin anti-emperyalist öfkesini daha da kabarttı, sokaklarda, okullarda yanan Amerikan bayraklarının ardında '68'in sloganı bir kez daha yükseldi: «YANKEE GO HOME!»... 15 Ekim'de İYÖ-DER'lilerin de içinde yer aldığı kalabalık bir kitle «SARATOGA DEFOL!» sloganıyla açlık grevine başladılar.

İstanbul Eminönü 200 kişilik Dev-Genç kitlesinin «EMPERYALİZM ORTADOĞU'dan ELİNİ ÇEK!», «ORTADOĞU ORTADOĞU HALKLARININDIR!», «EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR!» sloganlarıyla inledi. Günde 1 milyon insanın dolup boşaldığı, İstanbul'un en kalabalık yerleşim yerlerinden biri olan Eminönü'nde cadde molotoflandı, yakıldı. Gençliğin emperyalist savaşa alet olmayacağı mesajı verildi.

Dev-Genç'liler 13 Aralık'ta **Ankara Altındağ**'da halkın savaş zamlarına karşı gerçekleştirdiği ekmek boykotunu örgütlediler. Ankara'da anti-emperyalist eylemliliklerin örgütlenmesinde görev alanlardan ikisi **Birtan ALTUNBAŞ** ve **Altan Berdan KERİMGİLLER**'di. Dev-Genç'in işkencehanelerde başeğmez temsilcisi **Birtan** ve Ölüm Orucu şehitlerinden **Berdan** kah okulda, kah mahallelerde eylemlerin başını çektiler. Mamak'ta, Hüseyin Gazi'de, Altındağ'da **Berdan** vardı, halkıyla bütünleşen, halkının emperyalizme karşı öfkesini açığa çıkaran.

Ayşenur ŞİMŞEK'de Dev-Genç'liydi o zaman. Sonraki yılların «kayıp» **Ayşenur**'u. Kayıp, tutsak ve şehit analarının kucagında gülümseyen **Ayşenur**. Emperyalist savaşa karşı mücadelenin önderlerindendi o zaman. Zor süreçlerin insanıydı **Ayşenur**. Ankara Dev-Genç'liler onu bu yanıyla tanırlardı. Bir de mütevazılığı, saflığı ve coşkusuyla... Devrimci Gençlik'in yoğun gözaltılar ve tutuklamalarla güç kaybettiği, kitlelerle

bağın kısmen zayıfladığı dönemlerde **Ayşenur** vardı devrede... İzin vermedi, kitlelerle Dev-Genç'in bağının kopartılmasına. Kimseden görev beklemeden sorumluluk altına girdi ve öğrenci gençliğin doğal önderi olmayı başardı.

*Henüz okullar açılmadan YİBA çarşısında «ORTADOĞU ORTADOĞU HALKLARININDIR!», «ABD EMPERYALİZMİ ORTADOĞUDAN KANLI ELLERİNİ ÇEK!» sloganlarıyla bir gösteri düzenlendi. Ankara'nın en işlek merkezlerinden **Ulus'ta** cadde iki taraftan ateşe verilerek trafiğe kapandı. Ve Dev-Genç'liler sloganlarıyla Dışkapı kavşağına doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşçülerden bir Dev-Genç'li megafonla halka ve çevre esnafa yönelik konuşma yapıyordu. Öyle etkili ve sadeydi ki konuşmaları, çevreden birçok insan Dev-Genç'lilerin ardından korteje girdi. Bu gür sesli konuşmacı **Berdan**'dı. Gösteriye müdahale edemeyen polis, eylem sonrası dağılan Dev-Genç'lilerin üzerine ateş açtı. Yoğun gözaltılar, tutuklamalara karşın Dev-Genç'liler anti-emperyalist mücadeleyi sürdürdüler. Özellikle **Beytepe Kampüsü**'ndeki kitle gösterileri, **Tuzluçayır** ve **Bülbülderesi**'ndeki eylemleriyle anti-emperyalist bayrağı taşımaya devam ettiler. Bu kampanyadan bir süre sonra **Birtan**, **Ankara DAL'da** katledildi. Tarih 6 Ocak 1991'i gösteriyordu.*

Dev-Genç'in mücadelesi sadece İstanbul, Ankara gibi büyük şehirlerle sınırlı kalmadı. **Konya**'dan **Sivas'a**, **Malatya**'dan **Trabzon'a** kadar ülkenin dört bir yanına kadar yayıldı. 6 Kasım'daki Boykot Komiteleri ve «Emperyalist Savaşı Hayır Komiteleri»yle binlerce öğrenciyi harekete geçirdi, kitlelerle bütünleşti.

3 Ocak Genel Direnişi Ve Dev-Genç

İşçilerin toplu sözleşme görüşmeleri, Körfez Krizi'ne takıldı. Sosyal haklar verilmedi, ücret artışları durduruldu... Her şey «savaş hali»yle açıklandı.

Çok sürmedi bu durum... İşçiler birçok iş kolunda eyleme başladılar. **30 Kasım 1990, Zonguldak** maden işçileri grev bayrağını astılar ocaklarının kapısına... Zonguldak madenden geçiniyordu. Zonguldak'ın kalbi ocaklarda atıyordu. Onun içinde maden işçilerinin eylemi Zonguldak'ın eylemiydi. Genel Maden-İş sendikasına bağlı işçiler sokaklara döküldü, peşinden tüm Zonguldak halkı.

Zonguldak halkı ve çevre illerden onbinlerce insan yaşlısı genci, kadını erkeğiyle Zonguldak'ın bir ucundan diğerine yürüdüler. Savaş zamlarına, iktidarın baskılarına, Ortadoğu halklarının kanını döken emperyalizme, işbirlikçilerine karşı yürüdüler. Kısa süre içinde madencilerin sesi ülkeyi sardı...

Tabanın zorlamasına dayanamadı Türk-İş. 3 Ocak için «GENEL GREV» kararı alındı...

Devrimci Sol, Genel Grev'in politikleştirilmesi gerek dedi, memurundan öğrencisine, gecekondukusundan esnafına kadar örgütlü olduğu tüm alanları seferber etti Genel Grev'in başarısı için. **Dev-Genç, Devrimci Sol'un «HAYATI DURDURALIM!» çağrısına «GENEL BOYKOT»la cevap verdi.**

26 Aralık'ta Çapa Tıp Fakültesi'nde boykot kararını duyurdu İYÖ-DER'li öğrenciler. Duvar gazeteleri, bildiriler, dövizler, forumlar vb. tüm propaganda yöntemleri Genel Boykot'u başarabilmek, Genel Direniş'in onurlu bir parçası olabilmek için kullanıldı. Devrimci Gençlik Genel Boykot'u 6 Kasım'da başarmıştı, bu 2 ay sonra ikincisi olacaktı... 6 Kasım başarıldığı için buna karşı gelemedi diğer sol. Çağrıya uydular bu kez. Öyle ya tüm ülke direnişe durmuşken kırıclık yapamazlardı, kırıclık yapamayacakları gibi bu direnişte olmazlarsa bu sonları olacaktı.

Bir gün ellerinde tencereleriyle mahalleli kadınlarla sokak sokak gezdi İYÖ-DER'liler. Bir gün pankartlarını sırtlayıp işçi mitinglerinin yolunu tuttular. Bir gün sokak gösterilerinin ajitatorleri, bir gün bildiri dağıtım ustası oldular. Şablonları

ellerinde gecelerin duvar yazıcılarıydılar. Ev ev, kapı kapı, esnaf esnaf gezdiler. 3 Ocak'ta sokağa çıkmaya, kepenk kapatmaya çağırdılar halkı.

Emekleri boşa gitmedi... 3 Ocak günü İÜ Merkez Kampüsü, Fen Edebiyat, Basın Yayın, Çapa Tıp, MÜBYYO ve Yıldız Üniversitelerinde % 100 başarılı boykot. Cerrahpaşa Tıp'ta 1. sınıflar dışında tüm okul katıldı genel direnişe. Marmara Atatürk Eğitim, İÜ Avcılar, MÜ Tütün Eksperliği Yüksek Okulu, İTÜ Gümüşsuyu, Ayazağa Kampüsleri katılımın yoğun olduğu yerlerdi.

Anadolu'da ise 3 Ocak kimi yerlerde boykotla kimi yerlerde forum, toplantı, gösteri, yürüyüş, şenlik, vb. ile gençlik direnişin içinde oldu.

3 Ocak'tan bir gün sonra Ankara yoluna düştü Zonguldak'lı maden işçileri. Eşleri, çocuklarıyla birlikte nümayişe çıktılar. Çoktular, hem de sayılamayacak kadar...

DSG Ankara ve İstanbul'dan temsili beyetlerle katıldı bu kalabalığa. Hedef Ankara!.. Dev-Genç'liler de yerini aldı beyette. Zonguldak grevi boyunca birlikteydiler emekçilerle, şimdi Ankara yolunda birlikteler... Mengen'de kesildi yol... ANAP iktidarı korktu işçiden. Korktu; Ankara'yı boğacak öfkeden. Kestiler yolu Mengen'de... Tanklar, binlerce polis, cemselerce asker... Aşacaklardı barikatı... Maden-İş Genel Başkanı Şemsi DENİZER durdu işçilerin önünde. «Dönün» dedi işçilere. Kafası, yüreği, emeği satılık sarı sendikacılar döndü önce... Ve işçileri döndürdüler...

İşçinin öfkesi Mengen'de kaldı.

Devrimci Gençlik Önderlerinden AYÖ-DER'li Birtan ALTUNBAŞ'ın Katledilmesi

Gençlik bir dönüm noktasındaydı... '87'den beri yükselttiği mücadele 6 Kasım'larla nitelik değiştirmişti. Gençlik okullara sığmıyordu, işçiyle, gecekonduyuyla, memurla birlikteydi artık...

'90 Atılım'ına paralel geliyordu halk hareketi. Ülke gündemini genel grevler, boykotlar, yürüyüşler oluştuyordu. Devrimciler «atılım» demişlerdi... Devrimci Sol vurdukça halk hareketi geliyor, halk hareketi geliştikçe Devrimci Sol halklaşıyordu.

Birtan'ı 9 Ocak'ta okulu Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü çıkışında gözaltına aldılar. 9 gün sürdü işkence. 9 gün direndi Birtan... 9 gün savaştı, 9 gün sonra yenildi düşman. Düşmanın bile merdi yeğdi. Namertti Birtan'ınkiler. Ölüsünü gizlice memleketi Tekirdağ'a gönderdiler.

Birtan, Devrimci Gençliğin '80 sonrası mücadelesindeki ilk şehidiydi. Fazla gizleyemediler, Birtan'ın katledildiği duyulur duyulmaz başta Ankara olmak üzere birçok ilde yükseldi protesto sesleri.

Ankara Dev-Geç hemen bir bildiri çıkarttı: «Birtan'ı katletmekle mücadelemizi durduramayacaksınız...» dediler. Birtan gibi fethettiler Ankara sokaklarını. O gece Ankara'nın tepelerinde ateşler yakıldı. Bütün Ankara seyretti bu isyan ateşlerini. Bir gün sonra 5 ayrı yerdeki gösterilerde caddeler molotoflandı, trafik kesildi. Sloganlar, kuşlamalar, asılan pankartlar Birtan için, Birtan'ın hesabını sormak içindi.

İktidarın katliamcı işkenceci yüzü mahallelerde, işyerlerinde, okullarda teşhir edildi. Yetmedi, ardarda gazete ilan verdi Dev-Genç'liler.

Birtan'ın hocaları, Hacettepe Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği öğretim üyeleri de ilanlar vererek sahiplendiler öğrencilerini...

Ankara öğrenci gençliğin yöneticisi, önderi Birtan, kitlelerle olan güçlü bağın, onlara verdiği emeğin karşılığını aldı. Okul arkadaşları onun adını Bilgisayar Mühendisliği'nde bir amfi ve aynı zamanda kantinde bir köşeye verdiler... Ölümsüzleştirdi Birtan. Ankara Devrimci Gençlik Birtan'ın adıyla anıldı ondan sonra...

İlerleyen günlerde birçok üniversitede anmalar yapıldı, işkencecilerden hesap soruldu. Ankara Küçükcesat Akay Caddesi'nde bir gösteri düzenlendi. AYÖ-DER'lilerin ve Dev-Genç'in yıl boyu süren faaliyetlerinde **yaşatıldı Birtan...**

Öğrenci Gençliğin Gücü TÖDEF Kuruluyor

Öğrenim yılının başından itibaren federasyon zemini adım adım yaratılmaya başlandı.

Rehberlik ve dayanışma çalışmaları, Ankara, İstanbul, Bursa, Eskişehir, Diyarbakır ve Adana'daki alternatif açılış şenlikleri, 6 Kasım Genel Boykotu, 3 Ocak Genel Boykotu kurulan merkezi derneklerin ortak çalışması sonucu hayata geçirilen eylemlerdi.

Özellikle 6 Kasım Boykotu kitle çalışması yanılla önemli dersler ve zengin deneylerle dolu olduğu kadar federasyonunda bir ön çalışması oldu ve Türkiye çapında koordinasyon ağının gücünü, neleri başarabileceğini gösterdi. Ülke çapında bir federasyona denk düşebilecek bir eylem birliği oluşturulmuştu çoktan. Artık yapılması gereken bu birliğin örgütsel bir birliğe çevrilmesiydi. Örgütlü olunan 20'yi aşkın il hemen her hafta düzenlediği koordinasyon toplantılarıyla ve en geniş kitlelerin federasyonu tartışmasını sağladı. Bu koordinasyon toplantılarının sonuncusunda **İstanbul, Ankara, Bursa, Eskişehir** ve **Diyarbakır** temsilcileri federasyonun geçici yönetim kurulunu oluşturarak ilk adımı attılar.

TÖDEF Kuruluş Kurultayı

Kuruluş Kurultayı'nı Geçici Yönetim Kurulu düzenledi. Kurultay hazırlıkları, delegelerin seçimi bir kez daha üniversitelerde örgütlenme üzerine canlı bir tartışma ortamı yarattı. Öğrenci gençlik bu tartışmadan çıkan sonuçları

federasyona seçtiği delegelere vererek gönderdi. Örgüt demokrasisi işliyordu.

6 Nisan'daki Kurultay'a İstanbul, Ankara, Bursa, Trabzon, Eskişehir, Diyarbakır, Bolu, İzmir, Adana, Kayseri, Kütahya, Zonguldak Ereğlisi, Balıkesir ve Aydın'dan delegeler, delege barajını geçemedikleri için Gaziantep, Samsun, Sivas, Elazığ, Malatya, Isparta, Denizli, Konya, Ceyhan, Çanakkale ve Kırklareli'nden de gözlemciler katıldı.

41 delegeden 36'sı ve ayrıca 11 ilden de gözlemci öğrenci Kurultay sıralarındaki yerlerini aldılar.

Saygı duruşuyla başladı Kurultay... Gençlik şehitlerine bağlılığını, onların özlemini çektiği merkezi gençlik örgütünü yaratarak gösteriyordu.

Divan seçiminden sonra deklarasyonların okunmasına geldi sıra. Önce TÖDEF'e kadar gelişen süreci değerlendirdiler, ardından Kürdistan gençliğinin sorunlarını ve taleplerini, Dev-Genç tarihi ve Dev-Genç geleneğini anlattılar. Son olarak önlerine kısa vadede koydukları hedefleri; 10 Nisan Boykotu'nu tartıştılar. Nasıl şekillenecek, başarıya ulaşması için nasıl çalışacaklar... hiçbir ayrıntıyı atlamadan tartıştılar.

«*Gücümüz TÖDEF, Sesimiz Boykot*»

Şiar buydu. Bu şiarla koşacaklardı boykota.

Seçimlerin sonunda İstanbul'dan 2, Ankara, Bursa, Eskişehir, Diyarbakır, İzmir ve Adana'dan da 1'er kişiyle TÖDEF Yönetim Kurulu oluştu.

TÖDEF, gençliğin '80 sonrası merkezi örgütlenme (dikey örgütlenme) sürecinin tamamlanması demektir. Birim derneklerden platforma, platformdan iller ve bölgeler düzeyinde kurulan merkezi derneklere kadar süren mücadelenin sonunda yaratıldı TÖDEF.

TÖDEF'in yaratılmasında en fazla emeği geçen İsmail BAHÇECİ ve Güner ŞAR yarattıkları, emek verdikleri bu yapının daha geniş kesimleri kucaklaması için okul okul, onun yetmediği yerde il il dolaştılar. İstanbul'u oradan da Anadolu'yu örgütlemek için gecelerini gündüzlerine kattılar. Bu yüzden TÖDEF anlatılacaksa bu isimler anılmadan geçilemez.

TÖDEF'in İşleyişi

TÖDEF, Merkezi dernekler üzerinde yükselen bir federasyondur. Sadece merkezi öğrenci gençlik derneklerinin üst örgütlenmesi olarak değil, aynı zamanda tüm öğrenci gençlik örgütlenmelerini ve öğrenci gençlik kitlesini kapsıyordu. Anti-faşist, anti-emperyalist ilkeler çerçevesinde öğrenci gençliğin tüm güçlerini bünyesinde barındıracaktı.

TÖDEF, **demokratik-merkeziyetçilik**; azınlığın çoğunluğa tabi olması, azınlığın çoğunluğa dönüşebilmesi ve **birlik-eleştiri-birlik** gibi mekanizmaları esas aldı.

Öğrenci gençliğin, ülke çapında mevzi kazanımını ve hak alımı noktasında gücünü temsil etti. Gençliğin gerici-faşist odakların önüne dikilebilmesini sağlayacak olan TÖDEF; gücünü kitlelerden, demokratik-merkeziyetçi işleyişinden, öğrenci gençliğin tüm sorunlarına sahip çıkarak ileri atılmasından ve Devrimci Gençliğin şanlı tarihinden, geleneklerinden aldı.

TÖDEF için önemli olan yasallık değil kendi meşruluğuydu. Yasallık kaygısı ne kuruluşunda ne de kurumlaşmasında belirleyici ve engel olamadı.

TÖDEF bünyesinde en geniş birlikteliği yaratmayı hedefledi. Ancak, birlik «*ne olursa olsun, birlik olalım*» mantığıyla değil, aksine ilkeli ve bağlayıcı birlik anlayışını savundu.

Mücadele içinde ve mücadeleyi geliştirecek birlikler hedefledi. Yönetimde birliği sekteye uğratacak bir karmaşa ve didişme değil, aksine merkezi politikalar üretip sağlıklı bir şekilde yaşama geçirebilmesi için homojenlik temel alındı. Bu yaklaşım pratikte de böyle şekillendi.

TÖDEF Kurultayları'nda Devrimci Gençlik kendi adaylarından oluşan liste ile seçime girdi ve kazandı. TÖDEF'in yönetimde homojenliği savunmasına rağmen, tabanda çok sesli bir katılım vardı. Herkese kendini ifade edebilme kanalları yaratıldı. Öğrenci gençliğin tek merkezi-demokratik kitle örgütü olmak, gençliğin sorunlarını görerek taleplerine sahip çıkmak, bunlara çözüm yolu üretmek ve tüm öğrenci gençliği ortak bir amaçla harekete geçirmekten geçer. TÖDEF bunu başardı. Bunun bünyesinde ve yönetimde her rengi barındırmakla bir ilgisi yoktu. TÖDEF'in öğrenci gençlik mücadelesine yaklaşımı özetlenen bu esaslar çerçevesinde şekillendi. Aynı esaslar çerçevesinde oluşturulan bir örgütlenme ağı ve işleyişi de oluşturuldu.

TÖDEF'in en üst organı TÖDEF Kurultayı'dır. Kurultaylar dışındaki süreçlerde ise TÖDEF Meclisi ya da İller Koordinasyonu olarak adlandırılan yapılar üst organ olarak çalıştı. Bu organ, merkezi derneklerin üye sayısı esas alınarak gönderdiği delegeler, merkezi dernek olmayan yerlerde ise federasyonu tanıyan üyeler esas alınarak seçilen delegelerin bir araya gelmesiyle oluştu. Böylece ülkenin dört bir yanından öğrenci gençliğin kendisini en demokratik şekilde ifade edebilmesinin zemini yaratılmaktadır.

Bu organın altında ise TÖDEF'in yönetimini sürdüren ve yönetim organı olarak adlandırılan Bölgeler Koordinasyonu yer almaktadır. Bölgeler Koordinasyonu'nun altında, Bölge Koordinasyonları vardır. Türkiye çapında Bölgeler Koordinasyonu tarafından belirlenen politikaların yaşama geçmesini sağlama,

koordine etme ve denetleme fonksiyonlarını yerine getirmek için bir Yürütme Komitesi de seçildi. Yürütme Komitesi Bölgeler Koordinasyonu tarafından seçildi ve 3-4 kişiden oluştu. Yürütme Komitesi'nin fonksiyonu, gelişmelere karşı hızla kararlar alıp tavır geliştirmek açısından da önemlidir. Ülke 8 ayrı bölgeye ayrıldı. Her bölgenin bir merkezi derneğin ya da ilin bir araya gelmesi ile Bölgeler Koordinasyonu oluştu. Bölge Koordinasyonu da bölgelerdeki merkezi dernekler ya da illerin bir araya gelmesi ile oluştu.

Federasyon çatısı altındaki yerler, federasyonun politikalarını uygulamak konusunda federasyona bağlıdır. Kendi içlerinde ise özerktir. Bölgenin özgünlüğünden dolayı Kürdistan Koordinasyonu'na politika saptama açısından diğer bölgelere nazaran görece bir özerklik tanınmıştı. İller en genelde belirlenen politikaları kendi özgün sorunları ile birleştirerek yaşama geçirdiler.

TÖDEF'in örgütlenme tarzı bölgeler üzerine oturmuştu.

1. Bölge: Bölge Temsilcisi İYÖ-DER, bölgedeki örgütlenmeler ya da örgütlü olunan iller; İstanbul, Batı Karadeniz (Bolu, Zonguldak, Kastamonu) ve Trakya (Edirne, Kırklareli)

2. Bölge: Bölge Temsilcisi AYÖ-DER, bölgedeki örgütlenmeler ya da örgütlü olunan iller; Ankara, Sivas, Tokat, Kayseri, Konya.

3. Bölge: Bölge Temsilcisi UL-DER, bölgedeki örgütlenmeler ya da örgütlü olunan iller; Bursa, Çanakkale, Balıkesir, Kocaeli, Sakarya.

4. Bölge: Bölge Temsilcisi EYÖ-DER, bölgedeki örgütlenmeler ya da örgütlü olunan iller; İzmir, Aydın.

5. Bölge: Bölge Temsilcisi AUÖD, bölgedeki örgütlenmeler ya da örgütlü olunan iller; Eskişehir, Bilecik, Isparta, Burdur, Kütahya, Afyon.

6. Bölge: Bölge Temsilcisi TYÖ-DER, bölgedeki örgütlenmeler ya da örgütlü olunan iller; Trabzon, Ordu, Rize, Samsun.

7. Bölge: Kürdistan Koordinasyonu. Bölge Temsilcisi: Diyarbakır. Bölgedeki örgütlenmeler ya da örgütlü olunan iller; Diyarbakır, Malatya, Elazığ, Van, Siirt.

8. Bölge: Akdeniz Koordinasyonu. Örgütlü olunan iller; Adana, Mersin, Antakya.

TÖDEF'in yönetimini oluşturan Bölgeler Koordinasyonu; Gençlik ve TÖDEF Kurultayları'nda sürdürülen tartışmalar sonucu çizilen perspektifler ve TÖDEF Meclisleri'nde alınan kararlar doğrultusunda bir program hazırlar. Oluşturulan program Bölge Koordinasyonları vasıtasıyla illere taşınarak yaşama geçirilir. Kısaca TÖDEF, TÖDEF Kurultayları, TÖDEF Meclisi, Bölgeler Koordinasyonu, Bölge Koordinasyonları, Merkezi Dernek Meclisleri ve il örgütlülüklerinden oluşan bir işlerliğe sahiptir.

Gücümüz TÖDEF Sesimiz BOYKOT

Gençlik TÖDEF'i yaratma çalışmalarına paralel olarak bu öğrenim döneminde daha da artan faşist teröre karşı kitlesel bir kampanya çalışması yürüttü.

Üniversitelerde polis-jandarma terörüne, sivil-faşist saldırılar eklenmiş o da yeterli görülmeyerek, okullara «**Özel Güvenlik Birimleri**» adıyla «**daimi ihbarcılar**» yerleştirilmişti. Gözaltılar, işkenceler, tutuklamalar, soruşturmalar, atılmalar birbirini kovalıyordu. Bunun için «faşist teröre karşı» bir kampanya örgütledi Devrimci Gençlik.

TÖDEF Kuruluş Kurultayı'nda aldığı kararı hayata geçirdi. **10 Nisan'da Genel Boykot** yaparak «**Gücümüz TÖDEF**» sloganının hakkını verdi.

Körfezdeki emperyalist savaşın bitmesinin ardından Irak'ta gelişen halk hareketi ve Kürt yurtsever hareketi vahşi bir

saldırıyla karşı karşıya kaldı. Saddam tarihinde eşine az rastlanır bir katliam gerçekleştirdi. Emperyalizmin çıkar savaşından da, Saddam'ın katliam politikasından da zarar gören, ölen, öldürülen halktı. Buna tavır alınması gerekiyordu.

Kürt halkına yönelik katliamı protesto görevini «**Faşist Teröre Karşı Mücadele Kampanyası**» ile bütünleştiren TÖDEF boykot talepleri arasına «*Kürt halkı üzerindeki katliamlara son verilmesi*» talebini de ekledi.

Devrimci Sol'un «Emperyalist Savaşı» karşı yürüttüğü kampanya sırasında körfezdeki durumu «it dalaşı» olarak değerlendirmişti diğer sol. Saddam katliamcı demiş, o dönemin temel, tali sorunlarını birbirine karıştırmış, asıl tavır alması gerekene sırtını dönmüştü. Bu «it dalaşı» tespitinden sonra diğer Sol'un gerçekten Saddam'ın katliamcı yüzüne karşı tavır geliştirdiği sanılabilir. Oysa o kadar çıgırtkanlığını yaptıkları «Katil Saddam»a bir tek kelime dahi söylememiş, bir pratik örgütlememiştir.

Olgarşı de Sol'un anti-propagandalarına paralel sürdürdü saldırılarını. Saldırıda bir kez daha Sol ve oligarşı birbirini bütünledi. Sivil-faşistler dahil tüm terör güçleri harekete geçirildi. Radyo-televizyon aracılığıyla öğrenciler «*boykota katılmamaya*» çağrıldı, katılma eğilimli olanlar tehdit edildi. Ayrıca boykot günü rektörlüklere sınav yapılması için talimat verildi.

Basına sansür konuldu, ilk başta gelişmeleri görmezden gelen burjuva basın, sansüre sadık kaldı. Aleyhte propaganda için MİT kaynaklı «*Dev-Sol, sağ-sol çatışmasını körüklemek istiyor*» türünden yalan haberler yayınlandı ve ne oldukları belirsiz köşe yazarları boykot karşıtı yazılar döşendiler köşelerinde. Tam da bu süreçte sivil-faşist saldırılar devreye sokuldu. Burjuva basının «Dev-Sol sağ-sol çatışmasını körüklüyor» haberlerinin ardından bu saldırılar oldukça

anlamlıydı. Önce İÜ Avcılar Kampüsü'nde sonra AÜ DTCF'de faşistler saldırdı.

Tüm engelleme çabalarına rağmen başarılı 10 Nisan Boykotu. Boykot gelişiminin seyrine göre 3 gün sürecekti. Boykota yüksek öğrenim gençliğinin yanı sıra Ankara ve İstanbul'da DLMK'nın öncülüğünde lise öğrencileri de katıldı.

Boykotun Gelişimi

Boykot talepleri ve sloganları daha kampanyanın başında gençliğin gündemine girdi ve gençlik bu talepleri sahiplendi. Forumlar, afişler, duvar gazeteleri, pankartlar, bildiriler, sınıf ve kantin konuşmaları bu kampanyanın da hazırlık çalışmalarıydı.

10 Nisan Boykotu'nun bir özelliği de «**pasif boykot**» olmasıydı. TÖDEF, gençliğin önderliğine soyunmuştu. Ürettiği politikalarda gençliği harekete geçirebilecek nitelikte olmalıydı. Bunun için sürecin sağlıklı bir değerlendirmesini yapması, kitle psikolojisini ölçmesi, kendi gücünü görmesi gerekiyordu. Polis-jandarma işgalinden bu yana öğrenci gençlik polisle yüzyüze bir çatışmayı göze alamamıştı. Devrimci öğrenciler üniversitelerde dışı dışı bir irade savaşı veriyordu ama bu genel kitleyi kapsamıyordu. 10 Nisan Boykotu bunun içindi bir yanıyla. Kitle psikolojisi aktif bir boykota hazır değildi. Bu noktada aktif boykotta ısrar etmek ya da bir başka deyişle «keskin» olmak kitleyi mücadeleden daha da uzaklaştıracak ve gençliği geriletecekti. Faşist teröre karşı yürütülecek kampanya bir yanıyla bu terörü etkisizleştirirken bir yanıyla da gençliği mücadele içine çekebilmeyi, pasiften aktife doğru eyleme sokabilmeyi hedefliyordu. 10 Nisan Boykotu bunun için «pasif boykot»tu. Bu öngörüyle hareket eden TÖDEF boykotu örgütlü olduğu illerde % 80 başarıyla sonuçlandırdı.

İstanbul'da boykot % 80 başarıya ulaştı. İÜ öğrencileri TÖDEF'in çağrısına uyarak 3 gün okula gelmediler. Diğer üniversitelerde de benzer gelişme yaşandı...

Boykotun ilk günü polis üniversiteleri abluka altına almışken 200 civarında İYÖ-DER'li Beyoğlu İstiklal Caddesi'nde sesini sokaklara taşıdı. Burada yapılan gösterinin dışında bir heyette Ankara'ya gönderildi. Heyet boykotun taleplerini içeren dilekçeyi meclise vermek üzere Ankara yolunu tuttu.

Ankara polis işgali altındaydı o gün. Hacettepe Beytepe Kampüsü'nde 250 kişilik bir forum ve şenlikle polis işgaline meydan okundu. «*Birtan'lar Ölmez!*», «*Yaşamın TÖDEF!*» pankartlarıyla eyleme katılan Hacettepe Üniversitesi öğrencileri **Birtan'a** olan vefa borcunu ödüyordu. Ayrıca Eğitim Bilimlerinde geniş katılımlı bir forum yapılırken, **Ankara'da % 60 başarıya ulaştı.**

Uludağ Üniversitesi boykotta en başarılı olanlardandı. UL-DER'in başarısıydı bu. İİBF'de **% 100** başarı sağlanırken **Bursa genelinde % 90'a ulaştı boykota katılım.** İİBF'de pankartları, halayları ve türküleriyle şenliğe durdu öğrenciler. Boykot kırıncısı bir öğretim üyesini teşhir ettiler. Şenlikler üniversitenin diğer bölümlerinde de yapıldı.

Eskişehir'de boykot çalışması daha çok İİBF'de yapıldığı için burada eski DY Dergisi taraftarlarının boykot kırıcı tavırlarına rağmen **başarı oranı % 90** olurken, diğer bölümlerde katılım daha düşüktü.

Bolu'da öğretim görevlileri de boykota katıldı. 10 Nisan sabahı derslere giren TÖDEF'li öğrenciler sınıflarını, amfilerini boşaltarak boykotu fiilen başlattılar. Polis ve jandarma saldırısı gecikmeden geldi. Dekanın ve fakülte yönetiminin çağrısı üzerine okula giren polis ve jandarma öğrencilere saldırdı, 6'sını gözaltına aldı. Saldırıya rağmen **Bolu'da boykot tam başarı kazandı.**

Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde boykot tam başarı sağlarken **Kayseri genelinde % 70'e ulaştı katılım.** Sivil-faşistler ve polisler tarafından işgal edildiği için boykot

yapılamayan Mühendislik Fakültesi'nde 700 kişilik bir forumla bu işgal protesto edildi.

Kayseri'deki bu başarıda **Tayyar Turhan SAYAR**'ın emeği büyüktür. Kayseri öğrenci gençliğinin demokratik üniversite mücadelesinde O'nun militan ve önder kişiliğinin izleri vardır. Üniversitede olduğu gibi işkencehanelerde de başeğmez mücadelesiyle yol gösterici olmuştu **Tayyar Turhan**. Halk kurtuluş savaşında aynı kararlılıkla mücadelesini sürdürürken şehit düştü.

Selçuk Üniversitesi'nde polis ablukasındaydı o gün. Polis Mühendislik Fakültesi kantininde, koridorlarda kimlik kontrolü ve üst araması yaptı. Buna rağmen SÜYÖ-DER'li öğrenciler **Konya'da boykotu % 50 katılımı başarıldılar**.

Diyanbakır'da Yurtsever Gençlik boykotta TÖDEF imzası olmasına karşı çıktı. Bunun için eylem birliği yalnız Eğitim Yüksek Okulu'nda başarılabildi. Öğrencilerin **tamamının katıldığı** boykot halaylar çekilerek kutlandı. Fen ve Tıp Fakültesi'nde de **% 85'lik bir katılım sağlandı**.

Aydın'da boykotun ilk günü 300 kişinin katılımıyla bir forum düzenlendi. Foruma saldırmayı başaramayan sivil-faşistler, ikinci gün okul dışında devrimci, demokrat bir öğrenci grubuna saldırdılar. Sonraki günlerde DG bu saldırının hesabını sordu ve faşistler cezalandırıldı. Boykot son gün yapılan şenlikle bitirildi.

Aydın'da 10 Nisan Boykot çalışmalarına öncülük edenlerden biri de Baki ERDOĞAN'dı. Baki bu çatışmalar sırasında neredeyse Aydın Otelcilik ve Turizm Yüksek Okulu'nun tüm öğrencileriyle tek tek konuştu. Öğrenci gençlik Baki'nin bu çabalarına boykotta geniş katılım sağlayarak karşılık verdi. Aydın Devrimci Gençliğinin yetiştirdiği Baki çok uzun olmayan bir devrimci geçmişi olmasına rağmen kısa sürede önderlik yeteneğiyle öne çıktı ve Ege Bölgesi Siyasi Sorumlusu

olarak sürdürdü mücadelesini. Bu görevdeyken gözaltına alındı ve işkencede katledildi.

Gaziantep'te de yurtseverlerin boykota karşı olmaları nedeniyle boykot başarılmasa da birinci gün Elektrik Mühendisliği Fakültesi kantininde 150 kişilik bir forum yapıldı.

Sivas'ta ise 9 Nisan'da Kürdistan'daki katliamları protesto etmeye yönelik foruma polis saldırarak 33 kişiyi gözaltına aldı. Buna rağmen 10 Nisan'da Tıp Fakültesi'nde **tam katılımlı** bir boykot hayata geçti.

KÜYÖ-DER'li öğrenciler de **Kütahya'da** okul genelinde % 70, MYO'da % 60 katılım sağladılar boykota. 10 Nisan'da İİBF'de öğrenciler bir forum yaptılar, gözaltına alınmak istenen KÜYÖ-DER'li arkadaşlarını polise vermediler.

Düzce'de öğrencilerin % 90'ı okula gelmedi. **Denizli'de** ise Mühendislik Fakültesi, Eğitim Yüksek Okulu ve Turizm Yüksek Okulu'nda boykot başarıyla gerçekleşirken kimi fakültelerde şenlikler düzenlendi. **Kırklareli'nde** de boykot geniş katılımlı forum ve şenliklerle gerçekleştirildi. Burada Yurtsever Gençlik'in destek verdiği boykotta 6 öğrenci gözaltına alındı.

Bunların dışında **Malatya, Muğla, Isparta, Adana, Burdur, Mersin, İzmir** ve birçok şehirdeki üniversite ve yüksek okullarda boykot yapılan çalışmalar sonucu başarılı geçti. Şenlikler ve forumlar yapıldı.

Boykot Değerlendirmesi

10 Nisan Boykotu; Üniversitelerde faşist terörü ve Kürt halkı üzerindeki baskı ve katliamlara karşı olması yanı sıra gençliğin mücadelesinde yeni bir atılımı... Oligarşiye baskılara boyun eğilmeyeceği, er ya da geç faşist kuşatmaların parçalanacağı mesajı verildi.

Boykot, TÖDEF'in tartışmasız öğrenci gençlik tarafından sahiplenildiğini gösterdi. TÖDEF'in önderliği kitlenin onayını aldı. Merkezi politikalarla öğrenci gençliğin mücadelesinin birliğinin önemini bir kez daha ortaya koydu.

«1 Mayıs Yasallaşmalıdır!» Kampanyası Ve Dev-Genç

«1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız.!»

«1 Mayıs Yasallaşmalıdır!»

İki şiar, iki tespit... Aynı zamanda 1 Mayıs'ın gelişim seyrini özetleyen iki cümle...

1989'da 12 Eylül cuntasına meydan okunarak, militan bir ruhla Taksim'e çıkma kararı alınmış, depolitizasyona, yılgınlığa darbe vurulmuştu.

'91'de ise devrimci mücadele gelişmiş, kitleler çeşitli eylemliliklerle sokaklara taşınmıştı... Sıra her yerin 1 Mayıs alanına çevrilmesine gelmişti. Her yer 1 Mayıs alanı olmalı, kitlesel gösterilerle 1 Mayıs'ın yasallaştırılması sağlanmalıydı. Temel talep, kitlelerin talebi buydu. Bu talep 1 Mayıs kampanyasının şiarı oldu. 1 Mayıs artık yasak gün olmayacaktı. Bunun için 1 Mayıs alanından vazgeçilmemekle birlikte Taksim'de ısrarcı olunmadı. En geniş kitlenin toplanabileceği, başka bir yer 1 Mayıs'a alan yapıldı.

Devrimci Sol, kitlesel 1 Mayıs kutlaması için hazırlanırken bir yandan da oligarşinin kitlelere uyguladığı şiddete devrimci şiddetle karşılık verdi. İşbirlikçi tekellere ve emperyalizme ait birçok kurum, kuruluş bombalanarak tahrip edildi.

Tıpkı '89'da olduğu gibi bu 1 Mayıs'ın organizasyonu da Dev-Genç'e verildi. Bir hafta öncesinden kendi alanında forumlar, bildiriler, pankartlarla öğrencileri 1 Mayıs'a hazırladı Dev-Genç. Okuldaki hazırlıklarla birlikte, gösteri yerine nasıl gidilip gelineceği, gösterinin güvenliği, polisle karşı karşıya

gelindiğinde nasıl çatışılacağı, kortej düzeni vb. herşey planlandı.

Yer belirlendi; Eminönü Sultanhamam...

Belirlenen saatte toplandı insanlar Sultanhamam'da. Pankartlarını açtılar, sloganlarıyla Eminönü'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Eminönü'nde polisle kısa bir çatışma yaşandı. Öne atıldı Dev-Genç güvenliği, polis geriledi. Hedeflenen yere gelindiğinde son kez «Yaşasın 1 Mayıs!», «Halkız Haklıyız Kazanacağız!» sloganları atıldı hep bir ağızdan. Dağıldılar sonra.

Dev-Genç, üzerine aldığı görevi başarıyla yerine getirdi. Bu değildi yalnızca Dev-Genç'lilerin görevi. Onlar 1 Mayıs Alanı Taksim'i de boş bırakmayacaklardı.

Taksim Meydanı polis, jandarma panzerleriyle kuşatılmıştı. Binlerceydiler. Kuş uçurtmamak için kat kat kurmuşlardı barikatlarını... Biri bayan biri erkek iki Dev-Genç'li barikatları yardılar teker teker. Meydana yaklaştıklarında iki yumruk yükseldi göğe. İki sıkılı yumruğun sahipleri haykırıyordu: «Yaşasın 1 Mayıs!». Bellerinde sardıkları pankartlarını çıkardılar sonra. Açtılar gururla... Pankarttaki imzayla oradaydı DEVRİMCİ SOL GÜÇLER...

Eylemin etkisi büyük oldu. Dev-Genç'lilerin çıkartıldığı savcılıkta savcının söylediği cümle bu etkiyi gösteren bir örnekti sadece: «*Ulubatlı Hasan gibi kale burçlarına çıkıp bayrağınızı astınız...*»

Sivil-Faşist Saldırıları

'90'da İYÖ-DER'le başlayıp yayılan '91'de TÖDEF'in yaratılmasıyla sonuçlanan merkezileşme süreci iktidar tarafından tehlikeli bulundu. Öğrenci hareketinin gelişmesi, kitleselleşmesi demekti TÖDEF. Durdurulmalıydı. Bunun için sivil-faşistlerin işgal ettiği, üniversite hayalleri kurdular. Öğrenim döneminin başından sonuna kadar bunun için uğraştılar ama BAŞARAMADILAR!...

Yeni öğrenim döneminde **ilk saldırı 6 Eylül'de Ankara'dan geldi.** 3 Eylül'de rehberlik çalışmalarına başlayan AYÖ-DER'li öğrencilerin bu çalışmalarını hazmedemeyenler saldırıya geçtiler. Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri'nde sivil polislerin desteğinde 50 kişilik sivil-faşist grup sopa ve bıçaklarla AYÖ-DER'li bir grup öğrenciye saldırdı, saldırıya karşılık veren AYÖ-DER'liler daha sonra da polis tarafından gözaltına alındı.

İÜ Avcılar Kampüsü'nü «kurtarılmış bölge» ilan eden sivil-faşistler açtıkları kitap standının başında öğrencilere saldırıp, gözdağı vermek istediler. 29 Mart'ta resmi polislerle birlikte saldırıya geçtiler. Dev-Genç'in önderliğinde devrimci demokrat öğrenciler püskürttü faşistleri okuldan. Çok geçmedi aradan, polis acısını çıkartırcasına terör estirdi okulda. Onlarca öğrenci kafaları kolları kırılncaya kadar dövüldüler. 1 Nisan'da ise kimlik kontrolü ve üst araması yapmaya kalkıştılar. Sivil-faşistlerin bu pervasızlığına Dev-Genç'lilerin önderliğindeki kitle tarafından izin verilmedi ve sivil-faşistlerle çatışma başladı. Uzun sürdü bu kez... Faşistlerin silahlı saldırısı sonucu bir İYÖ-DER'li boynundan kurşunlandı. Yaralılarıyla çatışmayı sürdüren öğrenciler sivil-faşistleri okuldan attılar. Bir hafta süren çatışmalar sonucunda «kitap standlarıyla» birlikte okulu terk etti faşistler.

Devrimci Gençlik önderlerinden ve daha sonra halk kurtuluş savaşı içinde 1 Nisan 1993 günü bir cezalandırma eyleminde şehit düşen Hakkı KARAHAN'da bu çatışmanın içindeydi. Hakkı öğrenci kitlesine önderlik ederek faşist saldırıların boşa çıkartılmasında önemli bir rol oynadı.

3 Nisan'da Ankara DTCF'de yemekhaneyi basan ve terör estiren faşistler 4 Nisan'da da TÖDEF'li bir öğrenciye saldırdılar. Bunun üzerine 40 kişiyle bir forum düzenledi TÖDEF'liler. Sopa, zincir ve tabanca ile silahlanmış sivil-faşistler foruma da saldırdılar. Çıkan çatışmada bir TÖDEF'li öğrenci yaralanırken sivil- faşistler çeşitli silahlarla kuşanmış

olmalarına karşı TÖDEF'lilerden yedikleri dayak sonucunda kaçtılar.

Bursa'da da sivil-faşistler jandarmanın yedeğinde devreye girmişlerdi. **11 Mart'ta** 2 faşist, TÖDEF bildirgesini yırtma «cesareti» gösterdi. Dev-Genç'liler tarafından bu 2 faşistin dövülerek cezalandırılmasından sonra jandarma okulu bastı. Ve 80 öğrenci gözaltına alındı. Jandarma saldırmak için adeta 2 faşisti kullanmıştı. Gözaltına alınan öğrencilerden 19'u tutuklandı. Öğrenciler kamuoyunun baskısı sonucu bir hafta sonra serbest bırakıldılar. Bu olayın akabinde faşistler **ETKO** imzalı bir bildiri dağıtmaya kalktılar. Anında cezalandırıldılar Dev-Genç'liler tarafından. Görüldükleri yerde Dev-Genç dayağı yiyen faşistlerin kitle üzerinde hiçbir baskı gücü kalmadı. Adeta alay konusu oldular.

Bu durumu hazmedemediler ve Nisan başlarında şehirden getirdikleri adamlarıyla sabur vakti yurda saldırdılar. 50 kişilik saldırıda 2 devrimciyi döven faşistler ardından topluca kaldıkları bloka saklandılar. Haberi alan öğrenciler Dev-Genç önderliğinde faşistlerin kaldığı bloka yöneldiler ancak jandarma devrimciler gelmeden önce yurdun güvenliğini almıştı bile.

Dev-Genç okuldan ve yurttan faşistleri atma kararı aldı. Faşistler görüldükleri yerde dövüldü. Öyle ki artık Dev-Genç'lilerin olmadığı anlarda her hangi bir öğrenci gördüğü sivil-faşisti önüne katıp kovalar hale geldi. Bundan sonra sivil-faşistler okul ve yurtları terk ederek şehirde gizlenmeye başladılar. Ardından «Bozkurt» amblemlili dilekçeyle valinin huzuruna çıkarak «can güvenliği» talep ettiler; «Kampüste komünist tahakküm kurulduğu, can güvenliklerinin tehlikede olduğunu ve önlem alınmasını...» istediler...

Buna benzer birçok irili ufaklı saldırı yaşandı çeşitli üniversitelerde. Hakim olmaya çalıştılar. Ancak Dev-Genç doğru önderliği ve TÖDEF'lilerin ülke düzeyindeki kararlı tutumlarıyla bu çabaları boşa çıkartıldı.

Polis-Jandarma Terörü Artarak Sürdü

Devrimci Gençliğin daha kayıtlar döneminde Rehberlik ve Dayanışma Masaları'ndaki çalışmalarından rahatsızlık duyan polis ve jandarma yoğun bir terör estirdi. Ülkenin dört bir yanında rehberlik masalarına saldırdılar. Masaları yeniden açtı Dev-Genç'liler. Kıyasıya bir çatışma sürdü. Amacına ulaşamadı oligarşi. Gençliğin kararlı tutumu karşısında kolluk güçlerini kısmen geri çekti.

Ancak gençliğin ülke genelindeki 6 Kasım Boykotu sonrası yeniden arttı devlet terörü. Çünkü gençlik, kendilerini emperyalizmin kiralık katilleri haline getirmek isteyen savaş kışkırtıcılarına, toplumsal muhalefeti azgınca bir terörle boğmak isteyenlere kitlesel ayağa kalkışıyla güçlü bir tokat indirmişti.

Adana, Ankara, Eskişehir, Antep, Kütahya ve birçok ilde polis ve jandarma kampüsleri basarak yüzlerce öğrenciyi yerlerde sürükleyip döverek gözaltına aldı. Polis oluşturduğu birliklerle kampüs içinde öğrenci avına çıktı.

6 Kasım Genel Boykotu sonrası tırmandırılan polis-jandarma terörünün son halkası önce İYÖ-DER, sonra AYÖ-DER'in, ardından diğer merkezi derneklerin kapatılması oldu. Dernekleri kapatmaları da gençliğin mücadelesini durdurmaya yetmedi. Gençlik meşruiyet silahını kuşanıp merkezi dernek çalışmalarına daha bir canla başla sarıldı.

Polis tarafından işgal edilen birçok mevzide süren psikolojik savaşta kazanan gençlik oldu. Polis okullarda döviz, pul vb. söküüp daha kapudan çıkmadan kafalarına Dev-Genç kuşları yağdı. Bir tarafta duvar yazılarını silerken aynı anda diğer tarafta yazılar yenilendi.

3 Ocak Genel Direnişi'nin ardından yeni bir saldırı dalgası geldi. Polis bunu huy edinmişti. Devleti sarsan her eylemin ardından saldırıyordu azgınca. Önce Ankara gençliğinin

önderlerinden **AYÖ-DER'li Birtan ALTUNBAŞ** 16 Ocak'ta işkencede katledildi. Onu İstanbul'da **Ali Rıza AĞDOĞAN**'ın katledilmesi izledi. **Ali Rıza İstanbul Beyoğlu Emniyet Amirliği'nin üçüncü katından atıldı.** DSG'nin aktif çalışanlarından olan **Ali Rıza** 3 gün komada kaldıktan sonra şehit düştü. **Birtan** ve **Ali Rıza** somutunda olduğu gibi emekçi halkı ve öğrenci gençliğin önündeki süreç katliamlarla geçecek bir süreç olacaktı.

6 Kasım sonrası şu gözaltı raporu, yaşanan polis-jandarma terörünün söze gerek bırakmayan ifadesiydi;

Bir hafta içinde; Bolu'da 20, Çanakkale'de 21, Rize'de 12, Gaziantep'te 20, Adana'da 19, Ereğli'de 9, Eskişehir'de 120, Bursa'da 11, Sivas'ta 5, Balıkesir'de 32 ve İstanbul'da 100 civarında öğrenci gözaltına alındı.

Gözaltı, işkence ve muhbirlik tekliflerini öğrenci gençlik çeşitli eylemliliklerle protesto etti. Anadolu'da yürüyüşler, oturma eylemleri vb. ile protesto edildi gözaltılar. İstanbul'da yapılan eylemlerden biri de İÜ Merkez Kampüs'te üniversite içindeki polis ablukasına rağmen yapılan forumdu. 300-400 öğrenci Dev-Genç'lilerin önderliğinde rektörlüğe yürüdüler. Rektörle görüşmek istediler. Ancak gençliğin karşısına rektörden önce sivil-resmi işkenceci polisler çıktı. Öğrenciler polislerin suratına «**KATİL POLİS DEFOL!**», «**FAŞİST REKTÖR İSTİFA!**» sloganlarını haykırdıktan sonra dağıldılar.

Kitlese Pasif Direniş Ve Adım Adım Kazanılan Güven

'90-91 öğrenim döneminde polis terörüne karşı Devrimci Gençlik'in mücadelesi kesintisiz sürdü. Ancak '90 Newroz'undan sonra üniversiteye giren polisin estirdiği terör genel kitle üzerinde olumsuz etki yaratmıştı. Öğrenci gençlikte bir tedirginlik ve belirgin bir ürkeklik başgösterdi.

Üniversitenin her yerinde sivil-resmi polisler dolaşmakta amfilere, kantinlere kadar girmekteydiler. Okul bahçesinde top oynamaya varıncaya kadar pervasızlaşan işgale okul içinde çevik kuvvetin düzenli kortejlerle uygun adım yürüyüşleri de eklendi. Bu uygun adım yürüyüş, gençlik üzerinde yaratılan tedirginliğin devamı içindi. Afiş, duvar gazetesi asmak, bildiri dağıtmak gözaltı gerekçesiydi. Buna 3-4 duyarlı öğrenci bir araya geldiğinde saldırmak da eklendi.

Psikolojik üstünlük polise geçmişti. '90 Mart'ına kadar üniversiteye giremiyorlardı ama artık ellerini kollarını sallaya sallaya gezebiliyordu. Çünkü gençlik tepki vermiyor, veremiyordu. Bu yüzden aktif bir tavır alısta örgütlenemiyordu.

Devrimci Gençlik, kitle üzerindeki korkunun «**kitlesel-pasif direniş**»lerle aşılabileceğini tespit etti. Ve uygulamaya geçti. Pasif eylem biçimleri gençliğin aktivitesini açığa çıkarmada önemli işlevler yüklendi.

Alkışlı protesto, oturma eylemi, pasif boykotdu eylem biçimleri. '89'un, '90'ın polis noktalarını hedef alan devrimci şiddet eylemlerinden, 6 Kasım Boykotu'ndan sonra bu tarz eylemler belki geri sayılabilir, ancak sürecin ihtiyacı olan bu eylem biçimleriydi. Kitlenin psikolojisi, moral üstünlüğün poliste olması vb. şeklinde durumun doğru değerlendirilmesi ve ufak ufak sonuç alıcı eylem örgütlemek gerekiyordu. Devrimcilik her dönem mücadeleye aynı şekilde yaklaşmak değildi. Önemli olan hangi süreçte nasıl hareket etmek gerektiğini öngörmek, buna uygun politikalar üretmek demektir. Ve Devrimci Gençlik bunu başardı.

Alkışlı protesto, polisin daha suç olup olmadığına karar veremediği, eylem başladığında ne yapacağını şaşırduğu, oldukça edilgen bir eylemdi. Buna rağmen meşruluğu en geniş kitlenin bilincinde açıktı. 6 Kasım sonrası sık sık hayata geçirilen alkış eylemi, ilk olarak tek tek insanların gözaltıları göze alarak

başlattığı, sonraları ise geniş bir kitleyi harekete geçirebilen bir eyleme dönüştü.

*İÜ Edebiyat Fakültesi'nde kantine polisin girmesi üzerine bir İYÖ-DER'li polis çemberi içinde alkışlı protestoyu başlattı. Polis onu döverek gözaltına alırken bir diğer öğrenci aynı şekilde protestoya başladı. O da dövülerek gözaltına alındı. Bıkmadı İYÖ-DER'liler, ertesi gün, daha ertesi gün yine alkışladılar, **birken beş, beşken on oldular**. Ve giderek eylem yeni katılımlarla kitleselleşti.*

*İÜ İktisat Fakültesi'nin arka bahçesine polisin girmesiyle beraber başladı alkışlar. O sırada bahçede futbol oynayan ve izleyen öğrenciler oyunu bırakarak protestoya katıldılar. Ardından «KATİL POLİS ÜNİVERSİTEDEN DEFOL!» sloganları patladı. Polisler kime saldıracağını bilemediler. Şaşkınlık içinde geldikleri gibi geri gittiler. İşte bu öğrenci gençlik açısından kazanılan küçük ama önemli bir zaferdi. **Eylem hedefini böyle buldu.***

Artık daha kitlesel eylemler örgütlenmeye başlandı. Adım adım kitleselleşiyordu eylem. Bu pasif eylemleri destekleyen ve moral veren üstüste asılan pankartların polisin kafasına yağın kuşlamalarında etkisi büyüktü bu gelişmede.

10 Nisan Boykotu bu dönemde hayata geçen «pasif boykot» olmasına rağmen dönemin koşullarına göre oldukça etkili bir eylemdi.

12 Temmuz Direnişi

'91 yazında ABD Başkanı BUSH Ortadoğu gezisine çıktı...

Bir durağı da Türkiye olacaktı bu gezinin.

Türkiye oligarşisini bir telaş aldı. Efendileri kendilerini «onurlandıracak»tı. Çok sevindiler buna ama sevinçlerini kursaklarında bırakan bir durum vardı...

Ülke süt liman değildi artık.

12 Eylül korkutmuyordu kimseyi...

Yeni Dünya Düzeni dize gertirmişti birçok ülkedeki gerilla hareketlerini.

«BARIŞ, UZLAŞMA, ATEŞKES» diyordu başka ülkelerin devrimcileri.

Ama...

«SAVAŞ» diyordu birileri Türkiye'de.

Sadece Türkiye'de değil tüm dünyada kötü örnek oluyordu bu savaş yanlıları. '90'da 'Atılım' demişler, halkla bütünleşerek silahlı, silahsız, kitlesel, pasif her türlü savaş aracını düşmana doğrultmuşlardı.

Onun için «baş hedef»ti Devrimci Sol...

Halkın adalet anlayışıyla kuşanıp 12 Eylül suçlularından halk düşmanlarından hesap sordu Körfez Savaşı'nda, taraf oldu ve ezilen Ortadoğu halklarının safında emperyalizme karşı savaştı. Bu tavır halkların sempatisini, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin nefretini daha da pekiştirdi. Düşmanın nefreti, Devrimci Sol'un politikalarının doğruluğunun ispatıydı bir yerde.

Savaş sloganlarını dünyanın Türkiye'sinden yükselten devrimcilerin «*katli*» diye buyurdu efendiler...

«*Vaciptir*» dedi Türkiye'deki yanıışmaları...

12 Halk Kurtuluş Savaşçısı «kurban» edildi Bush'a...

12 Önder, 12 savaşçı, 12 yiğit düştü toprağa... Tarih 12 Temmuz'du...

Devrimci Sol, Merkez Komite Üyesi **Niyazi AYDIN**, Kır Gerilla Sorumlusu **İbrahim ERDOĞAN** ve DİH Sorumlusu **İbrahim İLÇİ**'yi, Askeri Komite Aday Üyeleri **Nazmi TÜRKCAN**, **Cavit ÖZKAYA**, **Hasan ELİUYGUN**'u, Devrimci Sol üyeleri **Zeynep Eda BERK**, **Yücel ŞİMŞEK**,

Bilal KARAKAYA ve **Ömer COŞKUNIRMAK**'ı İstanbul'da şehit verdi.

Bu kan doyurmadı düşmanları...

14 Temmuz'da Ankara'da Silahlı Devrimci Birlikler savaşçıları **Buluthan KANGALGİL** ve **Fintöz DİKME** düştü toprağa...

Ve geldi BUSH «güvenlik» içinde...

Ama huzur bulmadı hiçbir zaman. Çünkü kuşatıldıkları üslerinde çatıştı sloganları ve marşlarıyla Devrimci Sol önder kadroları ve savaşçıları... Bir manifesto yazdılar. «*Uğruna ölünecek bir ideoloji vardı hâlâ*», «*sosyalizm ölmemişti*», «*Ya Özgür Vatan Ya Ölüm!*» mesajını iletti 12 Temmuz direnişçileri tüm dünyaya...

12 Temmuz Ve Dev-Genç

Önderleriydi düşenler...

Kimileri omuz omuza çarpıştıklarıydı...

Bulut, Zeynep, Yücel, Nazmi'den öğrenmişlerdi kavgayı... 12 Temmuz direnişinde savaş gerçeğini bilince çıkardılar, atılım ruhunu yaşadılar onlarla...

«YOLDAŞLAR BİZİ AŞIN» diye vasiyet etmişti şehitleri, aşacaklar ve dişediş bir kavgaya tutuşacaklardı oligarşiyle...

14 Temmuz'da başladı kavg... 15, 16 Temmuz izledi 14 Temmuz'u. İstanbul'da 100'ün üzerinde banka şubesi ve emperyalist kuruluş molotoflanarak yakıldı.

Polis alarma geçti. Özellikle bankaların olduğu sokakların giriş ve çıkışlarını tuttular. Panzerler, ekip otoları yerleştirdiler.

Buna karşı «*Önünüzde panzer dahi olsa eylemi yapacaksınız!*» Talimat, Dev-Genç'ten geldi.

Talimatı aldı Dev-Genç milisleri. 30-40 yeri yaktılar aynı anda. İş çıkışlarında milislerin bu eylemlerine DSG'nin de eylemleri eklenince İstanbul yangın yerine döndü günlerce...

Dev-Genç, düşmanın tüm «güvenlik» önlemine rağmen planladığı eylemlerin yüzde 90'ını başardı. Bu başarıda kararlılık, öfke ve hesap sorma bilinci vardı. Bu bilinçle astılar «*12 Temmuz Şehitleri Ölümsüzdür!*» pankartlarını. Bu öfkeyle yaktılar İstanbul sokaklarını korsan gösterilerinde...

Dev-Genç'liler şehitlerinin cenaze töreninde güvenlik sorumluluğunu üstlendiler.

12 Eylül'den bu yana ilk kez bir cenaze töreni bu kadar kitlesel ve bu kadar görkemliydi. İlk kez devrimci önderler, öfkeli kalabalık tarafından son yolculuğuna uğurlandı. Bu sahiplenmenin yaratıcısı yine 12 Temmuz direnişçilerinin kendileriydiler. Direnip teslim olmayanlara halk saygısını, sevgisini sahiplenerek gösterdi...

Resim-17

12 Eyl¼l sonrasi ilk genel boykot

Resim-18

TÖDEF öğrenci gençliğin merkezi örgütlü
kitleseel gücü olmuştur

7. BÖLÜM

'91-'92/TÖDEF GENÇLİĞİ KUCAKLIYOR

- Genel Durum
- Rehberlik Ve Dayanışma Faaliyetlerinin Simgesi
Seher ŞAHİN'in Katledilmesi
- 1. Gençlik Kurultayı
- Seçim Çare Değil Devrim
- İkinci 6 Kasım Boykotu
- Eskişehir Tabutluğu Ve Gençliğin Devrimci
Tutsakları Sahiplenmesi
- İstiyoruz Vermezseniz Alacağız
- MEB Eylemi
- Öğrenci Gençlik Yemek Zamlarına Hayır Diyor
- Newroz Katliamı Ve Dev-Genç
- Devlet Terörüne Karşı Mücadele
- «YÖK'e, Özel Statüye Ve DOĞRAMACI'ya Hayır»
- TÖDEF'in 1. Kuruluş Yıldönümü Şenliği
- Öğrenci Gençliğe Yönelik Gerici-Faşist Saldırıları
- Ankara Yürüyüşü: «Üniversitede Polis-Jandarma İşgaline Son!»
- «Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak»
- Devrimci Gençlik Kürdistan'da Mücadeleyi Yükseltiyor
- Soner Ve Hüsamettin'in Gözaltında Kaybedilmesi
- Uluslararası Dayanışma Ve Dev-Genç

GENEL DURUM

'91-'92 yılı göstermelik demokrasinin en önemli ayağı olan seçimlerle geldi. Yıpranan iktidarın, yıpranan yüzleri değişecek, yeni yüzler oturacaktı koltuklara. Ancak sandık sonuçları çözüm değil, çözümsüzlüğü getirdi. Kitleler düzene olan güvensizliğini bir kez daha gösterdi. Tek başına iktidar olamayan partiler birleşmek zorunda kaldılar. DYP-SHP Koalisyonu kuruldu. Ve o günden sonra hiçbir parti tek başına iktidara gelememi. Ekonomik sosyal krizin siyasal boyuttaki yansımasıydı bu.

DYP-SHP Koalisyonu zam ve vaatler paketleriyle ünlendi. Vaatleri 80'den beri tekrarlanan vaatlerin aynısıydı. «*Türkiye insan haklarına saygılı bir ülke haline getirilecek*» dediler hergün TV'lerde. Görüntüyü kurtarmak adına birde bakanlık kurdular. Tabii bütün bunlar katliamlarının perdesi olarak düşünülmedi. Başta Devrimci Sol olmak üzere halka yönelik şiddet tırmandı. Baskı ve terör yaygınlaştırılarak toplumsal muhalefetin önü alınmaya çalışıldı. Krizi gittikçe derinleşen oligarşi halka karşı topyekün savaş ilan etti. Çok geçmeden vaatleri yerini buldu. TV'ler **İnsan Hakları Bakanı'nı** Devrimci Sol savaşçıların katledilmesini seyrederken **göüntüledi**.

'*Kürt realitesini tanıyoruz*' diye iktidara geldiler. Kürt realitesini tanımlarının ispatı *katliamlar, köy yakmalar, göçe zorlamalar* ve *kayıplar* oldu.

Gençlik de sömürü ve zulüm iktidarının öncelikli hedeflerindendi. Rehberlik ve Dayanışma Masaları'nı örgüt faaliyeti olarak lanse ettiler ilk önce. Ardından rehberlik ve dayanışma faaliyetini yürütenlerden **Seher ŞAHİN**'i katlederek gözdağı vermeye çalıştılar. Yetmedi, sivil-faşistlerle saldırdılar.

Paralı eğitim uygulaması bu öğretim döneminde de gündemdeydi. *Mütevelli Heyetleri* dediler adına. Üniversiteleri halk çocuklarına kapatmalarının senaryoları bu heyetlerle ifade edildi.

Gözcüde kayıplar... Özellikle gençleri seçtiler... Gençliği yıldırmanın çözümü olarak düşündüler kayıpları.

Ve saldırılarını daha da artırdılar...

Rehberlik Ve Dayanışma Faaliyetlerinin Simgesi Seher Şahin'in Katledilmesi

İlki '90-91'de yapıldı rehberlik ve dayanışma çalışmalarının. Giderek öğrenci gençlik mücadelesinde önemli bir mevzi, bir gelenek haline geldi. Bu yılda TÖDEF'in ilk çalışması Rehberlik ve Dayanışma Masaları'ydı. Bir önceki yılın deney ve tecrübelerinden yararlandılar, dersler çıkardılar. Daha sistemli, daha programlı olacaktı. Kayıt için gelen öğrencilerin ve ailelerin ilk dikkatini çeken yer TÖDEF masasıydı. Masalar daha düzenli, örtüleri ve çiçekleri özenli ve temiz olduklarının göstergesiydi. Sadece İstanbul'da değil Anadolu'nun her tarafında aynı hareketlilik yaşanıyordu.

«Hoşgeldiniz... Memleketiniz... Hangi bölümü kazandınız... Kalacak yeriniz var mı? Size yardımcı olalım...» diyorlardı.

Böylesini hiç ummadıklarını söylüyordu gelenler. Nasıl altından kalkabileceklerini düşündükçe daha da karamsarlaştıklarını, binbir kaygıyla geldiklerini söylüyorlardı. Ama yersiz olduğunu gördüler. *«Bu dayanışma, yardım ve sahiplenme bize umut*

verdi, güç verdi...» dediler. Demek ki paylaşım ve yardımlaşma yok edilememişti daha. TÖDEF bunun ilk ifadesiydi.

İktidarın tahammülsüzlüğüne de tanık oldu gelenler. Daha okulun kapısından adım atar atmaz polis baskısını gördüler. Rehberlik ve Dayanışma Masaları kitleselleşmeyi sağlıyordu. Devrimci mücadelenin gelişimine hizmet ediyordu. Geçen yıl buna tanık olmuş, engellemek gerektiğini düşünmüştü devlet. Gözaltına aldı, masaları dağıttı. Yine de kolay değildi işleri. Kazandıkları mevzileri terketmedi, *«işte bu da bizim irademiz»* dedi TÖDEF. *«Hadi gelin. Gelin de kırın irademizi. Gelin de teslim alın bakalım.»*

İrade savaşının en yoğun yaşandığı okullardan biri de Mimar Sinan Üniversitesi Fındıklı Kampüsü'ydü. Aydınlık yüzü, ısl ısl gözleriyle en öndeydi Seher. İstiyordu ki inancına ortak olsun, kavgasına ortak olsun gençlik. Bıkmadan konuşuyor, TÖDEF'i anlatıyordu. İlk örgütlendiği zamanlarda İYÖ-DER'in halk oyunları ekibinde yer almak istememiş, 'ben yapamam' demişti. Bütün mütevazılığıyla 'ben ekibin elbiselerini dikeyim' diye de eklemişti ardından. Süreç içinde hızla gelişti, devrimcileşti. Kampüsün sorumluluğunu yapıyordu artık. Bu çalışmalarda da afişlere, duvar gazetelerine katmıştı emeğini. Yüreği kıpır kıpırdı. Coşkusu yüreğinde, coşkusu gözlerinde. Seher yeli kız... Kavgada hiç tereddüt etmedi... Biliyordu ki vatani içindi herşey. Yalın ve bir o kadar da berraktı düşünceleri... Savunduğu bir masa değildi sadece. Yoldaşlarıyla birlikte mevzi savaşındaydı Seher. Direniyorlardı. O, en önündeydi direnişin. Hayranlıkla dinlediği, yerinde duramamacasına okuduğu nice direnişler biliyordu. Şimdi bu direnişlerdeki kadar cesurdu. Düşman, bu cüreti, bu kararlılığı hazmedemedi. Tahammülsüzleşti. Alçak ve kalleşti. Camdan attılar Seher'i. Günlerce komada kaldı. 8 Eylülde ölümsüzleştiğinde TÖDEF'in ilk şehidi olmak onuruna erişti. Bundan böyle elden ele, dilden dile söylenecekti.

TÖDEF'in kavgasında hep yaşadı. Artık SEHER ŞAHİN REHBERLİK ve DAYANIŞMA MASALARI'ydı mevzinin adı. Gençlik, bu katliama sessiz kalmadı. Gözyaşlarıyla değil, eylemleriyle uğurladılar Seher'i... Açlık grevlerinde, yürüyüşlerde, gösterilerde, forumlarda... Yüzlerce pankartla dalgalandı adı... Adı inanç, kararlılıktı. Öfkesi sloganlara, umutları andlarına nakşedildi...

Seher katledilse de binlerce Seher olacaktır; halkın düşmanları olsa da halkın hesap soran savaşçıları da olacaktır...

1. Gençlik Kurultayı

1. Gençlik Kurultayı gençliğin ülke çapında kendi sorunlarını tartışarak ortak eğilimlerin belirlenmesi için düzenlenmişti. Kurultay TÖDEF'in aldığı kararla ve TÖDEF'in organizasyonu sonucunda yaşama geçirildi. TÖDEF, kitlenin söz ve karar hakkını ve politika üretimini esas alıyordu. Gençlik, kendi sorunlarını tartışarak çözümler üretmesini ve kendisini yönetmesini öğrenmeliydi. Kurultay bu anlamda en geniş öğrenci kitlesinin katılımına açık olduğundan önemli işlevler yükleniyordu. Ayrıca TÖDEF'in Kurultay'dan sonraki süreçte politika ve taktiklerinde Kurultay'da çıkan eğilimler belirleyici olacaktı. TÖDEF, politikalarını öğrenci gençliğin sorunlarını çözmek için üretiyordu. Kitleler kendi ürettikleri politikaları daha iyi sahipleneceklerinden, kurultayda çıkan sonuçların TÖDEF'in politikalarında temel alınması kaçınılmazdı. Bu aynı zamanda Devrimci Gençlik'in kitlelere güven politikasının bir sonucuydu.

1. Gençlik Kurultayı'nın hazırlıkları günler öncesinden başladı. Bu amaçla ülke genelinde TÖDEF'in örgütlü olduğu yaklaşık 40 ildeki üniversitelerde Gençlik Kurultayı Örgütlenme Komisyonları (GKÖK) kuruldu.

Kurultay öncesinde GKÖK'ler tarafından üniversitelerde yürütülen faaliyetlerde öğrenci kitlesine Kurultay'ın amaçları

ve önemi anlatıldı. Okullarda hemen her gün sınıf konuşmaları yapılarak bildiri ve el ilanları dağıtıldı. Asılan afiş, pankart ve duvar gazeteleri ile gençliğin Kurultay çalışmalarına ve kurultaya aktif katılımı sağlanmaya çalışıldı. Ayrıca Kurultay'ın hemen öncesinde okullarda delege seçimleri yapıp 1. Gençlik Kurultayı **Delege Seçim Sandıkları** açılarak öğrenci gençliğin sandıklarda oy kullanması sağlandı. Seçimler gizli oy usulüyle yapılıyor ve oy, ilan edilen aday listesinden istenen kişiye verilebiliyordu. Delege adayı olmak için anti-faşist, anti-emperyalist olmak yeterliydi. Delege seçimlerinde 1/1000 oranı esas alınmıştı. Yani her 1000 oya karşılık 1 delege seçiliyordu. 1. Gençlik Kurultay'na katılacak delegeler bu şekilde seçildi.

Kurultay hazırlık çalışmaları sırasında faşizm boş durmadı. Gençliğin kendi sorunlarını tartışmasından korktukları için birçok okulda kurultay çalışmalarının yürütüldüğü masalar polis ve jandarma saldırısına uğrayarak talan edildi. Çok sayıda TÖDEF'li gözaltına alınıp işkenceden geçirilerek tutuklandı. Çalışmalar tamamlanıp son aşamasına geldiğinde ise kurultay için yapılan başvuru İstanbul Valiliği'nce reddedildi. Bu şekilde öğrenci gençliğin kendisini ifade etmesinin önüne geçmek için bir duvar daha örülüyordu. Ancak bu çabaların hiçbirisi gençliğin kararlılığını yenemedi. TÖDEF'in öncülüğünde öğrenci gençlik azim ve coşkusundan bir şey kaybetmeksizin ülkenin dört bir tarafından Kurultay'a katılmak için harekete geçti. Gençliğin dinamizmi, atılganlığı ve başegmezliği oligarşiye bir ders daha verdi.

Tüm baskı ve engelleme çabalarına rağmen 1. Gençlik Kurultay'ını gerçekleştirmekte ısrarlı olan 34 ilin öğrenci gençlik delegeleri, oligarşi «*Kurultay yaptırmayacağız*» dese de TÖDEF'in önderliğinde «*Kurultay'ı yapacağız*» diye haykırdı delegeler. 31 Ekim günü otobüslerle HEP Küçükçekmece ilçe binasına geldiler. Bu sırada binanın önünü saran polis 25 kişilik bir öğrenci kitlesine saldırarak gözaltına aldı. Aynı sırada

Kurultay için yasal başvuru yapılan La Bella Düğün Salonu'na giden diğer delegelerin bir kısmı herşeye rağmen Kurultay salonuna ulaştı. Ve **1. Gençlik Kurultayı polis kuşatması altında başladı.** Bir yandan kurultay divanı seçilirken bir yandan da polis saldırısına karşı önlemler geliştirildi. Kurultay'ın açılışıyla birlikte, tartışılarak ortak eğilimlerin belirleneceği 9 konu netleştirildi:

- **Yeni Dünya Düzeni, dünyada esen gericilik rüzgarları, sosyalizm ve gençlik.**

- Öğrenci gençlik üzerinde oynanan oyunlar.

- Öğrenci gençliğin mücadelesi ve örgütlenme.

- Kürdistan gerçeği ve ulusal sorun.

- Üniversitelerdeki eğitim ve eğitimdeki çarpıklık.

- Kurultay'ın işleyişi ve örgütlenmesi.

- Gençlik Kurultayı'nın olumlu ve eksik yanları.

- Öğrenci gençliğin mücadelesinin değerlendirilmesi ve içinde bulunulan tıkanıklığın nedenleri.

Kurultay sürerken binanın dışındaki polis kuşatması giderek arttı ve binanın olduğu sokak trafiğe kapatılarak adeta işgal edildi. Bu sırada Kurultay'a gelen bir otobüs dolusu öğrencinin etrafı makinalı tüfeklerle sarılarak gözaltına alındılar. Polis kuşatmasına rağmen Devrimci Gençlik'in başeğmez tavrı ve coşkusuyla Kurultay geç saatlere kadar sürdü. Onlarca demokratik kitle örgütünden, duyarlı kurum ve kuruluşlardan mesajlar geldi ve okundu. Kurultay'a gelip de polis saldırısıyla gözaltına alınan 300'e yakın öğrenci ise adeta Kurultay Şenliği'ni Terörle Mücadele Şubesi'nde yaparcasına halaylar, sloganlar ve türkülerle işkencehaneyi inlettiler.

Kurultay'ın tamamlanmasının ardından polis kuşatması devam etti. Bunun üzerine: *«Gözaltına alınan delegeler serbest bırakılmaya ve polis ablukası kaldırılmaya kadar binadan*

çıkılmaması» kararı alındı. Ve Kurultay salonu yeniden düzenlenerek, gece boyunca yapılacak şenliğin programı oluşturuldu. Gençlik Kurultayı artık, Kurultayı da aşarak büyük bir direnişe dönüştü. Kurultay'ın ikinci günü yapılması düşünülen şenlik, direnişin sürmesi nedeniyle Kurultay'la bütünleştirildi. Ertesi gün, sabaha kadar çekilen halay ve marşlarla, coşkunun doruğunda olan TÖDEF'liler, talepleri kabul edilince binayı boşalttılar.

1. Gençlik Kurultay'ının Sonuçları ve Öğrenci Gençlik Mücadelesine Kattıkları: Gençlik Kurultayı gençliğin mücadele tarihinde önemli dönüm noktalarından birisini oluşturuyordu. 12 Eylül'den bu yana yozlaştırma ve depolitizasyon politikalarıyla susturulmak, baskı ve terörle sindirilmek istenen gençlik, oligarşinin geliştirdiği tüm yasaklamalara ve alınan önlemlere rağmen Kurultay'ı gerçekleştirdi. Böylesi koşullarda gerçekleştirilen Kurultay, öğrenci gençlik hareketinin içinde bulunduğu sorunları aşmada, söz ve karar hakkını kullanmasında ve bu anlamda yeni mevzilerin kazanılmasında önemli bir deneyim oldu.

Kurultay sürecinde, Kurultay'ın önemini anlayıp duyarlı davranan birkaç grup dışında oportünizm, TÖDEF'e yani mücadeleyi omuzlayanlara saldırarak güçleneceğini düşündü. Oportünizm, başlangıçta, TÖDEF'in Kurultay önerisine sıcak bakarken daha sonra Kurultay'da kendi görüşlerini hakim kılamayacakları kaygısıyla, Gençlik Kurultayı için «erken» olduğunu söylediler. Kurultay'ın dışında kaldılar. Ancak öğrenci gençlik oportünizmin karşı-propagandasına rağmen Kurultay'a katılarak oligarşiye karşı söz hakkını kullandı. Gençlik, Kurultay'da sunulan bildirgeler aracılığıyla ve TÖDEF'in belirlediği program çerçevesinde tartışmalar sürdürdü. Dünyada ve ülkedeki gelişmeler değerlendirilerek gençliğin sorunları ve çözümleri tartışıldı. Genel eğilimler tespit edilerek sonuçlara varıldı.

Belirlenen sonuçlar Gençlik Kurultayı Divanı tarafından şöyle özetlendi: «- *Gençlik, 'sosyalizm öldü', 'barış, demokrasi' nakaratlarıyla daha fazla kan, gözyaşı ve katliam üzerine kurulu emperyalist politikalara karşı çıkararak, emperyalizmin bütün dünya halklarına dayattığı 'Yeni Dünya Düzeni'ni reddediyor. Ve gençlik sosyalizm diyor.*

«- *Gençlik Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı, insansızlaştırma, asimilasyon ve jenosid politikalarına karşı çıkıyor, 'Kürt halkı bir gerçektir yok edilemez', 'Kürt halkı kendi kaderini kendi tayin etmelidir' anlayışını savunur.*

«- *Gençlik, üniversiteler üzerinde oynanan oyunlara karşı çıkarak mücadeleyi yükselteceğini açıklıyor. Bu amaçla;*

«- *Üniversiteleri birer şirket haline dönüştürerek halk çocuklarına kapatan özel statükoya karşı,*

«- *Üniversitelerin holding patronları, işkenceci generaller ve hayali ihracatçılardan oluşan mütevellî heyetlerine peşkeş çekilmesine karşı,*

«- *Üniversitelerde 18 yaşındaki Seher'lerimizi katleden polis terörüne, jandarma baskısına, polis işgaline, katliam hazırlıkları içindeki sivil-faşist çetelere ve her türlü işbirlikçi, muhbîr, ajan, provokatör ağına karşı,*

«- *Gericî-faşist eğitim sistemine ve disiplin yönetmeliklerine derse devam zorunluluğundan vızelere, haraçlara kadar her türlü akademik baskıya karşı,*

«- *Bugüne kadar sürdürdüğü mücadeleyi daha radikal, kararlı ve kitlesel tarzda yürüteceğini söylüyor.*

«- *Gençlik, 'nitelikli bir eğitim ve insanca bir yaşam' talebiyle demokratik üniversite mücadelesine her zamankinden fazla bir özveri ve dinamizmle sarılmak gerektiğine inanıyor ve mücadeleyi sürdürmede kararlılığını dile getiriyor.*

«- *Gençlik, 1. Gençlik Kurultayı'nı, gençliğin kendisini ifade ettiği kürsülerden biri olarak değerlendiriyor. Ve mücadelesinde önemli bir yer tutan böylesi organizasyonların devamının sağlanması gerektiğine inanıyor.*»

Seçim Çare Değil Devrim

Devlet, yeni bir seçime hazırlanıyordu. ANAP'ı, DYP'si, SHP'si irili ufaklı birçok düzen partisi halka boş umutlar dağıtıyordu yine. «....cağız, ceğiz....»lerle biten süslü püslü laflar. Vaatler, vaatleri takip etti. Halk meclise güvensin istiyorlardı. Derinleşen krizine çözüm arıyordu oligarşi. Evdeki hesap çarşıya uymadı. Devrimci Sol, başlattığı «**SEÇİM ÇARE DEĞİL DEVRİM!**» kampanyasıyla gerçeklerin hiçte sandıkları gibi olmadığını, olamayacağını gösterdi. Çürümüş yalan ve demagojiyle ayakta duran zulüm düzenine iyi bir ders verdi... Zaten düzenden hoşnut olmayan halk, bu kampanyayla memnuniyetsizliğini örgütlü tepkiye dönüştürdü. Şaşaalı başlayan seçim çalışmaları hüsrarla bitti. 20 Ekim Genel Seçimleri'ne %40'ı katılmadı halkın. Katılanlarınsa gerçek tercihi değildi hiçbiri. Çaresizliğin dayatmasıyla DYP-SHP Koalisyonu kuruldu. Bundan sonraki yıllarda da koalisyonlar dağıldı, yeni koalisyonlar kuruldu. Kriz daha da derinleşti.

Devrimci Gençlik'de Devrimci Sol Güçler'in kampanyasına katılırken TÖDEF ülke çapında faaliyetlerini sürdürdü. Gençlik, üniversitelerde seçim sandıkları kurdu. Oy pusulalarında iki alternatif sundu TÖDEF. Birincisinde düzen partilerinin amblemleri vardı. DEVRİM seçeneğinin yazılı olduğu oy pusulaları da ikinci seçenektir. Devrimci Sol'un «**SEÇİM ÇARE DEĞİL DEVRİM**» broşürü yaygın bir şekilde dağıtıldı... Düzen partilerine oy vermemesi istendi gençlikten. Seçim sonuçları aynı coşkuyla kitlelere açıklandı. Forumlarda, asılan afiş ve panolarda gençlik tercihini, geleceğini görüyordu. Kampanya boyunca Devrimci Gençlik, kitlelere sorunların seçimle değil, devrimle çözüleceği bilincini taşıdı.

İkinci 6 Kasım Boykotu

'90'daki 6 Kasım Boykotu bir geleneğin ilkiydi. '91 yılında da aynı coşku ve kararlılıktaydı gençlik. Geleneklerini zenginleştirip büyüttüler. Bu yılda «YÖK ve Uygulamalarına», «Paralı Eğitime»... diye başlayan binlerce bildiriler dağıttı TÖDEF'liler. Afişleri, pullamaları, el ilanlarıyla donattılar okullarını. Kurultay'da 'boykot' dediler ve hemen ertesi gün Anadolu'ya ulaştırdılar kararlarını. Kurultay sırasında gençlikte yaratılan duyarlılık boykot çalışmalarına, boykota taşındı. Artık tek bir sözcük duyuluyordu üniversitelerde: **BOYKOT**. Pankartlar, yazılamalar, dövizler boykot diyor, yemekhane, kantin ve amfilerde boykot konuşuluyordu. Boykotu konuşan başkaları da vardı okullarda. Çıkarılığında bir şey kaybetmeyen oportünistler. Bu yıl 'sürecin gerisinde kalmamak kaygısıyla da olsa' olumlu yaklaştıklarını söylüyorlardı.

Sadece sol değil, düşmanda ders çıkarmıştı geçen yılın başarısından. Boykot, öğretiyor, örgütlüyordu. Oligarşinin kolluk kuvvetleri sardı okulları. Pervasızca saldırdılar ama katılımı engelleyemediler. Her okul birer gösteri yerine dönüştürüldü. «*Bu Okulda Boykot Var*» pankartları eylemlerinin habercisi oldu. Bayram yerini andırıyordu kampüsler... Sloganlar... Yürüyüşler... Gençlik emindi kendisinden. Özgüçleri, geleceğe olan inançları veriyordu bu güveni.

İstanbul Üniversitesi'nde forum sırasında saldıran polis, 50'ye yakın öğrenciyi gözaltına aldı. Anadolu'nun pek çok yerinde de polis saldırdı. Pek çok öğrenciyi gözaltına aldı.

'91 6 Kasım'ında boykot değişik eylem biçimleriyle zenginleştirildi. Öğrenciler Boğaziçi Üniversitesi'nde oturma eylemi yaparken, Uludağ Üniversitesi öğrencileri YÖK'ün tabutunu yaktı. Birçok üniversitelerde de eylem şenliklerle kutlandı.

Eskişehir Tabutluğu Ve Gençliğin Devrimci Tutsakları Sahiplenmesi

'91'de de tutsaklar üzerindeki senaryosu aynıydı faşizmin. Şartlı tahliyeler ve ardından gelen Anti-Terör Yasası... Bundan sonra devrimci tutsaklar için yeni yeni DGM'ler açıldı. Devrimci, demokrat ve yurtseverler hapisanelere dolduruldu. Baskı ve katliamlar artarak sürdü. Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'nden 2 Devrimci Sol Tutsağı'nın firar etmesi de gerekçeleri oldu. İyi bir fırsattı faşizme göre. Değerlendirilmeliydi. Dönemin Adalet Bakanı Oltan SUNGURLU elini çabuk tuttu. Eskişehir tabutluğunu açtı tutsaklar için. 12 Eylül döneminin o ağır baskı koşullarında tutsakları teslim alamayan faşizm bu kez tabutlukları deniyordu. Demagojileri bildik söylemlerdi. «*Avrupa Tipi Cezaevleri*», «*Lüks odalar...*» Tutsakları buralara kapatabilirlerse saldırılarını daha da pervasızlaştıracak, devrimci mücadele karşısında moral üstünlük sağlayacaktılar. Bu yanıyla halka saldırıydı tabutluklar. İktidar daha fazla beklemedi, elini çabuk tutup ülkemizin birçok hapishanesinde saldırıya geçti. Zorla koparabildikleri tutsakları Eskişehir tabutluğuna götürdü. Tutsaklar tek tek işkencelerden geçirildi, hücrelere kapatıldı. Asıl çarpışma bundan sonra başladı. İlk olarak bütün hapishanelerdeki Devrimci Sol tutsakları aynı anda SAG'ye başladılar. Saldırı geriletilecek, hiçbir koşulda teslim olunmayacaktı. **Apo**'lardan, **Hasan**'lardan, **Haydar**'lardan öğrendikleriyle direnişteydi tutsaklar. Direniş, '84 Ölüm Orucu'ndan, yok edilemeyen halk sevgisinden, önderlik bilincinden alıyordu gücünü. Parmaklıkların ardından yapılan zafer işaretleri duvarların ardında birleşti. Tutsaklarla birlikte direndi halk. Açlık grevleri yaptı, kitle gösterileri düzenledi, heyetler oluşturup Adalet Bakanlığı'na gitti, tutsakların yalnız olmadığını gösterdi

düşmana. Çok geçmeden faşizmle halk güçleri arasındaki bir irade savaşına dönüştü direniş.

Devrimci Gençlik, sadece direnişin içinde yer almakla kalmadı, direnişi büyüten bir güç oldu, üniversitelerde TÖDEF'in yönlendiriciliğinde peşpeşe eylemlilikler yaptı gençlik. İlk önce saldırı politikasını ve tabutlukların amacını anlattılar. Tepkilerini açığa çıkaracak, sahiplenmeyi sağlayacak, forumlar düzenlendi. Rektörlüklere kitlesel yürüyüşler yapıldı. Lanetlendi tabutluk politikası. Eylemlerin bir kısmında Sol'da olmasına rağmen hiçbir belirleyicilikleri olmadı. Belirleyici olan kitlelerdi. Kitle eylemleriydi. Kitleler, tutsaklara saldırının sorumlularını biliyordu. Bu amaçla okullardaki polis noktalarını hedefledi. Kitlesel yürüyüşler gerçekleştirildi. İstanbul Üniversitesi'nde 3 günlük AG yapılırken, yurt çapında 1 günlük sembolik AG'ler örgütlendi. AG'ye «*Bu TÖDEF'in merkezi eylemidir. Biz katılmayız*» dedi oportünizm. Balıkesir'deki TÖDEF'lilerde aynı cevabı almalarına rağmen gençlik eyleme katıldı, devrimci tutsakları sahiplendi. Öğrenci gençlik duyarsız değildi. Aksine tutsakları sahipleniyor, ileri eylemlilikler yapabiliyordu. Bunun üzerine Devrimci Gençlik, ülke genelinde boykot kararı aldı. Ama karar hayata geçirilemeden iktidar pes etti, süreç zaferle noktalandı. Zafer direnen tutsakların, tutsaklarla birlikte direnen halkın, Devrimci Gençlik'in zaferiydi. Zafer yine şehitlerle geldi. Öğrenci gençlik bir şehit vermişti. Direniş içinde şehit olmuştu **Murat ÖZSAT**. Gaziantep'te açlık grevindeki arkadaşlarını ziyarete gitti. Çıkışta gözaltına alındı. Ve bir daha da haber alınmadı **Murat**'tan. Çok sonra 23 Kasım'da işkencede katledildiği öğrenildi.

İstiyoruz Vermezseniz Alacağız

«*Sevgili vatandaşlarımız*», «*Benim işçim, benim memurum*» diye başladılar. «...ceğiz, çağız...»larla bitirdiler konuşmalarını. Seçimler öncesinde biri bıraktı, biri söyledi. Kıyasıya bir yarış tutturdular meydanlarda, seçim otobüslerinde. Seçim yaklaştıkça daha da uzadı listeleri. Herşey vardı vaatlerinin arasında. Hiçbir ayrıntıyı unutmamışlardı. «*Size cennet vaat ediyoruz*» diyorlardı. Pek inandırıcı olamadıklarını seçim sonuçlarında gördüler. Hiçbiri tek başına iktidara gelemeyi düzen partilerinin. DYP, SHP'ye razı oldu. Ortak bir koalisyon hükümeti kurdular. Koltuğa oturdular. Çok değil, kısa bir süre sonra kimin için iktidara geldikleri anlaşıldı. Bir gün içinde ortaya çıktı gerçek yüzleri. «*Bize süre tanıyın, 500 günde çözeceğiz*» demeye başladılar. Çözmeye çalıştıkları halkın değil tekelci burjuvazinin sorunlarıydı. Emperyalizm için, işbirlikçileri için zam üstüne zam yaptılar. ANAP'ı aratmayan zulüm politikaları, baskı, şiddet ve terör hızından birşey kaybetmedi. Özellikle halkın örgütlü gücü olan Devrimci Sol'u hedef aldılar. «*Kürt halkına sevgiyle yaklaşacağız*» diyenler çocuk-yaşlı, kadın-erkek demeden katliamlar düzenlediler. İşkenceler, gözaltında kayıplar... «*Güvenlik güçleriyle girdikleri çatışmada ölü ele geçirilen yasadışı sol bir örgüt üyesi biri kadın iki kişi*» haberleri sıkça duyulur oldu TV'lerden. Vaatler unutuldu. Yerini sömürü politikalarına, kanlı uygulamalara bıraktı. «*Limon gibi sıkılmamak için*» diyenler, limon gibi sıkmaya devam ettiler. Emekçiler daha fazla yoksullaştı, örgütsüz bırakılmak istendi. Gençlikte koalisyon hükümetinin hedefleri arasındaydı. «*YÖK'ü kaldıracacağız*» sözleriyle iktidara gelenler, YÖK'ü güçlendiren düzenlemelere gittiler. Üniversitelerde polis misafir değil, ev sahibiydi artık. Sivil-faşist çeteler yasal bir statüye kavuşturuldu. «*Özel Güvenlik Birimleri*» adı altında desteklendiler. Özel üniversitelerin kurulması hızlandı. Açılıştan açılışa koştu DEMİREL.

Düzenden gittikçe uzaklaşan halkın taleplerinin karşılanması gerekiyordu. Bu yüzden meydanlarda boy gösterip, iktidara geldiler. Amaçları belliydi; halk muhalefetini kendi potalarında eritmek. Ancak demokrasicilik oyununu sürgit oynayamadılar. Baskı ve terör iktidarlarının bekası için zorunluydu. Bu noktada iktidarı köşeye sıkıştırmak halk düşmanı, faşist yüzlerini teşhir etmek gerekiyordu. Bu amaçla «*Vermezseniz Alacağız*» Kampanyası başlattı Devrimci Sol. Bütün kesimlerin taleplerini formüle etti. Haklarını istedi iktidardan. «İSTİYORUZ, VERMEZSENİZ ALACAĞIZ Kampanyası» Dev-Genç önderliğinde gençliğe taşındı. Hakların ancak mücadele ile alınabileceği bilincindeydi gençlik. Bu amaçla kendi öz talepleri çerçevesinde bir dizi eylemlilikler gerçekleştirdi. TÖDEF öncülüğünde somutladı taleplerini;

- *YÖK bütün uygulamalarıyla birlikte kaldırılmalıdır.*

- *Öğretim üyeleri, öğrenciler ve çalışanların üniversiteleri yönettiği demokratik bir sistem kurulmalıdır. Üniversite ve fakülte yönetim kurulları, bünyesinde yer alan tüm kesimlerin örgütlü gücüyle demokratik bir tarzda düzenlensin, «kürsü ağalığı»na son verilsin, her kademedeki yönetim demokratik tarzda oluşturulsun.*

- *Üniversitelerdeki resmi, yarı-resmi karakollar ve özel güvenlik birimleri kaldırılsın. Üniversiteye polis ve jandarmanın girişi yasaklansın. Tüm gerici-faşist örgütlenmelere son verilsin.*

- *Emperyalizmin dikte ettirdiği bilim dışı eğitim sistemine son verilsin. «Halk İçin Eğitim» ilkesini temel alan bir eğitim sistemi gerçekleştirilsin.*

- *Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı kabul edilmelidir. Kürt gençliğine ana dilde eğitim yapma hakkı sağlansın. Üniversitelerin ulusal baskı ve asimilasyon aracı olmasına son verilsin. Kürt diliyle eğitim verecek ve araştırmalar yapacak üniversiteler kurulsun.*

- Öğrenci dernekleri üzerindeki baskıya son verilsin. Üniversitenin tüm kesimlerinin serbestçe örgütlenmesinin önündeki engeller kaldırılsın.

- Öğrenci dernekleri yasası iptal edilsin. İl, bölge ve ülke çapında merkezi örgütlenmelerin kurulması önündeki anti-demokratik yasalar kaldırılsın.

- Tüm halkların ve gençliğin konuşma, yazma ve özgürce örgütlenme hakkı sağlanmalıdır. Düşünce özgürlüğü, halkın kültürünün geliştirilmesini engelleyen tüm yasal düzenlemeler iptal edilsin.

- Paralı eğitime, özel üniversite uygulamasına son verilsin.

- Öğrenciden harç alımına son verilsin ve krediler artırılsın. Öğrenci gençliğin eğitim ve yaşamı için gereken tüm masraflar devletçe sağlansın.

- Yurtlar üzerindeki her türlü faşist disiplin yönetmenliği kaldırılsın, yurtlar üzerindeki baskıya son verilsin.

- Anti-Terör Yasası tümüyle iptal edilsin ve yasanın sonuçları ortadan kaldırılsın.

- Keyfi gözaltılara, kovuşturmalara, fişlemelere son verilsin. Halka ve öğrenci gençliğe yönelik suç işleyen işkenceci katiller halkın katılımıyla yargılsın.

- Bugüne kadar polisi ve sivil-faşistleri öğrenci gençliğin üzerine saldırtanlar açığa çıkartılarak, öğrenci gençliğin temsilcilerinin de katıldığı bir komisyon tarafından yargılsın.

- İnsan haklarını baskı altına alan tüm yasalar ve 12 Eylül hukuku iptal edilsin.

- 12 Eylül generallerinin yasakladığı, halkın ve gençliğin tüm devrimci, demokratik, ilerici kurumları açılsın.

- DGM'ler iptal edilsin, bu mahkemelerde yargılananların davaları düşürülsün ve bu davaların nasıl açıldığı soruşturulsun.

- 12 Eylül'ün ve YÖK'ün mağdur ettiği tüm öğrenci ve öğretim üyelerinin hakları geri verilsin, zararları tazmin edilsin.

- Yüksek Öğrenim Yasası iptal edilsin. Öğrenci, öğretim üyeleri ve toplumun değişik kesimlerinin katılımıyla dernekler ve yüksek öğrenim yasası oluşturulsun.

- 12 Eylül'ün getirdiği faşist disiplin yönetmelikleri kaldırılsın, disiplin soruşturmaları nedeniyle gaspedilen haklar geri verilsin.

- Öğrenci, öğretim üyesi ve çalışanların partilere, derneklere ve sendikalara üyeliklerini engelleyen tüm yasak ve sınırlandırmalar kaldırılsın.

- Bilimsel çalışmalar üzerindeki denetim ve yayın yasağı uygulamasına son verilsin, üniversiteler elde ettikleri bilimsel sonuçları halka yayınlama olanağına kavuşturulsun.

- Tüm üniversite topluluğunun kültürel, siyasal ve sportif faaliyetlerini gerçekleştireceği olanaklar sağlansın.

- Demokratik, bilimsel bir eğitim için her türlü araç-gereç ve laboratuvar olanakları gerekli düzeyde sağlansın.

«Vermezseniz alacağız» diyordu gençlik. Faşizmin sahte vaatleri ve göstermelik uygulamaları bir işe yaramadı. Gençlik düzene, düzenin pisliklerine alışmak istemiyordu. Tüm üniversiteler katıldı çalışmalara. Alternatif, Demokratik Halk Üniversiteleri'ydi. Seminerler ve forumlar düzenlediler bunun için. Tartıştılar. Demokratik Halk Üniversiteleri Programları elden ele dolaştı. Taleplerini maddeleştirip, kitlesel dilekçeler verdiler rektörlüklere. Eylemlerinde «*BİLİM DÜŞMANI DOĞRAMACI ÜNİVERSİTELERDEN DEFOL*» şiarıyla YÖK'ü ve DOĞRAMACI'yı teşhir ettiler. YÖK'ün ve DOĞRAMACI'nın maketleri yakılırken, bildirileri, afiş, pul ve duvar gazeteleriyle sürdürdüler kampanyalarını. Genel olarak gençliğin sahiplendiği, taleplerini, kendini ifade edebildiği bu kampanyada oportünizm yine köşesinden izlemeyi tercih etti. Kampanyanın doruk noktası ise Ankara MEB önünde yapılan gösteri oldu.

MEB Eylemi

Talepleri; Demokratik Üniversiteydi. Tutulmayan, unutulmuş sözleri hatırlatarak uyardılar iktidarı. Dilekçelerinde bütün taleplerini sıraladılar. Boş vaatlere inanmıyordu gençlik. TÖDEF'in kararıyla 24 Ocak'ta bütün illerden kalkıp **Ankara**'ya geldiler. Polis-jandarma kuşatmıştı sokakları. Barikatları vardılar. Saat 10.30'da MEB önünde toplandılar. Yaptıkları basın açıklamasında «*Vaatlerinizin takipçisiyiz*» diyorlardı. Hazmedemedi düşman. Öyle ya bu öğrencilerde çok oluyordu. Kısa süre sonra jop ve sopalarla saldırıya geçti düşman. Direndi, çatıştı gençlik. Yüze yakın öğrenci gözaltına alınırken, çatışma sırasında öğrenciler dışında polislerden de yaralananlar oldu.

TÖDEF hazırlıklıydı. Saldırı karşısında alınacak tavrı belirlemişti. Kendi aralarında gruplar oluşturdular, işbölümü yaptılar. Parti binalarını işgal edeceklerdi. **İstanbul, Kütahya, Aydın ve Muğla**'dan gelen TÖDEF'lilerin oluşturduğu grup **DYP Genel Merkezi**'ni işgal ederken, bir başka grup aynı saatlerde **DYP İl Merkezi**'ni işgal etti. Üçüncü grup ise **HEP Genel Merkezi**'nde basın açıklaması yapıyordu.

DYP Genel Merkezi'nde bulunan öğrenciler, DYP yetkilileri ve İçişleri Bakanlığı Müsteşarı'yla görüşmeler yapıyor, arkadaşlarının serbest bırakılmasını istiyordu. «*Tamam söz bırakacağız*» dedi yetkililer. İşgal bitirilmesine rağmen gözaltındakiler bırakılmadı. Öğrenciler daha da öfkelenildi. **İkinci kez işgal ettiler** DYP Genel Merkezi'ni. İl Başkanı'yla yapılan görüşme de olumsuz sonuçlandı. «*Arkadaşlarınızı bıraktık, eyleminizi bitirebilir misiniz*» dedi **Ankara Valisi**. Ancak kısa süre sonra binanın çevresi polisler tarafından sarıldı. Sözlerinin bir hükmü yoktu. Açıklamaları inandırıcı değildi. Bu sırada Emniyet Müdürü, Müdür Yardımcısı, Çevik Kuvvet Amirleri de binaya girdiler. Telefona sarıldı öğrenciler. Telefonun diğer ucunda dönemin İçişleri Bakanı İsmet SEZGİN vardı: «*Arkadaşlarınızı serbest bırakacağız. Size şerefim*

ve namusum üzerine söz veriyorum» diyordu. İşgal bitirildi ama hâlâ gözaltındaydı öğrenciler. Israrlıydılar. Kendileri değil, iktidar geri adım atacaktı, attıracaklardı. Ertesi gün 25 Ocak'ta tekrar yollara döküldüler, **tekrar işgal ettiler** DYP Genel Merkezi'ni. Öğleye doğru konukları da gelmeye başladı. Bu seferki konukları Süleyman DEMİREL'di. Öğrencilerin vazgeçmeyeceğini gören DEMİREL, çaresiz telefona sarıldı. İçişleri Bakanı'nı aradı ve *«öğrencileri serbest bırakın»* talimatını verdi. DEMİREL'in sözü de havada kaldı, yine bırakılmadı arkadaşları. Yılmazdılar, **tekrar gittiler DYP İl Merkezi'ne**. Çok geçmeden çevik kuvvet binayı bastı ve döverek dışarı çıkardı öğrencileri. Bir kişiyi gözaltına aldı. Direniş devam ediyordu. Eylemlerini Güvenpark'a taşıdılar bunun üzerine. Sloganlar atıyorlar, protesto ediyorlardı polisi. Polis burada da saldırdı ve 9 kişiyi gözaltına aldı.

Aynı akşam SHP Genel Merkezi'ndeydi öğrenciler. Kimseyi bulamayınca HEP Genel Merkezi'ne gittiler. SAG'ye başladılar. Ertesi gün tekrar SHP Genel Merkezi'ne gittiler ve orada sürdürdüler açlık grevlerini. *«Polis çağırırız dışarı çıkın»* dedi bazı partililer. *«Kararımız kesin»* cevabından başka bir şey duyamadılar. Sonuca ulaşmadan bırakılmayacaktı eylem. Uzun sürmedi, direnişteki ısrarları sonucu iktidar geri adım attı. Ertesi gün bazı SHP Milletvekilleri il ve ilçe başkanları da destek verdi gençlere. Yalnız değillerdi. Bazı dernekler, Köy-Tek'li işçiler, HEP'liler, Ankara Özgür-Der'liler, İHD'liler ve Özgürlük Dünyası çalışanları da yanındaydı işgalcilerin.

Tam **4 gün** sürdü direnişleri. Pes etmediler. Yalnızca Ankara'da değil pek çok yerde ortak tavır aldılar. SHP milletvekillerinin de araya girmesiyle 28 Ocak'ta serbest bırakıldı arkadaşları. Kazanan TÖDEF'liler, direnen öğrenciler oldu. Kavga bir kez daha öğretiyordu onlara. Onlar bir kez daha öğrendi ki ısrarlı ve cüretli olmak kazanmanın tek koşuluydu.

Öğrenci Gençlik Yemek Zamlarına Hayır Diyor

İktidar üniversiteleri halk çocuklarına kapatma sevdasından vazgeçmedi. YÖK ise üniversiteleri ticarethaneye çevirme adımlarını hızlandırdı. Yılbaşından itibaren gündeme getirilen yemek zamlarıyla çalkalandı okullar. Gençlik zamları kabullenmedi. İşbirlikçi ve egemenlerin sömürü aracı olmayacaklardı. Çoğunun emekçiydi aileleri. Anne-babalarının emeklerini para babalarına kar etsinler diye sunmayacaklardı. Birçok üniversitede protestoya başladılar. Şubat ve Mart boykot ayları oldular. Öğrenci gençlik yemek zamlarına boykotlarıyla cevap verdi.

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde başlayan boykot ilerleyen günlerde de devam etti. Yemekhane çalışanlarının bile yemeklerini soğutarak destek verdikleri boykotta **eski DY Dergisi taraftarları her zamanki gibi eylem kırıcılığı yapmaya devam ettiler.** Sivil-faşistler ve sivil polisler zorla yemekhaneye girerek yemek yerken DY'liler «*Onlar da öğrenci istiyorlarsa yemek yiyebilirler*» diyorlardı. Sınırı yoktu pervasızlıklarının. İYÖ-DER'liler yemek yemeye çalışan sivil faşistleri dövünce faşistlerin hamiliğine soyundular. «*Kitle zorla boykota götürülmez*» diyordu eski DY Dergisi taraftarları. Özeleştirici istedi İYÖ-DER'liler. Vermedikleri gibi tartakladılar, dövmeye kalkıştılar. Sivil toplumculuğun pratik sonuçlarıydı bu. Kitle kuyrukçusuydular. Sivil-faşistleri dahi kitle olarak kabul eden devrimcilikten uzak, çarpık bir bakış açısına sahiptiler... Daha sonraki yıllarda da benzeri tavırlarını sürdürdüler. Hatta daha da ileriye giderek «*Kitlelere zorla eylem yaptırıyorlar*» demagojilerine dahi başvurdular. Burjuva politikacılarından farksızdılar. Onlar gibi yalan üzerine kuruluydu politikaları. Ancak uzun bir zaman sürdüremediler oyunlarını. **Arife günü yalan söyleyenin bayram günü yüzü kara çıkarmış.** Yalan ve çarpıtmaları kendilerini vuran silaha dönüştü. Çünkü öğrenci

gençlik Devrimci Gençlik'i tanıyordu. Devrimci Gençlik'in pratiğinden, tarihinden öğrenmişlerdi. Ve boykot tavrını desteklediler.

Avcılar Kampüsü'nde de öğrenciler, yemekhaneye giden otobüslerin kalkışını engelledi. Yemekhane emekçilerinde desteklediği boykot %100 katılımı ile gerçekleşti. Ayrıca Orman Fakültesi ile MSÜ Fen-Edebiyat Fakültesi'nde de geniş katılımlara varan yemek boykotları yapıldı. İstanbul'dan sonra Anadolu'ya yayıldı yemek boykotları. Anadolu'da öğrenciler zamlara hayır dediler.

ANKARA: ODTÜ'de %100'e varan zamlar karşısında okul personeli süresiz yemek boykotu başlattı. Okulların açılmasıyla AYÖ-DER'lilerin öncülüğünde öğrencilerin de katıldığı boykot 3 Mart'a kadar sürdü. 28 Şubat'ta yapılan forumla çalışmalar hızlandırıldı. Boykota katılan öğrencilerin sayısı %90'a kadar ulaştı. Boykotu personel, yemekhanede tabldotları masaya bırakarak alkışlarla bitirdi. Öğrencilerde «Bu Yemekhane Boykot Var» pankartlarını astılar. Yürüyüş yaparak «*Üniversitenin Paralı Hale Getirilmesine İzin Vermeyeceğiz*» sloganları ile bitirdiler eylemlerini. Boykot sırasında 3500 liraya çıkarılan yemek fiyatları 3000 liraya düşürüldü.

KIRŞEHİR: Kırşehir'de de TÖDEF'liler 4 Mart'ta yemekhanenin önünde alkışlarla başlattılar boykotlarını. Öğrenciler «*artık bizler de örgütlenmemize ve haklılığımıza olan inançla kendi özgüçümüze güveniyoruz*» açıklamasını yaptılar. 5 Mart'ta alternatif yemek verildi, şenlik düzenlendi. 3 gün süren boykota geniş katılım sağlandı.

DÜZCE: Düzce'de yemek fiyatları aynı yıl içinde iki kez % 50 oranında zamlandı. Bunun üzerine öğrenciler, «*zammın kendilerini aç bırakmaya mahkum eden bir karar olduğunu*» söylediler. Ve Meslek Yüksek Okulu'nda 3 gün süren bir yemek boykotu yaptılar. TÖDEF önderliğinde gerçekleştirilen

boykotun ikinci günü kantinde alternatif yemek verildi. %100'e yakın başarı sağlandı.

KIRIKKALE: Meslek Yüksek Okulu'nda yemek ücretlerine yapılan zamları protesto etmek için 4 Mart günü öğrenciler tarafından müdürlüğe teker teker dilekçe verildi. Yine aynı gün Ankara Üniversitesi Rektörlüğü'ne de benzer dilekçeler verilmişti. Ayrıca 5 Mart günü 1 günlük yemek boykotu yapılarak öğrencilere alternatif yemekler verildi.

BURSA: UL-DER, öğrenci gençliğin yemek fiyatlarına olan tepkilerini dile getirmek ve örgütlemek için bir kampanya başlattı. Öncelikle İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Fen Fakültesi, Tıp Fakültesi ve Sosyoloji binasında çok sayıda afiş, döviz, kuşlama ve pullamalar yapıldı. 24 Şubat'ta Eğitim ve Tıp Fakülteleri'nde ihtar boykotları yapıldı. 5 öğretim görevlisinin destek verdiği boykotta %100'e yakın başarı elde edildi. 9 bin kişinin yemek yediği yemekhaneye 300-400 kişi gelmişti. UL-DER'lilerin çalışması sonucunda bu kişilerde geri döndürüldü. Boykot sonrasında İİBF kantininde bir forum düzenlendi.

BALIKESİR: Uludağ Üniversitesi'ne bağlı fakülte ve yüksek okullarda bir ayı aşkın devam eden boykot yapıldı. 17 Şubat'tan itibaren başlayan boykot sırasında kantinde yapılan yemeklerle, söylenen türkü ve marşlarla bir şenlik havasına büründü. Okul yönetiminin, dekanın tüm tehditlerine, engelleme çabalarına rağmen boykot başarıyla sonuçlandırıldı. Balıkesir boykotu sonuna kadar götürdü. Boykota %95 civarında katılım oldu.

Ülke çapında örgütlenen yemek boykotları TÖDEF'in yaygınlığını ve gücünü gösterirken aynı zamanda öğrenci gençliğin, devletin üniversiteleri ticarethaneye çevirmesi girişimine verdiği güzel bir cevaptı.

Newroz Katliamı Ve Dev-Genç

'92 Newroz'u yaklaşıyordu. Gazeteler, TV'ler her zamankinden daha çok ilgileniyordu Newroz'la. Gazetelerin manşetleri, TV haberleri, oligarşinin niyetini açığa vuruyordu. «*Bahara, Kürdistan'a sefer var*» diyordu devlet. Sadece Kürt halkına yönelik değildi sefer. Topyekün savaş kararının sinyalleriydi haberler. Kürt halkıyla başlayacak halkları teslim almaya çalışacaklardı. '38 Dersim sonrası gibi bir ortam hayal ediyordu faşizm. Newroz'u kana bulayarak Kürt halkının etkin olduğu belli il ve ilçeleri düşürmekti planları. Ancak unuttukları bir şey vardı. Her sefer zaferle sonuçlanmazdı.

Newroz öncesinde küçük-burjuva milliyetçi harekette bir yandan oligarşiyi masaya oturtma hesapları yaptı. Diğer yandan ardarda yineliyordu ayaklanma çağrılarını. Nihayet 21 Mart geldi. Sabahın erken saatlerinden itibaren halk alanda toplanmaya başladı. Ayaklanma umuduyla toplandıkları günde bir haberle yitirdiler umutlarını. «*Ayaklanma olmayacak... Bayramı kutlayıp dağılın*» diyordu milliyetçi hareket. Zulme ve köleliğe başkaldırıydı Newroz. Ancak başkaldırmayın dediler. Verdikleri sözü tutmadıkları gibi yine yalnız bıraktılar onları. Aylar öncesinden hazırlıklarını tamamlayan faşizm için bulunmaz bir fırsattı bu. Kürdistan'ın bir çok il ve ilçesinde dizginsiz ve pervasız bir katliama girişti. Kana bulandı Newroz. Genç, yaşlı, kadın, çocuk demeden acımasızca kurşunlandı Kürt halkı. Evleri topa tutuldu. Yakıldı, yıkıldı. Panzerlerin altında ezildi bedenleri. Günlerce haber alınamadı Kürdistan'dan. Bu sonuçta milliyetçi hareketin payı vardı. Öngörüsüz ve kendine güvensizdi. Anlaşmak, masaya oturmak üzere çıktığı yolda Kürt halkını oyaladı. Katliamlar karşısında yalnız bıraktı.

Buna izin verilemezdi. Türk ve Kürt gençliği Dev-Genç önderliğinde katliama duyduğu öfkeyi radikal eylemliliklerle gösterdi... **Dev-Genç; «Yaşasın Halkların Kardeşliği!»**

«**Gençliğin Yeri Kürt Halkının Yanıdır!**» şiarıyla gençliğin öfkelerini birleştirdi. Kitlesel işgal kararı aldı. **26 Mart'ta Hasköy Lisesi'ni, 28 Mart'ta Beşiktaş DYP İlçe Merkezi'ni** işgal etti. İktidar partisiydi DYP, katliamınsa birinci dereceden sorumlusu.

Binaya giren Dev-Genç'liler ilk olarak polis ve parti yöneticilerini etkisiz hale getirdi. İşgalin amacını anlatıp onları dışarıya çıkarttı. Hemen barikat kurdular. Basını bilgilendirdiler. Basın dışında çevrede toplanmaya başlayan halka işgalin amacını anlatmaya başladılar; «Bizler iktidarın Kürt halkına karşı uyguladığı katliamı protesto etmek için burayı işgal ettik. Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Kardeşliği...» Halk anladı ve destekledi onları.

Kısa bir süre sonra polis binanın çevresini ablukaya aldı, halkı dağıttı. Her zamanki bildik oyunlarını oynadılar yine. 15-20 sivil-faşiste halk görüntüsü vererek halkın devrimcileri değil, polisi desteklediği imajını yaratacaklardı sözüm ona. Gazete ve TV'lere böyle yansıtıldı görüntüler. Hem eylemi karalamak, hem de şovenizmi geliştirmek istiyorlardı. 'Halk teröristler aleyhinde sloganlar attı', 'Halk teröristleri linç etmek istedi' gibi yalanları onlara bir şey kazandırmadı...

Çatışma başladı. Ateş açarak binaya girmek isteyen polis Dev-Genç'lilerin molotoflarıyla karşılaştı. Geri çekildiler. Dev-Genç'lilerin molotofları bitene kadar içeri girmeye cesaret edemediler. Ne zaman ki molotoflar bitti, o zaman aslan kesildiler. Vinçle kapı ve barikatları çektiler. Gaz bombaları ve salvo atışlarıyla daldılar içeriye. Kurşunla yaralanan, bombalar nedeniyle yarı baygın durumundaki işgalcilere saldırdılar. Tek tek camdan aşağı attılar Dev-Genç'lileri. Terörcü, katliamcı yüzlerini bir kez daha gösterdiler.

Eylem başarıydı Dev-Genç'liler için. Türk ve Kürt gençliğinin, halkların katledilmesine sessiz kalmayacağı

gösterildi. Halkların kardeşliği şiarıyla hesap sorulacağı haykırıldı. İşgal karşısında «Eşkiya şehre indi» manşetlerini attı burjuva basını. Küçük-burjuva milliyetçileri de ondan geri kalmadı. Öz itibarıyla benzer demagojileri onlar da yaptı. Sadece gerilla mücadelesinin soyut övgüsüyle yetinen milliyetçiler, Dev-Genç'li Kürt'ler için '**ulusal hain**' nitelemesini kullanmaktan çekinmediler. İşin kolayını bulmuştu milliyetçiler. Mücadele etmedikleri gibi, mücadele edenleri de engellemek istiyorlardı.

Bu yaklaşımlara rağmen Dev-Genç, katliama sessiz kalmadı. Türk ve Kürt gençliğinin önderiydiler. Bu bilinçle yükselttiler mücadelelerini. *«Gençliğin savaşın dışında olmadığını, savaşın başlıca taraflarından ve hedeflerinden biri olduğunu öğretiler.»*

Devlet Terörüne Karşı Mücadele

'91-'92 öğrenim döneminde tamamen işgal altındaydı üniversiteler. Üniversitelerin giriş çıkışlarına polis karakolları kurulmuş, kampüslerde, kantinlerde, koridorlarda dolaşmaya başlamıştı çevik kuvvet polisleri. Hepsi gençlik içindi. Kimlik kontrolleri, üst aramaları, baskıları, terörleri... Öğrenci gençliği susturabilmek içindi çabaları. İktidar bir yandan Özerk-Demokratik Üniversitelerden bahsediyor öte yandan terörünü kurumlaştırmaya çalışıyordu üniversitelerde... Polis bir daha çıkmamak üzere kalmalı, *«Hepsi gençlik için bunların, biz öğrencilerin iyiliğini düşünüyoruz»* diyordu.

Devrimci mücadele geliyordu. Karşılığında halka yönelik terörünü arttırdı iktidar. İnsanı yücelten, geliştiren herşeye ama herşeye azgınca saldırdı.

Üniversitelerde de resmi-sivil faşist terörünü tırmandırdı. Öğrenci gençliği tamamen terörize etmektir amaçları. Üniversiteleri teslim almak, halk muhalefetine bu en önemli dinamizmini köreltmek istiyorlardı. «Can ve mal güvenliğinin

korunması»dıydı gerekçeleri. Ancak gençliğin can güvenliğini tehdit eden onlardı. İşkence ve katliam üzerine kuruluydu düzenleri. Onursuz yaşamlarına gençliği de ortak etmek istediler. Bir kez daha görüldü ki; onların özerklik ve özgürlüğü, gençliğe saldırma özgürlüğüydü.

Organizeydiler... Sadece İstanbul'da değil Anadolu'da da sürdü terör. Her okulda ayrı bir oyun sergilendi. Yıldız Üniversitesi'nde Müslüman Gençlik adıyla saldırdı sivil-faşistler. Avcılar'da saldırdılar ve sonra silahlarıyla birlikte polisin denetiminde uzaklaştılar okuldan. Ardından polisin saldırısına uğradı devrimciler. 18-19-20 Aralık'ta Bursa Uludağ Üniversitesi Görükle Kampüsü'nde jandarma terörü estirdiler. İlk önce Öğrenci Derneği Girişim Komitesi'nin toplantısına saldırdılar. Gözaltına aldılar. İşkencelerden geçirdiler öğrencileri. Kampüsü işgal ettiler. 20 Aralık'ta kıyasıya bir çatışma yaşandı jandarmalarla öğrenciler arasında. 300'ü aşırıyordu sayıları öğrencilerin. Taşları ve molotoflarıyla saldırarak askeri araçları yaktılar, tahrip ettiler. 16 öğrenci tutuklandı.

Yine Aralık'taydı. Bu kez Dicle Üniversitesi'ndeydi terör. Tıp Fakültesinde Maraş Katliamı'nı protesto etti öğrenciler. 500 kişiyle yürüyüşteydiler. Resmi, sivil polisler ateş açtılar önce. Sonra saldırdılar. Kıpırdayamaz hale gelene kadar dövdüler, gözaltına aldılar 200 öğrenciyi. Aynı gün yapılan yürüyüşe de saldırdılar. Bunun üzerine 3 gün boyunca boykot yapıldı. Derslere girilmedi.

Terör kampüs ve okullarla sınırlı kalmadı. Öğrenci yurtları ve öğrenci evlerinde de avını arayan avcı misaliydiler. Evler basıldı... Devrimci-demokrat öğrenciler gözaltına alınıp, işkenceden geçirildi. Sadece Trabzon ve Giresun'da 16-21 Ocak tarihleri arasında 27 öğrenci kaldıkları evlerden gözaltına alındı.

Polis ve jandarma terörüne karşı mücadele etmek insanlık ve onur sorunuydu. Üniversitenin her köşesinde görmek

mümkündü onları. Kantinde, amfide, koridordaydılar... Resmi olarak işgal edilmişti okullar. Bilim işgal altında, özgürlükler işgal altındaydı. Polisi üniversitelerden söküp atacak olan gençliğin mücadelesiydi... Bunun için öğrenci gençlik saldırılara karşı bilinçlendirildi. Aktif tavır alışlar sağlandı. Ülkenin her yanında yıl boyunca resmi ve sivil-faşist teröre karşı direndi öğrenci gençlik. Saldırıları giderek boyutlandı. Artan saldırılar daha güçlü ve sistemli karşı koyuşlarla engellenmeliydi. Bunun için öğrenci gençliğin tepkileri örgütlenmeli, mücadeleye kanallı edilmeliydi. Bu mücadelenin ihtiyacıydı. **Dev-Genç, bu ihtiyaca '92 Nisan'ında «Üniversitede Polis Jandarma İşgaline Son» Kampanyası ile cevap verdi.**

Kampanya süresince birçok eylemlilik yapıldı. Dev-Genç'in yeraltı örgütlenmesi tarafından faşist terör odaklarını yönelik devrimci şiddet eylemlilikleri uygulanırken TÖDEF, öğrenci gençliğin içinde kitleleri örgütlü hale getirdi. Ayrıca TÖDEF, polis ve jandarmaya yönelik kitlesel şiddet eylemlerini yaşama geçirdi. Devrimci şiddet kitle eylemleriyle birleştirildi. Bu temelde yürütülen mücadeleyi 1 Mayıs'a kadar sürdürmeyi düşünüyordu Dev-Genç. Ancak **Devrimci Sol 16-17 Nisan katliamı ve direnişini yaşadı.** Devrimci savaşın ve Dev-Genç'in gündemi değişti. Dev-Genç faaliyetlerini 16-17 Nisan operasyonuna yönelik misillemeleriyle bütünleştirdi.

«YÖK'e, Özel Statüye Ve DOĞRAMACI'ya Hayır»

YÖK'ü kaldıracaklarını söylediler. Özgür, demokratik bir üniversite kuracakları sözleriyle geldiler iktidara. Seçim otobüslerinde, meydanlarda YÖK düşmanıydı hepsi. İktidara geldiklerindeyse unutuldu düşmanlıklar, vaatlerini unuttular hemen. «*Üniversiteler yine eskisi gibi olacak*» diye başladılar ve «*YÖK'ü kaldırmayacağız*» diye de bitirdiler açıklamalarını. YÖK

Başkanlığına da DOĞRAMACI'yı atayınca istedikleri oldu. Herşey «eski tas, eski hamam»dı yine. Depolitizasyon yine sürmeli, politikadan ve yaşamdan uzak durmalıydı öğrenciler. Bilim ne demektir? Düşünmek, bilimle ilgilenmek tehlikeliydi. Beyinler uyuşmalı, robotlaştırılmalıydı. Bilimin işlevi polis karakolları tarafından yerine getirilebilirdi pekala. Düzenin devamını sağlayacak kadrolar bu şekilde daha rahat yetiştirdi. Kar sağlayan şirketleşmiş üniversiteler birincil hedefleri oldu. «Özel Statülü Üniversiteler» kuracaklardı şimdi. '91'in Temmuz'unda resmi gazetede yayınlanan yönetmelikleri uygulamaya soktular. Holdinglerin işine öylesi yarıyordu çünkü. Üniversiteler, halk çocuklarına kapatılmalıydı. Zaten onlar için oldukça ağır şartları(!) Paralı eğitim uygulanmalı, hayali ihracatçılar, holding patronları ve tarikat şeyhlerinden oluşan mütevelli heyetlerinin sınırsız denetimleri altına verilmeliydi üniversiteler. Gençlik her türlü insani değerden arındırılmalı, dostluk ve kardeşlik duyguları köreltilmeliydi. Faşizme esir olmuş, kişiliksiz tek tip elemanlar yetiştirmenin tek yolu buydu. Ayrıcalıklı üniversiteler... Uşak ruhlu insanlar ancak bu tür üniversitelerde yetiştirilebilirdi. Holdingler, ancak böyle insanlardan karşılayabilirlerdi kadro taleplerini.

Öğrenci gençlik, bu uygulamaların karşısına örgütlü mücadelesiyle çıktı. Özel statünün uygulanmaması için ülkenin dört bir yanında kampanya başlattı. TÖDEF tarafından YÖK ve DOĞRAMACI teşhir edilerek iktidardan hesap soruldu. YÖK ve DOĞRAMACI ile ilgili karikatür sergisi hazırlandı. Gazetelerde çıkan haberlerden derlenmiş panolar, duvar gazeteleri düzenlendi. «**DOĞRAMACI YÖK'ünü Al ve Defol**» sloganın yazıldığı, DOĞRAMACI'nın karikatürünün basıldığı afişler yaygın olarak asıldı. YÖK'ün ve DOĞRAMACI'nın suç dosyası açıklandı. TÖDEF'in örgütlü olduğu tüm illerde aynı günde aynı anda forumlar yapıldı. «**BİLİM DÜŞMANI DOĞRAMACI YÖK'ünü AL ve DEFOL**» yazılı telgraflar

çekildi. Maketleri, tabutları yakıldı. Rektörlüklere yürüyüşler gerçekleştirilerek siyah çelenkler bırakıldı.

İstanbul Çapa Tıp Fakültesi'nde 300 kişinin katıldığı bir forum düzenlendi. Forumda merkezi dernek ve birim derneklerinin pankartları açıldı. O sırada 2 sivil polis kitleyi fotoğraflamak isteyince Devrimci Gençlik'in kitle önderlerinden Yücel MARAL tarafından teşhir edilerek kitleyle birlikte cezalandırıldı... 28 Şubat'ta ise İTÜ İnşaat Fakültesi'nde «YÖK, DOĞRAMACI ve POLİS TERÖRÜ» konulu dia gösterisi yapıldı... 9 Mart'ta İÜ Edebiyat Fakültesi, Mimar Sinan Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi'nde yine 9 ve 10 Mart tarihlerinde Ankara Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde, 2-10 Mart arasında Bursa Uludağ Üniversitesi İİBF, Eğitim Fakültesi ve Görükle Öğrenci Yurdu'nda, 9 Mart günü Afyon'da kampanya yaygın ve kitlesel katılımlarla sürdürüldü.

«DOĞRAMACI Defol!» «DOĞRAMACI Bilim Adamı Değil Emperyalizmin Uşağı Bir Faşisttir!» dövizlerinin de asıldığı benzeri eylemlilikler TÖDEF'in örgütlü olduğu diğer illerde de hayata geçirildi.

6 Kasım'larda YÖK'ün sonunu her geçen gün yakınlaştıran öğrenci gençlik, bu kampanyayla da YÖK'ü fiilen tarihin çöplüğüne göndermeyi başardı. Özel Statülü Üniversite uygulaması bir dönem olsun durdurulabilir. İktidara, gençliğin tepkisini de hesaba katması gerektiği hatırlatıldı. TÖDEF'in yurt çapındaki örgütlenme düzeyinin de göstergesi oldu bu kampanya.

TÖDEF'in 1. Kuruluş Yıldönümü Şenliği

O gün, bütün üniversitelerden geldi TÖDEF'liler. Anadolu ve İstanbul, **Boğaziçi Üniversitesi'nde buluştular**. 1000 kişi 12 Mart'ta TÖDEF'in 1. Kuruluş Yıldönümü'nü kutluyorlardı. Polisin şenlik öncesi Boğaziçi Üniversitesi'ni ablukaya alması

da fayda etmedi. Kürt ve Türk, gençliğin örgütlü gücü TÖDEF'in 1. Kuruluş Yıldönümü'nde öğrenci gençlik düşmana inat oradaydı. Elektriklerin okul idaresi tarafından kesilmesi de gençliği şenliği gerçekleştirmekten alıkoyamadı. Şenliğe katılanlar teknik eksikliklerden doğan boşluğu, yaratıcılıklarını gösterip kendi organizasyonlarını devreye sokarak kapattılar.

Saygı duruşuyla başladı şenlik. **Seher ŞAHİN, Devrim Şehitleri ve Zonguldak'ta katledilen işçilerin anısına** sol yumrukları havadaydı hepsinin.

«Bir yıl önce bugün yeni bir sayfa açıldı. TÖDEF'le baskılara, zulme, ahlaksızlığa ve işkencelere karşı Demokratik Üniversite Mücadelesinde yeni bir barikat kuruldu. Bir yıl önce bugün...» diye başladı açılış konuşması.

Sonra **Seher ŞAHİN**'den bahsedildi açılış konuşmasında. *«Seher ŞAHİN dayanışmanın ve direnişin sembolüdür»* sloganlarla kesiliyordu konuşma... Gür ve tek bir ses duyuldu kantinden.

«Seher ŞAHİN Ölümsüzdür!»...

Mesajlar okundu. Grup YORUM'la birlikte hep bir ağızdan söylenen türkü ve marşlarla devam etti şenlik. Omuz omuza, yürek yüreğe dakikalarca halaya durdu gençlik. Coşkuyla söylendi umudun türküleri. Şiir dinletisine geçildi sonra. Gençliğin şehidi olan **Kahraman ALTUN**'da şiirleriyle, kavgasıyla oradaydı.

«Neslim;

*Şimdi ben şerefimle ölmenin doruğundayım
Unutmayın sözlerimi, unutmayın geçmiş
Seyrederken gökyüzünün kanlı şafağını
Bekliyorum sizi, Bekliyorum.....»*

Polis, defalarca «Yemekhaneyi boşaltın» uyarısı yaptı, ancak saldırmaya cesaret edemedi. Şenliğin bitiminde kortejler

oluşturuldu, yürüyüşe geçti gençlik. «*Yaşasın TÖDEF!*» sloganlarıyla 500-600 m. sürdü yürüyüş. Dağılırken aydınlık bir gülümseme vardı yüzlerinde.

Karadeniz'de de TÖDEF'in 1. Kuruluş Yıldönümü için bir şenlik düzenlendi. Devrim Şehitleri anısına yapılan saygı duruşunun ardından TÖDEF'in kuruluşuna ilişkin bildiri okundu. Okulu ablukaya alan jandarma komandoları çareyi saldırmakta buldular. Jop ve dipçik darbelerine «Kahrolsun Faşizm» sloganlarıyla karşılık verdi, direndi gençlik. 1500 kişilik öğrenci kitesinin jandarmayı yuhalayarak destek vermesiyle de püskürtüldü saldırı. Böylece KTÜ'de öğrenci gençlik, tarihine görkemli bir direniş daha eklendi.

Uludağ Üniversitesi başta olmak üzere birçok ilde de şenlik ve dinletilerle kutlandı TÖDEF'in kuruluşu.

Öğrenci Gençliğe Yönelik Gerici-Faşist Saldırıları

'91-'92 dönemi... 'Göztaltında Kayıp'ları sıkça duymaya başladı halklar. İşkencede ölümler... İnfazlar... Katliamlar... Yarattığı terör havası ile kitleleri yıldırma istiyordu faşizm. Destekçileri daha önceki yıllarda da çokça çıkmıştı sahneye. Sivil-faşistler... Üniversitelerde yalnız bırakmadılar iktidarı... İktidarın pasifikasyon aracı oldular... Canla başla yerine getirdiler rollerini... Devlet ise anarşi-terör demagojisini ağzından düşürmedi. Bahaneleri can güvenliği olmamasıydı(!) Can güvenliği sağlamakta geçmiş kanlı, terör ve katliamlarla dolu olan faşistlere düştü. Yine arttı gerici-faşist saldırılar. Gazete manşetleri 'saldırı' demiyordu. «Sağ-sol çatışması» diyordu. Kafaları karıştırmaya, faşistleri aklamaya çalıştılar. Ne hikmetse sivil-faşist saldırıların başını da «Müslüman Gençlik» çekti o dönem. Anti-emperyalist unsurlar da vardı içlerinde. MHP'li faşistlerle ilişkisi olanlar da. Ama önemli olan pratikti. Devrimcilere saldırma görevini Müslüman Gençlik yerine

getirirse daha iyi olur diye düşündü kontrgerilla uzmanları. Çünkü sivil-faşist saldırılar ancak müslümanlık kisvesi altında gizlenebilirdi. Misyonlarını yerine getirdi bu gruplar... Bundan sonra bütün saldırılarda yer aldı, provokasyonlar yarattı, yeni yeni saldırılar hep Müslüman Gençlik adına örgütlendi.

Aralık ve Mart ayları sivil-faşist saldırıların yoğunlaştığı aylardı. İstanbul, Ankara, Diyarbakır, Bursa, Çukurova. Birçok kentte artırdılar saldırılarını. Devrimci Gençlik, öncelikle bu saldırılar içinde yer alan grupları uyardı. Bu gruplardan kimileri kendilerinin MHP'li faşistlerle ilgilerinin olmadığını hatta oyuna getirildiklerini söylemelerine rağmen faşistlerle bağlarını kesmediler. Müslüman Gençlik'in platform örgütlenmesi vardı. Bu platformda faşistlerde yer alıyordu. Ayrıştırma politikasıyla hareket etti Devrimci Gençlik. Dini temellerde de olsa anti-emperyalist mücadele sürdürenlerde vardı içlerinde. Anti-emperyalist öğelerle çatışma değil dostluğu güçlendirmek politikasıyla hareket etti Devrimci Gençlik. Devletin oyununa gelmemeleri için defalarca uyardı onları. Bu, devrimci politikaydı. Devrimci çizgiydi. Aynı çizgi, aynı ideolojiyle, gençliğe yönelen saldırılar karşısında da gereken cevabı verdi Devrimci Gençlik. Sivil-faşist çetelerin polis tarafından desteklenip korunması da bir işe yaramadı. Devrimci Gençliğin mücadelesi yükseldi. Oligarşinin resmi güçleri bir kez daha çaresiz kaldı.

Gerici- Faşist Saldırlara Karşı Oportünizm ve Gençlik

Yıldız Üniversitesi'nde 9-10-12 Aralık çatışmaların yaşandığı günlerdi. Karşı-devrimci afişleri indiren devrimci öğrencilere saldırdı faşistler. Sessiz kalınmadı. Hemen bir araya gelen öğrenciler eylem komitesi oluşturdu, tavır aldı saldırılara. 10 Aralık'ta püskürttüler faşistleri. Daha sonra bir kısım öğrenci Barbaros Bulvarı'nda yürüyüş yaparken, okulda kalan 5 İYÖ-

DER'li de kendi panolarını astı kantine. Bunu hazmedemeyen Müslüman Gençlik taraftarı 250 kişi yeniden saldırıya geçti. Ancak İYÖ-DER'liler okuldaki diğer demokrat öğrencilerle birlikte bir kez daha hayal kırıklığına uğrattılar faşistleri.

İYÖ-DER'lilerden gereken dersi almışlardı almasına ama 2 gün sonra DY'cuları denemek istediler. Ve onları karalayan bir afiş astılar okul kantinine. Sözde Müslüman Gençlik'e karşı en 'keskin' geçinenler arasındaydı DY'cular. Yine tavırsız kaldılar. Yine izlediler. İYÖ-DER'liler yine tek başlarına müdahalede bulundular. Aksi faşistlerin güçlenmesine, kitlede moral bozukluğuna yol açabilirdi. Dağıtılan bildirileri toplayarak imha ettiler. Müslüman Gençlik'in saldırısı sonucunda bir İYÖ-DER'li yaralandı. Saldırı öğrenci gençlikten karşılığını aldı. Okuldan kovuldu gerici faşistler. 16 Ocak'ta Yıldız Üniversitesi yine aynı çatışmalara tanık oldu. Bu çatışmada silahlarını da kuşanıp geldiler. Öğrenci gençliğe karşı demir çubuk ve sopalarla saldırıya geçtiler. Devrimciler molotoflarla cevap verince 100'ü aşkın faşist nasıl kaçacaklarını bilemediler. Okulda inisiyatifin devrimcilere geçmesini istemeyen çevik kuvvet polisleri devrimcilere saldırdı.

Yıldız'da Aralık ayı boyunca sürdü çatışmalar. İYÖ-DER'liler ve öğrenci gençlik çatışmanın kazanan tarafıydılar. Öğrenci gençliğin en önündeydi Ayhan EFEOĞLU... Çok sonraları «gözaltında kayıp» olarak yer edecekti belleklerde. Her Cumartesi Galatasaray önünde onun resmini taşıyordu kayıp anaları. O Dev-Genç'liydi. Örgütünün politikalarını kavramıştı Ayhan. Çalışmalarını da bu doğrultuda, kendinden emin bir şekilde yürütüyordu. «*Sivil-faşist saldırılar karşısında sadece militan bir tavır koymak yetmez*» diyordu Ayhan. «*Kitleyi bilinçlendirmeli, kitlesel direnişleri örgütlemeliyiz*» Bu nedenle bıkmadan usanmadan anlattı. Birçok öğrenci faşist saldırıları, anti-faşist olmak gerekliliğini O'ndan öğrendi... Anlatmakla kalmadı. En önünde yer aldı direnişlerin. Nasıl direnilebileceğini,

nasıl çatışılacağını da gösterdi onlara. Birçok Dev-Genç'li gibi cesur, gözü kara, atıldı. Onunda içinde yer aldığı çatışmalarda faşizmin gençliği teslim almasının önüne geçilebildi. Bedeli ne olursa olsun uzlaşmayı, teslimiyeti seçmedi. Seçmedi ve seve seve göğüsledi bedelini. Halkı, özgürlüğü ve vatanı için ölmesini bilecek kadar cesaretliydi.

17 Aralık'ta ise Edebiyat Fakültesi'nde saldırıya geçti gerici-faşistler. İYÖ-DER ve demokrat öğrenciler saldırıya karşı hazırlanırken, kendilerine 'devrimciyim' diyenler daha önemli işlerle meşguldüler. İşleri eğlenceydi. Çağrılmalarına rağmen gelmemelerinin nedeni buydu işte. İÖDF'yi oluşturan oportünistlerdi bunlar. Mantık aynı mantık... Sorun mücadele etmek olmayınca... İYÖ-DER'liler «*Neden çatışmaya gelmediniz? Neden çatışmada saf tutmadınız?*» diye sorduklarında ise aldıkları cevap ibret vericiydi. «*Şenlik yapıyorduk*». Onlar şenlik yapadursun yemekhane işçileri dahi kendi mücadelelerini veriyorlardı. Hakları için grevdeydiler. «*Biz grev yapıyoruz, öğrenciler balo yapıyor*» demekle haklıydılar. Kendilerini 'devrimci', 'öncü' addediyorlardı ama buraya kadardı işte öncülükleri. Çapından büyük laflar etmeyi kendileri gibi olan masabaşı devrimcisi ağabeylerinden öğrenmişlerdi. Faşistler 2 Mart'ta tekrar saldırıya geçtiler. Öğrenci gençlik, İYÖ-DER'liler öncülüğünde faşistleri püskürttü. Polisin saldırısı rektörlüğe kadar yapılan yürüyüşle protesto edildi.

18 Aralık'ta İÜ Merkez Bina'da oldukça değişik ve yepyeni bir afiş ilaştı gençliğin gözüne. **Halk Demokrasisi Yolunda Gençlik, Militan Gençlik, Dev-Genç Direniş, Sosyalist Gençlik ve Devrimci Sosyalist Gençlik** imzalarını taşıyordu afiş. Başlangıçta imzası bulunan GKB ise daha sonra imzasını geri çekti, Edebiyat'ta atmadı. Kendilerine sorarsanız çok öğretici bir afişti bu. Çatışmaları değerlendirip yol gösteriyorlardı. Öyle ya bundan iyisi can sağlığı. 'Öneriyoruz' diye de başlatmışlardı afişlerini;

«Son zamanlarda üniversitelerde sıcak günler yaşanıyor. İslamcı Gençlik ile sol gruplar arasında devrimci değerlere ve panolara saldırılar üzerine çıkan çatışmalar, daha sonra devrimcilerin olgunluktan uzak tavırları, heyecan ve panik havalarıyla hareket etmeleri dolayısıyla dallanıp budaklanmıştır. Biz böyle yanlış tavırların yanında olmayacağız.»

Kısacası mücadele etmeyeceğiz demek istiyorlardı. Çatışmaların tek sorumlusu devrimcilermiş onlara göre. Olgunluk bekliyorlarmış onlardan. Olgunluk köşeye çekilip oturmaksa, olgunluk sizin olsun dedi İYÖ-DER'liler. Onları bir araya getiren şey ukalalıkları ve korkularıydı. Afişin her kelimesinde anlaşılıyordu korkuları. Sonrasında yaşanan gelişmeler daha da ilginçti.

Sivil-faşistlerden destek gördüler. Sivil-faşistler afişlerini övüp 'her kelimesine katıldıklarını' açıkladılar. Benzeri bir tavır MÜ Atatürk Eğitim Fakültesi'nde de yaşandı. Burada da başrolü oynamak **küçük-burjuva milliyetçilerine** düştü. Devrimcilerin faşistlere tavır almasını istemiyorlardı. **Diyorlardı ki:**

«Devrimciler olgunluğun zerresini bile gösterememişlerdir. Dernek panolarını kurtarılmış bölge olarak görüyorlar. Bunun hesabını vermek gerekir...» Açık ve netti tavırları. Cesaretleri ise hayranlık vericiydi... Açıklamaları, hangi saflarda yer aldıklarının itirafıydı.

20 Aralık günü AÜ Atatürk Eğitim Fakültesi'nde bir başka traji-komik öykünün kahramanı oldu oportünistler. Gerici-faşistler öğrenci gençliğe saldırıyordu. Faşistlerce dövülen öğrencilerin arasında bir yalvarış duyuldu. *«Bize vurmayın. Biz onlardan değiliz. Yurtseveriz»* diyordu ürkek ve inkarcı bir ses. **Onlar dedikleri devrimcilerdi.** Doğruydı söylediği. Kendi gerçekliğini itiraf etmişti. Küçük-burjuva milliyetçileri devrimci değillerdi. O zamana kadar da devrimci gibi davranmayı başaramamışlardı zaten. Yalvarmakla da icazetçi,

uzlaşmacı anlayışlarından farklı davranmadılar. Devrimci Sosyalist Gençlik Hareketi ise ayrı bir havadaydı. Çatışmadan kaçanlar onlar değilmiş gibi «*saldırımı biz göğüsledik, birçok faşisti biz dövdük*» açıklamasını yapmak onları utandırmadı.

6 Mart günü Ankara Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi'nde bildiri dağıtan, saldırıya hazırlanan faşistler AYÖ-DER'lilerin müdahalesiyle dağıtıldı.

17 Mart'ta ise MÜ Göztepe Kampüsü'nde Mücadele Gazetesi'ni yırtma gafletini gösteren bir faşist İYÖ-DER'lilerin müdahalesiyle özür dilemek zorunda bırakıldı. Bu durum gururlarına dokundu. Özür dilemeyi içlerine sindiremedi faşistler. Köpek sürüleri gibi okula doluşarak gençliğe saldırdılar. Devrimcilerin kararlı tavırlarıyla kendilerini dışarıda buldular. Bir yandan kaçıyor, bir yandan da ateş açıyorlardı. Kitleyi taradılar, bir öğrenciyi ağır yaraladılar. Bu tür saldırılar Anadolu'nun pek çok yerinde yaşandı. Her yerde net oldu TÖDEF'lilerin tavrı. Asla gerici-faşist saldırılara boyun eğmedi. İktidar ise umut ettiği uşak ruhlu bir gençlik hayaline yine kavuşamadı. Çünkü hiçbir şekilde çatışmadan kaçmadı TÖDEF'liler. Önemli olan kendi mevzileri değildi sadece. Diğer örgütlenmelerin mevzilerini de korumayı ilke edindiler. Ve direndiler.

Oportünizm ise fırsatçıydı her zamanki gibi. İşine geldiği gibi davranmayı ilke haline getirmişlerdi. Kararsız ve kualsızdılar. Bu tavırlarıyla bir anlamda sivil-faşist saldırganlığa da zemin hazırladılar. Sonra da «*sivil-faşistlerle çatışmak istemiyoruz*» diyerek rahatlıkla terkettiler okulu.

Eski DY Dergisi taraftarları tamamen acizleştiler.

GKB'liler sabah ayrı, akşam ayrı renkteydiler. Durmadan değiştirdiler kararlarını. Verdikleri 'özeleştir'i'lere kendileri dahi ikna olmadılar.

«Öneriyoruz» başlığını taşıyan afişe imza atan;

Halk Demokrasisi Yolunda Gençlik,

Militan Gençlik,

Dev-Genç/Direnış,

Sosyalist Gençlik,

Devrimci Sosyalist Gençlik Hareketi, bugün adı sanı dahi duyulmayan bu hareketlerin tavrı siyasi korkaklıktır.

Küçük-burjuva milliyetçileri de devrimci değerlere sahip çıkmadıkları gibi kazanılan hiçbir mevzide katkıları olmadı. Mücadelede kaçkınlığın teorisini ustaca yaptılar.

Öz itibarıyla tutarsız, sorumsuz, yanlış, uzlaşmacı ve uç tavrılardı geliştirdikleri. Devrimci Gençlik, herşeye rağmen topyekün tavrı alma konusunda ısrarlı oldu. Anti-faşist bir bilinçle, tutarlı, radikal bir mücadele hattı izleyerek kitle inisiyatifini geliştirmeye çalıştı. Diğer gençlik örgütlenmelerine ortak politika belirleyebilecek zeminler sundu. Varolanları güçlendirmeye özen gösterdi. Onları eleştirdi. Ancak devrimci bir çizgiye oturmaları içinde eleştirilerinde eleştiri-birlik-mücadele yöntemini esas aldı ki ilkeli ve kararlı birliktelikler yaratılabilirdi.

Sonuçta bu dönem için faşist saldırılar bir bütün olarak engellenemese de bir çok yerde kitlesel direnişler yaratılarak püskürtüldü.

Ankara Yürüyüşü:

«Üniversitelerde Polis-Jandarma İşgaline Son»

Kavga büyüyordu. Ne faşizmin kolluk güçleri, ne de yardımcıları sivil-faşistler engelleyemedi mücadelenin gelişimin. Yeni bir kampanya örgütledi TÖDEF. Polis ve jandarmanın okullarda yuvalanması bilimsel eğitimin önünde ciddi, önemli bir engeldi. Bunun için «*Polis-Jandarma İşgaline Son*» dedi

öğrenci gençlik. İşgali kırmanın yolu kitlesel direnişler yapmaktı. TÖDEF yoğun bir ajitasyon-propaganda faaliyetine girişti. Kitlelerde duyarlılık oluşturuldu ve binlerce imza toplandı üniversitelerde. **İstanbul'dan Ankara'ya yürünecek**, toplanan imzalar İçişleri Bakanlığı'na verilecekti. Karar gereğince 15 Nisan'da başlatılacaktı yürüyüş.

Değişik illerden gelerek **MSÜ Güzel Sanatlar Akademisi**'nde toplandılar o gün. **Seher**'in okuluydu burası. **Seher ŞAHİN'in şehit düştüğü yer, eylemlerinin başlangıç noktası** olacaktı. Yürüyüş boyunca, yol güzergahlarında bulunan illere uğrayacaklar, bu illerdeki TÖDEF örgütlenmesi tarafından karşılanacaktı eylemciler. Yürüyüşün amacını eylemliliklerde öğrenecekti kitleler.

Yürüyüş başlamamıştı. Forum ve şenlik yapılıyordu. Polis çoktan ablukaya almıştı okulu. TÖDEF'liler ne yapacaklarını çok iyi biliyorlardı. Direneceklerdi. Ama daha yürüyüş başlamadan polisin saldırması eylemin politik sonuçlarını kısırlaştırabilirdi. Yine da polis saldırırsa, gözaltından çıktıklarında yürüyüşlerine kaldıkları yerden devam edeceklerdi.

Bir kez daha devrimci yaratıcılıklarını kullandı TÖDEF'liler.

Akademinin deniz kenarında olması bir avantajdı. Birkaç kişi dikkat çekmeden deniz motoru sağlamak üzere okuldan çıkarıldı. Polis saldırısı yeni başlamıştı ki denizden okul bahçesine yanaştı motorlar. Polis TÖDEF'lilerin motorlara binerek hareket etmelerini engelleyemedi. Yürüyüşe katılan TÖDEF'liler kitlelerce 'Hoşçakalın Dostlarım' türküsüyle uğurlandılar Harem'e. Harem'den başlayan yürüyüşün önü çok geçmeden polis tarafından kesildi. Eylemi engelleyemeyeceklerini biliyorlardı. Yine de azgınca bir saldırıya giriştiler. TÖDEF'lilerden çoğu gözaltına alındı.

İki gün sonra bırakıldıklarında ise 16-17 Nisan direnişi yaşandı. Yürüyüş engellendiği noktadan devam ettirilemedi.

«Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak»

'92 senesiydi... 16 Nisan'ın 17'sine bağlandığı saatlerde bir direnişi, direnişin şehitlerini bağrına bastı Türkiye halkları... **Sabo**'yla **Eda** penceredeydi... Ellerinde silahları, dillerinde sloganları. «*HADİ CESARETİNİZ VARSA GELİN!*» diye sesleniyorlardı. Devrimci Sol'un bayrağı dalgalanıyordu gökyüzünde... Onurla astılar. Onurla, canları pahasına korudular bayraklarını... Emekçilerin orak-çekici yıldızı için direndiler. O gün televizyonlarından bu direnişe tanık olanlar, polislerin acizliğini de gördüler. Ağaçların ve otomobillerin ardına saklanan polisleri gördükçe korkaklıklarını ve çaresizliklerini daha iyi anladılar.

Öncüydü; önderdi Devrimci Sol... Atılımdan bu yana yaşadığı katliam ve kayıplara rağmen durmadı, yıkılmadı, yükseltti mücadeleyi. Hem devrimci şiddet eylemlerini, hem de kitle hareketini geliştirdi. Oligarşi korkuyordu. Halkın taleplerini terörle bastırmaktan başka seçeneği yoktu. Ancak yine karşısındaydı Devrimci Sol. Politikalarıyla oyunlarını bozuyor ve giderek iktidar alternatifi bir güce erişiyordu...

16-17 Nisan katliamıyla Devrimci Sol'un mücadelesini geriletmeyi hesapladı faşizm. Büyük bir direnişle boş çıktı hesapları. Devrimci Sol'un saflarında panik yaratmayı ummuşlardı. Kursaklarında düğümlendi hevesleri. 17 Nisan bir manifestoydu, sahiplenmeydi, cüretti.

O gece Çiftnehavuzlar'da MK Üyesi **Sabahat KARATAŞ**, **Eda YÜKSEL**, **Taşkın USTA**; Erenköy'de Şehir SDB Komutanı **A. Fazıl ÖZDEMİR**, **Satı TAŞ**, **Hüseyin KILIÇ**; Üstbostancı'da MK Üyesi **Sinan KUKUL**, **Arif ÖNGEL**, **Şadan ÖNGEL**; Sahray-ı Cedit'te **Ayşe Nil ERGEN** ve **Ayşe GÜLEN** ölümsüzleştiler. Devrimci Sol'un önder ve savaşçıları

kahramanca direndiler üslerinde. 16-17 Nisan'ı armağan ettiler Türkiye halklarına. Bu tarihsel direnişin odağı Çiftchavuzlar'dı. **Çiftchavuzlar: Maltepe; SABO, EDA, TAŞKIN: MAHİR ve CEVAHİR'diler.** Kontrgerilla sıkıdığı her kurşunda attığı her bombada halkların kurtuluş umudunu yoketmeye çalıştı ama başaramadı. Yenildiler. MİT, Özel Tim, resmi-sivil yüzlerce polis vb. güçleri; panzerler, ağır silahlar ve sandıkları dolusu harcanan mermi ve bombaları yenildi inancın karşısında. **8,5 saat sürdü direniş.** SABO ve EDA'nın konuşmaları, sloganları devrim ve sosyalizm inancının asla teslim alınamayacağını mesajıydı.

Çatışma sırasında bile yoldaşlarını düşündü, yoldaşlarını aradı SABO. Telefonla TAYAD Başkanı'na ulaştı. Bir yandan çatışırken bir yandan da direnişlerini aktardı.

«**SABO:** Bomba kullanacaklar, hazırlanıyorlar. Bizler iyiyiz, sakiniz.

(Polis küfürleri ve verilen cevaplar)

SABO: Bizler birer kırmızı karanfil olarak ülkenin dört bir yanında açacağız.

EDA: Devrimci Sol bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanacak.

SABO: Ellerimizde silahlarımız, dilimizde sloganlarımızla kucaklıyoruz ölümü. Eşime, önderime, Devrimci Sol önderine selamımı iletmenizi istiyorum. Hoşçakalın...

(Çok yoğun silah sesleri, kovanlar dökülürken telefondan duyuluyor)

Saat: 07:15 (Silah sesleri çok korkunç. Sağa sola silah sıkıyorlar. Sanki yüzlerce kişi ateş ediyor. Telefonda cızırtı var. Onların seslerini duyamıyorum, yalnız silah sesleri...)

Saat: 07:25 (Telefon kesildi)»

Çiftehavuzlar, Üstbostancı, Erenköy, Sahray-ı Cedit direnişleriyle halkların kurtuluş umudu teslim edilmedi. Umut büyüdü...

«**Bu direniş**, bize ve 'devrimciyim, sosyalistim' diyen herkese, sosyalistlerin nasıl savaşması ve direnmesi gerektiğini ve ölüm anında, hiçbir kurtuluş yollarının olmadığı koşullarda da olsa halk kitlelerine devrimci propagandanın nasıl yapılacağını öğretmiştir.

«**Bu direniş**, örgütsel disiplini, yoldaş bağlılığını, sevgisini ve örgüt çıkarılarının, yoldaşlarının can güvenliğinin her zaman kişisel çıkarlardan önde olduğunu öğretmiştir.

«**Bu direniş**, düşmana karşı hiçbir uzlaşma eğilimi taşımadan, halk kitlelerine yönelik propaganda savaşının, düşmana yönelik teşhirin yapıldığı ve örgüte mesajların iletildiği güçlü bir iradenin, inancın ve zekanın göstergesi olmuştur.

«**Bu direniş**, kendisini o anla sınırlamayan, geleceğe uzanan ve geliştirilerek devam ettirilecek olan, gelecek kuşaklara miras bırakılan bir direniş olmuştur.

«**Bu direniş**, hareketimizin mücadele ve direniş tarihinin doruk noktası olup, dışta ve içte birçok gelişmeye yol açacak, bizi hep ileriye taşıyacak çok anlamlı bir işlev yüklenmiştir.»

(Kongre Belgeleri:1 RAPOR, Parti-Cephe ile İktidara Yürüyelim, Dursun KARATAŞ. Sf: 181-182 Haziran Yayınevi)

Devrimci Sol, iç savaş yaşıyor oligarşiye. Karanlığın cellatları panikte. Düşman hedeflerine bir bir vurdu savaşçılar. DSG'liler... Dev-Genç'liler... Sokağa çıkamaz duruma getirdiler hepsini. Ardı ardına talimat yayınlandı. **Emniyet Müdürleri: «SIRTINIZI DUVARA VERİN. EVE GİRİP ÇIKMADAN ÖNCE İYİCE KONTROL EDİN. TEK BAŞINIZA YOLA ÇIKMAMAYA ÇALIŞIN.» diye uyardı polislerini.** Daha bir dizi koruma 'önlemi'. Ama kâr etmedi hiçbiri. 17 Nisan coşku, 17 Nisan cüret, 17 Nisan öfkeydi. İnatla hesap soruldu faşizmden.

Hem milisleri, hem de yarattığı kitle hareketleriyle faşizmin karşısındaydı Dev-Genç. Katliamı duyar duymaz harekete geçtiler. Yapacaklarını biliyorlardı. Hesap soracak, direnişçi sahip çıkacaklardı. Onlar önderleri, onlar yol göstericileriydi. Şehit düşerken bile öğretmişlerdi. Öğrettiklerini yaşatacak, yarına taşıyacaklardı. Daha sabahın ilk saatlerinden itibaren sadece okulları değil bütün İstanbul'u pankartlarıyla donattılar. **«Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür!», «17 Nisan'ın Hesabını Soracağız!»** direnişçilerin inancı dalgalanıyordu yoksul gecekondu mahallelerinde. Caddelerde, sokaklarda onlar vardı... Sonra işbirlikçi kurumlara yöneldi öfkeleri... Hesap soran molotoflarıyla alev alev yandı İstanbul. 18 Nisan'da 7 banka şubesi molotoflanarak tahrip edildi. Fakültelerde ve şehrin değişik yerlerinde pankartlar asıldı.

19 Nisan'da Anadolu'dan yükseldi direnişin ateşi. Malatya İnönü Üniversitesi'nde katliamı protesto eden forum düzenlendi. Şehrin pek çok yerinde **«Biji Devrimci Sol», «Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür»** yazılamaları yapıldı.

20 Nisan'da İstanbul, Bursa ve Ege Devrimci Gençlik hesap soran eylemlerine devam ettiler. İÜ Edebiyat Fakültesi'ndeki foruma saldıran polis 100 öğrenciyi gözaltına aldı. İTÜ Ayazağa, Yıldız ve MSÜ Fen-Edebiyat Fakültesinde yaptıkları forumlarla öğrenci gençlik 17 Nisan şehitlerini sahiplendi.

Bursa'da UL-DER'liler ve yurtseverlerce 16-17 Nisan İstanbul ve Kürdistan şehitleri için anma toplantısı yapılırken, EYÖ-DER, Ege Üniversitesi BYYO'da geniş katılımlı bir forum düzenledi. Ayrıca Ege Dev-Genç'liler üniversitelere Devrimci Sol bayrakları astılar. Bornova'da bir banka şubesi molotoflandı...

21 Nisan'da Çukurova Üniversitesi öğrencileri, Hacettepe Beytepe Kampüsü'nde AYÖ-DER'liler yine 9 Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde EYÖ-DER'li öğrenciler tarafından forum yapıldı. İÜ Edebiyat Fakültesi'nde faşist ders kitaplarını ve

günlük gazeteleri yakan öğrenciler katliamı, polisin gözüaltı terörünü ve basının yanlı tavrını çeşitli eylemlerle lanetlediler. ODTÜ'de devrimci, yurtsever, demokrat öğrenciler 17 Nisan şehitleri için bir anma yaparken AYÖ-DER'liler, «*Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür*» pankartını astılar.

22 Nisan'da AÜ Veterinerlik Fakültesi ve Hukuk Fakültesi'nde 17 Nisan şehitleri için bir anma düzenlendi. Veterinerlik pul ve afişlerle donatıldı.

23-24 Nisan'da İskenderun HEP tarafından İstanbul ve Kürdistan'daki katliamları protesto etmek için düzenlenen 1 haftalık AG'ye TÖDEF'liler de katıldı. Aydın HEP binasında da TÖDEF'liler tarafından katliamı protesto amacıyla 3 günlük AG yapıldı.

25-26 Nisan'da Bursa Dev-Genç'liler kampüste ve şehir içinde yazılamalar yaptılar, pankartlar astılar. Denizli TÖDEF'liler 3 günlük AG yaparken Eskişehir TÖDEF'liler Gökmeşyan ve çeşitli mahallelerde yazılamalar gerçekleştirdi.

Ayrıca Dev-Genç'liler İstanbul ve Anadolu'nun pek çok yerinde hemen her gün Devrimci Sol bayrakları astılar. «*Bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanacak!*» diyen Sabo'ların mesajını yerine getiriyordu.

Oligarşi amacına ulaşamadı. Aksine hemen her kesimde olduğu gibi öğrenci gençlik içinde de direniş güçlü bir potansiyel açığa çıkardı. Birçok fakülte ve okulda öğrenciler Dev-Genç'lileri buluyor, mücadele etmek istediklerini söylüyorlardı. 17 Nisan manifestosu buydu işte.

Cenazelerin Sahiplenilmesinde Dev-Genç'in Rolü

Devrimci Sol savaşçılarının cenazeleri bir geleneğin, bir sahiplenmenin ifadesi oldu her zaman. Oligarşi halkın devrimcilere sahip çıkmasını istemiyordu. Bunu engellemek için saldıracaktı. Biliyordu ki 16-17 Nisan direnişçilerinin cenazeleri de yeni gösteriler, yeni direnişler demektir.

Sabahat KARATAŞ'la birlikte birçok Devrimci Sol şehidinin cenazesi Karacaahmet'te, **Sinan KUKUL** ve **Ayşe GÜLEN**'in cenazeleri ise Karadeniz de toprağa verildi. O gün mezarlığın etrafı binlerce polis tarafından kuşatılmasına rağmen ülkenin dört yanından İstanbul'a geldi insanlar. Dev-Genç'liler de onlarla birlikteydi. Ankara'dan, Bursa'dan, pek çok ilden gelmişlerdi. Polis şüphelendiği herkesi gözüaltına alıyor ama yine de Karacaahmet'e akan insan seli durmak bilmiyordu. Kararlıydılar. Bedeli ne olursa olsun sloganları, bayrakları, pankartlarıyla uğurladılar şehitlerini.

Dev-Genç'lilerden de onlarca kişi gözüaltına alındı. Ancak hemen inisiyatif koyarak 20-30 kişinin bir araya geldiği her yeri gösteri alanına çevirdiler. Sadece şehitlerin yakınları, Özgür-Der'liler ve çok az insan girebildi mezarlığa. Ama Karacaahmet ve çevresinde yapılan gösterilerde sahip çıkıldı, sloganlar ve pankartlarla uğurlandı halk kurtuluş önderleri ve savaşçıları...

Benzeri saldırılar Trabzon Beşikdüzü'nde de yapıldı. Kararlılığı ve şehitleri sahiplenmeyi burada da engelleyemedi faşizm. Yüzlerce kişinin omuzlarında, sloganlarla uğurlandı **Sinan KUKUL**. TYÖ-DER'liler, Trabzon, Rize ve Karadeniz'in çeşitli ilçelerinden ve İstanbul'dan gelen Devrimci Sol Güçler uğurladı **Sinan**'ı. Faşizmin hiçbir saldırısı sahiplenmeyi engelleyemedi. Kazanan halktı...

Devrimci Gençlik Kürdistan'da Mücadeleyi Yükseltiyor

TÖDEF, Kürdistan'da da varlığını sürdürdü. **Malatya İnönü, Elazığ Fırat, Diyarbakır Dicle, Siirt, Dersim, Erzincan, Batman MYO, Gaziantep Mühendislik ve MY** okullarında görmek mümkündü onları. Yine **Erzurum Atatürk, Van 100. Yıl ve Urfa Harran** üniversitelerinde de

örgütlenme çabalarını başlattı. Sivil-faşist saldırıların geriletilmesinde, resmi faşist güçlere karşı alınan tavırda, akademik-demokratik talepli mücadeledeydiler, önderdiler.

Oligarşi de Kürdistan'a ilişkin farklı çıkarların, farklı politikaların peşindeydi. Bir bütün olarak Kürdistan'daki üniversiteleri, öğretim kadroları ve çalışanları ile birlikte faşist ve gerici hareketin merkezi karargahları haline getirerek devrimci demokrat öğrencileri faşist terörle sindirmekti niyetleri. Bunun için Kürdistan'ın şehirleri üniversite ağı ile donatılıyor en ücra yerlere bile derme-çatma üniversiteler açılıyordu. Maraş'ta açılan Sütçü İmam Üniversitesi bu üniversitelerden sadece biridir. Altyapısı tam olarak oluşturulamayan bu tür üniversitelerde kuruluş amacı en geniş yığınlara faşist ve gerici propagandalarla giderek faşizme kitle tabanı yaratmaktı.. Okullarda yetiştirilip kadrolaştırılan faşist ve gerici odakların etkileri kısa sürede o şehire de yansıyor, kadrolaştırılan bu «akademik» kesim halkı da örgütleyerek faşist propagandayı yayma çabasına girişiyordu. Van, Malatya, Elazığ, Diyarbakır ve Urfa'da yapılmak istenen buydu. Bu gün Erzurum, Malatya, Elazığ, Diyarbakır gibi birçok üniversitedeki öğrenci, öğretim üyesi, çalışan potansiyelin azımsanmayacak denli çok olması bu politikayı daha anlaşılır kılacaktır.

İşte bütün bu politikalar TÖDEF'in Kürdistan'daki görevlerini daha ciddi kılıyordu. Üniversitelerde devrimci-yurtsever örgütlenmelerin işlevsiz kalmasının ve potansiyelin faşist güçlerin denetimine girmesinin önüne geçilmeliydi. Başarmak var olan potansiyeli örgütlemek, yeni ve kitlesel örgütlenmeler yaratarak oligarşinin resmi politikalarını boşa çıkarmakla mümkündü.

Kürdistan TÖDEF örgütlülüğü tehlikeyi gördü, sürecin nereye varacağını değerlendirdi. Politikalar üretti, adımlar attı. Newroz yaklaşıyordu. TÖDEF Newroz'un bir adım olabileceği

düşüncesiyle tüm anlayışlara Malatya, Elazığ, Diyarbakır ve diğer şehirlerde ortak kutlama önerisi götürdü. «*Anti-faşist güç birlikleri ve eylem birliği yapılmalı*» diyordu TÖDEF. Bir yandan örgütlü olduğu tüm üniversitelerde mücadeleyi yükseltip boyutlandırırken, diğer yandan ortak düşmana karşı ortak mücadeleyi hedefledi, çağrılar yaptı. Böylece faşizmin öğrenci gençlik üzerindeki politikalarına da cevap verilebilirdi. Kitleliliğin sağlanması anlamında da önemliydi Newroz.

Ancak Newroz'da ortak mücadeleye olumsuz cevap gelecekti. «*Gerginliği turmandırmayalım*» diyen yurtseverler, Newroz kutlamalarını salonlara hapsedme, alanlara çıkmama politikasını sürdürürken, yaklaşımlarıyla önemli bir momentin kaçırılmasına göz yumdu.

TÖDEF ise sadece üniversitelerle sınırlı tutmadı. Malatya, Elazığ, Dersim, Diyarbakır gibi birçok yerde Kürt halkı ile birlikte omuz omuza alanlarda halaylarla kutladı Newroz'u. Bildiriler dağıttı, kuşlamalar yaptı, sokak gösterilerine dönüştürdü kutlamaları.

Dersim'de bu amaçla binlerce kişi sokağa dökülürken, Elazığ'da da TÖDEF'liler, Kürt halkı ile birlikte mahallelerde ateşler yaktı, halaylar çekti. Üniversitelerde ise yalnız kalmasına rağmen pankartlar astı, amfi konuşmaları yaptı, etkinlikler düzenledi. Öğrencilerle günün anlamına ilişkin sohbetler yaptı, Newroz kutlamaları mücadeleyi yükseltmede, öğrenci kitleleriyle bağ kurmada bir araç olarak değerlendirildi.

Kürdistan'da TÖDEF gençlik mücadelesine doğru politikalarla önderlik etmeye, resmi ve sivil-faşist saldırılara karşı anti-faşist mücadeleyi de örgütlemeye çalıştı. Ancak güçlü ve sağlıklı birliklerin, örgütlülüklerin oluşturulmadığı yerlerde de başarısızlığa düşmek kaçınılmaz oldu. Bazı üniversitelerde örgütlenmelerin cılız kalması, kitleleşilememesi sonucu ileri bir mücadele hattı yaratılamadı.

Bir bütün olarak düşünüldüğünde oligarşinin politikaları bozulamadı demek yanlış olmaz. Burada Yurtsever Gençlik'in tavrı önemli bir etkendi. Başta Dicle olmak üzere pek çok üniversitede önemli bir potansiyele ve güce sahipti Yurtsever Gençlik. Ancak bu güçlerini hiçbir zaman anti-faşist mücadeleye seferber etmedi. Aksine üniversiteleri gerilla adayı çıkaracak yerler olarak gördü sadece. Tabii ki üniversitelerden de gerilla çıkacaktı ama önemli olan ikisini birlikte ele alabilmek, birleştirebilmektir. Ama yurtseverler böyle yapmadı. Faşist saldırıları ve buna karşı alınan tavırları seyretmekle yetindi. **«Gerilla dağdan inecek, gereken dersi verecekti.» Bu anlayış yurtseverleri hiçbir şey yapmamaya itti.** Faşist terör karşısında öğrenci kitlesinin elini kolunu bağladı.

Bu anlayışla TÖDEF'in birçok üniversitede hayata geçirmeye çalıştığı boykota destek verilmedi. Başta «Hizbullah» olmak üzere diğer sivil-faşist, gerici-kontra güçlere karşı tavrı alışlarda TÖDEF'liler yalnız bırakıldı. Yine de Kürdistan üniversitelerinde cüretin adı oldu TÖDEF. Yeri geldi, çok az kişiyle nice direniş örnekleri yarattı.

Malatya, Elazığ, Diyarbakır böylesi onlarca direniş tanıklık etti. **Siirt**'te yapılan Newroz kutlamaları sırasında özel tim terörüne direnenler yine onlardı. Okulu ve yurdu ablukaya alan özel tim, TÖDEF'lilerin sloganları, barikatları ve marşları karşısında çaresiz kaldı. Yine de mücadeleyi üniversite sınırlarına hapsetmedi TÖDEF. Kürt halkının yanında ve onun mücadelesinin önderi olmasını bildi. Oligarşinin politikalarını geriletmenin bir yanı da direnişi üniversite amfilerinden sokaklara, meydanlara taşıyabilmekten geçiyordu. Bu bilinçle hareket etti. Bu bilinçle kavganın ortasında, kavganın en önündeydi TÖDEF.

Bu bilinçle gençlik mücadelesi içinde yetişen birçok kadro daha sonra Kürdistan'daki mücadelenin değişik alanlarında

görev aldı, yöneticilik yaptı ve şehit düştü. 6 Aralık '94'de Dersim'de şehit düşen **Ahmet GÜDER**, **Nihat KAYA**, **Mehmet Ali ÖZTÜRK**'de kıra çıkmadan önce Dev-Genç içinde mücadele edenlerdendi.

Soner GÜL Ve Hüsamettin YAMAN'ın Gözaltında Kaybedilmesi

16-17 Nisan sonrasıydı... Devrimcilerde ve halkta moral çöküntü yaratmak amacıyla katliama girişen oligarşi, Devrimci Sol önderleri ve savaşçılarının direnişi karşısında çaresizliği yaşıyordu. 16-17 Nisan Direnişi, gençliğin ideallere bağlılığını ve Devrimci Sol'a duyduğu güveni daha da güçlendirdi. Bu egemenler açısından yenilgi demekti. Hazmedemediler ve daha da artırdılar saldırılarını. Aynı dönemlerdeydi. Gözaltında kayıp politikasına bel bağladılar, süreklileştirdiler politikalarını. İlk yöneldikleri kesim gençlikti. Daha öncesinden çıkardığı dersler vardı, biliyordu. Gençlik demek; kavga demekti. Gençlik demek; devrim ateşinin ülkeyi sarıp sarmalaması demekti. 16-17 Nisan direnişi sonrasında daha iyi kavradı bunu. Dev-Genç'in şehitlerini sahiplenmesi, hesap soran devrimci şiddet eylemlerini gerçekleştirmesi karşısında daha da ürktü faşizm. Katliamlar sığınaklarıydı. '92 Mayıs'ının 4'üydü. **Soner GÜL** ve **Hüsamettin YAMAN** işkenceci katiller tarafından gözaltına alındı ve kaybedildiler. Dev-Genç'liydiler... Dev-Genç'in önder kadrolarındandı ikisi de.

Gözünü budaktan sakınmadı Soner. Militan ve emekçi yanlarıyla tanıdı herkes onu. İlk olarak Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde devrimci mücadeleyle tanıştı. Sivil-faşist bareketin geriletilmesinde önemli bir payı vardı Soner'in. Bir dönem Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde tek başımaydı. Ve tek başına göğüsledi saldırıları. Bir keresinde faşistlerin kütüphaneye afiş astıklarını duyduğunda koşarak kütüphaneye

geldi. Astıkları afişin başındaydı faşistler. Herkesin gözü önünde yırttı, indirdi afişi. «Beni dövebilirsiniz, ama siz ne kadar döverseniz dövin ben her seferinde bu afişi indireceğim» dedi faşistlere. Kararlı ve kendinden emindi. Cüretini örnek aldı öğrenci gençlik. «Soner gibi olabilmek» diye başladı her sözleri. Soner, daha sonraki yıllarda da sivil faşistlere karşı mücadeleyi aydınlattı, öğretmeni oldu kitlelerin.

'90'lı yılların gençlik mücadelesinin isimsiz kahramanlarından Hüsamettin... Mücadelenin sıra neferi olmayı da, kurmayı olmayı da bilenlerdendi. Kitleleri örgütlemek, öğrenci gençlik hareketini büyütmek için gecesini gündüzüne kattı. Yapılan bütün eylemlerde, bütün gösterilerde aldı yerini. Mütevazı ve olgundu. Kitlelerden öğrenmesini de öğretmesini de bildi.

Hiçbir Dev-Genç'linin olmadığı yerde tanıdık okul arkadaşları aracılığıyla kitleleri harekete geçirdi. Sıradan insanlarla «Boykot Komiteleri» kurdu 6 Kasım'larda. Sivil-faşistlerle çatışmalarda «arkadaşlar ileri!» komutları hep Hüsamettin'den geldi..

Politikalarının Dev-Genç'liler tarafından bozulmasını hazmedemeyen oligarşi, onları katlederek gençlikten intikam almak, kitlelere korku salmak istedi. Ancak başarılı olamadı. Gençlik haklılığından aldığı güçle egemenlerin bu oyunlarını da bozdu. Şimdi aynı güç ve inançla her Cumartesi elden ele dolaşiyor **Hüsamettin** ve **Soner**.

Uluslararası Dayanışma Ve Dev-Genç

Anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleyi yalnızca ülke sınırlarına hapsetmedi Dev-Genç. Enternasyonal bilinçle hareket etti. Uluslararası gençlik örgütlenmesiyle geliştirdi ilişkilerini. Sürecin emperyalizmin halklara Yeni Dünya Düzeni'ni dayattığı bir süreç olması yanı sıra bu çalışmalarını daha

anlamli ve önemli oldu. 11-12 Temmuz '92 tarihinde Yunanistan'daydı Dev-Genç'liler. Yunanistan Komünist Gençlik'in Uluslararası Demokratik Gençlik Örgütleri Federasyonu ile ortaklaşa düzenlediği Barış Forumu'nda Türk ve Kürt gençliğini temsil ediyordu. Bulgaristan Sosyalist Gençlik, İsveç Komünist Gençlik, ABD Sosyalist Gençler Birliği, İngiltere Genç Komünistler Birliği ile Yugoslavya'dan iki gençlik örgütü de foruma katıldı. Toplantıda Enternasyonal dayanışmaya bakışını anlattı Dev-Genç. Emperyalizmin çabalarının boşuna olduğunu belirterek ne işbirlikçi iktidarların baskılarıyla, ne de sosyalist ülkelerde gerçekleştirmeye çalıştıkları karşı-devrimlerle halklararası kardeşliğin engellenemeyeceğini ifade etti. «*Sosyalizm er geç kazanacak*» sözleriyle bitirdi konuşmalarını. Toplantı sonrası ortak deklarasyon yayınlandı. Deklerasyonda öz olarak «*İnsanlığın geleceği, halklar arasında yaratılmak istenen düşmanlık ve emperyalizmin 'Yeni Dünya Düzeni'nde değil, halklar arası barış , dostluk, işbirliği ve sosyalizmedir*» ifadelerine yer verildi.

Barış Forumu eyleme dönüşmekte gecikmedi. Emperyalistlerin Balkanlara müdahalesini protesto amacıyla Yunanistan-Yugoslavya sınırında barış zinciri oluşturdu gençlik. Ayrıca Dev-Genç, 26 Temmuz günü Midilli Adasında Yunanistan Komünist Partisi Gençlik Örgütü'nün düzenlediği «**Halkların Kardeşliği Festivali**»ne katılarak Kürt ve Türk gençliğini temsil etti. Böylesi forum ve festivallere ülkemiz gençliğinin temsilcisi olarak katılan Dev-Genç anti-emperyalist dünya gençliğiyle ilişkiye geçmeyi ihmal etmedi. Önem verdi. Var olan ilişkilerini geliştirdi.

Resim-19

Altyazısız (Seher Şahin Demokratik Halk
Üniversiteleri Mücadelemizde Yaşıyor) Pankartı

Resim-20

31 Ekim 1991 1. Gençlik Kurultayı

Resim-21

Aralık 1991 * Bursa Uludağ Üniversitesi'nde
jandarma terörüne karşı Dev-Genç'lilerin Direnişi

Resim-22

Dev-Genç önderlerinden Ayhan Efeoğlu
Ekim 1992'den beri kayıp

8. BÖLÜM

'92-'93/GENÇLİĞİN ÖRGÜTLENME VE BİRLİK SORUNU

- Genel Durum
- Seher ŞAHİN Haftası
- Dev-Genç Polis Noktalarını Tahrip Etti
- Ayhan EFEOĞLU'nun Gözaltında Kaybedilmesi
- Üçüncü 6 Kasım Boykotu
- 6 Kasım Boykotu Ve Oportünizm
- Gençlik Örgütleri Koordinasyonu; GÖK
- EYÖ-DER'liler Gecekondu Halkının Yanında
- İkinci TÖDEF Kurultayı
- TÖDEF'in 2. Kuruluş Yıldönümü Şenlikleri
- 16 Mart Beyazıt Ve Halepçe Katliamı Protestoları
- Paralı Eğitime Karşı Gençliğin Tepkisi
- Devrimci Gençlik Birim Derneklerini
İşlevli Hale Getirmeye Çalıştı
- Sivil-Faşist Saldırıları Ve Devrimci Gençlik
- Özel Güvenlik Birimleri
- Polis-Jandarma Terörü Ve Devrimci Gençlik
- Kürdistan'da Öğrenci Gençliğin Önündeki Engeller
- Dev-Genç Onuru Savunup Umudu Büyütmüştür
- 1 Nisan Kızıltoprak Direnişi
- Uğur Yaşar KILIÇ Ve Şengül YILDIRAN'ın Katledilmesi
- 1 Mayıs 1993; Devrimci Sol Kadrosu Ve
Kitlesiyle Bir Bütündür

GENEL DURUM

'92'den '95'e gençliğin mücadelesi sürdü. Ama bu yıllarda gençlik bir ilerleme, bir atılım gerçekleştiremedi. Her yıl 6 Kasım Boykotları, haraç zamlarına karşı yürütülen kampanyalar, sivil-faşist saldırılara karşı direnişler vb. hayata geçirildi. Diğer halk kesimleriyle dayanışma eylemleri yapıldı. Devlet terörüne karşı çıktıldı. Ancak bu eylemlilikler gençlik mücadelesini ileri düzeye taşıyacak, gençlik hareketinde atılım yaratacak düzeyde değildi. Bu kampanyalar bir yanıyla gençlik örgütlerinin var oluş nedeniydi. Yapılacaktı. Ancak gençlik örgütlenmelerinin asıl yapması gereken gençlik hareketini durağanlıktan çıkartıp, hergün yeni mevziler kazanmak, devrim mücadelesinin bir parçası yapabilmektir. '92'den '95'e yürütülen hemen tüm kampanyalar Dev-Genç'in başını çektiği, öncülük ettiği eylemler dışında hakim hava durağanlıktı. Sol iyice kabuğuna çekildi bu yıllarda.

Durağanlığın iki nedeni vardı: **Örgütsüzlük** ve **artan devlet terörü**.

Örgütsüzlüğe çözüm arayışları sürdü Dev-Genç'lilerin. Güç ve eylem birliklerinden, birim derneklere, birim derneklere kol ve kulüplere kadar çalışmalarını yayarak, öğrenci gençliği ve sol grupları örgütlülük çatısı altında tutmaya çalıştı. Bu çerçevede Gençlik Örgütleri Koordinasyonu (**GÖK**) ve

Demokratik Mücadele Birliği (DMB) kuruldu. Üniversitelerdeki faşist terör gençliği etkiliyordu. Bunu gidermenin yolu herşeyden önce gençlik örgütlerinin güç ve eylem birliğiyle terörün karşısında set olabilmekten geçiyordu. Ancak her iki örgütlenmede kalıcı olamadı. Bunun sorumlusu Dev-Genç değildi. Polis terörü öğrenci gençliği etkilediği kadar Sol'u da etkiledi. Öyle ki süreçte DG'nin önerileri «gerek yok» denilerek reddedildi. Ya da adı sanı büyük örgütler eylemlere «iki kişiyle katılarak» mücadeleyi gerilettiler.

Devrimci Gençlik '93-'94 öğrenim döneminde derneklere ağırlık verdi. Siyasi iktidar derneklerin karşısına **Öğrenci Konseyleri**'ni koydu. Öğrenci konseyleri devletin denetiminde sivil faşistlerin yönetiminde olacaktı. Ve diğer gençlik örgütlenmeleri meşruiyet zemininden uzaklaşacaktı.

Öte yandan devlet terörü arttı. Yaşanan durağanlığın bir nedeni de buydu. Gözaltı işkence, tutuklama değildi sadece yöntemleri. Kayıplarla ve katliamlarla saldırıyorlardı gençliğe. Demokratik-illegal ayrımı yapmaksızın kaybettiler katlettiler. '93'de **Uğur Yaşar KILIÇ**, **Şengül YILDIRAN** 1 Mayıs'a hazırlanırken, '95'te de Diyarbakır'da 4 TÖDEF'li **Refik HOROZ**, **Reyhan Havva İPEK**, **Hüseyin DENİZ**, **Selim YEŞİLOVA** katledildiler. Demokratik alanda çalışan, her gün okullarına giden kitlenin içinde olanlardı katledilenler. Bu şekilde gözdağı vermeye çalışıyordu devlet. Adeta «dernek falan anlamam, sesini çıkarana katlederim» diyordu. Kayıp ve katliam politikaları etkisiz de sayılmazdı.

Tüm gözdağına ve dağınıklığa rağmen gençlik her fırsatta tepkisini dile getirmeye çalıştı. Özellikle haraç zamları ve paralı eğitime karşı senelere yayılan protesto eylemlilikleri örgütledi. '93'te % 1000'lere varan haraç zamları, peşi sıra gelen yıllarda periyodik artışlar, gençliği herşeye rağmen sokaklara dökerek güçte darbelerdi. Gençliğin eğitim hakkı gasp ediliyordu. Yine

rehberlik çalışmaları, 6 Kasım boykotları, Maraş, 16 Mart, Halepçe katliamlarının protestoları, sivil-faşist saldırılara, devlet terörüne karşı eylemler ve değişik halk kesimleriyle dayanışma eylemleri yapıldı.

Bu yıllarda Dev-Genç devrimci şiddet eylemleriyle gençlik mücadelesine güç katmaya çalıştı.

Devlet terörü sadece gençliğe yönelik değildi. Halk terörize edilmeye çalışıldı. **'93'te Sivas'ta 37 insan katledildi.** Devlet destekli bir katliamdı bu. '95'te Sivas'ı yinelenmek istedi kontrgerilla. **İstanbul Gazi'de kahvehaneler tarandı.** Bir şehit verildi. Ancak Gazi, Sivas olmadı. Gazi halkın biriktirdiği öfkenin patladığı, halkın ayaklandığı, sokaklara döküldüğü ve devlete yöneldiği bir dönüm noktası oldu. **Ayaklanmada 32 şehit verildi.** Ama yenilen devlet oldu. Gazi Ayaklanması tüm halk kesimlerini uyandırdı. Harekete geçirdi. Kitle savaşının gelişimine ön ayak oldu. Gençlik, '95 Mart'ından sonra Gazi barikat ve çatışma ruhunu üniversitelere taşıdı ve durgunluğunu üzerinden attı.

Devrimci Hareket ihanetleri gördü, iç düşmana karşı savaştı bu yıllarda. '92 Eylül'de iç düşmanın darbesiyle Devrimci Sol önderi tutsak alındı. **Darbeci kontra çetesi** önderliği 3 ay tutsak ederek hareketi yönetmeye çalıştı. İhanet duyulur duyulmaz ilk olarak Dev-Genç ardından Devrimci Sol'un diğer alanları bu gayri-meşru yönetime tavır aldılar. Harekete, hareketin önderine değerlerine, geleneklerine ve şehitlerine saldıran kontra çetesini mahkum ettiler. İhanet Devrimci Sol'un mücadelesine parti arifesine gelmişken indirilen önemli bir darbeydi. Güç kaybetti Devrimci Sol. Birçok önder kadrosu şehit düştü, manevi değerlerine saldırıldı. Geleneklerine sahip çıktı Devrimci Sol kadroları.... Kirlenmiş, lekelenmiş ne varsa atıldı. Darbe ihanetine karşı ideolojik, kültürel bir savaş

başlatıldı. Ve bu süreci bir eğitim sürecine dönüştürerek darbeciliği alt ettiler.

Emperyalizm ve oligarşinin, iç düşmanın ve sahte dostların tüm saldırılarına Parti-Cephe ile cevap verildi. 30 Mart '94'de daha fazla ertelenemez olan parti Türkiye halklarına armağan edildi. Parti-Cepheli savaş daha güçlü vuruş, daha kitlesel mücadele demektir. Düşmana korku, dosta güven verdi Parti-Cephe.

Tüm düşman güçleri Devrimci Sol'un bitmesini hevesle beklerken Devrimci Sol Parti-Cephe'yle daha da güçlenerek çıkmıştı süreçten... Parti Kongresi'nden bir süre sonra henüz parti ilan edilmemişken **DHKP Genel Sekreteri Dursun KARATAŞ tutsak düştü.** Önderliğin Fransız emperyalizmi tarafından tutsak alınması düşmanı bir kez daha sevindirip, Devrimci Sol'un dağılması için heveslendirirken Devrimci Sol kadroları iç düşmana karşı verdikleri ideolojik, kültürel mücadelenin kazandırdığı güçle önderliklerini sahiplenmek bilinciyle hareket ettiler. Bir kez daha önderlikle kenetlendiler.

Önderliğin talimatıyla, önderlik tutsakken partiyi ilan ettiler. Mücadele partili sürdü. Ve **Dursun KARATAŞ** özgürlüğe kavuşarak halk savaşının kurmaylığına devam etti.

Artık süreç Partili süreçti. Artık savaş Partili-Cephe'li savaştı.

ARTIK TÜRKİYE HALKLARI PARTİ-CEPHE İLE İKTİDARA YÜRÜYECEKTİ.

Türkiye halkları Parti'yle bilinçlenip, Cephe'yle silahlandı ve '93-'94'lerin sessizliğini büyük bir isyana dönüştürdü.

Dev-Genç «*Herşey Parti-Cephe İçin Herşey Zafer İçin!*» sloganıyla bütünleştirdi kavgasını. Halk kurtuluş savaşına göre biçimlendirdi mücadelesini.

Artık daha güçlü ve ileri mücadelelere hazırды...

Seher ŞAHİN Haftası

'92-'93 Öğrenim yılına hummalı bir koşturmacayla başladı öğrenciler. **Seher**'e verdikleri sözü tutacak, onu yaşatacak, ölümsüzleştireceklerdi. Bir yıl önce rehberlik çalışmaları için koştururken Mimar Sinan Üniversitesi'nin üçüncü katından atılarak katledilmişti **Seher**. Onun rehberlik ettiği öğrenciler, yoldaşları arkadaşları and içmişlerdi başında.

«Her gün bir Seher'le çıkacağız karşılarına. Başlarını çevirdikleri her yerde, her masada, her üniversitede bir Seher görecekler.»

3-8 Eylül günlerini «**Seher ŞAHİN Haftası**» ilan etti TÖDEF. 3 Eylül'de DKÖ'lerin temsilcilerinin, öğrenci dernekleri temsilcilerinin ve geniş bir öğrenci kitlesinin katılımıyla basın toplantısı yaptılar. Bundan böyle Rehberlik ve Dayanışma Masaları'nın adı «**Seher ŞAHİN**» olacak dediler...

«**Seher ŞAHİN Rehberlik ve Dayanışma Masaları**», «**Seher ŞAHİN Yaşıyor**» yazılı rozetler basarak öğrenci gençliğe dağıttı...

HEPSİ BİRER SEHER'di şimdi. TÖDEF örgütlü olduğu tüm illerde dia gösterileriyle **Seher**'i, gençliği ve TÖDEF'in mücadelesini anlattı.

Dizginsiz ve pervasız bir terör estirdi polis. Birçok okulda saldırıya uğradı öğrenciler. 7 Eylül'de Mimar Sinan Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi Avcılar Kampüsü, İTÜ Ayazağa Kampüsü, Yıldız Üniversitesi'ndeki saldırılara direnerek cevap verdi öğrenciler. «*İşkencecilerden Hesap Soracağız... Seher ŞAHİN Yaşıyor!...*» sloganları işkenceci katillerin acizliğini gösterdi. Onlarca öğrenci yerlerde sürüklendi. Dövülerek gözaltına alındı. Terör çözüm getirmedi. 9-10-11 Eylül günleri de İYÖ-DER'li öğrencilerin okula girmelerine yasak koymakta buldular çareyi.

3 Eylül'de TÖDEF'in basın açıklamasıyla başlayan kampanya, 7 Eylül günü Fındıklı Kampüsü'nde ardından da **Seher**'in Silivrikapı'daki mezarı başında yapılan anmayla devam etti.

Aynı gün Avcılar Kampüsü'nde **Seher**'le ilgili bir pankart asan Dev-Genç, kuşlamalar ve yazılamalar yaptı. Polisin 7 Eylül'deki saldırısı yıldıramadı. Ertesi gün **Seher ŞAHİN Rehberlik ve Dayanışma Masaları** tekrar açıldı.

Anadolu'da da **Seher**'e sahip çıktı öğrenciler.... **Ankara, Eskişehir, Diyarbakır, Trabzon, Bursa, Adana, Aydın, Düzcce...** TÖDEF örgütlü olduğu tüm illerde **Seher ŞAHİN Rehberlik ve Dayanışma Masalarını** açtı... Saldırıları rağmen ısrarla sürdürü çalışmaları...

7 Eylül'de İstanbul'da saldıran polis, aynı günde Ankara'da da saldırdı. 12 AYÖ-DER'liyi gözaltına aldı.

Diyarbakır'da TÖDEF Kürdistan Koordinasyonu adına «Üniversiteye Hoşgeldiniz» başlıklı bildiriler dağıtıldı.

Trabzon'da ise TYÖ-DER'liler **Seher ŞAHİN**'i ve demokratik üniversite mücadelesini anlatan broşür dağıttılar.

8 Eylül'de Bursa Görükle Yurdu'nda **Seher ŞAHİN**'in anlatıldığı 300 kişilik bir forum yapıldı.

Artık **Seher**'in adıyla anılan Rehberlik ve Dayanışma Masaları paylaşmanın ve dayanışmanın simgesiydi. Buna onurla sahip çıktı TÖDEF. Sabırla ve inatla savundu...**Yaşatıldı Seher**. Polisin, jandarma ve işbirlikçi okul idarelerinin saldırılarına kararlılıkla direnildi. Mevziler daha da meşrulaştı, gelenekselleşti...

Dev-Genç Polis Noktalarını Tahrip Etti

Seher ŞAHİN'i işkenceciler katletti... Üniversitelerin giriş kapılarındaki polis noktaları işkencecilerin mevzileriydi. Baskı ve terörün üniversitelerdeki ayağı polis ve jandarma noktalarıydı... Kampüse giren öğrenciler önce buralara

uğramak zorundaydılar. Her öğrencinin üstü başı çantası didik didik aranır tartaklanmadan bırakılmazdı kulübeden. Her eylemden sonra daha da artardı saldırıları. Joplarını, silahlarını, kalaslarını buralarda saklarlardı. Buralar sivil polislerin okullardaki üsleriydi. Eylemlerden sonra buraları işkencehanelere çevirirlerdi. Ayrıca sivil faşistlerde buralarda mevzilenirdi... Birlikte plan yaptıkları, saldırıları organize ettikleri kontrgerilla üsleriydi kulübeler.

Bu keyfiliğe bir son vermek, öyle istedikleri gibi davranamayacaklarını anlatmak gerekiyordu. **İTÜ-Ayazağa, Yıldız ve Mimar Sinan** üniversitelerindeki polis noktalarını bombalayarak imha etti Dev-Genç. Şehitlerini hesap sorarak andı. Her şeyin bir hesabı olacaktı bundan böyle. Ölümün de... zulmün de... işkencenin de...

Eylemleri haklı ve meşruydu. Terör ve işkence merkeziydi polis noktaları. Öğrenci gençlik sevindi, sempatiyle karşıladı bombalamaları. Dev-Genç'in neden böyle bir eylem yaptığını anlamak için alim olmaya gerek yoktu. Hepsi öyle ya da böyle baskıyı yaşamış, geçmişti o kulübelerden. Hesap sorulması gerekiyordu. Hesap sordu Dev-Genç... Öğrenci gençlik böyle anladı, böyle yorumladı, böyle sahip çıktı Dev-Genç'in eylemlerine.

Hoşnut olmayanlar da vardı tabii. Nasıl hoşnut olabilirdi ki işkenceciler... Kendilerini en güvenli hissettikleri yerlerdi kulübeler. Yedikleri darbeyle neye uğradıklarını bilemediler. Hemen kulübelerin güvenliğini artırdılar. Ancak çabaları boşunaydı. Devrimci adalet yine yerini bulacak, devrimcilerin cüret ve yaratıcılıklarıyla her türden güvenlik önlemleri aşılacaktı.

Dev-Genç'in eylemlerinden hemen sonra yaygarayı bastı burjuva basın. «Terör Üniversitelerde» başlıkları manşetlerden hiç inmedi. Ne de olsa eylemleri muğlaklaştırmak görevleriydi

onların. **Seher ŞAHİN** katledildiğinde sessiz kalanlar, hesap sorulduğunda feryadı basıyorlardı... Bu da onların ahlakıydı...

Devrimci Şiddet Kitlelerin Doğal Ve Meşru Hakkıdır

Dev-Genç, neden devrimci şiddet eylemlerine başvurdu?

Devrimci şiddet eylemlerinin gençlik mücadelesine kazandırdıkları nelerdir?

Bu soruların cevabını vermeden önce faşizmin politikalarına açıklık getirmekte yarar var.

Gelinen aşamada faşist terör alabildiğine pervasızdı... Öğrenci gençliğin ileri kesimleri kaybediliyor, katlediliyordu. Muhalefet potansiyeli taşıyan herkes sivil-resmi faşistlerin saldırısıyla karşılaşılıyordu. Amaç; sinmiş, korkak bir gençlik yaratmaktı. Bunun için her geçen gün daha da tırmandı devlet terörü.

Saldırıları geriletmek gerekiyordu. Ancak mevcut eylem biçimleri yeterli değildi. Faşist saldırılar karşısında öğrenci dernekleri gerilemeye başlamıştı. Gençlik neredeyse savunmasız kalmıştı. Giderek faşizm hedefine ulaşıyor öğrenci gençlikte korku psikolojisi yaratılıyordu.

Potansiyel vardı. Faşizmde farkındaydı bunun. Potansiyel, demokrasi mücadelesine kanalize olmamalıydı. Bunun için baskı ve terörünü artırdı. Karşısında direnen bir güç bulamadığı oranda da başarı sağladı. Başarının somuttaki ifadesi dernek tabanlarının daralmasıydı. Bu örgütlenmelerin ve çalışmaların önünde ciddi bir tehlikeydi. Özellikle geniş kitlelerin katıldığı boykot vb. eylemliliklerdeki saldırılar hep bu amaca yönelikti. Kuşkusuz üniversitelerde yaşanan terör faşizmin ülkemiz halklarına karşı açtığı topyekün savaştan ayrı değildi. Halka karşı açılan bu karşı-devrimci savaş, Devrimci Sol'un silahlı mücadelesiyle geriletiliyordu. Devrimci Sol ardarda devrimci

şiddet eylemleri gerçekleştiriyor, her eylem halkın sempatisini kazanıyordu. Bu sempati ve güven, mücadelenin tüm alanları için perspektif niteliğindeydi.

Örgütün önderliğinden, bu perspektifle hareket etti Dev-Genç, devrimci şiddeti alanında yaydı. Polis, jandarma ve sivil-faşistlerin saldırılarının karşısına devrimci şiddeti çıkardı. '90 Atılımı'nın yarattığı ruh gençliğe Dev-Genç'le taşındı. Ard arda gerçekleşen şiddet eylemleri gençlikte güven sağladı. Her eylem özlemlerine, isteklerine, ihtiyaçlarına cevap veriyordu. Dev-Genç'i desteklediler. Dev-Genç süreci doğru tahlil etmişti. Terör kimsenin görmezden gelemeyeceği kadar açıktı. Amaç kitleleri yıldırmaktı. **Seher** bu amaçla katledilmiş, bu amaçla **Birtan**'lar, **Soner**'ler, **Hüsamet**tin'ler gözaltında kaybedilmiş, katledilmişti. Faşizm öğrenci gençliğin en duyarlı ve öncü kesimlerine saldırarak en küçük demokratik kıpırdanışı dahi ezmek istiyordu. Öyle ki öğrenci gençliğin her eylemine, her talebine saldırı ile karşılık veriyorlardı artık. Öğrenci olan ve insanca yaşamak isteyen herkes faşizmin boy hedefiydi. Kısaca maddi bir olguydu faşist terör. Direnilmeliydi. Direniş ise onların anladığı dilden karşılıkla mümkündü. Aksi; kitlelerin pasifize olması ve giderek faşizmin kitle tabanına dönmesi demekti. Anladıkları dil devrimci şiddetti. Kitlelerin en doğal ve meşru hakkıydı devrimci şiddet.

İşte Dev-Genç'te bu gerçeklikten hareketle devrimci şiddet eylemlerini örgütledi. *Her eylem, sempatisini kazandı kitlelerin. Rahatsızlık duymadı aksine güven duydu öğrenciler.* İsmet GİRİTLİ gibi bir boykot kırıncısının cezalandırılması hiç rahatsız etmedi onları. Aynı şekilde İlhan KAYAN'ın yönettiği İTÜ Rektörlüğü'nü bombalamasına İTÜ'de okuyan hiçbir öğrenci karşı çıkmadı. Çünkü hedefi de amacı da netti eylemlerin. Kitlelerin tepkisiyle çıkışıyor, onların özlemlerini dile getiriyordu.

Bu eylemler hiç mi kimseyi rahatsız etmedi?

Etti tabii... Halk düşmanları ve bir kısım oportünistler hoşnut kalmadılar. Halk düşmanları malum... Ama oportünistlerin sıkıntısını anlayamadı öğrenci gençlik. Statükolarının alt üst edilmesine, kitlelerin devrimci şiddet temelinde yönlendirilmesine oldu olası karşı çıkmışlardı zaten. Tavırları aynı hastalığın ürünüydü yine.

Dev-Genç'in gençliğe baskı ve terör uygulayan faşist kişi ve kurumlara yönelik şiddet eylemleri öğrenci gençliğin mücadelesinin önünü açtı. Kendi bünyesinde bu eylemlilikleri gerçekleştirecek savaşçılar, milisler, hücreler yarattı Dev-Genç. Ve bu temelde yükseltti mücadeleyi...

Ayhan EFEOĞLU'nun Gözaltında Kaybedilmesi

Dev-Genç milislerindendi **Ayhan**. Defalarca gözaltına alındı. Her seferinde işkencehanelerde dize getirdi düşmanı. Kendi inlerinde yendi onları ve zaferle çıktı her karşılaşmadan. «*Bir daha gelirsen seni öldüreceğiz*» diye tehdit ettiler. Mücadelesinden vazgeçirmeye çalıştılar **Ayhan**'ı... Yılmadı... Ne mücadeleden vazgeçti, ne de onlara yenilgiyi yaşatmaktan...

6 Ekim günü tekrar gözaltına alındı. Bir daha da haber alınamadı ondan. Gözaltında olduğunu kabul etmediler. Bu yarışta üçüncülüğü kaptı **Ayhan**... **Hüsamettin** ve **Soner**'de başaramadığını **Ayhan**'la «başarıyorum» umudu devletin tükenişi, çaresizliği idi. «Bitiririm, sindiririm» düşüncelerine bel bağlasa da bu kadar kolay olmadığını gördü. Daha da yükseldi mücadele. **Ayhan**'dan sonra dördüncülüğü kapmak için öne geçmek yarışındaydı Dev-Genç'liler. Şehitlerinin yerlerini doldurmayı boyunlarının borcu bildiler. Ve koyuldular işe... İktidarın bu politikasını ve saldırı dalgasını boşa çıkarmaktı amaçları.

Önce 20 Ekim günü, *Ayhan*'ın okulu olan Yıldız Üniversitesi'nde bir forum düzenlediler. «*Kayıpların Sorumlusu Siyasi İktidardır*», «*Ayhan EFEÖĞLU Nerede?*» diyordu yüzlerce genç... 23 Ekim'de yine Yıldız'da gösteri yaptı İYÖ-DER'liler. *Ayhan*'ın annesi ve babası da gösteriye katılanlar arasındaydı. İlk olarak forum yaptılar ve rektörlük binasına yürüdüler hep birlikte. *Söz Ayhan'ın babasındaydı... Bembeyazdı saçları. Her telinde yılların acısı, yılların emeği... Gözyaşı dökmedi... Öfkeden çıkmak çıkmak olmuş gözleriyle oğlunun istediğini yaptı ve hesabını sordu devletten Osman EFEÖĞLU... «AYHAN'ımın PEŞİNİ BIRAKMAYACAĞIM» dedi. «AYHAN EFEÖĞLU NEREDE, İKTİDAR HESAP VERSİN!» dedi öğrenciler...*

Dev-Genç; Ayhan'ın kaybedilmesi dolayısıyla bir kampanya başlattı. Dev-Genç'liler yoldaşlarını sahiplenmenin tek yolunun iktidardan hesap sormak olduğunu biliyorlardı. 26 Ekim akşamı Üsküdar'daki **OR-KO** binası Dev-Genç tarafından molotoflandı. İçerdeki eşyalar tamamen tahrip edildi. 27 Ekim'de korsan mitingdeydiler. Beşiktaş Akaretler **Akbank** Şubesi'nin önünü seçmişlerdi yer olarak. Yol trafiğe kapatıldı. Soruları ve yapacakları astıkları pankarttaydı;

«*GÖZALTINDAKİ KAYIPLARIN HESABINI SORACAĞIZ!*
AYHAN EFEÖĞLU NEREDE?/DEV-GENÇ»

SABANCI'ya ait Akbank Şubesini molotoflarla yaktılar... Çünkü iktidarın gerçek sahibi, halka karşı sürdürülen savaşın baş sorumluları SABANCI'LAR, SABANCI soyundan olanlardı...

Demokratik platformda Devrimci Sol Güçler de bir kampanya örgütledi. Devrimci Gençlik'in de katıldığı bu kampanya sırasında basın açıklamaları ve kitle gösterileri yapıldı. Kayıplar politikasının tartışıldığı toplantılar düzenlendi.

Devlet **Ayhan EFEOĞLU**'nu kaybetmekle istediği sonuca ulaşamadı. Devrimci Gençlik kampanyaları, eylemlilikleriyle hesabın nasıl sorulacağını somutladı.

Üçüncü 6 Kasım Boykotu

Günler öncesinden başladı polis terörü. Binlerce kişilik polis ve jandarma ordusuyla işgal ettiler üniversiteleri. Tüm ülkede 200'e yakın öğrenci gözaltına alındı. Baskılar sonuç vermedi yine de. 80 bin el ilanı ve 40 binin üzerinde bildiri dağıtıldı kampanya sırasında. 27 Ekim'de bir yüzünde «YÖK Defol» diğer yüzünde taleplerin yazıldığı kartlar TBMM'ye postalandı. İktidarın polis ve jandarma gücünün tamamını 6 Kasım'da üniversitelere yığması da işe yaramadı. Öğrenci Gençlik TÖDEF'in çağrısına uydu. **Boykot 41 il ve ilçede hayata geçirildi.** TÖDEF'in kitlelerde karşılığını bulan politikalarıydı başarıya ulaşan. Çok olmamıştı TÖDEF kurulalı. 1,5 yıl gibi kısa bir sürede iktidarı sarsmayı başardı TÖDEF. Pek çok kitlesel eyleme imzasını attı. '92'de de boykotu gerçekleştirerek 6 Kasım'ların gelenekselleşmesini sağladı.

İstanbul: Çalışmalar; forumlar, sınıf konuşmaları ile başlatıldı. 3 Kasım günü YÖK ve paralı eğitimin tartışıldığı panel düzenlendi. Ardından bir bildiri yayınlanarak boykot kırılcılığına soyunanlar uyarıldı. 5 Kasım'da polis üniversitelere yığınak yaptı. 6 Kasım'da daha da arttı sayıları... Herşeye rağmen boykot zaferle sonuçlandı. İ.Ü. Edebiyat Fakültesi ile Merkez Kampüs'te %100, Avcılar'da %90, İTÜ İnşaat'ta %80, MSÜ'de, Fen-Edebiyat'ta %90'lık bir katılım sağlandı. Diğer okullarda ise değişik orandaki katılımlarla boykot başarıldı.

Ankara: Aynı anda Ankara'da da AYÖ-DER'li avındaydı polis. 4 Kasım günü okul çıkışında bir AYÖ-DER'li gözaltına alınırken aynı gece AYÖ-DER'in düzenlediği dostluk ve dayanışma gecesi basıldı. Burada da 60 öğrenci gözaltına alındı.

Yine 5 ve 6 Kasım'da ODTÜ ve Hacettepe üniversitelerinde onlarca öğrenci gözaltına alındı. 6 Kasım'ı sahiplendi gençlik. Aynı gün Siyasal'da düzenlenen açık oturum bu sahiplenmenin ifadesiydi. Açık oturumda YÖK anlatıldı. YÖK tartışıldı.

Bursa: Coşku doruktaydı Bursa'da. Daha önceki yıllarda olduğu gibi bu yılda geleneğine sahip çıktı öğrenciler. 5 Kasım'da İİBF Mühendislik ve Fen Edebiyat'ta yapılan forumun ardından yurttan şenlik düzenlendi. 6 Kasım günü kampüs jandarma tarafından kordon altına alınmasına rağmen İktisat'ta %100, Edebiyat'ta %70 katılımı ile gerçekleşti boykot.

İzmir: 5 Kasım'da 3 EYÖ-DER'li evlerinde gözaltına alındı. 6 Kasım'da Buca Eğitim'de şenlikteydi gençlik. Şenlik'te YÖK'ün simgesi olan bir tabut yakıldı. Yarı yarıya derslere girmedi öğrenciler. Boykot, 9 Eylül Üniversitesi İİBF'de yüksek bir katılımı ile gerçekleşti.

Diyarbakır: Dicle Üniversitesi'nde de boykot dedi öğrenciler. Sivil-faşistler ve kontra örgütlenmesi «Hizbullah» devreye sokuldu hemen. Amaçları belliydi; boykot çalışmalarını engellemek... İzin vermedi gençlik. 2 Kasım'da 5 sivil-faşist dövülerek cezalandırıldı. Cezalandırmaları sindiremedi sivil-faşistler. 5 Kasım'da bir grup çapulcuyla saldırıya geçtiler. Karşılıksız bırakmadı öğrenciler. Çatışma çıktı. 14 TÖDEF'li, 5 öğrenci yaralandı çatışmada. Aynı akşam Ziya Gökalp Öğrenci Yurdu'nu basan polis 15 öğrenciyi gözaltına aldı. Her şeye rağmen boykot %100'lük bir katılımı ile sonuçlandı.

Eskişehir: Eskişehir'de de çalışmalar «Paralı Eğitime Hayır Komitesi» ile yürütüldü. 4 Kasım'da kampüste dilekçe verme eylemi yapıldı. Öğrenci hareketinin gelişmesini hazmedemeyen polis saldırdı. 11 kişiyi gözaltına aldı. 6 Kasım günü bütün gücünü fakültelere yığıldı polisler. Gençlik kuşatıldı. Kuşatmaya karşın forumla başlayan boykota İİBF'de %60-70 oranında katılım sağlandı.

Sivas: Cumhuriyet Üniversitesi'nde 5 Kasım'da forumla başladı boykot. Sonrasında rektörlüğe kadar yürüdü öğrenciler. 5 kişi gözaltına alındı. 6 Kasım sabahına kadar sürdü gözaltılar. Bunun üzerine hem YÖK'ü, hem de gözaltıları protesto etmek amacıyla 3 saat süreyle Edebiyat kantini işgal ettiler. Boykot ise %50'lik bir katılımı ile gerçekleşti.

Kayseri: Erciyes Üniversitesi'nde boykot devrimci-yurtsever öğrencilerin eylem birliğiyle gerçekleşti. 6 Kasım'da önce şenlik daha sonra iki koldan Eğitim Fakültesi ve MYO'na kadar yürüyüş yapıldı.

Bunların dışında **Malatya, Siirt ve Batman'da da boykot yapıldı.** % 100'lük bir katılım sağlandı buralarda. TÖDEF'in örgütlü olduğu diğer illerde de boykotlara değişik oranlarda katılım sağlandı.

Tüm eksikliklerine rağmen 6 Kasım Genel Boykotu irili-ufaklı birçok birimde, birçok üniversite ve fakültede başarıyla hayata geçirildi. TÖDEF'in bu tür eylemliliklerde başarılı olmasının tek nedeni vardı; Türkiye genelinde merkezi örgütlenmenin yaratılmış olması. 6 Kasım bir kez daha gösterdi ki gençlik düzene alışmak istemiyordu. Özellikle devlet terörü ve polis-jandarma işgali öğrenci gençlikte oluşan tepkinin kaynağıydı.

'92 6 Kasım Boykotu; öğrenci gençlik açısından bir kazanımdı. Bu kazanımı, bu geleneği yaratan TÖDEF'di. TÖDEF öncülüğündeki gençlik hareketi bunun gibi daha nice kazanımlar yaratacaktı...

6 Kasım Boykotu Ve Oportünizm

Önceki 6 Kasım'larda «Kitle hazır değil», «Don Kışotluk yapıyorsunuz» diyenler '92'de ne yaptılar?

Sahiplenme ve başarıyı gören oportünizm bu yıl temkinli davrandı... Başarılarda pay sahibi olmak istiyorlardı.

Reklamcılık ve fırsatçılık adına da olsa '92'de desteklemeye karar verdiler. Ama sözde kaldı, fiiliyata dönüşmedi destekleri.

İlk olarak İstanbul'da Gençlik Örgütlenmeleri Koordinasyonu'nda tartışıldı. Genel kabul gördü boykot. Sadece **Ekim Gençliği** ve **Yeni Demokrat Gençlik** nesnel koşulları olmadığını söyledi. Bunların dışındaki gruplar hemfikir olmakla beraber pratikte hiç de öyle davranmadılar. **Emeğin Bayrağı Dergisi** okurlarının tavrı görülmeye değeri. Kendilerine ve kitleye güvensiz yaklaşımları «*deneyelim*» dedirtmişti onlara. Neyi denemek istedikleri malum... Boykot'un önceden provası olmalıydı ki onlar da görmeliydiler. Tavrılarını provaya göre belirleyeceklerdi. Bu yapının '91'deki tavrı da farksız değildi. 3 hafta öncesinden boykot kararı olmasına rağmen son haftada fikirlerini değiştirmişlerdi. «*Bu kitle ile boykot yapılmaz*» diyerek geri almışlardı sözlerini. Ne yapmak istedikleri açıktı aslında. TÖDEF çalışma yapacak kendileri de başarıya ortak olacaktı.

Militan Gençlik'te benzer tavır sergiledi. TÖDEF çalışmalara başladığında tarihi belirsizdi boykot çağrılarının. Kitledeki duyarlılığı görünce onlar da değiştirdiler fikirlerini. 6 Kasım'a birkaç gün kalmıştı ki 6 Kasım'ı boykot günü ilan ettiler. Destekleri ise birkaç okulda afiş asmaktan öteye geçmedi.

GKB en keskin savunuculardan. Ne ki onlarda hiçbir okulda hiçbir çalışma yapmadılar. **Dev-Genç/Direnış** ve **Genç Komünar**'lar da söyledikleri başka, yaptıkları başka olanlardandı. GKB'liler gibi samimiyetsizdi onlar da.

Anadolu'da da aynı tavrı sergiledi oportünizm. Destek verdiler ama çalışmalara yansımada destekleri.

6 Kasım Boykotu süreci gösterdi ki; «**GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ**» sloganı altı doldurulması gereken bir slogandı. TÖDEF'e göre birlikler mücadeleyi yükselten ve geliştiren birlikler olmalıydı. İlkeli-disiplinli ve pratiğe yönelik birlikler.

GÖK: Gençlik Örgütleri Koordinasyonu

İstanbul'daki devrimci gençlik örgütleri '92-'93 dönemine GÖK'le girdi. GÖK: Gençlik Örgütleri Koordinasyonu... Güç ve eylem birliğiydi. TÖDEF'in önerisiyle kuruldu.

Öncelikli hedefi, resmi-sivil faşist terör karşısında ortak tavır alışları örgütlemek, öğrenci derneklerine ve öğrenci gençlik hareketine dinamik kazandırmak, iktidarın öğrenci gençlik üzerindeki oyunlarını bozmaktı. Birliği oluşturan yapılar ortak bir paydada hemfikirdi:

Saldırıları karşısında ortak bir set oluşturmak, öğrenci gençliğin mücadelesine ivme kazandırmak.

Sorun bu ortaklığa oportünizmin ne kadar sadık kalacağıydı.

TÖDEF, «Birlik, mücadeleden geçer» perspektifiyle Ağustos ayında görüşmeleri başlattı. İlk olarak açılış şenliklerini yapalım önerisini götürdü oportünizme. «*Birim derneklerini daha işlevli kılalım, canlandıralım*» dedi ardından. Sekiz gençlik örgütü olumlu karşılık verdi bu çağrıya. 2 ay gibi bir sürece yayıldı tartışmalar.. Sonuç: «Gençlik Örgütleri Koordinasyonu» kuruldu.

Koordinasyonda; TÖDEF, Militan Gençlik, Yeni Demokrat Gençlik, Genç Komünarlar, Genç Komünistler Birliği, Dev-Genç/Direnış, Devrimci Sosyalist Gençlik Hareketi yer aldı. Zamanla güç ve eylem birliklerinin yapıldığı, görüş alış verişlerinin sürdürüldüğü bir yapı haline getirildi GÖK.

TÖDEF'in önerileri Koordinasyon'un temel hedefleri oldu. Birinci olarak, resmi- sivil faşist teröre karşı kitlesel devrimci şiddetle cevap vererek set örmek. İkinci olarak da birim derneklerini canlandırmaktı hedeflenen. Devrimci Gençlik'in hedefleri de bu çerçevede şekillendi. Ancak GÖK, TÖDEF için araçlarından sadece bir tanesiydi. «*Asıl görev, üretilen politikaları hayata geçirecek her tür aracı yaratmak ve değerlendirmektir*» diyordu TÖDEF.

Açılış şenliklerinin ardından paralı eğitime ve YÖK'e karşı ortak bir kampanya örgütlendi. Ortak bildiri çıkartıldı. Ortak basın açıklaması ve forumlar yapıldı. Ancak çok sürmedi. Kısa bir süre içinde rengi belli oldu oportünizmin. Samimiyetsizlikleri görüldü. Öyle ki ortak karar alınan eylemleri dahi sahiplenmediler. Yine faşist güçlerle başbaşa bıraktılar İYÖ-DER'lileri.

Eleştirdi TÖDEF, yeniden tartışmaya başladı onlarla. Tartışmalar yoğunlaştı... Beyazıt Meydanı'nda «**YÖK'e Hayır!**» şiarıyla kitlesel bir miting yapma kararı alındığı halde katılımı yükseltmek yerine düşürmek çabasıındaydı hepsi. Oysa her grubun kaç kişi getireceği önceden belirlendi. Bitmedi bahaneleri... Komik denilebilecek rakamlara indirdiler sayılarını. Genç Komünarlar bu konuda birinciliği kimseye kaptırmadılar. Ankara'da eylemlerinin olacağı gerekçesiyle «*sadece iki kişi katabiliriz*» dediler... Sonuçta miting iptal edildi.

Reddettikleri eylem önerileri gün geçtikçe çoğaldı. İÜ'nde düzenlenen forumda polis maketini yakmak bile 'anlamsız' geldi onlara. «*TÖDEF'in programına endeksleniyoruz*»du kaygıları. «**Bilimsel-Demokratik Üniversite Önündeki Polis Jandarma Barikatını Aşalım!**» kampanyasını önerdi TÖDEF. Önce olabilir dediler ve bir hafta sonra ise «*Maalesef koşullar uygun değil*» oldu cevapları... Koşullar hiçbir zaman uygunlaşmamıştı oportünizme göre. Kitleler hep apolitikti... Devam etti mazaretler... Yıldız Üniversitesi için önerilen gösteri yürüyüşü ise hiç olmazdı(!)... Polisler afişleri indirmek için geldiler. Müdahalede bulunmak ne kelime... Yine yalnız bıraktılar İYÖ-DER'lileri.

Birlik savaşmak demekti. Savaşmak, savaşı geliştirme ve kitleselleşmek... Ne var ki hiç birine yanaşmadı oportünistler... Sürece yaklaşımları ve samimiyetlerini tartıştırdı TÖDEF... Bu dönem, Devrimci Hareket'de darbenin yaşandığı dönemdi. Tamamen gündemi değişti TÖDEF'in...

Bu nedenledir ki yeterince zaman ve enerji harcayamadı GÖK'e. Oportünizm kaçırmadı bu fırsatı. Doğal olarak da birlik istenen seviyeye ulaşmadan kendini tüketti. Yine de öğrenci gençliğin 3 senedir yakalayamadığı bir ortaklığı yakaladı ve ileriki yıllara, değerlendirilebilecek bir birikim yarattı. İstanbul dışındaki diğer illerde de GÖK gibi güç ve eylem birlikleri oluşturulmaya çalışıldı.

EYÖ-DER'liler Gecekonduluların Yanında

Halkları topyekün imha savaşında oligarşi... Sürgün ve insansızlaştırma politikasıyla Kürt halkı göç yollarında... İstanbul, İzmir, Mersin... Büyük şehirlerde de bırakmadı zulüm onları. Binbir güçlkle yaptıkları iki göz konduyu dahi çok gördü... Gecekonduluların yıkımlarından medet umdu faşizm... Yeminliydi... Kürt halkına yaşam hakkı tanımayacaktı. Her yerde sürdürdü politikasını. Kasım ayıydı. Buca'daki Çınarlıtepe gecekondusuydu bu seferki hedefleri. Faşist Yeni Asır Gazetesi günlerce «*Teröristler Çınarlıtepe'ye yerleştiler*» manşetleriyle saldırıya çanak tuttu. Ve kasımın 21'inde yüzlerce polis ve yıkım ekibiyle Çınarlıtepe'ye girdiler. Muzaffer komutan edasıyla gerçekleştirdiler yıkımlarını. Ama yalnız değildi yöre halkı. Evsiz-barksız bırakılmadı kış ortasında...

EYÖ-DER'liler Çınarlıtepe'ye koştu hemen. Kendilerini akademik mücadele ile sınırlamayan Devrimci Gençlik bilinciyle hareket ettiler. Korku ve çaresizlik içindeydi halk... **Demet TANER** oradaydı.

Evleri yıkılan insanları teker teker dolaştı. Nasıl tavır alınması gerektiğini biliyordu. Bildiklerini anlattı onlara... Polis baskısı nedeniyle cevap vermeyenler hatta tepki gösterenler oldu önce. Kızamadı, anladı onları... Halktan uzak, seçkinci, soyut değildi... Halkın güvenini kazanacak birikim ve inanca sahipti. Önce yıkımlara karşı örgütlenmenin, mücadele etmenin gerekliliğini anlattı. Bununla da kalmadı. Temel sorunun evlerin yapılması

olduğu bilinciyle hareket etti. «Evler yeniden yapılacak... Yeniden yapacağız evlerimizi...» dedi. Tuğla taşıdı... Harç kardı. Geceyi gündüze katarak halkla birlikte kısa sürede onardı evleri EYÖDER'liler. Emek harcayanların kimler olduğunu çok iyi biliyordu yöre halkı. Tanınmış, sevmişlerdi Demet'i ve arkadaşlarını.

Demet TANER: Buca Eğitim Fakültesi'nde öğrenciydi. Burada tanıştı Dev-Genç'lilerle. Kısa sürede Devrimci Gençlik'in kararlı militanlarından biri oldu. Sivil faşistlerle olan çatışmalara, gösteri ve boykotlara katıldı. Daha sonra İzmir Dev-Genç sorumlusu Baki ERDOĞAN'la çalışmaya başladı. Gelişti, daha büyük görevlere aday oldu. Sadece bir militan değil kitle önderi ve örgütleyicisiydi Demet. Tüm okullar çalışma alanı, her alan yeni bir başarıydı onun için. Görevlerini yerine getirmenin verdiği güvenle Ege TÖDEF Temsilciliği'ne seçildi. '93 Şubat'ında gözaltına alındığında ondan tek kelime alamadı işkenceciler. Devrimi ve kadınlık onurunu savundu. Tutuklandığında direngen tavrından hiçbir şey kaybetmedi. Tutsaklığı bittiğinde daha bilinçli, daha büyük görevlere aday bir Demet vardı. Yine Baki ERDOĞAN'la birlikte Halk Kurtuluş Savaşı içerisindeki yerini aldı. Sadık kaldı sözlerine.

«Görev yerim neresi olursa olsun, görevim ne olursa olsun elimden gelen tüm çabayı gösteririm ve çalışırım» diyen Demet'i Antep'in gecekondularında buldu faşizmin cellatları. 4 Nisan'da yoldaşı Hüseyin COŞKUN'la birlikte şehit düştü. Şimdi İzmir'de, Gaziantep'te... Antalya, Burdur, Isparta'nın yoksul emekçilerinin ve gençliğin halk kurtuluş savaşında yaşıyor...

2. TÖDEF Kurultayı

'92'nin Kasım'ı aynı zamanda Kurultay çalışmaları ile geçti. Bütün üniversitelerde Kurultay hazırlığı vardı. Birim dernekler ve TÖDEF'in tanıtımı için masalar açıldı. Bildiriler dağıtıldı.

Üye kayıtları yapıldı. Kurultay'a katılacak olan delegeler belirlendi. Öğrenci gençlikle bağlar geliştirildi. TÖDEF kendisine bağlı tüm yapıları gözden geçirdi. Eksikliklerini giderdi.

Herşey hazırdu artık. Delegeler... Gözlemciler... Tarih ve gündem maddeleri...

28 Kasım'da 29 ilden 33 delege ve 24 gözlemci Eyüp SHP'de bir araya geldi.

Başlıca gündem maddeleri;

«- *Merkezileşme ve örgütlenme.*

- *Öğrenci dernekleri üzerindeki devlet terörü.*

- *Üniversiteler üzerindeki son uygulamalar ve öğrenci gençliğin tavrı.*

- *Kürt gençliğinin sorunları ve ulusal sorun»* olarak tesbit edildi. Bildiriler okundu...

Merkezileşme ve örgütlenme konusunda AYÖ-DER'liler bir bildirge sundular. Tartışıldı. Merkezi olarak birleşen gücün birimlere aktarılması, birim derneklerinin yeniden yaratılması ve sağlıklı işlevli hale getirilmesi gerektiği vurgulandı.

Devlet terörüne ilişkin öğrenci gençliğin kitleyle bütünleşen devrimci şiddeti hayata geçirmek zorunluluğu dile getirildi.

Son gündem maddesi hakkında TÖDEF Kürdistan Koordinasyonu adına Diyarbakır delegesi konuşma yaptı. Tartışmalar sırasında Kürdistan'da Hizbullah adıyla devrimci-yursteverlere saldıran sivil-faşist çetelere, kontgerillaya karşı tavır belirlendi. Kürt Yurtsever Hareketi'nin bu konudaki tavırsızlıkları değerlendirildi.

Gündem maddelerinin tartışılıp karara varılmasının ardından yönetim belirlendi. Tüzük okundu. Delegelerin oybirliğiyle tüzük onaylandı.

TÖDEF'in İkinci Kurultayı da başarıyla tamamlandı. Başarısı öğretici olmasında, eksikliklerin, hataların doğru olarak

değerlendirilmesinde bir sonuca varılmasındaydı. Bir yılın dökümüydü Kurultay. Geçen yıllı hesaplaşılacak, gelecek yıllı hazırlanılacaktı. Bir anlamda kan tazelemışti TÖDEF... Yapılan seçimle bir sonraki Kurultaya kadar TÖDEF' in yönetimi belliydi artık. Yeni Yönetim İYÖ-DER, AYÖ-DER, UL-DER, AÜÖD, EYÖ-DER, TYÖ-DER, Diyarbakır ve Adana delegelerinden oluştu. Kurultay'da açık bir denetimle söz ve karar hakkının kullanılmasıyla demokratik bir işleyiş hayata geçirildi. Öğrenci gençlik yöneticilerini tanıdı, değerlendirdi ve güvendi. Delegeler Kurultay'ın coşkusunu bölgelere, Anadolu'ya taşıdılar.

Bir gün sonra yapılan şenlik coşkuyu daha da artırdı. Polis Kurultayı engelleyemeyince şenliğe saldırdı. 15 kişiyi döverek gözaltına aldı. Aynı gün şenlik için yola çıkan 15 öğrenci daha otobüsleri çevrilerek gözaltına alındı. Gözaltına alınan öğrenciler yoğun işkencelerden geçirildi. 6 TÖDEF'li tutuklandı.

TÖDEF'in 2. Kuruluş Yıldönümü Şenlikleri

Anadolu'da 3. yılına şenliklerle girdi TÖDEF'liler. Coşku ve kararlılık yalnızca Kurultay'da değil, Anadolu'nun bütün üniversitelerindeydi. Anadolu Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nde dinleti düzenledi AÜÖD'li öğrenciler. Dinletilerinde Türkiye halklarının yaşadıkları sorunların yanında demokratik üniversite mücadelesinin geldiği boyut anlatıldı. Polis müdahale etmek istesede TÖDEF'lilerin kararlılığı karşısında geri çekilmek zorunda kaldılar.

UL-DER'li öğrenciler de Bursa'dan selamladı TÖDEF'in 2. Kuruluş Yıldönümünü. Şenliği engellemek isteyen jandarma öğrencilerin müzik aletlerine el koydu. Kantini işgal etti. Ancak «*JANDARMA DEFOL!*» sloganlarıyla şenliği başlattı öğrenciler. Türküler ve halaylar karşısında pes eden jandarma kantini terketmek zorunda kaldı.

TÖDEF'in örgütlü olduğu diğer illerde de şenlikler yapıldı. Öğrenci Gençlik örgütlü gücü TÖDEF'e sahip çıktığını bir kez daha gösterdi.

16 Mart Beyazıt Ve Halepçe Katliamı Protestoları

Öğrenci Gençlik her 16 Mart'ta olduğu gibi bu yılda katliamları lanetledi. Bu yılda hesap sordu devletten.

İstanbul'da; İÜ Beyazıt Kampüsü, Mimar Sinan Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi, Beşiktaş Kampüsü, Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü ve İTÜ Ayazağa Kampüsü İnşaat Fakültesi'nde ayrı ayrı düzenlenen forumlarla protesto edildi katliamlar. Gençlik bir yandan konuşmalarında Türk ve Kürt halklarının kurtuluşunun ortak mücadeleden geçtiğini söylerken, bir yandan da 16 Mart katliamının sorumlusunun kontrgerilla devleti olduğunu belirterek sivil-faşist saldırılar karşısında daha duyarlı olmak gerektiğini anlattı.

Ankara'da ise 15 Mart'ta ODTÜ'de, 16 Mart'ta Gazi Üniversitesi'nde, 17 Mart'ta Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde yeni katliamlara zemin hazırlanmak istendiğinin vurgulandığı forumlarda öğrenci gençliğe çağrı yapıldı.

Malatya İnönü Üniversitesi'nde yapılan forumda da halkların kardeşliği konusu işlendi. Ayrıca Anadolu'nun pek çok ilinde 16 Mart ve Halepçe katliamlarının protesto edildiği gösteriler yapıldı.

Paralı Eğitime Karşı Gençliğin Tepkisi

«Paralı Eğitim...» Yıllarca dilinden düşürmedi devlet bu iki sözcüğü... Diğer bir deyişle «Ticari Müessese...»

İlki 11 Nisan '90'da çıkarılan bir kanun hükmünde kararnameyle sokuldu devreye. Ancak uzun sürmedi, geri tepti girişimleri. Boykotlar ve yürüyüşlerle öğrenci gençliğinin kararlılığı karşısında devlet ürktü. Kararnameyi geri çekerek kendince yumuşatmaya çalıştı tepkileri.

'91 döneminin başında tekrar «Paralı Eğitim»dedi. Çaresizlik tekrar denemeye itti aynı şeyi. Kayıt yaptırmaya gelen öğrencilere yüksek meblağlı senetler imzalatmaya çalıştılar ilk olarak. Böylece milyonlarca liralık borç yükümlülüğünün altına girecekti öğrenciler... Borçlarını zamanında ödemeyenler içinse «Amme Alacaklarının Tahsili Usulü Kanunu»nun uygulanacağını açıkladılar. Kısaca «polis ve icra memurlarını peşinize takarız» tehdidini savuruyordu iktidar. Yine tutmadı projeleri... 6 Kasım Boykotu ve ülkenin her tarafında senetlerin yakılması eylemiyle vazgeçtiler, vazgeçirildiler.

Devlet kararlıydı... Ne olursa olsun paralı olmalıydı üniversiteler... Yukardakiler sıkıştırıyordu... Emirlerle itaat etmemek olmazdı.

Bu öğrenim döneminin başında har(a)çlara %1000'lik zamlar yapıldı bunun için... Sadece har(a)çlar değil, sağlık hizmetleri de sömürü aracıydı. Mediko sosyal hizmetleri paralı hale getirildi. Sağlık ücretleri, yemek ücretleri, yurt ücretleri... Herşey nasibini aldı zamlardan. Kantinler özelleştirildi, fiyatlar serbest bırakıldı.

Yetmedi... % 1000'lik zamlar 4 ay bile geçmeden % 500'lük zamlarla beslendi. Kılıfları değişti bu kez. Değişik ve çoktan seçmeli... 'a' **şikkında** okulunu kazara bir yıl uzatan öğrenciler vardı. Normal har(a)ç miktarının 2 katını vermekle yükümlüydüler. 'b' **şikkını** ise bir yıldan fazla uzatanlar oluşturunuyordu. 3 katı para ödemek zorundaydılar. 'c' **şikkı** özgün durumu olanlar içindi. İkinci okula devam edenler, yabancı uyruklular vb. bunlarında normal har(a)ç ücretinin 2 katını ödemek düşüyordu paylarına.

Bu kadarıyla da sınırlı kalmadı yenilikleri... «Gece üniversiteleri» de yeni icatlarındandı. Üniversiteye kayıp yaptıramamış yüzbinlerce insan kapısında 'üniversite' yazan

«ticarethane»lere dolduruldu. Böylece paralı eğitimi kurumlaştırmanın adımları da atıldı birer birer.

Zamlar karşısında ilk tepki Devrimci Gençlik'ten geldi. Devrimci Gençlik, ülkenin birçok yerinde öğrenci gençliğin tepkilerini örgütledi.

11 Şubat'ta topladıkları imzalı dilekçeyle İstanbul İdare Mahkemesi'ne dava açan İTÜ İYÖ-DER'li öğrenciler, yürütmenin durdurulmasını istediler. Aynı zamanda mahkeme önünde gösteri yapan İYÖ-DER'liler iktidarın paralı eğitim uygulamalarını da teşhir ettiler.

İktidar bunca hazırlıktan sonra hiçbir şekilde protesto edilmek istemiyordu. «Bastırın» emriyle polis saldırıları da başlatıldı. 17 Şubat'ta Yıldız-Der'in organize ettiği yemek boykotuna saldırdılar. Saldırı karşısında rektörlüğe yürüdü öğrenciler. Rektör: «*Kampüsün güvenliğini polise devrettim*» diyerek polis-idare işbirliğini itiraf ediyordu. Eylemlerini sürdürdü gençlik. Bu kez hem polis-idare işbirliğini hem de paralı eğitimi protesto etmek amacıyla yürüdüler.

Bu arada rektörlüğe «*Üniversitelerde Soyguna İzin Vermeyeceğiz/DEV-GENÇ*» yazılı bir pankart astı Dev-Genç'liler. Boykot için tekrar yemekhaneye döndükleride 3 İYÖ-DER'liyi gözaltına aldı polis. Yine de boykotu engelleyemediler. Herşeye rağmen boykot % 100 katılımı gerçekleştirildi.

19 Şubat'ta MSÜ Fen Edebiyat Fakültesi'nde yapıldı yemek boykotu. Fakülte Öğrenci Konseyi tarafından düzenlenen boykota %90 katılım sağlandı. Öğrencilere konseyin hazırladığı yiyecekler dağıtılırken, halaylar çekildi, forum yapıldı, talepler içeren dilekçe imzaya açıldı.

25 Şubat'ta yine İdare Mahkemesi'nin önündeydiler. İÜ Hukuk ve Edebiyat Fakültesi'ndeki İYÖ-DER'liler mahkemeye dava açtılar. Aynı gün İTÜ Makine ve Elektrik-Elektronik'teki

öğrenciler tarafından toplanan imzalar dekanlığa verildi. Buralarda da gösteriler düzenlendi.

Kısa sürede Anadolu'ya yayıldı eylemlilikler. Açılan davalarla değil, ancak mücadeleyle paralı eğitimin engellenebileceği bilinciyle mücadeleyi yükselttiler.

Devrimci Gençlik Birim Derneklerini İşlevli Hale Getirmeye Çalıştı

Öğrenci dernekleri yetersizdi... Gençliğin taleplerine sahip çıkma işlevini yerine getiremiyordu artık.

'85-'86'lı yıllardan bugüne bedel ödenerek, çatışmalarla kazanılan birim dernekleri fonksiyonunu neden yerine getiremiyordu?

Birinci neden iktidarın saldırılarıysa, ikinci nedende oportünizmin tavrıydı. Birer DKÖ olan bu yapıların daraltılması başarısı oportünizme aitti. Devrimci Gençlik'in «*birim derneklerini İYÖ-DER çatısı altında birleştirelim*» önerisine hep karşı çıktı oportünizm. Sonuç; dernekler kitlelerden koptu. Öğrenci gençliği harekete geçirme misyonunu kaybetti. Birimlere özgü program ve faaliyetlerin örgütlenmesindeki eksikler de eklenince dernekler tamamen işlevsizleşti.

Ancak yinede yoğun bir potansiyele sahipti öğrenci gençlik. Demokratik mücadeleye karşı duyarlılık vardı. Devletin artan saldırılarına karşı öfkeliydi, sorunlarına sahip çıkma bilinci gelişmişti öğrencilerin. Yer yer kendiliğinden de olsa tepkiye dönüştürüyordu öfkelerini. İÜ Edebiyat Fakültesi öğrencilerinin öğretmenlik haklarının gaspedilmesini protesto için Laleli'den Sirkeci'ye kadar yürümleri sadece bir örnekti. Boykotlar, forumlar ve diğer eylemliliklere kitlesel katılımların olması da bunun kanıtıydı.

Bütün bu gelişmeleri değerlendirerek hedefini belirledi Devrimci Gençlik. Hedef; birim dernekleri işletmek, kitlelerin inisiyatifini geliştirmektir. Mevcut potansiyeli harekete geçirmektir yani. Bunun için Devrimci Gençlik hiçbir aracı reddetmedi. Birim derneklerinin geliştirilmesi için çaba gösterdi. Birim derneklerinin gelişmesi merkezi derneklerin daha güçlü temeller üzerinde çalışmasını da sağlayacaktı.

Derneklerin çalışabilmesi için kitlelerle bütünleşmek gerekiyordu. Bu nedenle kitlelerin kendilerini ifade edebilecekleri istihdam olanakları yaratıldı. Gençliğin sosyal, kültürel, sportif ihtiyaçlarına cevap verebilecek kol ve komisyonlar kuruldu. İnisiyatif kurabilen, kendi sorunlarını tartışan, politika üretebilen bir gençlikti hedeflenen. Doğaldır ki, ancak böyle bir gençlik, dernekleri sahiplenecek, demokratik üniversite mücadelesini büyütecek ve yaygınlaştıracaktı.

Bu süreçte devlette gözden kaçırmadı gelişmeleri. Bir çoğunu yasal olarak kapattı. Yeni planlar yaptı. «**Alternatif işbirlikçi oluşumlar**» yaratmaya çalıştı. DYP-SHP Koalisyonu yeni bir yasa taslağı hazırladı. «**Öğrenci Konseyleri**» dedi adına. Öğrenci Konseyleri sayesinde mevcut potansiyelin nötrale edilmesini sağlayacaklardı.

Derneklerden ayrılanlar vardı bir yanda. Çeşitli kol, klüp vb. yapılarda örgütsüz faaliyetlerle pasifize oluyorlardı. Bu tür kesimler de dernekler bünyesinde toplanabilmeliydi. Dernekler merkezileştirilmeli ve TÖDEF kapsamında ülke genelinde koordinasyonu sağlanmalıydı. Bu amaçla devrimci-demokrat güçlere çağrı yaptı Devrimci Gençlik. Kendi çabalarıyla belli adımlar atsa da bir bütün olarak öğrenci hareketi açısından birim derneklerde istenen düzey yakalanamadı. Buna rağmen, Devrimci Gençlik kitle inisiyatifini açığa çıkaran çok yönlü çabalarını sürdürdü.

Sivil-Faşist Saldırıları Ve Devrimci Gençlik

Bombaları, silahları, tankları, postalları, işkenceleri, katliamları yetmedi devletin. Ne yaptıysa engelleyemedi mücadeleyi. Defalarca ipliği pazara çıkan sivil-faşistlere '92'de de figüranlık düştü filmde. Bu kez sadece örgütlenme yapmadı sivil-faşistler. Çevrelerine insan toparlamakla sınırlı kalmadı faaliyetleri. Sadece okullara değil, mahallelere de girdiler. İşgal etmek istediler kentleri.

Amacı kitle tabanı yaratmaktı faşizmin. Bunun yöntemini buldu. **Ülkenin batısında ırkçı-şoven propagandayı; Kürdistan'da ise din faktörünü kullandı.** Kürdistan'da tutmazdı Türk milliyetçiliği. Tutunabilmesi için dini kılıflara ihtiyacı vardı. Bir **kontra örgütlenmesi** olan 'Hizbullah'ı kurdu. Belirli anlamlarda başarılı da oldu kendisine kitle tabanı yaratmakta. **Bu sonucun açığa çıkmasında küçük-burjuva milliyetçi hareketin payı büyüktü.** Çünkü Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin ittifakları arasında gördü Hizbullah'ı. Ve uzun süre ses çıkarmadı faaliyetlerine.

Ülkenin batısında ise aynı şekilde sistemliydi saldırıları. Halklar arasında düşmanlığı yaratmak için ırkçı-şoven propagandaya sarıldı burada. İşsiz-güçsüz, lümpen kesimler faşizmin tabanı oldu. Ve bu kesimler aracılığıyla gösteriler düzenledi. Trakya bölgesinde, Malkara, Keşan, Çanakkale, Ege ve İzmir çevresinde yoğunlaştı gösteriler. Devrimci-yurtseverlerin evi ve işyerleri hedef olarak gösterildi. Ancak halk tanıyordu onları. Halk düşmanı-katliamcı yüzlerini çok iyi biliyordu. Geçmiş deneylerinden, tecrübelerinden öğrenmişlerdi. Başarı şansı tanımadılar onlara.

Kürdistan'da durum böyle değildi. Özellikle Kürdistan'daki, üniversitelerde zamanında tavır alınamadı. Geri kalındı. Özellikle Hizbullah'cı faşistler daha dün korkmuş ve sinmiş olan karşı-devrimci kesimleri harekete geçirmeyi başardılar.

Devrimci-yurtsever potansiyeli belli anlamlarda pasifize ettiler. Bu yanıyla önemli ve öğretici örneklerle doludur Kürdistan Üniversiteleri.

Devrimci Gençlik, örgütlü olduğu her yerde anti-faşist mücadeleyi örgütlemeyi başardı. İşgale yeltenen sivil-faşistler hakettikleri cevabı almakta gecikmediler.

Saldırıları daha çok Aralık ve Mart aylarında yoğunlaştı.

25 Kasım'da Malatya'da TÖDEF'li bir öğrenciye saldırdılar ilk önce. Ummadıkları bir tepkiyle karşılaşınca okuldan kaçmak zorunda kaldılar. Direndi ve çatışarak onları kovaladı TÖDEF'liler.

7 Aralık günü Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde faşistler 30-40 kişiyle forum yaptılar. Azerbeycan ve Bosna-Hersek'teki milliyetçi çatışmalar bahaneleriydi. Ertesi gün forum yapmayı önerdi AYÖ-DER'liler. Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği'nin aldığı kararla yapılan foruma yüzlerce kişi katıldı.

9 Aralık'ta ise yine AÜ Hukuk'ta bildiri dağıttılar. Devrimci değerlere saldıran bildirileri Müslüman Gençlik imzasını taşıyordu. Ama AYÖ-DER'lilerin kararlılıklarına çarptılar. Tek başlarına da olsa yapması gerekeni biliyorlardı. **Hamiyet gibi... Birtan gibi...**

Yine bir tek AYÖ-DER'li vardı okulda. Cüretli bir tavırla topladı ve yırttı bildirileri. Oportünizm ise korkaklığımı belgeledi bir kez daha. Korkaklığı onu AYÖ-DER'li öğrenci ile sivil-faşistlerin arasını bulmaya kadar götürdü. Hatta daha da ileriye giderek faşistlerin yırtılmış bildirilerini topladı yerden.

10 Aralık günü Amasya'da MYO ve Eğitim Fakültesi'nde çıkan çatışmada 10 öğrencinin yaralanmasını zevkle izledi okul müdürü ve polisler.

16 Aralık'ta Ege Üniversitesi kıyasıya bir çatışmaya tanıklık etti. Önce Hizbullahçı kontraları destekleyen afişler astı sivil-

faşistler. «İzin vermeyelim» dedi EYÖ-DER'liler. DSGH, DPG ve Yurtsever öğrencilerle birlikte Edebiyat Fakültesi'nde forum düzenleyerek indirdiler afişleri. Ardından faşistlerin barikat kurduğu İletişim Fakültesi'ne gidildi topluca. Çok değil, 20 dakikada attılar okuldan faşistleri. İletişim Fakültesi'nden Ziraat Fakültesi'ne yürüdüler ve yine forumla bitirdiler eylemlerini.

Aralık'ın 29'unda MÜ Haydarpaşa Kampüsü'ne silahlarıyla geldiler faşistler. 30 kişiydiler. Kantin duvarlarına «Ülkücü Gençlik» imzalı dövizlere asarak demir çubuk ve sopalarla dolaşmaya başladılar. Sadece birkaç kişiydi İYÖ-DER'liler. Müdahale edip faşistlerin afişlerini indirdiler. Faşistlerin püskürtülmesinin bedeli 7 öğrencinin yaralanması oldu.

Faşistler şubat ayı sonlarında Bosna-Hersek olaylarını bahane ederek AÜ'de örgütlenme çalışması yapmaya soyundular. AYÖ-DER'lileri unutmışlardı. 1 Mart günü sivil-faşistleri teşhir eden afişlemeler yaptı AYÖ-DER'liler. Ertesi gün diğer gruplarla birlikte **anti-faşist bir eylem birliği oluşturuldu**. Karar aldı platform. Mart'ın 5'inde ODTÜ'de bir forum ve yürüyüş düzenlendi.

Yürüyüşe jandarma müdahale etti ve kitleyi ikiye bölerek barikatlar oluşturdu. Çatıştı gençlik. Taş ve sopalarla saldırarak parçaladı barikatlarını. Jandarma kaçtı. Sivil-faşistlerle karşı karşıya kaldılar bu kez de. Sivil-faşistler de kaçtılar arkalarına bakmadan. Tekrar bir araya geldi gençlik. Rektörlüğe kadar yürüdüler. Talepleri gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılmasıydı. Daha fazla direnemeyen rektör, jandarmayla görüşerek öğrencilerin serbest bırakılmasını sağladı.

Bu ÖDTÜ gençliğinin tarihine layık bir direnişti. Sivil ve resmi faşist güçlere karşı kazandığı büyük bir zaferdi. Güç ve eylem birliğinin zaferiydi.

Bunların dışında Bursa, Elazığ ve Malatya'da da saldırmayı deneyen sivil-faşistler başarılı olamadılar, püskürtüldüler.

Özel Güvenlik Birimleri

'90 Nisan'ında en yetkililer bir araya gelmiş, «bu işin içinden sıyrılmanın» planlarını yapmışlardı. 'Saydam' odalarında genişçe koltuklarına gömülmüş, öneriler sıralamıştı her biri. **71 ilin vali ve emniyet müdürleri bu iş için biraraya gelmişlerdi.** Gençliği mutlak susturmanın planlarını hazırlamışlardı engin bilgilerini kullanarak. Kanun hükmünde çeşit çeşit kararlar aldılar; disiplin yönetmelikleri yeniden düzenlenecek, eylemlere katılanların listeleri çıkarılıp ailelerine bildirilecek, Özel Güvenlik Birimleri kurulacak.

Resmi ve sivil-faşist çeteler gençliğin mücadelesi karşısında yeterince etkili olamamıştı... O halde daha da etkili ve önleyici hale getirmek gerekiyordu saldırıları. '90 Newroz'unda polis üniversitelere sokulduğunda, Özel Güvenlik Birimleri de gündeme getirilmişti. Özel üniformaları ile yetkili çeteler... '92 yılında pilot okullar seçtiler kendilerine... Yerleşmeye çalıştılar. Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü, İTÜ Ayazağa Kampüsü ve Anadolu Üniversitesi Kültür Meslek Yüksekokulu başlangıçtaki pilot bölgeleri olarak belirlendi. Yaygınlaştırmayı düşündüler. Yanıldılar yine... Öğrenci gençliğin tepkisi karşısında, Özel Güvenlik Birimleri daha baştan işsiz kaldı. Toplantıları... Kararları... Planları... Hevesleri kursaklarında kaldı... Gençlik devletin politikalarını boşa çıkarmayı başardı.

Polis-Jandarma Terörü Ve Devrimci Gençlik

23 Eylül '92... Eski Kürdistan Kasabı Hayri KOZAKÇIOĞLU, **rektörleri, emniyet müdürleri ve jandarma komutanlarını bir araya topladı...** Toplantılarında öğrenci gençliği kuşatma kararları aldılar. Neler yoktu ki kararlarının arasında. Özel Güvenlik Birimleri diye başladılar. Uzattıkça uzattılar listelerini...

- *Üniversitelere girişlerde kimlik kontrolü ve çanta-paket araması yapılacaktır.*

- Eylem olasılığının bulunduğu belirli günler öncesinde suç unsurunun saklanabileceği depo, kantin gibi yerlerde arama yapılacak.

- Eğitimi, öğretimi aksatacak olaylar önceden haber alındığında, üniversite görevlilerince derlenecek bilgiler güvenlik güçlerine aktarılacak.

- Meydana gelebilecek olaylara anında karşı koyabilmek için üniversite yetkililerince ve güvenlik güçlerince bilinen öğrencilerin tespit ve deşifre edilmesi konusunda güvenlik güçlerince yardım edilecek.

- Öğrenci gençliğe yıkıcı-bölücü faaliyetler, örgütlerin çalışma tarzları ve amaçları konusunda programlı seminerler verilecek...

Bu saldırılara «**Bilimsel-Demokratik Üniversite Önündeki Polis-Jandarma Engelini Aşacağız!**» şiarıyla cevap verdi TÖDEF. Kampanya İstanbul'dan Trabzon'a, Ankara'dan Bursa'ya, Kayseri'ye kadar bütün üniversitelerde hayata geçirildi. Dev-Genç'te devrimci şiddet eylemleriyle katıldı bu kampanyaya.

İSTANBUL: Protestolar 16 Aralık'ta Avcılar Kampüsü'nde iki öğrencinin gözaltına alınmasıyla başladı. Öğrenciler İYÖ-DER'lilerle birlikte hesap sormak için dekanlığa yürüdüler. Dekan'ın karşılığı görüşmeye gelen öğrencileri kovmak oldu. Ertesi gün kampüsün tüm fakülteleri dekanı protesto eden afişler ve dövizlerle donatıldı. Polis-jandarma terörünü protesto eden forum yapıldı. Gözaltındakilerin serbest bırakılması istendi. Aynı tepki 17 Aralık'ta İTÜ Ayazağa Kampüsü'nde, 18 Aralık'ta İÜ Merkez Kampüs'te gösterildi. İÜ'ndeki forumda '91'in 18 Aralık'ında şehit düşen Devrimci Sol önderlerinden **Şaban ŞEN**'de anıldı. **Şaban ŞEN '80 öncesi Dev-Genç'in önderlerindendi.** Saygı duruşundan sonra, hazırlanan bir polis maketi yakıldı.

İstanbul Dev-Genç, birçok okulda kuşlamalar yaptı, pankartlar astı. 2 Aralık'ta İÜ Edebiyat Fakültesi girişindeki polis kulübesini molotoflayarak şiddete şiddetle karşılık verdi.

ANKARA: AÜ Hukuk Fakültesi'nde de AYÖ-DER'liler devlet terörünü protesto etti. Basın açıklamasının ardından HÜ Beytepe Kampüsü'nde forum ve yürüyüş yaptılar. Bilkent Üniversitesi'nde ise imza kampanyası düzenlendi. Kampanya «*POLİS-JANDARMA TERÖRÜNE HAYIR!*» yazılı rozetlerin dağıtılmasıyla bitirildi.

TRABZON: Özel sayıların dağıtılmasıyla başlatılan kampanya TYÖ-DER'lilerin afiş, döviz ve yazılamalarıyla devam etti. 23 Aralık'taki foruma saldıran jandarma 2 öğrenciyi gözaltına aldı. Çıkışta tekrar saldırmak isteyen jandarma öğrencilerin tavrı karşısında geri çekildi.

İzmir, Eskişehir, Bursa, Kayseri, ve TÖDEF'in örgütlü olduğu diğer illerde de benzer çalışmalar yürütüldü. Kayseri Dev-Genç, 4 Aralık günü Halk Sigorta'yı molotofladı.

Kampayayı başarılı olarak değerlendirdi TÖDEF. Devlet terörü teşhir edilmiş, öğrencilere polis-jandarma işgalinin devrimci şiddetin yaygınlaştırılmasıyla kırılacağı gösterilmişti.

Kürdistan'da Öğrenci Gençliğin Önündeki Engeller

Kontrgerilla devletinin '92 Newroz'unda döktüğü kan bütün yıla yayıldı. Yakılıp yıkılmadık yer kalmadı Kürdistan'da. Şırnak, Kulp, Cizre başta olmak üzere daha birçok il, ilçe ve köy bombalandı. Yüzlerce insan katledildi. Çaresizlik göç yollarına döktü binleri.

Üniversitelerde de uygulama farklı olmadı. Ölüm tehditleri, işkenceler, kayıplar, katliamlar... Gençliğin sindirilmesi için reva görüldü. Saldırıları yoğunlaştı. Gaziantep Üniversitesi öğrencisi **Murat ÖZSAT**, önceki yıl işkencede öldürülmüştü. Bu yılda

Kürdistan'da Dicle Üniversitesi öğrencileri **Aldülsamet ÇETİN, Abdullah AKSOY, Cevat CANPOLAT**, Urfa MYO'dan **M. Salih TATLI** katledildi.

Polis, jandarma, korucu, özel tim terörü faşizme yetmedi. Saldırılarında sivil faşist çeteleri de kullandılar. Bir kontra örgütlenmesi olan Hizbullah saldırılarının kamuflajıydı. Dini değerleri kullanarak halkı ikna etmeye çalıştılar. Talebimiz «İslami esaslara dayanan bir Kürt devleti» diyerek taban yaratmaya çalıştılar. Faşizmin kitle tabanına ihtiyacı vardı. Bunun için halkın inançlarını sömürerek üniversitelere girdiler. İtiraz etmedi küçük-burjuva milliyetçileri. **Kürt olsun, bizim olsun** faydacılıklarıyla sivil-faşistlere gelişecek zemin hazırladılar.

Ve palazlandı Hizbullah'çılar. Çok geçmedi. Üniversitelerde gençliğe saldırmaya, devrimci-yurtseverleri satırlarla katletmeye başladılar. '89-'90'larda Hizbullah'ı ittifakları arasında görmüştü küçük-burjuva milliyetçileri. O kadar sığ düşündüler ki Hizbullah'ta 'ilericilik' dinamikleri keşfettiler. Onları Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne katmaya çalıştılar. Sinsi idi Hizbullah'çılar. Belli bir güce erişene kadar ses çıkarmadı, rengini belli etmediler. Oysa daha başlangıçta devrimci şiddetle dağıtılabilirlerdi. Böylesi bir tavır işine gelmedi küçük-burjuva milliyetçilerinin... '91-'92-'93 Hizbullah'çı faşistlerin terörüyle geçti. Üniversite içinde ve dışında saldırdılar. Üniversitelerde gençliğin boykotlarını, gösterilerini engellemeye başladılar. Ve sonuçta Kürdistan'da belli oranlarda istedikleri kitle pasifikasyonunu da yarattılar.

Devrimci Gençlik'in «*Birlik olalım. Anti-faşist mücadeleyi yükseltelim*» önersine «*olmaz*» karşılığını verdi milliyetçi anlayışın sahipleri. «*Hizbullah'çıları cezalandırmak gerillanın işidir. Bizim buna gücümüz yetmez*» diyerek mücadeleden kaçışın teorisini yaptılar. Özgücüne güvensizlik bir yana anti-faşist mücadeleden ne anladıklarını gösterdiler. **Gerilla**

üniversitelere gelecek, anti-faşist mücadeleyi de yürütecekti onlara göre.

Anti-faşist mücadeleye bir ilke sorunu olarak bakılmalıydı. Bu, gerillanın ya da başka güçlerin işi değildi. Öğrenci gençlik ilk önce kendi mücadelesini kendi vermeliydi. Türkiye'nin batısında ya da Kürdistan'da değişmeyecek olan bu ilke akademik-demokratik mücadeleyi yükseltmenin ön koşuluydu.

Devrimci Gençlik görevini biliyordu: Özgücüne güvenerek Kürdistan'da da demokratik üniversite mücadelesini yükseltecek, saldırıları püskürtecekti.

TÖDEF, ülke genelinde örgütlediği kampanyalarda Kürt ve Türk gençliğinin sorunlarını sahiplenerek bedeller ödeme pahasına da olsa her iki ulus gençliğinin taleplerini dile getirdi. Kürdistan'da, **TÖDEF Kürdistan Koordinasyonu** bu sorumluluğu üstlendi. TÖDEF'in Yurtsever Gençliğe yaptığı çağrıların her biri cevapsız kaldı. Ne hikmetse Hizbullah'çıları ittifak gören Yurtsever Gençlik, Devrimci Gençlik'ten uzak durdu. Ülke genelindeki üniversitelerde mücadeleyi yükselten Devrimci Gençlik'in yanında yer almadı. Kendisinin etkin olduğu Kürdistan'daki üniversitelerde ise inisiyatifi Hizbullah gibi sivil-faşistlere kaptırdı. YÖK'e karşı mücadelede hep sessiz kaldı. Kürdistan dışındaki kentlerde de durum değişmedi. Küçük-burjuva milliyetçi anlayışların doğal sonucuydu bütün bunlar. Bu yüzden düşmanları ortak olan Kürt ve Türk gençliğinin ortak mücadele zeminini olumsuz etkilediler.

Oysa YÖK'ten anadilde eğitim sorununa, sivil-faşist saldırılardan, paralı eğitime kadar yaşanan her şey Türk ve Kürt gençliğinin ortak sorunuydu. Bunların kaynağı ise her iki halkın ve gençliğin ortak düşmanı olan oligarşiydi. İşte bu noktada Türk ve Kürt gençliğinin görevi ortak düşmana karşı ortak mücadeleyi örgütleyip, yükseltmek olmalıydı.

Dev-Genç böyle yaklaştı. Pratiğini bu yaklaşımla örgütledi. Küçük-burjuva milliyetçi anlayış ise «*Kürt isen bizdensin*» tavrından vazgeçmedi. Sınıfsal bakış açısından uzak bu tavrıyla mücadeleyi daralttı. Ve oligarşinin ekmeğine yağ sürdü. Devrimci mücadeleyi geliştirmedeği gibi bu yaklaşımlarıyla düşmanın politikalarına hizmet ettiler.

Dev-Genç Onuru Savunup Umudu Büyüttü

Karşı-devrim tarihi Eylül ayını çok sevdi nedense.

Küçük-burjuva hainler, faşist generallerin izinden gittiler.

13 Eylül '92'de komplocu darbe çetesi Devrimci Sol önderliğine darbe yaptı. Darbeciler yıllardır faşizmin uğraşıp da yapamadığını, başaramadığını tamamlayacaklarını iddia ettiler. «*Biz yoksak, kimseye yar olmayacak bu hareket*» diyordu darbe şefi. «*Gerekirse böler, parçalarız...*»

12 Eylül darbesi 'Vatanı kurtarmak için...'

13 Eylül darbesi 'Örgütü kurtarmak için...' yapılmıştı.

Böyle söylediler darbeciler... **Kurtarıcıydılar** yani...

Kurtarılmak istiyor musunuz? diye sormadı darbeci ihanet çetesi kadrolara.

Faşist generaller de sormamıştılar halka... Ama generaller sonlarını göreceklerini 'düşünmelerine' rağmen açıkça savundular darbelerini.

Küçük-burjuva çetecileri ise kendilerine güvenmedikleri için faaliyetlerini gizlediler...

Onların tüm çabalarına rağmen aralık ayında Dev-Genç tarafından öğrenildi darbe ihaneti. Şimdi, devrim umudunu kirletenlerden, halkımızın geleceği üzerine kumar oynayanlardan hesap sorma vaktiydi. Şimdi, önce «iç düşmanın» ihaneti alt edilmeliydi. Değişti gündem. Ocak ayından sonrası darbeye, darbecilerle mücadele, darbecileri alt etme dönemi...

Herşey Birliğimiz Geleceğimiz Ve Zaferimiz İçin

'Onlar lüks villalarda yaşıyor' dediler işkencelerde...

'Kadrolar, taraftarlar aç-susuz sokaklarda sürünürken önderleri yurtdışında gününü gün ediyor' diye yazdı gazeteler...

İnsanların zayıf noktaları diye düşündükleri kıskançlığı, rekabeti, güvensizliği kullanmaya çalıştılar her zaman. 'Para içinde yüzen, sık giyinen, pahalı sigaralar içen, seçkin markalar kullanan işbilir önderler', 'sefaleti yaşayan kandırılmış zavallı teröristler'. Burjuvazi her zaman çok sevdi bu masalı. Kitleler inanmasalar da, inanan birkaç akıllı çıkardı nasıl olsa. Kapitalizmin yarattığı insan tipi kuşkucu, kurgucu, güvensizdi ne de olsa. Bir de lanet olası gurur vardı. Böylesi senaryolar her zaman heyecan verir, inandırıcı gelirdi emperyalist propagandanın etkisinden kurtulamayan zavallılara. Sinsileşir, fırsat kollamaya başlardı...

«Önderliği karalama, kontrgerillanın propaganda-psikolojik savaş taktığının başında gelmektedir. Gerilla örgütlenmesini içten çökertebilmek, örgüte güvensizliği egemen kılabilmek için propaganda faaliyetlerinde özellikle önderlik ve kamuoyunda bilinen tanınan ileri kadrolar hedef seçilir ve akla hayale gelmeyecek tarzda yalan ve demagoji ile karalanır, hakkında şaibe yaratılmaya küçük düşürülmeye çalışılır. Örneğin kır gerillasına 'sen elinde silahın aç, susuz, yoksulluk içerisinde savaşıyorsun, önderleriniz lüks içersinde yan gelip yatıyor' şeklinde yazılı bildiriler atılır. Şehirde çalışan gerillaya da basın aracılığıyla önderlerin soygunlarda elde edilen paralarla lüks içinde yaşadıkları parayı bölüştürmede sorun çıktığı için birbirini ihbar ederek öldürttükleri türünde mesajlar iletilmeye çalışılır.» (Savaş ve Biz Broşürü-Devrimci Sol)

Psikolojik savaşın bir ayağı önderlikleri karalamak üzerine oturtuldu hep. «Balığın suyunu kurutmanın» bir yolu güveni sarsmak, kuşku tohumları ekmek, şaibe yaratmaktı. En önemlisi

de kitlelerin peşinden gideceği «önder» kişilikler olmamalıydı. Tarih pek çok örnekte göstermişti onlara «sözüne güvenilir, yaptıklarına inanılır» kişilikler halkların gözündeki kara perdeleri kaldırırlardı... «Onların ölüleri bile karalanmalı, çamura batırılmalıydı». Bunun içindi tüm çaba... **STALİN, MAO, CASTRO**... daha niceleri kurtaramamışlardı yakalarını bu kampanyalardan... Halkların kurtuluş umudunun büyüdüğü her yerde, karşı-devrimci propaganda yalana, karalamaya sarıldı.

Büyüyordu Devrimci Sol. Durdurulamaz biçimde büyümüştü adımlarını. Her gün faşizme yeni darbeler vuruyor, her gün yeni bir destan yazıyordu bu topraklarda. İddiası büyüktü. «**DÜNYAYI BİR KEZ DE TÜRKİYE'DEN SARSACAĞIZ**» diyorlardı. Boş bir iddia değildi bu. Yarattıkları güven her gün daha da sarıyordu kitleleri... Katlediyorlardı olmuyordu, kaybediyorlardı olmuyordu. İşkencelerden geçiriyorlardı yüzlercesini, azalacaklarına çoğalıyorlardı. Adlarını kanlarıyla duvarlara nakşedecek kadar inançlıydılar.

Nereden alıyorlardı bu gücü? Şchitlerle yarattıkları tarihlerinden.

Nereden buluyorlardı bu cesareti? Geleneklerinden, değerlerinden.

Kime güveniyorlardı? Halka, kendilerine, önderlerine.

Kimin peşinden gidiyorlardı? Önderlerinin...

Hep O vardı karşılarında. Öğreten, yetiştiren, sahiplenene, büyüten. O; iktidar iddiasıydı. O; geleceğe, kurtuluşa duyulan inançtı. O; değerlerin, ilkelerin yaratıcısıydı.

Öyleyse O ortadan kaldırılmalıydı.

Bu da yetmezdi. O'na kimse inanmamalı, adını dahi almamalıydı ağzına.

Aradıkları fırsatı nihayet yakaladılar. Darbeci kontra çetesi teslim etti Devrimci Sol'u faşist cellatlara... Önderliği tutsak aldılar. Sandılar ki «demir parmaklıklılı bodruma» gün ışığı vurmaz... kararır umutlar.

Yanıldılar. Devrimci Sol kadroları darbe ihanetini öğrenir öğrenmez kolları sıvadılar. Nice pusulardan, çatışmalardan sonra yeni bir zafere daha adaydılar. Daha zorluydu bu çatışma. Sadece ihanet çetesi değil, kirlenmiş, lekelenmiş ne varsa altedeceklerdi. Herşey birlik, gelecek, zafer içindi..

Darbeciliğe Karşı Mücadelede Dev-Genç

«... ihaneti öğrendiğimizi sanıyorduk. Ateşi ve ihaneti gördük diyorduk. Asıl ihanetler bu yaşadıklarımızmış ve yine öğreniyoruz. Bu ihaneti de atlatacağımıza ve yeniden düzlüğe çıkacağımıza inanıyoruz...»

Devrimci Sol önderi Dursun KARATAŞ, darbeci-kontra çetesi tarafından tutsak alındığında tuttuğu günlükte darbeyi böyle tanımladı.

Devrimci savaşımızın daha da kızıştığı bir süreçti. Bu ihanet, saflardaki küçük burjuvazinin, savaşın ateşi karşısında duyduğu korkuydu. **İhanet: darbeydi.** Darbeye Devrimci Sol Önderini tutsak almakla başladı üç darbeci... Devrimci Sol'un tüm arşivine, kasasına ve silahlarına **el koydular.** Habersizce, gayrimeşru bir şekilde Hareketi yönetmeye kalktılar. Hainliklerini, darbelerini Devrimci Sol kadrolarından, Devrimci Sol'a gönül vermiş milyonlarca insandan **gizlediler.** Biliyorlardı çünkü, darbeciliği kimsenin meşru görmeyeceğini.

Gerekçeleri 12 Eylül darbecilerinin gerekçeleriyle aynıydı. 'Kurtarmak.' Aslında kurtarmak istedikleri generallerinki gibi kendi canlarıydı. Savaşın şiddeti, bedeller korkutmuştu küçük-burjuvaziye. İhtirasları ve bencillikleri onları darbe suçunu işlemeye götürmüştü. Suç olduğunu biliyorlar, açığa çıkmasın

istiyorlardı. Ahlaksızlıkta, namussuzlukta sınır tanımadılar. Devrimci Sol'un tarihi boyunca yarattığı güzellikleri, değerleri şehitlerini ayaklar altına aldılar... İğrenç emellerine ortak ettiler. Halkımızın kurtuluş umudunu yoketmekti amaçları. Oligarşinin saldırıları alabildiğine yoğunlaşmış, **12 Temmuz'da, 16-17 Nisan'da** hareketin önder kadrolarından bir kısmı tarihsel direnişler yaratarak şehit düşmüştü... Buna rağmen *«Partinin Arifesindeyiz»* diyebilecek güce erişmişti Devrimci Sol. İşte tam bu sırada darbeci ihanet çetesi iş üzerindeydi. **Devrimci Sol'u yokedebilmek için önce Devrimci Sol önderi Dursun KARATAŞ'ı yoketmeleri gerekiyordu. Bu yüzden ilk önce önderliğe saldırdılar.** Saldırıları tükenişlerinin fermanı oldu. Çünkü Devrimci Sol, önderliği, kadrosu ve kitlesiyle koparılamaz bir bütündü. Önderliğe yönelik saldırıları, Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'a yönelik saldırıları ise halkın kurtuluş umuduna yapılmış demektir.

Önderliğin çabasıyla darbe ihaneti açığa çıkarıldı. Daha da panikledi darbeciler. Yalan, demagoji ve karalamalarıyla taraftar toplamaya çalıştılar. Yeni suçlar eklediler suçlarına. Ne var ki umduklarını bulamadılar. Devrimci Sol'un kitlesi ve kadroları önderlerinin yanında, Devrimci Sol'un yanında yer aldı.

«HERŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ ve ZAFERİMİZ İÇİN!»

«YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!» diyerek onur ve namus savaşına girdiler. Bu savaş; halk düşmanlarına karşı halkın savaşıydı. Devrimci değerlerin, şehitlerin, devrimci ahlakın savunulduğu bir savaştı.

Darbeci kontra çetesine karşı savaşta **en ön safta yerini aldı Dev-Genç...** İlk onlar öğrendiler darbeyi. Hiç terüddüt etmediler. Hiçbir belge geçmeden ellerine darbeyi lanetlediler. Önderliğin yanında yer aldılar. Kararlıydılar. Darbeci çetenin saldırılarını boşa çıkaracaklardı. Dev-Genç legali, illegali, taraftarı, kitlesiyle tarihi bir misyon yüklendi.

Yurdun dört bir yanına yayıldı sloganları: «**YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!**»... Umut çoğaldı...

Dev-Genç, Dev-Genç Demokratik Platform Sorumlusu, İstanbul Dev-Genç Komitesi, Dev-Genç Meclisi, Dev-Genç Legal Yayın Organı ve TÖDEF Yürütme Komitesi yayınladıkları deklarasyonlarla darbeciliği mahkum ederek önderliğe bağlılıklarını ifade ettiler.

13 Eylül'de ortaya çıkan darbeci ihaneti ilk mahkum eden olmanın onurunu kazandılar. Canları pahasına bedeller ödeyerek darbeciliğin yarattığı deşifrasyonu kullanarak saldırılarını daha da artıran düşmana rağmen önderlik için savaştılar. Okullarda, mahallelerde, ulaşabildikleri her yerde savaşı yükselttiler. Gün oldu darbeci çetenin saldırılarıyla karşılaştılar, gün oldu darbeci çeteden hesap sordular... Çünkü inanıyorlardı. Önderlik soyut bir kavram değildi onlar için. Öngörüydü, politikaydı, örgütlülüktü, bağlılık, vefa, sahiplenmeydi önderlik. Önderlik gelecek, önderlik devrim, önderlik sosyalizmdi Dev-Genç'liler için.

1 Nisan Kızıltoprak Direnişi

Devrimci Sol kuşatma altında... İç ve dış düşman bölüp parçalamaya çalışıyor Devrimci Sol'u. Devrimci Sol'un birliği, geleceği ve zaferi için dört elle mücadeleye sarıldı Dev-Genç'liler. Ve 1 Nisan '93'de İstanbul Kızıltoprak'ta en güzel cevabı verdiler. Devrimci Sol en zor koşullarda dahi oligarşiyle savaşına ara vermedi, öfkesini halk düşmanlarına yöneltti, işkencecilerden hesap sordu. Kızıltoprak eylemi yalnızca oligarşiye değil aynı zamanda darbeci ihanet çetesine de halk kurtuluş savaşının durdurulamayacağını kanıtı oldu.

Hakkı KARAHAN, Ferda CİVELEK, Veyssel BEYSÜREN işkencecilere karşı giriştikleri bir cezalandırma eyleminde saflığın, temizliğin, örgütlerine, önderlerine bağlılığın örneği oldular.

Bir gençlik önderiydi Ferda... 1988'de Liseli Dev-Genç'lilerle tanıştı. 1 Nisan'a kadar kesintisiz sürdürdü mücadelesini. Liseden sonra hemşireler arasında çalıştı. Atatürk Eğitim Fakültesi'nde Dev-Genç'li oldu. Öğrenci gençliğin tüm eylemlerinde, akademik-demokratik üniversite mücadelesinin en önündeydi. Forumlar düzenledi, öğrencileri boykota hazırladı. Sınıf-kantin konuşmalarında hep Ferda vardı. Hesap sorma isteğiyle sivil-faşistlerle çatışmaya girdi. Kısa sürede öğrendi, öğreticisi oldu kavganın. Dev-Genç milislerinde aldığı her görevi layıkıyla yerine getirdi. Bir eylem sırasında gözaltına alındığında «HEPİNİZİ CEZALANDIRACAĞIZ» demişti işkencecilere... Sözüünü tuttu. Ve Devrimci Sol'un bir cezalandırma eyleminde şehit düştü. Türkiye halklarının gönlünde Devrimci Sol'un onurlu bir neferi olarak taht kurdu...

Devrimci mücadeleyle üniversitede tanıştı Hakkı. Emekçilerindendi Dev-Genç'in. Atılım sonrası Dev-Genç'in yeraltı örgütlenmesinin oluşturulmasında tüm emekçiliğiyle yer aldı. Saf, temiz ve insan sevgisiyle doluydu yüreği... Avcılar kampüsü onunla anıldı. Polis ve idareyle olan çatışmalarda öğrettikleriyle, yarattıkları ve yetiştirdikleriyle kazandı bu güveni. '92'de Dev-Genç milisi olarak pek çok baskın, bombalama ve cezalandırma eylemine katıldı. Son görevi bir SDB ekibinin komutanlığıydı.

Veysel ise Liseli Devrimci Gençlik'in önderlerindendi. GOP'taki liseliler ve GOP halkı mücadelesi, inancı ve coşkusuyla tanıdı onu. Birde emekçiliği ve mütevaziliği ile. Dev-Genç milislerinden oldu sonra. Liselerdeki polis terörüne karşı, devrimci şiddeti yaygınlaştırdı. Darbecilikle mücadelede onurlu bir miras bıraktı.

Kızıltoprak direnişçileri onur ve namus mücadelesinin en ön saflarındaydı. En zor koşullardaki mücadeleleriyle önemli

bir misyonun sahibi oldular. O süreçte darbeciliğin Devrimci Sol saflarında yarattığı kültürel tahribata beyinleri, yürekleri ve silahlarıyla direndiler. Layık oldular Dev-Genç'e. Darbecilik pisliğini kanlarıyla temizleme misyonuylay Dev-Genç'in onuru ve değeri oldular.

Darbeciliğe Karşı Mücadele

Dev-Genç darbeciliğe karşı mücadelenin her aşamasında vardı.

İlk olarak önderlik tarafından defalarca darbecilere çözüm önerileri getirildi. Ama hiçbirini dikkate almadılar. Niyetleri meseleyi çözmek değil, ayrılığı körüklemektir. Bu ihanet meşrulaşamaz, kabullenilemezdi. Böyle bir kültür var olmayacaktı Devrimci Sol saflarında. Yaratacağı tüm olumsuzluklara rağmen darbe kadrolara açıldı ve darbeciliğe karşı bir hareket başladı. Darbeciler bunu da engellemek istediler. Korkuyorlardı çünkü. İğrençce sürdürdükleri ihanet son bulacaktı. Kontra çetesinin engellemesine rağmen İç Anadolu Bölge Komitesi ve İstanbul Dev-Genç'e ulaşıldı. Kadrolar darbeyi öğrendi. Hemen yeraltında, içinde Dev-Genç'lilerinde bulunduğu bir komite oluşturuldu. Komite darbeciliğe ilişkin dökümanları çoğalttı. Güvenliği aldı ve gerekli gördüğü anda dökümanları dağıttı. Yine darbecilerle ülkede sürdürülen ilk tartışmalar aynı komitedeki kişilerce yapıldı. Toplantıların güvenliğini ise Dev-Genç aldı. Toplantıların güvenliğınden 1 Nisan'da Kızıltoprak'ta şehit düşen komutan **Hakkı** sorumluydu.

Darbeciler ayrılığı örgütlemeye çalışıyorlardı. Doğru tavır ihanetin en geniş halk kesimleriyle tartışılmasıydı. Dev-Genç blok tavır almıştı darbeciliğe karşı. Devrimci Sol'un diğer örgütlenmeleri Dev-Genç'in bu tavrını duyduklarında coşkuyla karşıladılar. Bu süre içinde gerek İstanbul'da gerekse Anadolu'nun pekçok yerinde darbeciliğe ilişkin yüzlerce kişinin

katıldığı, onlarca kitle toplantısı yapıldı. Darbe, Devrimci Sol'un en geniş kitlesi ve Türkiye halkları tarafından defalarca mahkum edildi. Yine Sol'un da davet edilip bilgilendirildiği toplantılar yapıldı. Sol'un ve kitlelerin önünde darbecilerle tartışıldı. Esas olarak mahalli alanda yoğunlaştı çalışmalar. Devrimci Gençlik, hepsinde hareketi sahiplenmek için en önde oldu. Devrimci Gençlik'in anlattığını can kulağıyla dinledi kitleler. Sağlığın ve temizliğin pislige karşı mücadelesinde önderliğin yanında yer aldılar.

Saldırı darbecilerle sınırlı kalmadı. Darbecilerin kaybettiğini gören oligarşi ikinci aşamada kendisi devreye girdi. Bu kez birlikte tasfiye etmeye çalışacaklardı Devrimci Sol'u. Buna karşılık önderliği sahiplenilen kadroların onayıyla 3 Mart tarihli **1 No'lu Karar** yayınlandı. Darbecilere son uyarı yapılıyordu kararda. Onlardan Devrimci Sol'un iradesini tanımaları, kontrgerillaya hizmet etmemeleri isteniyordu. Kitleler de defalarca uyardı darbecileri. Ancak hiç bir iradeyi tanımadılar. Kontrgerilla hareketine dönüşmekte ısrarcı oldular. Çok geçmeden «**Darbecilige Karşı Mücadele Ekipleri**» kuruldu. Çalışmalar daha iradi ve daha aktif bir biçime kavuşuyordu artık. Ekipler; darbecileri gördükleri yerde denetim altına alacak 1 No'lu Karar'a yaklaşımlarını soracak ve buna uygun tavır belirleyeceklerdi. Şef konumunda olanları ise gözaltına alacaklardı.

Ekiplerin ana gövdesi ve hatta çoğunluğu Dev-Genç'lilerden oluşturuldu. Bu ekiplerde, sonradan Devrimci Sol'un Karadeniz'deki gerilla birliğinde görev alıp düşmanla girilen bir çatışmada şehit düşen **Yücel MARAL**'da vardı. Gençlik, darbecilerin olduğu her yerde 5 veya 6 kişiden oluşan 1 veya 2 ekiple sürekli görev başındaydı. Pek çok pusu, gözaltı, sorgulama ve cezalandırma eylemleri gerçekleştirdiler. Çok değil 3-4 hafta gibi bir sürede darbecilerin faaliyetleri hemen

hemen bitirildi. Öyle ki Gazi, Armutlu, Sarıgazi ve Esenler'de pek çok cezalandırma eylemi yapıldı. Ve artık darbeciler 8-10 kişi olmadan, silahsız bir biçimde sokağa çıkamaz hale geldiler. Bu kez de oportünizm çıktı sahneye.

Oligarşi, darbeci kontra ve oportünizm aynı safta birleştiler. Hepsi aynı şeyi istiyorlardı ne de olsa: Devrimci Sol'u tasfiye etmek ve bir daha ayağa kalkamaz duruma getirmek. **KUŞATILAR.** Kuşatmayı yaracaktı Devrimci Sol... Tarihi boyunca birçok kuşatmayı yarmış, defalarca yenilgileri zafere dönüştürmüştü. Bu kuşatmanın da üstesinden gelecek, ideolojiye, güvene, birikime, deneyime ve inanca sahipti. Bu doğrultuda 7 Haziran '93'te tüm kadroların onayıyla **2 No'lu Karar** yayınlandı. Darbecilerin suçları sayıldı ve teslim olmaları için 3 gün süre tanındı. Aksi takdirde cezalandırılacakları belirtildi. Karara uymadıkları gibi Devrimci Sol'a karşı düşmanlıklarını daha da artırdılar. Çünkü ihanetlerinin geri dönülemez hale geldiğini gördüler. Daha sonraki süreçte ise bu kez birbirlerine darbeler yapmaya kendi pisliklerini kendileri ortaya dökmeye başladılar.

Sonuç olarak; 13 Eylül ihaneti Devrimci Sol'da bir deşifreye neden olurken, şehit ve tutsak düşmelerle ciddi boşluklar doğdu. Silah, teçizat, maddi olanaklar açısından çok büyük sıkıntılar yaşandı. Halkın Gücü Gazetesi sahibi **Rıza GÜNEŞER**, darbeciler tarafından katledildi. Ne var ki ihanete karşı sürdürülen ideolojik, kültürel savaş zaferle sonuçlandı. Darbe, iç düşmanın varabileceği boyutları göstermesi açısından öğreticiydi. Bu yanıyla süreç, bir iç eğitime de dönüştürüldü. Devrimci Sol, kararlılığından birşey kaybetmedi. Savaşı yeniden yükseltti. **30 Mart '94'te DHKP-C'nin kurulmasıyla ihanet tamamen aşıldı.**

«SUÇLUSUNUZ, DARBECİSİNİZ VE TARİH DE ÖYLE YAZACAK

Darbecilere...

13 Eylül günü, subjektivizminizin ve ihtirasınızın şekillendirdiği, dünya devrim tarihinde eşine rastlanamayacak bir darbeyle, zor yoluyla önder olmaya kalktınız. Siyasi cesarettten yoksun ve kendine güveni olmayan küçük burjuvazinin en nihayetinde darbeci bir öz taşıdığını, sınıflar mücadelesi tarihinden öğrenmiştik. Gerçekleştirdiğiniz darbe, Partileşmeye doğru daha da yoğun ve acımasız tarzda ezilen küçük burjuva zaafların bataklığa gömülürken gösterdiği son direnişin, son çırpınışın ötesinde birşey değildir. Devrimci Sol'un tarihi ve ahlaki burjuvazinin her türden direnişini ezip geçme kararlılığına sahiptir. Bu kararlılık karşısında darbecilik ve yarattığı, yaratacağı tahribat mutlaka aşılacaktır. Buna yürekten inanıyoruz. Darbenizi ve sizi tüm öfkemizle lanetliyoruz.

Darbenize «radikal müdahale» demenizi anlayabiliyoruz. Bu güne kadar kim darbe yapıp da yaptığına darbe demiştir ki siz bunu kabul edesiniz? Her zaman,»demokrasiyi, birlik ve bütünlüğü bozanlara karşı kaçınılmaz müdahale» vb. tanımlamalarla ifade edilen darbe, sizde de aynı şekilde tanımlanıp «kaçınılmazdı, zorunluydu» deniliyor. Hiçbir Devrimci Sol kadrosunun kabullenemeyeceği, şaşkınlık ve nefret yaratan darbenizi «kolektivizme, örgüt içi demokrasiye, örgütün güvenliğini ve birliğini» kurtarmak adına yaptık diye savunmanızı çok komik ve iğrenç buluyoruz.

Haklılığınıza kendiniz bile inanmadığınız için, ideolojik siyasal tartışma ile kendinizi kabul ettirip, kadroları ikna etme olanağınız olmadığını bildiğiniz için, hiçbir hukuku, adaleti olmayan, kadroları mal yerine koyan darbe yolunu tercih ettiniz. Bizi kirlettiniz. Sizi tebrik ederiz, burjuvazinin katliamlarla beceremediğini becerdiniz. Gerçekten de en alçak sizmişsiniz.

Biz size inanmıyor, sizi meşru görmüyoruz. Sizi darbeniz, kadrolar ve tarih hep birlikte yalanlıyor. Kendinizi tarihin de üzerinde görüyor. Tarihin yarattığı bir önderi darbenizle yok edebileceğinizi zannediyorsunuz. Politikaları, siyasi karar-öngörü ve talimatları, yönetimi ile yarattıkları ve yaratacakları ile bir önder ya tarih tarafından yaratılır, ya da tarih tarafından yok edilir. Bugün dimdik ayaktaysak, bunu önderimize ve onun şekillendirdiği kadrolarımıza ve onun yönettiği savaşta şehit düşen kadro, savaşçı ve komutanlarımıza borçluyuz. Yaratılan geleneklerimiz geleceğimizin garantisi ise bunu zaafları ezen Dayı'mıza borçluyuz. Ve önderlik önce tarihe, sonra halklara ve bize karşı sorumludur. Onu aklayan tarihtir. Siz ne hakla yargılamaya kalkıyorsunuz. Özeleştirilerinizde ifade ettiğiniz gibi içinizdeki maymunlar ve megalomanyaklığınız buna sebep olsa gerek. Yaptığınız kendinizi yok ettirmektir. Siz bilirsiniz.

Biz sizi meşru görmüyoruz. Sadece sizi değil, yarattığınız suni gündemi ve hareketi çekmek istediğiniz dipsiz kuyuyu da meşru görmüyoruz. Yani siz istiyorsunuz diye önderliği tartışmak gibi bir derdiniz yok ama siz istemeseniz de hareket kadroları meşru önderliğinin mutlaka örgütleyeceği tartışmaya katılıp hareketin sorunlarını ve tabii sizin deli saçması iddialarınızı tartışacak. Atılan çamurun tek bir izi kalmayana kadar, tüm sorunlar, tüm sorular kadrolarla gerekirse aylar sürecektir bir çabayla tek tek ve daha geniş platformlarda konuşulup gerçekler gün yüzüne bir kez daha çıkarılacak.

Derdiniz kadroları tartıştırmaktı madem buyrun önderliğin örgütleyeceği tartışmalara katılın. Size kendinizi ispat fırsatı tanıyor ve tartışmayız diye birşey söylemiyoruz. Sizi meşru görmek zorundaymışız gibi davranıyorsunuz. Sizde hareketi bölme, parçalama çabaları görüyoruz. Garip bir histeri ve ihtiras kokuyor

her tavrınız. İddialarımızın mutlak doğruluğuna ve darbeden başka bir yolunuz kalmadığına inanmıyorsak «duygusal» oluyor ve «mürit» ilan ediliyoruz. Siz de hareket oluyorsunuz. Tabi... «13 Eylül öncesine dönlüsün» demeye hakkımız olmadığını «bunu istemek bölünmek demektir» diye ifade ederken bölünmeyi ne kadar da basite alıyorsunuz. Bu, «böleriz» tehditi ile kadroları sokak çetesi mensubu yerine koyup iradelerini hiçe saymak değil midir? «İşine gelirse, beğenirsen gelirsın, yoksa bölünürüz» laflarıyla kendine güvensiz kadroları korkutmayı ve elinizde bulunan gaspettiğiniz güçle birlik duygularını sömürmeyi mi hesaplıyorsunuz? Biz 13 Eylül öncesi meşru yönetim diyoruz, darbeyi kaldırın diyoruz. Siz «eh o zaman bölündük» diyerek biz kadroları hiçe sayıyorsunuz. Aman yanılmayın! Bu hareketi bölebileceğinizi düşünmeyin. Kanımız canımız pahasına yaratılmıştır ve aynı şekilde savunulup, korunur unutmayın.

Gaspettiğiniz her şeyi önderliğe devretmeden kendinizi kadrolara dayatmanız, önderliği kendi subjektif niyet ve düşünceleriniz doğrultusunda tüm kadroların en baştan mahkum ederek suçladığı biri gibi görerek 13 Eylül öncesine dönmeyi reddetmeniz suçlarınızı artırdığı gibi kadroların öfkesini de artırıyor.

Bu tavrınız lanetleniyor bilesiniz. Yeterince kirlettiniz bizi, daha ne yapmak istiyorsunuz? Masum havalarında «biz bir şey yapmıyoruz ki, herkes kendi işini yapıyor» lafızlarınızla kimi aldattığınızı zannediyorsunuz? Yalanlarınıza çocuklar güler. Aylarca hepimizi aldattınız. Her türlü istihdamı onayladınız, her türlü eylemi yaptırınız. Bütün sırlarımıza vakıf olup işleyişle ilgili onlarca rapor aldınız. Sizin ne yaptığınızı en iyi kadrolar biliyor, tanıyor. Kendinizi meşru gösterme çabanız boşunadır, suçlusunuz, darbecisiniz ve tarih sizi öyle yazacak. Kendinize güveniyorsanız hareketin meşru yönetimine dönlüldüğü koşullarda bizimle tartışma

garantisini size veriyoruz. Biz sizi değil, siz bizi tanımak mecburiyetindesiniz. Koparabildiğimizle böleriz diyorsanız, çukursunuz ve çöplükle doldurulmuşsunuz. Bölmeye gücünüz yetmez.

**HERŞEY BİRLİĞİMİZ GELECEĞİMİZ VE
ZAFERİMİZ İÇİN!
KAHROLSUN DARBECİLİK
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!**

**23.1.1993
DEV-GENÇ»**

Uğur Yaşar KILIÇ Ve Şengül YILDIRAN'ın Katledilmesi

Uğur... Şengül....

İYÖ-DER'liydi ikisi de. Bütün coşkularıyla 1 Mayıs'a hazırlanıyorlardı.

«En görkemli kortej bizim kortejimiz olmalı» diyordu Şengül.

«Çok güzel olacak. '77 l Mayıs'ında açıldandan daha büyük bir pankart yapacağız...» diye hazırlığa koyuldu Uğur.

Günlerden 30 Nisan'dı. Kontrgerilla, öğrencilerin Kadıköy'deki evini bastı. 1 Mayıs Dev-Genç'lilerin kanlarıyla sulandı... Darbeciliği bir kez daha mahkum edeceklerdi ertesi gün. Umudu taşıyacaklardı alanlara. Umutları alana yürüyen kalabalıkların yüreklerinde attı.

Uğur, katledildiğinde darbecilerin yaptığı işkence izleri vardı hâlâ üzerinde. Katledilmeden kısa bir süre önce darbeciler tarafından gözaltına alınmıştı. Yüzü ve vücudunun diğer bölgelerini kızgın demir çubukla dağlamıştı darbeciler. Çene kemiği kırılmış, dişleri tamamen dökülmüştü.

Ancak yoldaşlarına ve halkına ihanet etmedi. «Yaşasın Önderimiz Dursun KARATAŞ!» sözünden başka bir söz alamadılar ondan. Önderine ve yoldaşlarına güveniyordu. Dev-Genç'liler, Uğur'un güvenini boşa çıkarmadı. Uğur'a işkence yaptıkları evi yerle bir ettiler. Uğur'a yaptıkları işkencelerin hesabını sordular.

Uğur, gerçek anlamda bir kitle önderiydi. Kısa bir süre olmuştu devrimci mücadeleye katılalı. Ona rağmen okulunda öğrencilerin ve öğretmenlerin sempatisini kazandı. Önder olarak kabul edildi. Avcılar Kampüsü'ndeki İYÖ-DER faaliyetleri onun döneminde yaygınlaştı. İYÖ-DER'in kurumlaşması yönünde adımlar attı. Kol-klüp faaliyetleri başlattı. Gözünü budaktan sakınmadı. Tek başına polis odalarını bastı. Tehdit etti. Sivil-faşistlere saldırdı. Kavgada böylesine kinli ve öfkeli, günlük yaşamda, yoldaşlık ilişkilerinde alabildiğine yumuşaktı. Bu özellikleri sayesinde bir ay içinde İYÖ-DER'in yöneticilerinden oldu. En başından itibaren tavır aldı darbeye. «Önderlikten yana görev neyse bunu yapmaya hazırım» sözleriyle bağlılığını dile getirdi. Ve amansızca savaştı darbecilere karşı. Katledilmesinin ardından Avcılar'da günlerce gösteri ve yürüyüşler düzenlendi. Anısına fidanlar dikti herkes. «Orman Yürekli Yoldaşım» dedi gençlik. Sol, üniversite çalışanları, öğretim üyeleri Uğur'u «Orman Yürekli Yoldaş» diye andılar. Şimdi Uğur için dikilen fidanlar meyveye durdu. Yoldaş yüreklilerin yoldaş sıcaklığında...

Şengül ise gençliğin 90'lı yıllardaki önderlerindendi. Beyazıt'ın bütün fakülteleri tanırdı onu. Boykotlara, yürüyüşlere, forumlara, emeğini katmıştı. Girmedeği sınıf, dolaşmadığı amfi yoktu Şengül'ün... İnsanlarla uğraşır, gerektiğinde bir eylemin nedenini, nasıl yapılacağını defalarca anlatırdı. Yardımseverdi. Sevimli ve cana yakın davranışlarıyla öğrenci gençlik bağrına basmıştı onu. Çevresindeki insanların sorununu paylaşır, onları tanımak, onlardan öğrenmek ve

öğretmek isterdi. «Ben devrim şehidi olacağım» sözünü sık sık duyardı yoldaşları ondan. Devrimci Sol Savaşçısı olmak en büyük isteğiydi. İşkenceci katiller; onun Devrimci Sol savaşçısı olma isteğine izin vermese de o gerçek idealine devrim şehidi olma mertebesine erişti. Öğrenci gençlik, atılım yıllarının emektarı Şengül'ü hiç unutmadı.

Şengül'le Uğur'un katledilmesi tesadüf değildi kuşkusuz. Devrimci Gençlik darbeciliğe karşı mücadelede önemli bir misyondur. Uğur ve Şengül ise darbeciliğe karşı mücadeleleriyle tanınan, bilinen insanlardı. Her ikisinin de mücadele ekiplerinde sorumlulukları vardı. Onları katlederek gençliğe ders vermek istiyordu kontrgerilla. Bir yandan da darbecilere 1 Mayıs Alanı'nda güç vermek istiyordu.

BAŞARAMADILAR... 1 Mayıs '93'de darbeciliğe karşı mücadele doruğa ulaştı. 1 Mayıs'ta alanda haykırılan sloganlar 1 Mayıs'tan sonra da devam etti. TÖDEF, yurdun dört bir tarafında kampanya başlattı. «*Umudu Asla Katledemezsiniz!...*» Yurdun dört bir yanında umuda sarıldı öğrenci gençlik. Umut önderleriydi. Önderlerine sahip çıktı. Uğur'la Şengül'ü katleden kontrgerillaya en güzel cevabı verdiler.

2 Mayıs'ta İYÖ-DER'liler, Özgür-Der'liler ve Şengül'ün ailesi Belediye-İş 1 No'lu Şubede «**Sorumluları terörist devlettir**» açıklamasını yaparken Dev-Genç'liler hesap sordu. Kadıköy Ziraat Bankası, Dev-Genç tarafından molotoflanarak yakıldı.

3 Mayıs günü; İstanbul'un tüm üniversiteleri afişler ve dövizlerle donatıldı. Avcılar Kampüsü Veterinerlik Fakültesi'ni Uğur'un fotoğrafları ve karanfillerle süsledi arkadaşları. Yoklama kağıtlarına bir tek isim yazdılar. Uğur Yaşar KILIÇ. Bir de numarasını. Okulda bir amfiye onun adını verdiler. Amfide özenle, sevgiyle düzenlediler masasını. Masada bir de saygı defteri açtılar. Ve forum düzenlediler hep birlikte. Az sonra okulu basan polis, öğrencilerin öfke duvarına çarptı;

«*Uğur'lar Ölmez, Şengül'ler Ölmez*» sloganları arasında okulu terketmek zorunda kaldı. Aynı gün **Şengül**'ün okulu Edebiyat Fakültesi'nde, Yıldız Fen-Edebiyat'ta, MÜ Göztepe Kampüsü'nde de geniş katılımlı forumlar yapıldı. Dev-Genç Kasımpaşa'da bir oto galerisini molotoflayarak yaktı.

5 Mayıs'ta katliamdan tesadüfen kurtulan Ergül UZUNDİZ'in açıklamalarıyla katliamcıların gerçek yüzü teşhir edildi. İstanbul Tabibler Odası'nda İYÖ-DER ve ÖZGÜR-DER'in yaptığı basın açıklamasında güvenlik nedeniyle toplantıya katılamayan Ergül UZUNDİZ'in video bantları izletildi. Daha sonra İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde forum yapıldı.

6 Mayıs; Beyazıt Kampüsü'nde öğrencilerin yaptığı forumla başladı eylemler. Edebiyat Fakültesi'nde **Şengül ve Uğur'un anısına** bir defter açtı arkadaşları. Avcılar Kampüsü'nde yaptıkları forumun ardından PTT'ye kadar yürüyerek İçişleri Bakanlığı ve TBMM'ye protesto telgrafları çektiler.

7 Mayıs'ta ise bu kez Özgür-Der'li aileler tarafından bakanlığa protesto mektupları gönderildi. Aynı gün İTÜ Gümüşsuyu'nda öğrenciler yürüyüş yaparken belediye işçileri katliamı protesto amacıyla açlık grevine başladılar.

8 Mayıs'ta **Uğur'un mezarı başındaydı gençlik**. Ona yaraşır bir anma yaptılar.

10 Mayıs günü Yıldız, Mimar Sinan Üniversitesi ve Edebiyat Fakültesinde Ergül UZUNDİZ'in katliamı anlattığı video kaset öğrenci gençliğe izlettirildi.

11 Mayıs'ta ÖZGÜR-DER'li aileler, İYÖ-DER'li öğrenciler, işçiler, memurlar ve sanatçılar **Şengül**'ün evinde açlık grevine başladılar.

12 Mayıs'ta eylemler daha da genişledi. MSÜ Fen-Edebiyat Fakültesi'nde Öğrenci Derneği kararıyla 1 günlük ders ve sınav

boykotu yapıldı. Aynı gün Yıldız Teknik'te öğrenciler 1 günlük AG yaparken, BEM-SEN'li memurlar Hürriyet Gazetesi önünde gösteri düzenledi.

13 Mayıs günü; kan dolu şişeleri polisin suratına fırlatarak «*KANA DOYURACAĞIZ SİZİ*» dedi öğrenciler. İTÜ Gümüşsuyu Kampüsü'nde ise kapıya kadar yürüyüş yaptılar.

14 Mayıs'ta birçok yerden ses geldi. SUSER işçileri basın açıklaması, Eminönü Belediyesi işçileri 1 günlük AG, aynı belediyenin temizlik işçileri 200 kişiyle gösteri yaptılar. Beyazıt Kampüsü'nde **Uğur ve Şengül anısına** geniş katılımlı bir dinleti ve mizansen düzenlendi... 15 Mayıs günü DLMK'lı öğrenciler liseli gençliğe katliamın tanıklığını belgeleyen video kasetini izlettiler.

16 Mayıs'ta İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde tekrar geniş katılımlı bir anma düzenlendi.

Ankara; 6 Mayıs'ta HÜ Beytepe Kampüsü, Gazi Üniversitesi Meslek Eğitim Fakültesi ve AÜ Eğitim Bilimleri Fakültesi'nde AYÖ-DER'liler tarafından forum düzenlendi. Tüm fakültelerde sınıf konuşmaları yapıldı. 16 Mayıs günü ise AYÖ-DER'li ve DLMK'lı öğrenciler **Uğur ve Şengül'ün anısına** fidan diktiler.

Bursa; 6 Mayıs günü UL-DER'liler geniş katılımlı bir basın açıklaması yaptılar.

Sivas; TÖDEF protestoya imza kampanyasıyla başladı. 11 Mayıs günü Sivas'taki tüm DKÖ'lerin katılımıyla katliamı kınayan bir basın açıklaması yapıldı. 12 Mayıs'ta **Uğur ve Şengül'ü anlatan** afişler sivil-faşistler tarafından indirilmek istenince TÖDEF'liler müdahale etti. Daha sonra polis gelse de afişlerin sökülmesi engellendi. 14 Mayıs'ta ise Cumhuriyet Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde 150 kişinin katıldığı bir forum yapıldı.

Eskişehir; Anadolu Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde geniş katılımlı bir forum düzenlendi.

Adana, Malatya ve Mersin'de de katliamı protesto eylemlilikleri hayata geçirildi.

1 Mayıs '93 Devrimci Sol; Kadrosuyla, Kitleleriyle Bir Bütündür

Sabahın erken saatlerinde toplanmaya başladılar... Herkes önceden belirlenen sıralardaki yerini aldı. Birer birer pankartlar açıldı. Rozetler takıldı yakalara. «*HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!*» sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler. Sayıları 6 bini buluyordu yürüyüşçülerin. Çıplak gözle sonu görülemeyen kortej Şişli Abide-i Hürriyet'e akıyordu. Devrimci Sol Güçlerin kortejiydi bu. Önderliği ile bütünleşmiş, ihaneti altetmiş Devrimci Sol Güçler'in korteji.

«*DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZ SÜRÜYOR!*»

«*YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!*»...

Kazanmanın coşkusuyla hiç susmadı sloganlar. «*ÖNDERE SELAM SAVAŞA DEVAM*» düşmana ve sol'a inat tüm güçleriyle haykırdılar. Devrimci Gençlik; bütün ihtişamıyla kortejdeydi. Gençlik; emeğin bayramını yine Devrimci Sol Güçler'in kortejinde, Dev-Genç'le birlikte kutluyordu. Katlederek gençliğe gözdağı vermek isteyen düşman yanıldığına tanık oluyordu. Şhitleri gençliğin heyecanında, sloganlarında, pankartlarındaydı. Yüzlerce İYÖ-DER'li yüreklerine onların mertliğini, onların dürüstlüğünü katarak yürüdüler. «*Uğur ve Şengül'ü Katlettiniz Ama Umudu Asla*». Umudun adı kazındı alana.

Bu, darbecilik ihanetine karşı yaklaşık 7 aydır sürdürülen mücadelenin başarısıydı. Kadrosuyla, kitleleriyle bütün Devrimci Sol'cuların cevabıydı 1 Mayıs. Kontrgerillaya, darbecilere ve

oportünizme verilen cevaptı bu. «Kanatlardan», «Taraflardan» bahseden sahte dostlara «Ortada kanatlar ve taraflar» yoktur diyordu yürüyüşçüler. Alanlarda kol-kanat gerebilecek tek bir darbeci bulamayan sahte dostların utancıydı 1 Mayıs.

Yurdun dört bir yanında alanlara aynı coşku hakimdi. Ankara, Adana, Diyarbakır, Dersim, Gaziantep, Kırşehir, İzmir, Mersin... Önderliğiyle bütünleşmiş Devrimci Sol Güçler'indi alanlar...

Miting sonrasında Devrimci Gençlik '93 1 Mayıs'ındaki üçüncü şehidini verdi. TYÖ-DER'li **Mehdi ALKAN** miting için İstanbul'a geldi. Bu **Mehdi**'nin son mitingiydi. Trabzon'a dönerken geçirdiği trafik kazasında şehit düştü.

Resim-23

Uğur Yaşar ve Şengül Yıldırım

30 Nisan 1993'te katledildiler

Resim-24

Dev-Genç şehitlerine her dönem sahip çıktı

9. BÖLÜM

'93-'94/DEVLET TERÖRÜNE KARŞI ANKARA YÜRÜYÜŞÜ

- Devlet Terörüne Karşı Ankara Yürüyüşü Sürüyor
- Sivas Katliamı
- Avrupa'da Dev-Genç Kurultayı
- TÖDEF Lice'de
- Dördüncü 6 Kasım Boykotu
- Dicle Üniversitesi'nde TÖDEF Tanıtım Kampanyası
- Devrimci Gençlik Önderlerinden Erol YALÇIN'ın Katledilmesi
- Devrimci Gençlik Küba Devrimini Selamlıyor
- Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta
- Maraş Katliamı'nın Yıl Dönümünde Sivil-Faşistlerle Çatışma
- 16 Mart Katliamı'nın Yıldönümü
- İstanbul Üniversitesi'nde Molotoflu Gösteri
- Faşist Saldırılarına Karşı Oportünizmin Tutarsızlığı
- Ali EFEOĞLU Gözaltında Kaybedildi.
- Devrimci Mücadele Birliği
- 27 Mart Yerel Seçimleri Ve Devrimci Gençlik.
- 5 Nisan Kararları Ve Öğrenci Gençlik
- Kızıldere Son Değil Savaş DHKP-C İle Sürüyor

Devlet Terörüne Karşı Ankara Yürüyüşü Sürüyor

'93 yılı devletin yeni saldırılarıyla geldi... MGK emretti, hükümet uyguladı. «*Halk muhalefeti işkence, gözaltı, topyekün saldırılarla bastırılmalı*». Gençliğe gelince; okul ve yurtlardan atılmalar, soruşturmalar, polis-jandarma terörü, gözaltılar, tutuklamalar... Ardı arkası kesilmedi... Bunun üzerine ilk cevabı Haziran ayında EYÖ-DER verdi. Radikal bir eylemlilik önerisinde bulundu EYÖ-DER. Uzun soluklu olmalı, diğer illerdeki üniversitelerle birliği sağlamalı... Öneri kabul gördü. Gençlik örgütleri kısa sürede birleşti.

Eylem, Ege ve 9 Eylül Üniversitesi öğrencilerinin yürüyüşüyle başladı. Yürüyüşçülerin güzergahı belirlendi. Balıkesir, Bursa, Eskişehir ve Ankara... Her uğradıkları yerde daha da çoğalarak devam ettiler yürüyüşlerine. UL-DER'liler, AÜÖD'liler, AYÖ-DER'liler... Sayıları yürüdükçe arttı. Her ilin giriş ve çıkışında saldırılara, gözaltılara, işkencelere rağmen yeni katılımlarla birlik ve dayanışma ruhunu canlandırdılar.

Eylem yoğun gözaltı ve işkencelere, oportünizmin olumsuz tavırlarına rağmen Ankara'ya kadar sürdürüldü. Ankara'da da AYÖ-DER'liler tarafından karşılandı yürüyüşçüler. Ve hedefledikleri gibi Ankara'da bitirdiler eylemlerini. Ankara yürüyüşü günlerce ülke gündeminden düşmedi. MGK güdümlü devlet terörüne karşı siyasi taleplerle ön plana çıkan yürüyüş, gençliğin faşizme karşı koyuşuydu. Zaferle noktalandı.

Sıra oportünizmin spekülasyonlarındaydı. Yine yalan-yanlış yazdılar... Yine üst perdeden konuşular.

Başlangıçta eylem Devrimci Proleter Gençlik ile EYÖ-DER tarafından birlikte örgütlenmişti. Ancak DPG Eskişehir'den sonra eylemi bıraktı. Burjuva basından sol dergi ve gazetelere devrimci tutsakların basın açıklamalarından, mahkeme tutanaklarına kadar yürüyüşten, yürüyüşçülerden övgüyle bahsedildi. Başarıdan bazı Sol kesimler rahatsız oldular. Yeni Demokrat Gençlik, Devrimci Proleter Gençlik ve Gençlik Yıldızı birlik olup hemen taarruza geçtiler. Tavrıları özünde aynıydı... Devrimci Gençlik sonuna kadar götürdü ve başardı. Bu çok üzdü onları. En etkileyici silahları karalamaydı. DPG baştan itibaren kendine güvensizdi. Önce eylemin taleplerini daraltmaya çalıştı, başarılı olamayınca eylem komitesinin son toplantısındaki kararına uymadı ve eylemi bıraktı. Böylece politikasızlıklarını bir kez daha kanıtladılar.

Bütün istedikleri; eylemi kendilerine mal etmektir. Bunun için Devrimci Gençlik'in İzmir dışından eyleme yürüyüşü katmadığı söylentilerini yaydılar. Yürüyüşün DPG'nin omuzlarında yükseldiğini dahi iddia ettiler. Ancak hiçbir spekülasyon Devrimci Gençlik'in öncülüğünü gölgeleyemedi. Zaten söylediklerine kendileri dahi inanmadılar.

Sivas Katliamı

Pir Sultan Abdal Şenlikleri'ne katılmak için yurdun dört bir yanından gelmişlerdi. Sazını omuzlamıştı bir kısmı. Kiminin elinde kalemi... Dilinde türküsü kiminin de. Pir Sultan'ı, Pir Sultan'ları yaşatmak için gelmişlerdi. Kontrgerilla kanlı bir oyun peşindeydi. Sivil-faşistler ve gericiler sadık oyuncularıydı. Bahaneleri hazırды. Aziz NESİN'in yayınlayacağı kitap. Temmuz'un 2'sinde koyuldular işe... Camilerden çıktılar; «Din elden gidiyor» çığırkanlıklarıyla sardılar sokakları... Hedefleri, şenliklerin yapıldığı Kültür Merkezi ve aydınların, sanatçıların

kaldığı Madımak Otel'i'ydi. Kültür Merkezi'ne yaptıkları saldırı püskürtüldü... Gözü dönmüş caniler otelin önüne yığıldılar. Yaktılar oteli. Gün tutuştu, türkü tutuştu Sivas'ta. **Asım BEZİRCİ, Hasret GÜLTEKİN, Nesimi ÇİMEN** ve daha niceleri... 36 aydın yakıldı Sivas'ta. Ardından alevilerin ve Kürtlerin oturduğu mahallelere yöneldiler. Devletin kolluk güçleri ise yalnızca seyretti gelişmeleri. Halk kendi güvenliğini kendisi sağlayacaktı.

Mahallelerdeki faşist katliamı engelleyebilmek için Kültür Merkezi'nde yapılan bir toplantı ile **Direnış Komitesi oluşturuldu**. Kültür Merkezi ilk andan itibaren faşistlerin hedefiydi. Komite panik yaşanmasını engelledi. Mahallelere yönelen saldırıları boşa çıkardı. Halkın gericilere karşı tepkisini ve gösterilerini örgütledi, eyleme dönüştürdü. Direniş Komiteleri'ni **örgütleyenlerden biri de Rıfat ÖZGÜNGÖR**'dü.

TÖDEF'liydi Rıfat... Aynı zamanda Mücadele Gazetesi'nin Sivas Temsilcisi'ydi. Kültür Merkezi'nde saldırganlarla göğüs göğüse çarpıştı. Saldırıları karşısında mahallelerde halkı örgütledi.

1969'da Samsun-Vezirköprü'de doğan Rıfat'ın ailesi Balkan göçmeniydi. '91 yılında devrimci mücadeleyle üniversitede tanıştı ve kısa sürede kendini yetiştirdi. Sivas'ta TÖDEF çalışmalarını yürüttü. Herkes cesareti, sıcakkanlılığı, sadeliği ve mütevazılığı ile tanıdı onu. Bu özellikleri sayesinde yaygın bir kitle ilişkisi sağladı. Kitle ilişkilerini örgütlü mücadeleye dönüştürdü. Baskılar ve işkenceler yıldıramadı Rıfat'ı. Hem kendini, hem çevresindekileri geliştirdi. Önce sosyalist bir gazeteci olarak tanıdı Sivas'ın köylerini, kasabalarını. Ardından kırlarında Halk Kurtuluş Savaşçısı oldu. 15 Eylül '94'te Hafik İlçesinin Ekinözü köyünde ihbar üzerine jandarmanın tarafından gözaltına alındı. Yoğun işkencelerden sonra katledildi. Rıfat, Dev-Genç'liydi, gerillaydı. Şehit düştü.

Avrupa'da Dev-Genç Kurultayı

Dev-Genç; sadece Anadolu'daki gençliğin değil, yurtdışındaki Türkiye'li gençliğin de temsilcisiydi. Kurultaylar iradiliği ve öğreticiliği sağlıyordu. Hazırlıklar tamamlandı. 28 Ağustos '93'te Almanya'nın Duisburg kentinde biraraya geldi Dev-Genç'liler. **1. Avrupa Dev-Genç Kurultayı**'na 130 delege katıldı. Delegeler Avrupa'nın birçok ülke ve kentinden geliyorlardı. Önemi bilerek katılıyorlardı Kurultay'a. Her açıdan ileri bir adım olacaktı.

Kurultay'da esas olarak Avrupa'daki ülkemiz gençliğinin sorunları ve gençlik örgütlenmesinin sorunları tartışıldı.

«Yıllardır ülkemizden uzakta yaşayan, dilini konuşamayan, ulusal değerlerine uzak, Avrupa'nın yoz-kozmopolit kültürü içerisinde eritilmek istenen bir gençlikle karşı karşıyayız. Her şeyiyle bu gençlik bizim gençliğimiz düşüncesiyle hareket etmeli ve halkın, ülkesini seven, bu uğurda fedakarca mücadele eden bir gençlik yaratmalıyız.»

Avrupa Dev-Genç'in hedefi buydu. Kurultay sonunda hedefleri doğrultusunda ortak kararlara vardılar;

- Avrupa'da merkezi bir **Dev-Genç Bürosu**'nun kurulması.
- Bulunulan bütün alanlarda **Dev-Genç Komiteleri**'nin kurulması ve bunlara işlerlik kazandırılması.
- Her birimin kendine ait bir program ve rapor hazırlaması.
- Merkezi bir **Dev-Genç Bülteni**'nin çıkarılması.
- Avrupa'da ciddi bir sorun olan yabancı düşmanlığı ve neo-nazilere karşı **Mücadele Komiteleri**'nin kurulması.
- Değişik ülkelerin gençlik örgütleriyle ilişkilerinin geliştirilip sürekliliğinin sağlanması.
- Tüm okullarda geniş gençlik çalışmalarının örgütlenmesi.
- Sosyalist Küba ile dostluk ve dayanışmanın geliştirilmesi, ilaç kampanyasının düzenlenmesi.

- Eğitim çalışmaları ve **Gençlik Kampı**'nın hayata geçirilmesi.

Yurtdışındaki gençliğimiz kendi ülkesinden kopararak dejenerasyona ve yozluğa mahkum edilmişti. Onları bu yozluktan koparıp alacak olan kendi ülkelerinde süren savaşa daha aktif katılımlarıydı. Sadece bir değil, ikinci ve üçüncü kuşaklar bu koşullarda yetişiyordu. Gençlik kendi ülke toprağına, kültürüne, geleneklerine yabancılaştırılıyordu. Kendi gelecekleri demek olan kurtuluş savaşının dışına itiliyorlardı. İki kültür arasında savrulan gençlik, ulusal değerlere, kendi öz kültürleri ve ahlaklarından uzak bir yaşama mecbur kınılıyordu. Kurultay, bütün bu sorunların çözümünde olumluluk olduğu gibi alınan kararlar; halkların mücadelesi ile gençliği bütünleştirecek kararlardı.

TÖDEF Lice'de

«Saat 09:00'da başladı. Helikopterlerden toz paketlerine benzer paketler atıyorlardı. Paketler düştüğü her yeri yakıyorlardı. Eve gittiğimde 16 yaşındaki oğlumu ve ağabeyimi yanmış olarak gördüm.»

Lice'ye giden heyete katliamın dehşetini böyle anlatıyordu Lice halkı. 23 Ekim '93'te sabahın aydınlığını kana buladı katiller. Sabah saatlerinden itibaren Lice'nin üzerinde askeri helikopterler uçuşmaya başladı. Onlar havadan, diğerleri karadan Lice'yi ateşe tutuyorlardı. Evler yakıldı, insanlar kurşunlandı. Helikopterlerden atılan kimyasal bombalarla tam soykırım yaşandı Lice'de. Onlarca insan katledildi.

Katliam sonrası, TÖDEF örgütlü olduğu her yerde eylemlilikler gerçekleştirdi. Halkla dayanışmak için Lice'ye giden Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun oluşturduğu heyette TÖDEF'liler de yer aldı. Gözaltına alındılar, tehdit

edildiler. Her türlü baskıya rağmen ulaştılar Lice'ye. Halkla görüşen heyet Lice katliamını en geniş halk kitlelerine duyurdu. «**Halklar Katliamlarla Yokedilemez**» mesajını verdi kamuoyuna.

Dördüncü 6 Kasım Boykotu

Bu yıl YÖK'ün kuruluş yıldönümü Cumartesiye denk geldi. Bu yüzden boykot bazı üniversitelerde 5 Kasım'da, bazı üniversitelerde ise 8 Kasım'da yapıldı.

'93'te gençliğin temel sorunları YÖK, Paralı Eğitim ve Polis-Jandarma işgaliydi. İstanbul'da sadece Militan Gençlik, İYÖ-DER'in çağrısına olumlu cevap verirken diğer sol genel olarak dışında kaldı. Oysa 6 Kasım Boykotu yıllardır yapılıyor ve öğrenci gençlik tarafından sahipleniliyordu. Artık gelenekleşmiş bir eylemdi. Ancak bu umurunda değildi oportünizmin. Onlar için önemli olan kendi grupsal çıkarlarıydı.

TÖDEF'liler her yerde çalışmalarını sürdürdü. Önce yaptıkları basın açıklamasıyla boykotu ilan ettiler. Öğretim görevlileri ve üniversite çalışanlarını da boykota katılmaya çağırdılar.

İYÖ-DER'liler, **Militan Gençlik**'le birlikte 3 Kasım günü Beyazıt'ta, 4 Kasım günü de Yıldız Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü'nde forum düzenlediler.

EYÖ-DER ise 8 Kasım'ı boykot günü olarak ilan etti. Çalışmalar sırasında Ege Üniversitesi'ndeki her okulda boykotu anlatan masalar açıldı.

Bu sene de daha önceki seneler gibi üniversiteler polis ve jandarma tarafından işgal edildi. Boykot günü ise özel olarak çalışma yürütülmeyen fakültelerde dahi boykot gerçekleştirildi.

Trabzon, Diyarbakır ve Sivas'ta ise forum ve yürüyüşlerle sınırlı kaldı 6 Kasım eylemleri. **Tokat Gaziosmanpaşa**

Üniversitesi'nde ise boykot ve forum yapıldı. Yine bu yıl İstanbul ve Ankara DLMK liselerde boykot yaparak destek verdi 6 Kasım'a.

Dicle Üniversitesi'nde TÖDEF Tanıtım Kampanyası

«Üniversite Gençliğinin Sorunları»

«Demokratik Üniversite Mücadelesi»

«Güçlerimizi TÖDEF'te Birleştirelim»

TÖDEF Kürdistan Koordinasyonu'nun kampanya programı, 22-26 Kasım tarihleri arasında Dicle Üniversitesi'nde çeşitli etkinliklerle sürdürüldü.

TÖDEF'liler 22 Kasım günü Eğitim, Hukuk, Fen ve Tıp fakültelerinde döviz astı. Dövizlerinde; gençliğin sorunlarının çözümünün demokratik üniversite mücadelesinden geçtiğini, TÖDEF çatısı altında örgütlenmek gerektiğini anlattılar. Kontrgerilla terörüne rağmen TÖDEF'lilerin cüreti gençliği etkilerken polisi şaşırttı. Tahammül edemediler. Eğitim Fakültesi'nde dövizlere saldırdılar.

TÖDEF'liler 23-24-25 Kasım'da sınıf konuşmaları yaptılar. Özellikle üniversiteye yeni gelmiş öğrencilerle ilgilendiler. YÖK'ün uygulamalarını, polis terörünü har(a)çları, paralı eğitim tuzakını anlattılar onlara. Sorunlarının çözümünü de gösterdiler. Alternatiflerinin Kürt ve Türk gençliğinin temsilcisi TÖDEF örgütlülüğünde olduğunu belirttiler. Sahiplendi öğrenciler.

24 Kasım günü Hukuk, MYO ve Fen Fakültesi'nde, 25 Kasım'da ise Eğitim Fakültesi'nde «**Dicle Üniversitesi TÖDEF'liler**» imzalı bildiriler dağıttılar. Bildirilerinde öğrenci gençliğin ülke sorunlarına vurgu yaptılar. Çünkü TÖDEF Kürdistan Koordinasyonu'nun çalışmaları Kürdistan gençliği üzerinde şekilleniyordu.

25 Kasım'da Tıp kantininde Grup BERFİN'in müzik dinletisine katıldı öğrenciler. Polis ablukası, programın başarısını engelleyemedi.

TÖDEF, Kürdistan özelinde demokratik mücadeleyi yoketme hesapları yapan kontrgerillanın karşısına daha sonraki günlerde de şenlikleri, boykotları, forumlarıyla çıktı. TÖDEF'in bu tür çalışmaları «*Burası Kürdistan*» diyen anlayışlara da verilen güzel bir cevaptı. TÖDEF'liler nesnellığe ve devlet terörüne teslim olmadılar. Her şart altında demokratik üniversite mücadelesini yükselttiler.

Devrimci Gençlik Önderlerinden Erol YALÇIN'ın Katledilmesi

1988'den beri Dev-Genç'liydi Erol... Kitlelerle kolay bağ kurabilen girişken ve atak bir kişiliğe sahipti. 6 Kasım, 3 Ocak, 10 Nisan direnişlerinin ajitatörü, eylemin örgütleyicisiydi. '90 yılında Dev-Genç yeniden örgütlenirken Erol'da bu yapılanma içinde, yeraltı ilişkilerinde görev aldı. 13 Eylül '92'de Devrimci Sol'daki darbe ihanetine karşı ilk tavır alanlardan biriydi. Dev-Genç onurlu bir misyon yüklendi bu süreçte. Erol'da bu misyonun omuzlayıcılarından.

26 Kasım günü şehit düştüğünde İstanbul Dev-Genç sorumlusu, Dev-Genç'in önderlerindendi. Selma ise sempaticandı henüz. Erol'dan öğreniyordu devrimciliği...

Erol'la Selma, Hasköy'de halkın gözleri önünde katledildiler. Her katliam sonrasında olduğu gibi yine yalan yanlış haberlerle gerçeği gizlemeye çalıştılar. Ama gençliğin mücadelesini durduramadılar. Gençlik daha nice UĞUR'lar, AYHAN'lar, ŞENGÜL'ler, EROL'lar, SELMA'larla yürüdü üstüne cellatların.

Devrimci Sol, Erol ve Selma'nın şehit düşmesinin hemen ardından 67 No'lu Haber Bülteni'ni çıkardı.

«Erol yoldaş yine tarihimizin onurlu bir sayfasını karşılama hazırlığındayken şehit düştü. Şimdi onun yükseltmeye çalıştığı bayrak sizlere devredilmiştir. En az onun kadar atak ve cesur en az onun kadar kendini yenilemekte ısrarlı olmak zorundayız.

Ve tüm gücümüzle bizi yok etmek isteyenleri yok etmeye motive olmalıyız. Düşmanın her katliamına savaşı büyüterek cevap vermeliyiz.

Bugün hareketimiz kırlarda ve şehirlerde emekçi halkın savaş şiarıdır. Ve ne mutlu ki Dev-Genç gibi savaşçı bir gençlik örgütüne sahiptir. Daha çok genç savaşçı ve yönetici vererek Devrimci Hareketi güçlendirelim. Düşmanın bize duyduğu kinin yüz katı, bin katı kinle ona saldıralım ve imha edelim. Bugün savaşmak için Marksist-Leninist olmak, devrimci olmak gerekiyor. Bunu iyi kavrayalım. Binlerce Selma'yı oligarşinin karşısına dikebileceğimizi bilince çıkaralım.»

Katliamdan sonra Devrimci Gençlik, şehitlerine yaraşır bir cenaze töreni için seferber oldu. Cenazelere bile tahammülü yoktu devletin. Şehitlerimizin cansız bedenleri bile korkutuyordu onları. Halkın cenazelere sahip çıkmasıyla daha da pervasızlaştı. **Selma'nın evinde** toplanan Hasköy halkına saldırdı, 50'den fazla insan dövülerek gözaltına alındı. Ancak kararlılığın önüne geçemedi. Herşeye rağmen engelleyemedi cenaze törenini. İlk önce yürüyüş yapıldı. Ardından **Erol ve Selma'yı Devrimci Sol bayraklarına sararak** toprağa verdiler. Ayrıca Dev-Genç 29 Kasım'da **Erol'un okulu Yıldız Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü'nde** anma yaptı. Bundan sonraki görevlerini biliyorlardı. Şehitlerine sahip çıkmanın verdiği rahatlıkla yollarına devam ettiler.

Devrimci Gençlik Küba Devrimi'ni Selamlıyor

'93'te Küba Devrimi'nin 35.yılıni selamladı Devrimci Gençlik... Küba halkıyla anti-emperyalist zaferin coşkusunu ve onurunu paylaştı.

'59'dan bu yana emperyalizm saldırıyor, Küba ise direniyordu. Sabotajlarına, provokasyonlarına, ambargolarına rağmen devrimi, sosyalizmi savunuyordu Küba'lılar. 35 yıldır dimdik, gururla ayaktaydılar. '80'li, '90'lı yılların savrulmalarından etkilenmediler. Emperyalizmin ideolojik bombardımanı, gericilik rüzgarları Küba topraklarına sokulmadı. Direnişleri, ezilen halkların direniş sembolüydü. «*Bu nedenle Küba'yı savunmak halkların kurtuluşuna inanan herkesin görevidir*» diyordu Devrimci Sol. Katıldı Devrimci Gençlik.

Ankara'da Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun düzenlediği Küba'yla dayanışma kampanyasında yer aldı. Birçok mahallede, üniversitede yazılama, kuşlama yaptı AYÖ-DER'liler.

İYÖ-DER'liler Sirkeci Büyük Postane'nin önünde basın açıklaması yaparak Küba Konsolosluğu'na telgraf çektiler. Mesajlarıyla Küba halkının yalnız olmadığını gösterdiler.

Bütün yurttan Küba Devrimi'nin, Küba halkının direnişinin ve sosyalizmin geleceğinin tartışıldığı toplantılar düzenlendi.

Devrimci Gençlik'in bu kampanyası onun enternasyonalist bilinci, geçmişten bu yana getirdiği geleneğiydi. Her dönem ezilen dünya halklarının yanında oldu Dev-Genç. Emperyalizme karşı direnen ve savaşıyan halkları destekledi. Her türlü pragmatist anlayışlara ve yaklaşımlara inat karşılıksız sundu desteğini. Dev-Genç'lilerin saflığı ve temizliği gerçek dayanışma ruhları, sosyalizm ideolojisine bağlılıklarıydı.

Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta

Kontrgerillanın planları bitmedi. Ülkede gelişen bir halk hareketi vardı. Karşısına sivil-faşist hareketi çıkardılar. Programını belirledi. Nerede ne yapacaklarını, nasıl davranacaklarını söylediler onlara. Birinci hedefleri güç gösterisi yapmaktı.

Bu doğrultuda ilk olarak; Bizim Ocak temsilciliklerini mahallelerde yaygınlaştırdılar. Bu temsilcilikler aracılığıyla birçok lisede açıktan çalışma yürüttüler. Gençliğin maceracı eğilimlerine seslenirken uyuşturucu trafiğini hızlandırdılar. Kitle tabanları yoktu. Bunun için kafa sayısını fazla göstererek küçük-burjuvaziyi kazanmak istediler. Küçük-burjuvazinin kaypak ve tutarsız zemininden yararlanabileceklerini umdular. Ne de olsa güce önem verirdi küçük-burjuvalar. Günlük yaşamda kendilerini güçlü göstermeye çalıştılar. Okullarda da benzer davranışlarını sürdürdüler. Toplu dolaşmaya özen gösterirken, derslerde kurt işaretiyle parmak kaldırdılar.

Programın ikinci aşamasında; kanlı yüzlerini maskelemek vardı. İmaja önem verdiler. İmajları milliyetçilerin değiştiği yönündeydi. *«Katliamcı değiliz biz. Bakın eli ayağı düzgün, kültürlü, hayattan zevk almasını bilen insanlarız»* söylemlerini sık sık kullandılar...

Ve programın üçüncü aşaması... Faşizm kitle katliamlarına yöneldi. '93 Sivas Katliamı '80 sonrasının ilk kitle katliamıydı. Kürt halkının mücadelesi karşısında daha fazla dayanamamışlardı. Katliamlarıyla halkı gerilladan uzaklaştırmak istiyorlardı. Mesajları açıktı; *«Önümüzdeki süreçte kitle katliamlarına yönelecek, sivil-faşist hareketi daha fazla kullanacağız»*.

İlk üniversitelerde gösterdiler kendilerini. Okullar açılır açılmaz saldırmaya başladılar. 15 Ekim'de Antalya Akdeniz Üniversitesi'nde, 23 Ekim'de Bursa'da, 4 Kasım'da Samsun 19 Mayıs Üniversitesi'nde, 8 Kasım'da Çanakkale'de saldırarak öğrenci gençliği sindirmeye çalıştılar. Saldırıları daha organizeydi. Demir çubuk ve silahlarını hiç eksik etmediler yanlarından. 15 Kasım'da Ankara Hacettepe'de ve İstanbul Marmara Üniversitesi Anadoluhisarı Kampüsü Spor Akademisi'nde, 18 Kasım'da Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde yine Kasım ayı içinde Trakya Üniversitesi ve Ceyhan MYO'nda saldırılarına devam ettiler.

Faşizmin bu saldırıları karşısında Devrimci Gençliğin görevleri de netti; resmi ve sivil-faşist güçlerin karşısında en geniş gençlik kesiminden oluşacak bir anti-faşist cepheyi yaratmak ve devrimci şiddeti yaygınlaştırmak... Bu aynı zamanda sürecin temel göreviydi.

Dev-Genç, sivil-faşistlere karşı alınan tavırda cüretiyle en önde yer aldı. Dev-Genç'in cüreti kitlelerin cüreti idi. Bu kadarıyla yetinmedi. Devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici ve faşizme karşı olan herkesi tavır almaya çağırdı. Anti-faşist gençliğin tepkisini örgütleyecek, tepkilerini devrimci şiddete dönüştürecek araçlar yarattı. **Ankara ve İstanbul'da örgütledikleri Faşizme Karşı Mücadele Komiteleri'ni** yaygınlaştırmaya çalıştı.

Faşizme Karşı Mücadele Komiteleri; tüm gençliği kucaklayacak etkin bir örgütlülüktü.

Faşizme Karşı Mücadele Komiteleri; sivil faşist hareketi geriletecek ve zamanla yok edecek önemli bir silahtı.

Faşizme Karşı Mücadele Komiteleri; kitleleri militan mücadele içinde birleştirebilecek güçlü bir araçtı.

15 Ekim'de Antalya Akdeniz Üniversitesi'nde basın açıklaması yaptı öğrenciler.

29 Ekim günü Bursa Dev-Genç, Devrimci Proleter Gençlik ve Militan Gençlik Uludağ Öğrenci Yurdu'nda ortak bir bildiri dağıttılar. Amaçları sivil-faşist saldırılara karşı öğrenci gençliği duyarlı kılmaktı. Sivil-faşistler müdahale etmek istese de dövülerek okuldan atıldı.

5 Kasım'da Samsun 19 Mayıs Üniversitesi'nde sivil-faşist saldırılar forumla protesto edildi. Yine aynı gün Çorum'da da eylemdeydi öğrenciler. SHP İl Merkezi işgal edilerek, onlardan sorunların çözüleceğine dair söz aldılar.

8 Kasım'da Çanakkale 18 Mart Üniversitesi'nde YÖK'ü protesto eden foruma saldıran faşistler öğrenciler tarafından püskürtüldüler.

17 Kasım günü ise İstanbul Üniversitesi'nde devrimcilerin afişini indiren bir sivil-faşist yakalanarak teşhir edilmiş ve Türk ve Kürt halklarından özür dilemek zorunda bırakılmıştı.

Maraş Katliamı'nın Yıldönümünde

Sivil-Faşistlerle Çatışma

Öğrenci gençlik her yıl olduğu gibi bu yıl da '78 Maraş Katliamı'nı çeşitli eylemliliklerle protesto etti. Faşist katliamları unutmayacağını gösterdi.

24 Aralık günü İTÜ Maden Fakültesi'ne asılan afişi yırtmak isteyen bir Müslüman Gençlik taraftarı İYÖ-DER'liler tarafından dövüldü. Diğer fakültelerden gelen devrimci demokrat öğrencilerle birlikte bir anma düzenlendi. Müslüman Gençlik olayların ardından İYÖ-DER'lilere karşı 'sözde' özeleştiril yaklaştılar. Anti-faşist, anti-emperyalist olduklarını, devlete karşı mücadele ettiklerini, afişin bir yanlışlık sonucu yırtıldığını söyledilerse de pratikleri hiç de öyle olmadı. Birkaç gün boyunca saldırmak için fırsat kolladılar. Devrimcileri karalayan bildiriler dağıtarak provokasyon ortamı yaratmaya çalıştılar.

Yıldız'da da faşizmi teşhir eden bir afiş yırttılar. Bunun üzerine İYÖ-DER'liler devrimci-demokrat öğrencilerle birlikte tekrar astılar afiş. Ardından forum yaptılar. Müslüman Gençlik'te forum yapmaya kalkışınca devrimci-demokrat öğrenciler sloganlar atarak forumu yaptırmadılar. Tam o sırada üniversiteye gelen polis «*Katil Polis Üniversiteden Defol!*» sloganlarıyla protesto edildi.

Yine 24 Aralık'ta İstanbul Üniversitesi'nde anma ve forum, Beyazıt'ta da dönemin en kitlesel forumlarından birisi yapıldı. Edebiyat Fakültesi'nde Maraş şehitlerini andı öğrenciler.

Anmalarda tek bir sloganda birleştiler:

«Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta!»

Aynı şiarla 27 Aralık'ta Avcılar'da forum yaptı İYÖ-DER'liler. Edebiyat Fakültesi'nde Müslüman Gençliğin devrimcileri karalayan bir afiş asması üzerine devrimci-demokrat öğrenciler toplandılar. Afişin indirilmesini tartıştılar. Afişin indirilmesini anlayışların pek çoğu onaylamadı. İYÖ-DER ve **Militan Gençlik** tartışmalarla vakit geçirmediler. Forum yaptı. Aynı şekilde forum yapmak isteyen Müslüman Gençliğin forum yapması engellendi.

DY Dergisi taraftarları ve **Yeni Demokrat Gençlik** yine şaşırdılar hedeflerini. Forum yapan devrimcileri «**Provokasyona gelmeyelim**» bahanesiyle engellemeye çalıştılar.

28 Aralık MÜ Haydarpaşa Kampüsü'nde değişik ama etkin bir tavır geliştirildi. Asılan afişe müdahale etmek istedi polis. O sırada koridorda bulunanlardan alkış sesleri duyuldu. Sonra 20-30-100 derken koridordan yemekhaneye, yemekhaneden kantine kadar çoğaldı alkışçılar. Şaşkındı polis. Daha fazla duramadı, terketti okulu.

Ayrıca 24 Aralık'ta Ankara Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde AYÖ-DER'liler, Bursa Uludağ Üniversitesi'nde UL-DER'liler, Sivas Cumhuriyet Üniversitesi ve Burdur Eğitim Fakültesi'nde TÖDEF'liler tarafından yapılan forumlarla Maraş katliamı protesto edildi.

Ocak ayı sivil-faşistlerle çatışmalarla geçti. 3 Ocak'ta Yıldız Teknik'te boy gösterdi faşistler. 4 Ocak'ta İYÖ-DER'lilerce yapılan forumun ardından 5 Ocak'ta da sivil-faşistler İÜ

Edebiyat Fakültesi'nde «**Ülkücü Gençlik**» imzalı çıkartmalar yaptılar. İzin verilmedi. Çıkartmaları sildi İYÖ-DER'liler. Bu kez 6 Ocak'ta Merkez Kampüs'e giderek **Nizam-ı Alem Ocakları**'nın afişlerini astılar. Afişleri birer birer indirdi devrimciler. Sivil-faşistler okulda toplanmaya başladığında dövülerek okuldan atıldılar. Bundan sonra da polis koruması olmadan okula giremediler.

16 Mart Katliamı'nın Yıl Dönümü

Katliamlarını artırdı devlet. Katliam provaları vazgeçilmez politikaları oldu. '94 16 Mart'ı Sivas gibi katliamlarla geldi. Bir yandan da sivil-faşist çeteleri palazlandırdı. Hiçbir koşulda vazgeçmedi onlardan.

Sivil-faşist harekete karşı mücadeleyi yükseltmek göreviyle karşı karşıyaydı Dev-Genç. Kendine demokratım, insanım diyen herkes bir araya getirilmeliydi. Bu nedenle anti-faşist, anti-emperyalist cepheyi yaygınlaştırmak en yakın hedefi oldu.

«Diin Maraş'ta, Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta»

Sloganları yurdun dört bir tarafında yükseltildi. Afişler, pankartlar hep bu sloganla dalgalandırıldı. Sınıf ve kantin konuşmalarında bu sloganla düşündü, düşündürüldü gençlik. Devletin kontrgerillacı, katliamcı yüzü teşhir edilirken, faşizme karşı mücadele görevinin herkesin görevi olduğu anlatıldı. 16 Mart katliamı ve faşizm bir kez daha lanetlendi okullarda.

İstanbul Üniversitesi'nde Molotoflu Gösteri

Nisan ayı da sivil-faşistlere karşı mücadeleyle geçti...

22 Nisan'da İstanbul Üniversitesi'nde Dev-Genç'liler ve DPG'liler, okulu basmaya kalkan sivil-faşistlere karşı ortak bir eylem düzenlediler. 50 kişiydiler. Sivil-faşistlerin ve polisin gözleri

önünde molotoflu gösteri yaptılar. Slogan attılar. Cüretliyidiler. Kararlıydılar. Anti-faşist bilinçle donanmıştı hepsi. Korku yine karanlığın bekçilerine düşmüştü. Müdahale etmeyi akıllarından bile geçirmediler. Gövde gösterisinin nasıl olması gerektiğini en iyi onlar gördüler. Devrimcilerin bu tavırları öğrenci gençliği de cesaretlendirdi.

Faşist Saldırlara Karşı Oportünizmin Tutarsızlığı

Tutarsızlık, tavırsızlık, oportünizmle eşanlamlı bir kelime, kelimedenden öte oportünizmi ifade eden tek davranış biçimi oldu her zaman. Sivil-faşistler saldırdı onlar kaçtı. Yine de maharetliyidiler. Binbir dereden su getirmekte üstlerine yoktu. Herşeyi çok iyi teorize ediyorlardı. Her zamanki gibi inançsızlık, güçsüzlük ve cesaretsizlik onların oldu.

Bu süreçte beceri konusunda birbirleriyle yarış yaptılar. **Yeni Demokrat Gençlik**, dereceye girme konusunda en azimlileri çıktı. Örnekleri o kadar çoktu ki;

İlk olarak MÜ Göztepe Kampüsü'nde afiş asan faşistlere müdahale edilmesini istemediler. İYÖ-DER'lilerin afişlerine saldıran gericilerin cezalandırılmasına karşı çıktılar. Hatta bu faşist saldırıya ilişkin yapılan foruma dahi katılmadılar. Faşistlerin devrimci mevzilerde faaliyet yürütmesini meşru gördüler. Devrimci değerlere saldırdı faşistler. Sessiz kaldılar. **Teorilerine gelince;**

«Geçen yıl, MÜ Haydarpaşa Kampüsü'nde faşistlerin çalışmaları engellendiği için polis okulda denetimi arttırdı. Bu yüzden rahat çalışma yapamıyoruz.»

Makul ve mantıklıydılar kendilerince. Öyle ya Devrimci Gençlik faşistlerin çalışma ve propaganda yapmasına izin verse, polis daha az terör estirecek ve **YDG** daha rahat çalışma yapacaktı... Devrimcilikleri sorgulanmaya muhtaçtı. Kendilerini bir savaşın tarafı gibi görmekten çok bir maç sponsörü gibi düşündükleri içindir ki bu tür sözleri kolaylıkla sarf edebildiler.

Birincisi; *devlet terörü devrimci mücadelenin yükselmesine paralel olarak artar. Bu, savaşın bir yasasıdır. Baskılarla karşılaşmamak adına ellerinde yüzlerce insanın kanıyla dolaşan faşistlerin örgütlenmesine seyirci kalamazdı Dev-Genç. İkincisi;* *sivil-faşistlere müdahale edilmese dahi onlar YDG'ye çalışma olanağı tanımayacaklardı. Çünkü herkes bilir ki, faşizm kendi düşüncesinden olmayanlara yaşam hakkı tanımaz.*

Diğer gruplarda YDG'den farklı değildi. YDG'yi aratmadı onların tavırları da. İYÖ-DER'liler çatıştı, onlar izledi. Çatışma sonrasında yapılan forumlara katılmamayı da meziyet saydılar. Tavrı(sızlık)larını ise **«Önce onlar saldırsın teşhir olsun biz sonra saldırırız»** şeklinde teorize ettiler sıkılmadan. Yaptıkları birşey daha vardı; DPG'nin yaptığı gibi yalan haberlerle kitleleri kandırmak. **DPG Ocak '94 tarihli 8. sayısındaki dergisinde şöyle yazıyordu;** **«İYÖ-DER ve DPG gerici faşist saldırıyı düzenleyen 15 kişilik bir gericiyi cezalandırdı.»** Oysa İYÖ-DER'liler dışında hiçbir grup bu cezalandırmaya katılmamıştı.

Aralık ayındaki çatışmalarda ise **yurtseverler** tavırsızlıkta öne geçti. İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs'te devrimciler, Büyük Birlik Partisi imzalı afişleri indirdiğinde faşistler saldırıya hazırlanmışlar, yurtseverlerse **«afişleri indirirken bize mi sordunuz»** diyerek çekip gitmişlerdi. Hizbullah'ı ittifakları arasında gören yaklaşımlarını düşünerek şaşırmadı Dev-Genç'liler. Yine de devrimcileri çatışmanın ortasında yalnız bırakıp gitmeleri açıklanamazdı. Açıklayamadılar...

Devrimci Gençlik, oportünizmin bütün bu olumsuzluklarına rağmen faşizme karşı mücadeleyi yükseltecek birlik çabalarından vazgeçmedi. Devrimci-demokrat-yurtsever tüm anti-faşist güçleri birleştirmek sürecin önlerine koyduğu görevlendendi. Görevlerinde ısrarcı oldular.

Ali EFEOĞLU Gözaltında Kaybedildi

Hedefi belliydi oligarşinin. Baskılarla gençliği teslim alacağını, mücadeleyi bastıracağını düşündü. Onlar olmasaydı eğer üniversiteleri istediği kalıba sokabilecek, istediğini yapabilecekti. Hedefe Ali'nin resmi düştü bu defa. Ali üniversitede okurken işkenceciler gözaltına aldıkları her devrimci-demokrat öğrenciye «*sizi kandıran, bu olayların hepsini programlayan odur*» diyerek Ali'ye ve Dev-Genç'e duydukları öfkeyi gösterdiler. Son bir yıldır da şubeye düşen herkese onu sordu polis. Buldukları yerde katledeceklerini söylediler.

Devrimci olmadan önce milliyetçi düşüncelerin çekim alanında ydı Ali. Dev-Genç'lilerle tanıştığında gerçek vatanseverlerin devrimciler olduğunu öğrendi. Ve '88-'89 yıllarından itibaren devrimci mücadelenin içinde yer aldı. Mütevazıydı. Sessiz, sakın, olgun kişiliğiyle sahiplenmesi, inisiyatifçi ve yaratıcı tavırlarıyla kısa sürede Dev-Genç'in önderlerinden biri oldu. Oligarşiye karşı sürdürülen savaşta, oportünizme karşı ideolojik mücadelede en öndeydi. Dernek toplantılarında gruplarla sürekli tartışır, devrimci düşüncüyü hakim kılmaya çalışırdı. Gerek öğrenci hareketinin merkezileştirilmesi tartışmalarında gerek merkezi öğrenci gençlik derneğinin kurulmasında hep onun emeği vardı. Sonraki süreçte ise İYÖ-DER'in kurucularından oldu. İYÖ-DER'in İTÜ'deki mimarıydı Ali. Kurulmasını, kurumlaşmasını, İTÜ gençliğini sahiplenmesini sağladı. İTÜ İYÖ-DER'in eylem ve kampanyalarının, boykotların başarısı Ali'yle anıldı. Ali şehit düştüğünde Devrimci Sol savaşçısıydı.

Ali, gözaltında kaybedildikten sonra öğrenci gençlik, önderine sahip çıktı. O'na sahip çıkmak; Devrimci Gençliğin mücadele tarihine ve yarınlarına sahip çıkmaktı. Ali EFEOĞLU'na sahip çıkmak Dev-Genç'e sahip çıkmaktı.

Ardı sıra geldi eylemler... İYÖ-DER'liler 31 Ocak'ta SHP İl Merkezi'ni işgal ettiler. Barikat kurdular. 15-20 dakikada bir balkona çıkarak etrafta bulunan halkı bilgilendirdiler. Günlerdir sayfalarında **Ali**'ye yer ayırmayan burjuva basın da oradaydı. SHP ise yerel seçimlerin arifesinde 'demokrat'lığına halel geleceği kaygısıyla sorunu çözme çabasındaydı. SHP İl yöneticileriyle görüşüldü...

Ali EFEOĞLU'nun akibetinin açıklanacağına, çıkışta hiçbir öğrencinin gözaltına alınmayacağına dair söz verdiler. Eylemin kamuoyunda yeterince duyulması üzerine işgal bitirildi.

Ancak her zamanki gibi verilen sözler iki adımlıktı. İYÖ-DER'liler binadan uzaklaşır uzaklaşmaz gözaltına alındı. Aradan günler geçti geçmesine ama onlar **Ali EFEOĞLU**'nun akibeti hakkında herhangi bir açıklama yapmadılar. Bunun üzerine 5 Şubat'ta SHP İl Merkezi'ne Haklar ve Özgürlükler Platformu gitti. Basın açıklaması yaparak tepkilerini dile getirdiler. SHP İstanbul İl Gençlik Komisyonu da bir basın açıklaması yaparak İYÖ-DER'lilerin yanında olduğunu belirtti.

Gençlik devletin kayıplar politikasına karşı da politika üretti, karşılık verdi. Bir değil binlerce **Ali**'yle çıktı karşılarına....

Devrimci Mücadele Birliği

Devrimci Mücadele Birliği, **güç ve eylem birliği**'ydi. '94 yılında **Dev-Genç, Militan Gençlik, Gençlik Yıldızı ve Yeni Demokrat Gençlik** tarafından oluşturuldu. Amaçları; gençliğin örgütlenme problemine çözüm üretmek ve resmi-sivil faşist saldırılara karşı set oluşturmaktı. Eğer birim dernekleri işlevli hale getirilebilirse amaçların hiçbirisi sözde kalmayacaktı. Ancak böyle olmadı. Ne somut öneriler tespit edilebildi, ne de programlar çıkarılabildi. Beklentilerin hepsi deyim yerindeyse havada kaldı... İşlevsiz ve sürecin ihtiyaçlarına cevap vermeyen bir yapı... Zamanla da varlığı tamamen ortadan kalktı.

Aslında gençliğin devletin saldırılarının pervasızlaştığı bir süreçte bu tür birliklere ihtiyacı vardı. Ancak oportünizm bu. Onlar için önemli olan gençliğin ve mücadelenin ihtiyaçları değil, kendi küçük hesapları, kaygılarıydı. Dev-Genç'in uyarılarına rağmen DMB'ne sağlıklı bir biçim verilemedi...

27 Mart Yerel Seçimleri Ve Devrimci Gençlik

27 Mart '94'de yerel seçimler yapılacaktı. Halk kitleleri güvensizdi. Bu yüzden devlet, seçimleri güven oylamasına dönüştürmek istedi. Yine aynı süreçte demokratik muhalefete yönelik saldırıları yoğunlaştırdı. Özellikle Kürdistan'da arttı saldırılar. Kürt milletvekillerini etkisizleştirmek istiyorlardı. Son olarak Kürdistan'dan meclise gelmiş HADEP'li milletvekillerinin bir kısmının milletvekillikleri düşürüldü. Gerekçeleri Kürtçülük propagandası yapılmasıydı. Milletvekillikleri düşürülenler meclis çıkışında gözaltına alınarak tutuklandı. Bu olay oligarşinin pervasızlığının boyutunu da göstermesi açısından anlamlıdır. Hatta bazı sol çevrelerce tutuklanmalar «2 Mart Darbesi» olarak açıklandı.

Devrimci Sol, seçimlerdeki tavrını belirledi. Dev-Genç'te bu tavrın bir parçası olarak çalıştı. Devrimci Sol, yerel seçimlerde muhtarlık için kendi adaylarını çıkarmak ya da bazı ilerici adayları desteklemek kararı almıştı. Karar uyarınca mahallelerde halk toplantıları düzenlendi. Oluşturulan halk komiteleri aracılığıyla seçim çalışmaları yürütüldü. Bir yandan da kitlelere nihai çözümün «devrim» olduğu propagandası yapıldı.

Ancak bu süreç 2 Mart'a kadar işledi. HADEP milletvekillerine yönelik saldırılarla birlikte Devrimci Sol'un tavrı da farklılaştı. Kürt halkının iradesini ortaya koymasının koşulları bir bütün olarak ortadan kaldırılıyordu. Bu yüzden 2 Mart'tan sonra kitlelere boykot çağrısıyla gidildi. Bu amaçla sınıf, kantin, kahve konuşmaları yaptı TÖDEF'liler.

Devrimci Sol'un diğer alanlarıyla birlikte sürdürülen bu çalışmalarla kitlelerdeki duyarlılık artırıldı. 27 Mart yerel seçimlerinde seçmenlerin önemli bir bölümü sandık başına gelmedi. Oligarşinin düzen partilerine güven tazeleme taktiği bozulmuş ve demokratik muhalefet üzerinde oynanan oyunlar protesto edilmişti.

5 Nisan Kararları Ve Öğrenci Gençlik

IMF ile yapılacak olan «*stand by*» antlaşmasının arifesiydi.

Emperyalist efendilerine hoş görünmesi gerekiyordu devletin. Bu nedenle bir dizi ekonomik karar aldı. Ülke emperyalizme daha çok peşkeş çekilirken, halk üzerindeki sömürü arttırıldı.

Dönemin Başbakanı Tansu ÇİLLER, tüm şirinliğiyle hergün boy gösterdi TV'lerde. «*Ekonomideki bunalımın aşılması için herkes üzerine düşeni yapmalıdır*», «*Kamu harcamalarını kısımlıyız*» diye. Güzel dedi emperyalist efendiler ve işbirlikçileri. 70 milyarlık borcun peşindeydiler. IMF ve Dünya Bankası'nın «aferin», «bravo» övgüleriyle göklere çıkartıldılar. Hele ki talimatsız uşaklık daha da övgüye değerdi. Bu sözlere, bu alkışlara çokça tanık olmuştu emekçi halk. Uygulamalar çoktan yüreğini yakmıştı. 7'den 70'e herkes ardından neler geleceğini ezberlemişti. Beklediği gibi de oldu. İlk zamlarla hissettirdi kendisini kararlar. Özelleştirmelerle ülkenin değerleri, zenginlikleri satılığa çıkartıldı. Kamu işletmelerindeki işçiler işinden oldular. Tarımda destek alımları durdurulurken ücretler ve maaşlar donduruldu.

«**İstikrar Paketi**»ydi kararlarının adı. Yani istikrarsızlığı gidereceklerdi. Halk kitlelerinde artan memnuniyetsizliği ve sosyal krizi frenleyeceklerdi. Yöntemleri bildik yöntemlerdi; baskı ve terörü artırmak. Bu nedenle hak alma eylemlerine azgınca saldırmaya başladılar.

Gençlik de emekçi halka reva görülenlerden ayrı düşünülmedi. Kağıtlar zamlandı. %300-400'e ulaştı zamlar. Kitaplardan ulaşım, ulaşımından beslenmeye, barınmaya kadar herşeyde korkunç bir fiyat artışı yaşandı. Harçlara yapılacak zamları tahmin bile edemedi öğrenciler. Paralı eğitim giderek daha fazla meşrulaştırılmaya çalışıldı. Gençlik halkın bir parçasıydı. Açlığa ve zulme mahkum edilen emekçi halkın yanındaydı.

«Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk» Kampanyası

Devrimci Sol; iktidarın pervasızlığına sessiz kalmadı. Kampanya düzenledi. «Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk» Kampanyası bütün alanların katılımıyla her tarafta hayata geçirildi. Sürecin temel çalışması; kitle faaliyetiydi. 5 Nisan kararlarına yönelik tepki açığa çıkarıldı, örgütlendi. Semt toplantıları, mahalle, kahve ve otobüs konuşmaları ve tiyatro gösterilerinin yanı sıra işçi-memur eylemlerine ve grevlerine destek verildi.

Devrimci Gençlik ise «Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk» şiarını okullara, alanlara taşıdı. Bu doğrultuda İzmir, İstanbul, Ankara ve Anadolu'nun pek çok yerinde çalışmalar yürüttü. Gençliğin, emekçi halkın tepkisini örgütlemeyi amaçladı. Devrimci Gençliğin gündemini gelecek öğrenim döneminin başına kadar bu kampanya şekillendirdi... 1 Mayıs faaliyetleri bu kampanya faaliyetleri içerisinde değerlendirildi.

Açlığa ve Zulme Karşı Öfke 1 Mayıs'ta Alanlardaydı

'94 1 Mayıs'ında emekçiler alanlardaydı yine. '94 1 Mayıs'ı açlığa ve zulme karşı isyan günüydü. Onbini buluyordu sayıları. Abide-i Hürriyet Meydanı'nda Devrimci Sol Güçler kortejinde saf tuttular. Disiplinleri, coşkusu ve tüm görseelliği ile ayrılıyorlardı diğerlerinden. 1 Mayıs bayramını alanlarda isyana dönüştürdüler. Dev-Genç'liler de yerini aldı kortejde. Şengül

ve **Uğur**'da oradaydılar. Pankartlarıyla, resimleriyle girmişlerdi alana. En önde hedefi gösteriyorlardı. Hedefi belliydi, haykırdı Dev-Genç'liler:

«EGE'de, KARADENİZ'de, TOROSLAR'da, KÜRDİSTAN DAĞLARINDAYIZ... UMUDUN ADI DEVRİMCİ SOL!».

«Hepimiz Birer UĞUR ve ŞENGÜL'üz!» Şehitlerine sahip çıktılar. Huzurlu ve gururluydular... Devrimci Sol Güçler, polisin üst aramasına karşı da tavır geliştirdiler. Girişte yapılmak istenen aramaya direndiler ve çatışarak girdiler alana. Dev-Genç'liler bu çatışmada en öndeydiler, görevliydi. Kortejin alana girmesini sağladılar. **«MEHMET KAVGAYI ÖĞRETİYOR!»** sloganlarıyla mitinge katılan onbinlere mücadelenin yolunu gösterdiler.

Gebze Direnişi'nde Gençlik

5 Nisan Kararları'nın üzerinden çok geçmedi... **«Kamu hizmetlerini kısıtlayacak, özelleştirmeyi hızlandıracaktır»** demişti Tansu ÇİLLER. Özelleştirmeyi hızlandırdılar. Özelleştirmeler; işsizlik ve daha fazla yoksulluk getirdi. Usulsüz, gerekçesiz işlerine son verildi işçilerin. **«Ne yaparsanız yapın»** dediler. Açlığa mahkum ettiler. Gebze direnişi işte bu süreçte ülke gündemine girdi. Gebze Belediyesi'nden atılan işçiler belediye binasını işgal ettiler. Talep: Atılan işçilerin işe geri alınması ve işten atılmaları son verilmesiydi. Kısa sürede diğer işçilerin ve işçi ailelerinin de katılımıyla büyüdü eylem. Devlet ile halk güçleri arasında dışı dışı bir çatışma yaşandı. Devlet taviz vermek istemedi. Çünkü eylem diğer işten atılanlar ve muhalif tüm kesimler için de örnek eylem haline gelebilirdi. Polis ve jandarma azgınca saldırdı. İşçiler direndi. Günlerce sürdü eylem.

Devrimci Gençlik işçilerin yanında, işçilerle birlikteydi. Omuz omuza halaylar çekti. Türkülerde coşkularını paylaştı

işçilerin. Polis ve jandarma saldırısında direnişin en önünde yer aldı. Direnişi yaygınlaştırmak ve hesap sormak bilinciyle hareket etti. Bu amaçla Gebze'nin değişik yerlerinde molotoflu gösteriler düzenledi. Dev-Genç direniş boyunca işçi sınıfıyla dayanışmanın en güzel örneklerinden birini yaşadı, yaşattı. Onun öncülüğünde **Ulaştepe, Mudurnutepe** ve 5 mahallede **Grevlerle Dayanışma Komiteleri** kuruldu. Gebze halkı bu komitelerle belediye işçilerine destek verdi, işçileri sahiplendi, dayanışmayı süreklileştirdi. RP'li belediye başkanı ve gericilerin işçilerin aleyhinde propaganda yapmaları bir işe yaramadı. Yaz döneminde çalışmalarını Gebze'de yoğunlaştırdı gençlik. Bu çalışmalar halkla daha fazla kaynaşmayı yarattı.

Kampanya'nın Diğer Etkinlikleri

Kampanya'nın ilk eylemi Eminönü'nde başlatılan kitlesel yürüyüşü. Yeni Camii'ye kadar devam eden gösteride yürüyüşçülerin çoğunluğunu ev kadınları oluşturuyordu. Bu gösterinin organizasyonunda görev aldı Dev-Genç. Düzenli kortejleri ve onlarca pankartıyla 5 Nisan Kararları'na karşı tepkilerini yansıttılar. Yeni Camii'nin yanında saldırdı polis... Megafonlarla slogan atılan gösteride 3 Dev-Genç'li gözaltına alındı.

Aynı günlerde «**Sömürüye ve Zulme Karşı Güç Birliği**» oluşturuldu... İYÖ-DER ve DLMK'nın da içinde bulunduğu HÖP'ün çağrısı ile oluşturulan güç birliğinde 52 kurum ve kuruluş vardı.

Temel sloganları; «**BU MEMLEKET BİZİM**»di. Hedefleri ise işçi direnişlerinde destek ziyaretlerinde bulunmak, 5 Nisan Kararları'na karşı yaygın bir propaganda faaliyeti yürütmek, kitlesel bir miting yapmaktı... Bu çerçevede Gebze Belediye işçileri ve Tuzla Deri işçileri başta olmak üzere birçok işçi ziyareti gerçekleştirildi.

Şişli Bomanti Bira Fabrikası'nda 19 Mayıs günü işçilerin ve ailelerinde katıldığı bir gösteri yapıldı. Gösteri DİH tarafından organize edildi... «**Sam Amca**» maketi ile 5 Nisan Kararları'nın yakıldığı gösteri şenliklerle bitirildi.

Kampanya'nın doruk noktası «*BU MEMLEKET BİZİM*» mitingi oldu... Mitinge Dev-Genç kortej halinde katıldı.

Öz olarak bu süreç; gençliğin çalışmalarının okulların dışına taşındığı bir süreç oldu.

Kızıldere Son Değil Savaş DHKP-C İle Sürüyor

30 Mart 1994... Devrim mücadelesinde bir dönüm noktası... Tarih Parti-Cephe'nin doğuşunu kaydetti... ***THKP-C yeniden yaratıldı...***

Umut büyüdü... Yeni zaferlere, kurtuluşa döndü takvimler... Sorulmadık hesap, alınmadık ah kalmayacak...

Güçlü bir ideoloji, güçlü bir örgütlülük... Şehirler, kırlar, okullar, meydanlar o büyük güne hazırlanıyor artık. Devrim daha yakın... Sosyalizm mutlaka kurulacak...

Önderlik, bir halkın geleceğini kaybeder ya da kazanır...

Dursun KARATAŞ önderliğindeki Devrimci Sol; halklarından aldığı gücü, azmi, özveri ve fedakarlığı, yiğitlik ve dürüstlüğü yine halklara armağan ediyor... Daha da büyüsün, boy verip serpilsin diye...

Nice ihanetleri, nice yenilgileri O'nun önderliği sayesinde zaferlere çevirdi Devrimci Sol... Sayılı-sayırsız zaferler onun öngörüsü, politik cüretiyle. Yarılan kuşatmalarda, kazanılan mevzilerde hep O vardı...

Kadroları, savaşçıları, taraftarları O'nunla bütünleşti. Darbeyi O'na bağlılığıyla altetti. Nice direnişlerde, nice özgür vatan toprağı yaratıldı...

Sokaklar tek bir sloganla çınladı....

«YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!»

Gelenekler ve değerler korundu, yenileri yaratıldı O'nun yol göstericiliğinde. Emek, değeri yarattı. Kızıldere'nin yıldönümünde Parti-Cephe ile kucakladılar Kızıldere'yi. Devrimci Sol'un şehitlerini; önderlerini; *Sabahat KARATAŞ*, *Sinan KUKUL*, *Niyazi AYDIN*, *Buluthan KANGALGİL*'i daha nicelerini kucakladılar hasretle...

Devrimci Sol Önderi Dursun KARATAŞ, 30 Mart '94'te Kongre Delegeleri'ni, devrim şehitlerini ve dünya halklarını selamlayarak başladı konuşmasına:

«Parti Kuruluş Kongremize katılma onuruna sahip tüm delege yoldaşlarımı selamlıyorum.

Yoldaşlar;

Bu kongreyi düzenleyebilmemiz için çok uzun zaman geçti. Bu uzun zaman bu kongrenin tarihi oluşumudur. Bu tarihte acılarımız, sevinçlerimiz, şehitlerimiz, ihanetler ve kahramanlıklar vardır.

Devrimci bir hareketi yaşatan, en zor koşullarda dahi ayakta tutan, düştüğünde kalkmasını bilen, koşullar ne olursa olsun sağa-sola savrulmayan ideolojik sağlamlık olmadan, bu kongre yaratılamazdı.

Biz, artık emekçi halklarımızın karşısına Parti misyonuyla çıktığımızda arkamızda bizi yolumuzdan geri döndürmeyecek, her gün bir adım daha ileriye taşıyacak, dediğini yapan, sözüne güvenilir, sınavlardan geçmiş bir tarih yazmalıydık.

Kongremizin oluşumuna kadar geçen bu süreç bu tarihin yazımıdır. Bu tarih esas olarak kanla yazılmış, şehitlerimizin tarihidir. Şehitlerimiz bugün fiziki olarak aramızda yoklar belki ama düşünceleriyle, kavgalarıyla, yaşam biçimleriyle partili savaşıma düşleriyle buradalar. Bizimle birlikteler.

Onların düşünceleri ve kavgalarıyla daha güçlüyüz. En zor koşullarda dahi düşmana boyun eğmeyen, ölen ama yenilmeyen nitelikleriyle gözleri hep üzerimizde, bizi her an sınavdan geçiriyorlar. Onların mirasını devam ettirmek, bu sınavlardan başarıyla geçmemize bağlıdır.» (Kongre Belgeleri-1, Rapor «PARTİ-CEPHE İLE İKTİDARA YÜRÜYELİM» Dursun KARATAŞ)

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi... Kürtlerin, Türklerin, Arapların, Çerkezlerin, Lazların, Azerilerin, Gürcülerin, Alevilerin, Sünnilerin, Süryanilerin Partisi... Hangi mezhep ve milliyetten olursa olsun bu topraklarda özgür ve onurlu yaşamak isteyen bütün emekçi halkların kurtuluş savaşının Partisi...

Parti-Cephe, halkların beyni, halkların silahı...

Parti-Cephe, iktidar alternatifi gücün, halk iktidarının adı...

30 Mart 1972'de Kızıldere'de Mahir'leri katleden oligarşi, devrim mücadelesini de durduracağını düşündü... Ancak Kızıldere yeni savaşların ateşleyicisiydi... ON'lar, Kızıldere'de kuşatıldıklarında «**BİZ BURAYA DÖNMEYE DEĞİL ÖLMEYE GELDİK**» şiarıyla devrim manifestosu yazdılar. Savaş çağrısıydı. Kızıldere, Aybastı Mahir'ler, Necdet'lere ulaştı. Aybastı, Çiftchavuzlar'da dalgalandı. Necdet'ler Sabo'larla çoğaldı. Asla sona ermedi Kızıldere. «*Engebeli dolambaçlı, sarp yollardan*» akarak '94'ün 30 Mart'ını yarattı...

«**Yoldaşlar,**

«*Geçmişimizle, tarihimizle hep gurur duyduk. Artık Devrimci Sol bu gurur dolu geçmişimizdir. Ama gelecek, geçmiş üzerinde yükselir. Geçmiş olmayanlar, geleceği yaşayamazlar. Bu geçmişimize dayanarak, ondan güç alarak, bu gücü Parti-Cephe'yle büyüterek devrim yürüyüşünü sürdüreceğiz. Bu yanıyla geçmiş ve gelecek bir zincirin birbirinden ayrılmayan halkaları gibidir. Bu nedenle Devrimci Sol aynı zamanda geleceğimizdir.*

«DEVRİMCİ SOL; DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ'dir

«DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ; DEVRİMCİ SOL'dur...»

THKP-C'den DHKP-C'ye şanlı bir tarihin adı oldu Devrimci Sol... Savaş içinde öğrenerek, savaş içinde öğreterek yüzlerce şehit verdi, partileşme hedefini adım adım ördü.

DHKP Kuruluş Kongresi; düşmana ve oportünizme verilen anlamlı bir cevap oldu. Devrimci Sol'u yoketmek, bölüp parçalamak isteyenlerin karşısına daha güçlü bir irade, daha güçlü bir inançla çıktı. Hevesleri kursaklarında kaldı. Kuruluş Kongresi'yle hedeflerine ulaştı Devrimci Sol'cular... Halklara ve kendine güvenin zaferiydi DHKP.

«Bu kongre, bu savaştan güçlü çıktığımızın, düşmanlarımıza meydan okuduğumuzun göstergesidir. İç ve dış düşman halk kitlelerinin öncü gücü olan Parti ve Cephe'yi oluşturmamız için fiziki, ideolojik, psikolojik hemen her yönden saldırıya geçmişlerdi. Partili olmak, daha yüksek bir iktidar bilinci, daha gelişmiş bir savaştı. Bunun için parti silahına sahip olmak istiyorduk. Parti silahı önümüzdeki engelleri aşıcı, devrim yürüyüşümüzü hızlandırıcı bir fonksiyon görecekti. Bu gerçeği bilen iç ve dış düşmanlarımızda Parti ve Cephe'nin kuruluş hazırlıklarına başladığımız bu süreçte, saldırılarını yoğunlaştırdılar. Birçok örgütlenmemizi ve değerimizi tahrip ettiler. Zaman kaybettirdiler. Ama, bugün, bu kongreyi toplamakla onların tüm silahlarını ellerinden aldık ve boşa çıkarttık.

«Tüm emekçi halklarımızın, işçi sınıfımızın, yoksul köylülerimizin, yurtseverlerin, aydınların, tüm dünya halklarının huzurunda bir kez daha yineliyoruz ki, yeryüzünde halkların özgürlüğünü ve kurtuluşunu savunan tek bir ülke, tek bir örgüt kalmasa dahi, kurtuluş bayrağını

taşımaya devam edeceğiz. Ne iç, ne dış düşmanlarımız o bayrağı yere indiremeyecektir. Kongremiz, bu bayrağın Marksizm-Leninizm bayrağının daha da yükseklere çekildiği bir andır.

«Bu kongre herkesin cenazelerimizi kaldırmaya hazırlandığı koşullarda, maskeli ve maskesiz düşmanlarımıza indirdiğimiz ağır bir darbedir.

«Örgütümüzün tarihi gelişimi, düşmanla uzlaşmayan çizgisi ve karşı karşıya kaldığı yoğun baskı koşulları ve günümüzün özellikleri dikkate alındığında bu kongre gerek geçmişin, gerekse geleceğin değerlendirilmesi açısından tarihi bir öneme sahiptir. Bunun tarihi anlamını kavramak, hareketin tarihini kavramak ve zaferi görmektir. Bu kongre bize zafer yolunu açacaktır. Düşmanlarımız, nasıl Partili ve Cepheli savaşmamızı engellemek için ellerinden gelen herşeyi yaptılarsa, kongremizin kararlarını da etkisiz kılmak, uygulamamak için, bugün düşünemeyeceğimiz boyutlarda ve biçimlerde çok çeşitli saldırılarını sürdüreceklerdir. Şimdiye kadar, hiçbir zaferi, hiçbir değeri, kolay ve ucuz kazanmadık. Kimse bize bahşetmedi. Hemen herşeyi, zorla, emekle, kanla koparıp aldık. Kazandıklarımızı ve değerlerimizi korumak ve daha büyük kazanımlar elde etmek için daha çok çaba sarfedeceğiz, daha çok kan akıtacağız.

«Parti ve Cephe'miz düşmanlarımızın korkulu düşü, halkımızın ve dostlarımızın güvencesi, geleceği ve mutluluğu olacaktır.» (age)

Kuruluş Kongresi'nin tarihi misyonu kongre kararlarıyla bütünleşti.

Kongre Kararları; dünya ve ülkemiz koşullarının, halk ve örgüt gerçekliğimizin, emperyalizm ve oligarşinin ülkemiz halklarına karşı sürdürdüğü karşı-devrimci savaşın, değişik sol kesimlerin ML tahlilinin bir ifadesidir.

Kongre Kararları; bu tarihin ışığında devrimci görevleri belirledi. Halk kurtuluş savaşının **Mahir**'lerden bu yana devrim rotasını güçlendirdi.

Parti-Cephe'nin Kuruluş Kararları ve 22 başlıkla toplanan diğer Kongre Kararları; emperyalizmin kendi dışındaki tüm güçleri, askeri, siyasi ve ideolojik etkisi altına almaya çalıştığı, örgütlerin birbirini tasfiye ettiği, silahların bırakıldığı, oligarşinin halka karşı topyekün imha savaşı sürdürdüğü koşullarda devrimci savaşı yükselten, iktidarı alma kararlılığının somutlanmasıydı.

Artık ülkemiz devrim mücadelesine yön veren DHKP Kuruluş Kongresi'nin kararları olacaktır...

«Herkes kabul etmektedir ki alınan kararlar son derece cüretli kararlardır. Devrimci Sol gerçeğine, tarihimize layık kararlardır. Partimizin geleceğini aydınlatan, Partimizin şimdiden güç olarak tarih sahnesine çıkacağını belgeleyen kararlardır. Bu anlamıyla kongremiz, örgütümüzü, bizleri sadece geliştirmek ve güçlendirmekle kalmamış, her açıdan tarihsel bir adım olmuştur...» (Kongre Belgeleri-2 KARARLAR, Haziran Yayınevi)

«Neredeyse gökkubbenin altında tartışılmadık birşey» bırakılmadı Kuruluş Kongresi'nde. Ülkemiz devrim mücadelesi, geçmiş, gelecek, herşey büyük bir açıklıkla tartışıldı. Açıklık kongrenin gücüydü. Parti'nin ilanıyla kararlar da aynı açıklıkla ilan edildi.

Kongre kararlarının içinde gençlik de vardı. Gençlik kesimleri içinde nasıl bir çalışma yürütüleceği, demokratik mücadelenin ele alınış tarzı ve en geniş gençlik kitlesinin nasıl örgütlenebileceği gibi temel konular netleştirildi... Demokratik üniversite mücadelesinde ışık oldu bu kararlar.

Kongre'de aynı zamanda Parti Organları oluşturuldu ve hiç kuşkusuz '74'lerden bu yana Parti-Cephe çizgisinin yılmaz savunucusu, *Devrimci Sol'un kurucusu ve önderi olan Dursun KARATAŞ, DHKP'nin Genel Sekreterliği'ne seçildi.*

Kongre'nin ardından, Kongre kararlarını mücadelenin her alanında hayata geçirmenin çalışmalarına başlandı... Parti-Cephe'yi dünyaya ve halka açıklamak için yeni tarzda örgütlenme hazırlıklarına gidildi... Tam bu süreçte halk kurtuluş savaşının önderi, **DHKP Genel Sekreteri Dursun KARATAŞ Fransız emperyalizmi tarafından tutsak alındı.**

Önderliğin tutsak düşmesi Parti-Cephe'nin ilanını geciktirse de **29 Eylül '94'te ANAP'lı eski Adalet Bakanı Mehmet TOPAÇ Ankara'da cezalandırıldı. Cezalandırma Parti-Cephe'nin kuruluş coşkusunu, ilanını halka ulaştırdı.**

Dev-Genç, Kuruluş Kongresi'yle DHKC İçindeki Yerini Almıştır

30 Mart 1972 Kızıldere'den 30 Mart 1994 DHKP'nin Kuruluş Kongresi'ne kadar geçen bu tarihin yaratılmasında Dev-Genç'liler de şehitleri, savaşçıları ve kavgalarıyla yer aldılar. Dev-Genç'liler, 30 Mart Kızıldere sonrası ideolojik keşmekeş ve her türden tasfiyeciliğin hakim olduğu ortamda Parti-Cephe'nin ML çizgisine, geleneklerine sahip çıkarak Devrimci Sol'un yaratılmasına önderlik etmişti. Devrimci Sol'un Parti-Cephe'ye ulaşma sürecinde ise kendi içinden çıkardığı kadroları, kitlesi ve şehitleriyle bu tarihin yazılmasında onurlu bir mirasın yaratıcısı oldu. Bu tarihin sonucu olarak Parti-Cephe'nin kuruluşuyla birlikte artık Dev-Genç'te **DHKP'nin öncülüğünde DHKC içinde** iktidara yürüyen halkların kurtuluş savaşının bir parçasıydı. **DHKC/DEV-GENÇ**, tüm milliyetlerden ve mezheplerden ülkemiz halklarının gençlik örgütü olarak Parti-Cephe'yle artık çok daha güçlüdür.

Parti-Cephe, tüm halk kesimlerinin olduğu gibi gençliğinde geleceği, güvencesi ve mutluluğudur. Geleceği yokedilmek istenen, teslim alınmaya çalışılan ülkemiz gençliğinin özgürlüğü ve geleceğinin teminatı Parti-Cephe'dir.

Gençlik için Parti-Cephe; *halk için eğitim yapıldığı özgür bir ülkede yaşayacağı günlerdir. Ve gençlik için, gelecek için savaşı büyütmektir.*

Resim-25

Altyazısız (Kürdistan Kürt Halkınıdır) Pankartı

Resim-26

6 Kasım Boykotları Dev-Genç'in önderliğinde gelenekselleşmiştir.

Resim-27

Dev-Genç önderlerinden Erol Yalçın

Resim-28

Dev-Genç Önderlerinden Ekrem Akın Savaş

10. BÖLÜM

'94-'95/ GAZİ AYAKLANMASI GENÇLİĞE YOL GÖSTERİYOR

- DHKP Genel Sekreteri Dursun KARATAŞ'ın Fransız Emperyalizmi Tarafından Tutsak Alınması
- TÖDEF Yeni Öğrenim Dönemine Açılış Şenlikleriyle Girdi
- Beşinci 6 Kasım Boykotu
- İsmail BAHÇECİ'nin Gözaltında Kaybedilmesi
- 12 Ocak '95 Diyarbakır'da Dört TÖDEF'li Öğrencinin Katledilmesi
- Karşı Devrimci İP Çetesinin Saldırıları
- Faşist Teröre Rağmen Gençlik Mücadeleyi Yükseltiyor
- Devrimci Adalet Ve DEV-GENÇ
- Gazi Ayaklanması Gençliğin Mücadelesini Aydınlatıyor
- 1 Mayıs '95 Kadıköy'ü Sarsan DHKP-C Oldu
- 9. Geleneksel İTÜ Şenliği
- Avrupa'da Gençlik Cephesi Ve DEV-GENÇ

DHKP Genel Sekreteri Dursun KARATAŞ'ın Fransız Emperyalizmi Tarafından Tutsak Alınması

9 Eylül 1994...

DHKP Genel Sekreteri **Dursun KARATAŞ** Fransız emperyalizmi tarafından tutsak alındı.

Öfke büyüktü... Fransız emperyalizmine gönderilen mesajlarda dile getirilmişti bu öfke...

«Fransız Hükümeti öfkemizi sınamamalıdır. Önder yoldaşımızın kılına zarar gelmemelidir. O'na zarar geldiği ve tutsaklığı devam ettiği sürece hiçbir bedelden kaçınmayacağız. Fransa Hükümeti Türkiye'deki faşizmin halkımıza açtığı savaşa daha fazla suç ortaklığı yapmak niyetindeyse, bu savaşı sınıfsal, ulusal ve enternasyonal bir savaşa dönüştüreceğimizden emin olmalıdır...»

Oligarşi iki gün sonra başladı çalışmalarına. Önderliğin Türkiye'ye iadesi için resmi, gayri-resmi her türlü girişimde bulundular...

Devrimci Sol Güçler de tutsaklık haberini duyar duymaz başladı önderini savunmaya, sahiplenmeye. Ülkede ve yurtdışında şimdiye kadar görmediği bir sahiplenme bilinci görüyordu düşman... **Mahir**'lerden sonra ilk kez bu denli vefakar, bu denli savaşkan, bu denli kitlesel bir sahiplenmeydi bu... Öyle ki sadece Parti-Cephe kitlesi değil, önderliğin eski okul arkadaşlarına, Elazığ'lı hemşehrilerine kadar uzanan bir sahiplenme...

İşte savaş kazanılıyordu, savaşın ilk kazanımı buydu...

«*Dursun KARATAŞ'a Özgürlük*» sloganıyla kampanya başladı. Kadıköy İskele Meydanı'nda devasa bir pankart dalgalandı... Bombalarla açılan pankartta **Dursun KARATAŞ** parmağıyla zaferin yolunu işaret ediyordu yine. Yol gösteriyor «Biz kazanacağız» diyordu... Bir pankarttı. Ama pankarttaki **Dursun KARATAŞ**'tı... Kavganın başşehriden meydan okuyordu emperyalizme. TV, basın-yayın kuruluşları bu korkuyla verdiler pankartın görüntüsünü. Bu korkuyla bastılar sayfalarına... Korkulu rüyasıydı düşmanlarının, parmağını oligarşiye uzatırken hesap soruyordu.

Önderliğinin tutsaklığını duyar duymaz bedenlerini açlığa yatırdı tutsaklar. Ülkede ve yurtdışında komiteler oluştu. «**Dursun KARATAŞ'a Özgürlük Komiteleri**» koydular adlarını. Türkiye halklarının önderinin serbest bırakılması için ileri bir bilinç ve sorumlulukla sürdürdüler mücadelelerini. İşçi, memur, gecekondu ve Dev-Genç'liler komiteleri aracılığıyla birçok kitle gösterisi, korsan miting, yazılama ve pankartların yanısıra her kesimden imzalar topladılar... Duruşmanın savcısına önderliğin serbest bırakılmasını içeren dilekçeler gönderdiler.

İstanbul Bayrampaşa'da Dev-Genç'liler diğer alanların da yer aldığı kitlesel bir yürüyüşle önderlerini selamladı, okullarında, okul dışında pankartlarıyla Parti-Cephe önderinin özgürlüğü için mücadele ettiler.

Taksim'in devasa pankartlarına Zeyrek Üstgeçidi'ne asılan aynı görkemde Dev-Genç pankartı da eklendi...

«**PARTİYİ İLAN EDİN...**»

Talimat önderlikten geliyordu... Hiçbir şey yıllardır halkın özlemini çektiği Partinin ilanını engelleyemez dedi önderlik... Genel Sekreteri tutsak düşse de Parti «Savaşa Devam» edecekti. Düşmana vurulan bir darbeydi bu aynı zamanda. Önderliği

tutsak ederek savaşı engelleyeceğini sananların beklentilerini boşa çıkartan bir karardı.

Tarih 29 Eylül 1994...

Eski Adalet Bakanı Mehmet TOPAÇ, bürosunda cezalandırıldı. Cezalandırma eylemini **DHKC üstlendi.** Bu eylem, bu üstleniş **Parti'nin ilanıydı.**

DSG, bir yandan Parti ilanını eylemleriyle selamlarken, bir yandan da Genel Sekreterlerinin serbest bırakılması için mücadeleyi sürdürdüler.

27 Aralık'ta ilk duruşması yapıldı önderliğin...

«Halkımızdan, Fransa halkından gizleyecek hiçbir şeyimiz yok. Açın kapılarımızı, halklarımız ne suçtan yargılandığımızı bilsinler...»

Böyle diyordu mahkemede DHKP Genel Sekreteri... Metris Baştabya mahkeme salonlarındaki «yargılayan» önderlik, bu kez Fransa'da yargılıyordu emperyalizmi... Suçlarını biliyorlardı emperyalistler... Açmadılar kapılarını, «yargılamak» için açtıkları davada nasıl «yargılandıklarını» göstermek istemediler dünya halklarına...

O gün mahkeme kapısı, ondan sonraki günlerde cezaevinin kapısı defalarca Avrupa DHG'nin gösterileriyle inledi. Bayrakları, önderlerinin posterleriyle kilometrelerce yolu katederek koştular mahkeme önlerine. Almanya'dan, Hollanda'dan, Avusturya'dan, İsviçre'den, Yunanistan'dan Fransa'ya aktılar...

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin önderi, ikinci duruşması olan 26 Ocak 1995'te özgürlüğüne kavuştu.

Özgürlük haberi çabuk ulaştı Türkiye'ye. Sokaklara çıktı Parti-Cephe'liler. Günlerdir önderlerinin serbest bırakılması için yaktıkları meşaleleri bu kez önderlerinin özgürlüğü için yaktılar.

Bu savaşı da BİZ KAZANACAĞIZ demişlerdi. Ve KAZANDILAR...

Dursun KARATAŞ'ın önderliğinde «*PARTİ BEYNİMİZ, CEPHE SİLAHIMIZ*» şiarıyla sürdü Halk Kurtuluş Savaşı...

TÖDEF Öğrenim Dönemine Açılış Şenlikleriyle Girdi

Yeni öğrenim yılına girerken şenlik düzenlemek gelenektir, yeni bir mücadele yılına coşkuyla başlıyordu gençlik. Dayanışma, kolektivizm, militan ruh yaşam buluyordu bu şenliklerde. Birinci sınıflar hariç herkes bilirdi okulun ilk günlerinde şenlik düzenleneceğini. Bu yüzden rektörlüklerin düzenlediği «resmi» açılışlara rağbet etmezlerdi. Rektörler, dekanlar, öğretim görevlileri akademik kariyerlerini gösteren gösterişli giysileriyle konferans salonlarına oturur, akademik dille yüksek perdeden konuşur, birbirlerini alkışladıktan sonra aynı resmi havayla terkederlerdi salonları. Öğrenci gençlik ise halaya dururdu alternatif açılış şenliklerinde. Türküleri, marşları, kavga sloganlarıyla karşıarlardı yeni yıllarını. TÖDEF örgütlü olduğu tüm illerde kendi programı dahilinde şenlikler düzenledi.

Trabzon'daki şenlik saldırıya uğrayan ilk şenlikti. TÖDEF'in önerisiyle 13 Eylül'de yapılan şenlik sürerken sivil-faşistler saldırdılar. Sivil-faşistlerle çıkan çatışmada faşistler okuldan atıldılar. Ardından okulu polis bastı, 10 öğrenci gözaltına alındı.

Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde de bir alternatif açılış şenliği yapıldı. **AYÖ-DER**'li ve **DPG**'li öğrencilerin birlikte düzenlediği şenliğe 200 civarında öğrenci katıldı. Gençliğin mücadele coşkusunu yansıttığı şenliğe müdahale etmek isteyen idare ve polis gösterilen kararlılık karşısında saldırmaya cesaret edemedi.

İstanbul'da şenlik yeri olarak MÜ İletişim Fakültesi seçildi. İYÖ-DER'lilerin öncülüğünde 27 Ekim'de yapılan şenlik tüm coşkusuyla sürerken yapılan konuşmalarda 7 Kasım'da yapılacak olan YÖK boykotuna çağrılar yapıldı.

Yeni öğrenim yılı böyle başladı. Açılış şenlikleri gibi **Seher ŞAHİN** Rehberlik ve Dayanışma Masaları çalışmalarını da tüm okullarda yaptı.

Beşinci 6 Kasım Boykotu

«*İNSANLIK, AYDIN, BİLİM ADAMI ve ULUSAL ONURUMUZA SAHİP ÇIKALIM*»dı temel şiarları...

Bir dejenerasyon, bir yozlaşma yaşanıyordu toplumda. Yaşanan dejenerasyonun, yozlaşmanın en etkili olduğu kesimler daha çok gençlerdi. 12 Eylül'den sonra faşizm genç kuşakları yozlaştırma noktasında yoğunlaşmış, büyük oranda başarı sağlamıştı. Gençlik mücadeleydi. Her zaman toplumun gelişim dinamiklerinden biri olmuş, önce onlar karşı çıkmıştı faşist uygulamalara. Geleneklerine, halkına yabancılaşmış, uyuşturulmuş bir gençlikti istenen.

«**Vatan**», «**halk**», «**onur**», «**namus**» kavramları neredeyse yok edilmeye başlandı. Gençler ulusal kültürlerinden uzaklaştırıldı. Amerikan yaşantısıyla Avrupalı kültüre özendirildi. Kendi toplumuna, kültürüne, yoksulluğa, ezilmişliğe, horlanmışlığına tepeden bakar oldu, adeta kendinden utandı.

Yurdu için ölebilecek bir bilinç yaratılmalıydı gençlikte. Bunun ön şartı ulusal onurunu, insanlık onurunu ayaklar altına alanlara karşı gençliğin onuruna sahip çıktığını gösteren bir meydan okuyuşun olmasıydı.

İşte 6 Kasım Boykotu bu meydan okumanın adı olacaktı bu yıl.

Boykot öncesi üniversite çalışanlarında ve öğrenim görevlilerinde hak arama temelinde bir hareketlilik vardı. TÖDEF bu hareketliliği gözetererek öğretim görevlilerine, üniversite çalışanlarına çağrı yaptı. Bu yıl öğrencisi, öğretim görevlisi, personeliyle tüm üniversite kitlesinin halkın diğer kesimleriyle ortak hareket etmesi sağlanacaktı. Halkın örgütlü öncüleri yani devrimcilerin sahip çıktığı ve bugüne taşıdığı insanlık onurunu savunma ve sahiplenme hattı genişleyecek ve geniş öğrenci kitlelerini kucaklayacaktı.

'90'daki ilk boykot aktif boykottu. Ancak üniversitelerin polis-jandarma tarafından işgal edilmesinden bu yana, yani '91'den sonra üniversitelerde pasif boykot yapılıyordu. Bu yıl yeniden **aktif boykot kararı** alındı. Gençlik üniversitelerine gelecek, boykotuna okullarında sahip çıkacaktı. Bu, gençlikteki kendine güvenin geliştiğinin göstergesiydi. Bu gelişimi değerlendiren TÖDEF, boykot günü şenlikler, forumlar ve yürüyüşlerle aktif boykot kararı aldı. Gençliğin mücadelesi daha fazla bedelleri göze alabilecek seviyeye ulaşmıştı.

Boykot Komiteleri oluşturuldu. 2 Kasım'da basın açıklamasıyla tüm kesimlere boykotu desteklemeleri çağrısı yapıldı. İYÖ-DER'liler basın açıklamasını 7 Kasım Boykot Komiteleri, BEM-SEN ve DİSK GENEL-İŞ'e bağlı bazı sendikalarla birlikte yaptı.

Boykot Komiteleri, çağrılarını üniversitelere taşıdılar ve çalışmaları oranında başarı elde ettiler.

İstanbul'da İTÜ, İÜ Avcılar ve Merkez Kampüs'lerinde boykota katılım oranı yüksekti. 7 Kasım günü İTÜ'de Grup YORUM'un katıldığı boykot şenliği yapıldı.

İzmir, Trabzon, Ankara, Samsun, Burdur, Kastamonu, Elazığ ve Gaziantep'te katılım değişik oranlarda olsa da genel olarak boykot başarılı geçti. **Ege Üniversitesi'nde** 7-8 Kasım günleri boykot şenliği, **KTÜ'de** 7 Kasım'da forum ve

yürüyüşler, **Hacettepe Üniversitesi**'nde büyük bir şenlik düzenlendi. Ankara'da şenliğe Grup EKİN ve Özgürlük Türküsü de katıldı. **Elazığ Fırat Üniversitesi**'nde TÖDEF'liler boykot çalışmalarını GKB'lilerle birlikte yaptılar. **Gaziantep Üniversitesi** kantininde 500 kişilik bir forumla sonuçlanan boykot, **KTÜ Giresun Eğitim Fakültesi**'nde forum ve **Amasya Eğitim Fakültesi**'nde boykot bir şenlikle kutlandı ve başarıya ulaştı.

Liseli Devrimci Gençlik ve gecekondu emekçileri de desteklerini sundular bu yılki boykota. İstanbul, Ankara, Trabzon, İzmir, Gaziantep ve Amasya'da da değişik etkinliklerle boykot desteklenirken **bazı okullarda liseliler destek boykotları yaptılar.**

Halkla bütünleşmeyi önüne hedef olarak koymuştu TÖDEF'liler. Bunu da başardılar. İstanbul'un gecekondu emekçileri boykotu bildirileri, yazılamaları, pankartlarıyla desteklerken, esnafı da kepenk kapatmaya çağırdılar. **Alibeyköy, Nurtepe, Güzeltepe ve Gazi mahallelerinde esnaf DHG'nin çağrısına uyarak kepenklerini kapattı.**

'94' boykotunun en önemli başarısı «**ONURUMUZA SAHİP ÇIKALIM**» çağrısının gençlikte ve diğer halk kesimlerinde yankısını bulmasıydı. Üniversiteliler bazında **Giresun, Burdur, Edirne, Kastamonu** gibi küçük illerde boykotun başarılması ve boykot silahının yaygınlık kazanması, DHG'nin eylemlilikleri ve esnafın kepenk kapatması da boykotun diğer başarılarındandır.

İsmail BAHÇECİ'nin Gözaltında Kaybedilmesi

Namertti kontrgerillacılar, başeğdiremediklerini, şubelerin karanlık dehlizlerinde kaybediyorlar, açık döğüşmüyorlardı.

İsmail BAHÇECİ'yi gözaltına aldılar ve kaybettiler...

Daha önce defalarca gözaltına alındı, defalarca işkence gördü. İstanbul ve Adana kontrgerillası iyi tanıyordu İsmail'i. İstanbul ve Adana işkencehanelerini işkencecilerin başına yıkmıştı kaç kez. Bedeni silahtı işkencede. Halkına, yoldaşlarına bağlılığı, düşmana olan kiniyle, gözü karalığı ve cesaretiyle her seferinde zafer kazanmıştı. Düşmanın inine düşen pimi çekilmiş bir bombaydı O. Adana'da işkence sırasında iki buz kalıbının arasına koymuşlardı O'nu. «ALT TARAFI BUZ, O da ERİYECEK» dedi. Buz eridi inanç erimedi ama. Kendi deyimiyle «alt tarafı» diye dalga geçti düşmanın en «gözde» işkenceleriyle...

'89'da Marmara Üniversitesi Basın Yayın'da öğrenciydi. O yıl Dev-Genç'le tanıştı. bu tanışıklık güç verdi İsmail'e. Bir süre sonra başkanlığını üstledi MÜBYÖD'ün. MÜBYÖD'ün yeri için mafyayla, MÜBYÖD'ü savunmak için polisle çatıştı. İnancı, bağlılığı ve emektarlığıyla İstanbul gençlik önderleri arasında anıldı ismi. '90-'91'de Anadolu gençliği İsmail'i tanıdı. Anadolu'nun her karışını gezdi adeta. TÖDEF'i Anadolu'ya taşımak, Anadolu'da TÖDEF'i yaratmak için tüm enerjisini kullandı. İşte bunun için tanırdu Anadolu gençliği İsmail'i. '92 yazında bir yeraltı kadrosuydu. Dev-Genç yöneticisi oldu sonra. 24 Aralık '94'te gözaltına alınarak kaybedilinceye kadar bu görevdeydi.

İsmail kayıplar politikasının ne ilkiydi ne de sonuncusu. Gözaltında kaybetme, kontrgerillanın uygulamasıydı ve önceki taktiklerinde başarılı olamadığı için buna başvurmuştu. Gözaltı süresi uzatıldı, işkencenin dozu artırıldı, sokak infazları, ev baskınları denendi, hiçbir taktik devrimci mücadeleyi geriletemedi. Kayıplarla başarmaya çalıştı yine olmadı. İsmail ve İsmail gibiler, İsmailleri sahiplenenler bu politikayı da boşa çıkarttılar.

Soner, Hüsamettin, Ayhan, Ali gözaltında kaybedilen Dev-Genç'lilerdi. Sıra İsmail'e gelmişti, O'nu da 24 Aralık '94'te kaybettiler.

Dev-Genç'liler nasıl O'nun talimatlarıyla savaşmış, nasıl O'nun önderliğinde koşmuşlarsa zafere, yine aynı bilinçle **sahiplendiler İsmail'i**. Önce okullarda yaptıkları forumlar ve basın açıklamalarıyla duyurdular yeni kayıp haberini. **İsmail'in okulunda**, O'nu kaybeden iktidardan hesap sordular... Basın Yayın'da yaptıkları bu forumlarındaki öfkelerini diğer okullara ve Anadolu'ya taşıdılar. Anadolu gençliği forumlarla, pankartlarla gençlik önderini sahiplendiler.

«İsmail'i Sağ Aldınız, Sağ İstiyoruz»

Bunun için yapıştılar iktidarın yakasına. SAĞ İSTİYORUZ yazılı pankartlarını **Fatih DYP İlçe** binasından sarkıttılar. Bu bir işgaldi. 6 Ocak'ta iktidar partisinden bütün kayıpların akibetinin açıklanmasını istediler. Kaybeden onlardı ve onlar bulup çıkaracaktı ortaya. Birkaç saat sonra polis saldırdı. Gözaltına alındı içerdekiler...

Harcına terini akıtmıştı TÖDEF'in... TÖDEF'liler sahip çıktılar O'na. **Zonguldak'tan Kastamonu'ya, Samsun'dan Ankara'ya ve İzmir'den...** «SAĞ İSTİYORUZ» dediler tüm gösterilerinde.

TİYAD'lı aileler, diğer kayıp ve şehit aileleriyle bir heyet oluşturup Ankara'ya gittiler. Onlar da parti binalarını işgal etti, TBMM önünde yürüyüş yaptılar. Kayıplar için iktidardan hesap sorma kampanyasına CHP'li ve SHP'li duyarlı insanlar da katıldılar. Duyarlılık geliştikçe «**Gözaltında Kayıplara Hayır Komitesi**» kuruldu. Komite kitle gösterilerine katıldı. **İsmail'in** adı Onat KUTLAR'ın cenazesinde, Uğur MUMCU'nun anma töreninde, emekçi mitinglerinde anıldı.

DHG de vardı bu kampanyada. Korsan gösterileri, pankartları, özgürlük ateşleriyle kayıplara sahip çıktılar. Kaybeden oligarşinin kurumları tahrip edildi.

Yurdun dört bir yanında herkes oligarşiden hesap sorarken, Uluslararası Af Örgütü, pek çok yabancı parti ve kitle örgütü seferber oldu... İşkencehanelerde İsmail'in direnişini örnek alanlar dışarıda kavgaya tutuştular.

12 Ocak '95; Diyarbakır'da Dört TÖDEF'li Öğrencinin Katledilmesi

«Yasadışı sol bir örgüte yönelik operasyonlarda bir hücre eri basılarak dört terörist ölü olarak ele geçirildi...»

TV spikerinin pişkince söylediği «operasyon» da «ölü olarak ele geçirilen»ler **Refik HOROZ, Hüseyin DENİZ, Reyhan Havva İPEK ve Selim YEŞİLOVA**ydı.

6 Kasım'da boykot için okullarındaydılar. Yurtseverlerin destek olmadığı 6 Kasım Boykotu için var güçleriyle çalıştılar. Okul içinde devletin eli kanlı örgütlenmesi Hizbullah'çılara, okul dışında panzeri, özel timiyle okulu kuşatan resmi faşistlere rağmen okullarındaydılar. TÖDEF'in çağrısına Diyarbakır'da ses verebilmek, gençliği boykota katabilmek için bedelleri göze aldılar. 6 Kasım'ı Kürdistan'da başarmak, düşmanla irade savaşına tutuşmak demektir. İrade savaşını kazanmaksa politikada ısrarcı, düşmana karşı inatçı olmaktan geçiyordu.

Politikalarına güveniyor, inatla mücadelelerini sürdürüyorlardı.

Hizbullah saldırılarına karşı kitlenin en önünde savaşkan birer şahin gibiydiler. «*Onlar da Kürt*» diyerek Hizbullah'çıların okullarda örgütlenmelerine ses çıkarmamıştı yurtseverler. Hizbullah'çılar bunu fırsat bildiler, tepkileri üzerlerine çekmemek için «*Kürt İslamcıları*» olduklarını söylediler. Katliamcı yüzlerini gizlemek, üniversitelere yerleşmek için başvurdukları bir manevraydı bu söylem. Devlet önlerini açtı,

yurtseverler suskun kaldı ve Hizbullah gelişti. Geliştikçe faşist yüzlerini göstermeye başladılar, satırlı saldırıların ardı arkası kesilmedi bir daha.

Hizbullah'ın karşısındaki tek güç **Refik, Hüseyin, Reyhan** ve **Selim**'in önderlik ettiği TÖDEF'ti. Tavizsizdiler. Dev-Genç okulunda yetişmişlerdi çünkü... Kürt halkının yaşam kavgasına, mücadelesine tanık oldular, o mücadelenin bir parçası oldular, o mücadelenin bir parçası olarak gençliği örgütlemek için büyük bir fedakarlıkla çalıştılar. Emek verdiklerini korumasını ve sahiplenmesini de bildiler aynı fedakarlıkla.

Gün geldi tutkunu oldukları halkları için ölümü göze aldılar ve inançlarına yaşamlarını feda ettiler. Onlar Kürdistan'ın feda kuşağıydılar.

Karşı-Devrimci İP Çetesinin Saldırıları

Sosyalist Gençliğin Aydınlık'çılarla ilgili bir bildiri dağıtmasıyla başladı olaylar. Aydınlık çetesi dağıtılan bildirileri toplamaya kalkıştı. İçlerinde İYÖ-DER'lilerin de olduğu devrimci-demokrat öğrenciler bu çete üyelerine müdahale ettiler. Bunun üzerine Aydınlık'çılar sağdan soldan topladıkları bir grupla forum yapıp devrimci-demokrat öğrencilere bıçakla saldırdılar, saldırıda bir İYÖ-DER'li yaralandı.

Aydınlik çetesinin bu saldırısını cevapsız bırakmadı Devrimci Gençlik. Okullarda varlık şansı tanımadı. Aydınlik'çıl原因 saldırısından iki gün sonra bu saldırıya katılan bir İP'li dövüldü. İYÖ-DER, cezalandırmadan sonra bir basın açıklamasıyla diğer çete üyelerini uyardı ve okullarda görüldükleri anda cezalandırılacaklarını açıkladı.

Artık Aydınlik çetesinin okullarda varlığına son verilecekti. Çeşitli bildirilerle Aydınlik'çıl原因 karşı-devrimci yüzü teşhir edildi. Diğer sol'a bu çetenin tecriti için çağrı yapıldı.

İÜ'de uyarıldılar: «Okula ayak basmayacaksınız».... Kabul etti Aydınlik'çılar. Kabul etmekten başka yol yoktu... 7 Şubat'taki uyarıdan bir gün sonra okulda stand açmaya kalkıştılar. İYÖ-DER'liler İP'lilerin bu çalışmasına izin vermedi.

İTÜ'de ise cezalandırmadan sonra günlerce ortalarda görünmediler. Kendilerine yönelik tepkinin yumuşayacağını sanıyor olacaklar ki «uzlaşma» çağrısıyla geldiler. «Uzlaşmaya» gelen bu çeteciler aynı zamanda okul dışında taşlı sopalı koruma grubu bırakmayı da ihmal etmediler. Uzlaşmadı. Dev-Genç'lilerin tarihlerinde karşı-devrimcilerle uzlaşmak gibi bir yanlışları da hiç olmamıştı. O gün İTÜ'de bulunan Aydınlik'çılar hakettikleri cevabı aldılar ve İTÜ'yü terkettiler.

Aydınlik çetesini bu kadar pervasız ve devrimcilere saldıracak kadar «cüretli» kılan çeşitli sol kesimlerin tavrı olmuştur. Sol, geçmişini kanlı, ihbarcı, karşı-devrimci Aydınlik çetesine karşı pragmatist yaklaşmış, aynı platformda bulunmaktan, ortak imza atmaktan, bu çetenin yayın organlarında görüş bildirmekten, röportaj yapmaktan rahatsız olmamış, sakınca görmemişti. Bu yaklaşımlardan çıkar umanlar Aydınlik'çılarının 'sol' maskesiyle meşrulaşmasına hizmet etmişti.

Faşist Teröre Rağmen Gençlik Mücadeleyi Yükseltiyor

Üniversiteler ve gecekondu... Buralar, oligarşinin korkulu rüyasıydı. Faşist terörün en fazla uygulandığı yerlerdi buralar. Ve en başeğmez direnişler de buralarda boy verdi. Üniversitelerde tam bir baskın havası yaşıyordu, basılan, kırılan, dökülen okullar, yarılan kafalardan medet umuyordu oligarşi. Yıllardır saldırmışlar, yıllardır susturamamışlardı. Biliyorlardı, bu seferki de çözüm olmayacaktı ama başka da yol yoktu. Tek tek başlayan saldırılardan toplu baskınlara, toplu baskınlardan toplu katliamlara doğru bir hatta ilerledi.

Şubat ayında yoğunlaştı devlet destekli sivil-faşist terör. Ramazan ayı olması sivil-faşistlerin bahanesi oldu. Kadıköy Ülkü Ocağı Başkanı'nın da içinde olduğu bir grup faşist, MÜ Göztepe Kampüsü'nde yemekhaneyi bastı. Yemekhane bilinçli bir seçimdi. İlerde bu saldırılar 'sağ-sol çatışması' demagogilerine bürünecek, Maraş'lar tekrarlanmaya çalışılacaktı. 22 Şubat'ta çoğu öğrenci olmayan bu güruh demir çubukları, satırları, bıçakları ve silahlarıyla geldiler. Önce devrimci demokrat öğrencilere, ardından yemekhanedeki diğer öğrencilere saldırdılar. Havaya ateş ederek çıktıklarında, arkalarında ikisi ağır 15 yaralı bıraktılar.

Yaralılar hastaneye taşınırken bir meydanda toplandı öğrenciler. Öfke ve kin yüklü 500 öğrenci forumun ardından yürüyüşle dışa vurdular duygularını... İYÖ-DER'lilerle birlikte 400 öğrenci otobüslerle Kadıköy'e indiler. Haydarpaşa Kampüsü'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Yol trafiğe kesildi. Yaralıların bulunduğu Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne geldiklerinde burasını da bir forum meydanına çevirdiler. Basına faşist saldırıları lanetleyen konuşmalar yaptıktan sonra yaralıları da kortejlerine katarak yeniden Kadıköy'e yürüdüler. Yürüyüşü kesmeye çalışan polis cevabını «*Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!*», «*Faşizme Karşı Omuz Omuza!*» sloganlarıyla aldı. Kadıköy CHP binasının önüne gelen öğrenciler binaya girerek burada da bir basın açıklaması yaptılar.

Ertesi gün Göztepe Kampüsü'nde 100 kişiyle başlayan ve kısa sürede 1000 kişiye ulaşan direnişleriyle yeni bir mücadele hattının önünü açtılar. Artık faşizmin karşısına kitlesel çıkılacaktı. Öğrenci gençlik buna hazırды...

Kitle, konuşmalarla foruma hazırlanırken 30 kişilik faşist güruh belirdi kapıda. Daha din dökülmüştü öğrencilerin kanı, bir yenisine izin vermeyeceklerdi. TÖDEF'lilerinde içinde olduğu devrimci-demokrat-yurtsever öğrenciler kapının önünde toplandılar. 100

kişiyle taşlı sopalı bir çatışma başladı. Çok sürmedi faşistler geri çekildiler. Bir süre sonra yeniden deneyeceklerdi, yanlarına daimi korumaları çevik kurveti de alarak. Ama dağılmadı öğrenciler. Sivil-faşistler polis desteğiyle kapıda belirmediğinde yeniden başladı çatışma. Yeni katılanlarla 400'e ulaştı direnen öğrenci sayısı. İkinci kez püskürtüldü faşistler. 400 öğrenci yollara barikatlar kurarak kantine çekildiler. Yüzlerce polis girdi okula. Kitlede panik havası yaratacak sonra da saldıracaklardı. Bekledikleri olmadı. Kalkanlı, joplu, lacivert bir kalabalıktı polisler gençliğin gözünde. Korkmuyorlardı onlardan. Kantinde 1000 kişiye ulaştılar. Marşları, halayları, sloganlarıyla öğrenciler polise gözdağı veriyordu artık. Akşama dek sürdü kantindeki direniş.

24 Mart'da da sivil-faşistlere karşı direniş sürdü. Pek çok üniversite ve meydanlarda toplandı öğrenciler. MÜ'nün toplanma yeri yine Göztepe Kampüsü'ydü. Öğrenciler daha önceki saldırılardan tanıdıkları iki sivil-faşisti yakalayıp üst araması yaptılar. Aramada üzerlerinden bıçak çıkan faşistler kitleye teşhir edildi, önceki suçları anlatıldı. Sivil-faşistlerin onca saldırısında kılı kıpırdamayan polis «beslemelerini» kurtarmak için okula yığıldılar hemen.

Yüzlerce öğrencinin toplandığı kantini kuşatan resmi-sivil polislerin amirleri «aranızdan 10 kişiyi alacağız...» dedi. «KİMSEYİ VERMEYECEĞİZ!» karşılığını verdi öğrenciler. Ya Hep Ya Hiç... Aralarından hiçkimseyi seçtirmeyecek, arkadaşlarını teslim etmeyeceklerdi... Yere oturup birbirlerine kenetlenip direnişe geçtiler. Polis saldırdı. 200'e yakın öğrenci dövülerek, yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı... Geride kalanlar direnişi bir başka mekanda sürdürdüler. Kadıköy CHP'de açlık grevine başlayarak arkadaşlarının serbest bırakılmasını istediler. Daha sonra serbest bırakılanlar da CHP binasına geldiler.

Aynı gün İÜ İngilizce İktisat Fakültesi'nde de faşist saldırı yaşandı. Kantinde savunmasız iki öğrenci sivil-faşistler

tarafından dövüldü. Saldırıdan sonra ortadan kayboldular. Ama İÜ Merkez Bina'dan çıkmakta olan devrimci-demokrat öğrencilerin elinden kurtulmayı başaramadılar. Saldırganlardan ikisini cezalandıran öğrenciler, yolu trafiğe kapatarak Vezneciler'e doğru yürüyüşe geçtiler. Öğrencilerin önüne geçme gafletinde bulunan bir ekip otosu da gençliğin öfkesinden nasibini aldı. Ekip otosu tahrip edilerek polisler etkisizleştirildi.

24 Şubat'ta İTÜ Ayazağa Kampüsü'nde de bir forum düzenlendi. İTÜ'de sakin geçen eylem, Ankara DTCTF'de çatışmalara sahne oldu. Faşistlerle çıkan çatışmada 4 öğrenci yaralandı. Ayrıca ODTÜ'de saldırıları protesto için kitlesel bir yürüyüş yapıldı.

Gençliğin direnişi siyasi iktidarın hesaplarını bozdu. MGK'nın tezgahladığı saldırılar hedefine ulaşamadı. Sindirilmek bir yana daha güçlü bir çıkış örgütledi devrimciler. Ve burjuva basında geniş yer alan Şubat direnişleri, sivil-faşistlere karşı tavrın rotasını belirledi. **Rota; radikal, aktif ve kitlesel mücadele hattıydı.** Bu durum tedirgin etti devleti.

Saldırının ikinci aşaması olan psikolojik saldırıya geçtiler hemen. **Psikolojik saldırının adı 'sağ-sol çatışması' demogojisiydi.** Hem de devletin en yetkili ağızlarıyla sürdürdüler 'sağ-sol çatışması' demogojilerini. DEMİREL, 24 Şubat'ta MGK toplantısından çıkar çıkmaz basına açıklama yaptı; *«Gençlerimizden sorumluluk bekliyoruz, fikir ve inanç farklılıkları olabilir ama kardeşlik bozulmamalıdır...»*

Gelişmelerden «endişeliydi» DEMİREL. Endişesi 'kardeşliğin' bozulmasına değil, yaptıkları hesap hatasındaydı. Gençliğe doğrulttukları silah geri tepmişti.

Sivil-faşist saldırılara paralel olarak, *Özel Güvenlik Birimleri*'yle yeni bir saldırı manevrasına daha giriştiler. 'Öğrenci'

görünümlü Özel Güvenlik'çiler, sivil- faşistlerin resmi sıfatlı uzantıları olacaktı üniversitelerde.

İzmir Ege Üniversitesi'nde 71 kişilik Özel Güvenlik Birimi oluşturmak istediler. EYÖ-DER'liler sivil-faşistlerin yerini alacak olan bu Özel Güvenlik'çilere karşı oluşan tepkiyi değerlendirerek bir kampanya başlattı... Afiş, pul ve pankartlarla «Özel Güvenlik Birimi» istemediklerini dile getirdiler. Sınıf konuşmalarıyla bu Birimlerin ne amaçla kurulduğunu kitlelere anlattılar.

Polis, kampanya faaliyetleri sırasında pullama yapan EYÖ-DER'li öğrencilere kimlik sordu. EYÖ-DER'liler okullarında kendilerine kimlik sorma pervasızlığı gösteren polislere kimlik göstermediler. Ve polislerden kimlik sordular. Bunun üzerine polisle çatıştılar. Öğrenciler, EYÖ-DER'lilerin gözaltına alınmasının ardından kitlesel bir tepkiyle sahiplendiler arkadaşlarını. Bu aynı zamanda Özel Güvenlik Birimleri'ne karşı yürütülen kampanyanın sahiplenilmesiydi. EYÖ-DER'lilerin pulları daha kitlesel bir şekilde okulun dört bir yanına yapıştırıldı.

Devrimci Adalet Ve Dev-Genç

- 16 Aralık 1994'te ODTÜ Rektörü'nün makam otosu bombalandı.

- 22 Aralık 1994'te İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümü kantini basılarak işbirlikçi bir kantin görevlisi cezalandırıldı.

- 19 Mart 1995'te Avcılar Kız Öğrenci Yurdu Müdürü'nün arabası yakıldı.

Adalet eylemleri neden öne çıkarıldı?

Çünkü devlet, üniversitelerdeki karşı-devrimci faaliyetlerini bu yıl daha fazla muhbirlik ağını geliştirmek ve yaygınlaştırmak, polisle üniversite yönetimleri arasındaki işbirliğini güçlendirmek,

üniversite idarelerini tamamen faşistleştirmek üzerine şekilendirmişti.

Bu tür faaliyetler gençliğin mücadelesi açısından ciddi bir sorun oluşturunuyordu. Polis işbirlikçisi ve muhbirliğe yönelik caydırıcı eylemler yapılmalı ve bu noktada gençliğe devrimci adalet anlayışı kavratılmalı, gençlik kendi adaletini uygulama noktasında bilinçlendirilmeliydi.

ODTÜ Rektörlüğü, sivil-faşistlerle ve jandarma ile olan işbirliğiyle öne çıkan okul idarelerindendi. Birçok devrimci-demokrat öğrenci bizzat rektörün ihbarıyla jandarmaya teslim edilmiş, hâlâ da edilmekteydi. Bu işbirlikçi tavrı nedeniyle öğrencilerin nefretini kazanan rektör defalarca uyarılmış, ancak «huy»undan vazgeçmemişti. Makam otosunun bombalanması son uyarıydı. Dev-Genç, gençliğe saldıranların cezasız kalmayacağını gösterdi.

İÜ Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümü kantinini işleten kişi polis işbirlikçisiydi. Aynı zamanda sivil-faşistlerle sürekli görüşüyordu. Bununla da yetinmeyip kantini sivil-faşistlerin toplantı mekanı haline getirmişti. Edebiyat Fakültesi'ndeki devrimcilere karşı istihbarat faaliyeti yürüten bir numaralı isimdi bu şahıs. 22 Aralık'ta kantin Dev-Genç'liler tarafından basıldı. Polis işbirlikçisi dövülerek cezalandırıldı. Kantin dağıtılarak kullanılamaz hale getirildi. Dev-Genç'liler cezalandırmanın amacını kitleye anlattılar. Kantincinin cezalandırılması diğer işbirlikçilere de gözdağı oldu. Günlerce okulda görünmediler.

Avcılar Kız Öğrenci Yurdu'nun müdürü de Dev-Genç'in cezalandırma listesindeki isimlerdendi. Müdür, işlediği suçların cezasını 19 Mart'ta çekti. Arabası yakılarak kullanılmaz hale getirildi. Müdürün suçu ikiliydi. Polis işbirlikçisi olduğu gibi ahlaksızlığı ayyuka çıkmış biriydi. Kız öğrencilere cinsel tacizde bulunduğu gazetelere bile yansımış ve kamuoyunun tepkisini çekmişti. Diğer yandan muhbir ağını oluşturmaya çalışıyor ve

devrimci-demokrat öğrencileri polise teslim ediyordu. Bu yurt müdüründen iktidarın beklentisi buydu. O da, bu beklentiyi layıkıyla yerine getiriyordu. Ahlaksızlığının cezasını çekti müdür. Teşhir olup işe yaramaz hale geldiği için görevden alınarak başka bir yere gönderildi.

Gazi Ayaklanması Gençliğin Mücadelesini Aydınlatıyor

4 kahvehane, 1 pastane otomatik silahlarla tarandı...

Ölüm, 60 yaşındaki Halil KAYA'yı yakaladı...

Yer: **İstanbul Gazi Mahallesi**. Tarih: **12 Mart '95**... Gazi Mahallesi'ni boydan boya geçen bir taksinin içindeki kontrgerillacılar, önlerine gelen yeri tarayıp, polis karakolunun önünden güvenlik içinde uzaklaştılar.

Silah seslerini duyar duymaz soluğu sokakta aldı kadınlar, kahvehanenin tarandığını öğrenir öğrenmez oraya koştu gençler ve yaşlılar.

Ölen kim, öldüren kimdi?

«**DEVLET**» dedi Gazi halkı hiç tereddütsüz. Öldüren devletti. Ölense halk. Daha cemevinin dedesi Halil KAYA'nın kanı kurumadan, daha ölmeden önce yudumladığı çayı soğumadan döküldüler meydanlara ...

TV'lerde «*Gazi Mahallesi'nde silahlı saldırı...*» haber bantı geçer geçmez «**DEVLET YAPTI**» dedi İstanbul'un, Türkiye'nin emekçi halkları.

Herkes sokaklara, sokaklardan Gazi'ye yürüdüler akın akın.

«*Artık yeter. Artık öfkemiz isyanımızdır.*»

«**YÜRÜYÜN!**» dedi Ali Haydar. «*Saldırganları koruyan karakoldakiler...*»

Karakol... Karakoldakiler... İyi tanırdı yoksul Gazi'liler karakolu ve karakoldakileri.

«**HEDEF KARAKOL!**» diye bağırdı **Ali Haydar**. Bağırdı **Sezgin**... Bağırdı **Gazi Halkı**... Karakola yöneldi binlerce insan. Bu kaçınıcı saldırdı Gazi'ye, bu kaçınıcı şehidiydi Gazi'nin... Yürüdüler üç gün, 1000 ... sonra 10 000 oldular. Kadını, erkeği, yaşlısı, genci; esnafı, işçisi, memuru; alevisi, sünnisi ile onbinler panzerlere, kurşunlara göğüs gerdiler. On binin 22'si düştü toprağa...

«**BÖYLE YAŞAMAKTANSA ÖLMEK YEĞDİR**» dedi yaşlı bedenler, önlerine geçtiler gençlerin... «**BAYRAĞINIZ YOKMU OĞLUM VERİN DE SALLAYALIM ŞUKÖPEKLERE KARŞI..**» dedi bir başkaları...

Bu bir isyan, bir ayaklanmaydı. Gazi'de yakıldı ateş, 1 Mayıs'ı, Nurtepe'yi, Okmeydanı'nı, Armutlu'yu sardı sonra.

Ayaklanmanın ikinci günü tüp aradı **Sezgin**. Taşlar yetmiyordu ona. Tüp bombaydı ayaklanmada. İnşaat kalasları, demirler, tuğlalar barikat... **Sezgin** barikatların 17'sindeki komutanıydı.

Başlarındaki kanları silip çatıştı gençler, bir lokma ekmek yemeden barikat nöbeti tuttu kadınlar... Üç gün sürdü isyan...

Gazi'den Önce, Gazi'den Sonra

Gazi, '80 sonrasında halkın en ileri direnişiydi. Türkiye devriminin yolunun, kurtuluşun yolunun direnmekten ve savaşmaktan geçtiğini gösteren görkemli bir halk ayaklanmasıydı. Bir dönüm noktasıydı yani. Ondan dolayı tarih artık Gazi'den önce, ya da Gazi'den sonra diye ifade edilmeye başlandı.

Kendiliğinden gelişen bir ayaklanma değildi Gazi. Savaşan bir örgütün direnme kültürünü almış bir halkın yarattığı, örgütlü bir ayaklanmaydı.

Halk, ayaklanmalara hazırdı. Emek verildiğinde, doğru önderlik edildiğinde düzeni sarsacak güçteydi.

Parti-Cephe, '90'lardan itibaren ülkenin bu tür gelişmelere gebe olduğunu tespit etti. Kadrolarını bu gelişmelere motive etti, halk örgütlülüklerini buna göre şekillendirdi.

Gazi'de direniş patlak verdiğinde, Parti-Cephe'liler ne yapacaklarını, savaşı nasıl yöneteceklerini bilerek Gazi'ye öncülük ettiler. Ayaklanmanın 2. günü «**AYAKLANMALARI YAYGINLAŞTIRALIM!**» çağrısı yaptı Parti-Cephe...

Sezgin ve Ali Haydar:

«*Gazi'nin Liseli Dev-Genç Militanları*»

Dev-Genç, Ayaklanma'da halkla birlikte barikatın önünde savaştı. Gazi'nin sokaklarında büyüyen Liseli Dev-Genç'li Sezgin ENGİN ve ALİ Haydar ÇAKMAK, ayaklanmanın kahramanları ve önderleriydiler.

Ali Haydar, halkı polis karakoluna yürüttü. Sezgin panzerlere, kurşunlara karşı en önde savaştı.

«*HEY... HEY... HEY...*»

Sezgin'e aitti bu sözler. Düşmana her darbe vurduğunda tekrarladı.

«*HEY... HEY... HEY...*»

Yaralandı, hastaneye taşındılar onu. O hâlâ barikattaydı. «*KATİLLER*» diye bağırıyordu polislerle. Hastane sedyesinde çarşafına **kaniyla** Cephe yıldızı çizdi. DHKP-C yazmaya çalıştı. Bu inançla çatıştı, bu inançla önderlik etti Gazi'ye.

Ali Haydar, Gazi'de savaşılan halka komuta etti. Komutanlığı orada öğrendi. Sonrasında Karadeniz halkının öncü gücü gerillanın komutanı oldu. O, Dev-Genç mayasıyla yoğrulmuş, Parti-Cephe'de pişmiş halk kurtuluş savaşıydı.

Sadece **Sezgin** ve **Ali Haydar** değil pek çok Dev-Genç'li vardı çatışmada. Panzerin üzerinde, halkın önünde oldular, halkı koruyup, düşmana vurdular...

Ayaklanma sonrasında da halkı yalnız bırakmadılar. Cenazelerin kaldırılmasında, yaraların sarılmasında, gelecek saldırılara karşı halkın örgütlenmesinde, direnişin yaygınlaştırılmasında emekleri vardı.

Gazi'den öğrendiği ayaklanma ruhunu, barikat savaşlarını okullarına taşıdı Dev-Genç'liler...

1 Mayıs '95 Kadıköy'ü Sarsan DHKP-C Oldu

Sabahın erken saatlerinde, Kadıköy Belediyesi önünde toplandı görevliler. Gelir gelmez «**HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!**» pankartını açtılar. Bu işaretti. Cephe kortejine katılacaklar bu pankartın ardında toplanacaklardı. Belediye önü bir süre sonra Parti-Cephe kitlesine dar gelmeye başladı... Görevliler bir yandan kortejlerini oluşturdular...

Partili, Cepheli ilk 1 Mayıs'tı bu...

Gazi Ayaklanması'nın hemen ardından gelen en geniş kitle gösterisi... Parti-Cephe'ye layık olunmalı, Gazi'nin ayaklanma ruhu taşınmalıydı 1 Mayıs'a...

Kortejin başı alana doğru ilerlerken sonuna eklenenlerle 15.000 oldu sayı... En önde DHK-C pankartı...

Partili mücadele, Partili savaş yılı '95...

Görkemiyle, disipliniyle, kitlesiyle, sloganlarıyla, pankartlarıyla Türkiye halklarına umudu taşımalı Cephe.

«**UMUDUN ADI DHKP-C!**»

Sloganının anlamına uygundu DHKC korteji.

*En arka sıralardan devasa bir bayrak ulaştı öne. Elden ele dalgalanarak en önde yerini alan bu bayrak, **PARTİ** bayrağıydı. Onu **CEPHE** bayrağı izledi.*

Alkışlar el patlatırcasına, sloganlar boğazları kuruturcasına atıldı. Selamlandı bayraklar. Haki renklere bürünmüş, flamaları ve uygun adımlarıyla geliyor ve turunu tamamlıyor temsili gerilla grubu. Kortejden ve çevreden taşan alkış kesilmiyor. Yeni bir tur için adımladılar «gerillalar» sert betonu.

Hepsi bir boy, hepsi aynı renk yüzlerce pankart, yüzlerce bayrak dalgalandı ellerde. En önemlisi ve en değerlisi anaların ellerinde en değerli yeri aldı şehit resimleri...

'95 1 Mayıs'ı, hafızalara temsili gerilla grubu, «**KİM VURUYOR?..**» sloganı ve 10.000'e ulaşan kitlesiyle Cephe korteji kazındı.

Dev-Genç'liler ve **Liseli Dev-Genç'liler**, Cephe kortejinde, güvenlik ekibinde ve temsili gerilla grubunda görev aldılar. Kortejdeki yerlerinde disiplinli duruşları ve genç coşkularıyla büyük ailelerinin moral ve güç kaynağı oldular.

9. Geleneksel İTÜ Şenliği

Her yıl İTÜ'de Haziran'ın 6'sında şenlik yapılır...

Haziran'ın 6'sı İTÜ'nün kuruluş yıldönümüdür. Hatta o gün iki şenlik olur. Biri öğrencilerin düzenlediği «Alternatif Geleneksel İTÜ Şenliği», diğeri idarenin düzenlediği şenlik. İdarenin şenliği öğrenci inisiyatifini yansıtmaz. Rektörlük, zaman zaman kendi denetimindeki kol ve kulüplere yaptırır da şenliğin inisiyatifini asla gençliğe kaptırmaz. Onun için gençlik kendi şenliğini kendisi düzenler. Halk oyunları, müzik grupları, koroları, tiyatro ve mizansenleriyle kendi etkinliklerini sergilerler. Her okuldan öğrenci gelir İTÜ Şenliği'ne. Çünkü İTÜ Şenliği bir yanıla da öğrenim döneminin kapanış şenliğidir.

'95'in Haziran'ında da «Alternatif Geleneksel İTÜ Şenliği»nin 9. uncusu için çalışmalar başladı. Şenlik günü

sabahın erken saatlerinden itibaren polis ablukaya aldı okulu. Daha önceki yıllarda sakin geçen İTÜ Şenliği bu yıl kavgalı geçeceğı benziyordu. Kampüs kapısında şenliğe gelen öğrenciler durduruldu. «*Sen İTÜ öğrencisi değilsin... giremezsin*» dedi polisler. Onlarca öğrenci bu yüzden kapılarda kaldı. İTÜ'lülerse sıkı bir aramadan sonra okula alındılar. Bu tavır tüm üniversitelerden öğrencilerin dostluk ve dayanışmasına saldırıydı. Kabullenmedi gençlik. Okula alınmayan bir grup öğrenci, İTÜ Öğrenci Yurdu önünde toplandı. Orman yolundan girmeyi deneyeceklerdi. Ancak çevik kuvvet saldırısı ile geri çekildiler. Daha sonra İTÜ İnşaat Fakültesi kapısında toplandılar.

Şenlik alanındakiler, dışarıdaki arkadaşlarını topluca okula alabilmek için Fen Edebiyat Fakültesi'nden İTÜ İnşaat Fakültesi giriş kapısına doğru 250-300 kişiyle yürüdüler. Kapıya vardıklarında dışarıda bekleyen dördü İYÖ-DER'li biri Özgür Gençlik'ten beş öğrenci, kendileri gibi bekleyen diğer öğrencilerden ayrılarak kapıdaki polis barikatını yumruk ve tekmelerle kırıp içeri girdiler. Bu öğrencilerle polis arasında çatışma sürerken dışarıdaki öğrenciler ikinci kez yüklendiler ve polis barikatlarını yıktılar. Sloganlarla alana geldiler.

Şenlik alanına halaylarla girdiler. Şenlik daha başlamadan coşku doruktaydı.

- 10 arkadaşımız gözaltına alındı...

Suluk soluğa gelen haber giriş kapısındanı. Polis kapıdaki barikatı yeniden oluşturup öfkesini yeni gelen öğrencilerden çıkarmıştı. Eylem komitesi bu gelişmeye tavırsız kaldı. İYÖ-DER'liler «*gözaltındakileri serbest bıraktırmak ve dışarıdaki arkadaşlarımızı içeri almak için kapıya yürüyelim*» dediler. Eylem komitesi bu öneriyi geçiştirmeye çalıştı. İYÖ-DER'liler EK'nın geri kararını tanımadılar. Bir yanda gözlerinin önünde gözaltılar olurken hiçbir şey yokmuş gibi halay çekme İYÖ-DER'lilerin

mücadele anlayışlarına tersti. DÖB ve Özgür Gençlik'te İYÖDER'lileri desteklediler. Bu kararlılıktan sonra komiteye «*kapıya yürüyelim*» anonsunu yapmak düştü.

Daha kitlesel bir yürüyüşle ulaştılar İnşaat Fakültesi kapısına. 350-400 kişiydiler. Kitleyi dağıtmak için okula yığınak yapan çevik kuvvet saldırmaya cesaret edemedi. Yürüyüş korteji kapıya yaklaştığında dışarıdakiler de yüklenerek okula girdi. Bu yenilgiden sonra polis kapıdaki ablukayı kaldırdı. Şenlik sonunda başladı. 1000 kişiye ulaştı öğrenciler. Alanda ardarda pankartlar belirdi. İYÖDER'liler şenliğe «Ayşenur'ların, Hasan'ların Hesabı Sorulacak!», «Yaşasın Gazi ve Nurtepe Ayaklanmaları!» pankartlarıyla katıldı.

Gazi'nin ardından gelen bir eylemdi İTÜ şenliği. İYÖDER'liler pankart sloganlarını özenle belirlediler. Gazi barikatı, ayaklanma ruhu taşındı İTÜ Ayazağa'ya... İTÜ öğrencileri, gözaltında kayıpları da unutmadı. Bir tiyatro oyunuyla gözaltında kayıpları andılar... Grup YORUM ve çeşitli müzik gruplarının türküleri ve marşlarıyla halaya durdular. Şenliklerini coşkulu sloganlarla bitirdiler.

Avrupa'da Gençlik Cephesi Ve Dev-Genç

Avrupa'da yaygın bir anti-faşist gençlik potansiyeli vardı. Avrupa'lı gençlik ve örgütlenmeleriyle sağlıklı ilişki geliştirmek ve bu ilişki aracılığıyla somut olanaklar yaratmak gerekiyordu. Yaratılacak ilişki kurumlaşmalı ve kalıcılasmalıydı. **Avrupa Dev-Genç**'in temel aldığı Türk ve Kürt gençliği idi ama Türkiye'deki mücadelenin lojistiği olabilmek için de Avrupa'daki anti-faşist örgütlenmelerle bağ kurmak zorunluydu. Böylece ülkedeki halk kurtuluş savaşı Avrupa'ya taşınacak, Avrupa'da propagandası yapıp, destek alınabilecekti. Bu yanı sıra bir anti-faşist gençlik cephesi olumlu ve önemli bir adım olacaktı.

Avrupa Dev-Genç, gençlik cephesini yaratmayı görev bildi.

Ancak Avrupa gençliğinin devrim perspektifi yok olmaya, sosyalizm ideali körelmeye başlamıştı. Öncelikle bu güçlendirilmeliydi.

'80'li yılların sonlarında Avrupa Sol'u, devrimci özünü kaybederek iflası yaşamaya başlamıştı. Bu gelişim yani Avrupa'da devrimci tarzda gelişemeyen sınıflar mücadelesi genç kuşakları da etkiliyor, genç kuşakların devrimci mücadeleyle tanışmasını geciktiriyordu. Genç kuşak anarşist-otonom akımlara ya da düzenin kurumlarına terk edilmişti. Zaman zaman demokratik talepli gençlik eylemleri yapıyordu ama bu kararsızlığı, örgütsüzlüğü ve dağınıklığı aşabilecek güçte değildi.

Avrupa Dev-Genç, emperyalist saldırıların Avrupa gençliğini geriletmesine duyarsız kalamazdı. Çünkü emperyalizm tarafından teslim alınan her halk ya da bu halkın bir parçası, halklar aleyhine kaybedilmiş bir mevzi demektir. Bu Türkiye halkları için de böyleydi. Anti-faşist, anti-emperyalist coşkusunu yitirmiş Avrupa gençliğinin Türkiye'deki halk kurtuluş savaşını desteklemesi ya da emperyalizmin Türkiye halklarına saldırısına tavır alması beklenemezdi. Öncelikle anti-faşist bilinç ve coşkunun yaratılması gerekiyordu.

DHKP-C'nin dünyanın anti-emperyalist, ilerici akımlarını etkileyen bir gücü vardı. Bu güç, ülkedeki halk kurtuluş savaşının gücüydü. Ve dolayısıyla Avrupa uluslarının gençlik örgütünü bir cephede toplayabilecek, eğitebilecek dinamiklere sahipti.

Avrupa Dev-Genç, Avrupa gençliğini eleştirerek, kazanmanya çalıştı. Otonomculuğu, bireyselliği eleştirdi. Sosyalizm bilincini, Türkiye'deki olumlu örnekleriyle, Türkiye halklarının birikim ve gelenekleriyle yeniden oluşturmaya çalıştı. Bu yılki temel faaliyet, ülkede ve Avrupa'da yapılan kampanyalarla gençliğin gündemine girmek ve Avrupa'lı gençlik gruplarının etkinliklerine destek vererek anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek olarak belirlendi...

Resim-29

Haziran 1995 Yenibosna

Sibel Yalçın'ın evinin önü

Resim-30

**Dev-Genç önderlerinden İsmail Bahçeci 24
Aralık 1994'ten beri kayıp**

Resim-31

Altyazısız (İşkenceler Katliamlar Boşuna
Yılmayacağız Pankartı)

Resim-32

Altyazısız (Kürdistan.../TÖDEF pankartı)

11. BÖLÜM

'95-'96 /GENÇLİK ALANLARI ZAPTEDİYOR

- Genel Durum
- 6 Kasım'a Kadar Olan Süreç
- Karşı-Devrimci Aydınlik Çetesiyle Çatışma
- İzmir, Dinar, Senirkent Yardım Kampanyası
- Altıncı 6 Kasım Boykotu
- Gençliğe Yönelik Saldırıları Kasım Ve Aralık Ayında Yoğunlaştı
- İYÖ-DER Meclisi Toplandı
- Buca, Ümraniye Katliamları Ve Devrimci Gençlik.
- 24 Aralık Seçimleri
- 4/5 Şubat Eylemleri
- Gençliğin Okulları Terk Etmeme Eylemleri
- 29 Şubat Beyazıt Eylemi
- Ege Gençliği Konak'ta Buluşuyor
- Ayaklanmanın Yıldönümünde Devrimci Gençlik Gazi'de
- 16 Mart Anması Ve Reformizmin Dağılması
- 23 Mart Rektörler Zirvesi Ve Ankara Eylemi
- Gençliğin Eylemleri Anadolu'ya Yayılıyor
- İstanbul Üniversiteli Öğrenciler Platformu
- 1 Mayıs '96
- İrfan AĞDAŞ'ın Katledilmesi
- Sivil-Faşist Saldırıları Ve Sivil-Faşistlerin Kurultayı
- Gençlik Cephesi Ve Gençlik Kurultayı
- Gençlik Kurultayı Ve Oportünizm
- TÖDEF'in Gençlik Kurultayı'na Sunduğu Bildirgenin Özeti
- Her Anı Eylem Olan 69 Gün: '96 Ölüm Orucu

GENEL DURUM

Gazi'den sonra...

Artık süreç böyle ifade edilmeye başlandı. Gazi Ayaklanması savaşın her iki tarafını da önemli ölçüde etkiledi. Halk güçleri kitlesel ve radikal bir mücadele hattını izlerken, oligarşi şimdiye kadar halka karşı uyguladığı politikalarını gözden geçirme ihtiyacı duydu. Gazi'de ayaklanan halk güçlerini bölüp düzen içi sınırlara çekmeye, alevileri oligarşiye yedeklemeye, polisiye önlemleri artırmaya yöneldi. Oligarşinin bu ayrıştırma ve düzene çekme politikası üniversitelere de yansıdı, reformistlerin önü açıldı. Devrimcilere yönelik devlet terörü arttı.

Sivil-faşist hareket Gazi'den sonra görünürde bir gerileme yaşadı. Bizzat TÜRKEŞ sivil-faşist kurumları bir hafta süreyle kapatarak, halkın tepkisini yumuşatmaya çalıştı. Ama öğrenim dönemi başında polis ve idarenin desteğiyle üniversitelerde «görevlerini» yerine getirmeyi ihmal etmediler. Özellikle Aralık ayında İstanbul ve Ankara'da yoğun çatışmalar yaşandı.

Gazi'den sonra; halk güçleri her alanda yükselen devlet terörüne karşı birlik talebini öne çıkarttı. Devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever, alevi, sünni, sosyal-demokrat her kesimin birliğini sağlayacak örgütlenmeler gündeme alındı. DHKC'nin **Halk Meclisleri** ve **Muhalefet Cephesi** önerileri tartışıldı. Taşıdığı kimi eksiklere rağmen bu dönemde genel olarak

olumlu sayılabilecek sol içi birlikler yaratıldı. Gençlik mücadelesinde **İÜÖP** kuruldu. Ve bu sürece damgasını vuran kitlesel eylemlilikler hayata geçirildi. Bu eylemler gençliğin, yılların yorgunluğunu üzerinden atması ve alanları zaptetmesi anlamını taşıyordu.

Bu yetmez dedi Dev-Genç'liler; tabana dayalı kalıcı örgütlemeler yaratmak gerekir... Bunun için kurultay düzenledi ve örgütlenme sorunlarını tartıştırdı. **İÜÖP**'ün oluşmasıyla gençlik hareketinde iki farklı mücadele anlayışı arasındaki çizgi iyice kalınlaştı. **İÜÖP** çatısı altında birleşenler meydanları zapteden radikal bir mücadele hattı izlerken **Koordinasyon**'cular ve **İnisiyatif**çiler saç kestirme, meydanlarda zıplama gibi «eylemlerle» iyice sağa savruldular. Reformist ve devrimci çizgi arasında gidip gelenler de yok değildi bu dönemde.

Öğrenim yılı başında harçlara % 300-600 oranında zam yapıldı. Harçlar, ülke genelinde sistemli olarak uygulamaya sokulan özelleştirme politikasının bir parçasıydı. Üniversiteler tamamen oligarşinin ihtiyacına göre şekillendirildi. Haraç zamları gençliğin kitlesel eylemleriyle protesto edildi. «**Halk İçin Bilim, Halk İçin Eğitim**» mücadelesi yükseldi.

Halk, '95'de Cephe'nin önderliğinde **Gazi**'de ayaklandı. Ve direniş dalga dalga yayıldı. Devletin gözaltında kayıp politikası iflas ettirildi. Kayıpların, katliamların hesabı meydanlarda soruldu. Komutan **Sibel**'in direnişiyle silahlı mücadele halkın onayını aldı. Halk, savaşçıları nezdinde silahlı mücadeleye sahip çıktı. Özgürlük eylemleriyle oligarşiye bir darbe de hapishanelerden vuruldu.

Bu durum oligarşinin açmazıydı. Halkı susturmak, gözdağı vermek için 21 Eylül'de **Buca**'da, 4 Ocak'ta **Ümraniye**'de tutsaklara saldırdı. Buca'da 3, Ümraniye'de 4 DHKP-C tutsağı şehit oldu. Ancak özgür tutsakların direnişi oligarşinin planlarını alt-üst etti.

9 Ocak'ta katliamların hesabını sordu DHKC savaşçıları. Savaşçılar, oligarşinin «en güvenli merkezi» **Sabancı Center**'i

basarak üç halk düşmanını cezalandırdı. Eylem oligarşiyi sarstı. Ardından özgür tutsaklar kuşattılar devleti. 3 Temmuz'da ölüme yatırdıkları bedenleriyle faşizmi gerilettiler bir kez daha. Bu bir irade savaşıydı. 12 şhitile **ölüm orucu** zaferle sonuçlandı.

6 Kasım'a Kadar Olan Süreç

Har(a)çlara % 300-600'lere varan oranlarda zam yapıldı.

Bu astronomik artış öğrenim yılı başında üniversite öğrencilerini, öğretim üyelerini bir araya getirdi. Haraçlara karşı yapılan toplantılara Araştırma Görevlileri Derneği (AR-GÖR-DER), EĞİTİM-SEN Üniversiteler Şubesi, Koordinasyon'cular dışında tüm gençlik grupları katıldılar. Bu, sene başında birlik açısından atılan önemli bir adımdı. Toplantılar sonucunda faaliyet konusunda da anlaşılar. İlk olarak Yıldız Üniversitesi'nde alternatif açılış şenliği yapmayı kararlaştırdılar.

Şenlik yapıldı yapılmasına ama birlik bozuldu. Şenlik başlar başlamaz başta **MLKP** olmak üzere **EKİM** ve **TDP** illegal pankartlarını açtılar. **AR-GÖR-DER** ve **EĞİTİM-SEN** kendilerini yasal zeminde tuttukları için illegal pankartların açılmasından rahatsızlık duyup şenlikten çekildiler. Oportünizmin sorumsuz tutumu yüzünden sene başında yakalanan birlik platformu eylemde baltalandı. Şenlik buna rağmen devam etti. Şenlik için gelen ancak polisiye nedenlerle içeriye giremeyen öğrenciler, şenlik alanındaki 600 kişinin kapıya yürümesi sonucu okula alındılar. Şenlikten sonra polis dağılan öğrencilere saldırdı.

Birlik açısından yaşanan olumsuz deneyime rağmen yaklaşan 6 Kasım ve gençliğe yönelik saldırıların artması nedeniyle yeni bir birlik platformu oluşturuldu. Ekim ayında İstanbul'da **Özgür Eğitim Platformu (ÖEP)** kuruldu. **İYÖ-DER**, **Özgür Gençlik**, **DÖP**, **Kaldıraç**, **DÜP**, **İDLB**, **DLMK**,

Özgür Lise, ÖB, ÖEPD bir araya geldi. ÖEP bir taban örgütlenmesi değildi. Gençliğin eylem birliğini organize etmek amacıyla kurulmuştu. Olumlu bir yanı ise lise ve üniversite gençliğinin örgütlenmelerini kapsamasıydı. Gençliğin bu iki kesimi ilk kez bir platformda buluşuyordu. Böyle bir organizasyon gerekiyordu da. Çünkü paralı eğitim her iki kesimin de başat sorunuydu. ÖEP paralı eğitim ve YÖK'ü protesto etmek için 19 Ekim'de **Cağaloğlu**'nda, 8 Kasım'da **Taksim**'de iki ayrı eylem organize etti.

Cağaloğlu İl Milli Eğitim Müdürlüğü önündeki eyleme polis saldırdı. Saldırıya rağmen yürümeye devam etti öğrenciler ve daha sonra Cağaloğlu sokaklarında polisle çatışmaya girdiler. Bu çatışmada iki sivil polis öğrenciler tarafından dövüldü, 20 öğrenci gözaltına alındı.

8 Kasım'da Taksim'deki gösteriye ise 250 öğrenci katıldı. Öğrencilerin meydanda basın açıklaması yapıp dağılması sırasında polis saldırdı. Burada da 50'ye yakın öğrenci kan revan içinde gözaltına alındı.

Pratik yanıyla olumlu adımlar atılmasına rağmen uzun vadede bir programı olmayan, dolayısıyla hedefsiz olan bu yapı kısa sürede dağıldı. *Bu son, ÖEP için bir yanıla kaçınılmazdı. Çünkü geçmişteki birçok örnekte görüldüğü gibi taban örgütlenmelerine yönelmeyen yapıların yaşama şansı yoktu.*

ÖEP kurulmadan önce de harç zamları protesto edildi. İÜ Öğrenci Kültür Merkezi'ndeki şenlik bunlardan birisiydi. Harç zamlarını protesto etmek için yapılan şenliğe 3000 kişi katıldı. Harçları protesto metni imzaya açıldı.

Yine bu süreçte **Karadeniz Teknik Üniversitesi**'nde öğrenciler sivil polis ve jandarma saldırısına uğradılar. 6 Ekim'de polis-idare-sivil faşist-jandarma işbirliğini protesto etmek için basın açıklaması yapmak isteyen öğrencilere sivil polisler saldırdı. Öğrenciler buna oturma eylemleriyle tepki

gösterdiler. Bu sefer etrafları jandarma tarafından kuşatıldı. Öğrenciler yürüyüşe geçti. Jandarma saldırdı ve 18 öğrenci gözaltına alındı.

Senenin başında gençliğin en meşru talepleri doğrultusundaki eylemlerine yapılan saldırılar bir yanıyla sürecin nasıl gelişeceğine de işaret ediyordu. Süreç zorlu geçecekti.

Karşı-Devrimci Aydınlik Çetesiyle Çatışma

Devrimci Gençlik '95'te İTÜ'den atılmıştı Aydınlik'çılar. Bununla yetinmedi, duvar gazetesi, bildiri, kantin konuşmaları ya da birebir konuşmalarla teşhir faaliyetini sürdürdü. Bu teşhir faaliyetinin sonucu bazı bölgelerde duyarlı demokrat öğrenciler de Aydınlik'çılara tavrı aldı.

'95 yazında devam etti bu tavrı alış. Aydınlik'çılar Esenyurt'taki geleneksel şenliğe katıldılar ve Okmeydanı'nda bildiri dağıtmaya kalkıştılar, DHG her iki yerde de Aydınlik'çılar döverek cezalandırdı. Aydınlik çetesinin gerçek yüzünü gören bir kısım insan İP'ten ayrıldı. Bunlardan iyi niyetli bazıları Devrimci Gençlik saflarında mücadeleye katıldı. Daha öncesinde İP'in 'sosyalist' maskesinin altındaki karşı-devrimci yüzünü görememiş, demagojilerine kanmışlardı.

Karşı-devrimciler İYÖ-DER'lilerden fırsat buldukça yeni öğrenim döneminde de kendilerini göstermeye çalıştılar. İÜ Fen Fakültesi'nde «Bilim ve Ütopya» adlı dergilerini satmak için stand açmaya kalkıştılar. İYÖ-DER'liler müdahale etti. Çıkan çatışmada hazırlıksız ve az sayıda oldukları için bazı İYÖ-DER'liler yaralandı. Aydınlik'çılar devrimcilerin stand açmalarına izin vermeyeceğini bildiklerinden hazırlıklı gelmişlerdi. İYÖ-DER'lilere diğer fakültelerden destek gelince Aydınlik'çılar kaçtı.

Devam eden günlerde ise adeta «seyyar standcılara» döndü Aydınlık'çılar. Stand açmak için İYÖ-DER'lilerin olmadığı fakülteleri seçtiler. Buraya İYÖ-DER'liler gelince, toparlanıp başka fakültelerin yolunu tuttular.

Yine bu günlerde İYÖ-DER'liler bir kafeteryada yakaladıkları Aydınlık'çıları dövdüler. Çatışmada İYÖ-DER'lilerden de yaralananlar oldu. Ayrıca çatışmalara katılan iki Aydınlık'çı da İTÜ Ayazağa Kampüsü Fen Edebiyat Fakültesi kantininde dövüldü.

Dev-Genç'in çabalarıyla Aydınlık'çılar okullarda açık faaliyet yürütemez hale geldiler. Karşı-devrimci yüzleri gösterildi.

İzmir, Dinar, Senirkent Yardım Kampanyası

Yağmur, sel, deprem vurdu Ege'lileri, Akdeniz'lileri... Yoksulluklarının üzerine yakınlarını kaybetmenin, sokakta kalmanın acısı eklendi...

Önce Afyon bir depremle sarsıldı. Dinar ilçesinde onlarca insan yaşamını yitirdi, yüzlercesi sokakta kaldı.

Hemen ardından Isparta/Senirkent bir yağmura teslim oldu. Yağan yağmurun getirdiği çamur seli Senirkent'i çamura boğdu. Evler yaşanamaz hale gelirken halk sokaklardaki çamurun içinde kaldı.

Daha sonra İzmir'de atık su deresi taşıtı. Büyük çoğunluğu Kürdistan'dan göç eden Yamanlar Mahallesi halkından yüzlerce aile sokakta kaldı.

'Doğal Afet' diye tanımlanan hiçbir şey doğal değildi aslında. Sorumlusu doğa değil, devletti bunca acının. Depreme dayanıklı değildi Dinar'ın evleri. Senirkent'in yağmuru karşılayacak alt yapısı yoktu. İzmir'e Kürdistan'dan zorla göç ettirilmişti insanlar. Yamanlar'ın atık su çukurlarında yaşamaya mahkum edilmişlerdi. Belediye duyarsızdı. Öyle ki ölümün kol

gezdiği koşullarda, kitlesel ölümü hızlandırdı devletin yetkilileri... «*Bir şey yok!*», «*Evinize dönün!*» dediler. «*Yardım getireceğiz!*» dediler. Çaresizliğin pençesine düşmüş insanları ölümün kucığına ittiler. «*Elimizden geleni yaptık*» dediler ardından. «*Tanrının takdiri buymuş*»... 'Taziyelerini' bildirip lüks villalarına, yatlarına geri döndüler.

«İzmir, Dinar, Senirkent Sizinleyiz!»

İTÜ gençliği, doğal afetlerden zarar gören halka yardım kampanyası başlattı. Sadece maddi destek sunmak değildi amaçları. Dayanışmayı, sahiplenmeyi öğretiyor, örnek oluyorlardı bir bakıma. Halkın acısını yüreklerinde duyuyorlardı...

Fakültelerde yardım masaları açıldı. Bu masalara giysi kutuları konularak giysi toplandı. Yaşanan felaketin görüntülerinden oluşan fotoğraf sergisi açıldı. Sergi fakülte fakülte gezdirildi. Üzerinde «*İzmir, Dinar, Senirkent... Sizinleyiz*» yazılı rozetler İTÜ'de, kültür merkezlerinde, DKÖ ve sendikalarda satıldı. DLMK'lılar ve ilkokul öğrencileri de rozet satarak kampanyaya destek verdiler.

Öğrenciler kampanya önlükleri giyerek fakülte fakülte, sınıf sınıf, kantin kantin yardım parası topladılar. Toplanan tüm paralar öğrenci gençliğin oluşturduğu bir heyetle İzmir'e gönderildi. İYÖ-DER'in önerisiyle başlayan kampanyaya Özgür Gençlik, DÜP, YDG, Partizan Gençlik ve demokrat insanlar da katıldılar.

Devrimci Gençlik bu çalışmaları sırasında kampanya için canla başla koşturan birçok genç insanla tanıştı. Ama halkın acılarına duyarsız kalanları, gönülsüz yardım edenleri de gördü...

Devrimci Gençlik bundan sonraki çalışmalarını duyarlı kesimleri örgütlemek, vurdumduymazları, bananecileri, duyarlı hale getirmek için programladı.

Altıncı 6 Kasım Boykotu

Demokratik Üniversite, tam bağımsız, özgür, kayıpların, katliamların, infazların yaşanmadığı, halkların kardeşçe yaşadığı bir vatan...

Talepleri buydu...

Uzun bir ön çalışma yapılmadı bu yıl. Boykot öncesi ileri bir hareketlilik de yaratılamadı. Buna rağmen öncesindeki çalışmaları aşan bir başarı gösterdi boykot. Bu gelenekselleşen 6 Kasım'ın başarısıydı. Şenlikler, okul içi yürüyüşler, forumlar yapıldı boykot günü. Pek çok okulda 6 Kasım sabahı sınıflar dolaşarak boykota katılım çağrısı yapıldı.

Panzerler okul kapılarına çekildi, polis-jandarma kuşatmasına alındı üniversiteler. Bu abluka, bu işgal ve terör boykotun talepleri arasındaydı. Gençlik polis-jandarma işgaline karşı eylemdeydi.

Pek çok ilde boykot çalışmalarını TÖDEF yürüttü. **İstanbul, Ankara, Bilecik, Bursa, Eskişehir, Samsun, Adana**'da ise ortak çalışmalar yapıldı. **DLMK**'lı öğrencilerin İstanbul'da basın açıklaması, bildiri ve ilanlarla desteklediği boykot, Çukurova ve Samsun'da; **TÖDEF, DÜP, Özgür Gençlik**, Anadolu Üniversitesi'nde; **TÖDEF, Özgür Gençlik, YDG ve Alinteri okurları**, Görükle Kampüsü'nde; **TÖDEF, Özgür Gençlik, DÜP** ve **Partizan Gençlik**'in yürüttüğü çalışmalarla başarıya ulaştı.

Gençlik, devrimci eylemlerin birliği noktasında olumlu adımlar atarken kimileri de medyatik olma derdindeydi. Saç kestirdiler, sünnetlik çocuklar gibi *«kestirmeyeceğiz»* şeritleri takıp okulda dolaştılar. TV'ye cazip görünmek için yapmayacakları şey yoktu. Hem eylemin birliğini kırdılar, hem de yaptıklarıyla eylemi dejenere ettiler. Bunlar, başını eski DY'lilerin çektiği bir grup reformistti. Avcılar Kampüsü'nde kestirdikleri saçları *«YÖK Yastığı»* yapacaklarını söyleyen sivil toplumcular,

yarattıkları «traji komik» tabloyla medyanın ilgisini çekmeyi başardılar. Burjuva medya bu gösteriyi 6 Kasım Boykotu'nu ve gençliğin eylemini gölgelemek için kullandı.

Gençliğe Yönelik Saldırılar Kasım-Aralık Ayında Yoğunlaştı

6 Kasım Boykotu'ndan sonra üniversitelerde saldırılar arttı. Gençlik eylemleri ne zaman başarı kazansa, peşinden geliyordu saldırılar. İktidar bu yöntemden hiç vazgeçmedi.

İlk saldırıyı **Van 100.Yıl Üniversitesi** öğrencileri karşıladılar. Boykottan sonra gözaltına alındılar. Özellikle 16-17 Kasım'da evleri basılan çok sayıda öğrenci işkencehanelere taşındı.

Gaziantep'te ise boykotun kitlesel katılımı sonuçlanması sivil-faşistleri harekete geçirdi. 16 Kasım'da milli maç sonrası «milliyetçi» duyguları kabaran faşistler yurttan öğrencilere saldırdılar. Bir yurtsever öğrenci bu saldırıda yaralandı. Bunun üzerine öğrenciler faşistleri yurttan atıp kapıya barikat kurdular. Aynı günün akşamı polis yurda baskın düzenlemek istedi, öğrenciler direndi. Çıkan çatışma sonucunda zorla yurda giren polisler dolapları kırıp, eşyaları yağmaladıktan sonra 100'ün üzerindeki öğrenciyi gözaltına aldılar. Yurda yapılan saldırı öğrencilerin yanı sıra Antep halkının da tepkisini çekti. Öğrenciler bir gün sonra basın açıklamasıyla sivil-faşistlerin ve polisin saldırısını protesto ettiler. 40 öğrenci arkadaşlarının serbest bırakılması için açlık grevine başladı. Okulda yüzü aşkın öğrenci kitlesi rektörlüğe yürüdü. Polis müdahale etmeye niyetlendi. Öğrencilerin eylemde gösterdiği kararlılık karşısında bunu göze alamadı. Aynı gün yerel radyolarda, canlı yayınlarda konuştu öğrenciler. Yurt baskınını anlatıp polisin saldırgan yüzünü teşhir ettiler. Kamuoyunun sahiplenmesi sonucu öğrenciler serbest bırakıldı.

Sivil-faşistler 1995-96 öğrenim döneminde **Mersin Üniversitesi** ve öğrenci yurtlarında örgütlenmeye ağırlık verdiler. Gençliğe gözdağı vererek üstünlük sağlamak istiyorlardı. 26 Kasım'da Çiftlik Kampüsü'nde yurtsever öğrencilere saldırıp ikisini yaraladılar. Ülkü ocaklarından getirdikleri ülküdaşlarıyla saldıran sivil-faşistler, üniversite yemekhanesinde bir gösteriyle protesto edildiler. Yemekhane'deki gösteri sürerken çevreyi saran faşistler sözlü sataşmalarla yeni bir çatışma ortam yarattı. Öğrenciler 5 saat yemekhaneyi işgal ettikten sonra basın açıklaması yapıp dışarı çıktılar, sözlü saldırıda bulunan faşistleri döverek cezalandırdılar. Faşistler aynı gün yurda yeniden saldırdılar... Devrimci-demokrat öğrencilerin dolaplarını kırıp, eşyalarını yağmaladılar. 30 Kasım günü devrimci-demokrat öğrencilerin karşılık vermesinden korkan sivil-faşistler, resmi-sivil ve özel tim polislerinin üniversiteyi kuşatmasını sağladılar.

30 Kasım'da başka bir saldırı da **Hacettepe Üniversitesi**'nde yaşandı. Devrim şhitlerini anmak isteyen öğrencilere jandarma saldırdı. Öğrenciler barikat kurup direndiler. Barikat uzun süre dayanamadı, kısa bir çatışmadan sonra 42 öğrenci gözaltına alındı.

Aralık ayında saldırılar İstanbul'da yoğunlaştı bu kez. 5 Aralık'ta **İÜ Merkez Kampüs**'te bir sivil-faşist devrimci-demokrat öğrencilere silah çekti. Bu pervasızlığı protesto etmek için öğrencilerin astığı afişi ise polis yırttı. Polisin 11 Aralık'ta afişlerine yönelik saldırısını alkışlarıyla protesto etti öğrenciler. Polis kendine karşı açıktan gelişen tavırları beğenmemiş olacak ki, protestoya katılan 30 öğrenciyi gözaltına aldı.

İktidar sivil-faşistleri koruyordu. Bu güvenle birkaç gün sonra demir çubuk, sopa ve silahlarla öğrencilere saldırdılar. Birçok öğrenci yaralandı. Aynı hafta içinde **Sinop, Bolu** ve **İskenderun**'da da benzer saldırılar yaşandı.

19 Aralık'ta **İÜ Edebiyat Fakültesi**'nde iki ayrı gösteriyle faşist saldırılar protesto edildi. Ancak protesto eylemine de saldırdılar. Devrimci-demokrat öğrenciler okul içinde forum yapıp ardından yürüyüşe geçince polisin saldırısıyla karşılaştılar. Diğer gösteri ise fakülte kapısındaydı. Çeşitli DKÖ ve parti temsilcileri üniversitelerdeki faşist saldırıları protesto eden bir basın açıklaması yaptılar.

Maraş katliamının 17. yıldönümünde **İTÜ** öğrencileri hem katliamı, hem de üniversitelerdeki satırlı, bıçaklı, silahlı saldırıları kınadılar.

İYÖ-DER Meclisi Toplandı

İYÖ-DER Genel Meclisi '96'ya girmeden önce toplandı.

Öğrenciler mecliste geçmiş sürecin muhasebesini yaptı, genel olarak gençlik mücadelesini değerlendirdi. İYÖ-DER'in dünü, bugünü ve yarınını tartıştılar. İYÖ-DER, bir süreci omuzlamış ve bugüne taşımıştı. Gençlik mücadelesinde hâlâ önemli bir misyonu vardı ama yeterli değildi. İYÖ-DER'i güçlendirmekle beraber en geniş öğrenci kitlesinin örgütlenmesi, varolan potansiyelin açığa çıkarılması için **Öğrenci Meclisleri**'ne ihtiyaç vardı. Mecliste bu ihtiyaç tespit edildi. Ayrıca gençliğin mücadele tarihi ve Dev-Genç anlatıldı. Çeşitli üniversitelerden gelen temsilcilerin önerileri dinlendi ve bir dizi karar alındı.

26 Aralık'ta toplanan İYÖ-DER Meclisinde;

- İYÖ-DER Genel Meclisi'nin düzenli periyotlarda toplanması,

- İYÖ-DER'in mekanizmalarının işletilerek daha sağlıklı çalışması için gerekenlerin yapılması,

- Varolan birim derneklerinin çalıştırılması, dernek olmayan yerlerde kuruluş çalışmalarının yapılması,

- Öğrenci gençlik toplantıları düzenleyerek, Öğrenci Meclisleri çalışmalarının başlatılması,

- Anti-faşist, anti-emperyalist nitelikli en geniş öğrenci kitlesinin Öğrenci Meclisleri'ne katılımı sağlanarak kitlelerin inisiyatif ve iradesinin sürece dahil edilip geliştirilmesi.

Kararlaştırıldı. Bu kararlar, Şubat ayı öncesinde alınan önemli kararlardı. Çünkü Şubat ayı eylemlilik süreci demektir. '95-'96'nın ikinci dönemine bu öngörülü kararlarla girmek, süreci daha güçlü karşılamak demektir.

Buca, Ümraniye Katliamları Ve Devrimci Gençlik

*«Özgürlüğün ferhatıdır
Sevdanız kalmaz yarına
Zindanı da dağları da
Delip geçen yürek bizim...»*

En çok o severdi bu türküyü, en çok ona yakıştı bu türkünün sözleri. 17 Temmuz'da DHKP-C tutsaklarından **Ali Rıza KURT** ve 3 yoldaşı özgürlüklerine kavuştular... Özgürlüğünün onuncu gününde şehit düştü **Ali Rıza**. Savaşa ulaşmak için hazırlıkları sürdüğü bir sırada katledildi. Buca'da **Ali Rıza** ile birlikte özgürlüğüne kavuşan **Tevfik DURDEMİR, Bülent PAK, C. Ali GÜLER** sıcak savaşa ulaşmayı başardılar. Üçü de gerilla savaşının birer neferi oldu. Bunlardan **Tevfik** ve **Bülent** bu savaşın içinde şehit düştüler. Her ikisi de Dev-Genç kökenli, halk kurtuluş savaşçılarıydılar.

Düşman, özgürlük eyleminden sonra DHKP-C Tutsaklarına saldırdı. Direndiler; «**15 gün savaşları**» dediler çatışmalarının adına...

Nedensiz değildi hapishanelerin hedef seçilmesi.

Hapishaneler halk kurtuluş savaşının bir parçasıydı çünkü. Özgür tutsaklık, başeğmezlik, direniş için motivasyon, halkın

savaşına moral güçtü. Özgür tutsaklar vatan için kavgadaydı hapishanelerde. Halkın savaşını bastırmak, halkın muhalefetine susturmak, halk kurtuluş savaşının en önemli mevzilerinden birini zayıflatmak içindi saldırıları. Tutsaklar susarsa, halkta susardı.

21 Eylül'de Buca Hapishanesi'ne saldırdılar bunun için...

Bu saldırıda 3 DHKP-C tutsağı **Yusuf BAĞ, Uğur SARIASLAN, Turan KILIÇ** şehit düştü.

Buca özgür vatan...

Buca'da zafer kazanan, tutsakların ölümüne direnişiydi. Buca'da yayılan direniş ateşi şehitler verilerek körüklendi. Tüm hapishaneler katıldı çatışmaya. Buca için **Genel Direniş** başladı.

Buca Katilamı'nı protesto, devlet terörüne set çekmek için yapılan genel direniş, SAG'nin 43. gününde taleplerin kabul edilmesiyle bitirildi. Çok geçmeden Ümraniye'de özgür tutsaklar yeni bir isyan ateşi yaktilar. Ümraniye faşist baskı ve terörün yeni hedefiydi. Burada sonuç alırsa aynı politikayı diğer hapishanelere taşıyacaktı. Faşizm bedenlerden örülü bir set buldu karşısında. Yaralanacak, ölecek ama onurlarını teslim etmeyeceklerdi. İlk çatışma 13 Aralık'ta yaşandı. Tutsaklar hapishanenin bir çok yerini denetimleri altına aldılar. Bu direniş hapishaneler direnişine yeni bir boyut kattı; dişe diş, göğüs göğüse çarpışma geleneğini... 15 Aralık'a kadar sürdü çatışma. Yenildi düşman. Ama yenilgiyi hazmedemedi. 4 Ocak'ta bir kez daha saldırdılar, hedefleri yine DHKP-C tutsaklarıydı...

4 DHKP-C tutsağı **Abdülmecit SEÇKİN, Rıza BOYBAŞ, Orhan ÖZEN, Gültekin BEYHAN** çatışmada şehit düştüler... Özgürleştire hapishane...

Ümraniye özgür vatan...

Ümraniye Katilamı sonrası tüm hapishanelerdeki devrimci tutsaklar direnişe geçti. Direniş bedel ödetme kararlılığındaydı. Barikatlar kuruldu, maltalar işgal edildi, sayım verilmedi ve rehinelere alındı. Tutsaklar şöyle söylediler açıklamalarında:

«İstedığınız savaşa hazırız. Ölmekse ölmeye, öldürmekse öldürmeye adayız. Dökülen her damla kanın, şehit düşen her canın hesabını soracağız. Korkun öfkemizden. Sizi döktüğünüz kanda boğacağız...»

Katliamın sorumlularının yargılanmasını istediler. Direnişin tüm hapishanelere yayılması devleti korkuttu. 8 Ocak'ta tutsaklarla görüştüler ve tutsakların tüm taleplerini kabul ederek katliam sorumlularının yargılanacağına söz verdiler.

Özgür tutsakların hapishanelerden yaktığı ateş tüm Türkiye'yi sardı.

Buca Katliamı'ndan sonra hapishanelerde başlayan SAG'ın 20. gününde DKÖ'ler ve çeşitli alanlarda destek eylemleri örgütlendi. Telgraf eylemleri, hapishane önlerinde basın açıklamaları yapıldı. Adalet Bakanlığı'ndaki eylemlere Dev-Genç'liler de katıldılar. SAG'ın 30. gününde ise Okmeydanı Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'ndeki açlık grevine kitlesel destek verdiler. Bunun dışında üniversitelerde duvar gazeteleri ve afişlerle devlet saldırısını teşhir ettiler.

4 Ocak Katliamı'ndan sonra ise İstanbul savaş alanına döndü. Oligarşinin kurumları ve faşist odaklar molotoflanarak yakıldı. Banka şubeleri, kamu kuruluşları ve araçları da Cephe'lilerin saldırılarından nasibini aldılar. Buralar yakılarak kullanılamaz hale getirildi. Öfke dinmedi. Onlarca kitle gösterisi düzenlediler. Dev-Genç'liler gerek hapishane önlerindeki gösterilerde, gerekse molotoflama eylemlerinde görev aldı.

8 Ocak'ta **Rıza BOYBAŞ** ve **Orhan ÖZEN**'in cenaze törenleri için binlerce insan Alibeyköy'de toplandı. Halk meydan okuyor şehitlerini onbinlerle sahipleniyordu... O gün İstanbul'da terör estirdi polis. Halkın toplanmasını engellemeye çalıştı. 2000 kişi gözaltına alındı. Spor salonlarına dolduruldu insanlar.

Bunlardan biri de Evrensel Gazetesi muhabiri **Metin GÖKTEPE** idi. **Metin**'i spor salonunda işkenceyle katlettiler.

9 Ocak'ta oligarşinin zulüm ve sömürüsüne karşı güçlü bir cevap verildi.

Buca'nın, Ümraniye'nin hesabı için... Özgür tutsaklar için... Halk için...

Halk kurtuluş savaşçıları, oligarşinin 'en güvenli' merkezinden Sabancı Center'in 25. katına çıktı. SABANCI Holding sahiplerinden Özdemir SABANCI, TOYOTA-SA Genel Müdürü Haluk GÖRGÜN ve SABANCI'nın sekreteri Nilgün HASEFE'yi cezalandırarak, oligarşiden hesap sordu.

«Vatanları ve Halkları İçin Düşenleri Selamlıyoruz!..»

DHKC, Sabancı Center eylemini böyle üstlendi. Bu eylem, gerçekleştirildiği günden itibaren halk ve halk düşmanlarını ayıran önemli bir ölçüt oldu. Hemen herkes bu eylem üzerine konuştu. Komplo teorileri üretildi. Ancak hiçbir şey Cephe'nin bu eyleminin sonucunu değiştiremedi.

Korkuları çok büyüktü: «**VAROŞLARDAN GELİP GIRTLAGIMIZI KESECEKLER**» diyordu oligarşi. Halk cephesinde ise sevinç ve coşku vardı...

24 Aralık Seçimleri

Burjuva partileri seçimle krizlerini atlatmak, kaybettikleri halk desteğini yeniden kazanmak istiyorlardı. Halka karşı yürüttükleri savaşta tıkanma noktasına gelmişlerdi. Soluk almak ve güç toplamak istiyorlardı. Bunun için genel seçimlerden medet umdular.

24 Aralık '95'de seçim yapıldı. Hiçbir parti % 20'nin üzerine çıkamadı. Emperyalizm ve oligarşi umduğunu bulamadı seçimlerden. Değil halk desteğini kazanmak varolanı da kaybettiler. Halk burjuva partilerine güvenmediğini, düzenden giderek daha fazla koptuğunu gösterdi. Milyonlarca insan sandık başına gitmedi.

Gazi Ayaklanması'nda adeta devrim korkusu yaşayan oligarşi kendi kurumlarını yeniden organize etmek istiyordu. Var olanlar halkın savaşını durdurmaya yetmemişti. Bu yüzden parlamantoya en seçkin polis şeflerini, kontrgerilla kurmaylarını, generallerini doldu. MENZİR'ler, AĞAR'lar, KOZAKÇIOĞLU'lar, GÜREŞ'ler, BUCAK'lar ve daha birçok polis ve ordu kökenli halk düşmanı kontrgerilla uzmanları milletvekili koltuğuna oturdu. Daha sonrada bakanlıklarla ödüllendirildiler. Tüm bunlar halka karşı daha boyutlu bir savaş içindi.

Parti-Cephe bu seçimde, düzende meşrulaşmaya çalışan reformist sol'un aksine halka kurtuluş yolunun devrimde olduğunu gösterdi. «**SEÇİM ÇARE DEĞİL DEVRİM**» şiarıyla yürüttüğü kampanyada seçimin bir aldatmaca olduğunu, burjuvazinin güç kazanmaya çalıştığını anlattı. Kampanya çerçevesinde barışçıl, yasal, yasadışı ve devrimci şiddet eylemleri hayata geçirildi.

Dev-Genç'liler bu kampanyada sadece okullarında çalışmadılar. Oligarşinin seçim oyununu bozmak için devrimci hareketin kampanyasına güç verdiler. Okullarda ve mahallelerde yazılamalar, kuşlamalar yaptılar, bildiriler dağıttılar, pankartlar astılar. Halkı seçimle kandırmaya çalışanları, seçimle yeni saldırılara hazırlananları birçok bombalama eylemiyle uyardılar.

4-5 Şubat Eylemleri

4 Şubat Taksim...

«Yaşasın Hak Alma Mücadelemiz!»

Bu sloganla birlikte 1000 kişi yolun ortasına yürüdü. 1000 kişi eşlik etti slogana. Öğrenciler yoktu yalnız, işçiler, memurlar, öğretmenler, yoksul gecekondulu halkı, öğrencilerin hak alma mücadelesine destek için oradaydılar. Polis, mitingi engellemek için Taksim'i tutmuştu. Yürüyüşe geçti öğrenciler...

HEDEF TAKSİM'di... Taksim mitingini **TÖDEF** ve **Özgür Gençlik** organize etti. Eğitimde özelleştirmenin durdurulması ve üniversitelerde polis-jandarma işgaline son verilmesi için taleplerini alanlara döktüler. Taksim mitinginden önce YTÜ'de Özgür Gençlik aynı içerikte bir AG başlatmış ve AG'nin 40'lı günlerinde miting çağrısı yapmıştı. Çağrıya yalnızca TÖDEF olumlu cevap verdi ve mitingi birlikte organize ettiler. Kitle meydana çıkmadan önce önleri polis barikatlarıyla kesildi. Barikatın önünde önce YTÜ'de AG'ci öğrenciler adına bir konuşma yaptılar. Ardından TÖDEF ve Özgür Gençlik'in ortak hazırladığı talepleri içeren metni okudular. Her ne pahasına olursa olsun hedefe varılacaktı.

«Yaşamın Devrimci Dayanışma!...»

Bu sloganı birbirine kenetlenmek, barikata yüklenmek için parola olarak algıladı öğrenciler. Dayanışma eyleme güç verdi, bunu sloganlarına ve direnişteki kararlılıklarına yansıttılar.

«Barikat yok, barikatı kaldırıyoruz...» Ümraniye'de özgür tutsağın düşmanla göğüs göğüse çarpışma kararlılığıydı bu ses. Bu ses Taksim'deki öğrencilerin kulaklarında çınlıyordu şimdi... '77 1 Mayıs'ından sonra defalarca zorlansa da ilk kez bugün çıkıldı Taksim'e... **Gençlik dinamizmi ve ısrarıyla, siper yoldaşlığıyla çıktı Taksim'e.**

Halaylarını çekip konuşmalarını yaptılar. Kortej bozulmadı. Yeni bir istikamete doğru yeniden başladı yürüyüş. Kararlıca Galatasaray'a kadar sloganlar atarak yürüdüler. Yol boyunca yeni katılanlarla daha da kalabalıklaştılar. MHP'nin yayınlarını satan bir kitap tezgahı da payımı aldı öğrencilerin öfkesinden. Tezgah dağıtıldı, faşistlere ait dükkanlar, mağazalar ve bankalar taşlandı.

Eylem başarıyla tamamlandı. Gençliğin cüretini hazmedemeyen polis, kitle dağılırken saldırdı. Panzerlerle gelen saldırıda çok sayıda insan gözaltına alındı. Ancak hiçbir şey Taksim eyleminin başarısını gölgeleyemedi

5 Şubat Kızılay

Kızılay'da Taksim gibi ablukadaydı. Polis kuşatmıştı dört yanı. Gençliğin meydanda toplanmasına engel olamadılar. Bir gün önceki Taksim eyleminden sonra daha cüretliydi öğrenciler. Anadolu'nun birçok ilinden gelip toplandılar Kızılay'da. Megafonla konuşmalar yaptılar, taleplerini sıraladılar, eylemlerinin amacını anlattılar.

Burada bitmedi eylem. Harçlara, paralı eğitime ve özelleştirmeye karşı topladıkları onbinin üzerinde imza vardı. Bunu MEB'e vereceklerdi. Kortej oluşturup MEB'e doğru yürüyüşe geçtiler. Polis engelleyemedi...

MEB'in bahçesi gençlerle doldu. Topladıkları imzaları bakanlığa verdiler. Megafonla bir öğrenci konuştu burada da. Pankartlarını bahçedeki telefon kuliyesine astılar. Pankartları görür görmez saldırdı polis. O sıra halay çekmekte olan öğrenciler saldırıya sloganlarla ve karşı saldırıyla cevap verdiler. Kısa sürede Yüksel Caddesi'ne geçerek orada da yürüyüşe geçtiler. Çatışma burada da siirdii. Ve 28 öğrenci gözaltına alındı.

Taksim ve Kızılay eylemleri gençliğin kitlesel, radikal eylemlerinin önünü açtı. Kendine güveni geliştirdi. Bir ay önceki hapishane direnişlerinin peşinden gündemi belirledi gençlik. Ayrıca bu eylemler **Özgür Gençlik** ve **İYÖ-DER**'in temelini attığı birliğin olumlu örnekleri olarak diğer gençlik gruplarına da yol gösterdi. Taksim ve Kızılay eylemlerinden sonra 13 gençlik örgütü bir araya gelerek İÖDP'yi kurdular.

Gençliğin Okulları Terketmeme Eylemleri

«Okulu terketmeme» bir başka deyişle «**çadır direnişleri**» gençliğin yaratıcılığını ortaya çıkardığı biçimlerdi.

TÖDEF «*Haraçlar Kaldırılıncaya Kadar Okulu Terketmeyeceğiz*» şiarıyla yeni bir eylemlilik başlattı. Taksim ve Kızılay'dan sonra

«gençliğin eylemini kesintisiz sürdürmek gerek» dedi TÖDEF. Eylemleri birbirini tekrar eden kısırdöngüden çıkarıp, meydanlarda patlayan öfkeyi büyüterek daha ileri taşımak gerekiyordu. «Haraçlar kaldırılncaya kadar...» kararlılığı bu düşüncenin üzerine oturdu. Yalnız okullarıyla sınırlı düşünmedi TÖDEF'liler. Biliyorlardı ki şimdiye kadar haraçların kaldırılması için harcanan emek, daha ileri, daha kapsamlı olmalıydı. Bunun için tüm üniversite çalışanları ve halk kesimlerini eylemi desteklemeye çağırdı. Öte yandan da Ankara yürüyüşünü gündemine aldı.

İlk olarak **YTÜ Merkez Kampüsü**'nde «**OKULUMUZU TERKETMEYECEĞİZ**» dedi öğrenciler. 15 Şubat'ta Merkez Kampüs'e temsili bir çadır kurularak eyleme başlandı.

14 Mart'ta 2. kez çadır kuruldu. Bu kez eylem yeri **İÜ Avcılar Kampüsü Mühendislik Fakültesi**'ydi. İYÖ-DER, Özgür Gençlik, DÜP ve Ekim Gençliği birlikte organize etti bu eylemi. Daha sonra Koordinasyon'cular da katılacaklarını söylediler. «*Haraçlar kaldırılncaya kadar...*» diyerek başlattıkları eyleme okullarındaki yüksek kantin fiyatlarını da ekleyerek buna karşı imza topladılar. Yaklaşık 100 kişi sabahladı okulda. Ertesi gün forum ve basın açıklaması yaptılar. Herkesi 16 Mart Katliamı'nı protesto için **Beyazıt Meydanı**'na çağırdılar. Topluca Beyazıt'a gidildi.

İzmir'de «Çadır Direnişi» Bir Ay Sürdü

ÖEP İstanbul'da kurulduktan sonra İzmir'deki gençlik örgütlenmeleri de bir araya gelerek İzmir ÖEP'i kurmuşlardı.

Platformda EYÖ-DER, Özgür Gençlik, DÜP, Ekim Gençliği, Kaldıraç, Barikat okurları ve SİP Gençliği vardı. Taksim ve Kızılay eylemlerinden sonra İstanbul'da İÖDP'nin kurulmasıyla, İzmir'deki ÖEP, ÜÖP'e dönüştü.

29 Şubat'ta başladı **çadır direnişleri**. Ege ve 9 Eylül üniversitelerinden öğrenciler **Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi**'ndeki şiarı İzmir'de tekrarladı öğrenciler;

«*Haraçlar Kaldırıluncaya Kadar Okulumuzu TERKETMEYECEĞİZ!*»

Aynı zamanda 9 Mart **Konak Mitingi**'ne çağrılar yapıldı; 9 Mart'ta Konak, gençliğin kitlesel eylemine tanık olacaktı çünkü..

TÖDEF dışında diğer gruplar eylemleri 9 Mart'tan sonra devam ettirmeyeceklerini söylediler. Eylem ortama göre gereğinden fazla uzun vadeli düşünülmüş ve yanlış bir söylemle örgütlenmişti. İtirazları bu yüzden. Oysa eylem gençliği kucaklamış, kitlesel katılımlara ulaşmış, gençlik dışında tüm İzmir'in gündemine girmişti. Eylemin sürdüğü 6 Mart'ta yapılan 1000 kişilik yürüyüş bunun bir göstergesiydi.

Bu eylemde de öğrencileri hedef gösteren burjuva basını protesto etmişler, eylemlerini sahiplenmişlerdi. Bu eylemlerin yarattığı olumlu etki Konak mitingine yansdı ve Konak başarısının ardından çadır eylemleri devam etti. Eyleme Özgür Gençlik, DÜP ve Ekim Gençliği tekrar katıldılar. Eylemin zorlu geçeceğini hissettiler, yeni bahanelerle eylemden çekildiler. Baktılar ki beklemediklerinin tersine bir gelişim oluyor, bu kez eylemi sahiplenmek için özeleştiri yapmak gibi bir açıklık göstermeden yeniden katılmaya çalıştılar. Dergilerinde eylemin başarısı ve 'öncülükleri' üzerine bolca yazılar döşendiler ama bir tanesi bile «neden çekildiğini» açıklamadı.

İzmir'deki bir ayı aşkın süren çadır direnişleri DKÖ'lerin de desteğini kazandı. Öğrenci gençlik bu bir aylık sürede örgütlenmelerini, mücadelelerini değerlendirdiler, türküler, halaylarla coşkulu bir ortam yaratıp en geniş kitleyi bu ortama katmayı başardılar.

Çadır eylemlerinin bir başka olumluluğu da ne kadar sorun çıksa da gençlik gruplarının eylem birliğini yakalamasıydı.

ODTÜ ve **İTÜ**'de Devrimci Gençlik ve diğer grupların okulu terketmeme eylemlerini gerçekleştirdiği yerlerdi. Daha sonra reformistler de bu eylem biçimini sahiplendi ve **İTÜ Taşkışla, Maçka, Hacettepe Üniversitesi Beytepe** kampüslerinde bu eylemleri hayata geçirdiler kimi zaman talep haraçların kaldırılması, kimi zaman gözaltındaki öğrencilerin serbest bırakılması oldu.

TÖDEF'in önerisiyle başlayan okulu terketmeme eylemleri pasif gibi görünse de «*Hakkımızı Alana Kadar...*» sloganı kararlı ve iddialı bir slogandı.

29 Şubat Beyazıt Eylemi

Halk İçin Eğitim

Halk İçin Bilim

Halk İçin Lise ve

Halk İçin Üniversite

İçin alanlardaydı gençlik. Talep bu, slogan buydu.

«*Bize baskı, işkence, kayıp, katliam olarak dönecek haraçları ödemiyoruz.*» diyerek toplandılar Beyazıt'ta. Binlerceydiler. Pankartlarıyla kıvılcı boyadılar meydanı. **Mahir ÇAYAN**'ın posterini Beyazıt'ın orta yerine taşıdılar. Onlarca şehit verdikleri bu meydanı bir kez daha zaptettiler...

Sıklaştırdılar saflarını. ÜÖP'de 13 gençlik örgütü bir araya geldi. İlk eylemleri olarak Beyazıt eylemini kararlaştırdılar. Herkesi eyleme çağırdılar.

Öğrenciler İstanbul Üniversitesi'nin demir kapısını kırarak kampüse girdiler. Hukuk Fakültesi'nde harçları ödeyemedikleri için kaydını yaptıramayan arkadaşlarına hep birlikte sahip çıktılar. Kayıtlar yapılınca kadar okulu terketmeyeceklerini açıkladılar, terketmediler de...

1 Mart'ta öğrencilerin içerdeki işgali sürerken 800 kişilik bir destek grubu üniversite kapısına dayandı. Polis hiç beklemeden desteğe gelen öğrencilere saldırdı. İlk anda fazla karşılık veremeyip dağıldılar. Ancak ilk saldırının etkisi geçer geçmez Beyazıt'ı savaşı alanına çevirdiler. Polislerin kafasına taş, sopa yağdı. Barikatlar kurdular. Kaçma sırası polisler geldi ve gençliğin öfkesi karşısında fazla dayanamadı polis. Geriledi. Çatışmalarda özel güvenlik birimlerinin karakolu tahrip edildi. Meşru ve haklı taleplerini savunmakta kararlıydı öğrenciler.

Beyazıt Meydanı çevresindeki sokaklarda çatışma sürerken polis meydanı tümüyle kuşattı. Meydana girme koşulu kalmayınca toplanıp Vezneciler'e yöneldi öğrenciler. Vezneciler'den Laleli'ye oradan Millet Caddesi'ne doğru bir yürüyüş başladı. 500 kişinin yürüyüşü çatışmalarla ilerledi. Bir polis kulübesi tahrip edildi, polisler yürüyüş sırasında kovalanıp dövüldü. Bir tek kişiyi vermediler polise. Halk camlardan, yol kenarlarından izlediği öğrencileri alkışlayarak destekledi. Çapa Tıp Fakültesi'ne doğru 3 kilometre kadar yürüyen öğrenciler burada yaptıkları konuşmalar ve attıkları sloganlarla eylemlerine son verdiler.

Dışarıda çatışma sürerken Hukuk Fakültesi'ndeki işgal devam ediyordu. Polis okula giriş çıkışı engelledi. Bu saldırı sinyaliydi. Faşist rektör BERKARDA 'açık bir işgal' dediği eylemi kırmak için polis ve valilikten destek istedi.

Polis, «*müdahale etmeyeceğim, ama eylemcilerin ismini verin*» dedi. Yani öğrencilerin kendi kendilerini ihbar etmesini istiyordu. Kabul edilebilir birşey değildi bu. Kabul edilemeyeceği gibi, gençliği küçük düşüren, çirkin bir öneriydi. Ama polisin saldırısından korkup bu «öneriyi» kabul etmek isteyenler de oldu tabii. **Sosyalist Gençlik, barikattakilerin isimlerini polise vermeyi savundu.** Bu teslimiyetçi tavır genel kitle tarafından mahkum edildi. Tereddüt başlamıştı bir kez. Toparlamak gücü bundan sonrasını. Kitle coşkulu ve çatışmaya

hazırdı. Oportünizmin umurunda değildi. Eylem Komitesi «*çıkalım*» dedi. İYÖ-DER'liler itiraz etti: «*Eylemi bu noktaya taşımışken çıkmak ihanettir*» dediler.

Hukuk Fakültesi işgal eylemi Eylem Komitesi'nin yeterli kamuoyunun yaratıldığı ve fiziki şartların (WC, yemek vb.) uygun olmadığı yönündeki kararıyla bitirildi. Barikatlar kaldırıldı ve kampüsün yan kapısından dışarı çıkıldı. Beklemediği bir anda eli sopalı öğrencileri karşısında bulan polis şaşkındı. İlk anda müdahale edemedi. Öğrenciler sokaklara dağıldıktan sonra saldırdı. 67 öğrenciyi gözaltına aldı. Bunlardan bazıları çıkarıldıkları mahkemede tutuklanarak Ümraniye Hapishanesi'ne gönderildi. Korkunun ecele faydası yoktu, işgaldeyken gözaltından korkan ve tam sonuç almadan eylemi bitiren oportünizm, kapıda gözaltına alınmaktan kurtulamadı. Bu düşmanı tanımamaktan başka birşey değildi.

Ege Gençliği Konak'ta Buluşuyor

Sabahın erken saatlerinde üniversiteli, liseli gençlik ve emekçi halk Konak Meydanı'na doluştu. Poliste panzerleri, özel eğitilmiş köpekleri, özel timleriyle gelmiş ve herkesten önce tutmuştu meydanın giriş çıkışlarını.

Herkesin yerini almasıyla başladı miting.

Konak sokakları inledi...

Önce açıklamalarını okudu ÜÖP'lüler. Eylemin taleplerini sıraladılar:

- *Eylemlerde tutuklanan öğrencilerin serbest bırakılması,*
- *Hakkında soruşturma açılan tüm öğrencilerin soruşturmalarının geri alınması,*
- *Polisin okullardan geri çekilmesi,*
- *Eğitimde özelleştirmenin durdurulması.*

KESK İzmir yönetimi ve ÜÖP'ün konuşmaları, açıklamaların peşi sıra yapıldı. İzmir gençliği, Ankara ve İstanbul gençliğini Konak eylemiyle selamladı. Özgür-demokratik bir eğitim mücadelesiydi verdikleri. Halk İçin Bilim, Halk İçin Eğitim'in kavgasındaydılar. Bu kavganın İzmir'de de kazanılacağını belirttiler.

Miting sloganlarla bitirildi. Miting bitti ama eylem bitmedi.

Eylem, yürüyüşle Cumhuriyet Meydanı'na taşındı. Polis korteji dağıtmaya, yürüyüşü engellemeye çalışsa da başarılı olamadı. Cumhuriyet Meydanı'na gelen kitle burada Eğitim-Sen'lilerin sendikalarının kapatılmak istenmesine izin vermeyecekleri belirtmesinin ardından balay çekti. Türküler, balaylar ve marşlarla bitirildi eylem.

Konak mitingi, Ege gençliğinin 12 Eylül sonrası yaşama geçirdiği en kitlesel, en güçlü eylemdi. Bu görkem ve bu güç öğrenci kitlesine güven verdi. Ege gençliğinin de ayağa kalkmasıyla Anadolu gençliği sürece daha aktif olarak katılmaya başladı.

Ayaklanmanın Yıldönümünde Devrimci Gençlik Gazi'de

Herkes Gazi'de o gün... «12 Mart kavga ve hesap sorma günüdür» dedi TÖDEF. Ülke genelinde boykot çağrısı yaptı. İstanbul'daki tüm TÖDEF'liler Gazi'ye, «**HESAP SORMAYA**» gittiler. Anadolu'dakiler forumlar, yürüyüşler ve şenliklerle selamladılar Gazi'yi.

Ayaklanmanın yıldönümünde 25 bin kişi meydan okuyordu. Sönmemişti isyan ateşi. Halk ayaktaydı yine. 11 Mart gecesinden itibaren estirilen devlet terörüne, gözaltılara rağmen, giriş çıkışları tutulduğu halde Gazi'de, 25 bin insan buluştu. İşte bu söndürülemeyen isyan ateşinin kanıtıydı.

Şehit kanlarıyla sulanan İsmet Paşa Caddesi'nde, kurşunlanan kahvehanelerden birin önünde toplandı halk. Yumruklar Gazi şehitleri için kalktı. Gazi Halk Platformu adına bir konuşma yapıldı. Buradan mezarlığa gidilecek, bu görkem, bu şahlanış şehitlere gösterilecekti. «*Bakın, kızılılara bezedik uğruma şehit düştüğünüz Gazi'yi. Gözünüz arkada kalmasın*» denilecekti. Gazi özgür vatandı.

6 bini aşkındı **Cephe korteji... Parti-Cephe** bayrakları, **DHKC** yazan dev pankartlarıyla bir yıl önce panzerin üzerine resmettikleri direnişlerini taşıdılar direnişin yıldönümünde... DHKC pankartının hemen arkasından geliyordu **DEV-GENÇ**, onun arkasında «**DİRENEN SAVAŞAN GAZİ'ye BİN SELAM**» yazısıyla «**TÖDEF/İYÖ-DER** pankartı yükseldi.

Mezarlığa yöneldi kitle... Yürüdükçe arttı coşku... Mezarlığa yaklaştıkça şehitlere duyurmak istercesine gürleştirdi sloganlar... Sığmadılar mezarlığa. Kortejin büyük bölümü dışarıda kaldı. Bir kez daha saygıyla eğildi başlar, bir kez daha sıkılı yumruklar selamladı şehitleri... Şehit aileleri konuştu birer birer...

Mezar anmasından sonra cemevine döndüler. Ateşler yakıldı... Hiç kimse ayrılmak, kopmak istemiyordu Gazi'den. Onbinlerin balayları, coşkulu marşlarıyla akşama dek sürdü anma.

Anadolu belki taşınamadı Gazi'ye ama Gazi ruhunu Anadolu'ya taşıdı Dev-Genç. Birçok ilde gösteriler düzenlendi. Bulundukları her yerde Dev-Genç'liler gösterilere katıldılar.

13 Mart'ta **Çukurova Üniversitesi**'nde bir yürüyüş yapıldı. TÖDEF, Özgür Gençlik, SİP ve EP Girişimi'yle birlikte organize etti bu yürüyüşü. 700 kişiyle başlayan yürüyüş, okunan basın açıklamasından sonra tüm kampüsün katıldığı bir gösteriye dönüştü.

Aynı gün **Kocaeli Üniversitesi Mühendislik Fakültesi** kantini forum meydanı haline getirildi. TÖDEF, DÜP, Genç

Komünistler ve Sosyalist Gençlik birlikte andılar Gazi katliamını. 150 kişi birlikte «*Gazi'nin Hesabını Soracağız*» sloganını attı. «*Her yeri Gazi yapalım*» şeklindeydi TÖDEF'in çağırısı. Bu şiarla hareket etti Anadolu gençliği.

16 Mart Anması Ve Reformizmin Dağılması

Her 16 Mart'ta yeniden hesaplaşılacak faşizmle...

*Bu yıl 1500 öğrenci katliama duyduğu öfkeyi bir kez daha dile getirdi İÜ Merkez Kampüs'te. Pankartları ve sloganlarıyla kampüsten dışarı çıktılar. Beyazıt Meydanı'ndan Vezneciler'e, oradan Haşim İşcan geçidine doğru yürüdüler. Burada çatışma başladı. 16 Mart'ın sorumluları saldırıya geçti, gençlik karşılık verdi. TÖDEF'lilerle birlikte, öğrenci gençlik çatışırken o ana kadar yanlarında olan **İnisiyatifçiler** ve **Koordinasyon'cular** ortadan kayboldular. Öğrencilerin coplanan vücutlarını, kan revan içinde kalacak olan kafalarını görmeye yürekleri dayanamadığı için dağıldılar. Yanlış anlaşılmasın yalnızca 'dağılmışlardı' kaçmamışlardı. Hem «barış»mak varken niye durup dururken savaşıyorlar ki...*

Reformistler, 22 Ocak'ta ÖDP'nin Kuruluş Şenliği'nden feyz almışlardı. Onun içindi bu kaçkınlık. Orada uzlaşmacılığın ve kaçkınlığın bayramını kutlamışlardı hep beraber. «**Aşkın ve Devrimin Partisi**» bu pankartın altında tüm dönemler buluştu. Kimler yoktu ki aralarında. Eski Dev-Genç'lilerden Ertuğrul KÜRKÇÜ, Bülent ULUER, Ufuk URAS, Bülent FORTA, Oğuzhan MÜFTÜOĞLU ve daha niceleri... Yeni Dünya Düzeni'yle «aşkı» keşfetmişlerdi. Bu keşifleri ve tasfiyeci çizgileriyle eskimişlerdi. Şimdi eski bir paçavraydılar ve bir yandan mücadeleyi sömürürken bir yandan da düzene yamanmaya çalışıyorlardı.

Halkın acıları, insanların şehit olması, 16 Mart'ların devam ediyor olması bir anlam ifade etmiyordu onlar için. Nasılsa

içki masalarında «devrim» yapıyor ya da parlamento kapılarında «kurtuluş» arıyorlardı.

«Kılavuzu karga olanın» deyişindeki gibi eski dönemlerin kılavuzluk ettiği reformistlerin, 16 Mart'ta polis karşısında 'dağılmaları' işte bu yüzden şaşırtmadı Dev-Genç'lileri. Salt Dev-Genç'liler değil bütün öğrenciler biliyordu bu gerçeği. Kaçkınlıkta rüşünü ispatlamıştı reformistler... Pop müzik eşliğinde bağırmaya, sarmaş dolaş tempo tutuşmaya benzemiyordu alanlarda polise karşı direnmek. Cüret gerekiyordu. Reformizmde cüreti sağlayacak devrim inancı yerine halka sırtını döncecek ihanet potansiyeli vardı.

23 Mart Rektörler Zirvesi Ve Ankara Eylemi

Ankara'da toplanacaktı rektörler. Bir araya gelip değerlendirme yapacaklar, sessiz sedasız, kimseler duymadan kararlar alacak ve uygulayacaklardı. Önemliydi bu toplantı. Çünkü rektörlerin değerlendireceği, gençliğe yönelik yeni saldırı planlarıydı.

Bekledikleri gibi olmadı. Sessizce işi bitiremediler. Türkiye'nin dört bir yanından öğrenciler doldu Ankara'ya.

Haftalar öncesinden alındı karar... Her yerde Ankara Yürüyüşü'nün propagandası yapıldı. TÖDEF il temsilcilerini toplayıp, yürüyüş hazırlıklarını tamamladı. Öneriyi ÜÖP'c götürdü. Oradan da karar çıktı. Her ne kadar diğer gruplar istekli olmayıp ciddi bir çalışma yapmasalar da Türkiye'nin dört bir yanından öğrenciler 22 Mart'ta yola çıktı. DLMK'lılarda vardı aralarında.

Gün öğlene döndüğünde 2000'e yakın öğrenci Abdi İpekçi Parkı'nı doldurdu. Kızılay'a doğru yürüyüşe geçti kitle... Kızılay Meydanı'na geldiklerinde sayıları 7000 kişiye ulaştı... Kızılay Meydanı'nda ÜÖP ve Öğrenci İnisiyatifleri'nin basın açıklamaları okundu. Sıra Çankaya'ya yürüyüşe geldi.

Eylemin reklam yanı bitip sıra kararlılığın gösterilmesine geldiğinde **SİP** ve **İnisiyatifçiler**; alanı terk ettiler. ÜÖP içindeki gruplar yan çizmeye başladılar. ÜÖP'ün kararına rağmen «*Çankaya'ya yürümeye gerek olmadığını*» söylediler. **DÜP**, **Ekim Gençliği**, **Kaldıraç**; «*polisin geniş güvenlik aldığını, geriye dönülüp DTCF'nin işgal edilmesini*» önerdi. **Özgür Gençlik**; «*çekimser*» kaldı. **YDG** ise «*işgal tavrı olmadığını, katılmayacağını*» belirtti.

Bu karmaşa, eylem komitesinin olmamasından kaynaklanıyordu. TÖDEF'in tüm ısrarlarına rağmen ÜÖP'ün son toplantısı dahil, toplantılarda oportünizm eylem komitesi oluşturmamak için kırk dereden su getirmişti. Eylem içinde eylemi tartışmak, eylemde boşluklar yaratmak, oportünizmin kendi içinde kaçkınlık payı bırakmak için her zaman başvurduğu bir yöntemdi. **Karar netti aslında**: İstanbul'da, Çankaya Yürüyüşü'nün zorlanması kararı alınmıştı. Ankara'da ise Çankaya'ya yürüneceği, polis saldırırsa her gruptan beşer kişiyle DTCF'nin işgal edileceği şeklinde bir karar vardı. Oportünistler, Çankaya'ya yönelmeden vazgeçtiler bu karardan. «*Çankaya'yı zorlamak*» hak getire, ağza dahi alınmasın istiyorlardı.

TÖDEF, Çankaya Yürüyüşü'nü savundu ama fazla ısrarcı olamadı. Çünkü o an platformda ne karar alındığı net olarak bilinmiyordu... Çankaya'dan vazgeçildi.

DTCF'ne yürümeye başladılar. Kortejler yavaş yavaş fakülteye girerken, **Ekim Gençliği** «Bir, İki, Üç, Daha Fazla İşgal» sloganını atmaya başladı. Reklamdı yaptığı. Bu davranışıyla gençliğin eylemini tehlikeye attığının, eylemin başarısızlığının sorumlusu olacağının farkında bile değildi. İşgale girmeden önce «polisi uyandırmayalım, okula sessizce girelim» diyenlerde kendileri vardı. Polis uyandı. Ve azgınca bir saldırı başlattı. TÖDEF'liler daha okula girmemişlerdi. Polisin saldırısı üzerine TÖDEF'lilerin önünde olan Devrimci

Mücadele aradan çekilince TÖDEF'liler, sloganlarla direnerek polis barikatını yarmaya çalıştı. Polis, Kızılay, Taksim, Beyazıt eylemlerinin hıncını çıkarırcasına saldırıyordu.

Saldırı sonucunda çok sayıda öğrenci kan, revan içinde yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Bu saldırıdan gazeteciler ve olayı izleyen halk da nasibini aldı. Yaralıların bazıları çevredeki halk tarafından hastaneye kaldırıldı.

Fakülteye girenler bu arada işgali başlattılar. Camlara astıkları pankartlarla işgali ilan ettiler. Polis vahşeti buraya yöneldi. Onlarca gaz bombası atıldı okula. Öğrencilerde buldukları herşeyi silah olarak kullanıp polise attılar. Marş, slogan ve halaylarla sürdü direniş. Gaz bombalarının etkisiyle öğrencilerin direnci düşüncce polis barikadı aşır okula girdi. 250 öğrenci dövölerek gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında ona yakın gazeteci vardı. DTCT'de tiyatro çalışması yapan ve olaydan habersiz öğrenciler de vardı. Yaklaşık 100'ü TÖDEF'li birçok öğrenci gözaltına alındı. Öğrencilerden onlarcası tutuklandı.

Gençliğin Eylemleri Anadolu'ya Yayılıyor

Şubat eylemlilikleri Anadolu gençliğini de yönlendirdi. Anadolu gençliği sadece destek ya da protesto eylemleriyle sınırlı kalmayıp hedefleri ve programlarıyla kampanyalara katıldı.

İzmir'deki «Okulu Terketmeme» ve çadır direnişleriyle miting; **Diyarbakır** ve **Siirt**'te boykot; **Eskişehir**'de yürüyüş; **Bursa**'da jandarmaya karşı direniş bu eylemlerin başlıcalarıydı. Bundan başka **Erzincan**, **Adana**, **Balıkesir**, **Edirne**, **Trabzon**, **Kastamonu** ve diğer illerdeki eylemlerle Anadolu gençliği gücünü, taşıdığı dinamigi gösterdi. Mart ayında silkinip ayağa kalktı.

Eskişehir'de paralı eğitimi protesto etmek ve toplanan imzaları valiliğe vermek amacıyla bir yürüyüş düzenlendi. 12 Mart'taki yürüyüş Anadolu ve Osmangazi Üniversiteleri'nden öğrenciler, liseliler ve değişik halk kesimleri katıldı. Yürüyüş başladıktan bir süre sonra polis saldırdı. 70 öğrenci gözaltına alındı. Geride kalan öğrenciler dağılmadılar ve saldırının hesabını CHP Eskişehir İl Merkezi'ni işgal ederek sordular. CHP'lilerin izin vermesiyle binaya giren polis burada da saldırarak çok sayıda öğrenciyi gözaltına aldı.

Bursa'da da imza toplanmıştı. Haraçlara ve zamlara karşı toplanan 6 bin imzayı rektörlüğe vermek istedi öğrenciler. Bunun için yürüyüşe geçti 400 kişi. Polis saldırdı 400'ün 200'ü gözaltına alındı. Bu saldırıda ikisi ağır dört öğrenci yaralandı.

Diyarbakır ve **Siirt**'te ise boykot yaptı öğrenciler. Dicle Üniversitesi'nde TÖDEF'in çağrısıyla 12-13 Mart'ta haraçları ve Kürdistan'daki haksız savaşı protesto etmek aynı zamanda Gazi Ayaklanması'nın 1. yılında direnenleri selamlamak için boykottaydılar. Siirt Eğitim Fakültesi'nde ise Ankara yürüyüşünü desteklemek ve yürüyüşe katılım sağlamak için 21-22 Mart'ta boykot yaptılar. Boykota öğrencilerin % 60'ı katıldı.

Ankara yürüyüşüne ve DTCTF'deki işgalcilere saldırı karşısında da sessiz kalmadı Anadolu TÖDEF. 23 Mart'ta **KTÜ** öğrencileri saldırgan polisler için suç duyurusunda bulunmak amacıyla Trabzon Adliyesi önünde toplandı. Henüz suç duyurusu yapılmamıştı ki polis saldırdı. Öğrencilerin bazıları ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. **Çukurova Üniversitesi**'nde ise TÖDEF ve Özgür Gençlik 25 Mart'ta basın açıklaması yaparak Ankara'daki arkadaşlarının serbest bırakılmasını istediler. 2 Nisan'da da 300 kişiyle bir protesto yürüyüşü yapıldı Çukurova'da. Öğrenciler polis jandarma terörüne rağmen direnişini sürdürdü.

İstanbul Üniversitesi Öğrenciler Platformu

Taksim ve Kızılay eylemlerinden sonra İÜÖP (İstanbul Üniversitesi Öğrenciler Platformu) kuruldu.

İÜÖP'ün Taksim ve Kızılay eylemlerinden sonra kurulması tesadüf değildi. Bu eylemler iki gerçeği ortaya çıkartmıştı. **Birincisi**, gençlik kendi sorunlarına karşı duyarlıydı. Ve bu noktada büyük bir potansiyel taşıyordu. **İkincisi**, TÖDEF ve Özgür Gençlik'in adımını attığı birlik, gençlikte yankısını bulmuş ve birliğin gücü yeni zaferler yaratmıştı. O güne kadar durağan olan gençlik hareketi bu birlikle aktif ve dinamik bir hatta girmişti.

TÖDEF ve Özgür Gençlik'in çağrısına başlangıçta olumsuz yaklaşan diğer gruplar baktılar ki gençlik hareketinde olumlu bir gelişme var, birliğe katıldılar. İÜÖP, 13 gençlik örgütünün katılımıyla oluşturuldu. **Platformda**; TÖDEF, Özgür Gençlik, Partizan Gençlik, Yurtsever Devrimci Gençlik, Devrimci Proleter Gençlik, Sosyalist Gençlik, Ekim Gençliği, SİP Gençliği, Komünist Gençlik, Kaldıraç, Barikat, DÖB ve Genç Sosyalistler yer aldı.

29 Şubat Beyazıt Mitingi, İÜ Hukuk Fakültesi İşgali

Ankara yürüyüşü ve 23 Mart Kızılay mitingi İÜÖP tarafından örgütlendi. Bir ay içinde çok şey başardı. Ancak aynı süreç içinde platform içinde sorunlar, zaman zaman tikanıklıklar yaşandı. Aslında bunlar şaşırtıcı gelişmeler değildi. Platform yapısı ve karakteri gereği sorunlar yaşamaya müsait bir örgütlenmeydi. Bu birlik bir adım olarak değerlendirilmeli ama asla bununla yetinilmemeliydi. Buradan hareketle yeni örgütlenmenin önü açılmalı, geçici güç ve eylem birliklerinden tabanın inisiyatifini yakalayan kalıcı birliklere geçilmeliydi.

İÜÖP, ihtiyaçtan kaynaklı bir eylem birliğiydi. Bir program üzerine oturmamıştı. Oysa devrimcilerin önünde gençliğin en

geniş eylemini örgütleme, gençlik hareketini tepki ve protesto eylemlerinden çıkartıp uzun soluklu, programlı, hak almaya yönelik bir hatta sokmak gibi önemli görevler vardı. İÜÖP, kısa vadeli programlarla Ankara eylemini örgütlese de bu yeterli değildi. Platformda kısır tartışmalar aşılamamıştı.

Küçük-burjuva rekabetçiliği, grupçuluk aşılamamıştı İÜÖP'te. «Kime mal olacak» kaygıları taşımaya devam etti dar grupçular. Eylem önerileri, sürece uygun olup-olmadığı, politik içeriği, kitleyi kucaklayıp-kucaklayamayacağı yaniyla değil, «kime mal olacak» kaygılarıyla değerlendirildi. TÖDEF'in önerdiği okullardan çıkmama ve Ankara yürüyüşü önerileri bu kaygıyla uzun süre cevapsız kalmıştı. Sol kendi bildiğini okumuş, adeta «öneri yarışına» girmişti. Dertleri eylemin kendilerine mal olup-olmamasıydı. Sonunda öneriler kabul edilmişti ancak uzun oyalamalardan sonra...

İÜÖP, kitlenin söz ve karar hakkını da yansıtmıyordu... Kitleleri karar alma sürecine katamıyordu. Böyle bir iddiası da yoktu. Yalnız İÜÖP'ü oluşturan yapıların iradesini yansıtıyordu. Ancak onda bile sorunlar vardı. Bir iç tüzük, işleyiş belirlenmediği için yüzlerce kitlesi olan bir yapıyla, on kişiyi temsil eden bir yapı eşit oy hakkına sahipti. Bu yaniyla bile İÜÖP'te ki örgütlenmelerin tabanlarının kendini tam olarak ifade etme şansı yoktu.

Bu ve benzeri sorunlarla İÜÖP, çok önemli başarılar elde etse de uzun vadeli bir örgütlenme olamazdı.

Bu süreç **Gençlik Cephesi** ve **Öğrenci Meclisleri** tartışmalarını hızlandırdı. Öğrenciler söz ve karar haklarını kullanacakları, sürece katılacakları örgüt arayışına cevap olarak Öğrenci Meclisleri'ni tartışmaya başladılar.

1 Mayıs 1996

«Yasadışı bir örgütlenme nasıl bu kadar kitleselleşebiliyor?»

1 Mayıs'tan sonra burjuva basındaki köşe yazarlarından biri soruyordu bu soruyu. Yasadışı örgütlenme DHKP-C'ydi. 30 bini aşkın kitlesi vardı 1 Mayıs'ta. Bu sayı hayrete düşürmüştü onları. **Nasıl olurdu?** Halk devletin değil, sendikaların değil, yasadışı örgütlerin peşinden gidiyordu. Tüm baskılara rağmen...

1 Mayıs sabahı İstanbul'da her yer kuşatıldı. Arama bahanesiyle insanlar sokak ortalarında durduruldu. Tehdit edildi. Emekçi mahalleleri polis saldırılarının baş hedefi oldu. Kadıköy'e binlerce polis gücü yığıldı.

Bu kuşatma korkutamadı kimseyi... Kadıköy'e aktılar ateş altında yürüyerek... İkinci saldırı Hasanpaşa'da yapıldı. Panzerler gelip kurşunladılar halkı... Kan aktı... **Dursun ODABAŞ** ve **Hasan ALBAYRAK** kanlar içinde yere düşerken diğerleri panzerlere göğüs gerdi. Bir yandan çatıştı, bir yandan yürüdüler. Söğütluçeşme İstasyonu'nda ateş açmaya devam ediyordu polis. Taşlarla oraya yönelen kitle polisi istasyonda sıkıştırdı, istasyon taş ve sopalarla tahrip edildi.

Ateş altında ilerlediler İskele Meydanı'na. Önceden meydana toplanmış olan Türk-İş, şehit haberlerini alır almaz miting alanını terk etti.

Altıyol'da da ateş açıldı insanların üzerine. İskele Meydanı'nda da kitlenin arasına sivil polisler girmeye çalıştılar. Farkedilir farkedilmez dövülerek cezalandırıldılar. Düşmanın çabası provokasyona yönelikti. Daha fazla kan, daha fazla can için buldukları her fırsatta saldırdılar.

Saldırılara kortej disiplinini bozmadan karşılık verdi DHKC'liler. Güvenlik ekibi polis saldırılarına karşı çatışmaların içindeki yerini aldı. Devrimci örgütler ortak imzalı bir metin

okuyacaklardı. Miting tertip komitesinden metni okumak için izin istediler. İzin verilmedi. İzin verilmemesi halinde alternatif kürsü kurup orada konuşma kararları vardı devrimcilerin. Ama TİKB'liler eylemi sabote ettiler. Bu olayı bahane eden sendikalar alandan çekildiler. Bir yandan TİKB'nin sabotör tavrı, diğer yandan sendikaların kaçkınlığı kitleyi polisle karşı karşıya bıraktı. Bu dağınıklıkta yeniden saldırdı polis. Bu son saldırıda da **Yalçın LEVENT** adında bir emekçi daha şehit düştü.

'77'den sonra en kitlesel 1 Mayıs'tı '96 1 Mayıs'ı... Kitleliliğin yanında halkın savaşıma kararlılığı ve cüreti vurdu damgasını 1 Mayıs'a. Türkiye sarsıldı. Bu çatışma, bu cüret Gazi'nin uzantısıydı. Halk göğüs göğüse çatışmayı Gazi'lerden öğrenmişti.

Bir de DHKP-C'yle anıldı 1 Mayıs...

30 bini aşan kitlesi, dev pankartları, yeri döğen adımlarla yürüyen gerilla grubuyla; Coşkusu, kararlılığı, disiplini, görkemiyle Parti-Cephe umut, Parti-Cephe gelecek, Parti-Cephe onurdu.

Dev-Genç temsili gerilla grubunda, 1 Mayıs'ın genel organizasyonunda, güvenlik ekibinde üzerine aldığı sorumlulukları layıkıyla yerine getirdi.

Dev-Genç korteji; Dev-Genç amblemlili büyük bir pankartın ardına dizildi.

Pankartın hemen arkasında ikili sıra haline özel kortej göze çarpıyordu. Biri Dev-Genç amblemlili, diğeri Dev-Genç'in mücadele sloganları olan dövizler taşıyan Dev-Genç'lilerden oluşuyordu bu kortej.

Uğur ve Şengül «*77'deki gibi görkemli olmalı bizim pankartımız*» demiş, girişmişlerdi pankart yazmaya, 93'te yarım kaldı pankartları. 1 Mayıs'a hazırlanırken katledildiler.

'96'da da unutmadılar Dev-Genç'liler **Uğur'u, Şengül'ü,** şehitlerini. Düşledikleri gibi devasa Dev-Genç yazılı pankartın ardına yerleştirdiler onların resimlerini...

«*HALK İÇİN EĞİTİM, HALK İÇİN BİLİM, HALK İÇİN ÜNİVERSİTE*»

«*GENÇLİK CEPHESİNİ KURALIM*»

«*HERŞEY PARTİ İÇİN, HERŞEY CEPHE İÇİN, HERŞEY ZAFER İÇİN*»

«*BİRLİK GÜÇ, GÜÇ KAZANMAKTIR, GENÇLİK KURULTAYINDA BİRLEŞELİM*»

Taleplerini, beklentilerini, özlemlerini, inançlarını böyle işlediler pankartlarına... 1 Mayıs coşkusu, kararlılığı ve cüretinin yanı sıra Dev-Genç'liler gençliğin birleşik gücünün yaratılması gerekliliğini de kavratıyordu. Gençlik Cephesi ertelenemez bir görevdi artık...

Ankara'da 1 Mayıs gösterilerinden sonra gözüaltına alınan **Akın RENÇBER** işkenceyle katledildi... 1 Mayıs'ta dört şehit verildi...

İrfan AĞDAŞ'ın Katledilmesi

Bir DLMK'lıydı **İrfan**. Okulunda demokratik lise mücadelesinin içinde, mahallesinde halkın kavgasındaydı. Emekten, emekçiden yanaydı yüreği. Halka kurtuluş yolunu göstermek için gazete satıyordu. Elinde gazetesi Kurtuluş'la şehit düştü.

13 Mayıs'tı...

Halka KURTULUŞ'u dağıtırken sırtından vurdular onu.

Yaralandı, halk hastaneye yetiştirmek istedi, izin vermedi katiller...

Yaralı bedenine işkence yaparak öldürdüler onu.

17'sinde kahraman bir savaşçıydı O. 17'sinde halkına adanmıştı yaşamını...

İrfan, 1 Mayıs sonrası bilinçli olarak seçilmiş bir hedefti. 1 Mayıs'ın yarattığı coşku ve kararlılığı vurmak istediler **İrfan** şahsında. Halkın birliğini, devrimci saflarda yer almasını engellemeye çalıştılar. Onun için artırdılar saldırılarını. 1 Mayıs'tan sonra mahalleler, okullar polis baskınlarından başını kaldıramaz oldu. İşçiye, memura, öğrenciye meydan okuyor siyasi iktidar; *«Bir daha karşımıza çıkmayın, çıkarsanız katlederiz»...*

Önce **Akın**, sonra **İrfan** bu saldırılarda şehit düştüler.

Halka gözdağı vermek için katlettiler onu. Halk sahiplendi onu.

Alibeyköy polis ablukasına alınmışken, İrfan'ın katledildiği yere koştular. Böyle sokak ortasında, göz göre göre katledilen evlatlarına sahip çıktılar, polise öfkelerini kustular... Yürüdüler... Sokak sokak, ev ev çağrı yaptılar. Duyan çıktı katıldı korteje. Sayı arttı. Panzerleri ve çevik kuvvetleriyle saldırı hazırlığı yapan polise, «Onlar panzerleriyle defolup gitmeden biz bir yere gitmeyeceğiz» dediler. Çekilen polis oldu...

Ertesi gün yine aynı yerde büyük bir anma töreni düzenlendi. Daha sonraki günlerde, Dev-Genç'li arkadaşları, Kurtuluş Gazetesi çalışanları, ailesi ellerinde karanfilleriyle geldiler katliam yerine. Her gece saygı nöbetine durdular. Okullarda ve mahallelerde *«HESABINI SORACAĞIZ!»* dediler. **İrfan** unutulmadı...

Sivil-Faşist Saldırıları Ve Sivil-Faşistlerin Kurultayı

Şubat tatili sonrası saldırılar İstanbul Üniversitesi Siyasal ve Hukuk fakültelerinde başlatıldı. 14 Mart'ta sivil-faşistler satır ve sopalarla 5 öğrenciyi yaraladı. Saldırıdan sonra polis kordonunda okulu terkettiler. Olaydan sonra yaklaşık 1000

öğrenci İÜ'den Saraçhane kavşağına kadar protesto yürüyüşü yaptı.

15 Mart'ta da Hacettepe, Gazi Kampüsü, Ankara Üniversitesi DTCT ve Hacettepe Üniversitesi Merkez Yurdu'nda aynı anda saldırıya geçtiler. Saldırılarda çok sayıda öğrenci yaralandı. Ertesi gün öğrenciler düzenledikleri forum ve etkinliklerle saldırıyı protesto ettiler. Aynı eylemde harçlar da gündeme alındı.

Nisan'ın ilk haftasında ise Avcılar Kampüsü'nde sivil-faşist saldırılar yaşandı. 30 sivil-faşist kampüsü bastı. Saldırıda beşi demir çubuk ve sopalarla, üçü şiş ve bıçaklarla olmak üzere 8 öğrenci yaralandı. Aynı ay Mersin Taşucu MYO önünde şenlik düzenleyen ve sonrasında yürüyüşe geçen öğrencilere faşistler saldırmak istediler. Bu sırada faşist bir avukat silahıyla öğrencilerin üzerine ateş açtı. Polise hedef gösterilen öğrenciler gözaltına alındı.

15 Nisan'da Konya Selçuk Üniversitesi'nde bir öğrenci, 22 Nisan'da Bursa Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi acil servisi bölümü önündeki kafeteryada oturan 6 öğrenci faşist saldırılar sonucu yaralandı. Saldırıdan sonra jandarma okulu ablukaya aldı ve 25 devrimci-demokrat öğrenci gözaltına alındı.

Saldırıları Mayıs'ta da devam etti. 14 Mayıs'ta Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde bir öğrenci kafasından aldığı darbeye ağır yaralandı. Faşistler ertesi gün yapılan forumla protesto edildi. Cebeci'de polis öğrencilere saldırarak sivil-faşistleri tamamladı. Polisin saldırısının ardından 500 öğrenci basın açıklamasıyla polis-sivil faşist işbirliğini teşhir etti.

İstanbul Altunizade Yurdu'ndan devrimci, demokrat öğrencilerin yurttan atılmasını sağlayan sivil-faşistler 30 Mart'ta MÜ Göztepe Kampüsü'nde 2 öğrenciye sataşarak çatışma ortamı yaratmaya çalıştılar. 31 Mayıs'ta saldırganlardan biri dövülerek cezalandırıldı. Buna karşılık sivil-faşistler Eğitim

Fakültesi kantininde bir devrimciyi yaraladılar. Saldırı kampüs içinde bir yürüyüşle protesto edildi. Faşistler okulu terkettiklerinden cezalandırılmaktan kurtuldular.

Mart, Nisan, Mayıs ayları gençliğin eyleminin arttığı, kitleselleşip, radikalleştiği aylardı. Faşist saldırılarla bunu engellemeye çalıştılar... Saldırılarından sonra bir de kurultay düzenlediler. 25 Mayıs'ta yaptıkları kurultayın adına da «1. Gençlik Kurultayı» dediler. Ankara'da yapılan kurultayı Ülkü Ocakları düzenledi. TÜRKEŞ'in bir konuşmayla katıldığı kurultayda saldırılarını değerlendirip, yenilerini organize ettiler.

Gençlik Cephesi Ve Gençlik Kurultayı

Yıl boyunca öğrenci gençliğin var olan potansiyelini açığa çıkarmak, oluşan gücü faşizmin karşısına dikebilmek için uğraştı Devrimci Gençlik. Bu aynı zamanda Gençlik Cephesi çalışmasıydı.

Cephe ya da Meclis tartışmaları sadece gençliğin gündeminde değildi. Türkiye devriminin ihtiyacı olan örgütlenme modeliydi bu ve dolayısıyla tüm halk kesimleri tarafından tartışıldı. '90'ların Türkiye'sinde halk muhalefeti dağınık bir tablo oluşturuyordu. Bu dağınıklık bir yanıla oligarşinin saldırılarındaki pervasızlıktan kaynaklanıyordu. Oligarşi kamuoyunun tepkisini ciddiye almıyordu. Çünkü kendini ciddiye aldırarak bir baskı gücü oluşturamamıştı halk örgütlülükleri.

'95-96'larda ise gençliğin kitlesel-radikal hareketleri göze çarpmaya başladı. Gazi'lerde, 1 Mayıs'larda ayaklanıyordu halk. Sürekli eylemlilik halindeydi kamu emekçileri. İrili ufaklı direnişler yaşanıyor fabrikalarda. Kısaca halkın her kesimi şu veya bu şekilde örgütlü ya da örgütsüz mücadelenin içindeydi. Hiç durmuyordu dalgalanma. Ancak bunca

hareketliliğe rağmen bu hareketliliğe denk düşmeyen bir etki gücü vardı. Yani iktidarı politikalarından caydırarak, geri adım attıracak kadar etkili değildi muhalefet. Bu muhalefetin dağınıklığından kaynaklanıyordu. Güçler birleştirilemiyor, dağınıklık aşılamıyordu. Bunun için zorunluluktan demokratik muhalefeti birleştirmek. Bunun için **ertelenemez bir görevdi Muhalefet Meclisleri**.

İşçi, gençlik, memur, gecekondu halkının eylemi tek potada birleştirilmeliydi. İşçi gençliğin, gençlik memurun, memur gecekondulunun mücadelesinde yer almalıydı. Hiçbir alan faşizmin karşısında zayıf ve güçsüz bırakılmamalıydı. Dağınıklık yalnız alanlar arası değil, alanların kendi içinde de vardı. Devrimin çıkarları noktasında yaklaşıldığında birliğin sağlanmasının önünde hiçbir engel yoktu.

Gençlik için ayrı bir sorun daha vardı. Devlet özellikle gençliğin mücadelesini diğer alanların mücadelesinden ayırmaya, gençliği diğer alanlardan yalıtmaya çalışıyordu. Gençliğin görevi ortadaydı. Gençliğin birleşik örgütlü gücünü yaratacak ve bunu halkın birleşik örgütlü gücüyle kaynaştıracaktı.

Kurultay

1 Mayıs'tan sonra TÖDEF'liler bir yıldır tartıştıkları örgütlenme sorununu yeniden gündeme almak ve ortak eğilimi yaratmak, önerileri somutlamak için kurultay hazırlıklarına başladı. Kurultayın gündemi birlik ve örgütlenmeydi ama bunun yanında diğer akademik-demokratik sorunlarda tartışılacaktı.

TÖDEF, Anadolu'da **İl Toplantıları** düzenledi. Nasıl bir kurultay düzenleneceğini tartıştı. Anadolu'nun birçok üniversitesinde **Kurultay Örgütlenme Komiteleri** kuruldu. Bu çalışmalarla Anadolu gençliğinin iradesi kurultaya taşındı. Kurultay hazırlık çalışmalarına liseliler de katıldı. Onlar da

yaşıyordu benzer sorunları. Örgütlenmede adım atmak, paralı eğitime karşı güçlü bir muhalefet oluşturmak istiyorlardı. DKÖ'lere çağrı yapıldı. Çünkü halkın kürsüsü olacaktı kurultay. 28-29 Mayıs günü için yasal başvuru yapıldı. Valilik ayın 27'sinde «izin vermeyeceğini» açıkladı. Öğrenciler, önceden bu olasılığı düşünmüş, alternatif kurultay yeri belirlemişlerdi.

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde kurultay delegeleri toplandılar. Saygı duruşunun ardından programa ilişkin açıklama yapıldı. Ardından divan oluşturuldu. İstanbul, Ankara ve Kastamonu'dan birer öğrenci, Gaziantep Eğitim-Sen'li bir öğretmen ve Şeker-İş'ten bir işçi divan'da görev aldı. Kurultayın hedefleri anlatıldı ilk konuşmada. Ardından TÖDEF bildirgesi okundu. Bildirgede, TÖDEF'in mücadeledeki yeri, Gençlik Cephesi ve Öğrenci Meclisleri anlatıldı. Gençliğin kazanması için birleşmesinin zorunlu olduğu vurgulandı. Sırayla kurultaya katılan gençlik örgütleri konuştu. TÖDEF herkesin önerisinin tartışılacağı bir kurultay olacağını söylemişti. Herkes konuştu ama elle tutulur bir öneri sunan olmadı. İÜÖD Koordinasyonu, Özgür Gençlik, Marmara ve Yıldız Öğrenci Dernekleri, DPG, EFKDG Dergisi ayrı ayrı yaptıkları konuşmalarda 'birlik'e vurgu yaptılar.

TÖDEF, Gençlik Kurultayı'nı başarıyla tamamladı. Gençliğin eğilimi belirlendi, hedefi netleşti. Bundan sonra Gençlik Cephesi ve Öğrenci Meclisleri için çalışmalar yoğunlaşacaktı. Gençlik, kurultayla aynı zamanda, oligarşinin gençliği sindirmeye yönelik politikalarını boşa çıkardı.

Gençlik Kurultayı Ve Oportünizm

Kurultay, kimlerin gerçekte birlik yanlısı olduğunu, kimlerin olmadığını, kimlerin grup çıkarlarıyla hareket ettiğini, kimlerin etmediğini göstermesi açısından önemli bir örnek oluşturdu. Kurultay, birlik yanlılarını öne çıkarırken birlik karşıtlarını teşhir etti.

Herkese kurultay çağrısı yapıldı. Hamasi birlik nutuklarına rağmen sol grupların birçoğu cevap bile vermedi çağrıya.

İlk aşamada **DPG, DÖP, Ekim Gençliği, SİP Gençliği** ve **Kaldıraç** olumlu cevap verseler de bir aşamadan sonra tavırları değişti. Oportünizm kendilerine sunulan fırsatı değerlendiremedi. Dar grup kaygıları gözlerini o kadar körleştirmişti ki, kurultayın kendilerini de güçlendirebileceğini, birlikten güç doğacağını göremediler. Önce kurultay çalışmalarına katıldılar sonra çeşitli bahanelerle çalışmalardan çekildiler.

Önce **DPG** çekildi. «*Kurultayın TÖDEF'e mal olacağını*» açıkladılar çekilirken. Ardından **DÖB** çekildi. Toplantılara dahi katılmamışlardı. Bu ciddiyetsizlikle çekildiklerini açıklayacak bir **bahane** dahi getirmediler. **YDG'lilerin** ise «*özel durum*»ları varmış...

SİP'liler kurultaydan bir gün önce çekildiler. Onları **Ekim Gençliği** izledi. **Neydi bunları korkutup kurultaydan çektiren?**

Tek kelimeyle politikasızlık... Kendine güvensizlik... TÖDEF'in gölgesinde kaybolma kaygısı...

Özgür Gençlik «*katılmayacağız*» dedi, net bir ifadeyle. **Neden?** diye soruldu. «*İşin aceleye getirildiğini*» söylediler. Örgütlenme işi ciddi bir işti öyle aceleye getirilemezdi(!) Ama ne hikmetse kendileri alttan alta dernek çalışması yapıyordu. Üniversite dernekleri kurup oralarda çalışma yaptılar ve daha sonraki süreçte Öğrenci Meclisleri'nin karşısına üniversite dernekleriyle çıktılar. Yani önce örgütlerini kurup sonra da onu öğrencilere dayattılar. Bu çaba Devrimci Gençliğin önerisini kabul etmemek için gösterildi. TÖDEF'i «*aceleye getirmek olmaz*» diyerek oyalarken, bu arada kendilerine örgüt yaratmaya çalıştılar. Aslında kendileriyle yapılan görüşmede kurultayın, «*mücadele birliği ve örgütlülüğünün temel ihtiyacı olduğunu*»

söylemişlerdi. Ama böyle davranmadılar. **Özgür Gençlik** için gençliğin birliğinin yaratılması önemli değildi. Burjuva politikacılığıyla, samimi yetersizce davranarak **az olsun benim olsun** mantığıyla kendi tekkesini kurmaya yöneldiler.

Birliğin karşısında yeralanlar kurultay sonrası Devrimci Gençliği '*bölücülük*', '*ayrımcılık*' suçlamaktan da geri durmadılar.

TÖDEF'in Meclis çalışmalarıyla Koordinasyon'cular ve İnisiyatifçiler gibi «*ayrı duruş*»a yöneldiğini, bu yanıyla «*birleşik mücadele zemini dinamitlediğini*» söylediler. En iyi savunma saldırıdır mantığıyla kendi birlik karşıtı yüzlerini gizlemeye çalıştılar. Birlik için bir yıldır tüm enerjisiyle çalışan Devrimci Gençliğe bölücü, ayrımcı sıfatı yakıştırmak olsa olsa birlikten korkanların işi olabilirdi. Oportünizm öğrencilerin birliğinden korkuyordu...

TÖDEF'in Gençlik Kurultayı'na Sunduğu Bildirgenin Özeti

«Bu Süreçte Ne Söyledik, Neyi Başardık, Neredeyiz?»

(...)

«Dönem başında henüz alanlara binlerle çıkmadığımız günlerde «Gençlik hareketi dibe vurmuştur» diyenlerin aksine gençlikteki potansiyelin, dinamiğin güçlülüğünü ifade ettik. Sorun artık gençliğin duyarsızlığı değildi. 12 Eylül'ün yarattığı 'Tek Tip Gençlik' şeklindeki tespitlerde bulunmak bugün için çok geriydi. Önemli olan bizim çalışma tarzımız, gençliğin sorunlarına gençlikle birlikte sahip çıkma noktasındaki çabalarımızdı. Eylemleri dikte etmek değil, sorunları gençlikle birlikte tartışıp, birlikte doğruları görerek hareket edebilmektir. Varolan örgütlülüklerin öğrenci gençliği ne kadar kapsayıp kapsamadığı idi sorun...»

(...)

«Boş söylemler, pratiği, karşılığı olmayan ajitasyonlar değil, elle tutulur, yaşama ve gerçeklere ilişkin çözümler üretme hedefiyle yürümeliydik. Büyük zaferler kazanmak için küçük zaferlerden yola çıkmamız gerektiğinin bilincindeydik.

«Kafamız, beynimiz şablonlara takılmamalı, gerçekliğimiz üzerinde şekillenmeliydik.

(...)

«Özgür Gençlik ile birlikte tüm gençlik örgütlenmelerine çağrıda bulunduk. Ama olumlu yanıt alamadık. Ancak Taksim zaferinden sonra 13 gençlik örgütlenmesi olarak bir araya geldik. ÜOP'ü oluşturduk. Yaratılan bu birlikle yeni zaferler kazandık. Beyazıt'ı, Ankara'yı yarattık. Daha da güçlendik.

(...)

«Birlikler yaratılınca onbinlerle alanlara çıktık. Birliğimizin gücünü gördük.

(...)

«Hedef daha da netti artık.

«Nasıl bir üniversite, nasıl bir eğitim istiyoruz, tartışması güçlü bir şekilde gündeme girdi.

(...)

«Binlerce öğrenci harçlara hayır diyordu. Haraçların kaldırılması, eğitimdeki özelleştirme politikalarının bozguna uğratılması için binlerin kararlı bir mücadele hattına çekilmesi gerekiyordu.

(...)

«Gençlik mücadelesine hizmet edecek hiçbir eylem biçiminden kaçınmadık. Hiçbir zaman pasif eylem biçimlerini küçümsemedik, yadsımadık.

(...)

«Bu süreçte TÖDEF olarak İstanbul, İzmir, Ankara gibi merkez illerle sınırlamadık kendimizi. TÖDEF'in ilişki içinde olduğu 40 ilde yoğunlaştırdık çalışmalarımızı. Eksik kaldığımız yerler de oldu. Ancak birlikleri zorlamada ısrarcı olduk. Dışımızda örgütlenen çalışmalara katıldık, destek sunduk. Ve gelin eksikliklerimizi birlikte ortadan kaldıralım, birlikte çok daha güçlü pratikleri, örgütlenmeleri yaratalım dedik. Ve bu konudaki çabalarımızı her geçen gün yoğunlaştırdık.

(...)

«Bu dönem gençliğin bir kez daha birlik istediğini gösterdi. Birliğin gerçekleştirdiği faaliyetlere, eylemlere katılım her zamankinden daha yüksek oldu.

(...)

«Neden birlik?

«Bu soruya verilecek yanıt açıktır. İktidar gençliğe tüm araçları ile saldırıyorsa, gençlik de kazanmak için tek vücut olmalıdır. Saldırı durmuyor. Rektörler zirvesi, Milli Eğitim Şurası, Faşist Öğrenci Birlikleri, yasallaşan Özel Üniversiteler, eğitimin ilkokuldan itibaren paralı hale getirilmesi, söz, karar, örgütlenme hakkı tanınmaması, polis baskısı, sosyal-kültürel çalışmalara dahi izin verilmemesinin tek hedefi vardır: Gençliği teslim almak. Yaratılmak istenen sermayenin çıkarlarına göre şekillenen bir üniversitedir.

(...)

«Nasıl Bir Gençlik Cephesi Yaratmalıyız?

«Görevimiz, örgütlü-örgütsüz tüm gençliğin birliğini yaratarak en geniş kesimi, birlikteliğin içine çekmektir. Artık örgütsüzlüğümüz, dağınıklığımızla onlara daha fazla güç vermeyelim, saldırıları için güçlendirmeyelim. Anti-faşist tüm gençliği örgütlü bir güce dönüştürmeyip, dar hazırlıklarla yetinirsek mücadele potansiyelimiz, cüretimiz, kararlılığımız tek başına saldırıları geriletemeyecektir.

(...)

«Neden Gençlik Cephesi, Neden Meclis?

«Gençlik Cephesi'ni önerirken anti-faşist tüm gençliğin güçlerini birleştirmeyi hedefliyoruz. Gençlik Cephesi gençlikten bağımsız kurulacak bir üst örgütlenme değildir. Aksine okullarda, fakültelerde yaratılacak örgütlenmelerin üzerinde şekillenecektir. Ülke çapında gençliğin birliği yaratılacaktır dedik. Bu birliği de Öğrenci Meclisleri'nde somutluyoruz.

«Bu nedenle Meclisler'de, komitelerde örgütlenelim. Gençlik Cephesi'nde birleşelim, kazanalım diyoruz.

«Öğrenci Meclisleri Ve Komiteler

«Gençliğin kendini ifade edebileceği, kendi kararlarını alıp yaşama geçireceği örgütlenmelerdir. Sol'u kapsamaktadır. Ancak kesinlikle sol'un eylem ve güç birliği değildir. Sol'un tabanıyla katıldığı kitlesel bir örgütlenmedir. Siyasi gençlik örgütlenmelerinin tabanı da sınırlı değildir. Okullarda varolan kulüp, dernek vb. örgütlenmeler şu anda varolan potansiyeli kucaklamaktan uzaktır. Ama bu yapıların da belli bir tabanı vardır. Meclis bu yapıların da kendini ifade edebileceği tüm örgütlü-örgütsüz gençliğin birlikte hareket edebileceği yapılardır. Düzenle çelişkileri olan örgütsüz, duyarlı, demokrat tüm gençliğin de örgütlenmesidir.

«Neden dernek, sendikal örgütlenme, öğrenci birliği, klüp değil de Meclis öneriyoruz?

«Çünkü bugün biz istesek de istemesek de belli kesimler vardır. Derneklerin çevresinde belli sayıda öğrenci vardır. Sendikal örgütlenme vb. için de aynı şey geçerlidir. Ama farklı farklı örgütlülükler içinde olan tüm bu öğrenciler kendi bakış açlarına göre faaliyetler organize etmektedir. Ancak tüm bu örgütlenmelerin dışında kalan yüzlerce öğrenci vardır. Sadece bu yapılarda aktif olarak çalışanları topladığımızda, alanlara çıkan onbinleri ifade etmediğini görebiliriz. O nedendir ki tüm örgütlü-örgütsüz gençliğin birliğini yakalayan örgütlenmeler olarak Meclisleri öneriyoruz.

(...)

«Tüm öneri ve tartışmalar gençlikle birlikte yapılacak ve gençlik deneyimleri, kararlılığı, inisiyatifıyla belirleyici olacaktır. Önderliğe soyunan herkes düşüncelerini sınama imkanı bulacaktır. Halk demokrasisi, devrimci demokrasi işletilecektir.

(...)

«İşleyişi nasıl olacaktır sorusuna verdiğimiz cevap, gençliğin iradesini yansıtan bir işleyiş olmalıdır.

«Peki nasıl?

«Amfilerdeki, bölümlerdeki tüm gençlik seçtiği delegelerle Meclise katılacaktır. Oluşan Mecliste alınan kararlar bağlayıcı olacaktır. Meclisler'in altında fakültelerde, amfilerde komite örgütlenmeleri yaratılacaktır.

«Okullardaki örgütlenmeler il çapında merkezileşecektir. Her okul Meclisi'nden gençliğin seçtiği delegeler İl Meclisi'ne katılacaktır. İl çapındaki kararlar bu Meclis'te alınacaktır. Ayrıca Meclisin iradesini yansıtan bir Genel Yönetim ve Meclis Yürütme Komitesi seçilecektir.

«İllerdeki Meclisler'den seçilen delegelerle ülke çapındaki Genel Meclis yani Gençlik Meclisi oluşacaktır. Böylece gençliğin katılımının sağlandığı, iradesinin yansıdığı kararlar ülke çapında alınmış olacaktır. Gençliğin ülke çapındaki ortak hareketi de başarılacaktır.

«Cephe'nin sözcüsü vb. kurumlar da olabilir.

«Okullardaki kulüp vb. yapılarda Meclis'te kendisini isterse delegeleriyle, isterse kurum olarak ifade edebilir.

«Bu yapının tümü Gençlik Cephesi'ni oluşturacaktır.

«Gençlik Cephesi Ne İçin Mücadele Edecektir?

«Uzun vadeli olarak önüne halk için eğitim yapan Demokratik Halk Üniversitesi'ni kazanmayı koymalıdır. Fakat Gençlik Cephesi bu hedefe ulaşmayı düşünürken de pek çok konuda mücadele vermek zorundadır.

«Gençlik Cephesi Akademik, Demokratik Haklar İçin Mücadele Etmelidir.

- Bir avuç azınlığın düzeni korumak ve sürdürmek üzere kurulu olan ve halka hiçbir şey vermeyen, bireyciliği öne çıkartan, öğrencileri kölece boyun eğmeye ve her şeyi ezberlemeye iten, hayattan kopuk eğitim sistemi değiştirilmelidir.

- Öğrenci gençliğin, öğretim üyelerinin, okul çalışanlarının örgütlemesi önündeki tüm engeller kaldırılmalı, öğretim görevlisi, öğrenci ve personelin üniversite yönetiminde söz ve karar sahibi olması sağlanmalıdır.

- Paralı eğitime, haraçlara son verilmeli, eğitim ihtiyaçları parasız karşılanmalıdır. Ayrıcalıklı eğitime son verilmeli, haraçsız yüksek öğrenim yapabilme hakkı ve koşulları yaratılmalıdır.

- Üniversiteler üzerindeki polis baskısı, faşist kuruluşlar, polis-idare işbirliğine son verilmelidir.

- Özel Güvenlik Birimleri lağvedilmelidir.

- Gerici-faşist disiplin yönetmelikleri kaldırılmalıdır.

- Okulların ulusal baskı ve asimilasyon aracı olmaktan kurtarılması sağlanmalıdır.

- Yurtlardaki kölece ve insanlık dışı yaşam koşullarına son verilmeli, beslenme, barınma sorunlarına çözüm getirilmelidir. Uygun koşullarda krediler sağlanmalıdır.

«Gençlik Cephesi Haklar ve Özgürlükler İçin Mücadele Etmelidir.

- İşkenceye son verilmesi, kayıpların bulunması, katliamların sorumlularının yargılanması için mücadele etmelidir.

- Zindanların boşaltılması, «tutsaklara özgürlük» taleplerine sahip çıkılmalıdır.

- Eğitim, sağlık hakkının gaspedilmesine karşı mücadele etmelidir.

- Sosyal-kültürel faaliyetler üzerindeki baskıların kaldırılması için mücadele edilmelidir.

- Gençlik ülkemizde yaşanan tüm hak gasplarına, kültürel yozlaşmaya, katliamlara, çevre sorunlarına sahip çıkmaya kadar geniş bir bakış açısıyla hareket edilmelidir.

«Gençlik Cephesi Vatanın Bağımsızlığı İçin Mücadele Etmelidir.

- Bağımlılık anlayışlarına, emperyalist üslura, emperyalist kurum ve kuruluşlara olan bağımlılığa karşı mücadele yükseltilmelidir.

- Vatan topraklarının işgaline karşı mücadele edilmelidir.

- Eğitim sisteminin emperyalist çıkarlara göre şekillendirilmesine karşı mücadele edilmelidir.

«Gençlik Cephesi Kürt Halkının Talepleri İçin Mücadele Etmelidir

- Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı için mücadele etmelidir.

- Kürt halkının ana dilde eğitim hakkı için mücadele etmeli, kültürel değerlerine sahip çıkmalıdır.

- Baskı ve katliam politikaları karşısında Kürt halkının yanında olmalıdır.

- Halkların kardeşliği savunulmalıdır.

«Gençlik Cephesi Halkın Yanındadır

Ezilen, sömürülen tüm işçi, memur, köylü, gecekondulu halkının yaşadığı sömürü ve baskıyı kendi sorunu olarak bilecek, Türkiye halklarının yanında yer alacaktır. « (TÖDEF'in Gençlik Kurultayı'na Sunduğu Bildirge'den)

Her Anı Eylem Olan 69 Gün: '96 Ölüm Orucu

Faşist iktidar çok yönlü, kapsamlı bir saldırının eşiğindeydi... İşçiler, memurlar, öğrenciler, kadınlar, çocuklar... Muhafız olarak karşılarına çıkabilecek kim varsa susturulmalıydı sonsuza kadar.

«Önce tutsaklar» dedi oligarşi; herkes sussa onlar susmaz. Önce onların sesleri duyulur, onların direnişleri ateşler direnişi.

Tutsakları susturmaya karar verdiler. Korkak; ikiyüzlü, iğrenç bir tezgah kurdular. «*Bütün bunların sorumlusu cezaevlerinden Türkiye'yi yöneten teröristlerdir*» dedi Tansu ÇİLLER. Türkiye'yi kaosa sürükleyenleri, hizaya getireceklerini açıkladı. «*Terörü bastırmak için cezaevlerini ıslah edeceğiz*» dedi kontrgerilla şefi, katil Mehmet AĞAR...

Baş döndürücü bir hızla yürüdü Mayıs.

Her gün tüneller patladı hapishanlerde. Devlet yetkilileri, polis sözcüleri çılgık çılgığa «*cezaevleri yol geçen hanına döndü*», «*cezaevleri teröristler tarafından yönetiliyor*» diyordu... Silahlar, patlayıcılar, telefonlarla 'doluymuş' içerisi. Öyle ki müdür ve savcılar tutsakların işbirlikçisiydi, personel devletin değil, terörün personeliydi(!)...

Bu yalanlar, tutsakları katletmek için başlatılan psikolojik saldırılardan başka birşey değildi. Burjuva medya günlerce bu yalanları işledi... Yalan kampanyasıyla kamuoyunu aldatacak böylece tutsakları yalnız bırakacaklardı...

Her görüş gününde analar, babalar, eşler, kardeşler, dostlar coplanarak, yerlerde sürüklenerek gözaltına alınıyorlardı. Bu saldırılarda tutsakları yalnız bırakmak içindi...

Faşist ANAYOL Hükümeti'nin çete şefi M. AĞAR, 6 Mayıs Genelgesi'yle savaşını açıkca ilan etti. Ya teslim alacaklardı tutsakları ya da yok edeceklerdi...

6 Mayıs Genelgesi'nin hemen ardından 8 ve 10 Mayıs Genelgeleri ile Eskişehir Tabutluğu'nun kapılarını araladı bir kez daha. Avrupa standartlarındaki deneme laboratuvarı bir kez daha can simidi oldu faşist iktidarın. Gözlerden ırak, tek kişilik hücrelerde istediklerini yapacaklar, ya itirafçılaştıracak ya da katledeceklerdi. Hazır hapishanelerin terör üsleri olduğu

kanıtlanmışken itirafçılığı, işkenceyi, kayıpları meşrulaştıracaklardı... İmhanın «Avrupa standartlarında» olanını seçmişlerdi kısacası...

Oligarşi tarih dersinden sınıfta kaldı.

'84 Ölüm Orucu'nu ve aldığı dersi unutmuştu anlaşılan. Belki de başka çaresi kalmadığından yapacak başkada bir şeyi yoktu.

Burjuvazi tutsaklardaki feda ruhunu hiçbir zaman kavrayamamıştı. Kavraması da düşünülemezdi zaten. «**Uğruna ölünecek hiçbir değer kalmadığı**» çürümüş dünyalarında sevgi, onur, bağlılık, adalet gibi kavramlara yer yoktu... Çürümüşlerdi, pislik akıyordu her yanlarından. Bundan dolayı insana dair ne varsa düşmandılar...

Savaşa hazırdı tutsaklar. Buca, Ümraniye direnişlerinden sonra oligarşiye demişlerdi ki «*ölmeye de, öldürmeye de hazırız biz. Korkun öfkelerimizden. Dökülen her damla kanın hesabını mutlaka vereceksiniz...*»

Hapishanelerdeki DHKP-C tutsakları, 6 Mayıs Genelgesi ile gelişmeleri öğrenerek tüm Sol'a çağrı yaptı. «*Bu saldırı halkı yönelen topyekün bir saldırdır*» dediler.

«*Güçlerimizi birleştirirsek düşmanı kısa sürede altederiz. Bu zafer devrimcilerin, bu zafer halkındır. Dünya halklarına büyük bir zafer armağan edeceğiz*» diyen DHKP-C, TİKB, TKP/ML, TKP(ML), MLKP, Ekim, TKEP/L, HDÖ, TDP ve Direniş Hareketi tutsakları Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nda alınan karar uyarınca 20 Mayıs'tan itibaren SAG'ye başladılar. Faşizmin saldırısına aynı şiddette cevap veriyordu tutsaklar:

GENEL DİRENİŞİ ilan ettiler...

Devlet şaşkındı. Bütün hapishaneler ayaktaydı. Bu kadar kısa zamanda böyle topyekün, organize bir cevap beklemiyordu. Genel Direniş, yaygınlığı, kapsamı, içeriğiyle en organize, en kapsamlı direnişti...

Tutsaklar direnişin en başında taleplerini şöyle ifade ettiler;

- 1- 6 Mayıs Genelgesi iptal edilmeli,
- 2-Eskişehir ve diğer hücre tipi cezaevleri kapatılmalı,
- 3- Tutsak ailelerine yönelik gözaltı ve saldırılar son bulmalı,
- 4- Tutsakların tedavilerinin ve duruşmalara çıkarılmalarının önündeki engel ve yasaklar kaldırılmalı.

30'lu günlere ulaştı SAG Direnişi. Faşizmin saldırıları yoğunlaşırken, Parti-Cephe'liler kendi içlerinde başladılar önce, Ölüm Orucu'nu tartışmaya.

Bedel istiyor düşman. Başka çaresi kalmadı çünkü, ya diz çökecek, ya diz çöktürecek. Şimdi sıra bizde yoldaşlar. Dağlardaki, çatışmalardaki yoldaşlarımızın mermilerine mermi, kanlarına kan, canlarına can katma sırası bizde. Kana doymuyor düşman. Kana doyuracağız onları. Ama mutlaka biz kazanacağız. Her ölüm zaferimizi yakınlaştıracak. Her ölüm halklara doğrultulan namluları parçalayacak. Her ölüm kurtuluşa bir adım daha, bir soluk daha yaklaştıracak bizi. «Ölmeye hazır mısınız?» Yüzlerce gönüllünün tek kelimelik bir cevabı vardı: «EVET!» Ölmeye de, öldürmeye de, zafere de: EVET! Hücre hücre yanmaya, direnişin için için yanan ateşi olmaya: EVET! Bu zulme bu işkenceye karşı etten; kemikten sıkılan mermi olaksa bedenlerimiz: EVET! Bir mermi de bizden şimdi. Bir mermi de bizden zafer topları, mukaddes namlular. Ölümlerimizdeyse bahar, ölümlerimizde dinecekse gözyaşları ve ağlayanlar gülecekse: TEREDDÜTSÜZ EVET!..

Zafer kazanmaya gönüllüydü savaşçılar... TAARRUZ!..

Tarih böylesini çok az yazdı. Ölmek için yarıştılar. Kitleselel fedanın, siper yoldaşlığının en görkemli direnişlerinden birini yarattı tutsaklar... En şanslıları önce ölmek için seçilenlerdi. Seçilmeyenler buruk bir hüznle bekleyeceklerdi çarpışma sırasının kendilerine gelmesini. «Şimdi ölmeye hazır olmak da yetmez» demişti ya önderleri... Biliyorlardı ölmeye hazır olmak,

gönüllü olmak yetmezdi tek başına. Şimdi kitlesel ölümlerle, kitlesel feda bilinciyle dağıtılmalıydı düşman siperleri...

Bayrampaşa, Ümraniye, Sakarya, Bursa, Çanakkale, Buca, Aydın, Ankara, Bartın, Yozgat, Çankırı, İskenderun, Konya ve Malatya hapishanelerinde 300'e yakın devrimci tutsak 3 Temmuz'da ölüme yatırdılar bedenlerini. **DHKP-C, TKP(ML), TKP/ML, MLKP, TKEP/L, Direniş Hareketi, TDP Tutsakları Ölüm Orucu** derken, SAG diyerek söylemini farklılaştırdı **TİKB**.

Kimi Dev-Genç'liydi tutsak düştüğünde, kimi gerilla, kimi örgütçüsü, kimi militanı halk kurtuluş savaşının...

Önce Dev-Genç'li olmuştu içlerinden bazıları. Sonra devrimin savaşçısı ve komutanları. Şimdi de özgür tutsaklarıydılar hapishanelerin...

Direnşte şehit düşerek kavganın bayraklarına dönüşürken bazıları, gazileri oldular bazıları da...

Hüseyin Muharrem GÜNDÜZ, henüz SAG sürecinde rahatsızlanmış, bilincini kaybetmişti... Doktoru **İlginç ÖZKESKİN**'di... Direniş Ölüm Orucu'na öne atılacaktı **İlginç**. Sonrasında pek çok insanı, pek çok olayı hatırlamadı **Hüseyin**. Ama Ölüm Orucu direnişini, **İlginç**'i, Devrimci Gençlik Dergisini hiç unutmadı. Aynı okulda, aynı sıralarda kavgayı öğrendiği, zaferleri bölüştüğü **Hamiyet**'i, **Buluthan**'ı, **Ekrem Akın**'ı... silemedi hiçbir şey hafızasından...

Ölüm Orucu toplumun her kesimini harekete geçiren bir taarruz eylemiydi. Faşizmin saldırı politikalarını geriletirken halk kitlelerinin radikalliğini açığa çıkardı. Çatışma an an, dakika dakika insanların bilincinde atıyordu artık. Duygular, sevgiler, özlemler direnişe kilitlendi. Böylesi bir kahramanlığı yaratıyordu insanlık.

Herşey tek kelimede düğümlenmişti: **İRÂDE**

DEVRİMCİ İRADE'nin gücünü görüyordu halk düşmanları.

Çarpışmanın sonucu şimdiden belliydi. ZAFER DEVRİMCİLERİN'di. Zafer emekçi HALKLARIN'dı.

Çatışma ülkenin her yanına yayıldı... Faşizm, İstanbul ve Ankara'da neredeyse sıkıyönetim ilan etti. Şehrin en merkezi yerlerine askeri birliklerle yığınaklar yaptı. Kitlelerin en meşru eylemlerine dahi tahammülleri kalmamıştı. Radyolar, TV'ler devletin acizliğini belgeleyen görüntüler ve haberlerle doldu. Tüm baskılara rağmen halk evlatlarını sahipleniyordu. Aileler yılmıyor, her gün başka bir yerde yakasına yapışıyor faşistlerin. Yerlerde sürükleniyor, tekmeleniyor, coplanıyor ama «EVLATLARIMIZI ÖLDÜRTMEYECEĞİZ» diye haykırıyorlardı... Evlatlarının direnişine yaraşır bir irade savaşındaydılar. Düşman her tür yalanla direnişi karartmaya çalışırken «BİZ KAZANACAĞIZ, HALKIMIZ KAZANACAK» şiarı yayıldı dalga dalga parmaklıkların ardından... Onlar da ölüme yattılar. «Dayan oğlum, sen orada ben burada yeneceğiz zulmü» diyerek acılarını katık yaptılar zafer sloganlarına...

Katil AĞAR, meymenetsizlikte kendini aratmayan Şevket KAZAN'a teslim etti koltuğunu. Tam da KAZAN'ın «*Onlar ölmezler, kantini boşalttılar, gizlice yiyorlar*» dediği günlerde ilk şehit haberi geldi Ümraniye'den. Ölüm Orucu'nun 63. gününde TKP(ML) savaşçısı **Aygün UĞUR** faşizmin demagojilerini yalanlayarak bir ateş topu gibi düştü düşman siperlerine... 65. günde yetişti O'na DHKP-C savaşçısı **Berdan**. Her zaman okuduğu şiirdeki gibi «*bir mermi de benden*» diyordu... Günlerce TV ekranlarından insanların gözlerine, yüreklerine dolan **Berdan** bir değil binlerce mermi gibi daldı faşizmin mevzilerine...

Dev-Genç'liydi Berdan. Samimiyeti, cana yakınlığı, cesareti, politik kıvraklığıyla tanımıştı gençlik onu. Ankara Dev-Genç'in büyüttüğü kadrolardan biriydi. Tam bir kitle

önderi, ajitator, eğitimci ve örgütleyiciydi. İnisiyatifçiydi, çabuk algılar, anında tavır geliştirirdi... «90'da Rehberlik Masalarında duran öğrencilere polis gözetiminde bıçakları ve sopalarıyla faşistler saldırmıştı. Öğrenciler yaralanmış, hastaneye kaldırılmıştı. Yoldaşlarımın, yaralandığını duyan Berdan önce hastaneye koşup yoldaşlarını ziyaret etti. Sonra bir saat içinde pankartları hazırlayarak Kızılay Maltepe'de faşist teröre karşı bir korsan örgütledi...»

Şehit olmak için birbirleriyle yarışıyorlardı adeta. Hepsi ölümlerinin zafer demek olduğunu biliyorlardı. Bir kahramanlık manifestosu yazıyordu tarih... Ölüm Orucu'nun 66. gününde sessiz, mütevazı bir gülüşle ölümsüzleşti **İlginç...**

Tutsak düşmeden önce DHKP-C savaşçısıydı İlginç ÖZKESKİN. Eski Dev-Genç'liydi. Uzun yıllarını mücadeleye adadı. Emeğini, yeteneklerini tereddütsüzce sunmasını bildi.

25 Temmuz'da Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'nde Ölüm Orucu'nun 67. gününde MLKP MK Üyesi **Hüseyin DEMİRCİOĞLU**, Bursa Hapishanesi'nde TKP(ML) savaşçısı **Ali AYATA** ve Aydın Hapishanesi'nde DHKP-C savaşçısı **Müjdat YANAT** şehit düştüler...

Zor koşulların adamı, devrim hamalıydı Müjdat. '87'de Yeni Çözüm Dergisi Temsilcisi olarak İzmir'deydi. İzmir'deki gecekondular direnişlerinde, işçi eylemlerinde, Buca Hapishanesi önündeki gösterilerde hep örgütleyici ve önderdi. İzmir'in statükolarını parçalayan devrimcilerden biriydi. '92 Şubat'ta yeraltına çekildi. Manisa civarında kır gerillasının hazırlık çalışmalarını örgütledi. Bu sırada tutsak düştü. Hapishane direnişlerinde en öndeydi Müjdat. Eğitimci, özgürlük eylemcisiydi. Aldığı görevleri büyük bir coşkuyla sahiplenir, heyecan duyar, özen gösterirdi. 20 yıllık devrimci yaşamına birçok zaferi sığdırdı. Ölüm Orucu direnişçisi olarak onurlandırıldığını duyduğunda «Ö.O direnişçisi olarak

Partimin bana verdiği onura layık olma sınavıyla yüz yüzeyim. Bu sınavı başarıyla vereceğimden en küçük bir tereddütüm yok. Zaferi şehitlerimizle kucaklayacağız. Bu inançla; Partimi, önderimi, yoldaşlarımı ve halkımı direnişimin olanca sıcaklığıyla kucaklıyorum» diyordu... Emeği gibi bedenini de zafere kattı Müjdat...

26 Temmuz, direnişin 68. günü iki şehit daha... Sağmalcılar'da TİKB'li **Tahsin YILMAZ** SAG Direnişçisi şehit oldu. 68. günde Çanakkale'den katıldı **Ayçe İdil ERKMEN** zafer halayına. Ölümün rezil rüsva edildiği, çarpışmanın hücre hücre kazanıldığı bu savaşta ilk kadın Ölüm Orucu savaşçısı olarak kucakladı zaferi...

Bir kadın ve bir sanatçıydı İdil. Kavganın, savaşın sanatçısı. Türkülerinde, oyunlarında, yazılarında halkının özlemi, kini, sevgisi vardı.

Sanatçı İDİL, kadın İDİL, devrimci İDİL, savaşçı İDİL, Parti-Cephe'li İDİL... İdil de bir Dev-Genç'liydi. İlk olarak İÜ İktisat Fakültesi'nde tanıştı Dev-Genç'lilerle. Daha sonra OKM'ye sonra da Özgürlük Türküsü'ne taşıdı sevdasını...

Ölüm Orucu'na başlarken «Faşizme öyle bir tokat atacağız ki sesi dünyanın dört yanında yankılanacak; öyle bir fırtına yaratacağız ki dünya ayağa kalkacak» demişti özgür tutsaklar... **Kaldırmışlardı.** Kesin zaferi DHKP-C Ölüm Orucu savaşçısı **Yemo** ilan etti. **Ölüm Orucu savaşçısı** olarak 27 Temmuz'da 69. günde şehit düştü **Yemliha KAYA...**

27 Temmuz'da TİKB'li **Hicabi KÜÇÜK** Bursa, **Osman AKGÜN** Ümraniye Hapishanesi'nde SAG Direnişçileri olarak şehit düştüler. TKP(ML)'li **Hayati CAN** Ölüm Orucu'nun son şehidi oldu. Zaferin kazanılmasından sonra hastaneye giderken 28 Temmuz'da şehit düştü...

Her anı direniş, her anı çarpışma ve irade olan 69 günde 12 şehit verilerek zafer kazanıldı...

Yenenler; Devrimciler, Türkiye halkları, ezilen dünya halklarıydı...

Yenilenler; Oligarşi ve emperyalizm.

DÜNYA AYAĞA KALKTI. Bu irade, bu zafer tutkusu karşısında eğildi insanlık... Ölüm Orucu, beyinlerde depremler yarattı...

Ölüm Orucu öngörünün, doğru devrimci çizginin, taarruz kültürünün, iktidar bilincinin zaferi olarak halkların kahramanlık tarihine yazıldı...

Ölüm Orucu Aynı Bilinçle Direnişlere Taşındı

Bu tarihi destanda Dev-Genç'liler de yerini aldı. Ölüm Orucu eylemine destek olmaktan öte, Ölüm Orucu'nun savaş çağrısına cevap olmuştu Dev-Genç. 12 Eylül'ün karanlığı '84 Ölüm Orucu'yla nasıl aşılmışsa '96 Ölüm Orucu'yla da geleceğini kazanacaktı gençlik. Çünkü savaş ve zafer demekti '96 Ölüm Orucu. TÖDEF'liler bu bilinçle başta Ankara, İzmir olmak üzere bütün kitle gösterilerine katılırken Devrimci Gençlik Haziranın başından itibaren Galatasaray mevzisindeydi. Bu mevziyi en zor günlerinde kazanılincaya kadar savundu İYÖ-DER'liler... 19 Haziran'da TÖDEF'liler DETUDAP'ın Mecidiyeköy Genel-İş'teki bir haftalık AG'ne katıldılar.

Ölüm Orucu direnişçilerinin yaktığı meşale sokaklara taşındı. Yoldaşlarının gün gün ilerleyen ölüm yürüyüşüne destansı kahramanlıklarla katıldı DHKC gerillaları... 22 Haziran '96'da tutsaklara ve halka yönelik saldırıların hesabını sormak için DYP İstanbul Kağıthane İlçesine baskın düzenlediler... Baskında DHKC savaşçısı **Adalet YILDIRIM** çatışarak şehit düştü.

Polis, O'nun cenazesinden bile korktu. Cenazeyi Elazığ'a kaçırdı. Cenazenin kaçırıldığı haberini alan Dev-Genç'liler, Sarıgazi merkezine doğru bir yürüyüş başlattılar. «*Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!*» sloganlarıyla cınlattılar meydanları. Jandarma, yürüyüş kollunun önünü kesmiş «*dağılın*» demişti... Öfke patladı... Taşlar, sopalar, kalaslarla sokak aralarına yayıldı çatışma. Saatlerce çatıştılar. Halk direnişçileri sahiplendi, evlerini açtı, esnaf jandarmayı protesto etmek için kepenk kapattı...

2 Temmuz akşamı ise **Adalet**'i ve Sivas şhitlerini Liseli Dev-Genç sahipleniyordu. Halkalı İstasyon Caddesi'nde gösteri yapan LDG'liler «*Adalet YILDIRIM'ın Hesabını Soracağız!*» sloganı atarak dağıldılar.

2 Temmuz... Uşak Hapishanesi'nde Kurtuluş okuru beş adli tutsak faşistler tarafından katledildi. **Mete ÜNSAY, Kadir SÜMBÜL, Kadir SUBAŞI, Abdülğafur YAVUZ, Muharrem AKBULAK** Ölüm Orucu direnişini desteklemek için 40 gündür AG'deydiler. Bunun için öldürüldüler. Gözü dönmüş katiller sürüsü adli tutsakların Ölüm Orucu direnişini desteklemelerini hazmedemiyordu. İşkencehaneye çevirdikleri Uşak Hapishanesi'nin adının direnişlerle anılmasını istemediler...

5 Temmuz'da İYÖ-DER ve DLMK'lı öğrenciler özgür tutsakların direnişi zaferle sonuçlanıncaya kadar sürecek olan açlık grevlerini başattılar. Önce Ümraniye SİP, ardından Kadıköy HADEP'te yapıldı AG. Eylem boyunca yerel radyolarla canlı bağlantılar kurularak direniş anlatıldı, halk desteğe davet edildi.

11 Temmuz'da Ölüm Orucu'nu desteklemek için DHKC/DEV-GENÇ tarafından Haznedar'da molotoflu bir korsan gösteri düzenlendi. Yolun her iki tarafını molotoflarla trafiğe kapatan Dev-Genç'liler, Ziraat Bankası'nı tahrip etti. Ayrıca

cylemin yapıldığı yere «*Cezaevlerindeki Zulmün Hesabını Soracağız/DHKC-DEV-GENÇ*» imzalı pankart asıldı.

Liseli DEV-GENÇ 12 Temmuz şehitlerini ve Ölüm Orucu savaşçılarını Beşiktaş Belediye Binasını bombalayarak selamladı.

15 Temmuz... Yoldaşları siperde boşaltıyordu düşmanın üzerine cephanelerini. Savaş cephesini güçlendirmek gerekti. Dört DHKC savaşçısı; **Hasan Hüseyin ONAT, Gülizar ŞİMŞEK, Emine TUNÇAL, Ali ERTÜRK** cepheyi büyütmek, saldırıların hesabını sormak için düşman mevzilerine yöneldiler. Gültepe Polis Karakolu'na baskın düzenlediler. Baskın sonrası çekildikleri evde kuşatıldılar... Ev sahibi **Hanım GÜL** yaralı olarak alındı. Götürüldüğü hastanede günlerce işkenceli sorgulardan geçirildi. Evlatlarını sahiplenen bir ana, devrimcilerin dostu olduğu, onları koruduğu için hastanenin penceresinden atılarak katledildi... Yarattıkları bağlılık, sahiplenme gelenekleriyle tarihe geçtiler.

19 Temmuz'da Bağcılar'da Ölüm Orucu'nu desteklemek amacıyla 90 kişilik bir gösteri yapıldı. Gösteriden 15-20 dakika sona Toros marka bir otomobilden açılan ateş sonucu DLMK'lı **Levent DOĞAN** şehit düştü. Yaşı küçüktü **Levent**'in ama yüreği, bilinci büyüktü. Ölüm Orucu direnişçileri ölüme yürürken onları yalnız bırakmadı. Direniş bayrağını gecekondularda dalgalandırdı. Ölüm Orucu şehitleri arasına karıştı.

21 Temmuz... Ölüm Orucu'nun ilk şehidini vermişti. Haberi alan İYÖ-DER'liler hemen Ümraniye Hapishanesi'nin önüne geldiler. Değişik kitle örgütleri ve tutsak yakınlarıyla birlikte hapishanenin önünde büyük bir gösteri düzenlendi.

TKP(ML) Ölüm Orucu savaşçısı **Aygün UĞUR**'un cenazesi polis tarafından kaçırılmıştı. Buna rağmen 23 Temmuz'da Sarıgazi'de temsili cenaze töreni yapılacaktı. Gösterinin eylem komitesindeydi İYÖ-DER'liler. Gösteri

yürüyüşle başlatıldı. Kitle hesap sorulacağını haykıran sloganlarla ilerliyordu. Çok geçmeden jandarmanın saldırısıyla karşılaştılar. Dev-Genç'lilerin öncülüğünde atılan taşlarla cevap veriliyordu saldırıya. Gösteriden sonra Sarıgazi saatlerce jandarma işgali altında kaldı. Çevredeki evler basıldı. Yüzlerce insan dövülerek gözaltına alındı.

6-26 Temmuz tarihleri arasına İstanbul'da 8 banka şubesi DHKC/DEV-GENÇ tarafından bombalanarak tahrip edildi.

TÖDEF İstanbul dışında örgütlü olduğu diğer illerde de çalışmalarını sürdürdü. Basın açıklamaları, forumlar, yazılımlar, kuşlama, pullama ve afişlemelerle tutsakların direnişini sahiplendi, büyüttü. Konya, Burdur ve Bolu'da açlık grevleri yapıldı. Geleneksel İTÜ Şenliği ise TÖDEF'in önerisiyle tutsaklara ve tutsak ailelerine atfen yapıldı.

Kuşkusuz Ölüm Orucu sürecindeki gençliğin duyarlılığı yeterli değildi. Yetersizlik aslolarak gençliğin taban örgütlenmelerine; Gençlik Meclisleri'ne sahip olamamasından kaynaklanıyordu. Oysa en geniş gençlik kesimleri potansiyel bir duyarlılığa, potansiyel bir tepkiye sahipti. Eksik olan bu potansiyelin örgütlenememesi, faşizmin karşısına bir güç olarak çıkarılamamasıydı. Oysa Ölüm Orucu bizlere öğretmiş ve göstermiştir ki, birleşen, savaşılan güçler yenilmiyor. Şimdi bu sorumluluk Dev-Genç'in omuzlarında.

Ölüm Orucu şehitlerine layık olabilmek, onlar gibi savaşılan, savaştıracak örgütlülükleri yaratmaktan geçiyor. Bunun somut adımı ise **Gençlik Cephesi** olacaktır. **Gençlik Cephesi Ölüm Orucu zaferinin gençliğe yüklediği misyondur.** Bu misyonu yerine getirmek kendisine devrimciyim diyen tüm kişi ve güçlerin ortak sorumluluğudur. İşte Devrimci Gençlik '96-'97 öğrenim dönemine bir önceki dönemin deneyimleriyle girecektir. Ölüm Orucu'nun yol göstericiliği ve tarihsel misyonunun bilinciyle girecektir...

Resim-33

4 Şubat 1996 İstanbul Taksim

Resim-34

Ayaklanmanın yıldönümünde Devrimci Gençlik
Gazi'de

Resim-35

TÖDEF'liler devrimci tutsakların 1996 Ölüm
Orucu direnişinin hep yanibaşında oldu

Resim-36

6 Kasım 1996

İstanbul Beyazıt Meydanı

Resim-37

1 Mayıs 1997 İstanbul

12. BÖLÜM

'96-'97/SUSURLUK DEVLETİNE KARŞI GENÇLİĞİN ONUR MÜCADELESİ VE ÖĞRENCİ MECLİSLERİ

- Genel Durum
- Açılış Şenlikleri
- 6 Kasım Boykotu
- Halk İçin Eğitim Halk İçin Bilim
- ÖTK: Öğrenci Temsilcileri Kurulu
- KESK'in Ankara Mitingi
- Susurluk Devlettir
- Susurluk Ve Gençlik
- Maraş Katliamı'nın Yıldönümü
- 16 Mart Beyazıt Eylemi
- 16 Mart Ve Birlik
- 30 Mart-17 Nisan Şehitler Anması Ve Parti Kutlaması
- 1 Mayıs '97
- «Nasıl Bir Üniversite İstiyoruz» Kurultayı
- Öğrenci Meclisleri Ve Sol'un Birlik-Cephe Önerilerine Yaklaşımı
- Sivil-Faşist Saldırıları

GENEL DURUM

'96 3 Kasım'ında Susurluk kazasıyla ülkemizde bir dönüm noktası yaşandı. O güne dek onlarca kampanyayla devrimciler baskı, terör, işkencenin nedenlerini anlatmış, uygulayıcılarını işaret etmişti. Ancak hiçbir şey Susurluk'ta kaza geçiren zırhlı Mercedes'in içinden çıkan Susurluk devletinin kontrgerilla yüzünü bu denli gösterememişti.

Artık devletin kontrgerilla devleti olduğunu herkes görüyor, biliyordu. Pislikler ortaya dökülmeye başlandı. Bu durum karşısında Cephe, PİSLİĞİ DEVRİM TEMİZLER şiarıyla halkın mücadelesini örgütledi «SUSURLUK DEVLETTİR» dedi. Başka arayışlara gerek yoktu çetelerin bağlantısını bulmak için. Çete devletin ta kendisiydi.

Parti-Cephe bir yandan halkın çeteler, cinayet şebekeleri nezdinde devlete yönelen tepkisini eyleme dökerken, bir yandan da bu potansiyeli örgütlemek için Halk Meclisleri çalışmalarına hız verdi. Birçok mahallede Halk Meclisleri kurulurken birçoğunda da Halk Meclisleri Girişimi oluşturuldu.

Susurluk'taki devlet halkı yönetemez dedi Cephe. Mafyacıların yönetimini istemiyoruz diye karşılık verdi halk. Halkın adalet, eşitlik, özgürlük talebini HALK ANAYASASI TASLAĞI'nda topladı Cephe...

Halk ancak Devrimci Halk İktidarı'nda özgür olabilir. Adalet, eşitlik, Demokratik Halk Anayasası ile sağlanabilir. Halk Anayasası tartışıldı aylarca. Her kesimden görüş ve öneriler alınarak şekillendirildi anayasa ve yeniden halka sunuldu.

Halkın Adaleti «**1000 operasyon**»un sorumlularından hesap sordu. Parti-Cephe'nin eylemleri kendini yeniden organize etmeye çalışan devleti temelinden sarstı. '96'da «en güvenli» İkiz Kuleleri'nde darbeyi indirmişti halk kurtuluş savaşçıları. 1997'de beyninden vuruldu kontrgerillacılar. «1000 operasyon»un tezgahlandığı merkezlerden İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne lavlı saldırı düzenlendi. Ardından MGK karargahlarından Harbiye Orduvehi... Devlet, kendi kontra çetelerini serbest bırakarak halka gözdağı vermeye çalıştı. Yeniden vuruldu devlet. Emniyet Müdürlüğü bir kez daha lavlandı.

MGK, o güne kadar görülmedik biçimde açıktan el attı devlet yönetimine. Yürütme, yargı, herşey MGK eliyle çalıştırıldı. Susurluk, MGK tarafından devleti yeniden organize etme operasyonuna dönüştürüldü. Susurluğun sorumluluğu REFAHYOL'a yüklendi. Birkaç çete üyesi hapse atıldı. Halka baskı, terör, işkence artırılarak gözdağı verildi. Ve emperyalizmin onayı ile ANASOL-D hükümeti kuruldu. Kriz yönetim merkezleri oluşturuldu.

Bu süreçte MGK, 'Sol'u da kendine yedekledi. «MGK solcuları», «MGK sendikacıları» sol literatürde kullanılan yeni kavramlar oldular.

MGK, emperyalizm ve oligarşi adına halk muhalefeti ve devrimci mücadeleyi tasfiye etme görevini, MGK solcularına verdi. Reformist sol, illegal örgütlere bulaşmayarak, MGK politikalarını sol lafızlarla savunarak, düzen içi muhalefeti meşrulaştırmaya çalışarak MGK'ya yedeklendi.

Susurluk devletine karşı Parti-Cephe kitle eylemlerini örgütlemeye çalışır, faşist anayasaya karşı halk anayasasını savunurken, halk «Adalet İstiyoruz», «Çeteleri Biz Yargılayacağız» diye sokaklara dökülmüşken, reformist sol dokunulmazlıkların kaldırılmasıyla uğraştı.

Öte yandan oportünist sol ise ülke gündemi MGK politikalarıyla alt üst olurken adeta kabuğuna çekildi. Politikasızlığa bu yılda devam ederken, '96 Ölüm Orucu'nda adım atılan birlik zemininden de tamamen uzaklaştı.

Cephe tüm Sol'a grupçuluk, faydacılık, ilkesizlik, ciddiyetsizlik terkedilmediği sürece ahlaki yozlaşmanın süreceği ve kalıcı birliklerin oluşturulamayacağı uyarısında bulundu. Ve birliğin ancak ve ancak devrimci ahlak temelinde şekilleneceğini söyledi.

Dev-Genç'in gündeminde doğal olarak Susurluk devletine karşı mücadele vardı. Parti-Cephe politikaları doğrultusunda 16 Mart katliamını protesto, 6 Kasım Boykotu, Devrim Şehitleri Anması ve sivil-faşist saldırılara karşı eylemliliklerini kontrgerilla devletini teşhir etme zeminleri olarak değerlendirdi.

Öğrenci Meclisleri çalışmalarına hız verdi. '96 Gençlik Kurultayı'ndan sonra gündemine aldığı Öğrenci Meclisleri ve Gençlik Cephesi önerilerini oportünist ve reformist sol gruplar gençlik hareketi lehine değerlendiremediler ve ne anlama geldiği belli olmayan itirazlarla birlikte sürecin önünü tıkamaya devam ettiler. Devrimci Gençlik Öğrenci Meclisi Girişimlerini oportünizme rağmen '97'de kimi fakültelerde oluşturdu.

Devrimci Gençlik '97 16 Mart eylemi tartışmalarında İÜÖP'den çekildi. Birlik adına fırsatçılığa, faydacılığa prim vermeyeceğini açıkladı ardından. «*Bundan böyle emek harcayanlar konuşacak, emek harcamayanlar susacak*» dedi. Kimsenin Devrimci Gençliğin sırtından palazlanmasına, kimsenin Devrimci Gençliğin emeğini sömürmesine izin vermeyecekti artık.

Birlik tartışmaları gerek halk cephesinde, gerek gençlik cephesinde böylece noktalanmış oldu. Çünkü Sol'un birlik yapacak devrimci dürüstlüğü yoktu.

Sivil-faşist saldırılar artarak sürdü. '97 sonlarında ise Devrimci Gençlik FTKSMK'ları gündemine aldı. FTKSMK'lar gençliğin can güvenliğini, öğrenim özgürlüğünü sağlayacaktı.

Açılış Şenlikleri

'96-'97 eğitim yılı başladığında gençliğin programı da hazırды. Öğrenciler olarak geleneksel açılış şenliklerini yapacaklardı. İYÖ-DER'liler hummalı bir çalışmayla hazırlıklara başladılar. Okullarda Seher ŞAHİN Rehberlik ve Dayanışma Masaları'nı kurdular. Yeni gelen öğrencilerle tanışıldı, ilişkiler kuruldu.

MÜ Göztepe Kampüsü'nde yemekhane karşısına «*Halk İçin Eğitim, Halk İçin Bilim/Okulumuza Hoşgeldiniz!*» yazılı pankart asıldı...

17 Ekim'e Avcılar Kampüsü'nde açılışını yaptılar yeni eğitim döneminin.

Yıldız Üniversitesi 16 Ekim günü yaptı alternatif açılışını... Şenlik başlamadan polis yerini almıştı bile. Kapıdan girerken 20 kişiyi gözaltına alarak kendilerince katıldılar şenliğe. Yine de engelleyemediler öğrencileri. Gençlik barikatları aşmakta kararlıydı. Topluca okulun önüne geldiler ve «*Öğrenci Meclisleri'nde Birleşelim, Halk İçin Bilim, Halk İçin Eğitim!*» pankartıyla, alkışlar ve sloganlarla girdiler içeriye. Şenliğe bir tutsak anası da konuşmacı olarak katıldı. Öğrencileri birliğe çağırıyordu. Grup YORUM türkülerine başladığında «*Türküler Susmaz Halaylar Sürer*» sloganlarına başladı öğrenciler. Coşkuları şiirlerinde, türkülerindeydi...

9 Eylül, Buca, Ege ve Kocaeli Üniversitelerinde yapılan açılışlarda «*Paralı Eğitime Hayır, Polis Dışarı Bilim İçeri*» sloganlarını attı öğrenciler...

23 Ekim'de Ankara Üniversitesi'nde yapılan şenliğe Grup EKİN'de katıldı. «*Devrim Şehitleri Ölümsüzdür*», «*Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük*», «*Halk İçin Bilim, Halk İçin Eğitim*» sloganları atıldı.

Şenlik biterken öğrencileri tehdit etmeye kalkışan sivil polis gençliğin öfkesinden kurtulamadı. Yediği dayak yanına kar kaldı. Şenliğin ikinci günü kantin sivil-faşistler tarafından basıldı. Faşistler devrimci-demokrat öğrencilerin panosuna saldırdı. Tartışma boyutlandı. Faşistler silahlarını çekip ateş açtılar. Öğrenciler faşistlerin silahlarını ellerinden alıp faşist bir öğrenciyi döverek kantinden attılar.

6 Kasım Boykotu

Forumlar, şenlikler, ilanlarla sağır sultanın bile duyabileceği bir sesle haykırdı gençlik:

«6 Kasım'da Bütün Ülkede Genel Boykot'tayız...

Eğitimin paralı olmasını istemiyorsan,

Özelleştirmeye karşı çıkıyorsan,

Söz-karar-örgütlenme hakkı istiyorsan,

YÖK ve uygulamalarına son verilsin diyorsan,

Üniversitelerin kışla değil bilim yuvası olması gerektiğine inanıyorsan,

SEN DE KATIL!»

Her kesimden gençliğe defalarca yaptılar bu çağrışı. Devrimcilere, demokratlara, ilericilere, CHP Gençlik Komisyonu'nda çalışanlara, anti-faşist, anti-emperyalist islamcılara, öğretim üyelerine, araştırma görevlilerine duyuruldu Genel Boykot. Herkesle tartışıldı. Boykot Komiteleri kuruldu.

Boykot öncesinde çeşitli üniversitelerde faşistlerle küçük çaplı sürtüşmeler yaşandı. Çok geçmedi. İslamcılarla kavg

etmeye başladı devrimciler... Bunun üzerine TÖDEF İslamcılara şöyle seslendi:

«Haktan, adaletten, özgürlükten yana olduğunu söyleyenler, devrimcilerin karşısına değil, hakları ve özgürlükleri gasp edenlerin karşısına çıkmalıdır. Üniversitelerdeki baskı ve yasaklara karşı çıkmakta samimiyseniz 6 Kasım Boykotu'na katılın. 6 Kasım sizin içinde sınavdır. Bir yerde sizin nerede, kimin yanında olduğunuzu da gösterecektir.»

6 Kasım sabahı kuşatmadaydı Beyazıt Meydanı. Polisler öğrencilerden önce almışlardı yerlerini. Üniversite girişlerini, caddeleri, sokak başlarını tutmuştu çevik kuvvet polisleri. İçeri giren her öğrenci gözaltına alınıyordu. Sabah saatlerinde gözaltına alınanların sayısı 100'ü buldu.

Saat 13.00 civarında 1500 kişiye ulaştı öğrenciler. Meydan dolmuştu neredeyse. TÖDEF, DLMK, Özgür Gençlik, İDLB, Koordinasyon, İÜ-DER ve DÖB'e ait pankartlarla ilerliyorlardı. TÖDEF'liler demokratik üniversite için savunulan taleplerin de yer aldığı bir pankart taşıyordu ayrıca. 2 bini aşkın öğrenci meydana girememiş, arka sokaklarda polisle çatışıyorlardı.

TÖDEF ve DLMK'lılar 500 civarındaydı. Alana en son giren onlardı ama polis ablukayı daraltınca en öne onlar geçtiler. Kalaslar, coplar, sopalarla binlerce polis saldırdı. 100 öğrenci gözaltına alınırken onlarcası yaralandı.

Saat 16.30'da öğrenciler TAKSİM'de TÜYAP'ı işgal ettiler. Ellerindeki megafonla boykotlarının bahlılıklarını anlattılar. Beyazıt'taki saldırıyı kinayp sloganlarını atarak dağıldılar.

İÜ Merkez Kampüs'te % 100, İÜ Edebiyat'ta % 90, İTÜ Maslak'ta % 70 başarı sağlanmıştı...

6 Kasım'da Anadolu'da da boykot ve gözaltılar vardı.

Ankara'da çalışmalar diğer gruplarla birlikte yürütüldü. Söyleşiler, müzik dinletileri, forumlar düzenlendi. Afişler

yapıştırıldı, bildiriler dağıtıldı. 6 Kasım için AÜ Cebeci Kampüsü'nde toplanılacaktı. Ancak diğer üniversitelerden gelen öğrenciler kampüse ulaşamadı. Polis önlerini kesti. 150 öğrenciyi gözaltına aldı. *TÖDEF Hukuk Fakültesi önünde toplanma çağrısı yaptı. Girişte polis barikat kurmuştu, okula girilemedi. Hızlı bir kararla okulun önünde başladılar eylemlerine. Dekan'ı görüşmeye çağırdılar. Reddedilince Kızılay'a doğru yürüyüşe geçtiler. Bu arada Koordinasyona bağlı gruplar eylemi terkettiler. Sayıları azaldı. Hemen ardından vahşice saldırdı polisler. Çok sayıda öğrenci yaralanırken pek çok öğrenci gözaltına alındı.*

Yine de Ankara'da boykota katılım oranı yüksekti. AÜ Cebeci Eğitim'de % 90-% 100 oranında başarı sağlanmıştı.

Bursa'da 5 Kasım'da Tıp Fakültesi kantininde toplanan öğrencilere polis ve sivil-faşistler birlikte saldırdı. 4 öğrenci gözaltına alındı. Gözaltına alınanların ertesi gün mahkemeye çıkarılacağı haberi duyuldu... Gözaltına alınanları karşılamak için adliye önünde toplanan öğrencilere polis bir kez daha saldırdı, çok sayıda öğrenci gözaltına alındı...

6 Kasım Boykot çalışmaları; **Bilecik, Amasya, Adana, Diyarbakır, Urfa, Bandırma, İzmir, Eskişehir, Malatya, Çanakkale, Tokat, Samsun, Bolu, Mersin, Siirt ve Zonguldak'ta** da başarıyla tamamlandı...

İYÖ-DER Meclisi 6 Kasım faaliyetlerini şöyle değerlendirdi:

«6 Kasım çalışmaları başarılıydı. Daha da başarılı olabilirdi. Başarının kıstası kalıcılıktır. Kalıcılık; örgütlülük demektir. Bu yanıyları boykottan dersler çıkardık. Üniversiteli Öğrenciler Platformu süreci sürükleyip kitleleri kucaklayabilecek durumda değildir. Yetersizdir. Üniversiteli gençliği bütün olarak kucaklayabilecek, yeni örgütlülüklere ihtiyaç var. Bu temelde düşünerek kitle örgütlenmeleri geliştirilebilmeliydi.

6 Kasım'da yarattığımız birlikler daha ileri taşınarak, bu ihtiyaca hizmet edebilirdi. Ancak küçük hesaplar, grupsal kaygılar birlik adımlarının önüne geçti. Birliklerden korku duyulması gereken faşizmdi aslında fakat ne yazık ki oportünizm ve reformizm her zamanki hesapçılığı ile birlikleri daha başında baltaladı.»

Halk İçin Eğitim, Halk İçin Bilim

Her tartışmanın sonucunda gençliğin karşısına çıkan «eğitim sorunu» düzenden kopuk değildir. Eğitim; emperyalizmin öngördüğü programlar doğrultusunda şekillenmiştir. Amaç daha nitelikli insanlar yetiştirmek değil, sermayenin ihtiyaç duyduğu ucuz işgücünü sağlamak... Sermaye kendi için KOÇ, Bilkent, Boğaziçi gibi üniversitelerde yöneticilerini, teknokratlarını, bürokratlarını yetiştiriyor zaten. Bu «seçkin okulların» kapısı «seçkin öğrenciler» için her zaman ardına kadar açık... «Süzme öğrenciler» için olanaksızlık, eşitlik-eşitsizlik diye bir durum söz konusu değil. Onlar üyesi oldukları sınıfların varlığına hizmet için «en iyi» okullarda okutuluyorlar zaten.

Peki ya umutlarını üniversitelere bağlamış milyonlar?...

Peki ya işçilerin, memurların, köylülerin çocukları?...

Onları da unutmadılar tabii ki. 'Hayırsever'di burjuvazi... Halkları yaşamaya mahkum ettikleri «kondu»lar misali «kondu» üniversiteler yaptılar onlar için...

Okulsa işte okul...

Eğitimse işte eğitim...

Eşitlikse işte eşitlik...

Bunun için bile ıstırap çektiriliyor milyonlarca insana. Önce «ÖYS», «ÖSS» gibi çarpık, insani değerlere aykırı, zedeleyici, aşağılayıcı yarış ve seçmelere maruz kalıyor milyonlarca lise mezunu... Zorlukla girdikleri okullarda «disiplin yönetmelikleri», «har(a)çlar», «vize barajları», «devam zorunluluğu» gibi

uygulamalarda boğuluyor umutları... Seçme sınavları, barajlar derken daha baştan kaybediyorlar haklarını...

Kondu üniversiteleri daha çok değirmen işlevi görüyorlar. Halkların değerleri, dili, kültürü; çarpık, yoz, şoven programlarla öğütülüyor. Bu «cehalet yuvaları» hiçbir zaman özerk-demokratik olamadılar. Susturmak, sindirmek, yabancılaştırmak için kullanıldı üniversiteler. Gerçeğine yabancılaşmış, kültürüne yabancılaşmış, bireyciliğin, bencilliğin karanlık sularında kulaç atan ahlaksızlaşmış kişilikler yaratmak için kullanıldı... Halkın çocukları için eğitimin kalitesi, öğrenimin düzeyi önemli değildi nasılsa... Bilimsel düşünüp ne yapacaklardı? Diploma adı verilen kağıt parçasıyla «kondu üniversitelerden» çıkıp «kondu mahallelerde» yaşayacaklardı... Düzen onların hayatını daha doğarken programlamıştı. Verilenle yetinecek, çizmeyi aşmayacak, sesini çıkartmayacaktı. İşçiyse işçi, köylüyse köylü, memursa memur kalacaktı. Yani halk için eğitim, halk için bilim söz konusu olamazdı...

Yıllarca pek çok çatışmanın temeline «bilimsel eğitim», «akademik hakların kazanılması», «özerk-demokratik üniversitelerin yaratılması» taleplerini yerleştirdi devrimci öğrenciler.

Devrimci Gençlik'e göre, eğitim sorununun temel çözümü: **Demokratik Halk Üniversiteleri**'dir. Bu ise sistemin değiştirilmesi demektir esas olarak. Bu da halk iktidarının kurulması, halk demokrasisinin yaratılması anlamına gelir. Eğitimin de, bilimin de halk için olduğu bir sistem yaratmaktır sorunun esas çözümü... Yani «eğitim sorunu» sistem sorunu, «sistemin değiştirilmesi» sorunudur. Halk kitleleri devlet aygıtını ortadan kaldırıp kendi iktidarını kurduğunda eğitim de, bilim de halk için olacaktır...

Öyle ise umutlar ertelenip, Halk iktidarının kurulması mı beklenecekti?

Değil tabii... Halk kitleleri varolan sistem içinde en temel insani haklarını kazanmak, kazanılmış olanları sahiplenmek için mücadele edilecek, örgütlenilecek, çatışılacak... Tüm bedellerine, zorluklarına, yetersizliklerine rağmen her türlü hak faşizmin elinden koparılıp alınacak... Hedefe bu çalışma içinde adım adım ulaşılabacaktır.

Dev-Genç'e göre gençlik har(a)çları protesto etmeyi değil, har(a)çları ortadan kaldırmayı talep etmeli, YÖK'ün maddelerini değil, kendisini ortadan kaldırmayı istemelidir. «Diploma» değil, «bilimsel eğitim» için alternatifler üretmeli, akademik-demokratik hak taleplerini yükseltmelidir. Eğitim eşitliği, halk için eğitim istemelidir.

Dev-Genç'in kendi önüne koyduğu görev; temel çözüme yönelik olarak gençliği eğitmek, demokratik halk üniversitelerinin nasıl gerçekleşeceğini, nasıl somutlandığını, bunun için ne şekilde örgütlenmek ve mücadele etmek gerektiğini öğretmektir.

Demokratik Halk Üniversiteleri;

- DHÜ'nin vazgeçilmez hedefi halk için eğitimidir.
- DHÜ eğitim, üretim içinde eğitimden yana olacaktır.
- DHÜ tüm halk çocuklarına açık ve parasız olacaktır.
- Ulusların kardeşçe birliğine ve özgürce gelişimine hizmet edecektir.
- DHÜ sadece elit bir kesimin değil, tüm toplumun eğitimini amaçlamaktadır.
- DHÜ'nde herkes istediği ve yetenekli olduğu dalda eğitim yapma olanağına sahiptir.
- DHÜ bilimsel olmayan yöntemleri reddedecektir.
- DHÜ bünyesinde, anti-demokratik unsurlara örgütlenme, yaşama ve barınma hakkı tanınmaz.

- DHÜ toplumun yeni insanını yaratacak bir eğitim politikası izleyecektir.

- DHÜ en üst yönetim organından en alt birimine kadar kitlenin karar alma ve uygulama sürecine etkin bir şekilde katılımını sağlayacak demokratik bir işlerliğe sahip olacaktır.

Bu bilinçle Dev-Genç; halk için eğitim, halk için bilim, halk için üniversite şiarını yükseltiyor ve taleplerini iki başlıkta topluyor:

Genel Demokratik Hak ve Özgürlük Talepleri:

«1- Temel hak ve özgürlükler önündeki faşist, baskıcı, anti-demokratik yasalar iptal edilsin.

2- Düşünme ve örgütlenme özgürlüğü önündeki tüm engeller kaldırılsın.

3- Tüm demokratik güçlerin, halkın katkısı ve onların onayıyla demokratik bir anayasa hazırlansın.

4- Özelleştirmelere son verilsin.

5- Tüm katliam, cinayet, kaçırma, kaybetme, işkence yapanlar, yaptırımlar derhal tutuklansın ve bağımsızlığı tartışma götürmez bir mahkemede halka açık olarak yargılansın.

6- Olağanüstü Hal kalksın.

7- Kürt halkı üzerindeki tüm baskı ve yasaklara son verilsin. Kürt halkının kimliği tanınsın. Kendi kaderini özgürce belirleyebilmesinin önü açılsın.

8- IMF, Dünya Bankası ve tüm emperyalist kuruluşlarla yapılan ekonomik, siyasi, askeri anlaşmalar iptal edilsin. NATO'dan çıkılsın»

Demokratik Üniversite Mücadelesinde Talepleri:

«1- Öğrenci gençliğin, öğretim üyelerinin, üniversite çalışanlarının örgütlenmesi önündeki tüm engeller kaldırılmalı. Öğrencisi, öğretim görevlisi, personeliyle üniversite yönetiminde söz ve karar hakkı tanınmalı.

2- Paralı eğitime, haraçlara son verilmeli, eğitim ihtiyaçları parasız karşılanmalıdır.

3- Üniversiteler üzerindeki polis baskısına, faşist kurumlaşmaya, idare-polis-sivil faşist işbirliğine son verilmeli.

4- Özel Güvenlik Birimleri kaldırılmalı.

5- Gerici-faşist disiplin yönetmelikleri kaldırılmalı.

6- Okullar ulusal baskı ve asimilasyon aracı olmaktan çıkarılmalı.

7- Yurtlardaki kölece ve insanlık dışı yaşam koşullarına son verilmeli, beslenme, barınma sorunlarına çözüm getirilmeli, uygun koşullarda kredi sağlanmalıdır.»

Evet gençlik, düzenle şu ya da bu oranda çelişkiler yaşıyor, düzene tepki duyuyor. Dev-Genç ise bu tepkileri ancak DHÜ talepleri etrafında bir araya getirebilirdi.

Bu güven ve inançla '96-'97 öğrenim döneminde halk için bilim, eğitim ve üniversite şiarını gençliğe taşıdı...

ÖTK: Öğrenci Temsilcileri Kurulu

Faşizm yine planlar kuruyordu. Çünkü öğrencilerin tepkileri devlete yönelmişti. Bu tepkileri düzene akıtabilmenin formülünü bulmalıydı devlet. Tek tipleştirmeyi düşündüler. YÖK üstesinden gelirdi bunun. «ÖTK'ları kuralım» dedi. ÖTK'lar YÖK'ün belirlediği temsilcilerden oluşacak, idareyle işbirliği içinde olacaktı.

'95-'96 döneminde ÜÖB(Üniversiteli Öğrenciler Birliği)'ni denemiş faşistler dışında kimse rağbet etmemişti. Bu yıl

demokrasi havariliğine soyundu YÖK. Soyunmak zorundaydı. Aksi gençliğin gelişen mücadelesini kendi potasına akıtamaması demekti.

YÖK ÖTK'ları demokratik kurumlar olarak göstere dursun katılım ve işleyişini okumak bile bu işte bir hile olduğunu anlamak için yeterliydi. Koşulları vardı YÖK'ün; bir kere hiçbir siyasi partiye üye olmamalıydı adayları. Disiplin cezası bulunmamalıydı. Tabii ki çalışkan olmalı, alt sınıftan dersleri de olmamalıydı. Üniversite Senatosu ve Yönetim Kurulu toplantılarına katılmak mı? Asla. Bu maddeleri gören öğrenciler YÖK'ün ÖTK'lar için söylediklerinin ne kadar gerçek dışı olduğunu anlamakta gecikmedi.

İlk ÖTK'ları kurma onuru Kocaeli Rektörlüğü'nündü. Medya gönüllü propagandacısı olmuştu rektörün. Hatta DEMİREL dahi kendisini kutlamış, diğer rektörlere seslenerek benzer örgütlenmelerin kurulmasını rica etmişti. DEMİREL'i, rektörü bir dereceye kadar anlayabiliyordu öğrenciler. Ya bozguncular, provokatörlere ne denilebilirdi? Geçmişte TKP'li Yarın'cıların yaptığından farksızdı tavırları. Tek Tip Öğrenci Dernekleri için «*Ne var ki? O kadar karşı çıkmamak gerekir*» demişlerdi. Dünün TKP'lileri bugünün EMEP'i, ÖDP'siydi.

KESK'in Ankara Mitingi

14 Aralık... Ezilenlerin, emekçi halkın öfkesinin, kininin haykırıldığı gün. 14 Aralık... Susurluk'ta açığa çıkan mafyacı-kontrgerilla devletinden hesap sorulan gündü. O gün Ankara'da eyleme durdu emekçiler. Ankara; MGK'ydı. Ankara; kontrgerillanın merkeziydi. Mafya çetesinin üssüydü Ankara.

Haklar ve Özgürlükler Platformu da KESK'in düzenlediği bu mitinge katılma kararı aldı. TÖDEF'te HÖP'le birlikte miting hazırlıklarına başladı. Programlar çıkartıldı, günlerce sürdürüldü çalışmalar. Afişlemeler, pullamalar, bildiriler, özel

sayılar, kitle toplantıları, kitlesel gösteriler... «*Hesap Sor, Alanları Doldur, Katil Devlettir*» bilinci milyonlara taşındı. Mahallelerde «*Bu Vatan Bizim Hesap Soralım Komisyonu*» ile yürütüldü çalışmalar. Ve 13 Aralık'ta ülkenin her tarafından Ankara'ya hareket edildi.

14 Aralık'ta ise işçiler, memurlar, öğrenciler, Ankara'daydı. İl dışından gelenler Hipodrom Meydanı'nda toplandı. Ankara'dan katılanlar Sıhhiye'deki Zafer Anıtı'nın önündeydi. 100 bini buldu sayıları.

HÖP korteji yürüdü. İşçi-memur, analar, gençlik, sanatçılar, mahalleler ve basın emekçileri hep birlikte haykırdılar sloganlarını. Sloganları geleceğe, güzel günlere duyulan özlemleriydi. «*Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım*» diyen analar kayıp ve şehit evlatlarının resimlerini taşıyorlardı. «*Yaşamın Devrimci Adalet*»... Tek inançları buydu... Devrimci Adalet... Gençlik; kırmızı üzerine sarıyla «*Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım*» yazılı önlükleri, kokartlarıyla kortejde yerini almıştı. Onlarda dövizlerini ve şehitlerinin resimlerini taşıyorlardı ellerinde. Pankartları oldukça görkemliydi.

«*YÖK Zulmünü Dayatan Gençliğe Kurşun Sıkan Susurluk'taki Devlettir, Hesabını Soralım TÖDEF/İYÖDER*»

«*Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım. Çukurova TÖDEF*»

«*Kürdistan TÖDEF*»

HÖP kortejine saldırılar daha Hipodromdayken başladı. Ancak kitlenin tepkisi üzerine geri çekilmek zorunda kaldılar. Sıra üst aramasının yapıldığı noktadaydı. «*Pankartlarımızı bırakın*» dayatmasına aldırmadılar. Ve hep beraber yüklendiler polis barikatına. «*İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek*» sloganlarıyla zorladılar barikatı. Öfkeliydiler. Pankartlarını bırakmayacaklar,

alana gireceklerdi. Biliyorlardı ki bu barikatlar devletin korkusuydu. Hesap sormaya gelen binlerden korkuyorlardı. Aynı anda her taraftan saldırıya geçmişti polis. Panzerleri, copları, sıktıkları kurşunlarıyla dağıtmak istediler kitleyi. Ancak kolay olmayacaktı bu. Kararlıydılar. Çatışa çatışa girilecekti alana. Bu sırada kortejin yarısı alana girmeyi başarmıştı. Sıhbiye Köprüsü'nün altında çatışma sürüyordu. Saldırı haberi alanda duyuldu. Özgür Gençlik, Halkevleri Gençliği ve Partizanın Sesi kortejleri de geri dönüp çatışmaya katıldılar. Alanda yerlerini alan Beytepe Öğrenci Derneği Öğrencileri ve AYÖ-DER'lilerde Sıhbiye Köprüsü altına geldiler, polisle çatıştılar. Polis panzerleri kitlenin üzerine boyalı su sıkıyor, o da yetmeyince ateş açıyordu. Miting alanında saldırı haberi alındığında ise miting durdurularak gözaltındakilerin serbest bırakılması istendi. Polis şefleriyle tartışan KESK Temsilcileri gözaltındakiler bırakılncaya kadar alandan çıkılmayacağını söylüyorlardı. Çok geçmedi, geri çekildi panzerler...

Saldırıların rağmen, alanın ortasında Halklar ve Özgürlükler Platormu'nun pankartı açılmıştı. **«Susurluk'taki Devlettir. Geleceğin, Ülken ve Halkın İçin Hesap Sor!»** diyordu TÖDEF/AYÖ-DER'liler.

Miting boyunca **«KATİL DEVLETTİR»** sloganlarıyla hesap sormuş, devleti yargılamıştı emekçiler. KESK ve çeşitli DKÖ temsilcilerinin yaptığı konuşmaların ardından halaylar çekilmiş, türkülerle bitirilmişti miting.

Burjuva medyada her zamanki gibi hedef gösterme görevini layıkıyla yerine getiriyordu. **«Memurların eylemi güzeldi, polis provokatör öğrencilerle çatıştı»** haberlerini ardarda yayınladılar. Yine miting sonrası televizyonlarda gözaltına alınanlar **«Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım»**, **«Haklıyız Kazanacağız»** pankartlarının ardında 'terörist' olarak lanse ediliyordu. Eylemde işçi-memur ve öğrenci ayrımı yapılmaya çalışılıyor, genelde oluşmaya başlayan halkın birliği engellenmek istiyordu.

Susurluk Devlettir

Her şey o gece oldu. 2 Kasım'ı, 3 Kasım'a bağlayan gece kamyon mercedesi ezdi. Mercedesteki üç kişi öldü, biri yaralı olarak hastaneye kaldırıldı... Buraya kadar herşey sıradan bir kaza haberinin konusuydu. Sıradan olmayan mercedesin içindeki cesetlerin kimlikleriydi... Sonrası sorular, sorular, sorulardı...

Her sorunun karşılığı ülke gündeminde bir deprem yarattı.

Polis Müdürü Hüseyin KOCADAĞ'dı direksiyondaki...

Faşist katil, mafya şefi, çeteci Abdullah ÇATLI ve metresi Gonca US'tu arka koltuktakiler...

Yaralı olarak kurtulansa aşiret reisi, DYP Milletvekili Sedat BUCAK'tı...

Çözülen yün yumağı gibi çözüldü pis ilişkiler...

Deştikçe devletin pislikleri döküldü.

Deştikçe askerler, MİT'çiler, polisler, bakanlar, başbakanlar, işadamları, kontrgerillacılar, mafyacılar envai çeşit asalak, işkenceci eklendi listeye...

Devlet çıktı kamyon tekerleklerinin altından.

Devrimciler onyıllardır devletin kontrgerilla yüzüne işaret etti. Kontrgerilla cinayetlerinin devlet eliyle işlendiğini anlattılar. Ancak hiçbir propaganda Susurluk kadar netleştirmede halkı. Herşey tüm çıplaklığıyla açıldı, açıklaydı.

Burjuva medya ve burjuva muhalif çevreleri bile örtemedi pisliği. Ortaya çıkan kontrgerilla devleti gerçeğini «Devlet-mafya-aşiret» ilişkisi şeklinde yumuşatarak teşhire yöneldiler.

Çeteyi devletten ayırştırmaya çabaladılar. Çünkü aklanacak bir yan, üstü örtülecek bir hal yoktu Susurluk'ta. O halde temeli sallanan devleti yıkıma götürmeden, kurbanlar seçilmeli, çeteler «devlet eliyle» açığa çıkarılmalıydı. Devlet ancak böyle kurtulabilirdi.

İşte tam da bu noktada «devlet içine sızan çete» demagogjik söyleminin halkın kafasında karışıklığa yol açmaması, bilinçlerin bulanıklaştırılmaması için Susurluk'un ne olduğu net olarak ifade edilmeliydi...

«*SUSURLUK DEVLETTİR*» dedi DHKP-C... Propagandasını, eylemlerini bu gerçeği halka ulaştırmaya kilitledi.

Adalet, demokrasi, çeşitlik, özgürlük, ulusların kaderini tayin hakkı, onurlu bir yaşam isteği artık sınırlı bir kesimin değil, on milyonların talebiydi. Bu taleplerle devlete yöneltilebilirdi halk. Ve hiçbir dönem halkın tepkilerinin yönlendirilmesi açısından bu kadar elverişli bir zemin olmamıştı.

Devrimci politika, bir avuç işbirlikçi tekeli burjuva, büyük toprak sahibi, tefeci tüccar ve faşist kontracı kesim dışında kalan tüm halkı harekete geçirebilecek bir bilinçle hareket edebilmektir. Bunun içinde tüm halk kesimlerini kucaklayacak taban örgütlülüklerini yaratmak, halk güçlerini birleştirmek gerekiyordu.

Yani görev ikiliydi bu süreçte.

Halk örgütlülükleri yaratılacak, böylelikle halkın kendine güveni sağlanacak ve örgütlenen halk Susurluk'taki devlete yöneltilecekti.

Bu perspektifle Halk Meclisleri çalışmaları başladı hızla ve sokağa dökülen halk «*Susurluk'taki Devletten Hesap Soracağız*» kararlılığını sloganlaştırarak yürüdü.

Devlet çeteleri arasında bir «it dalaşı» yaşandı. Bu dönemde iktidar koltuğundakiler koltuklarını sağlamlaştırmak için, muhalefettekiler de iktidar için dalaştılar birbiriyle...

Parti-Cephe burjuvazinin «it dalaşını» değil devletin kontra yüzünü ya da bir başka deyişle Susurluk'un, devletin yüzünü halkın gündemine taşıdı. Ve kitle hareketi iradi olarak «çetelerin halka açtığı savaşa» karşı gelişti. Bu gelişim, halk muhalefetindeki bu nitelik dönüşümü devleti yıpratmaya başladı. «İt dalaşı» bu

doğrudan devleti hedef alan muhalefeti nötrleştirmek için durduruldu MGK tarafından.

Burjuva partileri devletlerini kurtarmak için birleştiler ve bir komisyon kurdular. Mecliste kurulan «Susurluk Komisyonu» ile kontrgerilla devletin deşifasyonu bir seviyede tutulacak, «çeteler devletten arındırılacak»tı.

Kurbanlar seçildi. Kimi çete üyelerinin tutuklanmasıyla «kurtarma» operasyonu başlatıldı. O kadar göstermelikti ki bu «soruşturmada» tutuklanan çete üyeleri birkaç ay sonra serbest bırakıldılar. Kurbanlıkların hapse atılması da halk muhalefeti susturamayınca baskı-terör-işkence devreye girdi. Çetelerin serbest bırakılması da bir gözdağı niteliğindeydi. Adeta eli kanlı katil şebekelerinin tahliyesiyle halka «katliamlara devam edeceğiz» denildi.

«Çeteler Halka Hesap Verecek», «Halkın Adaletinden Kurtulamayacaklar», «Çeteleri Halk Yargılayacak» oldu sloganları bu kez kitlelerin. 1 Şubat-30 Mart arasındaki «1 Dakika Karanlık» eylemi çetelerin bırakılmasının ardından «30 Eylül-3 Kasım» tarihleri arasında yeniden yapıldı. **Devletin kalbi Ankara'ya yürüdü Halk Meclisleri...**

Parti-Cephe, en büyük çete olan devletin kendi elemanlarını yargılamayacağını anlattı kitlelere...

«Çeteleri Halk Yargılar»

«Çetelerden Hesabı Halkın Adaleti Sorar» dedi...

Çetelerden kurtulmanın yolunun «Tam Bağımsız Türkiye»de somutlandığını anlattı ısrarla. Demokratik halk iktidarının, halk demokrasisinin tüm pislikleri söküp atacak tek güç olduğunu anlattı. Bu anlatımını bağımsızlığı, demokrasiyi ve ulusal hakların temel alındığı bir ANAYASA talebiyle somutladı. Anayasa taslağını yayınlayarak tartışmaya açtı...

Susurluk Ve Gençlik

Uyuşturucudan ölen sayısı belirsiz gencin, gözaltıların, işkencelerin gencecik bedenleri hapsedmesinin hesabı sorulmalıydı...

Ali'nin, Ayhan'ın, Soner'in, Hüsamettin'in İsmail'in, kayıp analarının ılığının hesabı sorulmalıydı.

Tarihe 16 Mart, Balgat, Moda, Alibeyköy adlarıyla geçen ÇATLI'nın parmağı olan bu kontrgerilla katliamlarının ve ÇATLI'nın itlerinin düzenlediğı Gazi'lerin, Sivas'ların, Maraş'ların ve daha nice katliamın hesabı vardı Susurluk'ta...

M. AĞAR'ın marifetini aymazca açıkladığı «1000 operasyon»un, «1000 operasyon»da şehit düşen insanların hesabı sorulmalıydı Susurluk'taki devletten...

Kontrgerilla cinayetlerine kurban seçilen, öğretim görevlilerinin, aydınların; DOĞANAY'ların, TÜTENGİL'lerin, AKSOY'ların hesabını vermeliydi kontra devlet...

Sorulacak hesabı vardı gençliğin...

YÖK'ü kurumlaştırıp gençliğin başına musallat eden, ana dilde eğitim hakkını yasaklayan, söz-karar-örgütlenme hakkını gaspeden, bu devletten sorulacak hesaplar vardı.

Ve bu hesap için Susurluk'a yöneldi gençlik.

Toplumun her kesimi gibi vatan topraklarının mafyacılarda, kontrgerillacılarla yönetilmesine karşı mücadeleyi bir onur sorunu bildi.

Gençlik mücadelesi içinde yetişen ve halk kurtuluş savaşında şehit düşen, kaybedilen yoldaşlarının hesabı için harekete geçti Dev-Genç'liler.

Kontrgerilla devletine tepkisi olan herkesi harekete geçirebilmeyi amacı. Öğretim üyeleri, üniversite çalışanları, sosyal demokratlar, ilericiler, rakçılar, yeşilciler, islamcılar...

Hepsinin tepkisi vardı Susurluk'a. Önemli olan hepsinin tepkisini bir noktada birleştirmeyi başarmaktı.

Bunun için birimlerde toplantılar düzenlendi, öğrencilerin önerileri alındı. Bu doğrultuda «**Hesap Sor Komiteleri**» kuruldu.

Okullar kısa sürede kontrgerilla devletinden hesap soran eylemliliklere sahne oldu. Maraş Katliamı'nın yıldönümünde ülkenin dört bir yanında ki eylemlerde «*Susurluk'taki Devletten Hesap Soralım*» çağrısı yapıldı. Çağrı gençlikte yankısını buldu. Gençlik, mahalleler Susurluk eyleminde 1 dakikayı 5, 10 giderek 20-30 dakikaya çıkardı. «Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık Eylemi» dendi. Işıklarını söndürmekle kalmadı halk, «1 dakika» sokak gösterilerine, yürüyüşlere dönüştü kısa zamanda.

Komiteler afişleri, bildirileri, pullamaları, duvar gazeteleri ve kuşlamalarıyla kampanya yürüttüler. «**HESAP SOR**»dular.

«*Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste*», «*Alkışlıyoruz*»,

«*Hergün saat 12'de, sadece bir dakika*» diyerek geceleri süren ışık söndürme eylemlerine, gündüzleri de alkışlayarak destek verdiler. Yurtlarda kalan öğrenciler de yurtlarında ışık söndürdüler.

Aralık '96'da Bakırköy Özgürlük Meydanı'ndaydı İYÖDER'li öğrenciler. «*Adalet İstiyorsan Sende Siyah Bir Kurdale Tak*» diyerek Özgürlük Meydanı'ndan geçenlere siyah kurdele taktılar. Susurluk'tan hesap sorulması için imza topladılar. Önce zabıta engellemek istedi gençliğin eylemini sonra polisler. Ama başaramadılar. Öğrenciler Susurluk'a karşı mücadelenin meşruluğuyla eylemlerini sürdürdüler.

10 Aralık'ta İTÜ Maçka Kampüsü'nde forumla anlatıldı devletin mafyacı, kontrgerillacı yüzü. Yemekhanedeki forumda sivil-faşistlerin, ÇATLI'ların, KOCADAĞ'ların, BUCAK'ların okuldaki uzantıları olduğuna işaret ettiler. Bir gün sonra Çapa

Diş Hekimliği Fakültesi'nde toplandı öğrenciler. ÜÖP'ün basın açıklaması Susurluk'a karşıydı ve Susurluk'taki devlet bundan korkuyordu. Okul bahçesi binlerce polis ve panzerlerle tutuldu. Öğrenciler ÜÖP ve TÖDEF, İYÖ-DER imzalı pankartlarıyla «*Mafyacı Katil Devletten, Polis ve Çetelerden Hesap Soralım*» dediler polisin yüzüne karşı... Onlar KOCADAĞ'ın çocuklarıydılar. KOCADAĞ ise devletin özel hareketçısı yani profesyonel katliamcısıydı. Basın açıklamasına TİYAD'lı analarda katıldı. Müzik dinletisiyle omuz omuza verip halaya durdular. «*Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız*», «*Faşizme Karşı Omuz Omuza*» sloganlarıyla faşizme meydan okudular.

TÖDEF'in «Meclisin telefonlarını kilitleyelim» çağrısıyla işçi yemekhanesinden topluca telefon edildi meclise. Çok söze gerek yoktu. «Adalet İstiyoruz» dediler meclistekilere.

MÜ'lü öğrenciler de Susurluk'a karşı yürüdüler. Yemekhaneden merkez kantine kadar 200 kişiyle yapılan yürüyüşte «*YÖK, Mafya, Medya Bu Abluka Dağıtılacak!*» pankartı açıldı.

Ankara'da «HESAP SOR» Kampanyası çerçevesinde hazırlanan anketler TÖDEF, AYÖ-DER'lilerin elinden hiç düşmedi. Okul okul anket yaptılar, bu bir propaganda aracıydı ve bu aracı kullandı AYÖ-DER'liler.

İzmir Bornova Yurdu'nda 18 Şubat'ta yapılan çağrıyla bir hafta «Sürekli Aydınlik» eylemleri düzenledi öğrenciler. 20 Şubat'ta Ege Üniversitesi Felsefe Kulübü'nde müzik dinletisiyle 18 Şubat'ta yurtlarda başlayan eylemin kampüse taşınması çağrısı yapıldı. 4 gün sonra Eczacılık Fakültesi önü bu çağrıya kulak veren öğrencilerle doldu. 350 kişi sloganları, alkışları, düdükleriyle Edebiyat Fakültesi önüne kadar yürüdüler. 25 Şubat'ta 500 oldular. 27 Şubat'ta 700... Her gün artarak geldi öğrenciler eylemlere. Halka karşı suç işleyenleri anlattılar diğerlerine.

20 Şubat'ta Bilecik Hükümet Meydanı'nda toplandılar. Eylemlerini 21 Şubat'ta Öğrenci Meclisi Girişiminin çabalarıyla süreklileştirdiler. 23 Şubat'ta TÖDEF'li ve diğer devrimci-demokrat öğrenciler «Sürekli Aydınlık» eylemine katılımı artırmak için mahallelerde mum dağıtarak halka çağrı yaptılar. 27 Şubat'taki eylem halkın katılımıyla daha kitleseldi, halaylar ve türkülerle Susurluk'taki devletin karşısına dikildiler.

Öğrenci gençlik Susurluk Kampanyası boyunca okul dışında Halk Meclisleri'nin eylemlerinde yerini alırken, kimi mahallelerde kendileri örgütlediler karanlık eylemlerini. Kampanyada yükselen halk muhalefeti öğrencilerin Susurluk'taki devlete karşı birleşmesi, sivil-faşist saldırıları yoğunlaştırdı.

Ancak bu saldırılara karşı da kitlesel ve kararlı direnişler hayata geçirildi ve bu taktik boşa çıkarıldı.

Maraş Katliamı'nın Yıldönümü

18 yıl önce 111 insan öldü Maraş'ta. Ölü sayısı resmi rakamlarla 111 idi. Gerçek rakam bunun kat kat üstündeydi. Katledenler belliydi. Faili kontrgerillaydı. Kontrgerilla KOÇ'ların, SABANCI'ların, BUCAK'ların, ÇATLI'ların devletiydi.

Bu yıl daha net görüyordu halk Maraş'ın katillerini. Kontrgerilla devletini tanıdıkça daha net söylüyordu Maraş'ın sorumlusunun devlet olduğunu.

«*Asla Unutmayacak, Affetmeyeceğiz*» diyerek üniversite kampüslerinde Maraş'ın hesabını sordular '96'da.

İÜ Merkez, Avcılar, İTÜ Maslak, Marmara Üniversitesi İncirli, Göztepe kampüslerinde Maraş şehitleri anıldı.

MÜ Göztepe Kampüsü'nde bir gün öncesinden başladı hazırlıklar. Kantinde, amfilerde gruplar halinde bildiriler dağıtıldı, Foruma çağrılar yapıldı. Ertesi gün Teknik Eğitim

kantininde «*Maraş'ta Katleden Devlettir, Seyretme Hesap Sor!*» pankartını açarak başladılar forumlarına.

«*Dün Maraş'ta 111 insanı katledenler bugün köyleri yakıp yeni katliamlar gerçekleştiriyorlar*» dediler. Ve gençliğe «*Bu saldırılara dur de, öfkeni korkuna kurban etme, örgütlen, diren, hesap sor*» çağrısını yaptılar. «*Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek*», «*Devrim Şehitleri Ölümsüzdür*», «*Maraş'ın Hesabını Sorduk Soracağız*» sloganları Kürtçe ve Türkçe olarak atıldı.

Yalnız İstanbul gençliği değil, Çukurova'da Ankara'da çeşitli eylemlerde Maraş katliamı protesto edildi. Bunun üzerine saldırılar gecikmedi. Polis Ankara Cebeci Yurdu'nu basarak odaları talan etti, öğrenciler üzerinde terör estirdi. Maraş eylemlerinin ardından gençliğe yönelik saldırılar artarak sürdü.

16 Mart-Beyazıt Eylemi

16 Mart katliamını protesto eylemleri bu yıl Susurluk Kampanyası'yla birlikte yapıldı. 16 Mart'ın sorumluları Susurluk'taydı çünkü.

'78'de üniversite önünde öğrencileri bombalayanlara TNT'yi bizzat ÇATLI teslim etmişti. MHP'li Ali YURTASLAN itiraf etmişti bu gerçeği... Bu kadar açıktı katledenler ve kimlikleri.

İyiye güzele kendinden olmayan herşeye ve herkese düşman olan faşizmin kanlı yüzüydü 16 Mart. Susurluk'taki devletin kanlı geçmişi idi. Dünden bugüne sürmüştü 16 Mart'lar ve bugünden yarına da yaşanacaktı eğer önüne geçilemezse. 16 Mart çetelerinin iktidarı yıkılmazsa daha çok genç katledilecekti bu ülkede.

Bunun için adalet isteyenleri, özgürlük isteyenleri faşizme karşı mücadeleye çağırdı Dev-Genç'liler.

TÖDEF/İYÖ-DER'liler Susurluk sonrası 16 Mart Katliamı'nın daha da öne çıkmasıyla Şubat ayında hazırlıklara başladılar.

TÖDEF'lilerin çalışmaları dönemin İstanbul Emniyet Müdür Ramazan ER'i telaşa düşürdü. Telaş gazete açıklamalarında açığa vuruyordu kendini. «*DHKP-C üniversitelerde 8-16, 16-21 Mart tarihlerinde bir dizi eylemler gerçekleştirecek*»... Saldırıları açıklamanın peşi sıra geldi. 16 Mart eyleminden 1 gün önce Devrimci Gençlik Dergisi İrtibat Bürosu basıldı. Öğrenciler gözü altına alındı.

16 Mart günü gençlik ve halk Beyazıt Meydanı'nı doldurmuştu. Genellikle gençleri ağırlayan bu meydan bugün Susurluk'tan hesap soran yaşlısı, genci, memuru, işçisi, öğrencisi, eğitim emekçisi 5 binin üzerinde halka kucakını açtı.

TİYYAD'lı analar, Okmeydanı ve Gazi Halk Meclisleri Kadın Komisyonu'ndaki emekçi kadınlar beyaz başörtüleri, kızıl bantlarıyla yerlerini aldılar eylemde. «Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak» sloganlarını haykırdılar ellerindeki şehit öğrencilerin resimlerinin verdiği güçle.

DLMK'lılar, BEM-SEN'liler, «Bin Dallı Yasemen Olup Yeşerdik!» pankartıyla Grup YORUM oradaydı. HÖP pankartı da yerini aldı alanda.

Liseli şehitlerimizden İrfan AĞDAŞ'ın annesi Şükran AĞDAŞ da vardı konuşma yapanların arasında. «Topumuz tüfeğimiz yok alev alev yanan yüreğimiz var ama...» Yer gök inledi Beyazıt'ta...

Eylem sloganlar ve halaylarla bitirildi.

Beyazıt eylemi dışında, İstanbul ve Anadolu'nun birçok ilinde 16 Mart öncesi ve 16 Mart günü birçok protesto gösterisi yapıldı.

Ankara'da 14 Mart'ta Hacettepe Merkez Kampüs'te bir anma töreni düzenlendi. 16 Mart'ta ise Kızılay'ı zaptetti gençlik. Kırşehir'den, Eskişehir'den, Kırıkkale'den, Bilecik'ten, Konya'dan geldi TÖDEF'liler. Polis ablukası altında basın

açıklaması yaptı öğrenciler. Ve sloganları, alkışlarıyla ayrıldılar alandan. Geride 7 öğrenci için bırakılan 7 kızıl karanfil kaldı Kızılay'da.

İzmir'de 13 ve 14 Mart'ta protesto ettiler Gazi ve 16 Mart katliamını. 13 Mart'ta 600 kişiyle yürüdüler Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nden Ziraat Fakültesi'ne kadar. 14 Mart'ta ise TÖDEF/EYÖ-DER, bazı sol gruplarla birlikte yine Edebiyat Fakültesi önünde 200 kişiyle gösteri düzenlediler.

«*Zafer Direnen Haklarındır!*» yazılı pankartın altında Yurtsever Gençlik ve TÖDEF/İYÖ-DER birlikte imza attı. TİYAD'LI Aileler, DLMK'lı öğrenciler ve DMP'nin destek verdiği eylem katliamlarla ilgili açıklamaların okunmasının ardından atılan sloganlar ve çekilen halaylarla bitirildi.

Yine Çukurova Üniversitesi, İnönü Üniversitesi, Celal Bayar Üniversitesi, 100. Yıl Üniversitesi ve Mersin Fen Edebiyat Fakültesi'nde çeşitli eylemliliklerle 16 Mart Beyazıt, Halepçe ve 12 Mart Gazi katliamları protesto edildi.

16 Mart Ve Birlik

16 Mart eylemi yeni bir «birlik» tartışmasını daha yarattı. Yılların pragmatizmi Dev-Genç'i bir kez daha uğraştırdı.

Oysa her zamankinden önemliydi bu aşamada birlik. Devletin hesabını vereceği 1000 operasyondan biriydi 16 Mart. Halkın soracağı 1000 hesaptan biri...

Gençlik tüm gücünü toparlayarak, halkla birleşerek dikilmeliydi karşısına devletin. Bunun için Şubat'tan başladı hazırlık. DKÖ'ler, sendikalar, siyasi partiler, gençlik örgütleri, odalar, barolar, dernekler vb. her kesime çağrı yapıldı. Toplantılar toplantıları kovaladı. 8 kez toplandılar. Sekiz'inde de düzenli olarak katılmadı hiçbiri.

Bu ciddiyetsizliğe rağmen önce İYÖ-DER'lilerin eylemin 16 Mart'ta yapılması önerisine «*16 Mart pazar günüdür*» diye

karşı çıkıldı. Sonra organizasyon için düşünülen eylem komitesinin ismine itirazlar geldi. «*Eylem Komitesi*» değil «*Eylem Platformu*» olmalı dediler. Kimisi de Tertip Komitesi'ne örgüt adına katılanlara karşı çıktı. Her karşı çıkışın ardından «*ayrı eylem*» tehdidini de ima etmekten geri kalmadılar.

Tertip Komitesi'ne TÖDEF/İYÖ-DER'in girmesine blok halinde karşı duruldu. Toplantıyı düzenleyen, toplantıda onlarca DKÖ, sendika, gençlik örgütü vb.ni bir araya getiren İYÖ-DER'di ama İYÖ-DER Tertip Komitesi'nde yer alamazdı. İÜÖP, İYÖ-DER'i «*temsil ediyordu*» nasıl olsa. Bu mantığa karşı çıktı İYÖ-DER'liler.

İÜÖP'den çekilerek toplantıda ve Tertip Komitesi'nde TÖDEF/İYÖ-DER olarak yer aldılar.

Bir başka toplantıda ortak metnin İYÖ-DER temsilcisi tarafından okunmasına karşı çıkıldı. Ve yine **blok tavrı aldı** oportünizm İYÖ-DER'e karşı. Bununla da yetinmeyip bir sonraki toplantıda özeleştirici isteme yüzüzlüğünü gösterdiler.

Ardından eylem disiplini tartışması başladı. İYÖ-DER'lilerin; «*eylem disiplini olmazsa ortak eylem olmaz*» itirazı ve «*eylem disiplinine uyanlar ortak eylem yapar*» önerisi reddedildi. Oportünizm eylem disiplininin de kaçıyor.

Ardından İÜÖP bileşenleri «*ayrı eylem yapacağız*» dedi ve ortak eylem zemininden ayrıldılar. Ayrı eylemleri aynı gün 100-200 metre ötede olacaktı.

14 Mart'taki son toplantıda TÖDEF/İYÖ-DER, HÖP, Yurtsever Gençlik ve Koordinasyon'cular belirlenen eylem disiplini çerçevesinde program çıkardılar.

Eylem günü ise oportünizmin birlikteliğine dönüşen İÜÖP ayrı eylem yapacak kitleyi toparlayamayınca görüntüyü kurtarma telaşıyla çareyi Beyazıt'ta eylem yapmamakta buldular.

Bu gelişmeler özünde binbir özveriyle sağlanan birliği baltalama girişimleriydi. Oportünizm süreci Dev-Genç'lilerin götürmesini hazmedemiyor tarihleri boyunca defalarca başvurdukları taktiklerle ayrılığı örgütlüyordu. Aslında 16 Mart'ın meydanlardaki görkeminin ardında bozgunculuk palazlanıyordu.

30 Mart-17 Nisan Şehitler Anması Ve Parti Kutlaması

Parti-Cephe'nin 3. Kuruluş Yıldönümü ve şehitlerimiz ülkenin dört bir yanında çeşitli etkinliklerle selamlandı.

Neredeyse her ilde, her üniversitede bir şehidi vardı gençliğin. Halkın kurtuluş savaşına onlarca savaşçı vermiş, onlarca savaşçısı şehitlik mertebesine yükselmişti. Şehitleri onurları, yol göstericileriydi. «*Unutmayacağız, Utandırmayacağız*» diyerek söz vermişlerdi şehitlerine. Utandırmadılar, unutmadılar.

«*BİR DEV-GENÇ'İMİZ VAR*» diye sahipleniyordu Parti-Cephe Dev-Genç'i. Dev-Genç aynı bağlılıkla sarıldı partisine. «*PARTİ-CEPHE SİLAHIMIZ*» demişlerdi bir kez. Her 30 Mart'ta Parti-Cephe silahıyla kuşanıp hesap soracaklardı şehitler adına. Her 30 Mart-17 Nisan günleri arasında düşmana dar edeceklerdi Türkiye'yi.

Bu yıl bir başka anlamlıydı şehitleri anmak, bir başka önemliydi Parti'yi selamlamak.

1000 operasyonun hesabı vardı bu yıl...

«*İş başma*» dedi Dev-Genç'liler.

«*Haydi Hesap Sormaya*» diye çağırdılar gençliği...

Her okul forum yeri oldu, her duvar şehit resimleriyle dolduruldu. Her boşluğa sloganlar yazıldı. Her kıvılcık bayrak eylem oldu. Sarı kırmızı sis bombalarıyla renklendirdiler forum alanlarını, şehit resimleri hiç eksik olmadı ellerinden.

Ankara, İstanbul, İzmir, Çanakkale, Kastamonu, Adana, Rize, Mersin, Malatya, Tokat, Giresun, Amasya, Antep, Sakarya ve Kıbrıs... Gün gün eyleme durdu.

Şehit mezarlarının olduğu yerlerde mezar başına koştular. Mizansenlerinde birer **Uğur** oldular, **Güner** oldular, **Birtan** oldular, gerçekte onlar gibi olabilmek tutkusuydu...

'97'de kontrgerillacı devletten, Susurluk'taki devletten şehitlerinin, 1000 operasyonun hesabını sordular.

1 Mayıs '97

Oligarşi '97 1 Mayıs öncesi onlarca kuruma baskınlar düzenledi.

Bu 1 Mayıs'ta devrimcileri alanda görmeye tahammülü yoktu. Onun için 1 yıl öncesinden başlamıştı gözdağına. MGK sendikacıları 1 yıl öncesinden «*onları almayacağız*» demiş, oligarşinin isteğini yerine getirmişlerdi.

Kim kimi almıyordu 1 Mayıs Alanına?

Şehitler pahasına kazandı Devrimci Sol 1 Mayıs'ı. **Mehmet Akif DALCI**, **Salih KUL**, **Öztürk ACARI**, **Uğur Yaşar KILIÇ**, **Şengül YILDIRAN**'larla özgürleşti 1 Mayıs.

Ve 1 Mayıs Alanı herkesten önce Parti-Cephe'lilerindi.

Üniformaları, flamaları, bayrakları ve onbinlerce kitlesiyle Parti-Cephe bu korkuyu yarattı oligarşide...

Baskı ve gözdağı, anarşi-terör demagogisi '97 1 Mayıs'ına katılımını belli oranlarda etkilese de kitlelerin 1 Mayıs alanına akışını durduramadı İstanbul'da...

Cephe'liler sadece onbinlerce kişiyi Cephe saflarında birleştirerek 1 Mayıs'ta Susurluk'taki devletten hesap sordu.

Her zamanki disiplin her zamanki görkemle çıktı kitle alana doğru.

MGK sendikacıları alana almamakta kararlıydı, hiçbir şeyde olmadığı kadar.

HÖP, HADEP ve ÖDP ile toplanma yerinde meşru miting yapmaya karar verdi. Ancak ÖDP ve HADEP Cephe'yi yalnız bırakıp sessizce dağılıp gitti.

Yalnız kaldı Cephe'liler. Ama dağılmadılar. Disiplini bozmadan mitinge durdular. Yine yürüdüler gerilla üniformalarıyla, yine yürüdüler alınlarında kızıl yıldızlı bereleriyle.

Sarı kırmızıya bezenmiş pankartlarıyla 1 Mayıs'ı 1 Mayıs'a yakıştırdılar '97'de de...

Dev-Genç'liler önceliği **Uğur**'la, **Şengül**'e vermişlerdi. Onlar Dev-Genç'in 1 Mayıs şhitleriydi çünkü. **Bulut**'ları, **Ekrem**'leri, **Hamiyet**'leri... Hepsi orada kortej sıralarındaydı. Slogan oldular, pankart oldular, söylenilen türkü oldular ağzılarda.

16 Mart'ta, 9 Nisan'da büyüttükleri öfkeyle gittiler 1 Mayıs Alanlarına... 1 Mayıs'ta ÇATLI'nın itlerinden, 1 Mayıs'ta Susurluk'taki devletten hesap sormaya gittiler.

'97 Susurluk yılıydı çünkü. Her yer, her alan, her meydan Susurluk'la hesaplaşma yeri.

Ankara ve **Diyarbakır**'da da alanlardaydı gençlik. Ankara'da da HÖP kortejinin «*onlar varsa güç var*» dedirten yigitleriydiler...

Nasıl Bir Üniversite İstiyoruz Kurultayı

Nasıl bir üniversite istiyoruz?

Türkiye'nin dört bir yanındaki üniversitelerde 10 bin öğrenciye soruldu bu soru...

YÖK'e HAYIR!

Ama ne istiyoruz?

Eğitimden, bilimden, üniversiteden beklentimiz ne?

Bu sorunun cevabı için bir ayı aşkın bir çalışma yaptı TÖDEF'liler. Anketlerinde bu soruyu sordular. Gençliğin eğilimlerini, beklentilerini, özlemlerini belgelediler. Bir ayı aşkın çalışmadan sonra kurultay yapacaklardı çünkü...

Bir okulda mahkeme kürsüleri kurdular. YÖK'ü yargıladılar, maketlerini yaktılar. Başka bir okulda masa başında yakalarında TÖDEF rozetleri masaya koydukları defterlerle öğrencilerin düşüncelerini aldılar. Defterler konuşmaya hasret, özlemlerini, beklentilerini yazıya döken öğrencilerin yazılarıyla doldu. «Daha yazacak o kadar çok şey var ki...» diyordu yazarların çoğu... Başka bir şehir, başka bir okulda, öğrenciler masaların başlarına bağlamaları, türkülerıyla oturdular... Türküler sustu, öğrenciler tartıştılar... Laboratuvarlar, haraçlar, okulların özelleştirilmesi vb. her sorun tartışıldı bu masalarda. Öğrenciler sustu balaylar sürdü sonra.

Sarı, kırmızı, yeşil, pembe, mavi rengarenk kağıtlarla süslendi okullar. Kağıtlarda «**TÖDEF'le KURULTAYA**» çağrısı yapıldı. Öğrencilerin yakalarına «**Demokratik Üniversite İstiyorum, TÖDEF Kurultayına Katılıyorum**» rozetleri illeştirildi.

17 Nisan'da 10 bin anketin sonuçları açıklandı kamuoyuna. İstanbul Tabibler Odası'nda yapılan basın açıklamasında gençliğin başlıca talebinin YÖK ve uygulamalarının kaldırılması ve gençliğe üniversite yönetiminde söz hakkı verilmesi olduğu açıklandı. Okullarda polis istemiyordu öğrenciler, eğitimi yeterli bulmuyorlardı.

Kurultay çağrısını burada da yinelediler.

23 Mayıs'ta 41 ilden TÖDEF'liler kurultay için toplandılar.

«**Nasıl Bir Üniversite İstiyoruz Kurultayı**» Çapa Tıp Fakültesi bahçesinde açık havada yapıldı. TÖDEF'liler konuklarıyla birlikte 1000 kişiydiler.

Divanın yerini alması ve İYÖ-DER'li bir öğrencinin açılış konuşmasıyla başladı program. Divan sözcüsü saygı duruşuna çağırdı kitleyi.

TÖDEF'lilerin kurultay öncesi çalışmaları ve alınan sonuçlar, bölgelerin özgün durumlarının getirdiği sorunlar bölgelerin bildirelerinde toplandı. Yurt sorunlarından haraçlara, içi boş eğitimden kütüphane sorununa, faşist saldırılardan idare soruşturmalarına kadar öğrencilerin bildirdiği sorunlar bölgelerde tartışıldı ve çözüm önerileri kurultaya gönderilen bildirelere aktarıldı. Bölgelerin bildireleri okundu birer birer.

İç Anadolu TÖDEF Koordinasyonu adına **AYÖ-DER**'li bir öğrenci kürsüde yerini aldı önce **«YÖK; 12 Eylül Artığı Bir Kurumdur, Halk İçin Eğitim, Halk İçin Bilim'i Yaşatmak İçin Yok Edilmelidir»** başlıklı bildiresini okudu.

Konuşma aralarında destek mesajları okundu ve yine devam etti bildireler.

İYÖ-DER'in 2. Bölge Sözcüsü İYÖ-DER'in bildiresinde **«Nasıl Bir Üniversite İstiyoruz»** sorusunu cevapladı.

Ege TÖDEF Temsilcisi **«Gençlik olarak yıllardır halk için eğitim, halk için bilim mücadelesi veriyoruz»** diye başladı konuşmasına. **«Üniversitelerin Susurluk'taki devlete değil, halka hizmet vermesini istiyoruz. Taleplerimiz ancak Halk Anayasası ile güvence altına alınabilir»** diye devam etti. Demokratik üniversite talebiyle bağımsızlığı esas alan demokratik anayasa istemini birleştirmenin gerekliliğini ve mücadelenin bu sorumlulukla örgütlenmesini savundu EYÖ-DER'liler.

Üç bölge temsilcisinin konuşmasından sonra şenlik havasında devam etti program.

Karadeniz TÖDEF **«Özel Güvenlik Birimlerini»** anlattı.

Akdeniz TÖDEF «okulların özelleştirilmesini ve paralı eğitimi» anlattı.

Kurultay TÖDEF'in gücüydü. Birçok yerde örgütlenme kurultay sonrası daha da gelişti. Şekil aldı. TÖDEF örgütlenmesinin olduğu illerde daha da güçlendi ve kurultaydan sonra kitleleri daha da geniş bir yelpazede kucakladı.

Kurultayın en önemli sonucu ise gençliğin Demokratik Anayasa talebiydi. Bu talebe sahip çıkıldı sonrasında. Çünkü, Demokratik Halk Üniversiteleri'ni içerecek güç ancak ve ancak Halk Anayasası'ydı.

Öğrenci Meclisleri Ve Sol'un Birlik-Cephe Önerilerine Yaklaşımı

6 Kasım Boykotu sonrası İstanbul çevik kuvvetten sorumlu emniyet şeflerinden biri, kitlesel gösteriler, kitlesel gözaltılarda estirdikleri terörün nedenini şöyle açıklıyordu: «*Biz böyle yapınca bir sonrakine yeniler katılmıyor, böylece biz militanlarla karşı karşıya kalıyoruz...*» Söylenen açıkltı, «**kitleden ayırırsam başederim**» diyordu devlet. Bu noktada odaklanan saldırıya ancak aynı noktada odaklanarak cevap verilebilirdi. Kitleselleşmemizi istemiyorlardı öyleyse kitleselleşmeliydik.

Peki nasıl?

Öğrenci Meclisleri, Gençlik Cephesi'yle. Kitleselleşmenin anahtarı Öğrenci Meclisleri ve Gençlik Cephesi'ydi. Gençlik Kurultayı'nda da bu tespit edilmişti. Sonrasında da uzun uzun tartışıldı.

Kitleselleşmenin önünde devlet, kitleselleşmenin anahtarına ulaşmanın önünde ise oportünizm-reformizm vardı. Her iki engelde aşılarak ulaşıldı Öğrenci Meclisleri'ne...

Birlik Karşıtlığı Ya Da Devrimci Ahlaktan Yoksunluk

Gençlik Cephesi ve Öğrenci Meclisleri için her grup ve yapı ile uzun görüşmeler, tartışmalar yapıldı. Gençlik grupları dışında okullardaki kulüp, kol vb. ile görüşüldü. Buralardan olumlu sonuçlar alınırken, oportünistler ve reformistler sözde birlik yanlısı gözükerek birliklerin karşısında yer aldılar. Ancak sürecin sonunda kaybeden onlar oldu. Çünkü gençlik güçlerini birleştirerek örgütlemenin adımlarını attı. Öğrenci Meclisleri girişimleri oluşturuldu. Oportünizm ise inatla «küflenmiş» örgütleriyle başbaşa öğrenci kitlesinin dışında kalmaya devam etti.

Öğrenci Meclisleri önerisi karşısında kimi oportünist sol gruplar tavırlarını «*ne gereği var...*» diye belirtmişti. Öğrenci dernekleri vardı, İÜÖP vardı, yeni yeni icatlar çıkarmanın ne gereği vardı şimdi? Hem Parti-Cephe'liler, «Cephe» adıyla oluşacak gençlik örgütlenmelerini kendilerine mal etmeye çalışıyorlardı. «Uyanık» sol Cephe'lilerin bu «oyununa» gelmeyecek, Cephe'nin gölgesinde kalmayacaklardı.

Önerileri yoktu. Ama itirazları yüksek perdeden çıkıyordu. Yeni bir örgütlenme önermek; süreci tahlil etmek, ihtiyacı görmek ve ihtiyaca uygun politika üretmekti. Oportünizm bunu tarihi boyunca başaramamıştı. Bu dar, pragmatist kafa yapısıyla bundan sonra da başaramayacaktı.

«*İÜÖP var...*» demişlerdi. Evet vardı İÜÖP, onu kimse inkar etmiyordu.

Taksim ve Kızılay eylemlerinden sonra bir ihtiyacın ürünü olarak çıktı ortaya. Onun oluşumuna da TÖDEF ön ayak olmuştu zaten. Ancak İÜÖP özünde bir güç ve eylem birliğiydi. 13 gençlik örgütünün birleşmesiyle belli bir kitlesellik yakalamış, Beyazıt mitingi, Hukuk Fakültesi işgali, Ankara yürüyüşü ve Kızılay mitingi gibi önemli eylemlere imza atmıştı.

Ancak bu böyle devam etmedi. Gençlik eylemindeki kitlesellik bir yükseldi, bir düştü. İstikrar yoktu, olamazdı. Çünkü gençliğin eylemine öncülük eden örgütlenme sınırlı bir örgütlenmeydi. Programı yoktu en başta. Tabanı, kitle inisiyatifini yansıtmıyordu. Bu eleştirilerini daha İÜÖP'nin ilk günlerinde ifade etmişti TÖDEF. Çünkü İÜÖP'ün daha ilk eylemlerinde oportünizmin dar grupçu kompleksleri kendini açığa vurdu.

«Aşmalıyız... programlı, kitle tabanı olan, kitle inisiyatifini yansıtan örgütlü-örgütsüz en geniş gençlik kitlesini kucaklayan bir örgüt yaratmalıyız» dedi Dev-Genç'liler.

«Olmaz» dediler.

Olmazdı da neydi alternatifleri?

«*Dernek kuralım*» dedi kimileri. Hedef «*federasyon...*» Kurdular derneklerini. **Özgür Gençlik** çevresi kendinden menkul, yedi kişilik kurucu sayısını tamamlar tamamlamaz alele acele bir iki dernek kurdu. Ve bu derneklerini Öğrenci Meclisleri'ne **alternatif** göstermeye kalkıştılar. Kapsamı, içeriği, hedefleri birbirinden çok farklı bu iki örgütlenme biçimi karşılaştırmanın saçmalığı bir yana bu dernekler sadece Özgür Gençlik çevresinden oluşuyordu, kitle tabanı ise hemen hemen hiç yoktu.

Yeni değildi bu öneri, gençlik mücadelesi nice platformlar, nice federasyonlar görmüştü. Oportünizmin kurduğu İÜÖF hatırlardaydı hala, tabii onun nasıl çöktüğü de... Sorun adı şanı büyük isimler, ya da birbirine uyumlu, kulağa hoş gelen kelimeleri ard arda sıralamak değil sürecin ihtiyacını görebilmekti. Dernek tecrübesi de bir hayli fazlaydı Türkiye gençlik hareketinin. Birim derneklerine gençliğin birliğini sağlama misyonunu yüklemek, işi baştan sonuçsuzluğa terk etmek demekti.

Kimileri «*çok ileri*» buluyordu Meclisleri, bu nedenle henüz «*zamanı değil*»di bu aşamada... Daha 'kızıl ordular'ı kurtarmamıştı hiçbir yeri... Hele bir kurulsundu kurtarılmış bölgeler, o zaman Meclis de olurdu, Cephe de...

Reformistlerin birlik karşıtı tavırları ve getirdikleri öneriler ise onların düzen suyuna aktıklarının en açık göstergelerindendi. Çarpık ve hayatın gerçeklerinden uzaktı fikirleri. Aksi olması da beklenmiyordu zaten. Neye, neden itiraz ettikleri, ne dedikleri anlaşılmaz olmuştu çoğunlukla. Bunlardan Emek Partisi gençliği, SİP gençliği ve Koordinasyoncular kitlenin gerisinde önerileriyle öne çıktılar.

Öğrenci İnisiyatifleri yani **EP Gençliği**, öğrenci gençliğin siyasal örgütlere yönelmesine karşıydılar. Ama her ağızlarını açtıklarında aynı gençliği EP'ye çağırmayı da ihmal etmiyorlardı. **Cephe, Meclis de ne demektir?** Öğrenciler akademik birlikler oluşturmalydılar. Yani İnisiyatifte birleşmeliydiler. Öğrenci gençliğin mücadelesinin başına ne geldiyse bu siyasal gençlik örgütlerinden gelmişti, onlar tıkamıştı süreci. Oysa gençlik, EP Gençliği'nin yaptığını yapsaydı yani düzen sınırlarından hiç çıkmasaydı, faşizmle uğraşmasaydı, şimdiye kadar 'kitleselleşecek', meydanlar 'dolup taşar' olacaktı.

SİP Gençliği'nin ne dediği ise tamamen belirsizdi. «*Öyle bir dönem gelir ki....*» diye başlayan cümleleriyle örgütlenme sorununu belirsiz bir tarihe erteliyordu. Yazılarında, konuşmalarında «*sorun sosyalist olunup olunmaması, sosyalist iktidarı kurup kurmama sorununu istemektir*» deniliyordu. Bu konuşmayı tercüme edecek olursak; oluşturulacak birliklerde en geniş kitle olmayacaktı. Çünkü onlar sosyalist değillerdi. Sosyal demokratlar, lümpenler, alevileri birliklere almak, onları örgütlemek 'öncülüğe sığmaz'dı. Sosyalist iktidarı kurmak istemeyenlerle bir işi yoktu SİP gençliğinin. Bolşevik

devrimi de azınlık devrimiydi zaten. 'Sosyalist' SİP Gençliği böyle düşünüyordu.

Koordinasyon'cuların yaklaşımı ise birliği savunur gözüklep birlik karşıtı olmak şeklindedir. Bir Koordinasyon'cu kendisiyle Kurtuluş Gazetesi'nin yaptığı röportajda neden birliğe yanaşmadıklarını şöyle açıklıyordu; «*TÖDEF'in söyledikleri bizim de savunduklarımız ama biraraya gelemiyoruz, kültürlerimiz farklı, ideolojilerimiz farklı...*»

Evet kültür de, ideoloji de farklıydı ama bu, önerilen birlik için engel değildi. Koordinasyon'cuların ne menem bir kültüre sahip olduğunu da herkes biliyordu. Kaldı ki ideolojik birlik öneren de yoktu. Onlar meydanlarda zıplamaya, sakal-bıyık kesmeye devam etmek için kendi örgütlenmelerini yaratma çabasıındaydılar ve bunun için samimi değillerdi. Açıkta «Ben birlik yapmak istemiyorum» da diyemedikleri için sahte gerekçeler ürettiler.

Sivil-Faşist Saldırıları

«*Örgütlerin kaynakları gençlik*»

«*Üniversitelerde gerginlik bitmiyor*»

Bu öğrenim döneminde yaşanan faşist saldırılar bu manşetlerle yeraldı burjuva medyada. Medya tekellerinin köşe yazarları, haber merkezleri hükümetlerin ve MK'nın saldırı politikalarıyla uyum içinde çalıştı. «*Sağ-sol çatışması*» dedi. «*12 Eylül öncesine mi dönüyoruz*» dedi. Karalayacak, gençlik hareketinin meşruluğuna ve haklılığına gölge düşürecek pek çok başlık buldu iktidara yaranmak için...

Ama halk, öğrenciler tanıyordu onları. Ülkücü Gençlik ya da nam-ı diğer sivil-faşistler... Çoğu öğrenci bile değildi onların. Kimliklerinde ne yazdığı meçhul. Tek amaçları vardı; öğrenci gençliğe saldırmak. Kimi zaman gençliğin hak taleplerini dile

getiren bir afiş oldu bahaneleri, kimi zaman bir forum. Hiçbir şey yoksa bir öğrencinin saç boyu, bir diğerinin etek boyu gerekçe oldu onlar için.

Geçmişten bu yana hep saldırdılar... Saldırdıkları süreçlerin ortak bir yanı vardı: Öğrenci gençlik hareketinin yükseldiği süreçler. 9-10 Ekim'de Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde gerçekleştirdiler ilk saldırılarını. 23 Ekim'de ise Buca Hukuk ve Merkez Kampüs'te saldırdılar. Susurlukla birlikte iyice arttı yaygınlaştı saldırıları. Susurluk pisliğinin ardından hergün yeni bir şeyler bulunuyor, yeni pislikler çıkıyordu açığa. Devlet bunu kapatmak ve gündemi değiştirmek zorundaydı. Bu yüzden devreye yine mafyacı düzenini sürdürmekte kullandığı sivil-faşistleri sokacaktı. Bıçaklarla, satırlarla saldıran sivil-faşistler gençliğin üzerine kurşun yağdırdılar. ÇATLI'nın itleri görevdeydiler yine. Gençlik, «Susurluk'taki Devletten Hesap Soralım» dedikçe artırdılar saldırılarını. Gençliğin hedefini saptırmaya ve eylemlerini etkisizleştirmeye çalıştılar. Ama başaramayacaklardı. Devrimci Gençlik kitle hareketini geliştiriyor, öğrenciler bu pislige hep birlikte dur diyorlar, onurlarına ve geleneklerine sahip çıkıyorlardı.

Susurluk'un hemen ertesinde 4 Kasım'da yine itlerini sahneye sürdü egemenler. İÜ Hukuk'ta üç öğrenci faşistlerin saldırısıyla yaralandı. Mafyacı devlet kendisini gizleyemiyordu artık. Gençliğin üzerine yağın kurşunlar Susurluk'ta mersedesdeki çantanın içinden çıkan kurşunlardı. Gün gibi ortadaydı herşey. MGK emrediyor, yeni ÇATLI'lar saldırıyordu. 4 Kasım'dan sonra kan akıtmaya devam ettiler. 18 Kasım'da Hatay'da, 26 Kasım'da İTÜ'de, 27 Kasım'da Marmara Hukuk'ta ve Bilecik'te, 4-5 Aralık'ta İstanbul Hukuk'ta, 9 Aralık'ta İstanbul Siyasal'da, 11 Aralık'ta ise Marmara Göztepe Kampüsü'nde devrimci-demokrat, yurtsever öğrencilere peşpeşe saldırdılar. Ocak ayında da devam ettiler. Yarı yıl

dolayısıyla ara verseler de Şubat ortalarından itibaren tekrar tırmandırdılar.

Gençlik sessiz kalmadı bu saldırılara. Çünkü unutmamıştı unutturulmak istenen hiçbir şeyi. 16 Mart'ları, Bahçelievler'i, Maraş'ları, Sivas'ları unutmamıştı. O günden bu güne kontrgerilla devleti yüzlerce provokasyon düzenlemişti. Binlerce devrimci, demokrat ve yurtsever katletmiş, ancak teslim alamamıştı halkı. «*1000 operasyonu biz yaptık*» diyen AĞAR'ları da unutmayacaktı. Unutmamanın, hesap sormanın tek yolu vardı; direnmek, mücadele etmek, daha yükseklerle taşımak mücadeleyi.

İlk İzmir'de başlamıştı saldırılar. Yine İzmir'de göğüsleyecekti saldırıları. Basın açıklamasıyla seslerini duyurmak istedi öğrenciler. Elleri sopalarıyla sivil-faşistler de oradaydı. Polisler eşliğinde öğrencileri dağıtmakla yükümlüydüler. Ancak kitlenin kararlılığı karşısında vazgeçeceklerdi .Öğrenciler basın açıklamalarını yaptılar. Yürüyüşle birlikte ayrıldılar okuldan... Meydanı boş bulan faşistler gövde gösterisine giriştikleri halde polis hiçbir müdahalede bulunmayacaktı sivil-faşistlere. Ama aynı gün Buca çevresinde kafeteryalardan 23 öğrenciyi gözaltına alacaktı.

Sırada Çanakkale vardı. 7-8-9 Kasım günleri faşistlerin saldırıya geçtiği günlerdi. Bir araya gelen devrimci-demokrat öğrenciler onlarla anladıkları dilden hesaplaşacaklardı. 10 Kasım hesap günü oldu. Toplu halde olmalarına rağmen öğrencilerin dayacağından kurtulamamıştı faşistler. 3'ü yaralanmış, kalanlar ise polise sığınmışlardı. «*Bize saldırıyorlar, bizi koruyun*» diye yalvarıyorlardı polis şefine. Sonrasında ise devrimciler cezalandırmakla kalmayıp teşhir faaliyetlerini sürdürdüler. Aynı günlerde Balıkesir'de de uzun süreden beridir ilk kez saldırmıştı faşistler. Ama sessiz kalınmayacaktı.

Devrimci-demokrat öğrenciler burada da bir araya gelecek, hadlerini bildireceklerdi faşistlere. Hem de kendi mekânlarında yapacaklardı bunu.

12 Aralık'ta ise Marmara Göztepe'de hesap sordu gençlik. Merkez kantinde yaptıkları basın açıklamasının ardından okul bahçesinin önüne geldiler.» *Sağ-Sol Çatışması Yok, Faşist Saldırıları Var! Marmara Üniversitesi Öğrencileri*» pankartının ardında birleşmişlerdi. «*Eğitim Hakkımız Engellenemez*» sloganlarıyla kantine geldiler ve eylemlerini şenliğe dönüştürdüler.

Gençlik aynı gün 9 Eylül Üniversitesi'nde protesto gösterisindeydi. Kitlese bir basın açıklamasıyla «*Başkanından en alt düzeydeki katiline kadar bu şerefsizler ordusunun tümüne karşı yılmadan mücadele edeceğiz. Yarınlarımızın bu şerefsizler ordusu tarafından kurulmasına izin vermeyeceğiz*» diyerek bitirdiler eylemlerini...

Aralık ayıydı. Bu kez Burdur'da gençliğin cüretine, kararlılığına tanık olacaktı faşistler. 20 kişiydiler. TÖDEF'lilerinde aralarında bulunduğu 5 öğrenciye saldırdılar. Aynı günün akşamında okula gelen 15 kişilik devrimci-demokrat öğrenciye de saldırmışlar, ancak kaçanlar kendileri olmuştu. Ertesi gün yürüyüş yaptı öğrenciler. «*Can güvenliğimiz yok*» diyorlardı. 3 sivil-faşist de cezalandırılmıştı... Eylem sürdüğü sırada faşistler polislerle birlikte saldırıya geçtiler. 15 kişi yaralandı, 27 kişi gözaltına alındı. 2 Ocak'ta saldırıyı protesto etti öğrenciler. «*Halk düşmanları halkın adaletine er ya da geç hesap verecektir*» diyorlardı.

Şubat ayında da faşist saldırılar ve tepkiler devam edecekti. İÜ'de 18 Şubat'ta başlayan saldırılar 1 haftalık bir sürece yayıldı. Gençliğin susmasını istiyordu Susurluk devleti. Daha da ötesi

halkın susmasını istiyorlardı. HÖP ve TİYAD İÜ'de gençliğin yanındaydı. Gençlikle birlikte onlar da halka çağrı yaptılar: *«Hiçbir şey gençliğin mücadelesini yok edemez. Biz tüm halkımızı faşist teröre karşı birleşmeye ve Susurluk'taki devletten hesap sormaya çağırıyoruz»* diyorlardı. Faşistlerin saldırılarına ve demagojilerine karşı forumlarda, bildirilerde **«GERÇEK VATANSEVERLER, DEVRİMCİLERDİR»** şiarı yükseltiliyordu.

Resim-38

16 Mart 1997

İstanbul Beyazıt Meydanı

Resim-39

TÖDEF Susurluk Devletine karşı onur mücadelesi vermiştir

.

Resim-40

Altyazısız (Katilleri Susurluktaki Devlettir
Hesap Soracağız TÖDEF/İYÖDER pankartı)

Resim-41

Altyazısız (Halk İçin...Gençlik Cephesinde
Birleşelim TÖDEF/İYÖDER pankartı)

13. BÖLÜM

'97-'98/ FAŞİST TERÖRE KARŞI MÜCADELE

- Genel Durum
- Açılış Şenlikleri
- Dev-Genç 28 Yaşında
- Sekizinci 6 Kasım Boykotu
- «Öğrenci Meclislerini Kuracağız»
- TÖDEF Ülke Meclisi Toplantıları
- Avrupa Dev-Genç Kurultayı
- İYÖ-DER Meclisi Toplandı
- Susurluk Devleti Yeni Saldırıları İçin Güç Topluyor
- K. Maraş Katliamı Protestoları
- Çete Artıkları Yine Saldırdılar
- Ümit Cihan TARHO Katledildi
- FTKSMK'lar
- Susurluk Devletinin Saldırıları Artıyor
- Emperyalizmin Ortadoğu Halklarına Saldırı Girişimi Ve Anti-Emperyalist Mücadele
- MGK, İslamcı Öğrenciler Ve Birlik
- 30 Mart-17 Nisan: Cephe'nin İzinde Zafer Yolunda
- Gençlik 1 Mayıs '98'de MGK'nın Karşısında, Halkın Yanında ve Cephe Saflarındadır
- Sivil-Faşistler Can Almaya Devam Ediyor Bolu'da Kenan MAK Katledildi
- MGK'nın Emriyle Oluşturulan İnceleme Ve Soruşturma Kurulları
- Üniversitelerde Bahar Şenlikleri
- Dört Devrimci Daha Kaybedilmek İsteniyor
- 1997-1998 Öğrenim Döneminin Sonu Ve DEV-GENÇ

GENEL DURUM

Bu öğrenim dönemine girildiğinde REFAHYOL hükümeti düşürülmüş ve ANASOL-D hükümeti kurulmuştu. Eski hükümeti düşüren, yeni hükümeti kurduran Susurluk devletinin kurmayı durumundaki MGK oldu. Bu süreçten itibaren Susurluk devletini aklama ve yeniden organize etme faaliyetlerini MGK artık doğrudan yürütmeye başladı.

Devletin halk düşmanı yüzü, ülke tarihinde örneği olmayan biçimde açığa çıkmıştı. Tüm pisliklerin altında Susurluk devletinin olduğunu artık herkes görüyordu. Devrimcilerin önderlik ettiği halk güçleri, ADALET İSTİYORUZ! şiarıyla Susurluk devletinin üzerine yürümeye başladılar.

Bu durum karşısında yılanın kabuk değiştirmesi gibi Susurluk devleti de kendini binbir demogoji ile yenilemeye çalışarak, halka yönelik baskı ve katliamlarını artırdı. Bu saldırılardan gençlikte nasibini aldı. Yine polis terörü vardı, yine faşist saldırılar... Askeri-siyasi tüm kurumlarıyla organize olan Susurluk devleti yeniden katliamlara ağırlık verdi.

Açılış şenlikleri, Dev-Genç'in kuruluş yıldönümü kutlamaları ve 6 Kasım Boykotu'yla bu sürece giren TÖDEF tüm birim örgütlenmelerini topladı. Süreci ve objektif durumunu gözden

geçirdi. TÖDEF Ülke Meclisi ve İYÖ-DER Meclisi toplandı. Tüm bu toplantılar sürece daha örgütlü ve programlı girmenin adımları oldu.

6 Kasım sonrası üniversitelerde başlayan ve artarak süren faşist terör sadece öğrenci gençlikle sınırlı kalmadı. Toplumun her kesimine yayılarak sürdü. Özellikle gecekondu mahallelerinde halk meclisi üyeleri üzerinde yoğunlaştı saldırılar. Çok sayıda halk meclisi üyesi gözaltına alındı, işkence gördü, tutuklandı...

Ve öğrenci gençliğe yönelik saldırılar da katliam boyutuna ulaştı. Malatya'da **Ümit Cihan TARHO** adlı yurtsever bir öğrenci faşistlerce katledildi. Sivil-faşistlere yol gösteren ve destekleyen Susurluk devletiydi. Ardından Adana'da Kurtuluş Gazetesi Temsilcisi **Mehmet TOPALOĞLU** ve iki halk kurtuluş savaşçısı kaldıkları evde katledildi. Bu Susurluk devletinin saldırılarının başlangıcıydı. Devamı da gelecekti...

Set oluşturmak gerekiyordu bu saldırılara karşı...

Bu set, Meclisler ve Faşist Teröre Karşı Savunma ve Mücadele Komiteleri idi. Meclisler'le ilgili bir önceki dönem yoğun bir tartışma sürecine başlanmıştı. Artık tartışılacak bir yanı kalmamıştı Meclisler'in. İhtiyaç olduğu ve de aciliyeti ortadaydı. Oportünizm ve reformizm ile oyalanılmayacaktı artık. Sene başında Devrimci Gençlik, diğer sol'la olan tüm birliklerden çekildiğini açıkladı. İş yapmayan, yüzünü kitlelere dönmeyenlerle, artık yapılacak bir şey kalmamıştı.

Meclisler'in temel alacağı kitlelerdi. Onların üzerinde şekillenecekti. Kitle çalışmasına ağırlık verildi. Ve ilk adım olarak bazı okullarda Öğrenci Meclisi Girişimleri oluşturuldu. Bunlar ilk adımlardı, belki henüz küçük adımlardı ama Devrimci Gençlik geleceğe ilişkin umutluydu.

Birinci eğitim dönemindeki saldırılarıyla gençlik üzerinde istediği sonucu alamayan MGK, ikinci dönemde saldırılarını artırarak sürdürür. Yıl boyu süren resmi ve sivil-faşist terörle yetinmez, «Kılık Kıyafet Yönetmeliği»yle, «İnceleme ve Soruşturma Kurulları»yla saldırı araçlarını çeşitlendirir. Böl-Yönet politikası gereği İslamcı öğrenciler, «türban» taktıkları gerekçesi ile okullara alınmamaya başlanır.

Bu saldırıya ya sessiz kalınarak MGK'ya yedeklenilecek ya da karşısına çıkılacaktı. Devrimci Gençliğin tavrı netti. Halk düşmanlarından gelen saldırılara karşı türban takan öğrencilere destek verdi. MGK'nın yaratmaya çalıştığı «laik, anti-laik» suni çelişkisine taraf olmadan anti-faşist çizgisinden ayrılmadı. Faşizmin saldırılarının bir anlamı da MGK şakşakçılığını gençlik içine sokmaktı. Devrimci Gençlik, anti-faşist tavrıyla bu oyunu bozdu. Gençliğin çeşitli kesimlerinin birlikte gerçekleştirdiği kitlesel eylemlerin yönünü Susurluk devletine çevirmek için çalıştı.

Faşist saldırıların, katliamların sorumlusu olan Susurluk devletinden hesap sormak için Devrimci Gençlik, Dev-Genç pankartı altında 1 Mayıs alanlarına çıktı. MGK'nın, MGK solcuları ve sendikacılarının bütün çabalarına rağmen 1 Mayıs devrimci anlamıyla kutlandı. Buna tahammül edemeyen Susurluk devleti 1 Mayıs'a vahşice saldırır, yüzlerce kişiyi gözaltına alır ve 49 kişiyi tutuklar. Tutuklananlar arasında iki İYÖ-DER'li öğrenci de vardır.

Susurluk devletinin beslemeleri olan sivil-faşistler 1 Mayıs'ta da halka ve devrimcilere polisle birlikte saldırır. Ve 2 Mayıs akşamı öğrenci gençliğe yönelik ikinci katliam haberi Bolu'dan gelir. İzzet Baysal Üniversitesi Öğrencisi **Kenan MAK** katledilir.

Halka yönelik saldırılarına hız veren Susurluk devleti, kayıp politikasını yeniden gündeme sokar. 31 Mart günü İzmir'de gözaltına alınan **Neslihan USLU, Metin ANDAŞ, Hasan AYDOĞAN** ve **M. Ali MANDAL** gözaltında kaybedilmek istenir. Gençlik kayıplara sahip çıkar, çeşitli eylemliliklerle Susurluk devletinden kayıpların hesabını sorar.

Öğretim döneminin son günleri düzenlenen şenliklerle geçer. Şenlikler, düzenin yoz, bireyci kültürüne, YÖK'ün ve MGK'nın tek tipleştirme çabalarına karşı gençliğin dayanışma ve paylaşım ruhunun öne çıktığı mevziler haline gelir.

Bu öğrenim dönemi gençliğe yönelik saldırıların her açıdan arttığı bir yıl olur. Devrimci Gençlik, ürettiği politikalar ve örgütlenme tarzıyla, bu saldırılara karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini ortaya koyup gelecek öğrenim dönemi için azımsanmayacak adımlar atarak dönemi bitirir.

Dev-Genç'liler öğrenim dönemi sonunda bir yandan gelecek yıla hazırlanırken bir yandan da halk meclislerinin çalışmalarına katkıda bulunmak için mahallelerde halkla bütünleşen çalışmalar içinde yer alırlar...

Açılış Şenlikleri

Umutsuzluk onların

Umutlar bizim

Korku onların

Cesaret bizim

Dileniş onların

Direniş bizim

Şenlik bu şiirle başladı.

'97'nin ilk şenliğini Ankara Dil Tarih'te yapıyordu TÖDEF. 10 Ekim'de yapılan şenlikte aynı zamanda devrim önderi, komutan **CHE** anılır.

200 kişiydiler. Türküler, halaylarla süren şenlik, en son tiyatroyla bitirildi. Yine Hacettepe Üniversitesi'ndeki şenlik 3 gün sürdü. İlk gün şiirler okundu, tiyatro oyunları sergilendi. Yurtta ise müzik dinletisiyle devam ettiler. İkinci gün aynı çerçevede devrimci etkinliklerle sürdürüldü ve üçüncü gün yürüyüşe dönüştürüldü. Edebiyat Fakültesi'nin önünden kütüphaneye kadar yürüdü öğrenciler. Kütüphanenin önündeki dinleti sırasında 3 kişinin sivil polis olduğundan şüphelendiler, kimlik göstermesini istediler onlardan. Bu tavır karşısında sözkonusu kişiler paniklemişlerdi. Bir yandan kaçıyorlar, bir yandan sağa sola ateş açıyorlardı. Birisi yakalandı ve kitle tarafından dövüldü. Diğerleri hızla koşarak jandarmaya sığındılar. Bu gelişmeler üzerine coşku daha da arttı. Şenlik daha da kalabalıklaştı. Basın çağrıldı, sivil polisler teşhir edildi. Sene başından öğrenim dönemine daha dinamik, daha atak girdi Ankara.

TÖDEF'in geleneksel şenlikleri ülke genelinde daha yaygın ve kitlesel katılımlarla sürdürüldü. 13 Ekim'de **Kırşehir**'de, 14 Ekim'de **Mersin**'de 15 Ekim günü **İTÜ Ayazağa Kampüsü**'nde yapıldı. İTÜ'de 500 kişi katıldı şenliğe. «**Halk İçin Bilim, Halk İçin Üniversite!**» ve «**TÖDEF/İYÖ-DER**» yazılı iki pankartın asıldığı şenlikte stand da açıldı. '96 Ölüm Orucu'nun anlatıldığı «**Devrim Kuşağının Kahramanları**» kitabı, Kurtuluş Gazetesi, Haziran Yayınları'nın kitapları, broşür ve dergiler tanıtıldı. «YÖK Canavarı» adlı tiyatrodan sonra Grup YORUM ve Koma AMED'in dinleti verdiği şenlik marşlar, halaylar ve sloganlarla bitirildi. Şenlikte, bir gün önce 20 öğrencinin gözaltına alınması da protesto edildi.

16 Ekim'de **Trakya**'da yapıldı alternatif açılış. KESK ve Eğitim-Sen'li emekçiler de öğrencilerin konukları oldular, öğrencileri desteklediklerini belirten konuşmalarla katıldılar şenliğe. Türküler ve marşların ardından **TÜÖD** herkesi halaya çağırdı, şenlik sloganlarla bitirildi. 17 Ekim günü **Çukurova** ve **Gazi** üniversitelerinde, 24 Ekim günü ise Edebiyat Fakültesi'nde şenlik düzenlendi.

Açılış şenlikleri, YÖK'e, polis-jandarma işgaline ve sivil-faşistlere karşı öğrenci gençliğin «Üniversiteler Bizimdir» şiarının bir ifadesi olarak yaygın olarak yaşama geçirildi.

Dev-Genç 28 Yaşında

Ne '68'lerde kalmış bir nostalji, ne de kitlelerin dışında bir avuç insanın örgütlenmesi... Halkların umuduydu Dev-Genç.

Ülke mücadele tarihindeki her kitle hareketinde, mücadelenin en zorlu dönemeçlerinde, kazanılan her zaferde, yaratılan her değerde Dev-Genç'in imzası vardı. İşte böylesine şanlı bir tarihin, geleceğe uzanan bir geleneğin 28. yılını kutlayacaktı gençlik.

10 Ekim günü İTÜ'de toplandılar. «Selam Olsun Şanlı Dev-Genç Tarihine!», «Dev-Genç 28 Yaşında Kavgaya Devam Ediyor!» pankartlarıyla düzenli kortejler halinde yürüyüşe geçtiler. TÖDEF/İYÖ-DER'li bir öğrenci konuşmasında: «Dev-Genç işgallerden direnişlere, boykotlardan mitinglere uzanan dolu dolu bir tarihtir» diyordu. Grup Özgürlük Türküüsü de Dev-Genç tarihi ve geleneklerini anlatıyordu öğrencilere. Coşkuluydular... «Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş», «Yaşam Dev-Genç», «Gençliğin Miladı Dev-Genç» sloganlarına marşları eşlik etti. Ardından dia gösterisinde Dev-Genç tarihinden kesitler sunuldu...

Neler yoktu ki bu kesitte...

1 Aralık işgalini yaratan Hamiyet'ler, boykot örgütleyen Dev-Genç'liler, molotoflarının cesaretle savuran Dev-Genç milisleri... Her dia karesi sloganlarla selamlanıyordu. Gençlik tarihine sahip çıkmanın ve onurla geçirilen, kahramanlık destanları yazılan 28. yılın coşkusunu taşıyordu.

Ankara Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde de TÖDEF AYÖ-DER'lilerce kutlanıyordu Dev-Genç'in 28. yılı.

*Öğleye doğru devasa bir pankartın arkasında toplandılar. «Selam Olsun Şanlı Dev-Genç Tarihine! TÖDEF/AYÖ-DER» yazıyordu pankartlarında. Devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunun ardından «Dev-Genç Gelenek, Dev-Genç Gelecektir», «Devrim Şehitleri Ölümsüzdür» sloganları atıldı. Ve açılış konuşmasında «Bu büyük bir güçtür. Öğrenmeli, öğretmeliyiz» diye başladılar Dev-Genç'i anlatmaya. Şiirler, marşlar ve türkülerin ardından mesajlara geçildi. Sonra halaya durdular hep birlikte. Sloganlarını attılar. **Bize Ölüm Yok** marşıyla bitirdiler kutlamalarını.*

Eskişehir'de ise saygı duruşuyla başlayan kutlama, Dev-Genç'in tarihini anlatan bir konuşmayla devam etti. «**Gençliğin Halka Karşı Sorumluluğu**» başlıklı metnini okuyan öğrenciler, Eskişehir gençliğinin taleplerini, beklentilerini, mücadeledeki yerini tartıştılar. Coşkuyla söyledikleri Dev-Genç ve Bize Ölüm Yok marşlarıyla sona erdirdiler kutlamalarını.

Sekizinci 6 Kasım Boykotu

4-5 Ekim'de yapılan TÖDEF toplantısında bu yıl da boykot, bu yıl da miting kararı alınmıştı. 20 Ekim'deki basın açıklamalarıyla herkesi **Boykot Komiteleri'**nde örgütlenmeye çağırdılar. Oluşturulan Boykot Komiteleri'nde devam eden çalışmalar son günlerde iyice yoğunlaştı. Yürüyüşler düzenlediler, çok çeşitli eylemler yaptılar. Talepleri yine aynıydı: «Susurluk'taki Devlet İçin Değil, Halk İçin Eğitim İstiyoruz! İstiyoruz Alacağız!»...

TÖDEF, 6 Kasım boykotu ile ilgili olarak ayrıca Beyazıt Meydanı'nda kitle gösterisi kararı almıştı... Haftalarca hazırlandı... Miting günü kortejler oluşturup alanda toplanmaya başladılar. Kortejin en önünde taleplerin yazılı olduğu TÖDEF/İYÖ-DER imzalı pankart vardı. Ve arka arkaya sıralınıyordu pankartları: «*Çeteler Gençliği Yönetemez! TÖDEF/İYÖ-DER*», «*Çeteler Halka Hesap Verecek! İTÜ Boykot Komiteleri*», «*YÖKE Hayır! MSÜ Öğrenci Meclisi Girişimi*», «*Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız! TÖDEF*» ve onun arkasında «*Halk İçin Bilim, Halk İçin Eğitim! DLMK*» pankartıyla liseliler yer alıyordu.

Baştan sona kırmızı flamalarla süslenmişti kortej. TÖDEF korteji bine yakın kitlesiyle polis bariyerlerine doğru ilerledi. «Gençlik TÖDEF'le Mücadeleye», «Yaşasın 6 Kasım Boykotumuz» sloganlarıyla TÖDEF alandaki yerini aldı. Basın bildirilerini megafonla okudular; «Haklarımızın tümünü alana kadar gençliğimizden ve bahlılığımızdan aldığımız güçle mücadelemizi sürdüreceğiz.» Ve Grup YORUM türkülerıyla halaya davet etti gençliği. Düşman her zamanki gibi hazımsız ve güçsüzdü. Ama bu kez saldırmaya cesaret edemediler.

İstanbul'da Beyazıt Meydanı'nda, Anadolu'da da bir çok ilde boykot vardı. Eskişehir, Kocaeli, Kastamonu, Bolu, Gaziantep, Adana, Konya, Bursa, Trakya, Diyarbakır, Malatya, Siirt, Van...

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde TÖDEF/AYÖ-DER ve Yurtsever Gençlik ortak eylem yaptılar. Saat 12:00'da Hukuk kantininde toplanan 250 kişilik kitle «*Halk İçin Bilim, Halk İçin Eğitim*», «*Yaşasın Halkların Kardeşliği-Biji Bratiya Gelan*» sloganlarıyla bahçeye çıktı. Daha sonra Siyasal'da devam eden eylem, halaylar, marşlar ve türkülerle bitirilecekti. Ayrıca Hacettepe Beytepe ve Sosyal Hizmetler Yüksek Okulu'nda yapılan boykot eylemlerine kitlelerin katılımı yoğun oldu.

İzmir'de ise günler öncesinden TÖDEF/EYÖ-DER'liler tarafından boykot masaları açıldı. «*Birlikte Tartışalım, Birlikte Örgütleyelim*» sloganlarıyla yüksek bir katılımı hedeflediler. Kampüsteki okullar teker teker dolaşıldı. Radyolardan halk güçlerine çağrılar yaptılar, destek istediler. 6 Kasım günü saat 12:00'de Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde toplandıklarında sayıları 700'dü. Her grubun kendi pankartını açtığı eylem YÖK kurbanı BİLİM'in cenazesinin temsili olarak kaldırılmasının ardından söylenen marşlarla bitirildi.

6 Kasım Boykotu sonrasında TÖDEF boykottaki kazanımlarını değerlendirdi. Pratik sürecin varolan örgütlülüğün oturmasını sağlama noktasında ileri adım olduğu ve yeni örgütlülükler yarattığı değerlendirildi. TÖDEF'i meşruluk anlamında daha da ileri taşıyan bir çalışma olmuştu 6 Kasım.

«Öğrenci Meclislerini Kuracağız»

İYÖ/DER, '97 16 Mart'ına kadar İÜÖP'ün içindeki grupların, geniş gençlik kitlelerinin biraraya getirileceği meclis çalışmasında birleşmesine çalıştı. Aslında oportünizmin daha başından itibaren «TÖDEF'e mal olur» kaygısından kurtulmayacağı, dar grup çıkarlarının birliğe yönelmelerine fırsat vermeyeceği biliniyordu. Ancak herşeye rağmen öğrenci gençliğin mücadelesinin gelişimi için tartışmalar sürdürüldü. 16 Mart tartışmalarında oportünizmin niyeti tüm çıplaklığıyla açığa çıktı. Artık çabalamanın bir kıymeti kalmamıştı. Oportünizm bir yandan Dev-Genç'in çabalarını baltalarken bir yandan da emek harcamadan sadece kendi reklamını düşünüyordu.

Dev-Genç, bu çarpıklığa tavır aldı;

«*Herkes harcadığı emek oranında söz sahibi olmalıdır. Emek harcamayanların söz hakkı da olamaz*» şeklinde ifade etti düşüncelerini. «*Kimsenin emeğimiz üzerinde reklam yapmasına izin vermeyeceğiz*» dedi.

Birlik adına fırsatçılığa, komploculuğa, kaypaklığa, cylem hırsızlığına izin veremezdi Devrimci Gençlik. Emek verdiği, onlarca yapıyı bir araya topladığı, kitleleri meydanlara yığıp mücadele şiarını yükselttiği halde, kendine söz hakkı tanınmamasına tahammül edemezdi. Bu açıkça saflık olurdu.

Bu nedenle 16 Mart organizasyonu için DKÖ, Sendika, gençlik örgütleriyle birlikte yapılan toplantılarda İÜÖP'ten çekildiği açıklandı. TÖDEF, «*Kendimize güveniyoruz. Ve yüzümüz kitlelere dönüktür*» diyerek üniversitelerde diğer sol'la oluşturulan bütün birliklerden, platformlardan çekildi. Bu tavır, kendine güvenli oluşunda bir ifadesi oldu. Bu güven, büyük bir tarihe, köklü geleneklere ve ileriye dönük politikalara sahip olmanın vermiş olduğu bir güvendi. Bu tavır, oportünizmin kendini sorgulaması içindi. Kendi güçlerini görebilsinler, Dev-Genç'lilerin birlik çağrılarını «nasıl olursa olsun birlik, yeter ki birlik» gibi çapsız, sığ bir anlayışa prim verilmeyeceğini kafalarına yerleştirmeleri içindi.

Devrimci Gençlik ilk kez yalnız kalmıyordu. '86'larda öğrenci derneklerinin kurulması, ilkeli programlı hale getirilmesi için, İÖDP'nin süreci omuzlaması için tek başına çalışmış, İYÖ-DER'i, TÖDEF'i tek başına yaratmıştı... Şimdi sıra meclislerdeydi. Bunu da başaracaktı.

Bunun için kısa ve uzun vadeli programlarla, basitten karmaşığa, küçükten büyüğe tüm faaliyetler programlanmalıydı. Kimin nerede, ne yapacağı, kimin nerede, nasıl konuşacağı, sloganların ne olacağı, her okulun özgün sorunlarıyla meclis çalışmalarının nasıl bütünleştirileceği bu programlarda yer almalıydı. Programları oluşturmak için okulların bulunduğu yerlerde sorunların tespit edilmesi gerekiyordu. Bunun için öncelikle birimler iyi tanınmalıydı. Yine programlarda meclislerin nasıl kiteselleşeceği, nasıl kurumsallaşacağı da anlatılmalıydı.

Öğrenci gençliğin kafasında tek bir soru işareti kalmayacaktı... Meclisi anlayacak, meclisi sahiplenecek ve kuracaklardı. Bunun için emek gerekiyordu.

Bu çalışmalar uzun soluklu ve sonuç alıcı olacaktı. Kısa sürede daralacak, etkisizleşecek örgütlenmeler değildi meclisler. Gelip geçici olmayacaktı. Demokratik üniversite mücadelesinin sesini yükseltecek, gençliği Demokratik Halk Üniversitesilerine taşıyacaktı. «Halk İçin Bilim, Halk İçin Eğitim» Meclisler'le kazanılacaktı. Yani emeğin karşılığı uzun vadede alınacaktı.

Yurtlar da meclis çalışmalarının yürütülmesinin zorunlu olduğu alanlardı. Bu zorunluluk yurtların örgütlenmedeki öneminden ileri geliyordu. Oligarşinin yurtlar üzerinde çeşitli hesapları vardı. Faşizm yurtlardaki potansiyelin farkındaydı. Meclis çalışmaları, yurtlardaki öğrencilerin can güvenliği, atılmalar, soruşturmalar gibi akademik-demokratik sorunlardan sosyal yaşamın iyileştirilmesine dek bir dizi sorunların çözümü açısından kaçınılmazdı. Can güvenliği sorununu çözümleyecek bir başka örgütlenme de FTKSMK'lardı yurtlar açısından.

Bu nedenle **Yurt Meclisleri**'ni ve **FTKSMK**'leri gündeme aldı gençlik.

Tüm bunlar, 22-23 Kasım'da yapılan TÖDEF Ülke Meclisi toplantısında ele alındı. '97 sonlarında ise TÖDEF'in örgütlü olduğu bütün illerde meclis çalışmaları başlatıldı. **İTÜ**, **İÜ** **Diş Hekimliği Fakültesi** ve **İÜ Çapa Tıp Fakültesi**'nde, **MSÜ**'de, **Eskişehir**'de, **Mersin**'de, **Kırşehir**'de **Meclis Girişimleri** oluşturuldu. Girişimler oluşturulur oluşturulmaz faaliyetlerine de başladılar. **İTÜ** Maslak'ta Öğrenci Meclisi Girişimi, Kültür ve Sanat Birliği Oditoryumu'nda «4. Kol Medya» konulu bir panel düzenledi. Panele 600 kişi katıldı. Yine **İTÜ** Öğrenci Meclisi Girişimi **Rıfat ILGAZ**'ı anma günü düzenledi. **MSÜ** Öğrenci Meclisi Girişimi ise köy okullarına yardım kampanyası açtı. Toplanan yardımlar Köy Öğretmenleriyle

Yardımlaşma ve Haberleşme Derneği'ne aktarıldı. İTÜ Öğrenci Meclisi Girişimi, Fen-Edebiyat, Kimya-Metal, Maden ve İnşaat fakültelerinde kitap okuma ve satış masaları açtı. Öğrenciler masalarda İngilizce Eğitim konulu panellerle ilgili anket yaptılar. MSÜ Meclis Girişimi de masa açarak, panel düzenleyerek Öğrenci Meclisleri'nin propagandasını yaptılar.

Bunlar Öğrenci Meclisi Girişimleri'nin daha ilk faaliyetleri oldular...

Avrupa Dev-Genç Kurultayı

Dev-Genç yurtdışında gençliğin sorunlarını tartışmak ve yeni bir program, yeni bir atılım için Avrupa'da kurultay gerçekleştirdi. Almanya'nın Berlin, Duisburg, Dortmund, Wuppertal, Hagen, Köln, Hamburg, Hannover, Kiel, Stutgard, Nurnberg, Bielefeld kentleri ve Fransa, Avusturya, İsviçre'den gelen yaklaşık 100 kadar Dev-Genç'li 15-16 Kasım tarihlerinde Gençlik Kurultayı'nda biraraya geldiler... «*Çare Uyuşturucuyşa, Çaresizlik Nedir?*», «*BEYAZIT'ın Değil BEDRETTİN'lerin Torunlarıyız*», «*Gençlik Kurultayına Hoşgeldiniz*» pankartları, CHE'nin, Mahir ÇAYAN'ın büyük boy posterleri ve Dev-Genç amblemleriyle kavgı ruhu ve yaratılan değerlerle bezenmişti kurultay salonu.

«Gençlik Gelecektir» sloganını boş bir söylem olmaktan çıkarıp, her alanda içini doldurmak göreviydi Dev-Genç'lilerin. Gelecek onların ellerinde yaratılacaktı. Bunu vatan topraklarında büyütmek en büyük arzularıydı. Vatan topraklarından yükselen Dev-Genç'in mücadelesinin sesini Avrupa'da duyurmak onların göreviydi. Bu görevlerin yerine getirilmesi için tartışarak kararlar alındı.

- Gençliğin rahatlıkla gelebileceği, emperyalizmin yoz kültürünün batakhanelerine alternatif, gençliğin kendi kültürlerini öğrenip yaşatabileceği gençlik evlerinin veya kültür merkezlerinin açılması,

- *Avrupa Dev-Genç'in propaganda ve kendini tanıtım aracı olacak, Avrupa'da yaşayan Anadolu gençliğine perspektif sunmak amacıyla şiir, öykü denemeleri yapılması, Avrupa Dev-Genç ve ülkedeki Dev-Genç'in faaliyetleri, Dev-Genç tarihi hakkında yazılan okur mektupları ve röportajların yer alacağı Avrupa Dev-Genç Bülteni'nin hazırlanması,*

- *Dev-Genç mücadelesine her koşulda maddi, manevi destek sunulması,*

- *Irkçı saldırıları durdurmak, onları kamuoyu önünde teşhir etmek, yabancı düşmanlığının asıl sorumlularının emperyalizm ve faşizm olduğunu göstermek ve saldırıları olmadan önlemek için ırkçılığa karşı mücadele komitelerinin oluşturulması,*

- *Gençlere uyuşturucunun çözüm olmadığını göstermek amacıyla uyuşturucuya karşı kampanya düzenlenmesi, broşür, kaset hazırlanması,*

- *Yaz aylarında yapılacak futbol ve voleybol turnuvalarına hazırlanılması,*

- *Dev-Genç komitelerinin oluşturulmasına bız verilmesi,*

- *Cephe'nin «Bir mermi de senden» kampanyasına Dev-Genç olarak katkıda bulunulması...*

Avrupa Dev-Genç, bu kararların yaşama geçirilmesi için çalışmalara başladı.

Susurluk Devleti Yeni Saldırıları İçin Güç Topluyor

MGK eliyle devleti yeniden organize etme operasyonuna dönüştürülen Susurluk sonrası gelişmeler içinde kriz yönetim merkezleri kuruldu, sosyal güvenlik ortadan kaldırıldı, hücre tipi hapisaneler gündeme sokuldu, MGK sendikacıları aracılığıyla devrimci sendikacılar tasfiye edilmeye çalışıldı, kontrgerilla çeteleri serbest bırakıldı, katil çeteciler terfi

ettirilerek Karadeniz'de kurumlaştırıldı, istihbarat örgütleri geliştirildi, askeri örgütlenmelerin merkezileştirilmesi, yani tek elden yönetilmesi amaçlandı...

Tüm bunların anlamı, Susurluk devletinin yeniden saldırmak için güç topladığıydı. Kaybettiği denetimi yeniden kurmak, sarsılan temellerini sağlamlaştırmak istiyordu. Bunun yolu halka yönelik çok yönlü bir saldırıyı sistemleştirmek ve vakit geçirmeden uygulamaya geçirmektir. Bunun için devletin yeniden organizasyonu şarttı. Bu organizasyon MGK'nın direkt müdahalesiyle tamamlandı. MGK artık tüm saldırıları perde arkasından değil, açıktan yönlendirmeye başladı.

Gençlik alanında ise üniversitelerde aydın-demokrat personel hızla tasfiye edilmeye başlandı, DEMİREL'in denetiminde «**Rektörler Birliği**» oluşturuldu. Üniversite yönetimlerinde MGK denetimi ve polis-jandarma terörü arttırıldı, sivil-faşist saldırılar yoğunlaştırıldı. Çok yönlü kuşatma operasyonu ile gençlik mücadelesi susturulmaya çalışıldı. Çünkü gençlik, MGK saldırı programının öncelikli hedeflerinin başında geliyordu.

Amaçları;

- Gençlik mücadelesini ve örgütlenmesini engellemek,
- '70'li yıllarda olduğu gibi okullarda faşistlerin işgalini sağlamak,
- Okul içlerinde sivil-faşistler, okul dışında da polis-jandarma saldırılarına hız vermek,
- Teslimiyeti, boyun eğmeyi dayatmak,
- Siyasi kimliği yok etmek, politik faaliyeti engellemek,
- Akademik-demokratik her türlü çalışmayı durdurmak,
- Gençlik örgütlerini etkisizleştirmek.

Susurluk devleti yıllardır kullanıyordu sivil-faşistleri... Tek tek saldırılar, satırlı, bıçaklı yaralamalar, kantinlerde, sınıflarda

çatışmalar oluyordu. Ancak bunlar yetmedi gençliğin mücadelesini engellemeye. Sıra '80 öncesi de denedikleri katliamlardaydı artık...

Susurluk devleti saldırılarını sadece İstanbul üniversiteleriyle sınırlamıyor Anadolu'ya ağırlık veriyordu. Bu nedenle Dev-Genç, Anadolu örgütlenmesinde de anti-faşist mücadele perspektifiyle hareket ederek, merkezi örgütlülüğünü güçlendirip Anadolu'nun herhangi bir yerindeki saldırıya ülkenin her yerinden cevap vermeye hazırlandı. Çünkü sürecin gençliğe yüklediği görev buydu.

Bir diğer yandan bu yıl Anadolu'da önemli bir potansiyel açığa çıkmıştı. Bu potansiyelin devlet de farkındaydı. Saldırıları potansiyeli eritmek amacıyla Anadolu'ya kaydırdı. Diğer yanıyla Anadolu gençliğinin örgütsüzlüğünden ve dağınıklığından yararlanmaya çalıştı. Daha kolay sindirir, daha kolay sustururum hesapları yaptı. Bu nedenle 6 Kasım Boykotu'ndan sonra İstanbul Ankara gibi metropoller dışında Bursa, Burdur, Kocaeli, Çanakkale, Malatya, Adana, Antalya, Sivas, Silifke ve Kars'ta saldırılar gerçekleştirdiler. Ancak devletin hesapları tutmadı. Kolay sindirme hesapları yaptığı yerlerden biri de Malatya'ydı. Malatya'da **Ümit Cihan TARHO**'nun katliamından sonra binlerce öğrencinin tepkisi sokaklara taşdı. Öfke halkla birlikte onbinlere vardı...

Gençliğin tepkisi bir adımdı ama yeterli miydi?

Yeterli değildi elbette... Anadolu gençliğinin tepkisini kalıcılaştırmak gerekiyordu. Bu **Öğrenci Meclisleri**'yle sağlanabilirdi. Yine Anadolu gençliği savunma çizgisinden çıkarılmalı ve faşist saldırıları alt edecek bir mücadele çizgisine çekilmeliydi. Bu da **FTKSMK**'ların Anadolu'da yaygınlaştırılmasıyla mümkün olabilirdi. Dev-Genç, işte bu noktada Meclisleri ve FTKSMK'ları '97-'98 öğrenim döneminde yaygınlaştırmayı hedefledi. Devrimci Gençlik faşizme karşı mücadeleyi bu perspektifle ele aldı ve yapılması gerekenleri açıkladı:

ÖRGÜTLENMEDE;

Öğrenci Meclisleri ve FTKSM'ler yaygınlaştırılacak, Gençlik, MECLİSLER bünyesinde birleştirilecek,

PRATİKTE;

- *Okullara birlikte girilip çıkılacak,*
- *Sivil-faşist saldırılara anında cevap verilecek,*
- *Önceden saldırılara karşı nasıl ve hangi araçlarla karşılık verileceği belirlenecek,*
- *Savunma için her an hazır beklenecek,*
- *Saldırı olması beklenmeden, güçler dengesine bağlı olarak faşistler dağıtılacak, etkisizleştirilecek,*
- *Devrimci şiddet örgütlenirken kitle bağı güçlendirilecek,*
- *Her öğrenciye sivil-faşist saldırıların mantığı, kimler tarafından yönlendirildiği anlatılacak.*

SONUÇ OLARAK; *Sivil-faşistler okullardan atılacak.*

Maraş Katliamı Protestoları

24 Aralık 1978... Maraş...

Bu tarihi unutmadı Dev-Genç'liler. Unutmak ihanetti, unutmak yok saymaktı. İyiden güzelden insandan yana ne varsa... O günden beri büyüttüler kinlerini. Her yıl daha da artan eylemlerle hesap sordular.

İYÖ-DER'liler 24 Aralık'ta hesap sormak için Beyazıt'a çağrıları yaptılar. Günler öncesinden başladılar çalışmalarına. Duvar gazeteleri hazırladılar, açıklamalar, forumlar, paneller düzenlediler. Sadece üniversitelerde değil, üniversite dışında da destek buldu çağrıları. HÖP, DLMK, Halk Meclisleri, TİYAD'lı aileler, Devrimci Memur Hareketi, İdil Kültür Merkezi de eyleme katılacaklarını açıkladılar.

24 Aralık'ta Beyazıt'ta **Seher, Uğur ve Şengül**'de resimleriyle TÖDEF'lilerle birlikteydi. Kızıla boyanmış «*Öğrenci Meclislerini Kuracağız, Haklarımızı Alacağız-Öğrenci Meclisleri Girişimi*», «*Faşizmi Yeneceğiz Mücadelemizi Sürdüreceğiz-Faşist Teröre Karşı Savunma ve Mücadele Komiteleri*», «*Maraş'ları Unutma, Affetme, Hesap Sor-TÖDEF/İYÖ-DER*» pankartları meydanda dalgalanıyordu. Hep bir ağızdan hesap soruyorlardı «*Maraş'ın Katili Susurluk Devleti*», «*Maraş'ın Katilleri Gençliği Yönetemez*» sloganlarıyla.

Eskişehir'de ise TÖDEF, Özgür Gençlik, Yurtsever Gençlik, DÜP'lü öğrenciler tarafından Maraş Katliamını Protesto Komitesi oluşturuldu. 24 Aralık'ta panel, dinleti ve basın açıklaması düzenlediler. «*Maraş Katliamını Unutma, Affetme, Hesap Sor!*» pankartının açıldığı eylemde «*Bugün gençliğe satır, bıçak, silahlarla saldıranlar, Maraş, Çorum, Sivas katliamlarını gerçekleştirenlerdir*» açıklamasının ardından eylemlerini bitirdiler.

Bu öğrenim döneminde gerçekleştirilen 24 Aralık anmaları, aynı zamanda süregelen sivil-faşist saldırılara karşı geliştirilen protestoydu. Öğrenci gençlikteki duyarlılık açığa çıkartılırken kitlelere hesap sorma bilinci taşındı.

Çete Artıkları Yine Saldırdılar

Tek başına okulları tümüyle işgal edip denetimi ellerine geçirecek güçleri yoktu faşistlerin. Dışarıdan, öğrenci olmayan çapulculardan da destek alarak saldırıyorlardı. MGK; jandarma ve polisin okullara daha aktif müdahale etmesine meşru zemin yaratmak istiyordu. Devrimcilere karşı geliştirilen kontrgerilla kaynaklı propaganda ile de Devrimci Gençlik kitleden soyutlanmak, marjinalleştirilmek ve baskı altına alınarak etkisizleştirilmek isteniyordu. Tamda bu günlerde TV'lerde boy

gösteren polis şeflerinin açıklaması niyetlerini açığa vurdu. İstedikleri zaman fakülte içlerine girememekten şikayet ediyorlardı teker teker. Böylesi faşist demagogiler TV ve gazetelerden yaygınlaştırılmaya çalışıyordu. **MGK** ise son toplantısında gündemine '**öğrenci olayları**'nı alıyordu. Bu toplantıları, gençliğe yönelik yeni saldırı planlarının olduğunun göstergesiydi.

İlk olarak 4 Kasım'da İTÜ Fen Edebiyat Fakültesi'nde bildiri astı faşistler. Devrimci-demokrat öğrencilerin barikatı ile karşılaştılar. 5 Kasım'da Kocaeli Üniversitesi Mühendislik Fakültesi'nde «*YÖK'e HAYIR*» pankartını açan öğrenciler faşistlerin saldırısına uğradılar. Faşistlere gereken cevap verildi. Bir gün sonra Van 100. Yıl Üniversitesi'nden geldi saldırı haberleri. 10 Kasım'da Kocaeli Üniversitesi Mühendislik Fakültesi'nde tekrar saldırdılar.

Saldırıları 14 Kasım günü sivil-faşistlerin İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi öğrencilerine bıçak çekmeleri ile boyutlandı. 14 Kasım günü toplu halde okuldan çıkan öğrenciler faşistler tarafından takip edildiler. Aynı günün akşamı yine kan akıttılar. 21:30'da Barış ATEŞ isimli öğrenci kaldığı Atatürk Öğrenci Sitesi Yurdu önünde bıçaklandı. Yine aynı gün Ankara ve Uludağ Üniversitelerinde de saldırdılar. Saldırıları ardarda yaşanıyor. Burdur Süleyman Demirel Üniversitesi'nde 5 öğrenciyi de bıçakla yaraladı sivil-faşistler. 15 Kasım'da ise Atatürk Öğrenci Yurdu'nda kalan Ankara Üniversitesi öğrencisi Önder METE sivil-faşistlerin işkencesine maruz kaldı.

Bu tip saldırılar yıldırmadı gençliği. Tepkiler yükseldi. 17 Kasım'da İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde forum düzenlendi. Basın açıklaması yapan TÖDEF, faşistlerin bu tür saldırılarının püskürtüleceğini, saldırıların hesabının sorulacağını belirtti.

19 Kasım günü faşistler saldırmaya devam ettiler. Edebiyat Fakültesi önünde ve dışarıda çıkan çatışmalarda 14 öğrenci yaralandı. Hemen bir araya geldi gençlik. «ÇETELERİ İSTEMİYORUZ», «FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA» sloganlarıyla Çapa Tıp'a kaldırılan yaralı arkadaşlarının yanındaydılar.

Bu saldırılarda polisin tarafı belliydi. Saldıranları değil, saldırıya uğrayanları gözaltına aldı. 20 Kasım'da Sultanahmet Adliyesi'nde suç duyurusunda bulunmak isteyen TÖDEF/İYÖ-DER'liler gözaltına alındı. 24 Kasım günü ise Silifke Taşucu'nda boy gösterdi faşistler. TÖDEF'lilere saldırdılar. Saldırıyı öğrenciler ve Taşucu halkı alkış ve sloganlarıyla protesto ettiler.

26 Kasım'da Beyazıt'ta devam etti protestolar. Amaçları basın açıklaması yapmak, seslerini duyurmaktı. Panzer, gözaltı arabaları, robokop'lar, köpekli çevikler, timlerle, işkenceciler sabahın erken saatlerinden itibaren yine işgal etmişti Beyazıt'ı. Saatler 13.00'ü vurduğunda eylem alkışlarla başlatıldı ve TÖDEF'liler kızıl bayraklarını çıkardılar ardından. «**Yeni 16 Mart'lara İzin Vermeyeceğiz**» diye haykırdılar. Saldırdı ve 20 İYÖ-DER'liyi gözaltına aldı polis.

Beyazıt'taki protestonun akşamında ise Akdeniz Üniversitesi Erkek Öğrenci Yurdu'nda faşist saldırı yaşandı. Devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilerin odalarına girerek küfür ve tehditler savuran 30 kişilik faşist grubun saldırısına tanık olan yurt görevlileri her zamanki gibi sessizliği seçtiler. 3 gün sonra Kasım'ın 29'unda tekrar faşist saldırı yaşandı. Bu kez daha kalabalıktilar. Sopalarını ve bıçaklarını da yanlarında getirmişlerdi. Devrimci-demokrat öğrenciler faşistleri püskürtmeyi başardılar. Çatışmanın ardından her zamanki gibi gözaltına alınanlar yine devrimci-demokrat öğrencilerdi. 3

Aralık'ta bu saldırıyı protesto etti gençlik. Üniversitenin yemekhanesinden alkışları ve sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler. Yurt müdürüyle görüşüp oturma eylemi yaptılar.

Saldırıların sonrasında İçişleri Bakanı Murat BAŞESGİOĞLU, TV'lerden yıllardır tekrarlanan o meşhur açıklamayı yaptı; «*İllegal sol örgütler kendilerine taban yaratmak için olay çıkarıyorlar.*» Böylece devrimcileri hedef gösteriyordu devlet. Sivil-faşistlere ve polislere «**devam edin, saldırın biz arkanızdayız**» mesajını veriyorlardı. Kontra medya da katıldı bu koroya. Medya tekellerinin köşe yazarları, haber merkezleri MGK'nın saldırı politikalarıyla tam bir uyum içinde çalıştı. Birkaç istisna dışında burjuva medya saldırılara demogoji ve karalamaları ile destek sağladı, güç verdi. Kontgerilla politikaları karşısında, faşist saldırıları aklamaya, gençliğin mücadelesinin meşruluğunu «sağ-sol çatışması» demogojisi ile boğmaya, saldırıları meşrulaştırmaya çalıştılar. Halka ve gençliğe düşmanlıkları bir kez daha gözler önüne serildi.

Aldıkları destekle daha da güçlenen sivil-faşistler saldırılara devam ettiler. Aralık ayında daha çok duyuldu adları. Saldıracakları yerleri özenle seçiyorlardı. 3 Aralık'da Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi'nde saldırdılar. Ertesi gün öğrencilerin protestosuyla karşılaşan faşistler 8 Aralık'ta bir kez daha saldırdılar. Taş ve sopaların kullanıldığı çatışmada biri AYÖ-DER'li, 3 devrimci-demokrat öğrenci yaralandı. 5 Aralık'ta Çanakkale 18 Mart Üniversitesi'nde protesto edildi faşist saldırılar ve polis işgali. TÖDEF, Özgür Gençlik ve Yurtsever Gençliğin ortak hazırladığı eylemde öğrenciler kampüs kapısına kadar yürüdüler. Yürüyüş sırasında «**Sağ-Sol Çatışması Yok, Faşist Terör Var-Devrimci-Demokrat Öğrenciler!**» yazılı bir pankart taşıdılar. 19 Aralık günü iki öğrenci Kastamonu Emniyet Müdürlüğü'nün 20 metre ilerisinde bir grup faşistin saldırısına uğradı. Ardından saldırıyı protesto etmek isteyen TÖDEF'li 3 öğrenci gözaltına alındı.

24 Aralık, bütün yurttaki Maraş Katliamı'yla birlikte sivil-faşist saldırıların lanetlendiği gün oldu. Aynı gün yeni bir katliam yaşandı. Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi 2. sınıf öğrencisi **Serkan EROĞLU**, okulun tuvaletinde ölü bulundu.' Bir ay önce işkenceciler tarafından kaçırılarak 8 saat işkenceye tabi tutulmuştu **Serkan**. İşkencede muhbirlik teklifi yapmışlar, tehdit etmişler, psikolojik saldırılarda bulunmuşlardı. En son 22 Aralık'ta görmüştü arkadaşları onu. Arkadaşlarına polis tarafından takip edildiğini söylemişti. Yine aynı senaryoyu tekrarladılar. Dekanlık ve polis ağızbirliği ederek **Serkan**'ın 'intihar ettiği' yalanını uydurdular. 26 Aralık sabahı bu yalanlara kanmadıklarını belirterek eylem yaptı öğrenci gençlik.

«*Serkan EROĞLU Aramızdasın*» yazılamalarıyla donattılar kampüslerini. *Serkan ajanlığı kabul etmediği için öldürülmüştü.* «*Kolaysa gelin bizleri de öldürün. Çabalarınız boşuna. Teslim alınmış bir gençlik bulamayacaksınız karşınızda*» diyerek bir masa hazırladılar. *Karanfiller, mumlar ve Serkan'ın resimlerini yerleştirdiler masanın üzerine. Yürüdüler, dekanlık önünde oturma eylemi yaptılar. Talepleri; polis terörü ve sivil-faşist saldırıların son bulmasıydı. «Katil Polis Hesap Verecek» sloganlarıyla bitirdiler eylemlerini.*

Aynı gün Antakya M. Kemal Üniversitesi'nde saldırıya geçti sivil-faşistler. Gece ise 28 öğrenci polis tarafından gözaltına alındı. MÜ Haydarpaşa Kampüsü'nde ise devrimci bir öğrenciye sataşan faşistler dövülerek okuldan atıldı. Faşist saldırılar okullarla da sınırlı değildi 29 Aralık gecesi Altunizade Erkek Öğrenci Yurdu'nu bastılar. 6 demokrat öğrenciyi yaraladılar.

Ne yapmak istedikleri bir kez daha çarpıcı bir şekilde ortaya çıktı. Terörle, katliamla kendilerinden olmayan herkesi yıldırıp teslim almayı hedefliyordu faşizm. Saldırılarıyla genel bir korku

psikolojisi yaymak isterken, kendilerine karşı olan herkesi susturmayı amaçlıyorlardı. Devrimcilerin yurtlardaki örgütsüzlüğünün yetersizliği düşünülecek olursa, zor bir hedef olarak görmüyorlardı yurtları.

Faşist terör tırmanışına devam ediyordu. Ocak ayı başında da Marmara Üniversitesi Kampüsü'nde polis desteğiyle saldırı faşistler. 7 Ocak; öğrencilerin eylemlilikleriyle geçti. Haydarpaşa Kampüsü'nde bir araya gelen öğrenciler her yeni günde mücadelelerini yükselterek sürdüreceklerini dile getirdiler. Topluca kampüse girdiler. Destek için gelen İYÖDER'liler sloganlarıyla kararlıklarını ifade ettiler. Polis saldırısına direnerek cevap verdiler. Oradan Kadıköy'e doğru yürüyüşe geçtiler. Kadıköy İskelesi'ne geldiklerinde yaptıkları *«Hiçbir saldırı bizim haklı mücadelemizi boğmaya yetmeyecektir»* açıklamasıyla dağıldılar.

5 Ocak'ta Uludağ Üniversitesi İİBF'de devrimci-demokrat bir öğrenciye saldıran sivil-faşistler dövülerek okuldan atıldı. İki gün sonra jandarma ve sivil faşistler, okuldan çıkan öğrencilere saldırdılar ve 28 öğrenci gözaltına alındı.

Ümit Cihan TARHO Katledildi

Ümit, İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi öğrencisiydi. Demokrattı. Sırf bu nedenle faşistler tarafından katledildi.

7 Ocak'taki saldırıda ağır yaralanan Ümit hastaneye kaldırıldı. Haber duyulur duyulmaz halk hastanenin önünde birikmeye başladı. Öfke ve sabırsızlık içinde 4 gün boyunca beklediler. 4 günün sonunda 11 Ocak günü şehit düştü Ümit... Malatya halkı çeşitli şekillerde sahiplenmesini gösterip katliamı lanetledi.

10 bin kişinin katılımı ile kaldırıldı cenaze. Öğrenci gençlik, arkadaşlarının kanının yerde kalmayacağını haykırıyor, faşizmi lanetliyordu. «BİR ÜMİT ÖLÜR, BİN ÜMİT DOĞAR!»

diyorlardı hep bir ağızdan. «Halkız Haklıyız Kazanacağız», «TÜRKİŞ'in İtleri Yıldırılmaz Bizleri» sloganlarıyla Malatya'nın umdukları gibi olmayacağını gösteriyorlardı faşizme.

9 Ocak'ta İTÜ'lü öğrenciler, *«Faşizme Boyun Eğmeyeceğiz/İTÜ'lü Anti-Faşist Öğrenciler»* yazılı bir pankartın açıldığı, açıklamalarıyla katliamı protesto ettiler. Ardından Fen-Edebiyat Fakültesi'ne doğru yürüdülr katliamı lanetleyen sloganlar atıp Gündoğdu marşını söylediler. Çapa Tıp ve Edebiyat Fakültesi öğrencileri de protesto gösterileri düzenlediler. Aynı gün Mersin'de TÖDEF'liler, *«Bu saldırılar bizim haklı mücadelemizi engelleyemez»* diyerek Mersin'de bir basın açıklaması yaptılar...

Katliamla sonuçlanan faşist saldırıların hesabını sormak ve saldırılarının gençliği teslim alamayacağını göstermek için İYÖ-DER'liler alanlardaydı.

13 Ocak'ta Kadıköy'de olacaklarını duyurmuşlardı. Sabah saatlerinden itibaren İskele Meydanı polis tarafından ablukaya alındı. İşgale rağmen eylem saati yaklaştığında kalabalıklaşıyordu meydan. İYÖ-DER'lilerin açıklamalarına izin vermeyen polis saldırdı. Alkış sesleri slogan seslerine karıştı; «İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek», «Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz»... Elllerinde Ümit Cihan'ın ve TÖDEF şehitlerinin resimleri vardı. Yerlerde sürüklendiler, tüm bağluluklarıyla korudular şehitlerinin resimlerini. Direndiler. Polis gözaltına aldıklarını rahat rahat bindiremedi arabalara. Daha 5 dakika geçmişti ki yeniden slogan ve alkış sesleri duyuldu Kadıköy'den. Yürüyüşe geçen Kadıköy halkı, «Kadıköy Halkı» imzalı pankartıyla yolu trafığe kapattı.

Bundan bir gün sonra da Diyarbakır Dicle Üniversitesi'nde anma yaptı öğrenciler. 12 Ocak şehitleri **Selim YEŞİLOVA**, **Refik HOROZ**, **Reyhan Havva İPEK** ve **Hüseyin DENİZİ**i andılar. Değerlere sahip çıkılmalıydı, kolay yaratılmamıştı bu değerler. Bedellerle kazanılan haklar 12 Ocak şehitlerinin emeğiydi. Onlara sahip çıkmak; ancak kendine güvenen,

koşulları kendisi yaratmaya çalışan, haklılığına, meşruluğuna, kararlılığına inanan bir düşünce yapısıyla hayata geçirilebilirdi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı anmada polis, okulu çember altına alırken, sivil-faşistleri kantine sokarak saldırı gerçekleştirmeye çalıştı. TÖDEF'lilerin kararlı tavırları karşısında geri çekilmek zorunda kaldılar.

15 Ocak'ta Kırşehir Eğitim Fakültesi'nde de TÖDEF ve Emek Gençliği tarafından saldırıların kınandığı bir basın açıklaması yapıldı. Saldırıları, katliamlara karşı gelen öğrencilere ve halka cevabın cop, gözaltı, işkence, soruşturma ve katliam olduğu bu süreçte *«birleşelim, hesap soralım, katliam politikalarını boşa çıkaralım»* çağrısında bulunan öğrenciler eylemlerini sloganlarla bitirdiler.

Adana Çukurova Üniversitesi'nde de **Ümit Cihan TARHO**'nun katledilmesi 16 Ocak günü protesto edildi. TÖDEF'lilerin de olduğu devrimci-demokrat öğrencilerin *«Faşizme Karşı Omuz Omuza»*, *«Şehit Namırın»*, *«Devrim Şehitleri Ölümsüzdür»* sloganlarıyla devam eden eylemlerine polis saldırdı. 30 öğrenci gözaltına alınırken çok sayıda öğrenci yaralandı.

Aynı gün 18 Mart Üniversitesi öğrencileri saldırılara ve katliamlara sessiz kalmayacaklarını dile getirdiler. Öğle saatlerinde *«Bir Ölü Bir Doğarız»* pankartlarıyla biraraya geldiler. Açıklamanın okunmasının ardından sloganlarla dağıldılar. 20 Ocak'ta aynı üniversiteye bağlı Biga İİBF'de iki faşist, öğrenciler tarafından dövüldü. Ertesi gün devreye giren polis devrimci-demokrat öğrencileri gözaltına aldı. Sivil-faşist saldırılar Antakya'da da protesto edildi. MYO öğrencileri 22 Ocak'ta kantinde toplanarak basın açıklaması yaptılar. Kantinde bulunan diğer öğrencileri 1 dakikalık alkışlı protestoya çağırarak eylemlerini bitirdiler.

Faşist Teröre Karşı Savunma ve Mücadele Komiteleri

«DEV-GENÇLİLER,

Polis, sivil-faşist, idare işbirliği ile gelişen saldırıları durdurmak için, okullarda can güvenliğini sağlamak için, en geniş öğrenci gençliğin birliğini sağlamak ve faşizmin karşısına dikmek için, Faşizme Karşı Savunma ve Mücadele Komiteleri'ni örgütlemek ve faşistleri okullardan püskürtmek için, GÖREV BAŞINA»

Daha ilk saldırıların hemen ardından yapılan bu çağrıyla faşist terörün nasıl püskürtüleceği cevaplanmış oldu. Saldırıları merkezi olarak MGK tarafından planlanmış ve devamı gelecekti. Bu saldırılara karşı gençliğin, can güvenliğini ve öğrenim hakkını korumak için örgütlenmeye ihtiyacı vardı. İşte bu örgütlenme, Faşist Teröre Karşı Savunma ve Mücadele Komiteleri idi.

Bu komiteler; faşizme, faşist teröre karşı olan tüm gençliği birleştiren ve harekete geçiren; can ve öğrenim güvenliğini sağlayan, örgütler olacaktı.

Bu komiteler; hem saldırılara karşı duyarlı, dikkatli, hazırlıklı olmayı sağlayan; nöbet tutmaktan, barikat örmeye kadar saldırıları baştan durdurmak için önlemler geliştiren bir savunma işlevi görecek, hem de saldırıya karşı direnişi örgütleyen, kitleleri faşist teröre karşı eyleme geçiren, gerektiğinde faşistlere hadlerini bildiren bir mücadele örgütleyecekti.

FTKSMK'ların oluşturulmasına hemen başlandı. Anti-faşist her gruba ve kişilere çağrılar yapıldı. Olumlu cevap verenlerle toplantılar yapıldı. Hep birlikte komitenin şekli, işleyişi tartışıldı. Somut öneriler üzerinde komiteler şekil kazandı. İÜ Merkez Kampüs ve Edebiyat Fakültesi, Sosyal Bilimler Meslek Yüksek Okulu FTKSMK'ları kuran ilk okullar oldular.

Komitelere alt komisyonlarla daha da işlerlik kazandırıldı. **Ajıtasyon-Propaganda Komisyonu**; panel, imza kampanyası gibi görsel çalışmalarla faşizme karşı bir bilinç yaratmak, **Savunma Komisyonu**; gençliği faşist saldırılara karşı hazırlamak hedefiyle oluşturulan alt örgütlenmelerdi.

Susurluk Devletinin Saldırıları Artıyor

28 Ocak'ta Adana'nın Kiremithane Mahallesi'nde bir katliam gerçekleşti. İçlerinde, Kurtuluş Gazetesi Adana Temsilcisi **Mehmet TOPALOĞLU**'nun da bulunduğu üç Cephe'li, mahalle halkının gözleri önünde katledildi.

Adana katliamından kısa süre önce Başbakan YILMAZ'ın danışmanı Kutlu SAVAŞ'a hazırlattığı «Susurluk Raporu» açıklanmıştı. Bu raporda saldırıların, katliamların «usulüne uygun» yapılması gerektiği ve yapılacağı açıklanmıştı. Susurluk Raporu olarak kamuoyuna yansıyan bu rapor, bir yandan Susurluk gerçeğinin üstüne örtme amaçlıyken bir yandan da yeni saldırıların habercisiydi. Öyle de oldu ve katliam usulüne göre yapıldı. Her zamanki gibi «*güvenlik güçlerinin teslim ol çağrısına ateşle karşılık veren teröristler....*» diyerek katliamlarını gerekçelendirmeye çalıştılar.

Aslında Adana katliamı yeni bir sürecin de başlangıcı olmuştur. Susurluk devletinin gençliğe yönelik olarak başlattığı saldırılar kısa sürede katliamlara varan boyutta tüm halka yönelmeye başlamıştır. Hedef tüm halktır. Saldırıları hayatın her alanında artarak sürmeye başlar.

Faşist Teröre Karşı Mücadele

'98'in ikinci yarısı yılı, faşist saldırıların daha da yaygınlaştığı bir dönem olur. İnönü Üniversitesi öğrencisi **Cihan TARHO**'nun katledilmesinden sonra faşistler, hemen hergün birçok üniversitede satırlı bıçaklı saldırılarını arttırarak sür-

dürdüler. Bütün üniversitler, yurtlar, liseler faşist terörle karşı karşıyadır. Resmi ve sivil-faşist terör içiçe geçmiş olarak pervasız bir şekilde yoğunlaşır.

Yaşananların gösterdiği şudur aslında: MGK, faşist terörü sürekli kılarak gençliği ve halkı teslim almak istemekte, bunun içinde her kesime, planlı, programlı, kapsamlı bir saldırı yürütmektedir. Faşistler, polis gözetiminde gece yarıları veya güpegündüz satırlı, bıçaklı; yurtları basarak yurtlarda ve üniversitelerde katliam denemeleri yapmaktadırlar. İstanbul'da Altunizade ve Avcılar Öğrenci Yurdu, Edirne'de Selimiye, Ankara'da Hacettepe Merkez Öğrenci Yurdu'nda defalarca faşistler tarafından saldırılar düzenlenir. Benzer saldırılar, Anadolu'nun bir çok yerinde aralıksız sürer.

İstanbul'da İÜ Merkez Kampüsü'nde ise neredeyse faşist saldırıların olmadığı gün yoktur. Öyle ki, faşist saldırılardan dolayı İÜ Merkez Kampüsü'nde sınavlar iptal edilir duruma gelir. Okullar kapatılır.

Ankara'da DTCF, Fen Fakültesi, Cebeci Kampüsü'ne bağlı okullar, Gazi Üniversitesi, Bursa, Antakya, Edirne, Kırşehir, Malatya, Elazığ, Kayseri, Samsun, Adana, vb. yerlerde de olan bitenler benzerdir.

Faşistlerin yeterince etkili olamadığı, sonuç alamadığı yerlerde ise, devreye polis terörü girer. Hemen hergün onlarca öğrenci faşist saldırılar sonucu yaralanıp hastanelere taşınır, onlarca öğrenci de polis tarafından gözetim altına alınarak işkencehanelere götürülür. Üniversitelerde sıradan insanların dahi can ve öğrenim güvenliği yoktur. Okullara, yurtlara girmek-çıkma sorundur. Yemekhanede, derslikte, yatakhane de kantinde, her an yeni bir saldırıyla, polis gözetimsizliğiyle karşı karşıya kalınır.

Yaşanan tüm bu gelişmelere karşı oportünizm ve reformizmin tavrı tam bir duyarsızlıktır. Öyle ki, mücadele

noktasında artık niyetlerini tartışmak kaçınılmaz olmuştur. Saldırıların bu kadar kapsamlı ve sürekli olmasının karşısında, kimi kez karşılık verselerde aslında hiçbir hazırlıkları yoktur. Onların tek umudu kitlelerin faşist saldırılara göstereceği kendiliğindenci tepkilerdir. Bu nedenle kitlelere «**yapın**», «**edin**» türü bildiriler, yazılar yazarlar ama kitleler neyi nasıl yapacaktır, bunun pratikte karşılığı yoktur. Aslında yaşananlar oportünizm ve reformizm açısından tam bir politikasızlıktır.

Reformizm, sivil-faşist saldırıların durdurulmasının yolunu, devletten «Ülkü Ocakları'nın, MHP'nin kapatılması»nı istemekte bulur. Onlara göre sivil-faşist saldırılar devletten bağımsızdır. TKP'nin '80 öncesi söylediklerini tekrarlamaktadırlar. Benzer şeyleri Kürt milliyetçileri de söylemeye başlar. Oportünizmin ise, dergi sayfalarının dışında söylediği bir şey yoktur. Sanki, faşist terör kimsenin sorunu değilmiş gibi hareket ederler. Ne bir hazırlık, ne de bir ciddiyet vardır.

Faşizmin terörünü bu ölçüde pervasızca sürdürmesinin nedenlerinden biri de budur aslında. Faşizm gençliğin örgütsüzlüğünden, dağınıklığından güç almaktadır. Çünkü faşizm, kitlelerin kendiliğindenci tepkisinin sürekli olamayacağını, terörü sürekli kıldığında, zamanla kitlelerin yılacağını, gerileyeceğini bilmektedir. İşte bu yüzden, daha baştan sürece ilişkin politika ve örgütlenmeleri ortaya koyan Devrimci Gençlik, bir yandan gençliği Öğrenci Meclisleri'nde örgütlerken, diğer yandan da faşist teröre anladığı dilden cevap vermeye çalışır.

Emperyalizmin Ortadoğu Halklarına Saldırı Girişimi Ve Anti-Emperyalist Mücadele

'97 Şubat'ında Körfez yeni bir savaşın eşiğine gelir. ABD emperyalizminin Irak'a uyguladığı, ambargo 8. yılına girerken Saddam yönetiminin, BM Komisyonu'nu sınır dışı etmesiyle Körfez'de bir anda savaş rüzgarları esmeye başlar.

ABD, Irak'a dönük saldırı girişimine gerekçe olarak Irak'ın sahip olduğunu iddia ettiği kimyasal ve biyolojik silahları gösterir. Böylece dünya kamuoyunu arkasına alarak saldırılarına meşruluk kazandırmak ister. Oysa bu silahların yüzlerce kat fazlası kendinde, diğer emperyalist ülkelerde vardır. Saldırı için bahane aramaktadır. Sorun, Irak'ın o günkü tutumuyla bölgede ABD için bir çıban başı olmasıdır. Irak, ABD'nin sadece Ortadoğu'da kurmak istediği hakimiyeti sağlama açısından da değil, ABD emperyalizmine boyun eğmeyerek dünya halklarına «kötü» örnek olması yanıyla da çıban başıdır. ABD emperyalizmi karşı- sında teslim olmayan, direnen bir halkı görmek istememektedir. Irak'a yönelttiği saldırılar esasında tüm dünya halklarına gözdağı niteliğindedir.

Gelişmeler karşısında Devrimci Gençlik, daha ilk anda tavrını ortaya koyar. 11 Şubat'ta İÜ Tıp Fakültesi'nde bir gösteri düzenler. İYÖ-DER'li ve DLMK'lı öğrenciler tarafından düzenlenen gösteride, «**ABD Emperyalizmi Ortadoğu Halklarını Teslim Alamayacaktır!**» yazılı pankart açılır. TÖDEF flamalarının taşındığı gösteride Devrimci Gençlik görseelliğiyle de dikkatleri çeker. Gösteri, çeşitli konuşmalar ve atılan sloganlardan sonra ABD bayrağı yakılarak bitirilir.

MGK Saldırıları, İslamcı Öğrenciler Ve Birlik

Şubat ayı sonlarına doğru öğrenci gençlik MGK'nın yeni saldırılarıyla karşı karşıya kalır. Saldırı herkesedir aslında. MGK, gençlikten başlayarak bütün bir halkı teslim almak, sindirmek ve tek tipleştirmek istemektedir.

Bu amaçla Milli Eğitim Bakanlığı tarafından «Kılık-Kıyafet Yönetmeliği» genelgesi yayınlanır. Genelgeye göre, başörtülü, sakallı vb. öğrenciler okula alınmayacaktır. İnsanların düşüncelerinden, inançlarından taviz vermesi istenir. Oligarşi bu genelgeyle aslında düzene muhalif olan tüm kesimlere yönelmiştir.

Peki devrimcilerin tavrı ne olmalıdır?

Bu noktada alınacak tavır önemlidir. Devrimciler halka yönelik baskılara karşı mı olacaklar? Yoksa şeriatı karşı olmak temelinde halk üzerinde baskı kuran MGK'nın yanında mı yer alacaktır? Cevaplanması gereken esas soru budur.

Baskıların, yasakların halkın şu veya bu kesimine yönelik olması devrimcilerin tavır alışlarında bir farklılık yaratamaz. Haksızlıklara karşı çıkmak, halka yönelik hertürlü saldırının karşısına geçmek, devrimci olmanın en temel kıstasıdır. Faşizmin saldırıları karşısında hayatın her alanında halkın değerlerini savunmak, adalet isteğine tercüman olmak, devrimcilerin her zaman temel görevidir.

İşte böylesi süreçte Devrimci Gençlik, hiç beklemeeksizin harekete geçer. Tavrı; İktidar ve muhalefet içerisindeki çelişkileri derinleştirip, devlete karşı yönlendirmeyi esas almak olur. Dahası MGK'nın oyununu bozmaktır esas olan.

Devrimci Gençliğin ve Cephe'lilerin sorunu, birincisi; on yıllarca devlet tarafından kullanılmış, devrimci geleneklerden habersiz, kurtuluşu tarikat şeyhlerinin sözlerinde gören öğrenci kesmine ve halka kitlelerine ulaşabilmektir. İkincisi; bu kesimlerin devletle olan çelişkilerini derinleştirip en geniş muhalefet cephesinin içerisinde yer almalarını sağlamaktır. Üçüncü bir yan ise; bu kesimlerin MHP gibi faşist örgütlerle ilişkilerini kopartıp, onların ideolojik etki alanlarının dışında hareket edebilmelerini sağlamaktır.

Bu süreçte; «**Şeriatı mı savunuyorsunuz? Laikliğe karşı mısınız?**» gibi bir tartışma devrimcilerin değil, MGK'nın, MGK politikalarına uyum sağlamış kesimlerin sorunu olabilirdi. Zaten MGK «**laik-şeriat**» ekseninde geliştirdiği suni kamplaşmayla kendi sol'unu, yani MGK solcularını yaratmıştı. O günden sonra MGK solculuğu apoletini takan reformist sol MGK ekseninde politika yapmaya başlar. «Kılık-Kıyafet

Yönetmenliği» adı altındaki tek tipleştirme saldırısında da bu 'sol'cuları kendi yedek güçleri olarak değerlendirir.

Devrimci Gençlik MGK'nın bu oyununu bozar. Sol'un Türkiye'de bir bütün olarak MGK'nın «**silahsız kuvvetleri**» olmadığını gösterir. Yaşananlar, herkes açısından büyük bir şoktur aslında. Burjuva basında, TV'lerde, gazetelerde, görünen ise, faşizmin öğrenci gençliğin ve halkın birliğinden duyduğu korkudur. Bu yüzden de gelişmeler karşısında daha fazla duramazlar. Hergün binlerce öğrencinin Susurluk'taki devlete, MGK'ya, onların uygulamalarına karşı direnmesi ve direnişin her geçen gün genişleyerek yayılması karşısında geri adım atmak zorunda kalırlar.

Gün Gün Eylemlilikler:

24 Şubat günü, İÜ Rektörü Kemal ALEMDAROĞLU tarafından İstanbul Üniversitesi'nin giriş kapısına bir genelge asılır. Genelgeye göre bundan böyle sakallı, bıyıklı, başörtülü öğrencilerin okula girişi yasaklanmıştır.

Bu gelişmeler ardından sabahın erken saatlerinden itibaren öğrenciler okul kapısında birikmeye başlar. Kendi doğallığında genelgeye karşı ilk tepki oluşur. Ve çok geçmeden, kitlenin artmasıyla bu tepki eyleme dönüşür. Devrimci öğrenciler gençliği doğru hedeflere yöneltmeye çalışırlar.

«**Eğitim Hakkımız Engellenemez**», «**Baskılar Bizi Yıldıramaz**», «**Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek**» sloganları hep birlikte atılır.

Bu sırada dışarıda kalan öğrenciler kapıyı kırarak içeri girer. Polis, coplarla öğrencilere saldırır. İYÖ-DER'li bir öğrenci aldığı darbelerle yaralanır. Ancak polis direnişi kıramaz.

2. Gün: Bugün de, «genelge» nedeniyle öğrencilerin üniversiteye alınmaları engellenir. Ayrıca faşistlerde eylemde

gözükmeye başlar. Amaç, provakatif bir ortam yaratmak eylemin içeriğini boşaltmaktır. Buna izin verilmez. İçeriden ve dışarıdan kitlenin kapıyı zorlamasıyla polis geri adım atmak zorunda kalır. Tüm kitle kampüs içerisinde yürüyüşe geçer. Eylem yapılan bir forumla bitirilir.

3. Gün: Katılım oldukça büyük olur. Faşistler yine eyleme katılmaya çalışır. Devrimci Gençliğin İslamcı öğrencilere yönelik politikası sonuç vermeye başlamıştır. İslamcı öğrenciler de faşistlere tepki gösterirler. Eyleme katılmamaları noktasında faşistleri uyarırlar. Gelişmeler ardından kitle Beyazıt'dan Çapa Tıp Fakültesi'ne doğru yürüyüşe geçer. Binlerce öğrenci *«Zülme Karşı Omuz Omuz»*, *«Zülme Karşı Direneceğiz»*, *«Yılgınlık Yok Direniş Var»* sloganlarıyla Çapa'ya gelir. Burada basına açıklaması yapıldıktan sonra dağılır.

4. Gün: Katılım daha da artmıştır. Diğer üniversitelerden gelenlerle binlerce öğrenci Beyazıt Meydanı'nda toplanır. Cuma namazından sonra oturma eylemi yapılır. Ardından da bir basın açıklaması okunur. Sonra da, kortejler halinde *«Eğitim Hakkımız Engellenemez»*, *«Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız»*, *«Baskılar Bizi Yıldıramaz»* sloganlarıyla Çapa'ya yürünür. 15 bin öğrencinin katıldığı eylem basın açıklaması yapılarak bitirilir.

5. Gün: 24 Şubat'tan itibaren, kesintisiz devam eden eylem, 2 Mart Pazartesi günü de devam eder. Gelişmeler karşısında polis, tüm Beyazıt çevresini ablukaya almıştır. Sabah saatlerinden itibaren Beyazıt'ta 5'li-6'lı grupların oluşmasına dahi izin verilmez. Öğrenciler Beyazıt Meydanı'na alınmaz. Ancak gençliğin biraraya gelişini, eylemini engelleyemezler.

İstanbul Öğrenci Meclisi Girişimleri'ne bağlı öğrencilerinde katıldığı eylem dağınmış grupların bir araya gelmesiyle başlar. Polisin tüm engelleme çabalarına rağmen öğrenciler Laleli'ye doğru

yürüyüşe geçer. Ardından polis, Vezneciler yönünden gelen öğrencilere saldırır. Yaşanan gözaltılara, panzerlerle, robokopların saldırısına rağmen yaklaşık 3 bin öğrenci Cerrahpaşa'ya ulaşır. Burada yaklaşık yarım saatlik bir oturma eylemi yapılır. Grup YORUM'un da küçük bir dinleti sunduğu eylem, İslamcı öğrencilerin ve Öğrenci Meclisleri'nin basın açıklamasından sonra bitirilir.

6. Gün: Öğrenciler Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde toplanırlar. Öğrenci Meclisleri ve İslamcı öğrenciler genelge tamamen kaldırılincaya kadar mücadeleye devam edeceklerini açıkladılar. Öğrenci Meclisleri'nin «**ZULMÜN ADI FAŞİZM, FAŞİZM SUSURLUK TAKİ DEVLETTİR!**» pankartını açtığı gösteride eylem, karşılıklı sergilenen tiyatro oyunları, yapılan basın açıklamalarıyla son bulur.

Peki eylemlerin etkisi ne oldu?

Devrimci Gençliğin MGK'nın oyununu bozarak geniş bir muhalefet cephesini, MGK'nın karşısına çıkartması, İslamcı öğrencilerle alanlarda faşizme karşı yapılan birlik, bir çok kesimde geniş bir yankı yaratmıştır.

Susurluk devleti, halkın düşmanları açısından korku ve kaygı yaratmıştır. Reformizmden oportünizme kadar çeşitli kesimler açısından ise yaşananların bu kesimlerde yarattığı kafa karışıklığıdır. Hatta reformizmin durumu bundan daha da ötedir. O «*ben eylemlerde yokum*» diyerek, MGK'ya mesaj vermiş, MGK'yla aynı cepheden Devrimci Gençliğe saldırmıştır. Benzer şey oportünizm açısından da geçerlidir. Oportünizm de «*bu ittifak gericidir*» diyerek Devrimci Gençliğe saldırmış, MGK politikalarına yedeklenmiştir. Reformizmin MGK politikalarına yedeklenmesi bilinçli bir tercih iken, oportünizm ise ülke ve halk gerçekliğinden uzak olduğu için bu noktaya gelmiştir.

Devrimci Gençliğin, İslamcı öğrencilerle birlikte geliştirdiği pratik karşısında, oyunları bozulan MGK, ilerleyen günlerde gençliğe dönük saldırılarını daha kapsamlı bir şekilde yürütmeye başlar. MGK, öncelikle tüm üniversitelerin rektörlerini Ankara'da bir araya toplayarak, «İrtica Birifingi» verir. Ve rektörlere «Kılık-Kıyafet Yönetmeliği»ni tavizsiz olarak uygulamalarını emreder. MGK'nın, rektörlere söylediği şudur; *«Gerekirse bilime bir süre ara verin...»*

MGK'dan bu talimatı alan rektörler emniyet müdürleriyle işbirliği yaparak gençliğe dönük saldırılarına hız verirler. İslamcılara, devrimci-demokrat kesimlere, yurtseverlere yani tüm gençliğe karşı pervasızca saldırıya geçilir. Saldırıların bir ayağını polis terörü oluştururken, diğer ayağını ise sivil-faşistlerin daha da etkili bir şekilde kullanılması, bir üçüncü yanı ise, rektörler aracılığıyla yürütülen ve onlarca öğrencinin okuldan atılmalarına, uzaklaştırılmalarına neden olan disiplin soruşturmaları oluşturmaktadır. İlerleyen günlerde bu disiplin soruşturmaları daha da pervasız bir şekilde uygulanacak öğrenciler en küçük bir etkinlikte dahi okuldan atılmayla karşı karşıya kalacaktır.

8 Mart, Gazi, 16 Mart Ve Newroz

Mart ayı mücadele açısından hareketlidir. Gerek halkın mücadelesi açısından, gerekse gençlik mücadelesi açısından böyledir bu. Neredeyse hemen her gün sokaklarda alanlarda, irili-ufaklı bir dizi gelişmeler, eylemler görülür.

Devletin tüm halk kesimlerine dönük baskı ve teröründe de bugünlerde belirgin bir artış gözlenir. Bu, devrimci güçlerin programını bozma, mücadelesini geriletmeye dönük, planlı-programlı bir devlet politikasıdır. İşte öğrenci gençlik Mart ayına saldırıların arttığı bir zeminde girer.

8 Mart:

'98 8 Mart'ı Anadolu'nun bir çok yerinde gençlik tarafından yaygın bir şekilde kutlanır. Ankara'da Ziraat ve Veterinerlik fakültelerinde AYÖ-DER'li öğrencilerin programları doğrultusunda bir yürüyüş düzenlenir. Malatya'da ise, aralarında dersane öğrencilerinin de bulunduğu bir grupla TÖDEF'li öğrenciler, kitlesel bir basın açıklaması yapar. Niğde Ulukışla'da 8 Mart'ta, TÖDEF'li öğrenciler tarafından yaklaşık 400 kişinin katıldığı bir gece düzenlenir. Kutlamaların olduğu yerlerden biri de Balıkesir'dir. Kastamonu'da ise, 8 Mart, Eğitim Fakültesi ve MYO Öğrenci Meclisi Girişimleri tarafından bir şenlikle kutlanır. Amasya'da TÖDEF'li öğrencilerin de içerisinde yer aldığı ve 750 kişinin katıldığı bir gece düzenlenir. Erzincan'da da 600 kişinin katıldığı Nehir Düğün Salonu'nda bir etkinlik gerçekleştirilir. 8 Mart kutlamaları sadece yukarıda ismi sayılan yerlerle sınırlı kalmaz. Bütün üniversitelerde bir dizi etkinlik gerçekleştirilir.

Gazi Anması:

Gazi Anması görkemli ve kitlesel olur. Anmanın görkemli ve kitlesel olmasını sağlayan Cephe'dir. İşçi, memur, öğrenci, esnaf, kondulu, kadın-erkek, yaşlı-genç coşkulu ve disiplinli 13 bin kişi vardır Cephe kortejinde.

Ama herşey olumlu olmamıştır Gazi'de. Oportünist sol yine çocukluğuyla, reklamcılığıyla kendini dayatmış, halkın tepkisini çekmiştir. Bu yanıyla Gazi'nin 3. yıldönümü herkes açısından bir çok dersle doludur. Ülke ve halk gerçekliğinden kopuk olanlar bitmiş, tükenmiştir. Oportünizmin ve reformizmin ardında yürüyen kitle yoktur. Sayıları en kalabalık olanların dahi korteji bir kaç yüz kadardır.

İstanbul'da Gazi anmasına, Öğrenci Meclisleri Girişimi ve TÖDEF/İYÖ-DER pankartları altında katılan gençlik, Anadolu'nun bir çok yerinde de katliamı lanetler. Çukurova

Üniversitesi'nde, Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde, Malatya'da Ankara'da, Antep'te, İzmir'de, Kastamonu'da Kırşehir'de, Balıkesir'de, Amasya-Merzifon'da basın açıklamalarıyla, forumlarla, yürüyüşlerle, Gazi Katliamı'nın hasabı sorulur.

16 Mart Anması:

'98'in 16 Mart'ına MGK'nın başta öğrenci gençlik olmak üzere herkese azgınca saldırdığı bir süreçte girilir. 16 Mart 1978'in üzerinden tam 20 yıl geçmiştir. Ve faşist katliamlar devam etmektedir. Yeni 16 Mart'ların hazırlıkları yapılmaktadır. Gençlik hemen hergün eli kanlı faşist katillerin, polisin saldırılarıyla yüz yüzedir. Gelinek noktada gençliğin en temel sorunu öğrenim ve can güvenliğidir. İşte Devrimci Gençlik bunun bilinciyle sürece bir programla müdahale eder. TÖDEF öncülüğünde en geniş öğrenci kesimini hedefleyerek alanlarda, kampüslerde 16 Mart'ın hesabını sorar. 16 Mart'ın hesabı her yerde sorulmalıdır. Devrimci Gençliğin perspektifi budur.

16 Mart günü, **İstanbul**'da öğrenciler, işçiler, memurlar, mahalleliler, şehit ve tutsak aileleri, avukatlar pankartları, dövizleri, flamaları ve sloganlarıyla katliamın yaşandığı Beyazıt Meydanı'ndadır.

Gençliğin en geniş birliğinin ifadesi olan, Öğrenci Meclisleri de Gazi'den sonra bu kez de Beyazıt'da yeni katliamların yaşanmaması için faşist devletin kaşısına çıkar, 16 Mart'ın hesabını sorar. Beyazıt'da ilk anma sabah saat 10:00'da avukatların basın açıklamasıyla gerçekleşir. TÖDEF/İYÖ-DER'de bunun ardından kendi programını hayata geçirmek için harekete geçer. Saat 12:30 'da katliamın yaşandığı Eczacılık Fakültesi'nin önünde toplanılır. Öğrenci Meclisi Girişimleri, DLMK, İYÖ-DER, İDİL Kültür Merkezi, Devrimci İşçi Hareketi, Halk Meclisleri, Grup YORUM ve TAYAD da anmadaki yerini alır.

Yapılan basın açıklamasının ardından, katliamın olduğu yere karanfiller bırakılır. Sık sık sloganların atıldığı, katliama duyulan öfkenin yüksek olduğu anmada daha sonra Beyazıt Meydanı'na doğru yürüyüşe geçilir. Bu arada alana diğer öğrenci grupları ve kitle örgütleri de gelir. Alanda TÖDEF, İYÖ-DER programına başlar. Dikkat çekici noktalardan biri oportünizmin ve reformizmin Devrimci Gençlikle, Cephe kitlesiyle yanyana gelmek istememesi, uzak durmasıdır. Öyle ki, Devrimci Gençlik programına başladığında oportünizm ve reformizm alanı terk eder. 16 Mart anmasını oldu-bitiye getirmeye, bir an önce alandan çekilmeye çalışır. Eczacılık Fakültesi'nin önüne karanfil bırakmalarıyla dağılmaları bir olur.

Ancak Devrimci Gençlik alandaki programına devam eder. Dev-Genç görkemini ve coşkusunu Beyazıt'ta taşır. Flamalarıyla, önde şhitlerinin dev resimleriyle, Dev-Genç pankartıyla, temsili gerilla birliği yürüyüşüyle, anma gerçek kimliğine yaraşır bir şekilde yapılır.

Ankara'da AYÖ-DER'in 16 Mart anması Cebeci Kampüsü'nde yapılır.

TÖDEF'liler **İzmir'de** 16 Mart günü Ege Üniversitesi'nde bir yürüyüş düzenlerler. Programa EYÖ-DER'li öğrencilerin dışında İzmir DLMK, Devrimci Memur Hareketi, Ege Kültür ve Sanat Merkezi ve TİYAD'lı aileler de katılır.

Mersin Üniversitesi'nde de 16 Mart anması, TÖDEF'li öğrencilerin öncülüğünde gerçekleşir. Anma sırasında kantinde bulunan faşistler provakasyon yaratmak isterler ancak bu duruma TÖDEF'liler tarafından oluşturulan güvenlik birimi izin vermez. Faşistler kantinden atılır. Anmada yeni 16 Mart'lara izin verilmeyeceği belirtilerek marşlarla, sloganlarla katliam lanetlenir.

16 Mart 1978'in 20. yıldönümünde, diğer yıllardan farklı olarak bu yıl İstanbul ve Anadolu'da daha da artan bir duyarlılığın, potansiyelin olduğu görülür. 16 Mart'ın hesabını sormak belli başlı bir kaç büyük şehirle sınırlı kalmaz. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana dışında da gençlik bir çok yerde harekete geçer. Yeni 16 Mart'lara izin vermeyeceğini haykırır.

Newroz:

Devrimci Gençlik Newroz kutlamalarını ortak yapma noktasında hareket eder. Bu noktada başta yurtseverler olmak üzere çeşitli gençlik örgütlenmeleriyle görüşülür. Ve bu politikada başarılı olur. İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır, Malatya, Adana, Eskişehir, Antep, Burdur, Muğla ve daha bir çok yerde Newroz coşkuyla kutlanır.

İstanbul'da Newroz kutlamaları hemen bütün üniversitelerde yapılır. İlki Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi ve İÜ Avcılar Kampüsü'nde olur.

Malatya'da da Newroz coşkuyla kutlanır. Kutlamalara yaklaşık 500 kişi katılır.

Eskişehir'de kutlamalar Yıldıztepe Halk Caddesi Alanı'nda olur. 500 kişinin katıldığı kutlamalara TÖDEF ve DLMK'lı öğrencilerin yanı sıra DHG'de katılır.

Ankara'da ilk kutlama DTCF'de olur. Sonraki günlerde ise Cebeci, Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü ve ODTÜ'de Newroz kutlamaları yapılır.

Antep'de Newroz'un olduğu günlerde akşam sokağa çıkma yasağı olmasına rağmen Newroz ateşler yakılarak kutlanır. Cengiz Topel ve Karşıyaka mahallelerinde yapılan kutlamalara TÖDEF'li ve DLMK'lı öğrenciler de katılır. Kutlamalarda yaklaşık 4 bin kişi vardır.

Muğla Üniversitesi'nde yapılan kutlamalara yaklaşık olarak 300 kişi katılır. Ayrıca Newroz kutlamaları sürecinde **Burdur** ve **Tekirdağ** başta olmak üzere bir çok yerde çok sayıda öğrenci gözüktüğüne alınır.

Öğrenci Meclislerinin Etkinlikleri

Faşist terörün her geçen gün arttığı, faşizmin gençliği teslim almaya çalıştığı bir süreçte gençlik bir çok yerde Öğrenci Meclisi Girişimleri'yle çalışmalarını daha da hızlandırır.

En basit ekonomik, demokratik sorunlardan, diğer bir çok sorunlara kadar çözüm birlikte aranır. Çok çeşitli kesimlerle dayanışma içinde olunur. Özellikle İstanbul Öğrenci Meclisleri Girişimleri'nin Bergama ziyareti bu süreçte meclislerin propagandası açısından önemli bir yere sahip olur. Aynı zamanda yine İTÜ Meclis Girişimi tarafından yemek boykotu başlatılır. Bütün öğrenciler tarafından sahiplenilen boykotun başarıyla sonuçlanması meclislerin neler yapabileceğini göstermesi açısından da önemli bir adım olur.

Öğrenci Meclislerinin Dayanışma Şenliği

Meclislerin tanıtımını yapmak ve meclis çalışmalarını hızlandırmak gençliğin önünde temel görev olduğu için İstanbul'da ikinci döneme kitlesel bir şenlikle başlama kararı alınır. Bu hem Devrimci Gençlik kitlesinde, hem de en geniş öğrenci kitlesinde bir hava yaratacaktır. Bu amaçla Öğrenci Meclisi Girişimleri bir araya gelirler. Çeşitli fakültelerde yaşanan deneyimler aktarılarak çalışmalar değerlendirilir. Birlik ve dayanışma ruhunu geliştirmek için şenlik yapma kararı alınır. Bu, Öğrenci Meclisi Girişimleri'nin ilk defa bir araya gelmesidir de.

Şenlik için aydınlara, yazarlara, sanatçılara gidilir. Katılımcılar belirlenir. Afişler hazırlanır. Hazırlanan afişler İstanbul'daki bütün okullara asılır. Okulların dışında İstiklal Caddesi gibi merkezi yerlere de meclisin afişlemeleri yapılır.

Davetiyeler basılarak şenliğe yardım toplanır. Şenlik günü ise, okullarda son bir kez daha çağrılar yapılır. Toplu gidişleri sağlamak için otobüsler tutulur.

Öğrenci Meclisleri Dayanışma Şenliği İTÜ Ayazağa Kampüsü'nde yapılır. Şenlik günü çeşitli üniversitelerden gelen öğrenciler kampüs girişinde polis barikatıyla karşılaşır. Rektörlük izni olmasına rağmen polis şenliğe katılımı engellemeye çalışır. Amaçları şenliği yaptırmamaktır. Meclislerin yarattığı etkiden korkmuşlardır. Öğrenciler rektörlükte muhatap bulmakta güçlük çekerler. Yetkili biriyle konuşmaları mümkün olmaz. Polis ise kampüs girişindeki yığınağı daha da artırmıştır. Ancak şenliğin yapılmasını engelleyemezler. Öğrencilerin içerden ve dışarıdan polis barikatını zorlamasıyla çatışma yaşanır. Polis kitleye ateş eder, gözaltılar yaşanır. Fakat gençliğin kararlılığı ve coşkusu karşısında daha fazla dayanamazlar. Geri adım atan polis olur.

Yaşanan gelişmelerden dolayı şenlik programı 2 saatlik gecikmeyle başlamak zorunda kalır. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı şenlikte gençliğin coşkusu yüksektir. Öğrenci Meclisi Girişimleri'nin gençliğin taleplerine ilişkin çeşitli pankartlarının açıldığı, halk oyunlarının, şiir dinletilerinin sunulduğu şenlik müzik gruplarının söylediği türkülerle bitirilir.

30 Mart-17 Nisan: Cephe'nin İzinde, Zafer Yolunda

DEV-GENÇ ve PARTİ-CEPHE asla birbirinden ayrı düşünülemez. Dev-Genç, Parti-Cephe'yi yaratacak kadroları yetiştirmesinden bugüne hep Cephe'nin izindedir.

Bu gençlik, her dönem Parti-Cephe çizgisinde olan, bu çizgiyi her türlü düşman saldırısı karşısında kararlılıkla ve cesaretle koruyan bir gençliktir... Bu gençlik, yığınların, sözde Parti-Cephe savunucularının «herşey bitti» dediği bir dönemde gururla «**YOLUMUZ ÇAYANLARIN YOLUDUR**» demiştir... 30 yıllık tarihinin her aşamasında militanlığıyla, fedekarlığıyla

yük omuzlar bu gençlik. Çünkü Parti-Cephe, gençliğin geleceğinin, umutlarının tek adresidir.

İşte bu yüzden her **30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma ve DHKP-C'nin Kuruluş Yıldönümü Günleri**'nde gençliği büyük bir coşku kaplar. İstanbul'dan Ege'ye, Akdeniz'den Karadeniz'e, Kürdistan'a kadar yurdun dört bir yanına yayılır bu coşku.

1998 30 Mart-17 Nisan Günleri'nde bir çok üniversitede önceki yılları da aşan, yaygın bir şekilde anma ve kutlamalar hayata geçirilir.

İstanbul'da 30 Mart sabahı Devrimci Gençlik, flamalarıyla gelir Çapa Tıp Fakültesi bahçesine. TÖDEF ve DLMK'nın düzenlediği anmaya 200 kişi katılır. Şehit aileleri, TAYAD'lı analar da beyaz başörtüleriyle evlatlarının yanındadır.

Ankara'da 30 Mart günü Hacettepe Üniversitesi'nde «*Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor*» sloganlarıyla karşılanır.

Aynı gün **Adana** ve **Mersin**'de, Çukurova ve Mersin üniversitelerinde TÖDEF'in düzenlediği kitlesel anmalarla devrim şehitleri selamlanır.

Kastamonu MYO'da Karadeniz'den selamlar bağımsız, demokratik özgür bir ülke için şehit düşenleri. Polis, anma sonrası öğrencilere saldırır. Gözaltına alınan öğrencilerden dördü tutuklanır.

30 Mart-17 Nisan Günleri'nde gençlik, şehitleri anmak ve DHKP-C'nin 4. Kuruluş Yıldönümü'nü selamlamak için **Ege Üniversitesi**'nde bir gösteri yapıldı. **İzmir, Burdur, Aydın, Afyon-Sandıklı, Muğla** ve **Manisa**'dan gelen öğrenciler tüm gençliği Cephe saflarında mücadeleye çağırırlar. Aynı gün **Niğde** TÖDEF'liler de düzenledikleri anmayla şehitlerine bağlılıklarını dile getirirler.

31 Mart günü İYÖ-DER'liler Avcılar Kampüsü'nde, 30 Nisan 1993'de Kadıköy Moda'da katledilen **Şengül** ve **Uğur**'u ve tüm devrim şehitlerini andılar.

Dev-Genç'liler şehitleri anmak için 2 Nisan günü İTÜ'dedir. Dev-Genç imzalı pankartların ve Parti-Cephe bayraklarının açıldığı anmada Dev-Genç'liler şehitlerine verdikleri devrim sözünü mutlaka yerine getireceklerini ifade ederler.

30 Mart-17 Nisan arası bir çok etkinlik ve eylem biçimiyle yaygın bir şekilde sürdürülen kampanya, TÖDEF/İYÖ-DER'lilerin 17 Nisan'da gerçekleştirdikleri bir anma ile noktanır. «*Onlar Devrime Olan İnançlarımızdır*» diyen TÖDEF'liler, hedeflerine ulaşacaklarına ve zaferi kazanacaklarına dair şehitlerine bir kez daha söz verirler.

Gençlik 1 Mayıs '98'de MGK'nın Karşısında, Halkın Yanında, Cephe Saflarındadır

1 Mayıs'lar hep egemenlerin ve ezilenlerin hesaplaşma günü olmuştur. Hesaplaşma irade ve politikalaradır aynı zamanda. Ve her 1 Mayıs'ta olduğu gibi '98'de de bu hesaplaşmanın tarafları 1 Mayıs gününe kadar hazırlıklarını sürdürürler...

MGK, politikası doğrultusunda günlerce önceden hazırlıklarına başlar. Bir yandan politikaların önünde engel olan Cephe'ye ve halk kesimlerine yönelik yoğun gözaltılarla saldırırken bir yandan da medyada öne çıkarılan «Kanlı 1 Mayıs» görüntüleriyle yapılan tehdit ve demagogilerle halkın 1 Mayıs'a katılmasını engellenmek ister. Susurluk devleti ve onun beyni MGK'nın 1 Mayıs planı açtı. Halkın katılımını engellerken, MGK'nın silahsız kuvvetleri olan bir kısım sendikacılar ve 'sol'cular eliyle, 1 Mayıs emekçilerin kavga gününden çok bir karnavala dönüştürülecek, şeriat karşıtı sloganlarla MGK politikalarına yedeklenecekti. Sonuç olarak MGK güdümünde bir 1 Mayıs'tır hedeflediği.

Cephe'nin hedefi de açıktır. MGK'nın oyunu bozulacak, 1 Mayıs MGK'nın değil halkın olacaktır. 1 Mayıs, Susurluk devletinden hesap sorulduğu, bağımsızlık ve demokrasi şiarlarının haykırıldığı bir kavga günü olacaktır.

Cephe de hazırlıklarına başlar. «*Söylenecek sözü, sorulacak hesabı olan*» herkesi kendi taleplerini haykırmak için 1 Mayıs alanlarına çağırır.

Cepheli gençlik 1 Mayıs hazırlıklarına günler öncesinden başlar. Pankartlar hazırlanır, kortej düzeni belirlenir. Okullarda afişlerle, bildirilerle, çağrılarla öğrenciler 1 Mayıs'ta Cephe saflarına çağırılır.

1 Mayıs sabahı onbinlerin **Abide-i Hürriyet**'e gelmesini devletin tüm terör ve demagojileri engelleyemez. O gün 1 Mayıs'ın en görkemli korteji Cephe'nin kortejidir. En önde devasa Parti-Cephe bayrakları, ardında ellerinde bayraklarla temsili gerilla birliği, ellerinde evlatlarının resimlerini taşıyan tutsak aileleri, işçiler, memurlar, gençlik, her yaştan ve milliyetten halkların olduğu 28 bin insan vardır. 1 Mayıs günü, gençlik de olması gereken yerde; Cephe saflarında, Dev-Genç pankartının arkasındadır. Halk için bilim, halk için eğitim, demokratik üniversite taleplerini coşkuyla haykırır. Katliamların, sivil-resmisiyle faşist terörün hesabını sorar.

TÖDEF'liler, **DLMK**'lılar pankartlarıyla alandaki yerlerini alırlar. **Karadeniz'den, Kocaeli'nden, Sakarya'dan, Edirne'den, Çanakkale'den** pankartlarıyla **TÖDEF**'liler 1 Mayıs'a gelirler.

İki 1 Mayıs vardır alanda; Biri, «MGK sendikacıları ve solcuları»nın yani MGK'nın 1 Mayıs'ıdır. Diğeri de halkın 1 Mayıs'ı... Biri sahte, diğeri gerçek olan iki 1 Mayıs görüntüsüdür ortada görünen.

MGK'nın oyununu bozmasıyla, kitleselliğiyle, görkemiyle, kararlılığı ve disiplininiyle Cephe bir kez daha 1 Mayıs'a damgasını vurur. Bu yüzden devlet telaş ve korku içindedir. «MGK Güdümündeki 1 Mayıs'a Hayır» diyen, kendi gücünü ve iradesini ortaya koyan Cephe kortejine saldırır.

Devletin saldırısına panzerlerin üzerine yürüyerek cevap verilir. Abide-i Hürriyet ve çevresindeki semtler tam bir savaş alanına dönüşür. Çatışmalar sokak aralarına kadar yayılır.

Tüm bu saldırılar sırasında sivil-faşistler, polisin baş destekçisi durumundadır. Sabah erken saatlerde 1 Mayıs alanına gelmek için yola çıkan Genel-İş'e üye devrimci işçilere saldırıp bir çoğunu yaralayan sivil-faşistler, çatışmalar sürerken kaçırdıkları bir lise öğrencisini Okmeydanı MHP Temsilciliği'nde linç etmeye çalışırlar. Polis, yüzlerce insanı kafasını gözü kırarak gözaltına alır.

Çatışmalar sona erdiğinde, alanda halkın dökülen kanı vardır... Dökülen kanın, yaşanan vahşetin tek sorumlusu Susurluk devleti değildir. «*Herkes girmeden miting başlamayacak*» diye söz vermesine rağmen devrimcilerin alana alınmamasına yardım eden, polis saldırdığında mitingi yarıda kesip alanı terkeden «MGK solcuları, sendikacıları» da sorumludur. 1 Mayıs '98 bu kesimlerin Susurluk devletiyle yaptığı açık işbirliğiyle geçecektir tarihe... Tüm bu gelişmelerle 1 Mayıs '98 saflaşmanın daha da netleştiği, kimin halkın, kimin Susurluk devletinin yanında yer aldığının açıkca görüldüğü bir 1 Mayıs oldu.

Oportünizmin ise esamesi okunmaz oldu alanlarda. Politikasızlığın, halktan kopukluğun kaçınılmaz sonucudur bu. Marjinalite ve bitiş, oportünizm için hiç de şaşırtıcı değildir. 1 Mayıs her zaman olduğu gibi yine bir turnusol işlevi görür.

Sonuç olarak, 1 Mayıs içeriğine uygun bir şekilde kavga günü olarak kutlanmıştır. Bu 1 Mayıs'ta da halk bedel ödemiştir.

Nitekim 1 Mayıs'tan bir kaç gün sonra, polisin azgınca saldırısı sonucu yaralanan **Ahmet ÖZDEMİR** isimli Cephe taraftarı şehit düşer.

1 Mayıs'ta gözaltına alınan yüzlerce insandan 49'u çıkarıldıkları mahkemede keyfi olarak tutuklanır. Gözaltına alınan ve tutuklananların çoğu gençtir.

TÖDEF/İYÖ-DER'liler yaptıkları eylemlerle 1 Mayıs'ta yaşanan vahşeti, haksız tutuklamaları protesto ederken, tutuklanan İYÖ-DER'li arkadaşları Neşe SERTESER ve Leyla ÇOLAK'a sahip çıkarlar.

1 Mayıs elbette yalnız İstanbul'da değil, Anadolu'nun bir çok şehrinde coşkuyla kutlanır. 1 Mayıs'ın kutlandığı her yerde alana damgasını vuran Cephe olur.

Ankara'da Dev-Genç'liler de 1 Mayıs alanındaki yerlerini alırlar. AYÖ-DER'liler, Diyarbakır, Eskişehir, Kırşehir, Kütahya, Niğde, Aksaray, Ulukışla TÖDEF'liler pankartları ve sloganlarıyla halkı selamlarlar. DLMK'nın da «*Halk İçin Bilim, Halk İçin Eğitim*» pankartıyla katıldığı Ankara'daki 1 Mayıs sonrası polis, çoğunluğu genç olan 41 kişiyi gözaltına alır.

Gençlik İzmir'de «*Hepimiz Birer DALCIYIZ, Attığı Taş Ellerimizdedir*» yazılı TÖDEF/EYÖ-DER imzalı pankartlarıyla Konak Meydanı'ndaki 1 Mayıs mitingine katılırlar.

Adana'da da Cephe saflarını doldurur gençlik. Çukurova ve Antalya TÖDEF, Adana'da gerçekleştirilen mitingdedir... Mersin'de yapılan mitinge TÖDEF ve DLMK'nın yanı sıra Öğrenci Meclisi Girişimi'de katılır.

Ayrıca Uşak, Malatya, Kayseri, Antep ve bir çok ilde yapılan 1 Mayıs mitinglerinde gençlik Cephe saflarında talepleri, sloganlarıyla yerini alır.

Sivil-Faşistler Can Almaya Devam Ediyor Kenan MAK Katledildi

Malatya'da **Ümit Cihan TARHO**'nun katledilmesinden sonra, ikinci katliam haberi 2 Mayıs gecesi Bolu'dan gelir.

Bolu İzzet Baysal Üniversitesi öğrencisi **Kenan MAK**, bir arkadaşıyla birlikte gece saatlerinde alış-veriştten dönerken Ülkü Ocakları'ndan çıkan faşistler tarafından bıçaklanır ve hastaneye götürüldüğü ambulansda hayatını kaybeder. Birlikte saldırıya uğradığı arkadaşı da ağır yaralanır.

Bütün ülkede adım adım tırmanan faşist saldırılar Bolu'da da yaşanır. Saldırıları sessiz kalmayan devrimci öğrenciler bir süre önce 3 faşisti döverek cezalandırmıştır. Bunun hazımsızlığı vardır faşistlerde. Saldırgan faşistlerin bir kısmı Ülkü Ocağı'na, diğerleri de polis karakoluna sığınır. Bu iki adres, katillerin adresidir. Katliam sivil-faşistler ve polis tarafından planlanarak hayata geçirilir. Halk düşmanı **Bolu Emniyet Müdürü Uğur GÜR**'dür katliam emrini veren.

Ancak faşist saldırı ve katliam, korku ve pasifikasyonu değil, faşizme duyulan güçlü bir öfkeyi açığa çıkarır.

İlk tepki, **Kenan MAK**'ın öğrencisi olduğu Bolu İzzet Baysal Üniversitesi öğrencilerinden gelir... Üniversitesi öğrencileri ve arkadaşları **Kenan**'ın cenazesinin tutulduğu morgun önünde oturma eylemi yaparlar. Kitlenin öfkesinden korkan faşist polis şefleri, cenazenin **Kenan MAK**'ın memleketi olan Dersim'e gönderilmesine engel olamaz. Cenaze Dersim'de 1500 kişilik öfkeli bir kalabalığın «*Devrim Şehitleri Ölümsüzdür*» sloganları arasında toprağa verilir.

Ertesi gün Bolu İzzet Baysal Üniversitesi'nde yapılan anmada yalnızca hüznün değil, faşist katillere duyulan öfke ve hesap sorma isteği de vardır.

Katliama duyulan öfke ülkenin dört bir yanına yayıldı.

2 Mayıs günü **Antep Üniversitesi**'nde, Antep Öğrenci Yurdu'nda gerçekleşen faşist saldırılar ve **Kenan MAK**'ın katledilmesini protesto etmek için rektörlük binasına yürüyüş düzenlenir. Kurtuluş okurları, Yurtsever Gençlik ve EMEP'lilerin düzenlediği yürüyüşe 500 öğrenci katılır.

4 Mayıs günü **Çukurova Üniversitesi**'nde TÖDEF'li öğrencilerin yanı sıra devrimci-demokrat ve yurtsever öğrencilerinde katıldığı 300 kişilik bir protesto eylemi düzenlenir.

Ankara'da 5 Mayıs günü 200 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yapılır. Faşist saldırı ve katliamları protesto eden öğrenciler dağıldıktan hemen sonra faşistlerin silahlanmış bir şekilde okula geldiklerini öğrenir ve hesap sormak için yeniden toparlanırlar. Paniğe kapılan faşistleri silah çekmeleri de kurtaramaz ve çatışma okul dışında da sürdürülür. Faşistleri korumak her zaman olduğu gibi okulu dolduran panzer ve çevik kuvvetleriyle polise düşer. Bunun üzerine okuldan toplu çıkış yapan devrimci-demokrat öğrenciler, Kızılay'da saldırıyı protesto eden bir basın açıklaması yaparlar. Daha sonra ki günlerde, sivil-faşistler sınavlara ancak polis korumasında girebilirler.

5 Mayıs günü **İÜ İletişim Fakültesi**'nde toplanan yaklaşık 1000 kişi «**Kenan MAK ölümsüzdür**», «**Faşizme Karşı Omuz Omuz**» sloganlarıyla yürüyüşe geçerler. Eylemde; 16 Mart Katliamı'nı yapanlarla, **Kenan MAK**'ı katledenlerin aynı olduğunun, kontrgerilla devleti olduğunun vurgulandığı bir basın açıklaması yapılır. Yaklaşık bir saat süren eylem slogan ve marşlarla bitirilir.

Aynı gün **Dicle Üniversitesi**'nde yaklaşık 1000 kişinin katıldığı bir protesto eylemi düzenlenir. TÖDEF, Emek Gençliği, Yurtsever Gençlik ve İslamcı Gençliğin birlikte düzenlediği eyleme polis saldırmaya cesaret edemez.

Oportünizmin kitlenin sloganlarını engelleme, eylemin özünü boşaltma girişimleri devrimci öğrencilerin kararlı tavrıyla boşa çıkartılır.

İstanbul'da **MÜ İletişim Fakültesi**'nde, İYÖ-DER, Yurtsever Gençlik ve devrimci-demokrat öğrenciler tarafından bir protesto eylemi düzenlendi. 6 Mayıs'ta şehit düşen **Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN, Hüseyin İNAN**'ın da anıldığı eylemde yapılan basın açıklamasında «*faşistlere gereken cevabı okullarda da, mahallelerde de verecek, katliamın hesabını soracağız*» denilir.

7 Mayıs'ta ise **Ege Üniversitesi** öğrencileri yaklaşık 350 kişilik anti-faşist bir yürüyüşle katliamı lanetlediler.

Mersin'de eğitim emekçileri gençliğin yanındadır. Eğitim-Sen önünde yaklaşık 350 kişinin katıldığı bir basın açıklamasıyla, faşist saldırı ve katliamlar protesto edilir.

Balıkesir'de 11 Mayıs günü düzenlenen protesto eyleminde, sivil-faşistlerin demokratik üniversite mücadelesine engel olamayacağı bir kez daha vurgulanırken, ertesi gün **Zonguldak Karaelmas** öğrencileri faşist katliamı protesto ederken «faşistleri ayağını denk almaya» çağırır.

Tepkiler Kürdistan'da devam eder. 14 Mayıs'ta **Van 100. Yıl Üniversitesi**'nde 800 kişinin katıldığı eyleme saldıran jandarma, bir çok öğrenciyi gözaltına alır. 17 Mayıs günü **Diyarbakır**'da yapılan basın açıklamasında, devlet terörü ve gözaltı vardır. Diyarbakır TÖDEF'liler yaptıkları açıklamayla, devlet terörünü protesto eder.

MGK'nin Emriyle Oluşturulan İnceleme Ve Soruşturma Kurulları

«*Öğrenci öğrenciliğini bilecek, militan gruplar okuldan temizlenecek*»...

YÖK Başkanı Kemal GÜRÜZ, Disiplin Yönetmeliği'nde yapılan değişikliğin amacını böyle ortaya koyuyordu. Peki bir süre önce YÖK Genel Kurulu'nda tartışılan, daha sonra Resmi Gazete'de yayınlanarak sessiz sedasız yürürlüğe giren bu değişiklik **neyi içeriyordu?** Bu değişikliği planlayan MGK ve onun emir erleri YÖK ve rektörler **neyi hedefliyordu?**

Öncelikle şunu ortaya koymak gerekir. MGK'cılar, bu değişiklikle öğrenci gençliğin mücadelesini boğmak için soruşturma ve okuldan atma tehdidini çok daha etkin bir biçimde kullanmak istiyordu. Ama hesaplanan bundan da öte, bir taşla bir kaç kuş vurmaktır.

Soruşturmalar, disiplin cezaları öğrenci gençliğin yeni tanıştığı şeyler değildir aslında. Ve öncelikle hedefi her zaman devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler, gençliğin örgütlü kesimleridir. Böylelikle yapılmak istenen, devrimcilerin genel gençlik kitlesiyle bağını keserek gençliğin mücadelesini öncüsüz, yöneticisiz bırakmaktır. Ancak soruşturma saldırılarının salt devrimcilerle sınırlı olmayan kapsamı, yapılan değişikliklerle iyice genişletilir.

Bir ayrıntı gibi gözükebilir, ama yönetmelikte «**olaylara karışan öğrenciler**» şeklinde bir ifade kullanılmaktadır.

Nedir olay? Bir forum mu, gösteri mi? Örneğin faşist saldırılar karşısında can güvenliğini istemek, kendini savunmak «olaylara karışmak» mıdır? Yemek zamlarını protesto etmek için imza atmak, her gün arama adı altında yapılan polis tacizine karşı tavrı almak ya da bir kültür sanat etkinliği düzenlemek bu tanıma girer mi?

Belirsiz gibi gözükse de, belirsiz değildir. «Olaylara karışmak»la kastedilen, MGK'nın çizdiği çerçeve dışında yapılacak herşey, küçük büyük gösterilecek her tepkidir. Mesala laiklik gösterileri yapmak, Türkçülük adına kantin basıp, insanları yaralamak pek de «olay»dan sayılmaz.

MGK bu değişikliklerle, rektörler ve öğretim üyelerini polis ve savcı yetkileriyle donatmıştır. İnceleme ve soruşturma kurullarıyla, rektörler, öğrencileri takip etme, fişleme ve cezalandırma görevini üstlenirler. Böylelikle soruşturma, disiplin cezaları, okuldan atma saldırısı daha ciddi ve merkezi tarzda ele alınırken, diğer yandan da öğretim üyelerini demokratik üniversite mücadelesini engellemekle görevli piyonlar haline getirmek hedeflenmiştir.

Değişikliğin kapsamı ve hedeflerinin yanı sıra, zamanlaması da dikkat çekicidir. Soruşturma saldırısını planlayan MGK, bu değişikliği, öğrenci gençliğin sınavlara yoğunlaştığı ve tepkilerin daha az olabileceği bir dönemine denk getirir.

Soruşturmalar, disiplin cezaları, okuldan atılmalar hem bir tehdit hem de hakkını arayan, mücadele eden öğrencileri tasfiye etme aracıdır. Bir süre önce Yurt Disiplin Yönetmeliği'nde, daha sonra da YÖK Disiplin Yönetmeliği'nde yapılan değişikliklerle bu saldırı silahı daha güçlü devreye sokulmak istenir. Sivil-faşist saldırılar, okullardaki polis işgali, Tek Tıp Genelgesi'i Disiplin Yönetmeliği'nde yapılan değişikliklerle oluşturulan İnceleme ve Soruşturma Kurulları'yla tamamlanmış olur.

Üniversitelerde Bahar Şenlikleri

Üniversitelerde her yıl sonu düzenlenen bahar şenlikleri bu yıl da öğrenci gençliğin sorunlarını tartışıp, çözümler aradığı coşkulu şenliklere dönüşür. Şenlikler, düzenin yoz, bireyci kültürüne, YÖK'ün tek tip'leştirme çabalarına karşı, gençliğin dayanışması ve paylaşımcı ruhunun öne çıktığı demokratik mevziler haline gelir. Bir çok okulda örgütlenen Bahar Şenlikleri, örgütlenmesinden katılımına kolektivistimizin açığa çıktığı etkinlikler olur.

12. Geleneksel İTÜ Şenliği 13-28 Mayıs tarihleri arasında sürer. Başlangıçta Öğrenci Meclisleri tarafından örgütlenecek

olan şenlik, iki hafta kala diğer gruplarla ortaklaştırılır. Ateş etrafında çekilen hayalarla başlayan şenlik programı boyunca bir çok dia gösterimi, tartışma ve dinletiler örgütlenir. Türk sinemasından tiyatroya, Türkiye'de sendikal mücadeleye kadar birçok konuda söyleşiler düzenlenir. Ancak bu söyleşilerden hiç akıldan çıkmayacak olanı, İTÜ Dev-Genç mücadelesinde yetişen 12 Temmuz şehidimiz **İbrahim ERDOĞAN**'ın annesi Hatice ERDOĞAN'ın davet edilmesi olur. Öğrenciler açtıkları standda İTÜ Öğrenci Meclisi Girişimi'ni tanıtırılar. İYÖ-DER'li öğrenciler ise kayıplar için yapılan imza kampanyasını şenlik boyunca sürdürerek gençliği kayıpları karşı duyarlı olmaya çağırır. Gençliğin kitlesel bir şekilde katıldığı İTÜ Bahar Şenliği 28 Mayıs günü bir çok lise ve üniversiteden gelen öğrencilerin coşkulu halaylarıyla son bulur.

Mimar Sinan Üniversitesi Kapanış Şenliği bu yıl «Eflatun Bahar Şenliği» adıyla yapılır. Fındıklı Kampüsü'nde yapılan Şenlik MSÜ Öğrenci Meclisi Girişimi tarafından düzenlenir. İki gün süren şenlik süresince şiir ve müzik dinletileri, tiyatro üzerine söyleşiler yapılır. Kaybedilmeye çalışılan dört devrimcinin sahiplenildiği Eflatun Bahar Şenliği 4 Haziran günü Grup YORUM'un verdiği bir konserle sona erer.

İstanbul Üniversitesi Avcılar Kampüsü'nde yapılan Bahar Şenliği'ye 5 gün sürer. 1 Haziran günü Veterinerlik Fakültesi önünde başlayan şenlikte bir çok stand açılır. İYÖ-DER'liler açtıkları standda 31 Mart günü İzmir'de gözaltına alınarak kaybedilmek istenen dört devrimci için imza toplar, dövizler açarlar. '68 Gençliği, Nazım HİKMET, üniversitenin sorunları konulu söyleşilerin de yapıldığı şenlikte bir çok müzik grubu dinletiler verirken, aynı zamanda çeşitli tiyatro gösterileri de örgütlenir. Şenlik 5 Haziran günü müzik gruplarının verdiği dinletilerle son bulur.

Ankara Gazi Üniversitesi'ne bağlı fakültelerin geleneksel olarak düzenlediği Geleneksel Gazi Üniversitesi Pikniği'nin 16.sı 6 Haziran günü gerçekleşir. Aralarında AYÖ-DER'lilerin de bulunduğu toplam 450 kişi, dokuz otobüsle pikniğin yapılacağı Kızılcahamam'a hareket ederler. DLMK müzik grubu ve Koma Çiya'nın sahneye çıktığı piknikte ayrıca bir de tiyatro oyunu seyredilir. Daha sonra söz alan TÖDEF'li bir öğretici İzmir'de gözaltına alınarak kaybedilmek istenen dört devrimciyi anlatan bir konuşma yaparak, kaybedenlerin halka hesap vereceğini vurgular. Şenlik yağmura rağmen çekilen coşkulu halaylardan sonra bitirilir.

Dört Devrimci Daha Kaybedilmek İsteniyor

Kayıplar; devletin hasmına, yani halka ve devrimcilere dönük korku ve gözdağı politikalarından biri...

Kayıplar; zulmedenlerin son çaresi, yani çaresizlikleri...

Kayıplar; asla «kaybedilmiş», kaybedenler asla «bilinmez» değil. Katiller, Susurluk'ta açığa çıkan devletin katilleri, emir verenler, MGK, TÜSİAD ve Emperyalizm...

Kayıpların kimliğinde «halk» yazıyor...

Kayıplar, tek başına mücadele etme sebebidir, bu ülkede...

Kayıplar listesine her geçen gün yeni isimler ekleniyor...

Kayıplar politikası tutmuyor, mücadele kaybedenlere duyulan öfkeyle her geçen gün daha da fazla büyüyor...

31 Mart 1998 tarihinde, İzmir'de gözaltına alınan dört devrimci, **Neslihan USLU, Metin ANDAŞ, Hasan AYDOĞAN ve Mehmet Ali MANDAL**, Susurluk devleti tarafından kaybedilmek isteniyor.

Kayıpların yeni olmadığını, ülkemizde de yıllardır sistemli bir şekilde uygulandığı bugün kimsenin reddedemeyeceği bir gerçek.... Yıllardan bu yana kayıplara baktığımızda, mücadele

geliştikçe buna paralel kayıpların da arttığı görülecektir. İşte gene Cephe'nin gelişip güçlendiği bir süreçte, Susurluk devleti kayıp politikasına hız verir.

Kaybedilen bir değil dört devrimcidir bu kez... Kaybedenler çaresiz oldukları gibi pervasızdır da.

Gözaltında kaybedilen Cephe'lilerden biri DEV-GENÇ içinde yer almış **Neslihan USLU**'dur.

Neslihan Uslu (Hayat): 1968 doğumludur. 1986 yılında girdiği İÜ Hukuk Fakültesi'nde Dev-Genç'lilerle tanışır. Okuldan atılır. Ama mücadele devam eder Hayat için. Ardından İÜ Edebiyat Fakültesi'ni kazanır. İYÖ-DER kurucu üyelerindendir. İYÖ-DER'de yönetici görevler üstlenir. Daha sonra Devrimci Gençlik Dergisi Yazı İşleri Müdürlüğü görevini yapar. Bir süre de Kurtuluş Gazetesi'nde çalışır. '95 yılı sonunda Marmara Bölgesi demokratik alanında görev aldığı bir dönemde gerçekleşen operasyonla aranır duruma düşer. Artık o mücadelesini farklı alanlarda sürdüren bir Cephe'lidir.

Hayat, gençliğin mütevazî, emekçi, yorulmak bilmez Gürcü kızıdır. Defalarca götürüldüğü düşman ininden ve hapisanelerden başı dik çıkar. İlk sorusu hep yarım kalan işlerdir.

Ülkede ve yurtdışında kayıplar için kampanya başlatılır.

Halk kayıpları ister... kayıpların hesabını sorar. Bir çok açıklama gösteri, işgal, çağrı, yapılır. Yeri gelir, kaybedenlerden suçlarının hesabı sorulur.

Gençlikte kayıplara karşı mücadelenin içindedir. Kayıplara karşı çıkmak her şeyden önce bir insanlık sorunudur ama gençliğin bir fazla nedeni de vardır bunun için... **Hayat** gençliktendir... Daha dün yanbaşındadır gençliğin, '80'li yılların sonundan '95'lere kadar adım adım örülen gençlik mücadelesinin emektarlarından, isimsiz kahramanlarından

biridir. O yanıyla **Hayat**'a, kayıplara sahip çıkmak, gençlik için mücadelesine, geleceğine sahip çıkmakla eşdeğerdir.

Gençlik kayıplar için bir çok eylem düzenlerken yapılan bir çok eyleme de katılır. İYÖ-DER'li öğrenciler yaptıkları Bahar Şenlikleri'nde, İÜ Avcılar, İTÜ ve Mimar Sinan'da kayıpların bulunması için imza kampanyası başlatır. 27 Mayıs günü Aydın'da TÖDEF'liler tarafından bir basın açıklaması yapılır. Amasya TÖDEF yaptığı basın açıklaması ile birlikte bir de imza kampanyası başlatır. İmza kampanyasına polis tahammül edemeyerek saldırır. Ve imza toplayan öğrencileri gözaltına alır. AYÖ-DER'liler ise 28 Mayıs günü AÜ Fen Fakültesi'nde bir basın açıklaması ve yürüyüş yaparlar. Çukurova Üniversitesi'nde kayıplar için yapılan eyleme yaklaşık 100 kişi katılırken Adana DLMK yaptığı basın açıklamasıyla «kayıpları sağ istiyoruz» diyerek kayıpların sorumlusu Susurluk devletini teşhir eder.

1997-1998 Öğrenim Dönemi Sonu Ve Dev-Genç

Dev-Genç, bu öğrenim döneminden iradi adımlar atarak çıkmasını bildi. Henüz bu adımlar sonuçlanmış değildir. Çünkü Dev-Genç'in hedefleri büyüktür:

- *Gençlik kitlelerinin kendini ifade edebileceği Meclisler,*
- *Gençliğin gücünü ortaya çıkaracak bir Gençlik Cephesi,*
- *Gençliğin illegal örgütlenmesi,*
- *Gençliğin faşist saldırılara karşı savunmasını sağlayacak asgari düzeyde bir askeri örgütlenme.*

Bunların hepsi ertelenemez, vazgeçilemez hedefler olarak Dev-Genç'in yerine getirmeye devam edeceği hedeflerdir. Kuşkusuz Dev-Genç bu konuda iradi adımlar atmış, mesafe katetmiştir. Bu adımlarında sağdan soldan gelen karalama ve

saldırlara kulaklarını kapayarak kitle çalışmasına olanca hızıyla devam etmiş, doğru bildiği yolda ısrarlı olmuştur.

Bugün Dev-Genç açısından, gençlik alanında belirleyici olan iki temel sorun vardır: Geniş kitleleri harekete geçirecek örgütlenmeleri yaratmak ve örgütlülüğün sürekliliğini, siyasallaşmasını sağlamaktır. İşte Dev-Genç, tüm öğrenim dönemi boyunca, bu iki konuda azımsanmayacak adımlar atmıştır. Bu adımlar sonucudur ki, Meclisler teorik ve soyut bir öneri olmaktan çıkarılarak devrimci gençliğin çabasıyla somutlanmış, yaşama geçirilmeye başlanmıştır.

Bununla birlikte oligarşinin gençliği öndersiz bırakmak için yürüttüğü kanlı saldırılara karşı Dev-Genç kendi içinde kadrolaşma konusunda da iradi davrandı. Eğitim ve kadrolaşma döneme damgasını vurdu. Kadrolaşma ve kitleleşmenin iç içe olduğu gerçeğinden hareketle öğrenim dönemi içinde her iki konuda nitelikli bir çaba sürdürüldü.

Elbette Dev-Genç açısından bunlar bir eğitim dönemiyle sınırlanamayacak hedeflerdir. Böyle olduğu içindir ki, Dev-Genç önüne koyduğu hedeflere ulaşmak için bu öğrenim döneminin deneyimlerini de değerlendirerek 1998-1999 öğrenim dönemine hazırlandı.

Yeni bir öğrenim dönemi başlarken Dev-Genç'in ve Dev-Genç'lilerin hedefleri nettir. Dev-Genç'liler, Cephe Gençliği olmanın bilinciyle bu hedeflere ulaşacak ve zaferden zafere koşacaklardır.

Çünkü;

«Dev-Genç'lilik Cephe'li olmaktır.

«Cephe Gençliği Dev-Genç geleneklerini, Dev-Genç ruhunu sürdüren gençliktir.

«Dev-Genç Cephe tarzıyla en başta en geniş gençlik kitlesiyle bütünleşerek, halkıyla bütünleşerek, legal, illegal demeden,

demokratik, askeri demeden kurtuluş savaşımız neyi gerektiriyorsa onu yapabilmeyi, bu coşkuya ve dinamizme sahip bir gençlik hareketi yaratmayı hedeflemelidir.

«Bu gençlik, emperyalizme bağımlılığı onur sorunu yapan bir gençliktir.

«Bu gençlik halk nerede eylemdeyse, direnişteyse, zulüm altındaysa onun yanında olmaya koşan bir gençliktir.

«Bu gençlik, savaşmayı coşkuyla isteyen bir gençliktir.»

Resim-42

Şubat 1998 İstanbul

Öğrenci Meclisleri Dayanışma Şenliği

Resim-43

16 Mart 1997 İstanbul Beyazıt Meydanı

Resim-44

Mayıs 1998 Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi

Resim-45

1 Mayıs 1998 İstanbul

14. BÖLÜM

ŞEHİTLERİMİZ

Zeynep Esra BOLAYIR:

Marmara Üniversitesi öğrencisi olan Zeynep mücadeleye yeni tanışmıştı. Rehberlik masasına yönelik polis saldırısında örnek bir tavır sergilemişti.

Trafik kazası sonucu 8 Eylül 1990'da aramızdan ayrıldı.

Birtan ALTUNBAŞ:

1967 Tekirdağ doğumlu olan Birtan yoksul bir göçmen ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. 1987 yılında Hacettepe Üniversitesi Öğrenci Derneği içerisinde gençlik mücadelesine ilk adımını attı. AYÖ-DER'i kurma faaliyetlerine önderlik ediyordu. Emperyalist Savaşa Hayır Kampanyası sürdüğü günlerde 9 Ocak 1991'de gözaltına alındı. Çaresizlik içindeki işkenceciler onu 16 Ocak 1991'de katlettiler.

Dev-Genç kararlılığının ve işkencede devrimci tavrın sembolü oldu.

Seher ŞAHİN:

3 Eylül günü İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Fındıklı kampüsünde Rehberlik ve Dayanışma çalışmaları sırasında polis

baskınında polisler tarafından üniversitenin 3. katından aşağı atıldı. Beş gün komada kaldıktan sonra 8 Eylül 91'de yaşamını yitirdi.

Soner GÜL-Hüsamettin YAMAN:

Soner ve Hüsamettin '80'li yılların sonlarından itibaren okudukları okullarda gençlik faaliyetleri içerisinde yer aldılar. Soner Cerrehaşa Tıp Fakültesinde, Hüsamettin İÜ'de okuyordu. Bu dönemde DEV-GENÇ'in birçok faaliyeti içerisinde yer aldılar. 4 Mayıs '92'de İstanbul'da gözaltına alındılar ve bir daha onlardan haber alınamadı.

Ekrem Akın SAVAŞ:

Mücadeleyle İstanbul Edebiyat Fakültesinde Dev-Genç saflarında tanıştı. İstanbul Dev-Genç komitesinde görev aldı, aynı zamanda milis komutanlığı yapıyordu. Liseli Dev-Genç sorumlusuydu. 31 Ağustos '92'de Reşitpaşa'da bir otobüste faşist bir plankton görevlisinin müdahalesi sonucu meydana gelen olayda çatışmaya girdi. Reşitpaşa'da evinde pusuya düşürüldü. Tüp gazı silah yaparak direndi ve şehit düştü.

Ayhan EFEOĞLU:

Yıldız Üniversitesi'nde devrimci mücadeleyle tanıştı. 6 Ekim '92'de gözaltına alındı. Kaybedildi.

Uğur Yaşar KILIÇ:

Nisan 1993'te İstanbul Moda semtinde 1 Mayıs hazırlıkları yaptıkları bir evde Şengül Yıldırım yoldaşıyla birlikte silahsız, savunmasız bir şekilde katledildi. 1974 doğumluydu. İÜ Veterinerlik öğrencisiydi. '92-'93 öğrenim yılının başında İYÖDER'li öğrencilerle tanışmıştı.

Şengül YILDIRAN:

Örgütlü mücadeleyle '89-'90 yılında İÜ'de tanıştı. Dev-Genç çalışmaları içinde yer aldı. İYÖ-DER yöneticilerindendi. İstanbul Moda'da Nisan '93'te Uğur'la birlikte katledildi.

Mehdi ALKAN:

1973'te Tokat Zile ilçesinde doğdu. KTÜ Elektronik Mühendisliği öğrencisi ve TÖDEF'liydi. İstanbul'da 1 Mayıs gösterilerine katıldıktan sonra 2 Mayıs '93'te Trabzon'a dönerken trafik kazasında şehit düştü.

Erol YALÇIN:

Erol 1965 Kırşehir doğumluydu. Devrimci mücadeleyle 1988 yılında öğrencisi olduğu Yıldız Üniversitesi'nde tanıştı.DEV-GENÇ'in radikal eylemlerinde en önde oldu. '91'de DEV-GENÇ'in iç güvenlik sorumluluğuna atandı. Dev-Genç'in siyasi sorumlusuydu. 26 Kasım '93'te Hasköy'de katledildi.

Güner ŞAR:

1969 doğumluydu. Elbistan'lı ve Kürt milliyetindendi. 1988-89'da üniversitede DEV-GENÇ'li olarak illegal faaliyet yürüttü. 1990'da Dev-Genç Beşiktaş Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1991'de TÖDEF yönetimindeydi. Ayrıca Samsun ve Trabzon'da TÖDEF faaliyetlerini örgütledi. 1991 Aralık'ında yeniden yeraltı faaliyetlerinde yer aldı. 1993'te SDB'lerde görev aldı. 1994 Ağustos'unda Bağcılar'da şehit düştü.

İsmail BAHÇECİ:

Dev-Genç'lilerle '89 yılında tanıştı. Marmara Üniversitesi Basın Yayın öğrencisiydi. MÜBYÖD'ün başkanlığını yaptı. '90-'91'li yıllarda İstanbul Devrimci Gençliğin önderlerindendi.

TÖDEF'i Anadolu'da yaratmak için bütün enerjisini kullandı. Anadolu gençliği İsmail'i yol göstericiliği, fedakarlığı, emekçiliğiyle tanıdı.

'92 yılında Dev-Genç'in yeraltı kadrosuydu. Kısa sürede Dev-Genç'in yöneticisi oldu.

'94 Aralık'ta gözaltında kaybedildi.

Reyhan Havva İPEK:

1970 Siverek doğumluydu. Kürt(Zaza) milliyetinden. Dicle Ünivertesi Fizik bölümü 3. sınıf öğrencisiydi. Kürdistan'ta TÖDEF mücadelesini büyütenlerdendi. 12 Ocak 95'te Diyarbakır'da katledildi.

Hüseyin DENİZ:

1974 Adana Ceyhan doğumlu. Kürt milliyetinden. Dicle Üniversitesi 3. sınıf öğrencisiydi. Diyarbakır'da TÖDEF çalışmalarının tohumlarını atanlardandı. Kürdistan'da DEV-GENÇ bayrağını dalgalandırdı. Amed'de savaş çılgılığı oldu katledilmeleri. 12 Ocak '95'te üç yoldaşıyla birlikte ölümsüzleşti.

Selim YEŞİLOVA:

Dicle Üniversitesi Biyoloji Bölümü 4. sınıf öğrencisiydi. TÖDEF'liydi. 12 Ocak '95'te Diyarbakır'da katledildi.

Refik HOROZ:

1971 Antalya doğumlu. Arap milliyetindendi. 12 Ocak '95'te Diyarbakır'da katledildi.

DEV-GENÇ Şehitleri bu kadar değildir. Dev-Genç okulundan yetişip halk kurtuluş savaşımız içinde kahramanlık destanı yaratarak ölümsüzleşen bir çok şehidimiz vardır. Onlarla onur duyuyoruz. Bizlere devrettikleri bayrağı ülkemizin her tarafında dalgalandırmaya devam edeceğiz...

Sonsöz Yerine

Sonsöz söylenmedi daha...

Kavga sürüyor...

12 Eylül cuntasının hedeflediği ölü toprağı kaldırıp atıldı çoktan... Korku duvarları yerle bir edildi. Ama görev bitmedi henüz. Yürünmesi gereken uzun bir yol var daha... Yeni mevziler, ulaşılabacak hedefler, kazanılacak zaferler bekliyor gençliği, Dev-Genç'lileri.

Her mevzi faşizmden koparılan bir parça,

Her hedef oligarşiyi sarsan bir tokat,

Her zafer emperyalizmin planlarını bozacak bir adım olacak...

Atılan adımlarda yakınlaşacak menzil... Menzilde bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm var. Menzilde halkların iktidarı, halk için eğitim veren Demokratik Halk Üniversiteleri var. Bu yolda öngörüsü, doğru politikaları, yöntemleri, araçları, pratiğiyle çok yönlü, derin, geniş bir birikimi var Dev-Genç'in.

Bugünün Dev-Genç'lilerine, gençliğine düşen görev Dev-Genç tarihinden öğrenerek mücadeleyi yükseltmektir. Sorunlar, engeller, saldırılar ancak böyle aşılr. Geçen yıllarda da yaşandı aynı sıkıntılar. Kimi kez reformizm, kimi kez oportünizm dikildi Dev-Genç'lilerin yoluna. Bazen faşist saldırılar, bazen de iç düşman dağıttı mevzileri... Yine de hep ileri adım attı Dev-Genç.

Faşist saldırılara karşılık verdi. Reformizmin, oportünizmin yürüyüşünü ağırlaştırmasına izin vermedi, geliştirmeyen, kitleleri kucaklamayan örgütlülükleri terketti, eskiyeni yeniledi. Ayakbağlarından kurtulmakta tereddüt etmedi. Sahip olduğu dinamik, sorumluluk duygusu, görev bilinci idi.

Bugün de bu bilinçle görevlerinin başında Dev-Genç'liler, yaratıcılıkları, üretkenlikleri ve iradilikleriyle sorumluluklarını yerine getirecekler.

Bu amaçla 1997 sonunda önlerindeki hedeflerini belirlediler;

- Gençlik kitlelerinin kendini ifade edebileceği okul ve yurt meclislerini oluşturacak,

- Gençliğin gücünü, dinamiklerini, kendine güvenini açığa çıkaracak bir Gençlik Cephesi'nin adımlarını atarak cephelileşen bir gençlik yaratacak,

- Mücadeleyi halk kurtuluş savaşıyla bütünleştirecek, gençliğe kurmaylık yaparak örgütlülüğü sürekli hale getirecek, illegal örgütlenmeyi kuracak,

- Faşist saldırılara karşı radikal bir direniş hattı örerak, saldırıları püskürtecek, hesap sorma bilincini geliştirip gençliğin adaletini uygulayacak, asgari anlamda askeri örgütlenmeleri yaratıp yaygınlaştıracaklar...

Tarihlerinden, geleneklerinden, kültürlerinden, kitlelerinden aldıkları güç ve güvenle yürüyecekler hedefe...

BAŞARACAKLAR!

Sonsöz söylenmedi daha...

Kavga sürüyor, zafere kadar da sürecek...

Dev-Genç'liler bu kavgada daima en önde savaşacaklar...

Şehitlerinin kılavuzluğunda onlardan devraldıkları bayrağı yükselterek sürdürüyorlar geleneği... Gözlerinin üzerinde olduğunu bilerek, öfkeyi bileyerek, devrim iddiasını büyüterek yazmaya devam ediyorlar gençlik tarihini...

Bir DEV-GENÇ'imiz var!...

Ezilen, sömürülen,
baskı altında tutulan
halkların yanında
mücadele eden.

Bir DEV-GENÇ'imiz var!...

1968'lerde yoksul
köylüyle birlikte
toprak işgalinde,
Dolmabahçe'de denize
dökülen Amerikan
bahriyelerinin peşinde
işgal-boykot ve
forumlarla demokratik
üniversite kavgasında
ve işçinin grevinde,
sokaklara sığmayan
yürüyüşlerinde
en önde olan.

Bir DEV-GENÇ'imiz var!...

'73'lerden '80'lere
faşist devlet terörüne karşı
dişe diş mücadele
görevlerini canla
başla yerine getiren.

Selam olsun
hiçbir koşulda
ülkesini ve geleceğini
faşizmin kanlı ellerine
terk etmeyen DEV-GENÇ'e!

Ve selam olsun,
üniversite bahçesinde,
1 Mayıs meydanında,
fabrika önünde, gecekonduda
yürekleleriyle savaşan
DEV-GENÇ'lilere!

Gurur duyuyoruz.
Yaşasın DEV-GENÇ,
Yaşasın DEV-GENÇ'liler!